

Giới thiệu Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ

Bạn đang đọc truyện Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ của tác giả Kim Đại. Truyện online hay nói về Vũ Mị rất nhanh mua được vé, Lưu Diệp đầu óc choáng váng đi theo Vũ Mị, đồ bày biện bên trong bảo tàng đều vô cùng không bình thường, cái gì mà lược đã từng được phụ nữ dùng... Để tránh cho có người làm hỏng, bên trên cái lược đó còn đặt một cái lồng thủy tinh. Lưu Diệp nhìn qua cũng không thấy có cái gì kỳ lạ, phần lớn đều là thứ cô đã tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, ngược lại Vũ Mị bên cạnh ở đó không ngừng không ngừng hưng phấn hô to gọi nhỏ: "Kia kia, đó là băng vệ sinh, cô biết không!? Cô biết không?" Lưu Diệp chán ốm xoay mặt đi, trời ạ, cô có thể không biết sao, qua hai ngày nữa cô sẽ tới cái đó rồi, cô đang vì chuyện này mà phát ốm cả lên, không ngờ ở nơi này thấy được băng vệ sinh đã lâu không gặp... Cô đang nói không biết lấy từ chỗ nào, đồ chơi này đã tiến vào viện bảo tàng rồi... phải chăng ai đó đã xuyên không? Là một trong những truyện ngôn tình sắc với nội dung độc đáo, biệt lập hoàn toàn so với những truyện cùng loại, đầy hứa hẹn và kịch tính.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đến mức này thì Lưu Diệp cũng không còn gì để nói nữa, cô nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cuối cùng cắn răng từ từ nhắm hai mắt lại liền coi áo ra.

Nếu như không rõ tình hình, chỉ nhìn bề ngoài, bây giờ Lưu Diệp giống như đang đặt mình trong một phòng tắm nữ, chỉ là phần lớn mọi người ở nơi này đều quấn một khăn tắm ở trên eo.

Chỉ là nước dính vào mặt trên khăn tắm, xuyên qua khăn tắm, vẫn có thể thấp thoáng thấy đường cong làm cho người ta mơ màng.

Nhưng Lưu Diệp biết, nơi này chính là một phòng ngủ nung..

Cô cũng không biết tại sao mình lại xui xẻo như vậy, không phải cô chỉ phi nhỏ vài câu trọng nam khinh nữ, cộng thêm lúc cô cãi nhau với mẹ nói thảm hai câu, nếu tất cả mọi người đã thích sinh con trai như vậy, về sau đều là nam là được rồi ~

Sau đó cô liền cầm túi chạy đi, vốn muốn tìm bạn tốt đi dạo phố, cũng không biết cua quẹo thế nào, bỗng nhiên phát hiện đường phố không giống với trước kia.

Cô còn tưởng rằng những người thuộc bộ phận xây dựng thành phố lại bắt đầu Đông phá Tây sửa chứ, giữa lúc vừa nói thầm vừa đi vài bước nhìn xem một chút, kết quả rất nhanh cô đã bị cảnh tượng trước mắt trấn áp!!

Cừ thật, quá xa hoa trụy lạc mà, chẳng khác gì đến phố Đèn Đỏ*, càng làm cho cô giật mình không thôi chính là, cô lớn như vậy, mặc dù biết trong thành phố có phố Đèn Đỏ, lại chưa từng thấy qua địa phương ngọ trong vàng son như vậy, cũng chưa từng thấy điên cuồng ngang ngược như vậy, cô gái giữa ban ngày ban mặt lại dám ở trên đường cái kiêu khách...

*Phố đèn đỏ: Ở vài nơi mà mại dâm được cấp phép và nộp thuế môn bài, họ hay treo đèn lồng màu đỏ trước cửa cho khách biết mà vào (đàng hoàng), lâu dần thành tên.

Sau đó...

Sau đó cô chẳng biết tại sao lại bị người ta cứng rắn kéo vào trong một tiệm tên là "Phụ Nữ Nhất"...

Ở trong oanh thanh yến ngữ, Lưu Diệp thế mới biết mình tới một địa phương khó lường!!

May là năm đó cha mẹ của cô muốn con trai đến diện rồi, coi cô như một nửa con trai mà nuôi, nhưng cô cũng không nghĩ tới bản thân có thể làm lơ xông vào một thế giới song song như vậy...

Nhắc tới cái thế giới này đều là đàn ông còn chưa tính, vì sao đàn ông trong thế giới này, mấy tên đàn ông này còn muốn phụ nữ chứ?!

Cái này không khoa học mà! Ngã!!

Lưu Diệp đến đây được vài ngày, thông qua quan sát của cô, cuộc sống của thế giới này so với nơi sinh hoạt trước kia của cô, có rất nhiều tập quán sinh hoạt giống nhau, ví dụ như lái xe trên đường bên ngoài này, còn có mấy thứ như đèn xanh đèn đỏ, đều y chang không khác, chỉ là tên địa danh thì cô đều chưa từng nghe thấy, còn có nhìn quần áo mọi người cũng không khác gì lắm với thời đại của cô, chỉ là lúc những người đó nói chuyện thình thoảng lại nháy ra mấy từ Quý tộc hay huyết thống rất quái lạ...

Cô vừa mới đến, nói thật, nếu không phải bị người môi giới đánh bậy đánh bạ giới thiệu đến nơi gọi là "Phụ Nữ Nhất" này, không khéo cô lập tức đã bị người phát hiện ra rồi..

Bây giờ nhớ lại cô vẫn còn cảm thấy sợ.

Chỉ là tình huống lúc này cũng không tốt ở chỗ nào...

Bây giờ nơi cô đang ở này, thật sự đúng là một phố Đèn Đỏ, chỉ là nơi này cũng chưa tính là nơi phồn hoa nhất, đẳng cấp của cửa hàng xung quanh cũng không cao, theo thứ tự đều là hàng nhái nào là Phụ Nữ Nhất này, Phụ Nữ Thật này... Phụ Nữ Mềm Mại này...

Đẳng cấp da thịt cũng không phải tốt như vậy, bằng không ban đầu lúc cô vào tiệm cũng sẽ không bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Đặc biệt cao lớn thô kệch thì cũng thôi đi, đặc biệt cao lớn thô kệch còn giờ lan hoa chỉ* thì cũng thôi đi, đặc biệt cao lớn thô kệch lại còn mặc váy tơ son trát phấn đi lại uốn a uốn éo, còn xếp thành hàng...

*Lan hoa chỉ: Ngón tay xếp thành hình hoa lan

Cảnh tượng ấy bây giờ nhớ lại, hiện tại Lưu Diệp cũng muốn phun sạch bữa cơm đêm qua...

Chuyện xảy ra sau đó, mặc dù cô miễn cưỡng có chỗ đặt chân, nhưng dù sao cô vẫn một lòng muốn về nhà, vì việc này mà mấy lần cô đã chạy đến nơi trước kia lượn vòng quanh, nhưng mặc kệ cô đi bao xa nghiêm túc bao nhiêu, nhiều cỡ nào, đến cuối cùng bàn chân cũng đau, nhưng cảnh vật xung quanh từ đầu đến cuối cũng không phát sinh biến hóa.

Cô đang vừa xả nước vừa ngẩn người, chợt cảm thấy có người dùng sức vỗ xuống bả vai cô, sau khi người nọ vỗ xong còn tiện tay,捏 bộ ngực của cô một cái.

Vốn cô cũng không muốn cởi sạch áo để tắm, mà ở một thế giới đều là đàn ông, một khi bị người phát hiện cô là phụ nữ hàng thật giá thật...

Rùng mình, cô đoán chừng chuyện xảy ra phía sau, ngay cả Thượng Đế cũng có thể ghé thăm đến phát ói...

Cho nên dù sẽ bị người ta thấy hết tron bộ ngực, dưới loại tình huống vừa rồi kia, cô cũng chỉ có thể liều mạng.

Chỉ là không ngờ cô đã núp ở một góc kín như vậy, vẫn không tránh khỏi bàn tay quấy rối.

Cô lập tức bị dọa sợ thờ cũng không dám thở mạnh một tiếng... Rất sợ mình sẽ bị người ta phát hiện ra manh mối... Dù sao hàng thật tuyệt đối không thể giả được...

Kết quả rất nhanh cô lại nghe được giọng nói ghét bỏ vang lên: "Cậu làm phẫu thuật nâng ngực ở đâu vậy, nếu là tôi thì tôi sẽ không trả tiền cho hần, ai lại lừa người như vậy, cái này cũng chẳng khác gì không có..."

Nói xong người nọ còn dán tới, một đôi mắt nhỏ khôn khéo ở đó chớp chớp nhìn Lưu Diệp, nhỏ giọng khuyến khích: "Tôi biết một người chuyên làm phẫu thuật nâng ngực, tuyệt đối 3C không giảm giá, thật, cậu phải nắm chắc thời gian mà đi làm, bằng không như cậu vậy, ảnh hưởng đến bộ mặt làm ăn buôn bán..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ở lại cái nơi yêu ma quỷ quái này, ba hồn của con người dễ bị bay mất hai.

Lưu Diệp luôn cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, ví dụ như bây giờ ở trung tâm huấn luyện phụ nữ này, rất dễ làm cô nhớ tới trung tâm giảm béo năm đó cô đi cùng đồng nghiệp.

Chẳng qua khi đó chỗ kia chính xác là phụ nữ như nước, bây giờ thì...

Cô yên lặng nhìn không nói gì, thật sự kiểu gì cô cũng không có cách che giấu lương tâm mà nói những món kia là phụ nữ...

Quá cao lớn thô kệch, cho dù đã giảm cân chỉnh hình, nhưng nói thật, vóc người đàn ông và phụ nữ thật sự không phải dựa vào giảm cân và uống kích thích tố là có thể làm ra.

Thật sự cũng muốn chia người, ngay cả Lý Quý dùng bất cứ giá nào luyện Quý Hoa Bảo Điển, vậy cũng tuyệt đối là một hán tử...

Aizz...

Nhìn mấy lão gia nhe răng nhếch miệng tẩy lông kia, Luru Diệp cũng chỉ có thể khiêm tốn bôi cái thứ thuốc mỡ tẩy lông gì gì đó.

Cô ở chỗ "Phụ Nữ Nhất" ngược lại các loại phúc lợi đều có, mặc kệ là tắm rửa hay giai đoạn sau rèn luyện đào tạo, tuyệt đối là một công ty có lương tâm.

Mẹ Tang là một người gầy gò khan khan, tất cả mọi người đều gọi hần là Nhu Nhu (Mềm mại) tỷ muội~~

Lúc Luru Diệp bắt đầu gọi, nghiêng răng nghiêng lợi chưa xót hít hơi, về sau cô nghĩ quanh co, phát hiện mỗi lần chỉ cần lúc gọi người, không nhìn mặt của đối phương, cô vẫn có thể một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái gọi ra.

Ví dụ như mấy người đồng nghiệp kia, cái gì mà Vũ Mị (Vũ Mị) cái gì mà Kiều Tu (Thẹn thùng)...

Ở loại địa phương này, làm phụ nữ có chút nghệ danh là điều không tránh khỏi, ông trời có mắt, Luru Diệp ngay cả tên nghiêm chỉnh của mình cũng không quá nữ tính hóa, để cho cô nâng như hoa gì đó, không bằng cô trực tiếp tìm sợi dây đi treo cổ cho rồi...

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, thật may là còn có cái tên Tiểu Tiểu không ai muốn, gặp phải Luru Diệp thật đúng là bên trong thấp bé, cô cũng vội vàng chiếm lấy cái tên này...

Tuy rằng cô vẫn liên tục bị tên Vũ Mị kia khuyến khích sửa thành Hoa Kiều...

Chờ tẩy lông xong sẽ phải luyện hình thể, mấy ngày nay Luru Diệp đã sớm bị đá kích đến không phân biệt rõ Đông Tây Nam Bắc, cô cho là sức chịu đựng của mình đã đủ mạnh mẽ, chỉ là chờ đến khi thấy nhóm thầy giáo dạy bọn họ vừa xoay hông vừa vênh ngón tay lên, cô vẫn ôm dạ dầy khó chịu nửa ngày...

Không ngờ khi không có phụ nữ, bọn họ có thể không chút kiêng kỵ giầy xéo phụ nữ như vậy...

Cô đã lớn như vậy, sao lại không biết phụ nữ bước đi như thế chứ...

Nếu có người phụ nữ nào dám đi kiểu đấy trên đường cái, đoán chừng những người nhìn thấy đều đồng loạt rầm rầm té xỉu, bệnh viện tâm thần cũng tuyệt đối ai oán cấp bậc không bằng!!

Nhưng không học không được, cái công ty có lương tâm kia còn muốn kiểm tra đánh giá thành tích của bọn họ, đặc biệt một ngày ba bữa cơm đều phải ăn theo thành tích học tập.

Luru Diệp còn chưa biết mình được đào tạo xong, sẽ gặp phải loại chuyện không phải của mình gì, nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là giữ được bát cơm trước, nói trắng ra là, cái phổ Đền Đỏ này cũng không an toàn giống như bề ngoài, hơn nữa cô lạ nước lạ cái, tại địa phương như vậy, bên trong nơi phụ nữ này vẫn an toàn hơn...

Luru Diệp cố nén xoay chân vặn đùi mấy cái, mỗi lần cô có lui về phía sau thì tuyệt đối không tiến gần phía trước, có thể sang bên thì không đứng giữa, nhưng đã như vậy, vẫn bị huấn luyện viên không nể tình kéo ra.

Người kia vô cùng nghiêm khắc răn dạy: "Cậu không đúng, phụ nữ không phải như thế..."

Luru Diệp không dám trợn trắng mắt, nhưng Thảo Nê Mã đã bắt đầu chạy...

Cô nỗ lực dùng sức mạnh luyện yoga năm đó lắc lư xương hông, ngón tay vênh lên tất nhiên không thể lý tưởng rồi, biên độ vênh ngón tay của cô dù sao cũng không lớn, hơn nữa cô thường sẽ quên, bây giờ hai cái ghép lại với nhau, vừa phải xoay hông vừa phải vênh ngón tay lên...

Nếu Luru Diệp sớm biết có một ngày như vậy, năm đó nên lạy hai cái ghế vì sự sát vách rồi...

Thật may là đối phương cũng không làm khó cô, dù sao cố gắng của cô bày ra đó, ngu dốt là trời sinh không có biện pháp.

Cho nên ở trong nhiều ánh mắt đồng tình, Luru Diệp coi như bị bỏ qua.

Cô yên lặng lui về phía sau, có một người cùng một chỗ với cô, chính là người tên "Vũ Mị" đã khuyến khích cô nâng ngực lại gần, nhỏ giọng an ủi cô nói: "Tiểu Tiểu, đừng khó chịu, Nhu Nhu tỷ muội đã nói rồi, mặc dù điều kiện bẩm sinh của cậu không tốt, nhưng cậu lùn mà, nghe nói có khách đặc biệt thích khoản này, biết Dale nổi tiếng nhất ở đây không?"

Luru Diệp dần dần lắc đầu, bây giờ cô hai mắt đen thui, đừng nói Dell, cô ngay cả quả táo cũng quên mất.

"Thẻ đỏ 'Liễu yếu thiên to', dựa vào khéo léo đẹp đẽ, nghe nói làm ăn tốt khủng khiếp, nếu muốn gặp mặt đều phải hẹn trước."

Luru Diệp ồ một tiếng, cô vẫn cố gắng gạt bỏ mấy cái tin tức bán mình kia, chủ yếu là lượng tin tức quá lớn cô gánh không được mà!!!!

Nhưng mắt thấy khóa đào tạo sắp hoàn thành, đến lúc này, cô nên làm cái gì đây!!!!

Chờ sau khi khóa học kết thúc, những người trong "Phụ Nữ Nhất" đều lần lượt rời đi, thời gian trước chỉ cần Luru Diệp rảnh rỗi đều tìm đường về nhà, cho nên vẫn quen đi một mình, những người đó ngược lại cũng không sao cả hỏi cô, liền dặn dò cô nhớ chú ý an toàn.

Thật ra cô cũng là người nhất gan, mấy ngày gần đây, cô cũng chỉ dám ở phụ cận "Phụ Nữ Nhất" đi một chút, hiện tại thật sự bởi vì sắp phải về cương vị, cô đi xem tình huống một chút, xem mình có thể sống độc lập được hay không, ví dụ như chạy trốn vân vân.

Chỉ là đối với cô mà nói, cô thật sự không dám đi loạn khắp nơi, thật may là gần đây có quan hệ tốt với "Vũ Mị", người này à...

Nếu ở trong thế giới trước kia, cô tuyệt đối sẽ phi nhỏ một vạn lần, nhưng mà bây giờ... So với những người có chút lực sát thương, mặc dù Vũ Mị xảo quyệt lâu cả một chút, chỉ là... Cũng may mẹ thiên nhiên tính khiết... Không chọc người ta chán ghét.

Người bên trong "Phụ Nữ Nhất" xem Luru Diệp đến từ nông thôn, thật ra căn bản Luru Diệp cũng không biết ở nông thôn có dạng gì, nhưng mà nếu có thể giải thích việc bản thân cái gì cũng không hiểu, cô cũng lập tức đồng ý.

Hiện tại Vũ Mị đảm đương nhiệm vụ dẫn đường, vừa mang cô đi dạo vừa nói với cô kiến trúc xung quanh là cái gì.

Nhìn kiến trúc bốn phía, ngược lại rất giống với chỗ ở trước kia của cô, cửa hàng xung quanh, cửa hàng bánh ngọt này, còn có tiệm cà phê này, tất cả đều tương tự, mùi vị bánh ngọt cũng không kém, cô có thể thoang thoảng ngửi được hương vị ngọt ngào, thật là hoài niệm mà, chỉ là cô mới vừa nói đi vào xem thử, liền xuyên qua tủ kính nhìn thấy bên trong có mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch, mặc váy vênh lan hoa chi lên, đang vừa cười vừa nói...

Cô yên lặng không nói gì xoay đầu đi...

Trên đường đi ngược lại rất xuôn sẻ, chỉ là bọn họ đi không bao lâu, liền gặp được một trạm kiểm soát.

Cái trạm kiểm soát đó, Luru Diệp thấy rất giống trạm thu phí trên đường cao tốc ở thế giới của cô, có lan can, lại có người chuyên ghi chép và giữ gìn trật tự, mặc kệ là người hay xe đều đi tách ra.

Cô vừa mới nói muốn đi qua, liền bị Vũ Mị một phát ngăn cản, Vũ Mị vốn còn hi hi ha ha, về mặt vụt một cái trở nên nghiêm túc, ở đó cảnh cáo cô nói: "Ngày này, cậu mò mẫm xông xáo cái gì, cẩn thận bị Hiến Binh bắt lại đấy."

Luru Diệp lại càng hoảng sợ, nhanh hỏi: "Bị bắt lại, vì sao?"

Cô không thấy nơi đây có gì quái dị mà...

"Đó là khu nhà giàu đấy?!" Về mặt Vũ Mị khoa trương giọng cổ tay lên lắc lắc.

Luru Diệp buồn bực, trên cổ tay của cô và Vũ Mị đều có vòng chứng nhận thân phận, tác dụng của vật kia thật sự giống như giấy phép tạm trú, mặt trên còn có mã vạch, chính là vì bất cứ khi nào cần bị người quét xuống làm ghi chép, thật ra thì cũng tựa như chứng minh thư trước kia của cô.

Hiện tại thấy Vũ Mị lơ đãng chơi kia lên như vậy, Luru Diệp nhũn nhũn chặt mày lại.

Vũ Mị không có biện pháp, gặp phải loại Hai Lúa này chính là có kiên nhẫn, hần dần lại tính tình nói với cô: "Chúng ta là người nghèo có được hay không, biết cái gì là người nghèo không, chính là người sống lại cũng không thể, cho nên chúng ta chỉ có chứng minh thư tạm thời, căn bản ngay cả hộ tịch cũng không có..."

Thấy Luru Diệp vẫn mòng về mặt kia, Vũ Mị bắt đầu dĩ thử dài, người này ngốc đến mức nào chứ: "Cái việc sống lại ấy biết không? Chính là người giàu đến một độ tuổi, có thể thông qua hình thức nộp thuế mua được danh ngạch, sau đó thông qua công trình gen clone* bản thân."

*Clone: Bản sao

Clone?

Cuối cùng Luru Diệp cũng hiểu được rõ ràng thế giới này đều là đàn ông... Sao lại có thể tồn tại được, lúc trước cô đã cảm thấy buồn bực, nếu như đều là đàn ông mà nói, thế nào những người này cũng không bị diệt chủng...

Thì ra còn có clone à...

Cô đang suy nghĩ cân nhắc, liền nghe Vũ Mị tiếp tục ở đó hỏi: "Dù sao cậu cũng nên biết mãi mãi sinh ra chứ?"

Thấy Luru Diệp ngu ngốc lắc đầu, Vũ Mị haizzz một tiếng, không thể không tiếp tục giải thích: "Người bắt từ thì càng đáng sợ, những người kia không chỉ có tiền, còn là Quý tộc, chính là vượt qua thập đại cũng siêu cấp có tiền, có tiền đến mức có thể ảnh hưởng tới giới quân đội, giới chính trị, thậm chí mấy đại gia tộc đó có thể điều khiển cuộc tuyển cử Tổng Thống, mấy người đó mới là sự tồn tại của thần thoại, hơn nữa gen của bọn họ cũng siêu cấp tốt, trong quá trình sống lại, bọn họ không chỉ clone bản thân, còn không ngừng ưu hóa gen của mình, theo như luật pháp hiện hành, chỉ có nhân tài làm ra công hiến đặc biệt mới có thể ưu hóa gen... Thật ra thì chính sách này chính là đặc biệt xây dựng cho những đại gia tộc kia, chỉ là một trăm năm gần đây không biết như thế nào, đã liên tục có mấy người của gia tộc bắt đầu cự tuyệt clone bản thân... Trong đó nổi danh nhất là gia tộc 'Hà Hứa' nghe nói nhân khẩu đã rất ít..."

Thấy biểu cảm một bộ nghe xong muốn ngất của Luru Diệp, Vũ Mị không có biện pháp, đành phải gõ đầu cô một cái, về mặt ý vị sâu xa nói: "Aizzz, cậu cái tên này, nói nhiều như vậy, chính là tôi muốn nói cho cậu, khu vực hoạt động của người nghèo chúng ta rất hạn chế, còn có chúng ta nhất định nhất định phải cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, như vậy chỉ cần lúc chúng ta già gom đủ tiền sống lại, chúng ta có thể biến thành người có hộ tịch, biết

không..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nói thật, Luru Diệp nghe hết nửa buổi vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ, cái gì mà ghen cái gì mà sống lại, đùa gì vậy.

Dù sao những cảnh tượng cô nhìn thấy gần đây đều là nhà cửa, xe buýt rất bình thường mà, cảm thấy chẳng khác gì thế giới trước kia của cô, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy ở trên trời có mấy phi thuyền tạo hình khoa trương, thì thật sự giống trái đất như đúc.

Chỉ là có lẽ Vu Mị được mở máy hát, tiểu tử này nói cũng nhiều hơn, hiển nhiên là một bộ cái người này sao lại ngu ngốc như vậy, bộ đáng ta đây giúp cô phổ cập khoa học.

Chỉ là sau khi nghe những lời đó, Luru Diệp chợt có nghi vấn, mặc dù cô là sinh viên khoa văn thuần chủng, nhưng mà nếu ghen còn có thể ưu hóa gì gì đó, vậy tại sao không thông qua ghen mà tạo ra phụ nữ chứ.

Vũ Mị mang về mặt cô thật ngạc nhiên, ở đó phổ cập khoa học: "Cậu không biết ghen ngăn chặn làm già sao? Chính là vào rất lâu rất lâu trước kia, lúc ấy trên thế giới còn có rất nhiều rất nhiều phụ nữ, cũng không biết tại sao lúc ấy người ta chỉ thích sinh con trai, thậm chí gia đình hơi cực đoan sẽ dìm chết bé gái được sinh ra, dưới tình huống như vậy, có một người nữ bác sĩ tên là Karina, làm ra một loại thuốc viên sinh con gì đó, phụ nữ mang thai vào giai đoạn đầu uống loại thuốc này vào nhất định sẽ có thể sinh ra con trai, mặc dù lúc ấy tính an toàn của loại thuốc này vẫn chưa có nhận định, lại vẫn có rất nhiều người muốn thông qua loại phương thức giá rẻ đơn giản này sinh hạ con trai..."

Lời này rất nhanh gọi lên hồi ức của Luru Diệp, nói thật nếu như thật sự có thứ đồ chơi mà nói, cho dù biết rõ sẽ có tác dụng phụ, đoán chừng cha mẹ của cô cũng nhất định sẽ uống ~ hơn nữa đoán chừng không riêng cha mẹ của cô mà còn bao gồm cả mấy anh họ em họ của cô nữa... Dù sao tất cả mọi người đều nghĩ, nhà ta có con trai là được, nhà người ta chắc gì đã giống nhà chúng ta... Hơn nữa cho dù sinh con gái cũng chẳng khác gì không sinh... Như vậy ít nhất còn có con trai...

Vũ Mị nói tới chỗ này thì thở dài: "Nhưng thật ra tất cả mọi người đều bị Karina tính kế, Karina bị cha mẹ ngược đãi từ nhỏ đối với thế giới trọng nam khinh nữ chán ghét tới tận cùng, cô có tình kết tự mình hủy diệt rất sâu, sau khi mở rộng viên thuốc sinh con, cô ở trong nhà tự sát chết, sau đó lại qua một thời gian rất dài, mới có người ý thức được huyền cơ trong viên thuốc sinh con, đưa bé ra đời thông qua viên thuốc sinh con, đời sau cũng sẽ chỉ sinh ra con trai, đến lúc đó tỷ lệ nam nữ đã đạt đến con số vô cùng khủng bố, rất nhanh viên thuốc sinh con trở thành thuốc cấm, nhưng vẫn có rất nhiều người cho là thuốc ấy rất tốt, không chỉ không sinh ra ảnh hưởng không tốt gì đối với con người, ngược lại có thể bảo đảm gia tộc đời đời đều xuất hiện nam đỉnh, cho nên thứ thuốc này rất thịnh hành bên trong chợ đen... Chờ đến khi tỷ lệ càng thêm trở nên kinh khủng, mọi người mới ý thức tới tình huống đáng sợ... Nhưng tình huống lúc đó, muốn tìm được một bé trai ra đời thông qua phương thức sinh sản tự nhiên đã rất khó, phần lớn bé trai đều thông qua chặn người ra đời... Vì vậy ngay lúc đó mấy quốc gia vì kéo dài nhân loại, khẩn cấp triệu tập tổ chức hội nghị chặn người, hi vọng tập hợp lại những bé gái có hạn kìa và bé trai không bị nhiễm chặn người lại với nhau, thông qua phương thức sinh sản tự nhiên bảo tồn ghen của nhân loại, nhưng rất nhanh đại chiến thế giới lần thứ năm bùng nổ, chờ đón chính là chiến tranh phá hủy tất cả..."

Luru Diệp nghe mà tròn mắt há mồm, không ngờ chuyện nam thừa nữ thiếu này thật đúng là đùa trẻ không có mẹ nói rất dài dòng.

Chỉ là hai người vừa nói chuyện vừa đi đường, ngược lại đi tới một nơi giống như quảng trường.

Tức thì ánh mắt Vũ Mị sáng ngời, vội vàng lôi kéo Luru Diệp nói: "Này, Tiểu Tiểu, nhanh, chúng ta đến thế giới phụ nữ, cậu có 50 đồng không, có thì chúng ta đi vào trong xem một chút đi? Cũng cho con báo hoa* cậu mở mang ánh mắt, để biết cái gì gọi là phụ nữ thật..."

*Nguyên văn là 土豹子 - Thổ báo tử hay báo hoa mai Amur: Dùng để ám chỉ người nhà quê, không nhìn thấy những khía cạnh chủ yếu của xã hội.

Luru Diệp không giải thích được cùng đi qua, quảng trường này cực kỳ lớn, chỉ là hoa cỏ bên trong rất kỳ quái, cô biết nơi người nghèo ở cũng coi như đẹp mắt, nhưng tỉ lệ xanh hóa rất thấp, rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ nhìn qua thấy xinh đẹp nhưng thật ra đều là đồ nhân tạo, nhưng mà tất cả hoa cỏ ở trên quảng trường này đều là thật.

Bút tích này đã có thể quá lớn, hơn nữa ở bên cạnh quảng trường còn xây dựng một bảo tàng vô cùng khí thế.

Vũ Mị rất nhanh mua được vé, Luru Diệp đầu óc choáng váng đi theo Vũ Mị, bảo tàng được xây dựng ngược lại không có gì đặc biệt, chỉ là đồ bày biện bên trong đều vô cùng không bình thường, cái gì mà lược phụ nữ đã từng dùng...

Để tránh cho có người làm hỏng, bên trên cái lược đó còn đặt một cái lồng thủy tinh.

Còn có cái gì mà bàn trang điểm nữa...

Luru Diệp nhìn qua cũng không thấy có cái gì kỳ lạ, phần lớn đều là thứ cô đã tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, ngược lại Vũ Mị bên cạnh ở đó không ngừng

không ngừng hưng phấn hô to gọi nhỏ: "Kia kia, đó là băng vệ sinh, cậu biết không!? Cậu biết không?"

Lưu Diệp chán ốm xoay mặt đi, trời ạ, cô có thể không biết sao, qua hai ngày nữa cô sẽ tới cái đó rồi, cô đang vì chuyện này mà phát ốm cả lên, không ngờ ở nơi này thấy được băng vệ sinh đã lâu không gặp... Cô đang nói không biết lấy từ chỗ nào, đồ chơi này đã tiến vào viện bảo tàng rồi...

Đây là châm chọc hay vẫn là châm chọc đây? ~

Vòng tới vòng lui trong viện bảo tàng này, Lưu Diệp nửa ngày cũng không nhìn ra thứ gì tốt, nhưng mà lúc đi đến cửa, Vũ Mị bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, còn đặc biệt tốn mười đồng mua một cành hoa hồng màu đỏ.

Lúc Lưu Diệp theo người ta xếp hàng đi vào trong, liền cảm thấy vô cùng quái lạ, quả nhiên lúc xếp hàng được một nửa, cô đã nhìn thấy giới thiệu trên màn huỳnh quang rồi.

Phía trên dùng các loại huyền diệu khó giải thích gì đó miêu tả một lộ trình trăm cay nghìn đắng tìm kiếm phụ nữ, thời kỳ đại chiến, những phụ nữ còn sót lại trở thành tài nguyên quý giá, bị mấy phe thế lực cướp đoạt, chỉ là rất đáng tiếc, những phụ nữ kia trong một lần ngoài ý muốn toàn bộ đều chết hết, sau đó chính là thời kỳ hắc ám của loài người, thật may là người của gia tộc 'Hà Hứa' thông qua công trình gen bắt đầu hành động tái sinh sinh mệnh, sinh mệnh mới có thể kéo dài, sau đó lại qua ngàn ấy năm, chính phủ các nơi từ từ khôi phục trật tự bắt đầu khắp nơi tìm kiếm phụ nữ, cho dù là thi thể đã mục nát, cho dù là một sợi tóc... Đều mang đây gen của phụ nữ, vô số người mong mỏi chờ đợi, ở trên núi tuyết hay dưới đáy biển, ở tất cả địa phương không bị nhiễm phóng xạ... Nhưng một lần tìm kiếm là một lần thất vọng... Cứ như vậy lại trải qua hơn một trăm năm, cuối cùng thông qua sự tiến bộ của công trình gen, thông qua cố gắng của vô số người, cuối cùng có người phát hiện biện pháp phá giải đoạn giả, chỉ là biện pháp này còn chưa thành thực, nhân viên công tác đã nôn nóng không kiềm chế được kích động bắt đầu thử nghiệm tạo ra hợp chất phụ nữ... Vì vậy Eve xuất hiện..."

Đội ngũ xếp hàng đã đến chỗ Lưu Diệp bọn họ, lúc này Lưu Diệp mới vội vàng cúi đầu, nhìn đáng dấp lai lịch của người phụ nữ bên trong giới thiệu vừa rồi, chỉ là cô lập tức thấy khó hiểu, nếu như đã có biện pháp rồi, tại sao tiểu tử Vũ Mị kia còn nói không thể chứ...

Chỉ là đợi lúc cô theo đám người đi vào bên trong nữa, thì nhìn thấy ở hai bên đường treo tấm bảng dùng chữ cực lớn cực bắt mắt viết: "Cấm thủ, dâm!! Người vi phạm sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự!!!"

Dường như sợ lời nhắc nhở không có tác dụng, tấm bảng kia cách vài bước sẽ xuất hiện một lần, chỉ là nhiều như vậy, lúc Lưu Diệp đi vào đại sảnh, vẫn có mấy thằng cha quần nửa tụt bị mấy Hiến Binh đẩy ra ngoài, người nọ lại còn có thể vừa bị đẩy vừa giống như bị thần kinh, lắc lắc đầu, tay chân khoa trương ra dấu, không ngừng cao giọng kêu: "Eve, anh yêu em!!! Em là nữ thần của anh!!!!"

Lưu Diệp bị dọa dùng cánh tay ôm lấy mình, da gà gai ốc cũng tranh nhau hoảng sợ chạy ra.

Cuối cùng thì đẩy đến giữa đại sảnh, ngay từ lúc trước Lưu Diệp đã mơ hồ thấy được hình dáng vật kia, vật kia giống như là một quan tài bằng kính, đợi lúc cô đi tới, mới nhìn rõ người trưng bày bên trong.

Đó là một phụ nữ làn da tái nhợt, dung mạo không rõ, bởi vì làn da của đối phương quá trắng bạch, cộng thêm đang nhắm mắt, cô cũng nói không được người phụ nữ này xinh đẹp hay không xinh đẹp...

Chẳng qua đây rõ ràng là một thất bại sản phẩm thôi, giống như con cừu Dori năm đó TV điên cuồng đưa tin.

Lưu Diệp tập trung tinh thần nhìn.

Ngược lại Vũ Mị bên cạnh cô, ở đó vô cùng tiếc hận nói: "Nếu như chúng ta có thể tới sớm vài năm, sẽ được nhìn thấy Eve ** rồi.. Chỉ là nghe nói lúc ấy xuất hiện bạo động vô cùng hỗn loạn, cho nên bây giờ Eve bị mặc quần áo vào..."

(** là tác giả đề, cơ mà theo ngữ cảnh thì chắc là lừa thế rồi ^^)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lưu Diệp ngồi trước ti vi, bên cạnh là một mặt tường thủy tinh trong suốt, chỉ cần vào trong "Phụ Nữ Nhất", thì nhất định sẽ chú ý tới bức tường thủy tinh được ánh sáng mềm mại chiếu vào này, cũng nhất định sẽ thấy các loại "Phụ nữ" chờ mua bán bên trong.

Mà ngay tại mỗi ghế tựa của "Phụ nữ" đều có một bảng tên bắt mắt, vì vậy khi có khách tiến vào, thấy hợp mắt sẽ trực tiếp nói cho trưởng ca.

Rất nhanh người đó cũng sẽ bị đưa vào trong ghế lô tiếp đón khách.

Đây là một nơi phong nguyệt hàng thật giá thật, cả người Luru Diệp cuộn tròn, đi cả của cô tới từ tối hôm qua, không biết là do cảm xúc khẩn trương thái quá hay sao, mà đi cả lần này so với bình thường còn đau hơn rất nhiều, tay chân cô lạnh lẽo cảm chén nước ấm.

Dáng vẻ mặt ủ mảy ê kia, rất nhanh đã bị đồng nghiệp xung quanh đọc thành đau khổ vì không được nhìn ngó tới.

Đúng, đã liên tục hai ngày rồi, Luru Diệp cũng không biết mình gặp phải vận cứt chó gì, lại có thể từ lúc bắt đầu vào cương vị, cô vẫn không bị khách nào chằm.

Dáng vẻ cau mày của cô, trông vô cùng rầu rĩ, vì vậy rất nhiều người bắt đầu cùng nhau khuyên cô, ở đó an ủi cô nói: "Cậu cứ thoải mái, khẩu vị của khách vô cùng kỳ quặc, chắc chắn sẽ có người yêu thích cậu."

Người có số tuổi lớn tư lịch sâu, cũng khó tránh khỏi việc lấy thân phận của người từng trải chỉ bảo một hồi: "Rảnh rồi thì vẫn nên đi làm lại ngực đi, chúng ta chính là đi bán ngực, như cậu thì sao khách có thể chằm cậu chứ?"

Vốn Vũ Mị đang cho rằng bản thân sẽ là người buôn bán không tốt, không nghĩ tới bây giờ Luru Diệp so với hần còn thê thảm hơn, cũng đã đi làm hai ngày rồi, đừng nói không có khách chọn, ngay cả mẹ Tang Nhu Nhu muốn cứng rắn nhét cho khách cũng không có ai muốn...

Đến bước này, Vũ Mị cũng liền nhỏ giọng nói với Luru Diệp: "Tiểu Tiểu à, thật sự không được thì cậu đi hỏi chị Nhu Nhu một chút, xem có thể để cậu đi khiêu vũ hay không, nghe nói chỗ kia cũng cực kì kiếm ra tiền."

Luru Diệp buồn bã ỉu xìu nâng mí mắt, cái gọi là khiêu vũ chính là múa cột ở trên đài không xa kia, không nói đó là loại hình ngành nghề cần kĩ thuật, bản thân lại còn không mong không ngực, Luru Diệp đau bụng lười nói chuyện, lấy tay chỉ chỉ cái hông của mình.

Đường cong của cô nhất định là phụ nữ, phải nói đường cong này cũng không thể nói không đẹp.

Nhưng Vũ Mị nhìn một cái liền hiểu ý của cô, cái mong Thái Bình.

Vũ Mị cũng bắt đầu dī thờ dài, tiếp tục như vậy nữa thì Tiểu Tiểu sẽ bị sa thải, đuổi việc coi như xong, theo như các điều khoản ban đầu bọn họ ký kết, Tiểu Tiểu phải bỏ sung phí đào tạo, đây đúng là một khoản tiền không nhỏ đấy.

Luru Diệp sao có thể không biết, lại nói cái ngày chính thức vào cương vị đó, cô mới hiểu được cái gọi là tiếp khách là gì, vẫn thật sự là thuần khiết tiếp rượu mà thôi, tuy rằng đàn ông mà đã uống nhiều nhất định cũng chằm mút chút đỉnh, nhưng dù sao đàn ông bình thường với cũng bài xích với người cùng giới, cho nên cái chỗ này của bọn họ, nói trắng ra chính là nơi một đám đàn ông dùng phụ nữ giả đồ bán thân vui vẻ, nhưng thật sự muốn đối phương cời quần xảy ra chút gì, loại tình huống đó không thể nói là không có, nhưng cũng không dễ xảy ra.

Đây có thể coi là tốt hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu của cô rồi.

Ít nhất ở chỗ này thông minh lanh lợi một chút, giả mạo một ngày ba bữa vẫn không vấn đề đấy, chỉ là một nơi như vậy cũng không dễ ở lại.

Cô cũng không biết vấn đề của mình ở chỗ nào nữa, muốn nói cô không đủ mềm mại, không đủ phụ nữ, nhưng bây giờ đi cả đến đau đớn mặt cũng trắng bệch, còn có thể không đủ mềm mại?!

Cô vừa rợn lòng, vừa nhàm chán xem chương trình ti vi.

TV cũng không có gì lý thú, phần lớn đều chiếu mấy đám chính trị gia kia, các loại diễn thuyết diễn giảng, các phái tranh chấp làm cô nhìn mà cũng thấy đầu óc choáng váng.

Chỉ là cũng có một chút chuyện rất lý thú, mỗi lần lúc đưa tin về khu nhà giàu, những hình ảnh này chẳng khác gì bộ phim khoa học viễn tưởng trước kia cô đã từng xem, xe hơi bay tới bay lui, còn có màn hình một tầng lầu cao như vậy.

Chỉ là Vũ Mị nói cái đó không phải màn ảnh thật, chỉ là hình ảnh toàn bộ tin tức mà thôi.

Dù sao ở trong miệng Vũ Mị, đây đều là những thứ bọn họ nỗ lực thế nào cũng không hưởng thụ được.

Ngược lại Luru Diệp không có quá nhiều cảm xúc gì, dù sao thế giới trước kia của cô cũng tựa như vậy, nếu như thực sự để cô đi đến nơi ô tô bay đầy trời đấy, cô đoán chừng còn không thoải mái bằng ở đây đâu.

Ngược lại Vũ Mị bị đề tài này dấy lên thương cảm, ở đó cười khổ mà nói: "Báo hoa mai, biết chúng ta đều tới thế nào không?"

Dừng lại, Vũ Mị có ý bán cái nút* nói: "Lúc sớm nhất, các quốc gia vì phát triển thực lực của một nước, không ngừng clone Sinh Mệnh Thể, nhưng theo cục diện ổn định chính trị, mọi người chợt phát hiện tài nguyên biến đổi mạnh mẽ... Hơn nữa trị an xã hội cũng xuất hiện vấn đề... Vì vậy chính sách mới công khai, cần dựa vào cống hiến với xã hội để quyết định người này có quyền lợi sống lại hay không... Người không nộp đủ các khoản thuế sống lại, lúc lớn tuổi sẽ lập tức biến thành số không... Nhưng rất nhiều năm sau sau khi làm như vậy, nhân khẩu lại không ngừng giảm mạnh... Vì vậy chúng ta cũng giống như một đám cừu, lại bị giao cho thân phận mới... Người phá sản... Chúng ta đều là những người giàu phá sản sống lại, hiểu chưa, lúc trước chúng ta luân hồi đều là người thất bại, hiện tại bởi vì chính sách mới, lại bị xem như khu giảm xóc, nếu như có năng lực, thì lần nữa liều mạng lặn vào tầng lớp người giàu có, nếu như không có năng lực... Thì cái gì cũng không có..."

*Khi kể một câu chuyện dài, đến các nút thắt quan trọng thì cố ý dừng lại để thu hút người nghe.

Có vài người thật sự muốn lạc vào cảnh giới kỳ lạ mới có thể cảm thấy được, Luru Diệp cũng ở thế giới này thật lâu sau, mới dần dần hiểu được thiếu sót của thế giới này, không có phụ nữ, cũng có nghĩa là cái duy trì quan hệ của mọi người chỉ có vài thứ ghen kia...

Không có cha mẹ, cái gọi là thân thích, chỉ là người có thêm đoạn ghen giống nhau mà thôi... Hơn nữa theo một đời một đời sống lại, duy trì quan hệ huyết thống của mọi người đã sớm nhạt hết...

Làm một người đơn độc, cái loại cảm giác cô độc đó tự nhiên không cần phải nói có.

Hai người trầm mặc, Luru Diệp cũng không biết nên nói gì khuyên nhủ Vũ Mị, người đàn ông này tuy lấy tên làm người ta buồn nôn một chút, chẳng qua người cũng không tệ, chỉ là hơi quá tron tru, cái gì cũng hướng về phía trước.

Bây giờ vừa nghe hắn nói như thế, cô ít nhiều cũng hiểu một chút.

Nhưng mà đứng giữa cái sống và cái chết, cô thì vẫn thấy vô cùng thông suốt, có thể bởi vì thế giới mà cô sinh sống từ nhỏ, mọi người đều trôi qua như vậy, người đã già khẳng định sẽ sinh bệnh mà chết, không ai có thể ngoại lệ, cô tự nhiên cũng không hiểu được cảm giác của mấy người Vũ Mị...

Hình ảnh trên ti vi dần dần nhiều hơn, hơn nữa ngoại trừ mấy người kia, vài gia tộc cổ xưa cũng bị thêm vào đối tượng đưa tin, khoảng thời gian tin tức mỗi ngày gần như một nửa đều là nói về hướng đi của những gia tộc này, chỉ là gia tộc bị vô số người chú ý vậy xem này, Luru Diệp không biết là bản thân nhìn sót hay sao, dù sao ở trong TV, chính khách của các quốc gia trông như thế nào cô đều thấy được, nhưng duy chỉ người của mấy gia tộc này là chưa từng thấy.

Luru Diệp cũng buột miệng hỏi Vũ Mị một câu.

Kết quả rất nhanh cô lại bị Vũ Mị cười nhạo, Vũ Mị ở đó nói cô: "Những người đó sẽ không lộ diện, những người đó thật sự sẽ ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử, bất cứ một biểu cảm, một câu nói đều sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền, nghe nói năm đó tộc trưởng Mạch Cơ và gia tộc Phi Nhĩ Đặc tranh đoạt quyền khai thác quặng trên sao Cốc Thần, người của gia tộc Phi Nhĩ Đặc liền vận dụng hơn vạn nhà phân tích để phân tích Mạch Cơ..."

Mỗi lần Luru Diệp nghe đến mấy cái này cũng cảm thấy mình đang ở trong một mảng lớn khoa học viễn tưởng nào đấy.

Hai người đang trò chuyện, chợt nghe thấy đình một tiếng, đây là âm thanh nhắc nhở những người ngồi ở bên trong tường thủy tinh chú ý hình tượng, bởi vì khách sắp đến.

Vũ Mị phản ứng rất nhanh, nhưng mà lần này hiển nhiên là hắn muốn chăm sóc cho Tiểu Tiểu, cái tên này, nếu còn tiếp tục không có khách thì thật sự phải hủy bỏ hợp đồng rồi.

Hắn cũng liền quay mặt về phía trong tường, không ngừng sử dụng ánh mắt ra hiệu với Luru Diệp nói: "Nhanh, cười một cái, ngồi thành dáng cong hình chữ S, trợn ngược..."

Chỉ là bên trong tường thủy tinh cũng có một tấm gương, tuy rằng mặt Vũ Mị quay vào bên trong, nhưng vẫn có thể nhìn được người đi tới là dạng gì.

Khách tới rất nhanh, có điều thân hình hơi gầy gò, sắc mặt cũng không được tốt lắm, thậm chí trên mặt còn đeo một mắt kính đen.

Nhưng mà tướng mạo ngược lại vô cùng lịch sự, thậm chí có thể nói coi như là một soái ca khó gặp đấy.

Chẳng qua trong lòng Vũ Mị rõ ràng, loại khách này bình thường đều không được hoan nghênh, ở đây dựa vào mặt là có thể biết được giàu nghèo, người đáng đáp ứng tốt, càng có nghĩa thu nhập cao, chỉ có người có thực lực kinh tế nhất định thì ở thời điểm cải tạo gene, mới tiêu tiền vào thứ không có giá trị nhất là bề ngoài.

Nhưng nếu là kẻ có tiền giống vậy, bình thường sẽ không đến loại địa phương này tiêu phí, loại địa phương giả cả phải chăng này của bọn họ, chỉ thích hợp với một vài người giàu có không khó khăn lắm, còn có những người nghèo có chút tiền dư hoan nghênh, một khi ngày nào đó trong tiệm tới một vị như vậy, cũng có nghĩa đây là một tên xui xẻo sắp phá sản, đối với loại khách không có tiền có muốn mua say này, bình thường trong tiệm đều không thể nào chào đón.

Bởi vì bọn họ thường sẽ chọn một loại rượu tiện nghi nhất, còn ở đây lại nhai không ngừng.

Vũ Mị đang muốn bảo Tiểu Tiểu đừng để ý đến vị khách này.

Luru Diệp lại đã từ trên ghế đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thật ra thì thật sự không phải tự Luru Diệp muốn đứng lên, mà là sau khi người kia đi vào, giống như là ruồi không đầu, đối với trường ca chỉ về phía cô, Luru Diệp đoán chừng đối phương ngay cả chính mình có bộ dáng gì cũng không nhìn rõ.

Quả nhiên chờ đến khi Luru Diệp theo trường ca đi qua, chỉ thấy người nọ đã gọi rượu.

Chẳng qua là, ngoại trừ chai rượu giả rẻ ra, ngay cả một món đồ nhậu nhỏ cũng không có.

Trong thời gian được đãi tạo, Luru Diệp cũng biết thu nhập cao nhất của tiệm chính là chút đồ nhắm chỉ được cái mẽ ngoài này.

Chỉ là lúc ban đầu cô vừa biết trong tiệm không phải mấy món đồ ngọt đó còn buồn bức, nhưng mà sau này cô liền suy nghĩ cẩn thận, đàn ông thông thường đoán chừng uống rượu cùng với hạt dưa và đĩa trái cây cực kỳ ít chứ?

Cô đoán nếu không phải trong tiệm có quy định, nhất định phải có nhân viên phục vụ tiếp khách, người này đoán chừng ngay cả bọn cô cũng sẽ giảm bớt.

Luru Diệp đang vui vẻ vì vừa có thể khai trương vừa có thể miễn phải bị người sỗ sàng, cô cũng tìm một vị trí bên cạnh ngòai xuống, bởi vì bụng vẫn còn đau, cô cũng cuộn người lại, nắm tay cuộn chặt lại ả ả bụng.

Kết quả động tác quá lớn, không biết sao lại làm rơi túi trang sức nhỏ trong tay xuống đất, rất nhanh mấy thứ linh tinh vụn vặt trong túi đều tung tóe ra ngoài, nào là son môi rồi phấn thơm lại còn có đồ lưu niệm cô mua ở bảo tàng — băng vệ sinh...

Không có biện pháp thật sự là lúc quan trọng, cho dù là đồ lưu niệm giá tiền biến thái, cô cũng chỉ có thể chịu bị thệt.

Chẳng qua tại địa phương đặc biệt này, lại có thể ở chỗ này rơi ra ngoài, cô vội vàng xoay người lại thu dọn, có điều hiển nhiên là đã bị vị khách kia thấy được.

Người nọ nhìn lướt qua túi đồ kia, vị khách vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên mở máy hát ra, ở đó nhỏ giọng nói: "Tôi từng công tác tại phòng thí nghiệm Eve."

Luru Diệp à một tiếng, vội vàng cất băng vệ sinh mang theo ký hiệu Eve vào trong túi xách.

Người kia ngược lại nghĩ đến cái gì đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Luru Diệp qua ngồi.

Luru Diệp đành phải nhắm mắt đi qua, còn chuyên nghiệp rót đầy rượu cho đối phương, đồng thời cũng cho tự rót cho mình một ly.

Thật ra nếu chỉ nhìn bề ngoài, cô cũng không ghét người này, hơn nữa, kể từ khi biết sẽ không xảy ra quan hệ thực chất gì, cô đối với mấy vị "Khách làng chơi" này, chính là cảm giác vừa ả vừa đồng tình, luôn cảm thấy những người này khi ở đây làm chuyện điên cuồng, còn lộ ra một bộ dáng tội nghiệp.

Hơn nữa sau khi Luru Diệp thấy bề ngoại vị khách này, có chút trái phép lắm lắm, bởi vì người này, rất giống hot boy đại học của bọn họ năm đó, sau này vừa tốt nghiệp liền ra nước ngoài, rất ngại ngùng rất lịch sự, trắng trẻo nõn nà không có cách nào liên hệ người như vậy với một khách làng chơi với nhau.

Nói khó nghe cũng tại cái nơi xui xẻo này, nếu đổi thành thế giới cô đang ở, thì người trước mắt này, không biết sẽ làm bao nhiêu cô gái vì anh ta mà đánh vỡ đầu đâu.

Luru Diệp cũng khản trương, những thứ được đào tạo trước kia cô đều ném vào bụng chó rồi, lúc này cô đang do dự, mình rốt cuộc nên nhiệt tình một chút thì tốt, hay là cứ như vậy ngồi với khách là được rồi.

Thời gian cô đang do dự, đoán chừng là rượu chất lượng kém có tác dụng, vị khách kia bỗng nhiên bắt đầu nhiều lời, cúi đầu buồn bã ừ ừ, âm thanh nói chuyện cũng không lớn, hơn nữa lời nói cũng không ả khớp, hình như là nghĩ cái gì thì nói cái đó, quả thật chẳng khác gì đang độc thoại...

Luru Diệp khó hiểu nghe một lát, chợt nghe người nọ lắm lắm nói về mấy chuyện trong phòng thí nghiệm Eve, ngày đêm không ngừng nỗ lực, lại vẫn thất vọng không ngừng, tài chính thiếu hụt, liên tục bị người giảm bớt kinh phí, không có tiền lương cũng vẫn kiên trì...

Luru Diệp đoán người này bình thường đè nén quá nhiều, mới có thể tìm một nơi như vậy bày tỏ, bởi vì tất cả mọi người đều không biết, cũng không cần phải xấu hổ gì, hơn nữa ra khỏi cửa ai biết đối phương là ai chứ...

"Biết không, hiện tại những người phía trên cho rằng thay vì tiêu tiền vào những thứ không chút tiến triển nào, còn không bằng thúc đẩy kế hoạch người may mắn."

Kế hoạch người may mắn đó, Luru Diệp ngược lại đã sớm nghe đám người Vũ Mị nói đến.

Lại nói cũng rất châm chọc, ở thế giới của cô nhóm đồng tính luyến ái vì quyền lợi mà nghĩ tới phương pháp biểu tình thị uy, nếu không thì cũng giấu giếm

định hướng tình dục...

Ở trong thế giới này, thật sự là phong thủy luân chuyển, bỗng nhiên đồng tính luyến ái trở thành người may mắn rồi.

So sánh với đám lưu manh không cưới được vợ, nhóm đồng tính luyến ái đúng là một quần thể ổn định cỡ nào, không nói đến bọn họ có thể tạo thành một gia đình ổn định, dù cho □ cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại có một căn cứ chuyên thu dưỡng tái sinh, chính vì muốn thiết lập cơ cấu phu phụ đồng tính, chỉ cần phu phụ đồng tính cùng người tái sinh hai bên hài lòng đối phương, mà có thể ký hiệp nghị, như vậy chờ khi người tái sinh sống lại thành trẻ con, phu phụ đồng tính có thể thuận nước đẩy thuyền làm cha nuôi đi chăm sóc cuộc sống người kia.

Không nói đến những thứ này đều đã thành chế độ hóa, chỉ nói đến liên hệ giữa bọn họ, cũng so với trực nam trước càng thân thiết hơn rất nhiều.

Cho nên càng ngày càng nhiều phu phụ đồng tính tạo thành xu hướng chính của xã hội.

"Nhưng kế hoạch người may mắn không hoàn mỹ, ở thời điểm sống lại thông qua thay đổi một đoạn gen, đi đến tu thành định hướng tình dục, nhìn như rất hoàn mỹ, nhưng trên thực tế phòng thí nghiệm hoàn mỹ có người chuyên môn đã làm điều tra, cái loại tác dụng sửa đổi đó chỉ có tỷ số 13%, hơn nữa coi như có tác dụng cũng đều nghiêng về khuynh hướng yếu kém nhất... Thật ra thì loại sửa đổi này tương đương với người bị thiên... Hơn nữa rất nhiều người có khuynh hướng nữ tính hóa đoạn gen sửa chữa, cũng sẽ phá hỏng cân bằng người may mắn hiện nay..."

Lưu Diệp nghe mà đầu óc choáng váng, cô cuối cùng cũng hiểu rõ khác biệt giữa những dân nghèo như Vũ Mị và giới nhà giàu.

Thật ra thì cô đã sớm có loại cảm giác này, những đồng nghiệp mà cô tiếp xúc, lúc cô sinh hoạt cùng với những người đó không hề có một chút không thích ứng nào, giống như cô vẫn còn ở thế giới trước kia, mọi người mặc kệ là lỗi suy nghĩ hay lời nói việc làm đều không kém là bao nhiêu.

Ngay cả về mặt chỉ số thông minh cô cũng không cảm thấy bản thân bị đối phương hạ thấp.

Nhưng người này rõ ràng cũng đã uống say, nhưng lúc nói chuyện, nội dung trong đó, ngay cả số liệu trích dẫn bên trong có chỗ nào giống người say rượu đâu chứ.

Cô điều chỉnh sắc mặt, ở giữa thỉnh thoảng rót rượu cho người nọ, chỉ là người này uống cũng quá mãnh liệt rồi, quả thật giống như muốn say đến chết vậy.

"Hôm nay phòng thí nghiệm của chúng tôi có người tự sát, kinh phí bị giảm bớt sân bãi bị chiếm dụng, toàn bộ những thứ chúng tôi tạo ra đều bị bác bỏ cũng không sao, nhưng bây giờ chúng tôi đều vây hãm ở trong mê cung rồi... Không có đường ra... Tôi không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, cuộc sống mỗi ngày tựa như lên dây cót, không ngừng lặp lại... Nhưng phía trước cái gì cũng không có..."

Lưu Diệp chưa từng gặp phải loại chuyện này, cô lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tìm có một đấng mày râu phơi bày bộ mặt yếu ớt của mình trước mặt cô, lòng của cô cũng không phải làm bằng đá, nhìn người xui xẻo chán chường như vậy, cô cảm thấy bản thân ít nhiều cũng phải nói chút gì đó.

Nhưng trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên nói gì thì tốt.

Hơn nữa người này trong mười câu thì chín câu không thể nhắc tới phụ nữ phụ nữ, cô cũng thấy chột dạ...

Cô không phải không nghĩ tới làm chúa cứu thế gì đó, chủ yếu bản thân nghĩ thế nào cũng là một giống cái quý hiếm đúng không, cho nên nàng cũng nghĩ tới, ngộ nhờ mà không về nhà được, chỉ bằng cô quý giá như vậy, không cầu làm phụ nữ đầu tiên của thế giới gì đó, nhưng thoải mái hồ đồ ở chỗ này dù sao vẫn có thể chứ, đến lúc đó trông cậy vào chính phủ bảo vệ tựa như bảo vệ gấu trúc là được rồi.

Mà lúc này trong lòng cô cực kỳ bồn chồn, Eve trước kia đã chết đều bị coi hết bị người luân phiên nhìn ngắm, ai biết đến lúc đó bản thân sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

Hơn nữa sau khi cùng mấy đồng nghiệp nói xa nói gần tán gẫu, mọi người đều thống nhất cách nói là, ôi mẹ nó nếu như thật sự có phụ nữ thì chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến thế giới, trước không nói mấy phe thế lực tranh đoạt...

Thậm chí, còn có lời nói chen vào, đến lúc đó khẳng định sẽ kí thêm hiệp định chia sẻ, cũng không biết có giống như Eve để cho người ta thăm quan không, nếu thực sự mở triển lãm mà nói, bao nhiêu tiền cũng bằng lòng...

Cuối cùng Lưu Diệp cũng không nói ra lời khuyên gì, nhưng mà nếu đã là khách, vậy cứ dựa theo phương thức đư xử với khách ứng phó đi, cô cũng mở Karaoke gì đó, đang định bảo khách ca hát phát tiết một chút, kết quả đợi khi cô xoay người lại, thì phát hiện vị khách này đã sớm say khướt ngã trên mặt đất rồi, trong miệng vẫn còn như niệm chú niệm phụ nữ phụ nữ gì đó.

Lưu Diệp cũng biết mình sẽ không may mắn như vậy.

Đợi khi cô thờ hồn hèn cùng Vũ Mị mang khách ra ngoài, Vũ Mị tức giận miệng thờ hồn hèn, Lưu Diệp cũng mệt không đứng nổi, rõ ràng đã sử dụng hết toàn bộ sức mạnh từ khi còn bú sữa, nhưng vẫn bị Vũ Mị nằng nằng không ra sức lực.

Hơn nữa Vũ Mị còn ở đằng kia lớn tiếng dạy dỗ cô: "Loại khách này cô quản hần làm gì, trực tiếp ném cho bảo an, để bọn họ ném ra là được rồi, mang có 300 tệ mà còn dám ra đây chơi? Làm như chúng ta đều là nhà từ thiện không bằng?"

"Có khỏe không." Lưu Diệp cảm thấy vị khách này coi như đang hoảng..., ít nhất không ép cô uống rượu cũng không động tay động chân, nếu như thật sự dễ cho người ta ném ra, cứ thế ở một nơi tam giáo cửu lưu như vậy, sẽ xảy ra án mạng đấy.

Cô cũng bối vì vị khách này nói đôi câu hử ích, nhưng mà cô vừa nói ra lời này, Vũ Mị liền nhủ mày một cái, ở đó hoài nghi hỏi cô: "Aizzz, tôi nói cái tên tiểu tử này không phải thích đàn ông chứ?"

Cô đúng là thích đàn ông, chỉ là cái này với cái kia tuyệt đối không hề có một chút quan hệ, Lưu Diệp cũng không tức giận lườm hằm một cái: "Tôi có may mắn như vậy à, tôi là người may mắn mà tôi phải ở chỗ này xin cơm ăn chắc?"

Vũ Mị nghĩ cũng phải, nếu có số may như vậy, còn cần gì phải chạy đến loại địa phương này chịu tội chứ.

"Có điều tiểu tử này có phải họ Mậu không?" Vũ Mị dường như lại chợt nghĩ đến cái gì đó.

Vừa rồi lúc hai người tính tiền có lục ví tiền của người này, mặc dù chỗ này rất nhiều chữ giống như chữ Hán, chỉ là tên người này có cách viết lại rất kỳ quái, ở bên cạnh tên còn có một bức vẽ tựa như trang bị gì đó.

Sau khi Lưu Diệp nhớ tới, vội hỏi một tiếng.

"Ồi trời, cậu thật đúng là báo hoa mai, đó là gia huy của Mậu gia, tôi đã nói vừa rồi thấy hằm họ Mậu, xem tiểu tử này vẫn còn rất có lai lịch."

Nghe Vũ Mị nói như vậy, Lưu Diệp chợt nhớ tới trước đó người này có nói đến phòng làm việc Eve gì đó, cô liền vội vàng thuật lại một lần.

Vũ Mị nghe xong chân mày cũng nhíu lại, tiếp theo ở đó than thở nói: "Thảo nào, thật ra thì có đôi khi người như bọn họ sống còn chưa chắc đã vui vẻ như người nghèo chúng ta đâu, ít nhất chúng ta còn có thể vì còn sống vì tương lai mà lăn qua lăn lại, tốt xấu cũng coi là có một mục tiêu, cậu nói bọn họ muốn vật chất hay là muốn tiền đồ chứ, mặc kệ được cái gì, cuối cùng còn không phải đều trở thành một anh già đơn độc sao... Nhân khẩu những người trong gia tộc đó không ngừng tàn lụi, tôi đoán chừng những người càng đứng đầu, sống lại càng không mạnh mẽ..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hai người Lưu Diệp và Vũ Mị phí hết sức lực mới kéo được tên Mậu Thần nặng trĩu này về nơi ở của bọn họ.

Lưu Diệp thấy nếu gọi kí túc xá của bọn họ là chuồng heo, thì chẳng khác nào sĩ nhục chỗ heo ở, trước kia tuy Lưu Diệp biết ký túc xá nam sinh đủ loại lời thôi lách thích, nhưng cô cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được sẽ lời thôi nghịch thiên như thế.

Bên trong tỏa ra mùi hương không phải người có thể làm ra.

Trước kia cô cũng không cảm thấy mình chịu khó bao nhiêu, nhưng bây giờ so với chỗ ở của đám đàn ông giả phụ nữ cái nào là bit tất, cái nào là mỹ sơi cũng không phân biệt nổi, cô cảm thấy mình quả thật cần mẫn như nàng tiên Ốc vậy.

Càng chán ốm hơn chính là, ở cùng với những Đại lão gia này, cô không có chuyện gì sẽ chịu chút kích thích, cô bắt đầu cho rằng ở cùng những người này nhất định an toàn hơn rất nhiều, dù sao bọn họ liều mạng để bắt chước phụ nữ đúng không?

Nhưng khi người nào đó mua một con búp bê thổi khí, ném con búp bê lên ghế sa lon để mọi người tùy tiện chơi, cô mới biết mình sai nhiều bao nhiêu.

Hơn nữa trong khi tất cả mọi người xoa ngực sờ chân con búp bê đó, cô lại chỉ lo thân mình trốn trong phòng ngủ dường như cũng rất kỳ quặc.

Vì cái này cô còn cố gắng nén ghê tởm, buộc chính mình cố gắng sờ soạng con búp bê vào cái.

Lúc này Lưu Diệp vừa đặt người xuống, vừa lau mồ hôi trên đầu, vừa chạy đi mở cửa sổ, trong phòng này có một hỗn hợp mùi chân thổi và mùi mồ hôi lẫn lộn với nhau, quả thật có thể hun chết người.

Ngược lại Vũ Mị đưa người đến nơi, cũng liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Cái này Lưu Diệp có chút lén lút nói thầm, cho cô là gan to hơn nữa cô cũng không dám ngủ cùng một người xa lạ, cho dù có thể tách ra cũng rất nguy hiểm.

Chỗ của cô vốn không phải là nơi có tỉ lệ án x cao, mà là án x nhất định xảy ra.

Cách duy nhất để bảo vệ mình là đừng để lộ.

Cô cũng mở TV trên tường ra, xem chút để giết thời gian, dù sao bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, chờ trời sáng, cô có thể đuổi người này đi.

Trên TV không có chương trình gì hay cả, thỉnh thoảng có phim truyền hình cũng không có gì đáng xem, Luru Diệp liền phân tích, không phải lịch sử cố gắng của đàn ông thì cũng là lịch sử cố gắng của đàn ông..

Phần lớn đều là mở rộng lãnh thổ thế nào lại ép buộc phát triển ra sao, tình tiết chuyện xưa cô xem nhiều đến nỗi có thể thuộc lòng, đều là nhân vật chính vì ngoài ý muốn mà bị người khác hãm hại mất đi tất cả, sau đó thông qua nỗ lực mà mở bàn tay vàng gì đó nhất thống thiên hạ.

Có điều lợi hại nhất vẫn là bộ phim điện ảnh lớn phát sóng hôm trước, rất có bối cảnh khoa học viễn tưởng, khoa học kỹ thuật bên trong được làm đẹp mắt gần chết.

Bộ phim Avatar cô từng xem trước kia so với nó cũng chỉ là trò trẻ con, chẳng qua nội dung thật sự làm cho người ta hết ý kiến.

Cái gì mà nhà khoa học nghịch thiên phá tan nhìn nan vạn hiểm, cứu từ nhất sinh cuối cùng cũng nghiên cứu ra phụ nữ, lúc chuyện xưa kết thúc, hàng nghìn hàng vạn tên đàn ông còn chưa cạo sạch râu ria, mặc váy từ trên trời giáng xuống, làm dáng vẻ như hoa trạng cùng với nhân vật chính nhìn về tương lai khắp thế giới sẽ đều là phụ nữ, sau đó tất cả mọi người lệ nóng doanh trùng, một khúc hát ca ngợi trung thành cất lên..

Xem loại phim này dễ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh, ngược lại mấy tiết mục văn nghệ còn thật sự coi như có chút ý nghĩa, có phần có thể lấy mấy người phụ nữ giả lấy giả loạn thật ở phía trên ca hát nhảy múa, thật đúng là rất không sai.

Chỉ là bất kể cố gắng thế nào, giọng của những người đó cũng giống như bị mắc kẹt, không phải the thé thì là quá nhỏ.

Luru Diệp câu được câu không nhìn hàng rào bảo vệ, liên tục ngáp năm, sáu tiếng, cái tên Mậu Thần đó rốt cuộc mới tỉnh lại, chẳng qua sau khi người kia mở mắt cũng không lập tức nhận ra nơi mình đang ở.

Luru Diệp ngáp một cái thật to giải thích cho hắn: "Ngày hôm qua anh ở trong quán say rất lợi hại, tôi liền dẫn anh về đây."

"Thật ngại quá." Cái người tên là Mậu Thần này thật ra vô cùng khách sáo, sau khi ngồi dậy còn cẩn thận nhìn cô một chút.

Luru Diệp một đêm không đánh răng không rửa mặt, đoán chừng dáng vẻ này của mình nhìn không được, có điều cô cũng không thèm để ý.

Ở đó vầy vẩy tay, cô thật sự mệt mỏi không mở nổi mắt rồi, cũng liền nói thẳng: "Vậy không có chuyện gì thì anh có thể đi được chưa, hôm qua tôi nhường giường cho anh, bây giờ còn chưa được ngủ đây."

Nói xong cô liền mơ mơ màng màng ngủ, một giấc này cô ngủ thẳng đến hơn hai giờ chiều mới tỉnh.

Sau đó cô cũng quên luôn chuyện này, trong tiệm người đến người đi, cũng không còn nghe thấy khách nào lại cùng nhân viên nào xảy ra chuyện xưa.

Ít nhất ba ngày sau, vị khách kia lại đến tiệm của cô, hơn nữa lần này người bên trong tiệm thủy tinh cũng không ít đâu, vị khách kia giống như đặc biệt tới vì cô, rất nhanh lại chỉ tên cô.

Cô không giải thích được vào phòng riêng với người này, kết quả người nọ cũng không đặc biệt bày tỏ gì, lại khó chịu uống rượu như cũ.

Ở giữa mặc kệ cô rót rượu cho đối phương hay hát cho anh ta nghe, anh ta cũng không có phản ứng gì quá lớn, cứ buồn bực ngồi ở đó.

Luru Diệp lẩm bẩm nói thầm trong lòng, chẳng qua có người cổ vũ bao giờ cũng tốt hơn là không có một ai, hơn nữa đối phương uống rượu lịch sự như vậy, cũng không châm mứt, cô ước gì mấy vị khách như vậy tới nhiều hơn vài người.

Giống như nghĩ đến cái gì đó, dần dần tên Mậu Thần này không đến một mình mà còn dẫn theo đồng nghiệp và bạn bè.

Mặc dù vẫn gọi rượu không có nhãn hiệu như trước, trích phần trăm cũng ít đến thảm thương, nhưng cảm giác ở cùng những người này thật sự không giống nhau.

Đó là một loại cảm giác rất tinh anh, Luru Diệp ở cùng những người thân bên kia đã lâu, tan hun đầu nhiễm thu hút một số thứ không cùng một dạng.

Trước kia lúc ở cùng với đám Vũ Mị, mỗi lần cô hỏi người như họ có còn phương thức sinh tồn nào khác không, thì nhất định đám Vũ Mị cười nhạo cô, nói suy nghĩ của cô kỳ lạ, người như bọn họ cái gì cũng là không xong, chỉ có thể làm cái này.

Nhưng bây giờ nghe những người đó nói, Luru Diệp có một loại cảm giác được mở mang tầm mắt, thì ra còn có nhiều nghề nghiệp khác cô có thể làm, cho dù là rửa bát đĩa trong ngành dịch vụ cũng có thể mà, dần dần Luru Diệp cũng động tâm tư, muốn hỏi thăm xem có việc gì thích hợp với mình hay không.

Chỉ là tên Mậu Thần này tới cũng quá thường xuyên, mỗi lần lại chỉ chọn cô, Luru Diệp mơ hồ nghĩ, có phải mặt nữ tính của mình mê hoặc đối phương hay không..

Mặc dù đối phương còn không biết mình là phụ nữ, nhưng mà... Dù sao cô cũng là phụ nữ đích thật đấy, khẳng định có rất nhiều ưu thế tự nhiên hơn những tên phụ nữ giả kia, ví dụ như dịu dàng này, ví dụ như rất khéo hiểu lòng người này...

Cho nên đối phương động lòng... Trên TV trong tiểu thuyết tất cả đều diễn như vậy viết như vậy mà... Vai nam chính còn phải xoắn xuyết một trận xem định hướng giới tính của bản thân có bình thường hay không...

Quả nhiên ngày đó sau khi Mậu Thần tới, lại giống thường ngày trò chuyện với mấy người bạn chút chuyện thí nghiệm.

Chờ khi Luru Diệp qua rót rượu cho anh ta, cô lại lần nữa bắt được ánh mắt muốn nói lại thôi của Mậu Thần.

Ánh mắt kia cô đã nhiều lần thấy được, mỗi khi cô rót rượu cho bọn họ, Mậu Thần lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Cô nhanh chóng cúi đầu xuống, tránh khỏi ánh mắt của đối phương, ở đó thấp thòm suy nghĩ, ôi trời, nhìn gì vậy chứ... Giống như có lời gì muốn nói với cô lại ngượng ngùng không dám... Cái này sẽ không phải là đối phương có ý gì với mình chứ?

Mặc dù đáng đáp anh không tệ, nhân phẩm nhìn tạm được... Nhưng tôi lại không có khả năng mạo hiểm...

Luru Diệp cứ thấp thòm như vậy qua một đoạn thời gian, cô phát hiện ánh mắt Mậu Thần nhìn mình càng ngày càng có thâm ý, bắt kể là cô qua rót rượu hay mở rượu cho bọn họ.

Chỉ cần cô qua là Mậu Thần sẽ dùng ánh mắt như thế nhìn cô một lần.

Luru Diệp cũng rất lo lắng, kết quả nghìn sợ vạn sợ cũng không tránh được.

Ngày đó tiệm vừa mới mở cửa, Mậu Thần đã tới rồi, bộ dáng kia quả thật là đặc biệt tìm cô nói chuyện.

Về mặt vẫn nghiêm túc chưa bao giờ có.

Hai người yên lặng không nói gì đợi một lát, Mậu Thần do dự nhìn cô.

Ánh mắt kia quả thật đã hù chết cô.

Cô khẩn trương đến mức hai tay cũng chà xát lại với nhau, không cần khùng bó như vậy chứ, cô đã rất nỗ lực kiềm chế mặt nữ tính của mình rồi...

Cô đang buồn bực, cuối cùng chợt nghe Mậu Thần vô cùng ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu, thật ra thì tôi vẫn luôn bài xích cái nghề này của các cậu... Gần đây thật sự là nơi uống rượu quá ít, nơi này của các cậu lại tương đối rẻ hơn nên tôi mới tới... Chọn cậu cũng bởi vì trông cậu rất yên tĩnh, cũng không nữ tính như vậy, ở cùng với cậu sẽ không quá khó chịu, cho nên có thể phiền cậu duy trì nguyên dạng được không... Còn có đừng thường xuyên rót rượu cho chúng tôi như vậy nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Luru Diệp muốn học máu, có điều ngược lại sau đó cô quyết định được chủ ý, nên suy nghĩ tìm việc làm khác để sống, bằng không cứ làm tiểu thư trên ghế sofa như vậy, cho dù không bán thân cũng không phải chuyện tốt.

Chỉ là vừa mới nhắc tới ý niệm này với Vũ Mị, Vũ Mị liền khuyên cô, ý vị sâu xa nói: "Tiểu Tiểu, có thể chịu đựng được thì cứ cố chịu đựng đi, cậu có biết loại công việc đó vất vả bao nhiêu không, tiền kiếm lại ít, hơn nữa những người như chúng ta, cậu cho rằng đời nghề dễ dàng như vậy à, cậu có biết là phải chịu bao nhiêu xem thường không?"

Nhưng cũng không thể dựa vào việc bị người ta chằm mút mà sống qua ngày chứ, Luru Diệp cũng không ương bướng cắt đứt đường lui của mình, cô nghĩ rất tốt, chủ động mà đưa ra điều kiện hủy bỏ hợp đồng là đền tiền vi phạm hợp đồng, dù sao bây giờ cô cũng không có buôn bán gì, không bằng buổi tối nhận hạ ngũ sau tường thủy tinh, ban ngày thì đi ra ngoài tìm việc.

Hơn nữa sau khi có ý định tìm việc, cô chợt phát hiện công việc cũng không khó tìm như trong tưởng tượng, có nhiều việc làm thích hợp với mình cho cô lựa chọn như vậy, chẳng hạn như nhà trẻ này, lúc cô nhìn thấy thông báo tuyển dụng, trong đầu lập tức nghĩ tới cảnh tượng rất nhiều bé trai mập mạp đáng yêu, sau đó là mềm nhũn như bánh bao nhỏ, tuy rằng đây đều là nơi chăm sóc người tái sinh, có điều đều là trẻ con thôi có thể có gì khác biệt chứ.

Hơn nữa cô cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, chăm sóc rất nhiều đứa bé có vất vả một chút, nhưng đâu là công việc kiếm sống có thể tin cậy được, kiểu gì cũng mạnh hơn sofa.

Cô cũng quyết định chạy tới nộp đơn.

Sau khi đến địa phương đó, có một người lơ đãng uể oải đang ngồi ở chỗ thông báo tuyển dụng, nhìn thấy cô đi qua thì ngay cả mí mắt cũng không thèm

nâng lên một chút liền đưa tờ kê khai cho cô, cô còn tưởng rằng mình phải vượt ngũ quan trăm lục tướng* chứ, kết quả là chỉ điền đơn, lập tức có người dẫn cô qua công tác.

*Vượt ngũ quan trăm lục tướng: Trong tam quốc diễn nghĩa, Quan Vân Trường vượt năm ải chém sáu tướng.

Càng làm cho cô không tưởng tượng được lại là ngày kết tiền lương của chỗ này, cái này nhìn đứa bé cũng có thể tìm việc tạm thời à?

Cô chợt cảm thấy không đúng lắm, quả nhiên đi vào trong nữa, thì giống như một dây chuyền sản xuất, cô liền thấy trong cái nơi gọi là Dục Nhi lâu này được chia thành vô số khu vực, nào là khu tắm rửa, nào là khu cho ăn cơm.

di.ễn.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ..ôn~Bồ.CôngAnh

Cô mơ mơ màng màng đi vào trong, người dẫn cô đi trực tiếp sắp xếp cô vào khu tắm rửa, chỗ này ý nghĩa như tên là nơi tắm cho bọn trẻ.

Cô hít sâu một cái, có chút khản trương, cô chưa từng chăm sóc trẻ con, trước kia cô cũng chỉ từng tắm giúp cho đứa bé nhà họ hàng.

Chẳng qua kiên nhẫn và tình yêu thì khẳng định cô vẫn có.

Chỉ là khi cửa lớn mở ra, cảnh tượng cô nhìn thấy chẳng khác nào trong tiệm vịt quay.

Hàng loạt những đứa bé trần truồng bị treo ngược, sau đó mấy nhân viên công tác phờ phạc rửa rươi cảm vôi nước, phun loạn xạ về phía những đứa bé bốn năm tuổi kia, nước từ đầu của đứa bé tí tách chảy xuống..

Cái này...

Cô bị dọa phải lùi lại một bước, người dẫn cô tới không có kiên nhẫn thúc giục cô: "Mau vào đi, tiền lương được tính theo giờ, thời gian cậu để lỡ đều là của mình."

Da đầu Lư Diệp như bị bỏ một nắm trâu vào.

Tuy nói Dục Nhi lâu này đều nuôi dưỡng và dạy dỗ người nghèo, nhưng cũng là sinh mạng sống sờ sờ mà...

Cô dựa theo dáng vẻ những người đó cảm vôi nước lên, hiển nhiên đứa bé bị treo ngược cảm thấy không thoải mái, có tiếng khóc lóc rất lớn, cũng có nức nở, nhưng nhiều hơn là đáng vẻ như chết lặng, về mặt đời dẫn ở đó dội dòng nước phun vào thân thể.

Rõ ràng vôi nước trong tay rất nhẹ, nhưng cô lại giống như đang cầm một thứ gì đó rất nặng vậy, khi một loạt những đứa trẻ trần truồng bị băng chuyền đưa tới, cô làm sao cũng không nâng nổi cánh tay.

Đội sau khi cô gần như chạy trời chết khô chỗ đó, cô vẫn còn cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Lúc trở về, cô khó tránh khỏi sẽ bị những đồng nghiệp quen thuộc kia phỉ nhổ một phen.

Kết quả phản ứng của mọi người đều rất bình tĩnh, ở đó không sao cả nói: "Đều là như vậy đó..."

Lư Diệp cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, cô vốn cho rằng chỉ có người nghèo mới bị đối xử như thế chứ, mà lúc này nhìn về mặt theo lý thường thì nên là vậy của mọi người, cô không nhịn được liền bật hỏi: "Vậy... Khi người giàu còn nhỏ cũng như vậy à? Lúc bọn họ sống lại..."

"Giống nhau chứ... Có phải phải cậu làm người nghèo đến góc rồi hay không, mọi người đều tới như vậy đấy."

Lư Diệp nghe vậy nhũn nhũn, suy nghĩ thật lâu mới chợt thấy buồn bực, thật ra thì cô nên sớm nghĩ tới mới phải, lúc cô lên tiểu học, mẹ cô ngã bệnh, ba cô vì để cho mẹ cô yên tâm dưỡng bệnh mới bẻ ngoài thì nói là sẽ chăm sóc tốt đứa nhỏ, kết quả đừng nói là chăm sóc, khoảng thời gian đó cô thiếu chút nữa là bị ba cô làm cho chết đói...

Cho nên trên đời chỉ có mẹ là tốt, đứa bé đi theo cha giống như cọng cỏ...

Cái thế giới đặc biệt này không chỉ thiếu vợ, mà còn thiếu mẹ nữa...

Lư Diệp rất rõ mặc dù mình không có lòng thương người gì, nhưng thích trẻ con thật đúng là trời sinh, mặc dù không đến mức nhìn thấy bé con xinh đẹp là muốn chạy theo, nhưng ít nhất nhìn đứa bé bị treo ngược vẫn sẽ thấy trong lòng không thoải mái.

Mà lúc này đồng tiền xấu đuổi đi đồng tiền lương thiện, tình yêu bao la của cô lại hết lần này tới lần khác không có nơi dụng võ, bị một loạt đứa trẻ treo ngược kia hù dọa.

Không có biện pháp, Lư Diệp đành phải nghĩ cách khác, trước kia cô cũng từng có công việc, tuy rằng vẫn còn đang trong kỳ thực tập, nhưng những thao tác văn phòng căn bản thì cô đều biết, thế nhưng đừng nói là những công việc phần mềm ở thế giới này, ngay cả mấy cái máy vi tính kia cô cũng không biết dùng...

di.ễn.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ..ôn~Bồ.CôngAnh

Một sớm một chiều cô cũng không học ra được, phóng tầm mắt nhìn, cô liền thấy một vài thông báo tuyển phục vụ.

Cô cân nhắc có lẽ cái này có thể được.

Cô cũng liền đánh bạo đi nộp đơn.

Kết quả không phải đối phương không thèm nhìn cô, mà là trực tiếp cho cô một cái liếc mắt.

Lần này cuối cùng cô cũng hiểu rõ lời của đám Vũ Mị rồi, quả nhiên là một khi làm "Phụ nữ giả" thì cả đời là "Phụ nữ giả", người xem thường "Phụ nữ giả" trên cái thế giới này cốt lõi chính là đàn ông...

Vì vậy rất nhanh Lưu Diệp liền phát hiện, cô muốn làm sofa rồi, thì những vị khách kia cảm thấy cô không đủ nữ tính, cô chuẩn bị muốn làm đàn ông, thì những người đó, lại chọn chọn lựa lựa với cô, ghét bỏ cô quá nữ tính...

Ngày đó cô đang lìm đim ngủ sau tường thủy tinh, tên Mậu Thần kia không tới một thời gian lại tới nữa.

Chỉ là ban ngày Lưu Diệp vội vàng tìm việc làm nên lúc ở trong phòng bao liên ngập liên tục, chờ đến lúc đám Mậu Thần đi, có lẽ là cảm thấy có lỗi với lời nói lần trước của mình, Mậu Thần hiếm khi chủ động hỏi cô một tiếng: "Gần đây nhìn cậu rất không có tinh thần?"

"Ừ." Lưu Diệp ỉu xiu trả lời: "Tôi đang tìm một công việc vào ban ngày..."

Mậu Thần buồn bực nhìn cô một cái, mang theo chút ngoài ý muốn nói: "Cậu muốn đổi công tác."

"Ừ." Lưu Diệp gật đầu một cái, không hiểu sao hôm nay Mậu Thần lại nhiều lời như vậy.

Mậu Thần chần chờ một lúc, lại liếc mắt một cái nghiêm túc hỏi: "Là bởi vì lời lúc trước của tôi sao?"

Lưu Diệp đang buồn ngủ, lấy tay che ngập một cái, thật sự là lười phải xã giao, cũng liền thuận miệng nói: "Là tôi làm ăn vẫn không tốt, nghĩ tới đổi nghề."

"Như vậy..." Mậu Thần hiểu ra gật đầu một cái, khách lễ nói: "Cậu không thích hợp làm nghề này, vậy cậu có muốn làm gì không, có lẽ tôi có thể giới thiệu giúp cậu."

Lưu Diệp thoáng cái không còn thấy buồn ngủ, nếu có người giới thiệu công việc thì không còn gì tốt hơn nữa rồi, lại nói Mậu Thần là người giàu, kiêu gì cũng giao thiệp rộng hơn cô.

Cô cũng tràn đầy mong đợi nhìn Mậu Thần.

Ngược lại Mậu Thần lấy ra một thứ giống như điện thoại di động từ trên người, ở đó lấy tay ấn.

Lưu Diệp cũng không hiểu cái đó, chỉ biết đó là một thứ tương tự với máy vi tính, nghe nói có thể làm rất nhiều việc đấy, chỉ là giá tiền cũng là rất đắt.

Rất nhanh Mậu Thần chọn ra một chương trình, nói với Lưu Diệp: "Đây là một nhóm đề trắc nghiệm, có thể kiểm tra chỉ số IQ của con người, nơi tôi muốn giới thiệu cậu đến có yêu cầu chỉ số IQ, làm phiên cậu đo lường một chút, nếu đạt tiêu chuẩn thì tôi sẽ giúp cậu tiến cử."

Nhìn bộ dáng lo lắng của Lưu Diệp, Mậu Thần vội trấn an cô nói: "Rất đơn giản, chỉ cần không phải nhọc trí thì có thể thông qua kiểm tra, cậu đừng khẩn trương."

Lưu Diệp hít sâu một cái, cô có thể không khẩn trương sao, ai biết đây đều là những đề trắc nghiệm gì chứ, cô lại không học qua cơ sở giáo dục ở đây, nếu hỏi cô tính hệ này tính hệ kia tên là gì, cô có thể biết mới là lạ.

Đợi khi cô nhìn qua, chỉ thấy đề trắc nghiệm kia đều là mô hình tam giác tứ giác gì đó, vô số điểm...

Cô lập tức nuốt xoa một tiếng, đây đều là đề logic của công chức...

Cô có lối tư duy tính chất phát tán điển hình, lúc đi thi không phải là mấy thứ đồ chơi này, cô đã kiên trì đi thi nhân viên công chức rồi, bây giờ lại gặp phải loại cổ đề này, cái loại cảm giác bị vận mệnh chọc ghẹo đó ~ Quả thật làm cho chân mày cô cũng vằn ở một chỗ rồi.

Cô rộn lòng điên loạn đáp án, trong đầu vẫn còn như bột nhào, càng trộn càng đặc.

Cuối cùng thì cũng điền xong một đề cuối cùng, cô vẫn còn tồn một tia hi vọng, nhất là thấy được 60 điểm, cô không nhận được mang theo mong đợi hỏi "Cái này... Có phải xem như tôi đạt tiêu chuẩn rồi không..."

Cũng tận 60 điểm đấy...

Mậu Thần nhìn cô, không đành lòng trả lời: "Giới hạn đạt tiêu chuẩn là 160 điểm... Nếu không cậu hãy thử làm công việc thể lực xem..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Lưu Diệp giờ đã không phải muốn học máu, mà là muốn trực tiếp phun máu ra ngoài.

Có lối tư duy tính chất phát tán hăm hại không nổi mà, bằng không năm đó cũng sẽ không chọn khoa Văn, hơn nữa mặc dù từ nhỏ đến lớn cô không phải nhi đồng thiên tài gì cả, nhưng ít ra cũng một đường học lên, thi đại học cũng được 211 điểm đấy...

Bây giờ vừa làm xong đề trắc nghiệm thì trở thành kẻ nhược trí rồi...

Vì thế từ hôm nay trở đi chỉ có thể dốc sức làm đàn ông đích thực thôi.

Lưu Diệp cũng không biết là cô thật đáng buồn hay cái thế giới này thật đáng buồn nữa, một người phụ nữ tốt đẹp như cô, bây giờ bị chèn ép đi bán sức lao động rồi.

Thông báo tuyển dụng của loại công việc và lại ngập tràn trời đất, chỉ là trên sinh lý đã quyết định sức lực của cô thực sự không lớn, trong đám nữ giới thì sức lực của cô coi như đã lớn một chút.

Nhưng sau khi thử làm mấy công việc đều không được, cuối cùng vẫn là công việc trong tiệm giặt quần áo cô còn có thể miễn cưỡng đảm nhiệm.

Chỉ là cô cảm thấy buồn bực, cái thế giới này cũng tiến bộ thành ra như vậy rồi, thế mà sao giặt quần áo còn phải nửa máy móc nửa nhân công chứ, cả một máy giặt quần áo tự động cũng không có, mỗi lần giặt xong còn phải động tay đưa đi hong khô.

Từng giỏ từng giỏ quần áo, mỗi lần xách đi là cô đều phải gồng mình, dùng hết sức lực.

Cô đầy bụng nghi ngờ, cuối cùng ngược lại người dẫn cô đến nói cho cô biết, loại công việc này đều là chính phủ cố ý giữ lại cho bọn họ.

Hơn nữa công ty bọn họ đang làm này là năm đó Hầu Gia để lại làm công ty từ thiện.

Lưu Diệp nghe xong rất buồn bực, không hiểu Hầu Gia mà người trong công ty nói đến tốt cùng là người gì, hơn nữa tại sao chính phủ phải đặc biệt giữ lại những công việc này cho bọn họ.

Chỉ là cô cũng không dư thừa tinh lực đi tìm hiểu rõ ràng những thứ này, công việc cô đang làm quả thật có thể làm cho cô mệt chết, mới làm một ngày mà tay của cô đã bị mài ra máu, vừa cử động một cái là thấy đau.

Mỗi lần đi dọn giỏ quần áo, cô đều có thể cảm thấy đau đớn tan lòng nát dạ từ lòng bàn tay trong truyền đến.

Cô lớn như vậy, chưa từng chịu khổ như vậy bao giờ, hiện tại cô đau đến mức cảm thấy trái tim của mình đã bị kéo thành sợi, hô hấp cũng dồn dập.

Để có thể nhìn được loại đau đớn đó, mỗi lần cô đều cố gắng suy nghĩ như đôi tay này không phải của mình, nhưng mặc kệ cô lừa gạt mình thế nào, đau đớn trong lòng bàn tay vẫn tan lòng nát dạ như cũ.

Cô nhiều lần đau đến mức nước mắt đều đảo quanh hốc mắt.

Cô cắn răng kiên trì, cô cảm thấy mình đã rất kiên cường rất lợi hại, nhưng đến cuối cùng vẫn bị người cười nhạo, mấy người đàn ông vạm vỡ râu dài ở bên cạnh cười nhạo bộ dáng bác gái của cô, còn nói cô không có lông dài, một sợi râu cũng không có...

Cô đã biết mình sẽ bị chịu kỳ thị, đàn ông vốn vô cùng chán ghét những phụ nữ giả dựa vào là loi đưa tình kiếm sống.

Vài lần Lưu Diệp đã nghĩ đến việc buông tha, nhưng cô mà buông tay, thì công việc khác cô càng không thể làm được...

Cô lại không thể ở loại địa phương như "Phụ Nữ Nhất" nửa bán thân, người khác bị động vào đều là ngực giả, còn cái này của cô là hàng thật giá thật...

Coi như để tránh né những khả năng bị quấy nhiễu kia, cô cũng phải liều mạng!!

Cô cũng liền cắn răng làm tiếp.

Chỉ là dùng nhiều sức lực, lượng cơm của cô cũng theo đó tăng lên, vốn trích phần trăm của cô ở "Phụ Nữ Nhất" đã thấp nhất, bây giờ lại ăn nhiều như vậy, vì thế ánh mắt mẹ Tang nhìn cô ở "Phụ Nữ Nhất" lập tức không tốt.

Cô vừa mới nói thêm chút cơm nữa, mẹ Tang liền mượn ánh mắt trừng cô, làm cho lúc Lưu Diệp lại gọi thêm cơm đều như kẻ trộm, nhận được cơm liền nhanh chóng cúi đầu buồn bực ăn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Buồn bức hơn chính là đám Vũ Mị vẫn cứ mãi khuyên cô, vỗ bả vai của cô nói: "Cậu đấy, hiếm thấy uống estrogen mà được vóc người đẹp như vậy, cậu xem bây giờ bả vai cậu cũng cứng rắn, không khéo mấy ngày nữa hầu kết cũng mọc ra..."

Lưu Diệp bắt đầu sờ sờ cánh tay của mình, làm một phụ nữ ai cũng sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì nhìn bắp thịt chơi, nhưng bây giờ cánh tay cô thật đúng là lớn hơn một vòng, ngón tay cũng thô ráp hơn trước kia, còn có một lớp vết chai mong mỏng.

Nhưng như vậy thì người khác một lần có thể chuyển ba giờ quần áo, cô một lần vẫn chỉ có thể chuyển một.

Cho nên chờ lúc người khác đều nghỉ ngơi tán gẫu đánh rắm, cô vẫn còn một sống một chết chuyển giờ quần áo.

Cô trông cậy duy nhất vào chính là mạnh mẽ hơn, nhiều sức lực hơn, ăn nhiều cơm, không khéo ngày nào đó có thể luyện được tam đầu cơ bắp.

Có lẽ cũng đã thích ứng được loại cường độ lao động này, chờ khi đến phòng thay đồ thay quần áo, cuối cùng cô cũng không giống như đánh mất nửa cái mạng nữa.

Chẳng qua mỗi lần người khác đều cởi sạch để quần áo, động tác của cô lại rất chậm rất cẩn thận, còn mặc luôn quần áo mùa thu để thay.

Vì chuyện này mà mấy lão gia kia còn cười nhạo cô làm chuyện đàn bà...

Còn nói làn da cô quá trắng, da mịn thịt mềm, vừa nhìn đã biết là uống nhiều estrogen, uống không trở lại "Hai cái ghê".

Chỉ là lần này thay lúc thay quần áo, bởi vì cô không mệt mỏi giống như trước kia, khó có khi quết mắt trái phải, sau đó cô nhanh chóng phát hiện trên mặt tường bên trái có dán một bức tranh chân dung.

Chẳng qua là vừa nhìn đã thấy niên đại của bức tranh cũng đã rất lâu rồi, phía trên phủ đầy bụi bặm.

Đó là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn đẹp trai, ngũ quan trên mặt tách ra nhìn thì cũng không cảm thấy quá đẹp, nhưng tổ hợp lại với nhau thì lại thấy gần như là hoàn mỹ, nhất là ánh mắt.

Lúc Lưu Diệp đứng dưới bức tường thay quần áo, chợt cảm thấy mặt hồng tím đập, rõ ràng bức tranh kia đã có từ thời rất lâu rồi, lại bị bụi bặm phủ kín, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của ánh mắt kia, cô vẫn không có lý do mà cảm thấy mặt đỏ tai nóng tím đập nhanh hơn.

Đây thật sự là một người đàn ông vô cùng xuất sắc, xuất sắc đến mức, thay quần áo trước mặt anh ta đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cô vội vàng triệu hồi cái đầu của mình về, nhưng cuối cùng dường như vẫn không chịu nổi hấp dẫn, lại không nhịn được liếc mắt nhìn.

Hơn nữa rất kỳ quái là, ở chỗ này thỉnh thoảng cô sẽ thấy tạp chí ảnh của "Phụ nữ già", còn ảnh đàn ông thì lại rất ít.

Cho nên sau khi vội vàng thay quần áo xong, rốt cuộc thì cô không nén nổi tò mò hỏi người bên cạnh một câu, "Xin hỏi... Bức tranh dán trên tường kia..."

"Cái nào?" Mới đầu người kia không phản ứng kịp Lưu Diệp đang nói cái gì, đợi sau khi nhìn rõ cái bức tranh đó xong, người nọ mới dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Lưu Diệp: "Cậu già bộ à? Đây không phải là Hầu Gia thì còn là ai."

"Hầu Gia?" Lưu Diệp có chút ngây ngẩn cả người, mỗi lần người khác nhắc tới cái xưng hô Hầu Gia, trong đầu cô đều hiện lên hình ảnh một ông già mặt đầy râu, hiền hậu chất phác.

Cô không ngờ đối phương lại trẻ tuổi như vậy...

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lưu Diệp, người nọ lại giống như thấy một tên thần kinh nhìn cô nói: "Hầu Gia mở ra ba tỉnh vực lớn, điều chỉnh hợp nhất hải địa Lưu Ly và khu vực Hải Tặc, hơn nữa còn quyền toàn bộ tài sản để thúc đẩy hạng mục người nghèo!! Cậu thật hay già vậy, lại có thể không biết, nếu không phải nhờ người này, ban đầu Áo Đức đưa ra 'Khu giảm xóc' cũng sẽ không thuận lợi thi hành được, chúng ta cũng sẽ không tồn tại biết không? Mặc dù lúc ấy chính sách Áo Đức đưa ra rất tốt, nhưng dựa vào thực lực của một nước lúc đó mà nói, bất kể là chi phí tái sinh cho người nghèo chúng ta, hay công việc của chúng ta sau khi trưởng thành, dựa vào vốn tài chính lúc đó thì không gánh nổi, nhưng nhân khẩu lại đang không ngừng giảm xuống, đang lúc chính phủ hết đường xoay xở, chính là tay cờ bạc vĩ đại nhất - Hầu Gia, quyền góp toàn bộ tài sản của mình ra ngoài... Nghe đồn nói anh ấy không chỉ quyền hết tài sản của mình, còn để mình sống lại thành người nghèo..."

Lưu Diệp tròn mắt há hốc mồm, lại không nhịn được quay đầu liếc nhìn người nọ một cái.

Đây cũng quá truyền kỳ rồi, sau khi làm nhiều chuyện lớn mạnh như vậy, còn có thể quyền góp hết tài sản của mình ra ngoài... Sau đó bắt đầu trọng đầu... Đây quả thật là nhân vật truyền kỳ trong truyền kỳ.

Cô lẫn vào trong đám người nghèo đã lâu, tình anh ngẫu nhiên gặp được cũng đều là đám người Mậu Thần kia, ở trong mắt cô, luôn cảm thấy đàn ông ở thế giới này dường như đều khuyết thiếu chút gì đó rất quan trọng.

Nói trắng ra là, nữ vi duyệt kỷ giả dung*, ở một nơi thiếu hụt phụ nữ, đàn ông cũng sẽ có vẻ chẳng phải đàn ông...

*Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, nữ tử vì người yêu mà làm đẹp.

Nhưng mà người này...

Oa, Luru Diệp nghe được những thứ người đó nói, không nhịn được khen thầm trong lòng một câu, đây mới thật sự là đàn ông đích thực mà, mặc dù đáng ghét người này rất thanh tú, nhưng mà thật sự quá lợi hại quá lợi hại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hàng ngày Luru Diệp đi sớm về trễ, ngoài ra còn chạy tới bức tường thủy tinh này thức đêm, tuy rằng vất vả, nhưng khi quen rồi thì cũng thấy không sao cả.

Từ nhỏ cô đã vì quan niệm trọng nam khinh nữ mà chịu chút khổ sở rồi, ngược lại như bây giờ như thế nào cũng có thể vượt qua.

Cứ như vậy qua sau một thời gian ngắn, bỗng nhiên có một ngày không biết tại sao những đồng nghiệp trong "Phụ Nữ Nhất" đều vui mừng hớn hở, Luru Diệp cũng để ý không ít thương gia treo ruy băng, bóng bay trang trí ở cửa.

Cô rất buồn bực, nhưng lại không dám ngu ngốc đi hỏi, dù sao có một số việc cô ngu ngốc không biết cũng thôi, nhưng nếu là ngày lễ ngày quan trọng mà cũng không biết, thì chắc chắn sẽ có người nghi ngờ cô.

Chỉ là rất nhanh thì cô biết được đây là ngày lễ gì, lại có thể là ngày mà không không thể ngờ nhất - Quốc tế Phụ Nữ!

Rõ ràng thế giới này đã không có phụ nữ, lại vẫn còn giữ lại một chương trình như vậy, hơn nữa từ mấy ngày trước các nơi đã bắt đầu chào mừng, quả thật vui mừng không kém gì ngày tết.

Càng không ngờ hơn chính là thế giới này lại còn bình chọn vị trí top mười "Phụ nữ", chỉ là nói thật, nhìn những "Phụ nữ" trên truyền hình kia, thật đúng là rất phụ nữ, bất kể là bộ ngực cao vút, hay là cái mông vênh vênh, khi giờ tay nhắc chân cũng đều có hương vị phụ nữ mười phần, chỉ là động tác quá khoa trương, nhất cử nhất động chẳng khác nào đang diễn trò, bước đi cũng đều là một nước bước chân người mẫu.

Hơn nữa nghe đám Vũ Mị bát quái, bên trong còn có mấy người làm phẫu thuật chuyển giới, nghe nói giá tiền một đêm như giá trên trời, vậy mà khách hàng vẫn nối liền không dứt.

Có điều vừa nói đến chuyện này, bọn Vũ Mị liền bắt đầu nháy mắt ra hiệu.

Thật ra thì sau này Luru Diệp mới biết, bọn họ những người này nhìn như nướng nướng, lại cố ý làm ra động tác phụ nữ, còn uống estrogen làm giảm về nam tính, nhưng thật ra những thứ đàn ông nên có, những người này đều không thiếu.

Hơn nữa phần lớn mọi người đều ôm suy nghĩ kiếm đủ tiền thì sẽ thu tay, người thật sự làm phẫu thuật chuyển giới, thì thật sự vô cùng ít, chủ yếu là một khi làm loại phẫu thuật chuyển giới đó sẽ rất khó sửa về như cũ được nữa.

Uống estrogen thì chỉ cần phối hợp lượng thuốc hợp lý, vẫn có thể nghịch chuyển.

Cho nên bình thường khi mọi người làm việc, phía trên lộ thể nào cũng không sao cả, chỉ riêng phía dưới là nghiêm nghiêm thật thật bọc lại, chính là sợ làm khách hàng ghê tởm.

Lúc này trên TV đang chiếu tiết mục phụ nữ.

Mười người có số phiếu đứng đầu "Phụ nữ tốt nhất" lần lượt được mời lên sân khấu.

Nhìn biểu cảm vừa thần bí vừa kỳ lạ của người dẫn chương trình, Luru Diệp vẫn giống như đang xem một tiết mục giải trí gì đó.

Ngược lại Vũ Mị và mấy đồng nghiệp ở đó đánh cược, Luru Diệp cũng nghe lọt tai mấy câu nhưng rất nhanh cô lại bị đồng tên kia làm cho hôn mê rồi.

"Lần này nhất định sẽ mời Khương Nhiên..."

"Không, không, hơn phân nửa là Lộ Kỳ..."

"Aizzz, cậu nói có thể có người của gia tộc xuất hiện không?"

"Không thể nào, đã mấy trăm năm rồi, cậu thấy có gia tộc nào từng xuất hiện chứ, lại nói nếu bọn họ muốn chơi với những người này, còn cần phải tham

gia trò chơi nhằm chán như vậy à, đoán chừng một cú điện thoại là gọi được người ta đi..."

"Cũng đúng..."

Lưu Diệp mơ mơ màng màng nghe, trên TV cũng đã bắt đầu kêu giá, hình như là ba trăm ngàn một con số, chỉ cần bỏ tiền là có thể chọn một con số bỏ vào trong vòng quay.

Lục tục có không ít con số được bỏ vào.

Cuối cùng chiếc hộp đựng các con số được đóng kín, trước mắt bao người bắt đầu chuyển động, các loại âm thanh hò hét chói tai kết hợp với âm nhạc, ở giữa nơi này, Lưu Diệp cũng sắp bị tiếng hò hét của đám Vũ Mị làm điếc tai.

Con số không ngừng được lác ra, theo như số ghi trên đó, những người giữ con số tương ứng hết sức phấn khởi chạy lên sân khấu, giống như ôm lấy chiến lợi phẩm nhìn vào người bên ngoài màn hình phát tay.

"Lại đặc biệt là số tám, Lão Tập Mao nhà nào cũng đã hạ vốn như vậy..."

Lưu Diệp nghe người phía sau không ngừng bình luận những bọn phú hào được lác ra, đến giờ phút này cô mới hiểu được đây là trò chơi gì, thì ra chính là mọi người giao tiền để quay số, sau đó xem ai có thể lấy được tư cách ở chung một ngày với "Thập đại phụ nữ".

"Vậy số tiền kia đi đâu?" Lưu Diệp kỳ quái hỏi.

Những con số phía trước đều đến hơn 60 rồi, tính ra xuống tiếp là cũng gần mười triệu rồi.

"Mấy người 'Phụ nữ' tham dự rút thưởng sẽ chia đều."

Oa!! Mỗi người một triệu đấy...

Đối với lương tháng bây giờ của Lưu Diệp còn đang 500 đồng trái phải lên xuống mà nói, rất có loại ý nghĩ xúc động yên lặng mà rơi lệ...

Chỉ là... Đợi chút?! Còn có không tham dự ...

Quả nhiên chờ sau khi quay được chín con số, người dẫn chương trình liền dừng lại, dùng cái loại biểu hiện cố gắng nghiêm túc nhưng lại không kiềm nén được giọng bát quái, hồi hộp nói: "Nào các vị khác giả, thời khắc kích động lòng người nhất đã đến, khách quý số mười không tham dự rút thưởng, bây giờ để cho chúng ta công bố người mà cô muốn chính là — Mậu Ngạn Ba, chính là vị thẩm phán trẻ tuổi nhất trong lịch sử Mậu Ngạn Ba... Ông kính xoay qua chỗ khác..."

Một tiếng này làm khán giả phía dưới cũng kích động theo, không ngừng lặp lại tên Mậu Ngạn Ba, còn có người ở chính giữa huyết gió hò hét, cảnh tượng này giống như ai đó bị làm sao vậy.

Rất có loại cảm giác ồn ào vây xem náo nhiệt.

Rất nhanh ông kính liền đi một vòng, hiển nhiên người bị gọi tên cũng rất bất ngờ, đó là một người trẻ tuổi vẻ mặt rất nghiêm túc, tóc ngắn màu đen, ánh mắt sáng rõ, ngũ quan vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ là vẻ mặt thật sự không tốt...

Lưu Diệp cách ông kính cũng có thể cảm thấy cảm xúc vừa ㄟ ㄎ ㄟ vừa giận của người nọ...

Đám Vũ Mị cũng ở đây hi hi ha ha xem náo nhiệt.

Bộ dáng của người này sao chẳng khác gì bị ép buộc vậy?

Nhưng rõ ràng những người trước đó phải bỏ tiền thì mới có cơ hội, người này lại là miễn phí, Lưu Diệp cũng buồn bực hỏi Vũ Mị một câu: "Mậu Ngạn Ba này không muốn à?"

"Muốn cái gì chứ!" Vũ Mị sớm quen với sự ngu ngốc của Lưu Diệp, ở đó dần tính tình lại giải thích: "Nhưng theo lệ thường thì chỉ cần được chọn là phải đi, đó là bao nhiêu vinh quang đấy, chỉ có đàn ông chân chính mới có thể được 'Phụ nữ' chỉ định, lại nói cũng chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, không đi thì cũng quá không đàn ông rồi!?"

"Đúng vậy, năm kia còn có người chọn Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng đấy, cuối cùng Bộ trưởng Đại Hồ Từ đó không phải cũng giống như cháu trai mà đi dạo phố với người ta sao, hơn nữa đây chính là vinh dự, có người sẵn lòng vì bọn họ mà vứt bỏ hơn một triệu bạc, cái này cần là bao nhiêu sức quyền rũ chứ, hơn nữa loại tân tu giới tư pháp giống như Mậu Ngạn Ba, dù là thẩm phán trẻ tuổi nhất thì sao, chỉ cần không phải mấy vị đặc biệt kia, những 'Phụ nữ' kia không phải là muốn ai là có người đó à."

Giờ Lưu Diệp mới hiểu được mọi người đang kích động cái gì, mặc dù không phải là phim tình cảm, chẳng qua cũng rất kích thích...

Nếu như coi người 'Phụ nữ' là thật, thì dường như có chút cảm giác lằng mạn...

Chính là trên ti vi đang quay cận cảnh Mậu Ngạn Ba hình như bị kích thích nặng, vẻ mặt đều sắp rạn nứt rồi.

Chỉ là chuyện này ngược lại cho Luru Diệp một gợi ý, cô không nhận được hỏi "Vậy, vậy nếu như bọn họ muốn chọn, chọn người như Hầu Gia thì sao? Hầu Gia cũng không thể cự tuyệt à?"

"Đùa gì thế, bọn họ không mời nổi những người như Hầu Gia, Tộc trưởng của mấy gia tộc lớn đều là ngoại lệ trong ngoại lệ, muốn mời những người đó, đoán chừng chẳng khác nào Eve sống lại rồi."

Luru Diệp ồ một tiếng, thật ra thì cô chỉ tò mò mà thôi.

Nhưng kết quả vừa dứt lời đã có người phản bác nói: "Đừng đùa, nếu thật sự có phụ nữ xuất hiện, còn đến phiên chính phụ nữ lựa chọn à? Hơn phân nửa những đại lão kia đã chia tay chia chân rồi, không chuẩn anh thứ hai tôi thứ sáu... Luân phiên ngủ..."

Bởi vì đề tài quá mức bí ối trong bí ối, Luru Diệp nghe đôi câu liền bị dọa vội vàng né ra.

Cô đương nhiên biết hiện tại mọi người vui vẻ vừa xem vừa chế giễu như vậy, còn không phải bởi vì những phụ nữ phía trên kia đều là giả sao, nếu đổi thành thật...

Đoán chừng những người này đều đã vui vẻ không được rồi...

Có điều vì ngày lễ phụ nữ, Luru Diệp ngược lại hiếm khi có được một ngày nghỉ, theo bọn Vũ Mị đi dạo phố.

Bây giờ đây đường phố đều đặc biệt nhằm vào "Phụ nữ", gì mà đệm ngực gì mà tát chân gọi cảm, so với trước kia đều rẻ hơn không chỉ một lần, thậm chí có khách sạn còn dán thông báo miễn phí cho phụ nữ.

Từ lúc Luru Diệp xuyên qua tới giờ, mỗi ngày đều trôi qua vội vã cuống cuồng thê thảm như vậy, lần này ra ngoài, ngược lại hiếm khi bởi vì bản thân là phụ nữ mà được chút ưu đãi thực dụng hàng thật giá thật.

Lúc mua đồ còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã chủ động giảm giá xuống.

Đến cửa hàng bánh còn chưa nói gì đâu, lập tức liền có bánh mì miễn phí.

Luru Diệp sững đến phát rồ rồi, cũng mua rất nhiều thứ.

Đồng nghiệp của cô thì mua càng hơn nhiều, làm ăn có chút khá, quả thật trên cánh tay xách đầy túi mua hàng.

Không ngờ vui vẻ quá lại sinh đau buồn, đám người bọn họ đang chậm rãi muốn băng qua đường, thì chợt xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Căn bản Luru Diệp không thấy chiếc xe kia chui ở đâu ra, chợt cô cảm thấy có người đẩy cô một cái, có điều thật may là cô ở vị trí phía sau, cho nên chỉ bị người phía trước bị đụng đè lên người cô mà thôi.

Nhưng Vũ Mị thì gặp xui rồi, hần là băng qua đường đầu tiên, kết quả không tránh kịp liền bị xe đối diện đâm phải.

Tuy nói xe kia có chức năng tránh nguy hiểm khẩn cấp, nhưng tài xế lái xe với tốc độ quá nhanh, dù có giảm tốc độ giảm rất lợi hại, đến cuối cùng vẫn không dừng lại được, làm cho Vũ Mị xui xẻo bay luôn ra ngoài.

Hơn nữa khiến người ngoài ý chính là, xe kia vốn không dừng lại, ngược lại còn nhanh chóng rẽ vào khúc quanh thoáng một cái biến mất không thấy nữa.

Đợi đến lúc mọi người ba chân bốn cẳng đỡ Vũ dậy Mị, trên mặt Vũ Mị toàn là máu, chân thì lại càng ngay đến chạm vào cũng không dám.

Bộ dáng máu me nhầy nhụa đó, Luru Diệp sợ hãi che mắt, có điều đợi khi mọi người đưa Vũ Mị đến bệnh viện, cô vẫn còn nhớ tới chuyện này, ở đó nóng nảy hỏi người xung quanh: "Đúng rồi, xe kia đâu rồi, có ai nhớ biển số xe không, phải tranh thủ thời gian gọi điện thoại báo cảnh sát chứ?"

"Báo cảnh sát cái gì, ép buộc việc đâu đâu."

Luru Diệp không hiểu tại sao thái độ của mọi người lại lạnh nhạt như vậy, hơn nữa trong lúc đợi Vũ Mị, trọng tâm đề tài mà những đồng nghiệp bình thường quan hệ không tệ nói đến đều là Vũ Mị thật là xui xẻo mà, lần này phải nghỉ làm thật lâu rồi, còn đối với người gây ra tai nạn, mọi người cũng không hề đề cập tới, biểu hiện này quả thật giống như chuyện Vũ Mị gặp phải là thiên tai vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ở đây không có một ai bắt bình dùm, ngược lại đều mang về mặt được lợi.

Chỉ là chờ sau khi Vũ Mị trị liệu xong, lúc cô lại đi vào, ngay cả Vũ Mị cũng không muốn truy cứu.

Lần này thì cô càng không rõ, ở đó nói: "Này, cậu bị người đụng phải, ít nhất cũng phải muốn tiền thuốc men chứ?"

"Muốn cái gì chứ?" Vũ Mị thờ ơ trả lời: "Cậu không nhìn thấy trên xe kia có dấu hiệu à, đó hơn phân nửa chính là xe của Mậu Ngạn Ba."

"Mậu Ngạn Ba?" Luru Diệp đặc biệt kinh ngạc, một phút trước vẫn còn thấy người ở trên ti vi, một phút sau liền chạy ra đụng người.

Hơn nữa hiển nhiên Vũ Mị không nhìn nhầm, hẳn nói xong rất nhanh lại có người nói tiếp: "Đúng là xe của Mậu Ngạn Ba, đoán chừng là thập đại phụ nữ cố ý lái đến khu người nghèo chúng ta để khoe khoang đây, kết quả vui mừng quá, mới không khống chế được tốc độ xe."

Những người khác cũng nghị luận âm ỉ theo, thế Luru Diệp mới biết thập đại phụ nữ đó cũng xuất thân từ loại người nghèo như bọn họ, mặc dù trong lòng là đàn ông, lại chỉ vì những thứ vinh hoa phú quý kia, vẫn bất cứ giá nào làm phẫu thuật chuyển giới, bây giờ xem như là lừa bịp lên, không chỉ kiếm được nhiều tiền, còn vào giới diễn viên, tóm lại lừa cháy túi khủng khiếp.

"Loại người đó, chúng ta căn bản không chọc nổi."

Gần như tất cả đồng nghiệp đều bàn bạc như vậy.

Luru Diệp không nghĩ tới ở loại địa phương này còn có người như vậy.

Vào buổi tối khi đang làm việc, đúng lúc Mậu Thần tới.

Vừa nghĩ tới đối phương cũng mang họ Mậu, Luru Diệp liền cảm thấy thờ cũng không ra hơi, cô cũng dứt khoát không đếm xỉa đến phần hoa hồng ít đến thương cảm, cố ý hỏi Mậu Thần.

Mậu Thần thật sự ngoài ý muốn, qua một hồi lâu mới nói: "Thật xin lỗi, cùng họ chỉ là có quan hệ trên gien, ngoại trừ ở cùng một cơ sở nhận lấy số tiền sinh hoạt ra, cũng không có liên hệ khác, hơn nữa tôi nghĩ người lúc ấy lái xe cũng không nhất định là Mậu Ngạn Ba, anh ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi lái xe đến khu người nghèo chơi như vậy, cậu không biết công việc của anh ta nặng nề như thế nào đâu."

Luru Diệp lại thấy không hài lòng, ở đó vội vàng nói: "Coi như không phải bản thân anh ta, nhưng anh ta cũng ở trên xe, xuống xem người bị đụng một chút, đưa người ta đến bệnh viện cũng là việc nên làm mà..."

Cô đang ồn ào như vậy, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh ồn ào rất lớn ở bên ngoài truyền đến.

Sau đó dường như người trong mấy căn phòng được bao xung quanh đều chạy hết ra ngoài.

Cô cũng tò mò đứng lên, chờ khi theo những người đó đi ra, chỉ thấy tất cả mọi người đều vây quanh phòng khách nhìn vào một chỗ nào đó.

Hơn nữa Luru Diệp nhanh chóng chú ý tới, ở trong vòng vây có một người trẻ tuổi mặc đồng phục màu đen.

Tinh thần phấn chấn, những người đó bất kể là biểu cảm hay phong độ đều hoàn toàn không cùng một tầng lớp với những người mà bình thường cô tiếp xúc.

Lúc này đứng trước mặt người kia chính là Vũ Mị bị đụng thương, mặc kệ là về mặt hay giọng nói của người nọ đều mang cảm giác khuất tôn giáng quý, đeo bao tay màu trắng, vẻ mặt nhàn nhạt trần thuật: "Chào ngài, tôi là trợ lý Hòa Sơ của Mậu Ngạn Ba tiên sinh, đối với việc ngài bị thương, Mậu Ngạn Ba tiên sinh cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, về phần chi phí điều trị thuốc men, Liêu tiên sinh cũng sẽ phụ trách, xin ngài yên tâm."

Nói xong lời khách sáo, người nọ giống như đang diễn kịch, phô trương rất lớn xoay người rời đi, những người vây xem xung quanh, đều là một bộ dạng không dám thở mạnh, ở lúc người kia xoay người, rõ ràng căn bản không đụng được, cũng đều rất nhanh nhường đường, sức mạnh này quả thật giống như trên thân người kia mang một cái vòng bảo vệ vậy.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Luru Diệp không nhìn nổi cái này, không nhịn được phì nhả một câu, làm bộ làm tịch cái lông gì chứ... Nói xin lỗi, mà một chút thành ý cũng không có cũng thôi đi, lại còn có đức hạnh này...

Kết quả không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nói thành lời, vừa vặn lỗ tai của người nọ còn đặc biệt thính, ở trong hoàn cảnh huyền ảo như vậy lại vẫn có thể nghe được, còn nhanh chóng quay đầu tìm người vừa nói.

Luru Diệp sợ hết hồn, ánh mắt của đối phương lại sắc bén như vậy, cô rất sợ phiền phức, nhanh chóng rút người về phía sau.

Cô cũng không biết đối phương có nhìn thấy mình hay không, có điều rõ ràng biểu cảm trên mặt người kia từ ngao khí biến thành khinh thường, giống

như đang cười nhạo cô chỉ biết nho nhỏ nói thầm không dám thò đầu ra.

Thật ra thì Luru Diệp cũng rất buồn bực, nếu như đổi thành thế giới kia, cô đã sớm đứng ra mắng thứ người như thế rồi, ở cái thế giới này, việc cô không thể làm nhất chính là xuất đầu lộ diện.

Chờ sau khi những người đó, Vũ Mị ngược lại vô cùng vui mừng, tất cả đồng nghiệp xung quanh đều một bộ Mậu Ngạn Ba thật tốt mà, quả nhiên là người quý tộc mà, gì đó gì đó, Luru Diệp nghe đầy một lỗ tai ca ngạo, quả thật cũng sắp cảm thấy tam quan* của mình vận vẹo rồi.

*Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Luru Diệp thờ dài, không ngờ ở đâu cũng có đặc quyền giai cấp làm cho người ta bực bội như vậy.

Nhưng mà nếu Vũ Mị cũng cảm thấy vô cùng tốt, cô tự nhiên không còn gì để nói, chính là gần đây khẩu vị Vũ Mị không tốt, có lẽ là lượng hoạt động sau khi thân thể bị thương quá nhỏ, hơn nữa bình thường bọn họ ăn cơm đều trong căn tin của trường học, thật sự cũng không có gì ăn.

Luru Diệp nhìn ở trong mắt, liền nghĩ nếu không thì mình làm chút gì cho Vũ Mị ăn, bằng không Vũ Mị đang trong giai đoạn cần dinh dưỡng, không ăn cơm cũng không tốt.

Cô cũng phải đi chợ bán thức ăn lân cận nhìn một chút, chỉ là phần lớn đều là loại đồ ăn nhanh, chỉ cần dùng lò vi sóng hâm nóng lên là được, trước kia cô có thử mua một chút, phát hiện ăn những thứ này còn không ngon bằng mỳ ăn liền.

Cuối cùng đi hai, ba cái chợ bán thức ăn, cuối cùng cô mới mua được một chút rau cải tươi, có điều giá xương sườn rất đắt, cô nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chỉ mua một chút.

Phòng bếp đều có tại chỗ, chỗ ở của bọn họ cũng có, chỉ là những đáng mày râu kia không có ai nghĩ đến việc chủ động nấu cơm.

Hơn nữa bên trong chất đầy đồ ngổn ngang, quả thật giống như một đồng rác, cô mất sức nửa ngày mới thu dọn xong.

Cuối cùng mang hết những thứ dầu muối kia lên, lúc cô ở nhà có cùng mẹ học làm đồ ăn một lần, lần này cô liền nhìn bầu vế gạo mà làm.

Đồ ăn đều là món ăn gia đình rất bình thường, chỉ là rất lâu rồi chưa từng ăn, trong khoảng thời gian ở chỗ này, không phải ăn cơm tập thể thì cũng là ăn ở quán ăn bên ngoài, như loại đồ ăn mang theo mùi vị gia đình này cũng rất lâu chưa được ăn.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Lúc cô đang xào rau cũng cảm thấy nước miếng chảy ròng, rõ ràng đều là món ăn rất đơn giản, nhưng nói thật, muốn ăn trong thời gian dài, vẫn là loại món ăn gia đình này hợp khẩu vị nhất.

Nghĩ như vậy cô mới vừa xếp thức ăn ra bàn, đã có tên người được mùi mà mò tới.

Ở đó chảy nước miếng hỏi: "Mùi gì vậy, cậu nấu thế nào mà lại thơm như vậy."

Nói xong liền ngay cả đĩa cũng không thèm cầm, trực tiếp hạ thủ bốc thức ăn, kết quả bị đồ ăn nóng hỏi mới ra lò làm cho kêu oa oa.

Luru Diệp bị dọa đến phát hoảng, nhanh chóng che chở thức ăn của mình, chỉ là tránh được sói đói lại không tránh được mãnh hổ, cô còn chưa bùng đồ ăn ra bàn, một vòng quỹ đạo đã đứng ở cửa rồi, không nói hai lời liền đoạt mất cái đĩa trong tay cô.

Luru Diệp căn bản không thấy rõ những người kia làm kiểu gì, cũng chỉ trong chớp mắt, cái đĩa vừa rời tay, cô đuổi theo giằng lại, chỉ thấy cái đĩa kia nhẵn bóng rồi.

Miệng cô hết há ra lại khép vào, những đồng nghiệp rất quen thuộc kia, lúc này nét mặt nhìn cô đều không đúng, cái biểu cảm tôi đối tôi đối kia, quả thật chết người...

Đội cô trở về nhìn canh xương, chỉ thấy canh xương rất bình thường rất gia đình cũng không còn, cô nhớ cái đó hình như còn chưa nấu xong thì phải..

Mới đầu Luru Diệp còn tưởng rằng những đồng nghiệp này chỉ là đói bụng, nhưng chờ khi những người đó lại thúc dục cô đi mua thức ăn, thậm chí không đội cô đi mua, cũng đã hỏi thăm chỗ bán xong chủ động sau khi mua về, Luru Diệp mới chợt cảm thấy không đúng lắm.

Nếu mọi người bình thường đều không có cơm ăn thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là trong những đồng nghiệp này có thể có vài vụ làm ăn rất tốt, dù sao cũng có thể ăn cơm quán, bọn họ cũng thiếu ăn à?

Lại nói món ăn do chính cô làm ra nên cô rất rõ, chỉ là những thứ dầu muối tương dấm rất bình thường, không có chút khoa trương nào, là mùi vị gia đình cực kỳ bình thường... Đội chút...

Luru Diệp bỗng nhiên tròn to hai mắt, đúng vậy!!!

Món ăn gia đình...

Ngoại trừ không nhiều những người may mắn có gia đình giả, những người khác trên thế giới này đã không còn khái niệm gia đình rồi, như vậy không phải đối với những người đó mà nói, món ăn gia đình... Tất cả đều là vật rất hiếm thấy đúng không?!

Gần đây trong khoảng thời gian này không phải cô ăn đồ ăn tập thể thì là món ăn tinh xảo công thức hóa trong khách sạn, nhưng lại không được ăn món ăn do mẹ nấu...

Cho nên bọn họ mới có thể cảm thấy đồ ăn cô làm ra, mùi vị rất đặc biệt, rất ngon miệng đúng không?

Nghĩ đến đây, Lưu Diệp chợt động lòng, đúng vậy... Sao cô lại không nghĩ đến cái này chứ, từ khi còn rất nhỏ cô đã từng nghĩ tới việc trở thành đầu bếp, nhưng mẹ cô rất nhanh nói cho cô biết, đầu bếp trong khách sạn cao cấp đều là đàn ông, có rất ít phụ nữ có thể làm được vị trí đó.

Lúc ấy cô cũng rất buồn bực, không hiểu tại sao nhiều phụ nữ nấu ăn như vậy, ngược lại ở địa phương cao cấp lại chỉ có nam đầu bếp chứ.

Nhưng sau này chờ cô lớn hơn mới biết được, nấu ăn cần một thể lực nhất định, hơn nữa con gái một thân một mình xen lẫn trong phòng bếp toàn đàn ông cũng rất khó khăn...

Hơn nữa ba cô lại còn đã kích cô, nói loại địa phương đó căn bản không có vị trí của phụ nữ, phụ nữ chỉ thích hợp ở nhà nấu cơm mà thôi...

Cho nên từ đó về sau, cô liền chậm rãi buông giấc mộng kia xuống.

Nhưng bây giờ... Nếu cô không làm được công việc khác, như vậy... Giấc mộng đó, có phải có thể nhặt lên rồi hay không..

Hơn nữa ban đầu ba cô nói, phụ nữ chỉ thích hợp ở nhà làm món ăn gia đình, không trèo lên được nơi thanh nhã, nhưng bây giờ cái cô nhìn thấy lại khác.

Có lẽ đồ ăn mẹ làm không tính là gì, cũng không xinh đẹp bao nhiêu, nhưng... Đó cũng là thứ đơn giản nhất vừa miệng nhất, bất kể ăn bao nhiêu lần, ăn bao nhiêu bữa, đồ ăn mẹ làm vĩnh viễn sẽ không lạc hậu.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Hiện tại, toàn bộ thế giới chỉ có cô là người từng ăn món ăn của mẹ...

Như vậy không phải chỉ cần cô khôi phục lại món ăn của mẹ như cũ, là có thể kiếm miếng cơm ăn rồi.

Chỉ ít sau khi có chút tay nghề ấy, mở một quán cơm nhỏ không lộ liễu, dù sao cũng tốt hơn là mỗi ngày đi xách giỏ quần áo.

Lưu Diệp vừa xuất hiện ý niệm này thì lập tức có động lực.

Hơn nữa cô vừa nói ra ý tưởng này, ngay cả Vũ Mị vẫn một mực khuyên cô không cần đổi nghề cũng ủng hộ cô.

Chỉ cần mọi người từng ăn đồ ăn cô làm ra thì đều cảm thấy người này có chút ý nghĩa, nấu ăn vừa không khoa trương vừa không qua loa, dù đồ ăn ăn vào trong miệng cũng không thể nói là rất ngon, nhưng lại đặc biệt dễ chịu, hương vị rất bình thản rất giản dị.

Có điều muốn làm đầu bếp cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, cô đã hỏi bọn Vũ Mị, những người đó đều nói muốn làm đầu bếp thì phải tham gia một cuộc thi, ngoại trừ những kiến thức cơ bản, còn phải nắm giữ kiến thức nhất định về nấu nướng.

Lưu Diệp liền muốn đi đăng ký một lớp học, chỉ là vừa hỏi thăm giá tiền, cô lập tức bị dọa sợ, giá tiền kia đối với cô mà nói quả thật giống như giá trên trời.

Cuối cùng cô nghĩ không thì bản thân tự học, chỉ là tự học cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu muốn tìm tư liệu thì phải đi đến một chỗ tương tự như quán net, hoàn cảnh nơi đó không tốt không nói, thu phí cũng không rẻ.

Nhưng mà lúc nói chuyện phiếm với đám Vũ Mị, bọn họ chợt nhớ tới có một thư viện nào đó.

Sau đó Vũ Mị liền nói với cô: "Tiểu Tiểu à, ở bên cạnh 'Thế giới phụ nữ' có một thư viện công lập, xem như là di chỉ cổ đại có ý giữ lại, nghe nói vẫn là Hầu Gia đầu tư xây dựng, đồ vật bên trong đều là sản phẩm cổ điển làm từ giấy, học tập cũng không thể kiểm tra, chỉ có thể lật bằng tay, cho nên có rất ít người đến chỗ đó để học, đồ vật bên trong ngược lại đều miễn phí, nếu cậu không ngại lật giấy phiền toái, có thể đi xem một chút, nghe nói tài liệu nơi đó rất đủ."

Lưu Diệp vừa nghe liền hưng phấn, ôi mẹ nó, thì ra ở thế giới này cô còn có thể nhìn thấy sách bằng giấy, cô không ngờ cái tên Hầu gia gì đó, lại có thể vĩ đại như vậy, cô thật sự vô cùng vui sướng, tuy nói thế giới kia của cô đã sớm thông dụng máy vi tính cứng nhắc, nhưng cô lớn như vậy, đồ đạc học tập, đều là sách bằng giấy, nói thật, bây giờ cho cô nhìn màn hình vi tính để học, còn không bằng cho cô một quyển sách.

Cho nên địa phương bắt lợi với người khác, ngược lại trở thành ưu thế với cô.

Cô vội vàng bỏ công việc ở phòng giặt quần áo vào ban ngày, một lòng chuẩn bị cuộc thi đầu bếp lần thứ nhất, nghe nói chỉ cần thi đậu cái đó, là có thể hưởng thụ khoản tiền trợ cấp học tập của quốc gia, từ đó tiến vào giai đoạn học tập tiếp theo.

Cho nên loại cuộc thi sơ cấp này, cô nhất định phải toàn lực ứng phó!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Lưu Diệp hết sức phấn khởi tìm tới, quả nhiên ở bên cạnh "Phụ nữ thế giới" tìm thấy một tòa nhà tầm thường, cũng không phải nói chỗ đó nhỏ, ngược lại chỗ đó thật sự rất lớn, chỉ là tòa nhà này nhìn qua tối như mực, một chút cảm giác thẩm mỹ cũng không có, hình dáng trông giống như một chữ điền* thật lớn.

*Chữ điền: 典

Vào bên trong thì lại càng vắng vẻ thê lương, ngoại trừ một cụ già trông cửa, thì cô cũng không nhìn thấy người nào khác.

Chẳng qua đúng như bọn Vũ Mị nói, tất cả thiết bị ở nơi này đều miễn phí, hơn nữa cũng không cần phải làm thủ tục gì.

Chỉ là quá lạnh lẽo buồn tẻ, bên trong trống không, có chút cực kỳ cẩn thận.

Giá sách lại càng thêm cao, cô ngửa đầu nhìn một chút, trên giá sách rất cao bày từng dãy sách thật dày.

Đen nghìn nghịt làm cô cũng cảm thấy sắp hít thở không thông rồi.

Cô nhanh chóng giữ vững tinh thần, đứng đó tự tìm kiếm từng quyển sách một: "Nấu nướng nấu nướng..."

Song rất nhanh cô phát hiện mình nghĩ sai rồi, ở đây có quá nhiều sách, căn bản không phải dựa vào chữ cái để tìm kiếm, mà là phân theo khu vực, gì mà khoa học xã hội, còn có những thứ ứng dụng.

Chỉ là lúc tìm kiếm sách, thật sự hơi có cảm giác đang ở thư viện của đại học.

Dần dần cô cũng bình tĩnh lại, ở đây không có ai, cô không phải sợ nhất sự không thành mà xui xẻo thành quỷ, cũng không phải đồ vô dụng có chỉ số IQ thấp đến đáng thương, Lưu Diệp cô phải cố gắng học tập hấp thu kiến thức, cô hít sâu một cái, nỗ lực tìm kiếm...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Cô tìm được một quyển sách về nấu nướng, ngồi đọc bên cửa sổ nơi có ánh mặt trời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từ lúc đi đến thế giới này, trong đầu cô vẫn luôn kéo căng như dây cung, không dám buông lỏng một chút nào.

Nhưng lúc này cô lại ngẩn ngơ suy nghĩ, chỗ này rất giống trường đại học trước kia của cô, mấy chuyện khi còn học đại học, phù quang lục ảnh từng chuyện xẹt qua đầu của cô...

Đi dạo phố với bạn cùng phòng, bạn bè thân thiết nhất, mọi người cùng nhau xem ti vi đọc tiểu thuyết, tán gẫu về mỹ phẩm quần áo...

Giờ giải lao muốn đi WC cũng sẽ ới nhau một tiếng, mặc dù rất nhiều nam sinh đều phi nhỏ nói đúng là đồ con gái...

Nhưng đó đã là thói quen cuộc sống từ nhỏ của cô, một đám con gái chẳng khác gì một đàn vịt, còn có những mỹ vị ngọt ngào của tiệm bánh ngọt, gấu bông lông xù...

Cô cuối cùng cũng hơi hiểu được cảm giác của đám đàn ông kia rồi.

Trong lúc vô tình bọn họ đều mất đi một phần sinh mệnh, còn đối với cô mà nói, phụ nữ không chỉ là cùng giới tính, vẫn có thể cười đùa nằm trên giường nói chuyện trời đất với bạn bè tri kỉ...

Cô cũng trong lúc vô tình thiếu sót bộ phận kia...

Cô đang thất thần, thì giống như bị ảo giác, cô liền nghe được tiếng lật sách truyền đến từ sau lưng, trong nháy mắt cả người cô bị chấn động.

Có người vào đây?!

Cũng đang đọc sách giống cô à?

Cô theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhưng sau lưng cũng không có ai, chỉ có hàng lang trống trơn, hai bên bày từng dãy giá sách, kéo dài về một hướng khác.

Ngoại trừ chỗ cô đang ngồi, những nơi khác đều rất tối, cô chợt cảm thấy da đầu tê dại.

Toàn bộ cảnh tượng đều như trong một bộ phim kinh dị, hơn nữa loại kiến trúc kiểu này, rất dễ làm cô liên tưởng đến bộ phim Vampire mà cô xem mấy năm trước...

Hơn nữa rất nhanh cô lại nghe thấy tiếng động, hình như có người đang dịch chuyển vị trí quyển sách...

Cô cả người cứng ngắc lối đầu ra, nghiêng cổ nhìn về nơi xa hơn.

Loáng thoáng giống như thật sự có một bóng dáng không cao như vậy, nhìn thân hình dường như là một đứa bé choai choai, thân hình gầy yếu không biết ôm cái gì trong ngực đang đi sang bên kia.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Không biết có phải đối phương đã nhận ra ánh mắt của cô, hay là thế nào, đứa bé kia từ từ quay đầu, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên một gương mặt có thể nói là kinh điển.

Nhưng cô cũng không cảm thấy xinh xắn, chỉ cảm thấy ánh mắt đứa bé kia lạnh lẽo đến thấu xương.

Hơn nữa làn da trên mặt hẳn quá tái nhợt, một chút xú huyết sắc cũng không có, hơn nữa cặp mắt kia, vốn không giống như loài người nên có!

Cô sợ hãi a một tiếng, nhanh chóng ngồi lại trên ghế, nhịp tim cũng đập thành thịch.

Hơn nửa ngày sau thần trí của cô mới trở lại bình thường, chợt mạnh dạn bước ra chỗ hành lang, lúc thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên hành lang đã sớm trống rỗng rồi.

Cô cũng không có gan đi tìm người, đứng đó sợ hãi do dự một lát, càng nghĩ càng sợ, nhà cô có mấy đứa em họ mười mấy tuổi, cũng không có bé trai nào lại có ánh mắt ấy, hơn nữa lại liên tưởng đến sắc mặt tái nhợt của đối phương, còn có mái tóc màu bạc quý dị...

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, liền đi về phía cửa thư viện.

Chỉ là chờ khi đi ra tới cửa, rốt cuộc thì cô không chống cự nổi tò mò trong lòng, hỏi cụ già giữ cửa: "Ông ơi... Bên trong thư viện này có một bé trai có mái tóc màu bạc à?"

"Hả?! Hả?!" Người coi cửa kia lấy tay che vành tai, một bộ dáng vẻ cô đang nói cái gì, tôi không nghe được.

Lưu Diệp lại kêu hai tiếng, kết quả người giữ cửa vẫn che vành tai như cũ, một bộ không nghe được cái gì.

Lần này Lưu Diệp càng cảm thấy rợn cả tóc gáy, không phải chứ?!

Chẳng lẽ chỗ này thật sự có mò ám!

Cho nên chờ khi trở về, cô không nói hai lời hỏi thăm các đồng nghiệp: "Mẹ nó, cái thư viện già như vậy rồi, bên trong không phải tin đồn quỷ ám chứ?"

"Quỷ ám?" Đám Vũ Mị mang nét mặt quỷ ám là cái gì nhìn cô.

Cô run run rẩy rẩy thuật lại: "Chính là quỷ đó? Tóc màu bạc, nhìn rất đáng sợ..."

Mọi người đều nở nụ cười, nhìn cô như thấy một đứa ngốc.

"Nào có quỷ gì chứ? Cậu thật sự xem mình là phụ nữ à..."

Lưu Diệp buồn bực suy nghĩ một lát mới nhớ tới, cũng đúng, đối với những người này mà nói kiếp sau đã không còn quan hệ gì với mấy cô hồn dã quỷ kia rồi, đều là tái tạo gen.

Cô cũng liền thờ dài.

Thấy mọi người cười đáng vẻ của cô, Lưu Diệp cũng cảm thấy bản thân như đang biểu diễn rakugo* vậy.

*Rakugo: Là một loại hình nghệ thuật giải trí truyền thống của Nhật Bản, chỉ có một người diễn duy nhất. Người biểu diễn sẽ ngồi trên một chiếc đệm, hướng mặt về phía khán giả, sử dụng đạo cụ đơn giản là một chiếc quạt giấy và một chiếc khăn tay để kể các câu chuyện theo phong cách hài hước và dí dỏm

Ngược lại đám Vũ Mị tựa như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói đến một tin đồn, "Chẳng qua nghe nói người của mấy gia tộc lớn ngược lại thỉnh thoảng sẽ đến thư viện."

"Đúng là có ý kiến như vậy, nói lúc bọn họ sống lại cũng sẽ cất giữ một chút trí nhớ của kiếp trước, cho nên trên đời này nếu còn có người giữ thói quen đọc sách giấy, cũng chính là bọn họ, nhớ lúc ta đến trường nhiều lần đứng chờ ở đó, muốn xem những người đó đến cùng có hình dạng gì một chút... Nhưng mà không một ai trong chúng ta từng thấy được, đoán chừng cũng là mọi người mù quáng truyền ra mà thôi..."

Lưu Diệp cũng để vào trong lòng một chút, không nhịn được ở đó nghĩ, đứa bé kia không phải là một nhân vật lớn tài ba chứ?

Với cái biểu cảm kia, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải một đứa bé bình thường, cho nên mình gặp không phải là ma quỷ gì, mà là người của những đại gia tộc kia?!

Lần này Lưu Diệp cũng có chút do dự, không phải quỷ, cô cũng không phải sợ như vậy, cũng có lá gan đi học tập rồi, nhưng...

Nếu như đối phương là một người rất lợi hại, không phải mình tùy tiện nói mấy câu thì sẽ bị vạch trần chứ?

Song do dự không quá vài giây, cô cũng cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, không phải bọn Vũ Mị cố ý đứng chờ à, bọn họ cũng không chờ được, đã nói lên người của những đại gia tộc kia đều có ý tránh người.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Đoán chừng cô đi, những người đó cũng sẽ chủ động tránh đi.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp lại nổi dậy ý niệm đến thư viện.

Có điều lúc đến lần nữa, cô cũng thêm một phần lưu ý, nghĩ nếu có cái gì, thì nhanh chóng né tránh.

Giống như đã hẹn nhầm với đối phương, cô đi nhiều lần, cũng không có lần nào nhìn thấy người thiếu niên kia nữa, dần dần Lưu Diệp cũng yên lòng, mỗi ngày đều đúng giờ chạy tới thư viện học tập.

Có điều chỉ học lý thuyết thôi chưa đủ, nhưng dù sao cũng có đám Vũ Mị mỗi ngày thúc giục cô nấu ăn, Lưu Diệp cũng yên tâm thoải mái dùng vật liệu bọn Vũ Mị mua bắt đầu luyện tay.

Dần dần lúc cô đến thư viện cũng mang theo một chút thức ăn mình làm, gần đây ở thư viện vẫn luôn ăn bánh mì quả thật làm cô muốn nôn luôn rồi.

Kết quả ngày đó cô mới vừa đi chọn sách trở lại, thì phát hiện hộp cơm mình để trên bàn không thấy đâu nữa.

Ban đầu cô còn tưởng rằng mình tìm nhầm bàn rồi cơ, nhưng rõ ràng sách đều ở đây mà, đang mở tới trang nào cũng không có biến hóa.

Lần này cô bị dọa sợ rồi, hơn nữa đợi cô lúc đi, hộp cơm cô cho là biến mất không thấy tìm hơi lại tìm được, đang hoàn hảo không chút hư tổn đặt trên một cái bàn ở lối vào, chẳng qua thức ăn bên trong còn chút nào, còn được cọ rửa sạch sẽ bóng loáng.

Đây là tình huống gì vậy?!

Cô có chút buồn bực, chẳng lẽ có người trộm hộp cơm của cô để ăn?!

Vấn đề là hộp cơm này cô đã ăn được một nửa rồi mà!

Tên trộm này thật đúng là không để ý gì cả...

Lưu Diệp nghĩ mãi không xong, chờ khi trở lại, liền lại mang theo một hộp cơm, lần này cô cố ý làm bộ đi chọn sách, có điều cô cũng không nghĩ bản thân có thể bắt được tên trộm kia, dù sao người bình thường cũng sẽ không ngu ngốc tiếp tục làm chuyện đó một lần nữa.

Kết quả đợi khi cô nhanh chóng trở về, thật đúng là bắt được tên trộm kia.

Hơn nữa cái kẻ trộm ngu ngốc kia không phải ai khác, chính là tiểu shota cô tưởng là quỷ đó.

Nhìn cũng là bộ dạng mười một mười hai tuổi, dưới loại tình huống trước đó, cô cũng sợ không dám nhìn kỹ.

Bây giờ nhìn rõ ràng, cô mới phát hiện sắc mặt đứa bé này rất tái nhợt, chẳng qua nếu cẩn thận nhìn kỹ, thì thấy màu da trên mặt đứa bé này không đều, tựa như một gương mặt âm dương.

Trước đó cô thấy, còn tưởng rằng nơi màu sắc không đều là do ánh đèn chiếu vào, lúc này cô mới phát hiện, mặt của tên tiểu tử này giống như bị bệnh lang ben vậy...

Đối phương hiển nhiên lại càng hoảng sợ, nắm hộp cơm trong tay thật chặt, khoe miệng còn sót lại một vài hạt cơm.

Rõ ràng gương mặt xinh đẹp như vậy, nhưng bởi vì miệng ăn quá nhiều mà phồng lên.

Lưu Diệp có chút không biết làm sao, nếu là người lớn thì cô khẳng định trực tiếp nắm mở rồi, nhưng mà đối với phương chỉ là đứa bé, nhìn lại cách ăn

kia, giống như đứa nhỏ này đã đói bụng rất nhiều ngày rồi.

Cô cũng dịu giọng lại, nếu cơm đã bị người ăn, cô cũng làm người tốt thì làm đến cùng, cô giống như dỗ dành trẻ con, cúi người xuống cười nói: "À... Không sao, em ăn đi, đừng sợ..."

Đứa bé kia chần chờ một lúc, hình như còn đang xác nhận rốt cuộc cô có ác ý hay không.

Ánh mắt nhìn về phía cô, sắc bén giống như có thể xuyên thấu lòng người.

Lưu Diệp không phải người có tính công kích, ánh mắt của cô rất thuần khiết lương thiện, một chút ác ý cũng không có.

Cho nên rất nhanh đứa bé này cũng không do dự nữa, ăn từng miếng từng miếng.

Nhìn cách ăn của tên sói đói này, làm cho Lưu Diệp sợ hết hồn.

Quả nhiên là đói nóng nảy mới có thể trộm hộp cơm của cô.

Lưu Diệp thừa dịp cậu ăn cơm, không nhìn được đánh giá đứa bé này từ trên xuống dưới, quần áo giặt đến trắng bệch, còn có gầy dưới chân đã lộ ra đầu ngón chân, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng nhếch nhác ăn hết mấy hạt cơm cuối cùng..

Người này... Không phải là... Đứa trẻ lang thang chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lần đầu Lưu Diệp tiếp xúc với trẻ em của thế giới này, cô cũng không biết nên nói cái gì, ngoại trừ cảm thấy đối phương cổ cổ quái quái ra, cảm giác đứa bé này cho cô, chính là đặc biệt chín chắn, quả thật có chút không giống với đứa bé mười mấy tuổi.

Hơn nữa đối phương cũng không giải thích tại sao lại phải ăn vụng đồ ăn của cô.

Vị trí của Lưu Diệp gần sát cửa sổ, đứa bé kia giống như cố ý muốn tránh ánh mắt trời, ngồi trong một góc bí ẩn, nếu không phải ánh mắt Lưu Diệp vẫn dõi theo đứa bé này, quả thật cũng sẽ cảm thấy cái thứ đang chuyển động kia không phải là người mà là u linh vậy.

Màu da không đều, còn có con ngươi dường như là màu hồng nhàn nhạt.

Mặc dù màu sắc trên mặt không đều, nhưng đôi tay đang lật sách kia lại đều là màu trắng.

Lưu Diệp không tốt vẫn nhìn chăm chăm quan sát đối phương, nhìn đáng vẻ cẩn thận dè dặt của đối phương, lại tràn đầy cảnh giác, cô cũng thu hồi ánh mắt.

Chỉ là bụng mình vẫn còn đói, học tập một lát, bụng của cô liền không chịu thua kém kêu lên ờng ọc.

Đứa bé ngồi ở trong góc, sau khi nghe thấy tiếng bụng cô kêu, nhanh chóng nhỏ giọng, mang theo áy náy nói: "Thật xin lỗi... Ăn hết cơm trưa của chị rồi..."

"Không có gì." Lưu Diệp không ngờ đối phương vẫn rất lễ phép, thấy đối phương chủ động nói với mình, lòng hiếu kỳ của cô nổi lên, không nhịn được liền thử hỏi một câu: "Chị em..."

Chẳng qua vừa nói xong cô liền biết mình lỡ lời, cái thế giới này ở đâu ra cha với mẹ chứ, cô vội vàng nuốt cái chữ mẹ đó xuống, sửa miệng thành: "Người nuôi dưỡng em đâu..."

Đứa bé kia có rất ít biểu cảm, lúc nói chuyện cũng không ngẩng đầu nhìn Lưu Diệp, im lặng chốc lát mới trả lời: "Tôi là đứa trẻ nuôi dưỡng trong lâu..."

Bởi vì không hiểu những thứ đó là gì, Lưu Diệp cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là nhà nuôi dưỡng... Hẳn không phải là chỗ thu nhận người nghèo trước khi trưởng thành mà Vũ Mị đã từng đề cập tới chứ... Hoàn cảnh bên trong rất ác liệt, bởi vì bên trên chu cấp lương thực rất ngặt nghèo, những đứa bé đó thường xuyên ăn không đủ no...

Chỉ là gương mặt của tiểu shota này quá xuất sắc, trong lòng Lưu Diệp khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái, thế giới này vẫn dựa vào gương mặt để phân chia người giàu người nghèo, đáng đáp tiêu chuẩn giống như đứa bé này, cô thấy không phải là cự phú thì cũng là phú hào chứ?!

Cho nên đợi khi cô trở lại tiệm, thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, cô cũng liền nói chút chuyện cô đã chứng kiến vào ban ngày cho bọn Vũ Mỹ.

Những đồng nghiệp kia nhanh chóng nói cho cô biết: "Cái đó à, cũng không phải bệnh gì, mà là khi tái tạo gen xuất hiện vấn đề, nhưng mà nếu đáng đáp nó tốt như vậy, đoán chừng là người có tiền sống lại, chỉ là bởi vì gen có chỗ thiếu sót cho nên mới bị ném đến khu dưỡng dục thôi."

Lời nói phía trước Lưu Diệp còn có thể hiểu, phía sau thì cô có chút choáng váng, cái gì gọi là người có tiền sống lại... Sau đó vứt bỏ... Đây là có ý gì vậy?!

Dù sao tất cả mọi người đều quen với bộ dáng cái rầm cũng không hiểu của Lưu Diệp, ở đó vừa bát quái vừa giải thích cho cô: "Tái tạo gen cũng không phải một lần chỉ có thể clone một người, mặc dù trên luật pháp quy định chỉ có thể tiến hành một lần, hơn nữa còn là duy nhất, nhưng những quy định này cũng chỉ hạn chế đối với dân chúng bình thường, những người đặc quyền kia, rất nhiều người vẫn còn sống, liền bắt đầu clone, nghe nói người trong mấy gia tộc lớn, còn có thể xem chính bản thân sống lại như người thừa kế mà dưỡng dục, chỉ là dù cùng một gen, cũng không có nghĩa đối phương sẽ có suy nghĩ giống mình, vì vậy những vụ án người sống lại bị người mang gen nguyên thủy giết chết cũng không phải chưa từng có, còn người sống lại có chỗ thiếu hụt, nghe nói không phải bí mật giết chết thì là ném tới khu dưỡng dục... Người mà cậu nói đến nếu không phải mắc chứng bạch tạng thì có lẽ đã sớm bị giết rồi, bởi vì chỗ thiếu sót kia quá rõ ràng, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới địa vị của người sống lại ưu tú, cho nên liền bị ném tới khu dưỡng dục tự sinh tự diệt, dù sao người trong khu dưỡng dục đều là người nghèo."

Lưu Diệp thật sự bị xoay đến chóng mặt, cô cau mày suy nghĩ hồi lâu cũng cảm thấy chuyện này quá thần kỳ rồi.

Cho nên nói đứa bé kia cũng là một nhân vật lớn sống lại, chỉ bởi vì có chỗ thiếu sót nên mới bị vứt bỏ?!

Nói như vậy đứa bé kia cũng rất đáng thương, bởi vì có lẽ tên cô cùng loại gen giống như mình đang ở một chỗ nào đó được nhậu nhẹt ăn ngon, ngược lại tiểu tử này vừa nhìn đã biết là dinh dưỡng không đầy đủ.

Hơn nữa cô cũng không hiểu được loại lựa chọn gen này, người ưu tú có gen của chính mình là có thể kế thừa, có chỗ thiếu hụt, cho dù là do gen của bản thân clone ra, cũng sẽ bị vứt bỏ, loại phương thức này cũng quá tàn nhẫn, dù là clone không giống với việc hoài thai mười tháng, nhưng chung quy cũng là một sinh mệnh mà.

Lưu Diệp cũng không phải có lòng đồng cảm bao nhiêu, song gặp phải chuyện như vậy, lúc lại mang cơm đi thư viện, thuận tiện mang thêm một hộp cho đứa bé kia, cũng không mất cái gì.

Dần dần có lẽ là ăn nhiều đồ ăn Lưu Diệp mang, lúc đứa bé kia đối mặt với Lưu Diệp, không còn đáng vẻ phòng bị nữa.

Thật ra trước kia Lưu Diệp không thể nào thích nổi mấy đứa bé choai choai như này, em họ nhà cô, cô vẫn luôn cảm thấy phiền, thế nhưng đứa bé này không giống, cậu rất yên lặng, cũng rất lễ phép.

Dần dần Lưu Diệp thân quen với đứa bé này, biết được đứa bé này đang ở trong khu dưỡng dục gần đó, có điều tên tiểu tử này cũng không biết mình tên là gì, lớn như vậy, cậu có chỉ có một số hiệu 237.

Lưu Diệp liền gọi cậu là 237 hai ngày, chỉ là mỗi lần gọi người bằng một con số cô đều cảm thấy kỳ cục, cuối cùng cô nghĩ tới 37 (tam thất) trong số 237 không phải là một vị thuốc trong thế giới của cô ư, liền gọi là Điền Thất*, cô cũng hỏi đứa bé kia có muốn sửa tên thành Điền Thất hay không.

*Điền thất hay tam thất: Là một loại thuốc có vị ngọt, hơi đắng, tính ôn, không độc. Có tác dụng thúc đẩy khí huyết lưu thông, giảm đau nhức, cầm máu, tam máu bầm, làm tan, xẹp hết sưng phù, trừ độc rắn cắn, cọp vồ...

Cô nhớ Điền Thất hình như là một loại dược liệu rất tốt, ít nhất thuốc mỡ Điền Thất gì đó, cô đều từng dùng.

Đứa bé kia ngược lại không nói gì, không thấy phản ứng vui mừng cũng không tỏ vẻ không thích.

Lưu Diệp thử gọi mấy lần, đứa bé kia cũng đều đáp lời, sau đó Lưu Diệp cũng liền cứ gọi như vậy.

Thỉnh thoảng lúc Lưu Diệp nhủ chặt chân mày đọc sách, đứa bé kia còn có thể tới giúp đỡ giải thích mấy câu cho Lưu Diệp.

Lúc này Lưu Diệp mới phát hiện chỉ số IQ của Điền Thất cao kinh người, quả thật giống như đã đọc qua là không quên được.

Hơn nữa tốc độ tìm được sách rất nhanh, trước đó mỗi lần cô tìm sách đều chẳng khác nào mò kim đáy biển, cho dù có mục lục, nhưng sách thật sự quá nhiều, những năm gần đây thư viện không có nhân viên công tác quản lý, rất nhiều sách đều để lung tung.

Có Điền Thất ở đây, cô cần gì, chỉ cần nói một tiếng với đứa bé này, rất nhanh Điền Thất đã tìm được giúp cô.

Việc này làm Lưu Diệp càng phải mang cơm cho Điền Thất.

Chính là đứa bé này rất yên lặng, ít nói, phần lớn thời gian đều là đáng vẻ mặt không cảm xúc.

Thỉnh thoảng khi thấy ánh đèn còn có thể không thoải mái nhắm mắt lại.

Lưu Diệp cũng tò mò hỏi thăm: "Màu da của em là xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhìn giống như lang ben, nhưng màu sắc con người của cậu lại giống như triệu chứng bạch tạng.

"Gần đây tôi có uống thuốc trị liệu bệnh bạch tạng, thuốc mới phát minh, cần thân thể con người làm thí nghiệm, tôi liền đăng ký." Về mặt Điền Thất thân nhiên.

Lưu Diệp há một tiếng, còn tưởng rằng mình nghĩ sai rồi chứ, ở đó không tin hỏi: "Thí nghiệm? Đây là trị liệu miễn phí à, phúc lợi chính phủ dành cho người nghèo?"

Cô vừa nói vừa nghĩ, Điền Thất nhỏ như vậy, không thể nào bị gọi đi làm thí nghiệm chứ? Như vậy thì quá vô nhân đạo rồi.

Kết quả Điền Thất nhanh chóng trả lời: "Là thí nghiệm, tôi ký một hiệp nghị, loại thí nghiệm này có thể dẫn tới xuất huyết bên trong và rối loạn nội tiết, gánh nặng của thận cũng sẽ gia tăng... Trước mặt tôi là người có kết quả thí nghiệm tốt nhất, đã có một phần làn da khôi phục lại bình thường rồi..."

"Ồi mẹ nó!!!" Lưu Diệp cũng nóng nảy, ở đó sốt ruột nói: "Nhưng vậy cũng quá nguy hiểm, em còn làm loại thí nghiệm này làm gì?"

"Nhưng cũng cho phép có thể trị liệu cho tôi." Về mặt Điền Thất thân nhiên, về mặt kia hề giống một đứa bé chút nào, "Tôi muốn thử được đứng dưới ánh mặt trời."

Lưu Diệp hết ý kiến, không biết là chỉ có Điền Thất trưởng thành sớm như vậy, hay đứa bé nào của thế giới này cũng trưởng thành sớm, cô nhớ tới mấy đứa nhỏ bị dùng vòi nước để tắm trong nhà nuôi trẻ.

Nuôi dưỡng một đứa bé như vậy đoán chừng trong lòng đều có chút vấn đề.

Cô cũng chỉ có thể thở dài, chờ khi hơi trẻ một chút, cô khó được đi nhiều hai bước muốn xem chỗ Điền Thất ở.

Dù sao khi nghe đám Vũ Mị nói chuyện trong nhà dưỡng dục, lần nào cô cũng không dám nói chen vào, chỉ sợ bị lộ, bây giờ một mặt là muốn nhìn hoàn cảnh của Điền Thất một chút, mặt khác cô cũng muốn tìm hiểu tình huống, tránh cho về sau người khác hỏi mình chuyện nhà dưỡng dục, mình lại không nói được gì.

Nhưng chờ sau khi Lưu Diệp đến đó, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị bộ dáng kia dọa sợ.

Cái thứ được xếp chằng chịt như ma trận kia là chỗ ngủ của mọi người, hơn nữa không có cả tấm phản gỗ, chỉ có từng chiếc chiếu xếp trông như mấy tấm ni lông, và đồng ga giường lộn xộn tạp thất loạn bát tán ra mùi hôi.

Những thứ khác cũng chỉ có vòi nước, nơi này chỉ cung cấp một chỗ tránh mưa, ngay cả giữ ấm cũng không quan tâm tới.

Lưu Diệp rốt cuộc hiểu rõ, tại sao những người nghèo mà cô tiếp xúc được kia, không phải Vũ Mị một lòng muốn phát đạt, thì là có chút tính toán chi li, ngoài việc lớn lên có hình dáng bên ngoài là đàn ông, thì không có chỗ nào giống đàn ông.

Ở nơi này phát hiện khắp nơi đều là đứa trẻ như vậy, cô vừa mới tiến vào đã nghe thấy các loại lời nói khó nghe, còn có vài cuộc cãi vã.

Những đứa trẻ kia nhìn qua một chút xú ngây thơ chất phác cũng không có, người người đều giống như những tên lưu manh nhỏ.

Nhìn ra được Điền Thất bị bắt nạt, gần sát chỗ cậu ngủ là một cái ao, chỗ đó vừa ướt vừa lạnh, mặt đất cũng ẩm ướt.

Lưu Diệp thật sự không đành lòng nhìn.

Trẻ con lớn lên trong môi trường này, tố chất có thể cao lên được mới là kỳ tích đấy.

Nghĩ như vậy, cậu bé Điền Thất kia ngược lại thật sự là một ngoại lệ.

Mặc dù cũng sẽ ăn vụng hộp cơm của cô, tuy nhiên lại lễ phép đến mức làm người thương tiếc.

Từ đó Lưu Diệp lại đối tốt với Điền Thất hơn một chút, thỉnh thoảng lại còn mang cho Điền Thất một ít thức ăn đặc sắc cô làm, để cho cậu đánh giá giúp.

Hơn nữa tiếp xúc nhiều hơn, Lưu Diệp cũng phát hiện đứa bé này rất không tầm thường.

Chuyện khác thì cũng thôi đi, trên phương diện nấu nướng, cô có chỗ không rõ, Điền Thất cũng có thể giải đáp hết.

Ban đầu cô còn tưởng là do cô hỏi vấn đề đơn giản quá, nhưng có một ngày cô hỏi đám Vũ Mị một vấn đề giống như vậy, lại phát hiện không ai có thể trả lời được.

Đến lúc này Lưu Diệp mới chú ý đến, kiến thức của đứa bé này rất rộng, đoán chừng chắc do đứa nhỏ này mắc bệnh bạch tạng, không thể ra bên ngoài chơi, liền ngâm mình ở trong thư viện, cho nên bất tri bất giác mà đứa trẻ này học được rất nhiều rất nhiều thứ.

Ngày đó Lưu Diệp học được một đoạn, nghĩ phải nghỉ ngơi đầu óc một lát, thấy Điền Thất cũng ngừng đầu lên, cô hiếm khi ngồi buồn chuyện với Điền Thất, gần đây bọn họ không nói chuyện về nấu nướng thì cũng tán gẫu về đồ ăn, lúc này Lưu Diệp không nhịn được nổi lên lòng bất quái.

Ở đó cẩn thận dè dặt hỏi: "Điền Thất à, chắc em biết thân thế của mình chứ? Lại nói có loại khả năng này không, chính là người có gien giống em, một khi xảy ra vấn đề gì, em có thể trở về, sau đó trở thành người thừa kế đó..."

Bởi vì máu chó trên TV không phải diễn như vậy ư, anh em song sinh, một người bị đuổi khỏi gia tộc, sau bao nhiêu năm sau, người vốn nên thừa kế gia nghiệp lại có vấn đề, lúc này sẽ phải tìm một người khác, cho nên giống như Điền Thất vậy, có lẽ cũng có thể xảy ra chuyện bánh thịt từ trên trời rơi xuống...

Quả nhiên về mặt Điền Thất dừng một chút, nhưng cậu nhanh chóng trả lời: "Sẽ không."

Giống như muốn chứng thật lời nói của mình, Điền Thất vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay.

Trên cánh tay lộ rõ một con số, hiển nhiên con số này là bị ai đó in dấu vào.

Nét mặt Điền Thất bình tĩnh nói cho Luru Diệp: "Đây là số thứ tự ra đời của tôi."

Trong mắt cậu có một loại cảm xúc, không phải bi phẫn cũng không phải là đau thương, cậu chỉ cực kì bình tĩnh trần thuật.

"Một người cung cấp gien có thể chế tạo ra 1613 người tái sinh, thà rằng bỏ đi hơn 1600 sinh mạng cũng muốn chọn lựa một người thừa kế ưu tú... Loại chuyện đó thật sự không thể xảy ra."

Giống như muốn nhắc nhở chính mình, giọng nói của cậu trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Tôi chỉ là tàn dư phẩm."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Luru Diệp rất chăm chỉ chuẩn bị cuộc thi, ban đầu còn là vì cuộc thi mới học, sau đó lại thật sự học đến nghiện rồi.

Dần dần đối với các loại phương pháp nấu nướng đều bắt đầu thành thạo, có điều cô vẫn cảm thấy món ăn ngon nhất là phải giữ lại hương vị nguyên thủy, dùng nguyên liệu đơn giản nhất nấu lên những món đó.

Cũng bởi vì gần tới cuộc thi nên cô càng chăm chỉ học tập, hơn nữa cô ở cùng Điền Thất đã lâu, mỗi lần thấy đứa bé kia, đều luôn cảm thấy dường như đứa trẻ đó rất cô độc, trong lòng cũng muốn ở cùng bé đáng thương này nhiều hơn, cho nên chờ lúc trở về thì trời đã tối rồi.

Kết quả đi đêm nhiều, không để ý thì đã gặp phải cướp đường rồi.

Lúc bị người túm tóc, cô thiếu chút nữa là bị hù chết.

Nhất là khi mấy người về ngoài thôn bị đang nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô bị dọa sợ ba hồn bay mất hai, theo bản năng ôm lấy bộ ngực.

Kết quả đối phương chỉ mạnh mẽ kéo cô tới một chỗ khuất, dùng dao nhỏ đâm vào bụng của cô, uy hiếp: "Nhanh, móc hết tiền ra đây."

Trong nháy mắt Luru Diệp có một loại cảm giác lệ nóng doanh tròng, cô còn tưởng mấy tên này định cướp sắc chứ, bây giờ cô mới phản ứng được, tất cả mọi người đều trong thế giới đàn ông, có tên cướp nào lại rảnh rỗi không có việc gì làm đến mức đi cướp sắc chứ.

Nhưng mà sau khi cô móc ví ra, đối phương vừa nhìn thấy số tiền trong đó thì bị chọc tức, ở đó hăm hừ mắng cô: "Chỉ có ngàn ấy tiền, con mẹ nó, mà còn nghèo hơn cả tao, vậy mà còn dám lác lư trên đường..."

Luru Diệp thật sự không biết nói gì cho tốt... Cô là nghèo tự nhiên không thể chữa được đâu...

Chờ lúc trở về cô liền than thở, vốn đã nghèo, bây giờ ví tiền còn bị cướp mất, tiền cũng không mất bao nhiêu, nhưng vấn đề là ví tiền còn đáng giá hơn cả số tiền trong đấy nữa... Hơn nữa tìm được cái ví nữ tính như vậy cũng đâu có dễ...

Thật là đã rách lại còn nát, vốn đã nghèo bây giờ lại càng nghèo rớt hơn rồi.

Ngược lại bọn Vũ Mị vừa nhìn dáng vẻ chán chường này của cô, nhất định muốn kéo cô đi giải sầu, gần đây cô một lòng một dạ học tập, quả thật một chút thời gian nhàn rỗi cũng không có.

Lưu Diệp cũng vô cùng buồn bực, liền đi theo.

Cô còn tưởng rằng bọn họ muốn dẫn mình đi dạo phố chứ, kết quả đến lúc đó cô mới phát hiện ra mình bị lừa, căn bản những người này không phải đi trung tâm thương mại gì đó, mà là đến sân quyền anh*.

*Quyền anh: còn gọi là đấm bốc, boxing là môn võ và thể thao đối kháng giữa hai người xuất phát từ phương Tây, sử dụng cú đấm kết hợp với di chuyển chân, đầu và thân mình.

Trước kia cô cũng nghe bọn Vũ Mị nói qua, nói sân quyền anh dưới lòng đất này đủ loại máu tanh kinh khủng, mỗi tuần đều có quyền thủ bị đánh đến chết, hơn nữa khoản cược bên trong cao kinh người, mỗi lần bọn họ đi đều phải chặn một phen.

Lưu Diệp phát hiện bất kể đám Vũ Mị biểu hiện giống như phụ nữ cỡ nào, nhưng phần tử khát máu trong cơ thể vẫn không thay đổi được, rõ ràng là cảnh tượng dọa người như vậy, bọn họ lại vẫn có thể kích động không gì sánh kịp ở đó gào thét trầm trồ khen ngợi.

Cô lại sợ như con gà con, mắt cũng không dám mở ra.

Chính là đang nhắm mắt bị người đẩy tới đẩy lui, bỗng nhiên cả đại sảnh giống như bị cái gì đó dập tắt nhiệt độ, đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô không biết xảy ra chuyện gì, mờ mịt mờ mắt, ngay sau đó cô liền nhìn thấy không biết từ lúc nào trên võ đài đã có một người đứng lên.

Thân hình người nọ nhìn cũng không phải cao lớn, nửa thân trên trần trụi, tuy rằng cơ bắp trên người cuộn cuộn, nhưng đầu lại kém đối thủ không phải một cái.

Cô đang rất buồn bực, lại nghe bọn Vũ Mị hưng phấn kêu lên: "Dã thú tới rồi! Lần này thật mẹ nó kiếm được rồi!"

Cô theo bản năng cho rằng ngoại hiệu của người đàn ông cao lớn vạm vỡ bên kia là dã thú, dù sao đáng sợ người nọ dữ như vậy, hơn nữa lại còn cường tráng như một con tinh tinh lớn.

Giống như muốn chứng thực phỏng đoán của cô, người cường tráng đi lên đánh ra một đấm liền đánh ngã người đàn ông vóc người gầy gò xuống mặt đất, người nọ quả thật giống như bay ra ngoài vậy.

Cách xa như vậy, Lưu Diệp vẫn có thể nhìn thấy lỗ mũi người nọ chảy máu.

Người nọ cũng là đáng vẻ thân cầm bách chiến, vẻ mặt cũng không thay đổi, chỉ nâng tay lên lau đi, trong nháy mắt cả khuôn mặt đều nhầy nhụa máu me.

Lưu Diệp hơi bị choáng máu, nhìn cảnh này suýt nữa thì trực tiếp ngất đi.

Ngược lại bọn Vũ Mị hưng phấn túm cánh tay cô, đứng đó điên cuồng la hét: "Dã thú! Dã thú!"

Tiếp đó tráng hán vạm vỡ kia lại cho người đàn ông một đấm.

Người nọ cũng không thèm tránh tiếp tục chịu đựng như cũ.

Lưu Diệp cảm thấy hàm răng mình cũng chua xót đau đớn rồi, cô nhìn thôi cũng thấy đau, không biết đối phương chịu đựng kiểu gì.

Ngược lại cái người bị đánh ngã, dường như nằm chán chướng cánh tay xuống, sau đó, Lưu Diệp còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Con người có thể nhảy cao như vậy à?

Người đàn ông kia bước một bước dài liền nhảy lên, đầu gối thẳng tắp đánh tới trên đầu tráng hán.

Không hề tưởng tượng, đơn giản lưu loát kết thúc một trận đấu.

Lần này toàn trường như bị nổ tung, không ngừng điên cuồng la hét, dã thú dã thú!!!

Lần này Lưu Diệp mới nhìn ra, thì ra người đàn ông vóc đáng không cao đó mới là dã thú!!

Chỉ là chuyện xảy ra phía sau, lập tức làm Lưu Diệp không thoải mái, lồng ngực của cô phát nghẹn, cả người choáng váng.

Khi đám Vũ Mị đi ra vẫn còn đang hưng phấn thảo luận.

Đầu óc Lưu Diệp kêu ong ong, một mặt là bên trong nóng bức dữ dội làm cô hơi thiếu dưỡng khí, mặt khác là cô bị giật mình, đáng vẻ máu me dầm dề, người bị đánh ngã, lại còn bị bẻ gãy cánh tay... Âm thanh xương cốt vỡ tan vụn vụn...

Cô không ngừng hít sâu hít sâu mới có thể bình tĩnh lại.

Cho nên chờ tới khi ra bên ngoài, cô không chịu đựng nổi ngồi trên mặt đất há miệng thở dốc.

Vũ Mị lại không có một chút lòng đồng cảm nào cười nhạo cô: "Bây giờ cậu giả bộ là phụ nữ làm cái gì, cậu ở trong tiệm mà có chút tiền đồ này thì đâu phải đi làm đầu bếp chứ?"

Lưu Diệp hồi hận, vốn là để cho đỡ sợ, bây giờ thì hay rồi, ngược lại bị kinh sợ rồi.

Thật may là chuyện này không ảnh hưởng cuộc thi sau đó, nếu không nhất định cô sẽ bị tác phong của đám Vũ Mị làm cho tức chết rồi.

Cuộc thi ngày đó tất cả đều rất thuận lợi, lúc điền tên, cô còn cố ý viết cái tên Lưu Diệp của chính mình vào.

Trước kia cô luôn cảm thấy tên của mình là vì cha mẹ trọng nam khinh nữ vì muốn con trai mới đặt, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cái tên này vô cùng tốt, ít nhất cái tên trung tính như vậy, khi gọi lên thì người khác cũng sẽ không thể đoán được cô là con gái.

Sau khi thi xong, cô cũng không buồn xuống chuyện học hành, lại nói thư viện này còn có một tiểu Điền Thất đang chờ cô đấy.

Mặc dù tiểu Điền Thất không nói, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy đứa bé kia rất cô đơn, cho dù bọn họ không có tiếng nói chung, nhưng có người cùng mình nói chuyện vẫn luôn tốt hơn, huống chi căn bản đứa bé kia không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Hơn nữa chuyện mang thức ăn cho đứa trẻ kia, thời gian dài dường như trở thành một loại trách nhiệm, nhưng rõ ràng cuộc sống của bản thân cô đã đủ gian khổ rồi, nếu không phải bọn Vũ Mị thích ăn cơm cô nấu, bằng lòng chủ động đảm nhiệm việc mua nguyên liệu nấu ăn, cô đoán chừng ngay cả mình cũng không nuôi sống nổi.

Rất nhanh cuộc thi thông báo thành tích, vốn Lưu Diệp còn đang vui mừng, cho rằng vượt qua cuộc thi thì có thể có cơ hội học tập miễn phí, kết quả sau khi thấy thư thông báo, cô lập tức trợn tròn mắt, gì mà học tập miễn phí chứ, cái này là để cô qua một khách sạn nào đó làm phụ bếp, không phải là làm việc không công cho người ta à?

Nhưng vất vả lắm mới vượt qua cuộc thi tranh thủ cơ hội lại không thể buông tha được, lần này Lưu Diệp cực kỳ có cảm giác bị lừa gạt.

Hơn nữa công việc bên "Phụ Nữ Nhất" cũng không thể dễ xuống, coi như cô không kiếm tiền, nhưng dù sao cũng đã ký hợp đồng, mặc dù mẹ Tang cảm thấy cô chính là một món tiền thua lỗ, nhưng hợp đồng cũng đã bày ra đó rồi, nếu là đuổi cậu, cấp dưới quản thế nào chứ, cho nên mẹ Tang cũng nói với Lưu Diệp, ban ngày cô sắp xếp thế nào cũng được, nhưng đến buổi tối vẫn phải bắt đầu làm việc...

Lưu Diệp cũng biết dựa vào bản thân bây giờ, muốn kiếm được tiền thuê phòng cũng không dễ, cô cũng liền sáng khoái đồng ý.

Chẳng qua hai đầu chạy qua chạy lại ít nhiều cũng có chút vất vả.

Hơn nữa bận rộn như vậy, cô cũng không có thời gian đến thư viện, cô rất lo lắng cho Điền Thất, chỉ là thật sự hết cách không có biện pháp nào.

Cái chức vụ phụ bếp này dễ nghe bao nhiêu, nhưng thật sự không hề đơn giản chút nào, phần lớn đều là công việc dùng thể lực, hầu hết thời gian, Lưu Diệp đều ở đó rửa chén bát.

Cái gọi là học tập cũng chính là tự mình để tâm học hỏi.

Hơn hết chỗ đó thật sự vô cùng cao cấp, là một địa phương thuộc loại cô và đám Vũ Mị tuyệt đối không dám đi tiêu phí.

Ở bên trong cô phát hiện ngoại trừ vài người là thân phận người nghèo đến làm việc như cô, khách tới phần lớn đều là người từ khu nhà giàu bên kia.

Người nghèo và người giàu nơi này ngoại trừ có thể dựa vào mặt để phân biệt, còn có thể nhìn xem cổ tay có vòng thân phận hay không.

Những người như bọn họ cần phải có vòng thân phận trên cổ tay, để ứng phó với bộ phận kiểm tra bất cứ lúc nào.

Lúc đầu học tập một chút cũng không làm cho người ta hưng phấn nổi, toàn bộ đều là mấy công việc bưng thức ăn rửa bát đĩa, cho dù là thái thức ăn cô đều nhận, ít nhất còn có thể vào phòng bếp, giống như cô mỗi ngày chà rửa chén đĩa mà có thể học được kỹ xảo nấu nướng mới là lạ.

Cho nên rất nhanh có một vài phụ bếp rời đi.

Không phải Lưu Diệp không muốn rời đi, chỉ là cô thật sự muốn học được vài thứ, cho dù chỉ có thể xem trộm, cho nên cô cũng cố gắng kiên trì.

Có lẽ nhìn dáng dấp cô da mịn thịt mềm, con người lại tương đối thành thật khiêm tốn, cũng không nói nhiều, về sau người phụ trách liền sắp xếp công việc bưng bê cho cô, còn là chuyên phục vụ phòng VIP cao cấp.

Thật ra thì nơi đó cũng không có chỗ gì tốt, người giàu coi như bỏ qua, có một vài người xuất thân là người nghèo siêu cấp khó hầu hạ, quả thật giống như nhà giàu mới nổi, thái độ rất tồi tệ, hơn nữa hơi không cẩn thận cũng sẽ bị mắng rất khó nghe.

Hơn nữa cô không ngờ lại khéo như vậy, ở loại địa phương này cô lại gặp phải cái tên Dã Thú đó.

Nhìn gần, mặc dù tên dã thú đó không dọa người như vậy, nhưng vừa nghĩ tới đối phương là hung thủ tay không bẻ gãy cổ địch thủ, cô liền cảm thấy không rét mà run, liền liếc mắt nhìn thẳng vào đối phương cũng không dám.

Hơn nữa con dã thú này đối với người khác không có chút khách sáo nào, ngồi trên ghế sa lon cũng là một bộ dạng duy vũ độc tôn.

Hơn nữa không biết tên dã thú này ăn cơm kiểu gì, mà làm cái bàn bẩn như vậy, quả thật như một đồng rác, mỗi lần cô dọn dẹp đều cực kỳ phiền toái, hơn nữa tốc độ của cô đã rất nhanh, đối phương còn ghét bỏ cô chậm như rùa, dùng lời nói rất khó nghe mắng chửi cô, thậm chí còn có một lần uống say vurun chân muốn đạp cô, cũng bởi vì cô đi qua thu dọn bàn ăn...

Ấn tượng của Luru Diệp với hắn rất kém, cảm thấy cái tên kia đúng là dã thú hàng thật giá thật, quả thật không phải người!!

Sau đó, cô nói với bọn Vũ Mị.

Ngược lại bọn họ vừa nghe thấy cái tên này đều ở đó bát quái, nói với cô: "Aizzz, biết không, thật ra rất nhiều người nói dã thú chính là Hầu Gia sống lại đây, nếu không với sức chiến đấu đó, người bình thường đều không so được, đúng không?"

Mọi người đều gật đầu phụ họa, giống như đã nhận định tên dã thú ấy là người tái sinh.

Luru Diệp đối với việc là Hầu Gia hay không phải Hầu Gia cũng không phải để ý bao nhiêu, chỉ là nghĩ tới bức họa dán trên tường kia, cô liền cảm thấy khoảng cách của tên dã thú kia với Hầu Gia thật sự rất xa.

Cô có một loại trực giác của cô gái, cảm thấy tên dã thú đó bị gọi là Hầu Gia, trình độ kém bao nhiêu.

Cho dù không có trí nhớ, người cũng hoàn toàn là một người khác, nhưng gen cũng sẽ di truyền một vài phẩm chất riêng.

Dù Hầu gia sống lại thành người nghèo, cũng không thể là đáng vẽ ấy.

Bất kể tên dã thú đánh đắm lợi hại cỡ nào, nhưng cuối cùng cũng chỉ là gã vô biên mà thôi, nhưng người đàn ông có khả năng khai thác Tinh Đồ, tiến công hải tặc sao có thể là người không có đầu óc chứ?

Kích thích và mạo hiểm không giống nhau, đàn ông có lòng hiếu kỳ, thích mạo hiểm, cùng với loại đàn ông thích kích thích chém giết chắc chắn cũng không giống nhau.

Hơn nữa đối với người đã xin thua còn thờ ơ hành hạ, bẻ gãy cánh tay của đối phương, cuối cùng lại còn vịn gậy cổ như vậy...

Sao có thể làm ra hành động buông tha tất cả tài sản?

Luru Diệp nghĩ tới đây mới chợt ý thức được, đánh giá của mình với Hầu Gia thật là cao mà.

Chỉ là ở thế giới này nghe nhiều người đồn đại, cũng tựa như bị tẩy não, vô thức cảm thấy người đó hẳn rất lợi hại, quả thật không giống loài người.

Vậy đến cùng đối phương là kiểu người gì đây?

Luru Diệp suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra nguyên do vì sao, có điều mặc kệ đối phương là ai, dù sao cũng không liên quan gì đến cô là được.

Thế giới người nghèo lớn như vậy, khả năng cô có thể gặp được đối phương quả thật nhỏ bé giống như sao chổi đụng phải trái đất.

Chính là chờ đến khi đi làm phụ bếp, cô còn đang cúi đầu hết sức chuyên chú rửa chén bát, bỗng nhiên có một người giúp việc bếp núc tới đây, kín đáo đưa cho cô một túi đồ.

Cô có chút không hiểu, nhanh từ chối.

Người nọ lại kiên trì nói: "Đây là Hoàn Thiệu Hàng cho."

"Ai vậy?" Cô sao lại không biết có một người như vậy chứ.

"Chính là người bán rau ấy, nguyên liệu ở đây của chúng ta đều do anh ta cung ứng, anh ta không chuẩn bị tốt thì chúng ta có thể giúp đỡ chút ít."

Luru Diệp lại càng không hiểu, người bán rau cũng cần phải phát đồ à?

Người nọ thấy đáng vẽ ngu ngốc của cô, chỉ đành phải nói cho cô: "Cậu cứ nhận đi, Hoàn Thiệu Hàng vẫn luôn hào phóng, chút này không coi vào đâu, chính là nếu thức ăn có vấn đề, nhìn phân lượng quả biểu, trước đừng nói cho phía trên, trực tiếp nói cho anh ta biết, hiểu không?"

Lúc này Luru Diệp mới hiểu, thì ra còn có buôn bán như vậy, trên dưới đều chuẩn bị hết, ngay cả loại người thái rau dự bị như cô cũng chuẩn bị tốt, cái số lượng này, thật sự là rất lớn đấy.

Chương 14: Chương 14.1

Lúc vừa nghe được cái tên Hoàn Thiếu Hằng này, Luru Diệp còn cảm thấy người kia cách mình rất xa xôi chứ, nhưng buổi chiều lúc thợ làm bánh ngọt để cô đi nhìn lò nướng, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đang nhúi chặt mặt đứng trước cái lò nướng kế tiếp.

Hình như anh ta đang gặp phải một phiền não rất lớn, đứng trước lò nướng nhúi chặt chân mày, thấy cô đến gần, cũng không né tránh, chỉ làm bầm lâu bàu: "Rốt cuộc bên trong là cái gì..."

Luru Diệp mò không ra đối phương là tên quý thềm ăn hay là một kẻ ngu ngốc, cô chần chừ một lúc, đeo gang tay bằng bông lên, thận trọng mở lò nướng ra, mùi thơm của bánh ngọt nhanh chóng tràn ngập.

Ngược lại tên đàn ông cổ cổ quái quái kia, thừa dịp cô đang cầm bánh ngọt, chọt bu lại, nhỏ giọng nói thầm: "Sao làm bánh ngọt đều phải dùng bột mì và trứng gà, chỉ dùng trứng gà không được à?"

"Chỉ dùng trứng gà còn có thể gọi bánh ngọt ư, đó không phải là canh trứng gà sao?" Luru Diệp liếc đối phương một cái.

Người này trong óc đều là bột nhào sao?

Chỉ là nhìn diện mạo cũng không làm cho người ta chán ghét, mặc dù ngũ quan không xinh đẹp bao nhiêu, nhưng rất có tinh thần, nhất là đôi mắt kia, lấp lánh có thần, lúc nhìn người, làm cho người ta cảm thấy dường như bên trong cháy sáng một ngọn lửa.

"Dùng bột gạo thay thế bột mì thì sẽ thế nào?"

"..."

Không phải đầu óc người này có vấn đề chứ? Lần đầu tiên cô gặp phải loại người không có não.

Hỏi cô mấy câu ly kỳ cổ quái thì cũng thôi đi, thế nhưng người này không biết làm sao, lúc cô tiến lại gần, chọt thân thể dừng một chút, sau đó vô cùng ngạc nhiên đi mũi đến, động tác này quá rõ ràng, cô muốn không để ý cũng không được.

Đây là anh ta đang ngửi mùi của mình à?!

Này, cái này hơi quá đáng đi?!

Cô nhanh chóng né tránh.

Thế nhưng người này lại không để yên, còn nghi ngờ nhúi mày hỏi: "Trên cậu có mùi gì vậy?"

Luru Diệp còn tưởng rằng bản thân mấy ngày không tắm rửa có mùi hôi, không có biện pháp, ở loại địa phương này tắm rửa tựa như trần trụi, mỗi lần cô tắm đều cảm thấy áp lực khổng lồ trong lòng.

Lúc này cô cũng liền ngửi ngửi mình, không có mùi gì mà, cô vẫn chú ý vệ sinh...

Đối phương lại giống như ngửi không đủ, lại ghé sát vào, quả thật tựa như hận không thể dán lỗ mũi lên, vẫn nói: "Cậu thật là thơm, tôi chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương này trên người cậu."

Luru Diệp không để ý đến tên thần kinh này, cô đoán hơn phân nửa là mình nhiễm phải mùi thơm trên bánh ngọt.

Chính là đang suy nghĩ cách đẩy người này ra xa một chút, liền nghe có người gọi tên.

Lại có thể là ba chữ Hoàn Thiếu Hằng!

Luru Diệp lập tức ngăn cả người, không thể nào?! Người nọ là Hoàn Thiếu Hằng?!

Cái người hôm qua mới đưa cho cô quà biếu - Hoàn Thiếu Hằng?!

Cô rất có cảm giác rơi mất kính, cô còn tưởng rằng người nọ siêu cấp có thủ đoạn, biết xử lý, cộng với gương mặt khôn khéo chứ.

Nhưng cái người trước mắt này... Có thể nhị* hơn nữa được không?

*Nhị: Ngôn ngữ mạng, ý nói ngu ngốc.

Nhưng mà quan hệ của đôi phương và cấp trên của mình vô cùng tốt, nhìn bộ dạng anh ta hàn huyền với cấp trên mình, Luru Diệp ngu nữa cũng biết người như vậy không thể đắc tội.

Cho dù cảm thấy đối phương nhị, cũng không thể biểu hiện ra.

Ít nhất về mặt thái độ làm cho người ta cảm thấy mình rất cung kính, chỉ là cái tên Hoàn Thiệu Hàng này thật đúng là một quái thai.

Thật không biết đường về nào của anh ta có đáng đáp thế nào, cô đã rất nỗ lực chịu đựng, nhưng vẫn bị những vấn đề ly kỳ cổ quái của anh ta làm cho nhức đầu, người này quả thật chính là một quyển sách mười vạn câu hỏi vì sao, trong đầu ngoại trừ tò mò thì chẳng còn gì khác há?

Hơn nữa ánh mắt Hoàn Thiệu Hàng nhìn bộ dáng của cô cũng là lạ, mỗi lần đều là đáng về nghiên cứu suy nghĩ, không xác định.

Giống như trên người cô có cái gì không giống như thế vậy.

Mặc dù cô chột dạ, nhưng tới thế giới này đã lâu, cô rất rõ, tùy tiện lôi một tên đàn ông trong Phụ Nữ Nhất ra thì ngực còn lớn hơn cô, đầu khoa trương hơn cô cả trăm lần.

Nếu có thể nhìn ra cô là phụ nữ, vậy tuyệt đối không phải nhân lực bình thường, quả thật chính là tia X-quang!!

Có điều cứ bị người nhìn như vậy, vẫn luôn không thoải mái.

Cô cũng rất muốn tránh khỏi tên Hoàn Thiệu Hàng này.

Chỉ là có phải người này có quá nhiều thời gian hay không, không có chuyện gì lại chạy xuống phòng bếp thì thôi đi, nhưng cứ chạy đến chỗ rửa chén này là có ý gì chứ?

Thái độ cử xử với cô cũng rất cổ quái, người khác đối với cô chính là một chút ưu đãi cũng không có, bất kể là người phụ trách phòng bếp số ba, hay là mấy đồng nghiệp cùng đi giúp việc bếp núc, nên đối xử với cô như thế nào thì vẫn cứ như vậy, có nhiều bát đĩa thì cũng ném cho cô không chút thương tiếc, cho dù chồng bát đĩa đã chất cao ngang người rồi, cô phải rửa thì vẫn cứ rửa.

Nhưng Hoàn Thiệu Hàng rất kỳ quái, nhiều người thấy cô chịu khổ thì đều thờ ơ, Hoàn Thiệu Hàng lại rất chăm sóc cô, đừng thấy anh ta hi hi ha ha, nhưng nhìn cô vất vả làm việc, Hoàn Thiệu Hàng lập tức có thể giúp cô ngăn cản lại phần lớn.

Có vài lần Hoàn Thiệu Hàng còn tự tay làm giúp cô rửa chén.

Hoàn Thiệu Hàng nhìn nhị vậy thôi, nhưng khi thật sự bắt tay vào làm việc, cũng cực kỳ nhanh nhẹn.

Hơn nữa việc nặng đơ bản cũng không có một câu oán thán ghét bỏ, ngược lại còn có thể tự đùa tự vui vừa làm việc vừa ngâm nga.

Tâm tính thế lực này, dù Luru Diệp là phụ nữ cũng hâm mộ muốn chết.

Cô vốn đang buồn bực, không hiểu một người bán thức ăn như anh ta, làm gì trong phòng bếp mà mọi người từ trên xuống dưới lại nghe anh ta như vậy.

Mới đầu cô còn tưởng là do Hoàn Thiệu Hàng lấy tiền mua giao tình chứ, nhưng khi nhìn thái độ của mọi người với anh ta, đều đánh giá giá anh ta gì mà có tình có nghĩa lại thẳng thắn, lời nịnh nọt này dường như không cần tiền.

Cô cũng liên mê muội, không hiểu người nhị như vậy lấy ở đâu ra sức quyến rũ lớn thế, có lẽ là do ánh mắt của đàn ông và phụ nữ vẫn có một vài khác biệt, ví dụ như đối với đàn ông mà nói, hào phóng rộng rãi là phẩm hạnh rất tốt, nhưng mà đối với cô mà nói, những thứ kia cũng ngang với hồn nhị không có tâm nhân không có đầu óc?

Hay người này chỉ giả vờ ngớ ngẩn trước mặt mình?!

Hơn nữa làm cô chịu không nổi chính là, Hoàn Thiệu Hàng quang minh chính đại làm giúp cô, rất nhanh mọi người đều chú ý tới Hoàn Thiệu Hàng rất thích chạy theo cô.

Vì vậy những người chỉ sợ thiên hạ không loạn kia nhao nhao ở bên cạnh mà nói đùa lung tung lộn xộn.

Đàn ông mà mở bát quái cũng muốn chết người.

Còn trêu chọc hỏi có phải Hoàn Thiệu Hàng bỗng nhiên thích đàn ông hay không, nếu không làm gì mà cứ chạy theo Luru Diệp suốt vậy.

Hoàn Thiệu Hàng lại còn vô cùng nghiêm túc giải thích với người ta: "Không có, tôi vẫn thích phụ nữ, chỉ là không biết tại sao lại rất thích cậu ấy."

Luru Diệp một cái đầu to thành hai cái, cô vẫn còn đang đứng ở bên cạnh mà, hu!

Lời nói không biết xấu hổ như vậy có thể đừng nói trước mặt người trong cuộc hay không, hu!

Cho dù là nói đùa thì cũng xin chú ý tới cảm nhận của người khác một chút, hu!

Nhưng mặc kệ cô tức giận thế nào, cũng không ngăn được da mặt dày của Hoàn Thiệu Hàng, chỉ cần thấy cô, ngũ quan tuyệt đối chính thống của Hoàn Thiệu Hàng, lập tức vận vẹo biến dạng, giống như nở hoa, trong nháy mắt liền biến thành mặt mày hờ hờ cợt nhả.

Lưu Diệp không biết sao lại cảm thấy anh ta giống như loại lãng tử lưu manh, quả thật chính là trời sinh tràn đầy nội tiết tố, thích khoe khoang trước mặt phụ nữ.

Có điều đừng nhìn Hoàn Thiệu Hàng dáng dấp bình thường, nhưng mà cười lên lại rất có hương vị, có chút cảm giác lưu manh xấu xa.

Bất kể là cười xấu xa, hay là trong nháy mắt cố ý làm ra dáng vẻ hoạt bát, đều giống như trêu đùa.

Nhiều lần Lưu Diệp bị anh ta trêu chọc mà tim đập thình thịch, cũng không phải động lòng, chỉ là giống như khi bị trêu ghẹo, nhưng lại không thể trừng mắt lớn gan mắng anh ta.

Làm cho người ta cảm thấy buồn bực hơn là, ngay cả người xung quanh Hoàn Thiệu Hàng cũng cảm thấy hành động của Hoàn Thiệu Hàng khác thường.

Ở đó sôi nổi nói mặc dù Hoàn Thiệu Hàng là một quái thai, nhưng tuyệt đối không có khả năng say mê đàn ông, hôm nay bị dính vào ma chướng gì rồi.

Hơn nữa Lưu Diệp nghe người bên cạnh Hoàn Thiệu Hàng nghị luận, nói trước đó tên Hoàn Thiệu Hàng này còn cân nhắc đi làm phẫu thuật, nói muốn xóa bỏ gốc phiền não đi, sau đó đi tìm chân lý của vũ trụ.

Nhưng kể từ sau khi gặp Lưu Diệp, ngay cả nhắc cũng chưa từng nhắc tới.

Hơn nữa Hoàn Thiệu Hàng rất thích tới trước mặt cô ngửi mùi trên người cô.

Dần dần Lưu Diệp cũng có chút buồn bực, vẫn nói trong giới sinh vật có thể thông qua khứu giác mà phân biệt đũa cái, mùi của nam nữ cũng nhất định có khác biệt, chỉ là bây giờ còn có người có mũi thính như vậy à? Chỉ dựa vào lỗ mũi là có thể ngửi được cô là phụ nữ?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiệu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14.2

Lần này Lưu Diệp thật sự sợ tên Hoàn Thiệu Hàng này rồi, rõ ràng đối phương biểu hiện như ngu ngốc trước mặt cô, nhưng thời điểm nên cơ trí thì một lần cũng không bỏ sót.

Lần trước cô bê một đồng bát đĩa, vốn đang phiền vì Hoàn Thiệu Hàng theo vào theo ra, kết quả trượt chân một cái chuẩn bị ngã xuống, liền được Hoàn Thiệu Hàng một phát đỡ lấy.

Bát đĩa từ trượt khỏi tay đều được Hoàn Thiệu Hàng tiếp được một cái cũng không thiếu.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp liền nhát gan, tên Hoàn Thiệu Hàng kia cô không vừa mắt là không vừa mắt, người này áy mà, tiếp xúc nhiều hơn, sẽ cảm thấy có điểm bất thường, giống như tên "Dã thú" đám bốc kia, đáng sợ thì đáng sợ, nhưng loại đáng sợ đó một cái là có thể nhìn tới đấy.

Nhưng Hoàn Thiệu Hàng không giống nhau, đừng nhìn anh ta cười toe toét, tính cách cũng tốt, tiếp xúc thời gian dài như vậy, chưa bao giờ thấy anh ta cãi nhau với ai, khó chịu với ai, nhưng mà, Lưu Diệp chính là cảm thấy anh ta rất đáng sợ.

Cũng không phải anh ta sẽ hù dọa mình, hoặc là đánh cô, mà là người này nhìn qua thô kệch, nhưng thật ra bên trong rất có mưu kế, Lưu Diệp lén lút chú ý đến Hoàn Thiệu Hàng.

Người này tuy suốt ngày hi hi ha ha, nói giỡn với mọi người cũng không kiêng kỵ gì, nhưng cô phát hiện, bất kể nhìn qua anh ta vui vẻ cỡ nào cởi mở cỡ nào, nhưng lại từng nói sai một câu.

Cái này thì quá hiếm rồi, khi người ta đang hưng phấn khoa tay múa chân, rất dễ thuận miệng nói nhiều hơn hai câu, nhưng Hoàn Thiệu Hàng lại không.

Tất cả vui đùa đều dừng lại ở thời điểm thích hợp, cũng không làm cho người ta cảm thấy anh ta không thân thiết, cũng sẽ không cười giỡn quá lên.

Người trong phòng bếp đều rất thích anh ta, mỗi lần nói đến anh ta, đều là Hoàn Thiệu Hàng người này không có tâm nhãn ...

Lưu Diệp lại rất kiêng kỵ Hoàn Thiệu Hàng, cô luôn cảm thấy tên Hoàn Thiệu Hàng này giống như một con cạp giả vờ ngủ say, ai biết lúc nào thì sẽ lộ ra hàm răng ăn thịt người.

Vì không để cho tình hình chuyển biến xấu, những lúc Lưu Diệp nhàn rỗi không có việc gì làm đều suy nghĩ đối sách, cuối cùng thật sự để cho cô suy nghĩ ra được.

Khi trở về chỗ ở, không nói hai lời cô liền bịt lỗ mũi lợm vài đôi tất, chỗ tốt của việc ở cùng một chỗ với nhiều đàn ông như vậy chính là bất cứ lúc nào cũng bị bao quanh bởi tất thối và quần áo hôi hám, dần dần khứu giác cũng không còn nhạy bén, cô đoán chừng bản thân đã luyện đến cảnh giới thiên hạ không mùi thối rồi.

Cho nên chịu đựng ghê tởm nhất tất thối vào trong quần áo, cô ngược lại không bị từng luồng hơi tanh kia hun ngạt.

Hơn nữa cô đã sớm cảm thấy chỗ đứng quần của mình không như đàn ông, bây giờ cô cố ý nhét một chiếc tất vào vị trí đó trong quần, chỉ là cái tất ghê tởm như vậy, cô thế nào cũng không hạ được quyết tâm trực tiếp nhét vào trong, cũng chỉ cách quần lót tùy tiện để vào.

Dù là như thế vẫn là cho cô cảm thấy vô cùng ghê tởm, hơn nữa nhét tất như vậy không có chút kiên cố nào, hơi động một tý là có thể rơi xuống ống quần.

Cuối cùng Lưu Diệp không còn cách nào, lại chạy ra tiệm tạp hóa mua băng dính, dính vào bên trong quần, như vậy vừa có thể không dán sát vào thân thể, có thể giả trang, còn có thể tản mát ra một mùi hôi cường đại.

Chờ khi gặp lại Hoàn Thiếu Hằng, Lưu Diệp liền phát hiện ánh mắt Hoàn Thiếu Hằng nhìn về phía mình trở nên phức tạp, lỗ mũi giống như không cam lòng, vẫn còn ở đó không ngừng ngửi, bộ dáng ngửi mùi hương xung quanh cô, tựa như con sói đuôi dài hồn bay phách lạc.

Rõ ràng đáng vẻ rất tức cười, nhưng Lưu Diệp lại một chút cũng không cười nổi.

Vì vậy Hoàn Thiếu Hằng thiếu đạo đức tóm lấy cổ áo cô ngửi vào phía trong quần áo của cô.

Chỉ là Hoàn Thiếu Hằng nhanh chóng gấp báo ứng, bị mùi tất của bọn Vũ Mị hun cho thiếu chút nữa không vững lên được.

Từ đó về sau rốt cuộc Hoàn Thiếu Hằng cũng yên tĩnh, mỗi lần đều lẻ loi ngồi xỏm trong góc, lúc thấy cô, liền tội nghiệp, muốn chạy đến lại chần chừ, thậm chí còn cách một quãng, cũng đã khịt khịt mũi rồi.

Bộ dáng kia, không biết sao lại làm cô liên tưởng tới con chó to ngốc nghếch cô đã từng nuôi, lúc nghiêng đầu lại càng ngốc đến nỗi có thể đột phá phía chân trời rồi.

Song đầu này vừa xử lý tốt, thì lại có chuyện xảy ra.

Khoảng thời gian gần đây cô cũng không đi gặp Điền Thất, chờ đến khi lại đến thư viện, liền nhìn thấy da mặt Điền Thất đang thối rữa.

Bộ dáng kia, Lưu Diệp cũng không dám nhìn thẳng, cảnh tượng quả thật giống như trong phim kinh dị.

Ngược lại biểu hiện của Điền Thất rất bình tĩnh, bộ dáng thấy rõ việc đời, không quan tâm sống chết, chỗ nào giống một đứa bé mười tuổi nên có chứ.

Dù là Lưu Diệp ở đó hô to gọi nhỏ nói: "Em không đau à, cái này làm sao em chịu được, vậy em ngủ ở đâu, vẫn ở cái chỗ gần nước đó à? Da em thành ra như vậy rồi, em nhìn mà xem..."

Cậu vẫn không nhúc nhích như cũ, không phải trả lời tiêu cực, là không có biện pháp khác.

Cuối cùng chờ Lưu Diệp kích động nói những lời đó, cậu mới thần nhiên, mang theo biểu cảm bất lực giải thích: "Là thí nghiệm có vấn đề, tác dụng phụ của thuốc trị bệnh bạch tạng quá lớn."

"Vậy thì dừng thuốc đi, xương thuốc phải quản chứ, tác dụng phụ kinh khủng như vậy..." Lưu Diệp vội vàng nói.

Cũng mặc kệ cô gấp gáp bao nhiêu, Điền Thất cũng chỉ mỉm cười mang theo áy náy với cô.

Cuối cùng còn có thể ôn hòa đáp lại một câu: "Thật xin lỗi, tôi làm chị khó chịu rồi."

Rốt cuộc Lưu Diệp không nói được nữa, cô ở nơi này lâu như vậy, sao có thể không hiểu chứ, người nghèo như bọn họ, ở trong mắt những người kia, sinh mạng chỉ là khu giảm xóc, có chết hay không, có sống hay không đều không phải chuyện gì đáng được chú ý.

Nhưng đối mặt với đứa trẻ như vậy, lại rất khó không lộ vẻ xúc động.

Cho dù không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng đáng thương giống như Điền Thất như vậy thì cần phải giúp một tay.

Lưu Diệp không hiểu tác dụng phụ của loại thuốc cậu dùng lớn bao nhiêu, khi còn bé cô cũng từng ăn quá nhiều hải sản mà bị dị ứng, lúc đó trên người vừa ngứa vừa đau vô cùng khó chịu, cô nhớ cô có uống chlorpheniramine, thế nhưng thế giới này đi đâu tìm chlorpheniramine chứ, lại nói đi ứng thực phẩm với tác dụng phụ của loại thuốc này khẳng định không giống nhau.

Chỉ là mặc kệ cô có thể hay không, cũng không thể để lại một mình Điền Thất ở đây.

Đứa trẻ còn bé như vậy, dù có trưởng thành đi nữa, cũng cần có người chăm sóc!

Cô không nói hai lời liền dẫn Điền Thất về chỗ ở của mình.

Điều kiện của nhà dưỡng dục ác liệt như vậy, da của Điền Thất không chuyển biến xấu mới là lạ.

Cô tìm ra giường khô trải lên trên giường, để tránh cho da tay của cậu tiếp tục chuyển biến xấu, cô còn tìm được một ít bông vải và thuốc khử trùng.

Thử bôi lên mấy nơi bị nặng nhất của cậu, mặc dù lúc mua thuốc, người bán thuốc nói cho cô biết loại thuốc này bôi trực tiếp lên vết thương sẽ đau, nhưng đã đến nước này rồi, làm gì còn để ý được chuyện này chứ.

Cô cắn răng, rất sợ Điền Thất sẽ đau không chịu nổi, cô để Điền Thất cầm lấy ra giường, nếu đau thì kêu ra cũng không sao.

Kết quả Điền Thất đừng nói kêu đau, ngay cả ra giường cũng không kéo, vẻ mặt bình tĩnh nhìn ánh mắt cô.

Lưu Diệp cảm thấy kỳ quái, duy trì động tác bôi thuốc lên mặt Điền Thất, ở đó thận trọng hỏi cậu: "Không sao chứ?"

"Không sao." Điền Thất nhàn nhạt cười, dáng vẻ bình tĩnh ung dung kia, thật sự không giống trẻ con một chút nào.

Lần này Lưu Diệp càng khó chịu hơn.

Chờ khi lại đi phụ bếp, cô liền muốn lấy chút lòng trắng trứng bôi bỏ cho Điền Thất, giống như là bị lợn vậy, vẫn nói ăn cái gì bỏ cái đó, không khéo để Điền Thất ăn nhiều một chút sẽ tốt hơn.

Dù sao công việc của cô là rửa bát, bị lợn trứng gà mà những khách hàng kia chưa ăn xong, có cái cần bản còn chưa động đũa bề nguyên về, giờ phút này cũng khoanh tay ghé bỏ cái này cái kia, làm nóng tiêu độc thì ăn được rồi.

Ý tưởng của cô rất tốt, chờ khi có những đĩa vẫn còn hoàn chỉnh được bung xuống, cô liền tìm mấy cái túi lớn.

Vừa vặn ngày đó Hoàn Thiệu Hàng không có ở đây, cô đang mừng rỡ vì được thanh nhàn, thì gặp phải tổ giám sát đi kiểm tra.

Thật ra thì khách sạn này vẫn như vậy, thường thường sẽ có tổ giám sát tới nhìn cái này một chút nhìn cái kia một chút, phần lớn thời gian đều là nhìn xem bát đĩa có rửa sạch sẽ hay không, có kịp thời đưa tới phòng khử trùng không.

Lưu Diệp tự cho rằng việc mình làm không sai, cô cũng liền ăn tâm rửa bát đĩa.

Chỉ là những người của tổ giám sát hiển nhiên chẳng phải cảm thấy hứng thú với bát đĩa của cô, đều thống nhất chú ý tới túi ny lon cô để ở dưới bàn.

Lúc này Lưu Diệp mới nhớ tới chỗ nào đó còn có túi thức ăn thừa của mình, cũng bởi vì sợ xuất hiện hiểu lầm, cô mới nhanh chóng giải thích: "A, ngại quá, đó là túi thức ăn thừa hôm nay của tôi... Tôi thấy món gà kia được bung ra nguyên vẹn, còn có thịt kia cũng rất đáng tiếc... Tôi liền..."

Lời còn chưa nói xong, cô lại bị dọa ngậm miệng lại, bỗng nhiên nét mặt của người tổ giám sát cũng thay đổi.

Giống như cô phạm phải lỗi rất lớn vậy, rất nhanh có người tới giữ cô lại.

Lưu Diệp bị cảnh tượng dọa sợ, cô cố gắng giải thích rõ: "Vậy không có gì chứ... Các anh có thể mở ra kiểm tra... Đúng rồi, có người có thể làm chứng cho tôi, những thức ăn này đều là đồ thừa bung về, thật sự không phải tôi trộm, đều là đồ ăn thừa mà khách không ăn, tôi cảm thấy vất vào thùng rác thì rất lãng phí, còn không bằng..."

Người của tổ giám sát nhanh chóng ngắt lời cô: "Khách sạn không cho phép lấy bất cứ thứ gì về, cậu không biết à? Dù là khách không cần, cũng chỉ có thể ném vào thùng rác, hành vi của cậu vi phạm quy định nghiêm trọng!!"

Nói xong người nọ liền phân phó người bên cạnh, "Đưa cậu ta đến đồ cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thù Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Thiên hạ còn có chuyện xui xẻo như vậy, quả thật Lưu Diệp cũng muốn phát điên rồi.

Cô sợ nhất gây sự gây chuyện, bình thường đi một bước cũng không dám đi nhiều, lúc này lại không hiểu ra sao mà bị đưa tới đồn cảnh sát.

Nhưng cô cũng rất oan uổng mà, lúc vào khách sạn làm phụ bếp, người huấn luyện căn bản không nói thức ăn thừa không thể mang ra ngoài, bây giờ lại nói với cô, cho dù là cơm thừa, nếu như muốn mang đi, cũng giống như ăn trộm...

Nói thật, đường về nhà của cô thật sự xoay không kịp, bất kể là hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn, giáo dục mà cô đã nhận được, cũng không có đạo lý này mà.

Dù là xâm phạm vào phép tắc nghề nghiệp, thì bộ quản lý xử lý ở khách sạn là được rồi, còn phải đưa tới đồn cảnh sát sao?

Nhưng da mặt cô đều sắp mài hồng rồi, mặc kệ cô thành khẩn thừa nhận sai lầm thế nào, nguyên ý bồi thường tổn thất thế nào, tuy rằng theo ý cô từ đầu đã không có tổn thất gì rồi.

Lại vẫn bị người cứng rắn đưa đến đồn cảnh sát bên cạnh khách sạn.

Chỗ đó mỗi lần cô đến khách sạn đều sẽ đi ngang qua, cửa rất lớn, bên trong để rất nhiều xe cảnh sát, còn thường có một vài cảnh sát tới khách sạn ăn uống uống.

Chỉ là cô nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân cũng có một ngày phải đi vào đó.

Chờ sau khi vào trong, cô sợ đến choáng váng cả người, nhiều năm tuân theo pháp luật như vậy, cô nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà phải vào đồn cảnh sát.

Ngược lại người cảnh sát tiếp nhận cô nói nhỏ, giống như oán trách, nói với người của khách sạn: “Các người thật là thêm phiền, bây giờ mọi người làm sao vậy, không có việc gì cũng mang mấy đồ bỏ đi này đến đồn cảnh sát, hôm nay là người thứ mấy, có thể để yên không hả?”

Lần này Lưu Diệp vội vàng uất ức nói: “Vậy có thể giải quyết riêng không... Tình huống giống như tôi cũng không cần lãng phí cảnh lực đâu...”

Nhưng tên cảnh sát quen tiếp đón lại liếc cũng không thèm liếc cô một cái, trực tiếp nắm ngón tay của cô đóng dấu, sau đó liền gọi người đưa cô vào phòng tạm giam, tạm giữ một đêm, ngày mai mới có người thẩm tra cô.

Lưu Diệp còn muốn chống cự một chút, ở đó xin người áp giải cô: “Làm ơn, để tôi thông báo cho bạn bè tôi, cái này có thể bảo lãnh đúng không... Tôi muốn tìm người...”

Nhưng người áp giải căn bản không để ý tới cô, trực tiếp ấn đầu thì cho cô nhét vào một phòng nhỏ tối tăm.

Không gian căn phòng rất nhỏ, hơn nữa còn không có cửa sổ.

Đi vào liền ngửi thấy mùi mốc meo, Lưu Diệp vừa vào trong liền bị dọa choáng váng, chỗ này đừng thấy nhỏ, lại đầy áp người.

Hơn nữa cũng do cô xui xẻo, đi vào rất không đúng lúc.

Hình như người ở bên trong đang dùng hình phạt riêng với ai đó.

Lúc cô đi vào chỉ nghe thấy những người đó vây quanh một chỗ, vừa tay đập chân đập, vừa mắng chửi.

Mà người bị đánh hiển nhiên cũng không phải dạn dày lành già, đang lúc bị nhiều người đánh đập như vậy, còn có thể không quan tâm bật cười.

Tiếng cười đó thật thấm vào người, giống như giễu cợt.

Vì vậy rất nhanh lại bị người đánh đập gấp bội.

Dần dần người kia không cười, Lưu Diệp nghe thấy âm thanh đó cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Hơn nữa người bị đánh kia có cần phải quật cường như vậy không, bị đánh như vậy rồi còn không biết cầu xin tha thứ.

Cô sợ hãi núp ở trong góc tường.

Những tên đánh người kia rốt cuộc cũng ngừng lại.

Đến lúc này Lưu Diệp mới nhìn thấy người bị đánh trông như thế nào, chỉ là mặt của người kia đã bị đánh thành đám xanh đám tím, mặt trên còn có vết máu.

Chờ sau khi đẩy những người đánh ra, hắn bám vào vách tường từ từ đứng lên.

Rõ ràng thân hình đều lung lay không vững, lại giống như điếc không sợ súng nhỏ xuống mặt đáng một ngụm nước bọt mang theo máu, khóe miệng nhếch lên, khiêu khích với đám lưu manh kia: “@#%\$@, chúng mày đang gãi ngứa cho ông hả, chưa được ăn cơm à?!”

di.ễn.đà.n.lê.q.ủy.đ.ôn~Anh

Không gian không có cửa sổ, trên đỉnh đầu chỉ có một bóng đèn lơ lửng chiếu xuống phía dưới.

Lưu Diệp không biết sao lại đối diện với ánh mắt kia, không có cảm xúc, một đôi mắt trống rỗng, nhưng người nọ lại đang cười.

Nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy, rõ ràng hắn vừa bị đánh đập hung ác như vậy, rõ ràng người này một chút uy hiếp cũng không có.

Nhưng lúc Lưu Diệp đối diện với cặp mắt đó, giống như có trực giác, trong nháy mắt trái tim co thắt lại.

Đánh người có thể nhanh chóng làm cho người ta bị đau, nhưng nếu đối phương không quan tâm, thì đau cũng không có ý nghĩa gì.

Người này ngay cả thân thể của mình cũng không quan tâm, hơn nữa một chút lý trí cũng không có.

Nếu như có chút đầu óc thì cũng biết, lúc này không thể kích thích đám lưu manh kia nữa.

Quả nhiên đám lưu manh kia nhanh chóng lại bị hắn kích động.

“Muốn làm đàn ông đúng không?” Đám lưu manh kia giống như đến đến chuyện xấu xa gì đó, bỗng nhiên cười to, một giây sau người nọ lại bị vây công.

Lưu Diệp cũng hoài nghi người nọ sẽ bị đánh chết, song đám lưu manh kia chỉ đánh tới người này mấy cái liền ngừng lại, sau đó bắt đầu lôi kéo quần áo của hắn ta muốn trốn lại.

Lưu Diệp có hơi sợ, liền rút người vào trong góc tường, cái này không phải muốn để cô nhìn thấy án hung sát chứ?!

Bao sau này cô ngủ kiểu gì.

Cô còn đang sợ hãi, chợt ánh mắt đám lưu manh kia chuyển một cái, đều rảo nhìn về phía cô.

Cô loáng thoáng nghe thấy hình như vừa rồi đám lưu manh kia đang thương lượng gì đó, giữ lúc thương lượng, dường như đám lưu manh đó còn cười hai tiếng.

Bây giờ bọn họ thống nhất nhìn về phía cô, cô lập tức ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Rất nhanh thì có một tên lưu manh tới túm tóc cô, cứng rắn kéo cô vào trong vòng vây.

Cái này... Sao bỗng nhiên lại tìm tới cô?!

Lưu Diệp sợ đến mức nói cũng không dám nói, loại phòng tạm giam có hoàn cảnh cực đoan này, chuyện gì cũng có thể xảy ra...

Cô rất sợ khi bị lôi kéo, đối phương sẽ phát hiện mình là phụ nữ...

Đến lúc đó đoán chừng cô trực tiếp liền bị thay phiên chết tại đây rồi!

Cô sợ đến mức run rẩy, hàm răng lập cập va vào nhau, cánh tay càng thêm không tự chủ ôm lấy bộ ngực.

Kết quả một giây sau cô liền ngất người, những người đó cũng không làm gì cô, mà là lôi cô đến chỗ thẳng cha bị đánh, ấn đầu cô dí sát vào người kia.

Vừa ấn vừa phân phó cô: “Nhanh, dạy dỗ tên tiểu tử này thật tốt cho tao...”

Lưu Diệp ái một tiếng, chờ khi mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy bị cái tên bị đánh không biết đã bị người ta lột sạch từ lúc nào!

Cái này!

Mặc dù mặt người kia giống như mở phùng nhuộm, không xanh thì tím, nếu không thì là vết máu, thế nhưng đáng người kia, tại sao phải đặt tả cho cô nhìn chứ?

Cô vẫn là một cô gái mới lớn chưa trải sự đời đó!

Cô sợ hãi không dám làm ra một cử động nhỏ nào, những người đó lại không ngừng thúc giục cô, thậm chí còn có người đập vào mông cô một cái, uy hiếp: “Nhanh lên một chút cho tao, đừng sức làm nó...”

Làm?!

Lưu Diệp trợn trừng hai mắt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Rất nhanh lại có người đập vào mông cô một cái, thúc giục: “Bảo mày làm thì làm đi, con mẹ nó mày chần chờ cái gì?”

Quat thật Lưu Diệp bị dọa thối, lúc này mới phản ứng được, thì ra đám lưu manh này là muốn dùng phương thức tổn hại như vậy để tra tấn người ta à!?

Thấy kia tên đó không sợ đánh, liền muốn làm ra loại chuyện hạ lưu này nhục nhã hắn ta, chỉ là đám lưu manh đó không muốn tự mình động thủ, liền kéo một người không lên quan là cô đến!

Nhưng vấn đề là...

Phản ứng cô không có thì làm bằng niềm tin à!!!

Cô sợ không biết phải nói gì, chỉ run rẩy: “Tôi... Tôi không...”

Nhưng những người đó căn bản không cho cô cơ hội, trực tiếp xô đẩy cô, ở phía sau cô uy hiếp: “Mày muốn ăn đòn đúng không? Nhanh lên!”

Lưu Diệp sợ muốn khóc, cái đó của cô là vớ mà...

Nhưng không nhanh lên, mấy tên lưu manh đang chờ xem kịch vui kia, đã muốn đi qua giúp cô rồi!

Tại sao đàn ông lại ghê tởm không có hạn cuối như vậy chứ!

Đến nước này, Lưu Diệp cũng chẳng thể quan tâm tới những việc khác, không phải cô giày xéo người này, thì chính là cô bị những người này giày xéo!

Nghĩ như vậy, vẫn nên đề cho cô đến đi..

Lưu Diệp liền hạ quyết tâm, hơn nữa người thua thiệt nhất trong chuyện này chính là cô mà!

Bởi vì mấy tên lưu manh không đợi nổi mà muốn cời dây thắt lưng của cô, lần này Lưu Diệp thật sự không có cách nào khác, cô sợ hãi bò lên trên thân người kia, như vậy ít nhất có thể ngăn cản mấy cái tay của đám lưu manh.

đi..ên..đà.n.lê.q.úy.đ..ôn~Anh

Chỉ là cô vừa mới đề lên người người kia, đã cảm thấy thân thể của đối phương cứng đờ.

Thật ra thì cô rất hiểu cảm nhận đối phương, bị người cùng giới dùng lời nói vũ nhục, còn phải bị loại người qua đường như cô giày xéo...

Là một đàn ông thì nhịn không được...

Nhưng đã đến nước này rồi, Lưu Diệp yên lặng nghĩ, anh trai à! Thật ra thì anh đang trúng số độc đắc đấy!

Cô hít sâu một hơi, chịu đựng các loại khó chịu, bất đắc dĩ cúi đầu, tay chân của đối phương cũng bị quần áo trói chặt, cô cho là đối phương kiểu gì cũng muốn cố gắng giãy giụa mấy cái.

Kết quả đối phương từ đầu đến cuối đều không phản kháng, chỉ nhìn cô, đôi mắt có sóng lớn trong nước đọng, lúc này lại bỗng nhiên như rực cháy.

Ồ đó nhìn thẳng vào cô, song ngọn lửa kia cũng không có nhiệt độ, đó là ánh mắt rất lạnh lẽo.

Lúc cô cố gắng vuốt ve thân thể của hắn, đối phương mím môi lại, bộ dáng kia giống như đang cười, nhưng trong mắt ngay cả một chút ý cười cũng không có.

“Tôi nhớ kỹ cậu rồi.” Hắn nói.

Trước khuất nhục như vậy, biểu hiện của hắn làm Lưu Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, người bình thường cũng sẽ không như vậy.

Phản ứng vừa rồi của người này, cô thật sự cảm thấy hắn là một mãng phu không có đầu óc, biết rõ lời nói của mình sẽ gây ra phản ứng lớn hơn, nhưng vẫn giống như tìm chết nói ra.

Nhưng bây giờ bị vũ nhục như vậy, lại có thể ánh mắt lạnh lẽo như thế nhìn coo chăm chăm.

Đây đến tột cùng là loại đàn ông gì vậy?!

Lưu Diệp hít sâu một cái, là một người phụ nữ duy nhất trên đời này, bây giờ lại bị người ta ép buộc đi cưỡng bức, giày xéo đàn ông, nhất định là kếp trước cô đã đào mộ của mẹ hắn ta đúng không?!

Cô nhắm hai mắt lại, cho cô là gan cô cũng không dám nhìn vào mắt của người này.

Không biết thế nào, đôi mắt kia chỉ cần nhìn cô như vậy, cũng làm cho cô sợ hết hồn hết vía.

Cô cũng không biết nên làm sao làm sao bây giờ, dựa vào mấy cảnh H trước kia cô đã từng xem, cô thử làm ra những động tác bí ối như vậy.

Chỉ là quần không dám cởi ra quá nhiều, nhiều nữa, cô liền phơi ra ánh sáng rồi.

Cô chỉ có thể run run rẩy rẩy biểu diễn, tay sờ xoạc da thịt người này.

Yên lặng bỏ não người mình đang sờ không phải là người, mà là một con gấu bông panda lớn...

Thật may là ánh đèn không sáng, những tên lưu manh kia chỉ là nhân cách bại hoại chứ không phải thật sự là biến thái, cho nên yêu cầu đối với súng thật đạn thật cũng không cao, chỉ cần nhọc nhằn người kia, đồng thời xem chuyện cười mà thôi.

Nhưng lại không thể diễn quá qua quít, Lưu Diệp chỉ cần ngừng một chút sẽ bị người ta mắng là lừa gạt người.

Lưu Diệp đành phải nhẫn nại, trong óc trống rỗng, thậm chí cô không biết mình đang làm cái gì.

Vuốt ve đối phương, hôn đối phương...

Cô không có biện pháp khác, lúc bị yêu cầu hôn môi người nọ, mặt cô càng đỏ hơn.

Cũng không có cách nào khác, cô không thể cãi lời những người đó, nếu cô là đàn ông, cô cũng bất chấp bất cứ giá nào, cùng lắm là bị người ta đánh cho một trận, nhưng mà bây giờ cô không thể dính vào một chút xúi quẩy hiểm nào...

Đám lưu manh có thể nghĩ ra biện pháp ghê tởm như vậy để nhọc nhằn người khác, nếu chuyện cô là phụ nữ bị những người này biết được, cô còn có thể tốt được sao?!

Cô cũng liền khốn đốn mang theo áy náy đến gần người kia, nhỏ giọng nói với hắn ta: “Thật xin lỗi...”

Đôi môi nhẹ nhàng đụng chạm, cô khẩn trương đến quên nhắm mắt lại, cho nên lúc ghé lại gần, cô nhìn vào ánh mắt của đối phương, trong đó là một mảnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 16.1

Lưu Diệp biết lúc chụp ảnh, có một số cảnh là dựa vào sai chỗ chụp ra, lúc này, đầu óc cô đã không tưởng được quá nhiều, chỉ có thể làm một bước nhìn một bước.

Cô có thể đánh cuộc mặc dù đám lưu manh này có nhân phẩm tồi tệ, nhưng không thật sự là biến thái, nếu có hứng thú với đàn ông, đã sớm làm người may mắn rồi, tội gì còn phải ở lại chỗ này chứ.

Lưu Diệp nghĩ như vậy, cũng liền không đếm xỉa gì nữa, lúc cô cúi người hôn lên người nọ, đôi mắt thỉnh thoảng nháy nháy, hi vọng đối phương có thể hiểu được ý cô.

Bằng không đối phương trốn tránh, cô liền bị lòi đuôi rồi.

Không biết do đối phương hiểu được ánh mắt cô, hay là vốn lười động đậy, dù sao lúc cô làm bộ dán lên, người nọ chỉ giương mắt nhìn cô.

Cô rất có chừng mực, cũng không dán người lên thật.

Nhưng cô đoán ở khoảng cách này, góc độ như vậy, rất dễ nhìn nhầm là cô đã dán người lên.

Cô vốn cho rằng tùy tiện hôn vài cái sờ vài cái là có thể lừa gạt được.

Nhưng càng về sau, Lưu Diệp không biết là đối phương bị dày vò đến mức kích động, hay là thế nào.

Rõ ràng ban đầu người còn cứng ngắt, sau khi bị mình ghé sát lại gần, còn không ngừng vuốt ve, thì chợt có phản ứng.

Cái này thì quá kinh hãi rồi!

Người này có biết đang làm gì hay không? Anh trai à!

Bị □ thì phải an phận một chút chứ!!!

Anh như vậy là tôi cường, bạo anh cũng là anh cường, bạo tôi à?

Lưu Diệp quả thật sắp phát điên rồi.

Hơn nữa nhìn ánh mắt người nọ, hiển nhiên hẳn ta cũng rất kinh ngạc vì biểu hiện của chỗ kia.

Ánh mắt vốn đang lạnh lẽo, chợt biến hóa, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Lưu Diệp ghé tòm đếm mức mặt biến sắc luôn rồi!!!

Cô vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đấy!

Anh trai à!! Có phải anh để quên tiết tháo ở nhà rồi không!

Loại tình huống này mà anh cũng có thể xảy ra chuyện đó à!!!

Nhiều người còn đang nhìn chăm chăm vào chỗ này đó!!!

Cô muốn đau mắt hột luôn rồi!!!

Nhưng do thân bất do kỷ đấy!!!

Lưu Diệp tránh cũng không chỗ tránh, cô hít sâu một cái, cảm thấy mình quả thực là Thánh mẫu, hào quang chiếu khắp lục địa rồi, cũng đến mức này rồi, cô lại còn có thể chịu đựng ghê tởm che chắn cho đối phương...

Được rồi...

Thật ra thì cũng do người này xui xẻo, đàn ông chính là loại động vật không có tiết tháo!

Cô cũng không biết mình vượt qua đêm nay thế nào.

Tâm lý thân thể đồng thời bị thương, cuối cùng còn bị đám lưu manh chen ép phải ôm ấp một chỗ với người này.

Nhưng người kia cũng bị đánh thành như miếng vải rách, cô cũng không biết phải ôm ấp thế nào.

Hơn nữa chuyện này thật sự làm cho người ta ghê tởm da đầu tê dại, chỉ cần ghé sát vào người này, cô liền cảm thấy các loại buồn nôn muốn ói...

Nhưng đã như vậy rồi, còn có thể làm gì nữa?!

Cô buồn bực nghiêng người, người này quá nặng, cô căn bản ôm không nổi, chỉ có thể nghiêng người nửa ôm đối phương.

Cuối cùng vẫn là hai tên lưu manh đi đến, cứng rắn nâng thân thể của đối phương đè lên người cô.

Cô thiếu chút nữa thì bị đè đến không thở nổi, nhìn dáng vẻ người này không béo, không ngờ lại nặng như vậy, hơn nữa xương người này chẳng khác nào tấm sắt, quả thật đè chết người.

Lưu Diệp rất rõ bản thân mềm mại bao nhiêu, hết cách rồi, phụ nữ trời sinh nhiều mỡ hơn đàn ông một chút.

Cho nên đám lưu manh vốn muốn trừng phạt hẳn ta, bây giờ lại chẳng khác nào tìm được một tấm đệm êm cho hẳn.

Cô chưa từng thân thiết với đàn ông như vậy, lúc này bị người đè lên, cảm giác không không thoải mái làm cô rất khó chịu.

Nhưng mà đối phương cũng là người bị hại, vừa rồi còn bị mình giày xéo...

Mặc dù đối với chuyện này cô còn oan hơn cả Đậu Nga, nhưng đối phương cũng đã đội cái mũ người bị hại lên rồi.

Cứ chịu đựng như vậy qua một lúc lâu, cô thật sự muốn tránh khỏi người này, có điều phóng tầm mắt nhìn, đám lưu manh kia đã sớm chiếm hết các chòi gác của phòng tạm giam cả rồi.

Hết cách, cô chỉ có thể tiếp tục kiềm chế.

Chỉ là không biết là người này do bị mình dày vò hay do vết thương gây ra.

Một lát sau Lưu Diệp liền cảm thấy không thích hợp, thân thể đang đè lên mình thật sự rất nóng, quả thật giống như phát sốt vậy.

Này...

Này... Người này ngã bệnh rồi hả?!

Vốn đã bị thương nặng như vậy, lại bị mình thế này thế nọ, cho nên bây giờ phát sốt!?

Nghĩ như vậy Lưu Diệp liền có chút không được tự nhiên.

Cô cũng sợ xảy ra sai sót, ngộ nhờ người này cứ như vậy phát sốt đến hồng, đến lúc đó truy xét xuống, là do cô giầy xéo các loại hành động bỉ ổi, cô có muốn sống hay không?!

Cô liền thừa dịp đám lưu manh kia đều đi ngủ cả, nỗ lực xoay vặn người, cởi áo khoác của mình ra.

Thật may là lúc bị đưa đến đồn cảnh sát, cô có mặc áo khoác.

Bên trong vẫn là áo ni đồng phục của khách sạn, cho nên cô cũng không cảm thấy lạnh.

Trong lòng chất chứa bao nhiêu áy náy, mặc kệ đối phương có thể nghe được hay không, lúc giúp phủ thêm áo khoác cho đối phương, cô vẫn nhỏ giọng nói một câu: "Thật xin lỗi... Tôi cũng không muốn như vậy ..."

Khi giúp đối phương khoác thêm áo, cô lại một lần nữa thấy được vết thương trên người hắn ta.

Những vết thương đó cũng không có gì dọa người, toàn là những vết tím bầm, còn có chút vết máu, thật ra những thứ thực sự dọa người trên người người này ngược lại là những vết sẹo vốn có của hắn.

Ngang dọc chồng chất, quả thật không thể nhìn thẳng, thật không biết người này làm sao mà sống được...

Cô liếc qua là có thể thấy những vết sẹo dọa người đó, hèn chi người này không coi việc bị vậy đánh là quan trọng.

Những vết thương trên người ấy, không biết người này đã trải qua bao nhiêu trận sống chết, đoán chừng đã sớm chẳng quan tâm rồi.

Cô không biết nói gì cho tốt cứ như vậy vượt qua một đêm.

Rốt cuộc chịu đựng được đến ban ngày, gần như là trời vừa sáng, cô liền nghe được âm thanh cửa mở.

Có một cảnh sát quèn ở ngoài cửa kêu tên cô.

Cô ôm người nọ một đêm, lúc này tay chân đã tê dại, lúc đứng lên thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Đợi khi cô run rẩy đứng lên, đi ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài đã sớm có người chờ cô.

Cô có chút ngoài ý muốn, bởi vì không ngờ Hoàn Thiệu Hàng sẽ tới...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 16.2

Lúc này Hoàn Thiệu Hàng đang cười híp mắt trò chuyện gì đó với người của đồn cảnh sát.

Cô nhìn dáng vẻ Hoàn Thiệu Hàng gọi bạn gọi bè với người ta, ngược lại không ngạc nhiên lắm, chỉ là trước đây Hoàn Thiệu Hàng rất đáng ghét, không ngờ đến lúc này, lại là người tới đây cứu mình.

Nhất thời trong lòng cô rất phức tạp.

Trang phục của Hoàn Thiệu không giống lắm với thường ngày, người bình thường đỉnh đặc, không biết sao hôm nay lại mang một chiếc kính trên sống mũi, mắt kính có màu xanh nhạt.

Hoàn Thiệu Hàng như vậy có chút kỳ quái, không quá giống với hình tượng thường ngày của anh ta, cô luôn cảm thấy dường như có chỗ nào đó cổ quái.

Lưu Diệp buồn bực nhìn Hoàn Thiệu Hàng một cái.

Ngược lại Hoàn Thiệu Hàng cũng không tỏ vẻ gì cả, sau khi nhìn thấy cô, cũng không mở miệng nói gì, vẫn là dáng vẻ vui tươi không chút để ý như cũ, đơn giản cầm bút điền lên những tài liệu kia.

Chờ sau khi điện xong, anh ta mới lấy kính xuống.

Lúc hai người đi ra, Hoàn Thiệu Hàng cũng không nói gì.

Lưu Diệp cảm thấy mình nên nói gì đó, cô liền dứt quãng nói chuyện mình lấy thức ăn thừa ra.

Hoàn Thiệu Hàng ồ một tiếng, cũng không hỏi nhiều.

Lưu Diệp cảm thấy kỳ quái, chỉ là rất nhanh cô liền suy nghĩ cẩn thận, Hoàn Thiệu Hàng là một người có lòng tham lớn, hơn nữa đối với đàn ông mà nói thì vào đồn cảnh sát một đêm cũng không tính là gì.

Chỉ có cô mới cảm thấy là chuyện tày trời.

Ngược lại Hoàn Thiệu Hàng chủ động nói đến chuyện chiếc kính: “Giật mình khi thấy tôi đeo kính bảo hộ đúng không, đây là do năm ngoái bị thương, lúc đi vận chuyển xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bị ánh sáng mạnh chói vào mắt, bác sĩ bảo tôi nghỉ ngơi ở nhà một năm, khi đó chẳng khác nào người mù vậy, chẳng qua tôi ngại đeo kính phiền phức, hơn nữa không đeo kính, vừa hay có thể rèn luyện khứu giác và thính giác của mình, nhưng gần đây thị lực của tôi đã khôi phục rất tốt, ngay cả bác sĩ cũng cảm thấy tôi khôi phục sức khỏe tốt kinh người.”

Lưu Diệp thật sự bất ngờ, không ngờ anh ta còn là một người tàn tật, nhưng mà tiếp xúc với anh ta lâu như vậy, cô thật sự không phát hiện thị lực của anh ta không tốt.

Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên thấy anh ta, anh ta dán sát vào cái lò nướng như vậy, lúc mình lấy bánh ngọt càng dán tới.

Lại còn rất thích vây quanh cô, đều bởi vì mắt của anh ta không nhìn rõ?

Bọn họ đang đi trên đường, bỗng nhiên nhìn thấy một đoàn xe vọt tới, Lưu Diệp bị dọa sợ vội vàng né tránh.

Tốc độ của những chiếc xe kia rất nhanh, vọt tới giống như hành quân vậy.

Lưu Diệp tâm phiền ý loạn cũng không để ý, ngược lại Hoàn Thiệu Hàng ở đó nghiêng đầu nói thầm: “Khương Gia Quân tới đây làm gì vậy?”

Lưu Diệp cũng không để vào lòng, hành với chả gừng* gì ở đây, một chút cũng không làm cô chú ý tới.

*Khương có nghĩa là gừng.

Bây giờ lòng cô rối như mớ bòng bong, quả thật chán ghét mình tới cực điểm.

Cô biết mình nên cảm ơn Hoàn Thiệu Hàng, nhưng cô thật sự không có tình lực đó, sau khi chào tạm biệt với Hoàn Thiệu Hàng, cô vừa về tới chỗ ở, cái gì cũng không cần làm, trước tiên phải tắm rửa thật sạch, sau đó rửa tay nhiều lần, lúc này rốt cuộc cô mới không cảm thấy ghê tởm nữa.

Chuyện lần này còn để lại hậu quả, bởi vì vi phạm luật lệ nghiêm trọng, cô mất đi thân phận giúp việc bếp núc cho khách sạn.

Mặc dù Hoàn Thiệu Hàng nói có thể giúp cô nói một chút để cô tiếp tục làm.

Nhưng Lưu Diệp thật sự sợ chỗ đó rồi, tùy tiện mang chút đồ ăn thừa về liền bị đưa vào đồn cảnh sát, ai biết sau này còn xảy ra chuyện thiêu thân gì nữa, cô dứt khoát không đi nữa.

Đội cô nói cho đám Vũ Mị, ngược lại biểu hiện của họ rất bình thường, giống như đối với đàn ông mà nói thì ra vào đồn cảnh sát chẳng phải chuyện lớn gì, thậm chí những người đó còn khích lệ cô không nên bị chút việc nhỏ thế này hù ngà, có thể đi làm được thì cứ kiên trì đi.

Chỉ có Điền Thất an ủi cô, bảo cô đừng nữa đi.

Lưu Diệp thật sự sợ mất mặt rồi, bao nhiêu khổ sở mệt mỏi cô đều có thể chịu đựng được, nhưng chuyện kia, sức chịu đựng của cô thật sự có hạn.

Cho nên tâm tình cô lại lùi bước về vị trí ban đầu, chỗ nào cũng không dám đi, một câu cũng không dám nhiều lời, mỗi ngày đều tập trung làm việc, chỉ sợ xảy ra một sai lầm nhỏ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Điền Thất cũng cần người chăm sóc, cô cũng phải ở nhà chăm sóc Điền Thất.

Thật ra thì Điền Thất rất ngoan, việc cô làm cũng chỉ là chăm sóc Điền Thất nhiều hơn một chút, nhưng chuyện cô có thể giúp Điền Thất cũng rất ít, ngược lại bởi vì Điền Thất đến, cái chỗ ở như chuồng heo của bọn họ lại được thay đổi.

Bất luận thân thể Điền Thất có thoải mái hay không, cậu đều đang cố gắng làm việc, nỗ lực giảm bớt gánh nặng cho người xung quanh.

Lưu Diệp xem ở trong mắt, lại càng cảm thấy đau lòng cho đứa bé ngoan ngoãn này hơn.

Cô cũng cố gắng chăm sóc Điền Thất, lấy chân đệm khô ráo nhất cho Điền Thất dùng.

Vào ban ngày, cô ở chung một chỗ với Điền Thất, buổi tối lại tiếp tục làm công việc trong phòng bao.

Ngày đó Mậu Thần dẫn bạn bè tới đây uống rượu.

Cô sớm đã quen với tình hình như vậy, cũng liền không nhúc nhích ngồi cùng trên ghế sofa, đám người Mậu Thần cũng không ca hát, gần đây rất thích xem tin tức trên TV.

Cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, trên kênh thời sự hò hét loạn lên, hình như là có tin tình cảm gì đó rất lợi hại vậy.

Lưu Diệp xem câu được câu không, bây giờ cô đặc biệt cảm thấy may mắn vì chuyện mình là phụ nữ không bị lộ ra ngoài, cô mới phát hiện sức chịu đựng của bản thân ở những chuyện này rất thấp, ngay cả chuyện kia, cô cũng cảm thấy như gặp phải tai họa ngập đầu.

Nếu như bị người khác phát hiện cô là phụ nữ, lại bị người ta lột sạch nghiến cứu, phỏng chừng cô sẽ trực tiếp cắt cổ chết đi cho xong.

Lúc này rảnh rồi nhàm chán, cô liền ngồi nghe đám người Mậu Thần nói chuyện.

“Lần này Khương Nhiên lại làm ra chuyện gì à?”

“Hình như là bị scandal xâm phạm.”

“Không phải hắn ta là thằng nam đệ nhất thiên hạ à, năm đó người may mắn thăm mền hắn, ở quảng trường người may mắn điều khắc một bức tượng nửa thân trần của hắn, hắn không nói hai lời trực tiếp lấy thuốc nổ cho nổ tung bức tượng, người của phòng thị chính chạy tới lý luận với hắn, hắn ta gặp cũng không thêm gặp trực tiếp cho người ta một chữ cút, người như vậy cũng có thể bị xâm phạm?”

Hiển nhiên Khương Nhiên là một đề tài nóng, vừa có người khai chuyện, những chuyện bát quái không ngừng tuôn ra.

Ngay cả Lưu Diệp ngồi bên cạnh cũng bị bát quái của hắn ta làm cho sững sờ.

Người nọ quả thật chính là một tên thần kinh!

Gì mà mua mảnh đất quý nhất ở khu người giàu rồi không làm gì cả, vây xung quanh là các tòa biệt thự, cứ bỏ hoang như vậy, cuối cùng không biết sao lại đứt gân não thuê người đào một ao nước, ngày ngày cắm cây cần chơi trò câu cá... Chơi được một tháng lại không muốn chơi nữa, lại bắt đầu cho người thả các loại hoa cỏ vào ao...

Có tranh chấp với phòng thị chính liền mua mấy nhà truyền thông, ngày ngày cắm chốt ở phòng thị chính bới móc các chuyện xấu, vừa chụp vừa mắng...

Làm cho người của phòng thị chính vừa nghe thấy tên hắn liền nhức đầu...

Lưu Diệp nghe xong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trên đời này thật sự có người thần kinh như vậy sao?

Cũng đã bị thần kinh thành ra như vậy rồi, lại còn có thể càn quấy, mà không làm mình phá sản à?

Cô cũng liền không nhịn được mà hỏi: “Nếu người này chơi đùa lợi hại như vậy, vậy sao còn chưa bị phá sản?”

“Cách phá sản còn xa lắm, nếu không phải chính hắn làm xằng làm bậy, có lẽ sẽ không xuất hiện mấy gia tộc lớn kia đâu, năm đó hắn và Hầu Gia là hai nhân vật lớn nổi danh, mấy gia tộc lớn đều là trong mấy ngàn người chọn một người thừa kế, hoặc là vào lúc bản thân còn sống liền bắt đầu bồi dưỡng người thừa kế, như vậy mới có thể không ngừng phát triển lớn mạnh, vói cũng luôn kéo dài hướng ra phía ngoài, ghen cũng không ngừng ưu hóa, duy chỉ có Khương Nhiên này, lại rất tùy ý, mỗi lần chỉ clone một cái, hơn nữa cũng không ưu hóa, cũng không nuôi dạy, cứ đề mặc như vậy, mỗi cái vẫn giữ nguyên tên như cũ... Cậu nghĩ mà xem, chỉ có một người thừa kế thì dĩ nhiên là không có sự lựa chọn nào khác, tốt xấu đều là nó, lại không dạy dỗ cho tốt, kết quả có thể nghĩ được, nếu tốt thì dĩ nhiên là không tệ, nhưng nếu không tốt thì sao, lập tức thành tên phá của, hơn nữa ghen của Khương Nhiên không thích hợp với thời đại hòa bình, hắn trời sinh là phần tử hiếu chiến, cho nên người thù lĩnh mấy đời Khương gia về sau đều loạn xì ngầu cả lên, chuyện hoang đường nào cũng dám làm, tai vạ gì cũng dám chọc, nghe nói người đứng đầu Khương gia đời trước, còn từng trộm Eve, sau đó Liên Bang Chính Phủ phải tự mình đứng ra đàm phán với hắn, đúng rồi, mỗi tháng triển lãm ‘Thế giới phụ nữ’ đều nghỉ ngơi một ngày, nói với bên ngoài là cần nghỉ ngơi, thật ra thì chính là dành thời gian đó cho hắn... Thế nhưng mấy năm nay lần qua lần lại, năm đó một thời bá chủ, bây giờ cũng biến thành thủ lĩnh lưu manh.”

Mậu Thần cũng nói xen vào: “Thật ra thì hắn biến thành như vậy cũng không có biện pháp, hắn là loại người khai phá đất đai, năm đó còn có người tiên đoán nói loại người này sẽ biến mất, đời trước Khương Nhiên chỉ sống đến hai mươi chín tuổi, phỏng chừng đời này vài năm nay cũng đã hết mức rồi.”

Những người khác cũng phụ họa: “Đúng vậy đấy, loại người khai phá là xui xẻo nhất, trải qua trăm cay nghìn đắng, chiến đấu nơi xa trở về muốn sống hết quãng đời còn lại với người yêu, lại phát hiện căn bản không tìm được người yêu... Ngay cả thành tựu của mình cũng không có người chia sẻ, vì vậy tự mình trở nên sa đọa...”

“Lại nói tiếp vẫn là ghen của Hầu gia lợi hại. “Những người khác giống như chợt nhớ tới gì đó nói: “Nhất định chính là loại ghen thẳng cấp, mỗi lần đều hoàn thiện thêm một chút, chỉ là không biết lần này hắn sẽ lấy hình thức gì xuất hiện, nếu có thể tiến hóa ra không cần ghen phụ nữ thì tốt, như vậy cũng giảm bớt những người may mắn kia cuối cùng di chuyển chủng tộc diệt sạch những bàn luận ác ý về chúng ta.”

Lưu Diệp vừa nghe đám Mậu Thần bát quái vừa nhìn chằm chằm TV.

Chợt nghe người dẫn chương trình không nhanh không chậm thông báo: “Vẫn là tin tức tiêu cực về Khương Nhiên không ngừng bị khơi ra, scandal xâm phạm, ngày hôm trước có người nói, có người đàn ông họ Khương, bị nhốt vào phòng tạm giam cục cảnh sát số ba từng bị nghi phạm cùng phòng xâm phạm, sau đó còn có video liên quan bị phát tán ra ngoài, việc này cơ quan đã tham gia điều tra, mặc dù bộ phận quan hệ xã hội của gia tộc Khương thị đã nói đây là tin tức ác ý không có thật, người trong hình cũng không phải Khương Nhiên, nhưng hôm qua viện kiểm sát vẫn gửi giấy gọi như cũ, hi vọng Khương Nhiên có thể hỗ trợ điều tra, trước mắt bản thân Khương Nhiên vẫn chưa phát biểu bất cứ tuyên bố gì, đài truyền hình theo dõi đưa tin...”

Sau đó chuyển sang một hình ảnh chuyển một cái, hình ảnh mờ mờ không rõ phát ra, một người rất gầy yếu đang bò lên trên người một người đàn ông không ngừng có động tác...

Mặc dù ánh đèn mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn ra cái người gầy nhỏ đó đang cố gắng làm ra các loại động tác bí ối...

Lưu Diệp há hốc miệng.

Liên nghe bọn Mậu Thần ở bên cạnh nghị luận: “Đây không phải thật, nếu như thật sự có người như vậy, khẳng định cậu ta đã sớm bị Khương đại lưu manh cắt thành tám khúc rồi, còn cần gì đến viện kiểm sát tham gia điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 17

Là một người phụ nữ dám xâm phạm tên đàn ông hiếu chiến nhất trên đời, cô cảm thấy áp lực rất lớn đó!!!

Lưu Diệp cảm thấy đầu cũng không phải của mình nữa, nghe bọn Mậu Thần nói chuyện, cô thấy giống như đang nằm mơ.

Có điều hầu hết những người như Mậu Thần đều cho rằng chuyện này chỉ là tin tức lá cải, một người đàn ông có thể một tay đánh chết người Áo Đức lại bị một tên nhỏ gầy như vậy xâm phạm, có thể cho những tên đàn ông khác sống nữa hay không hả?

Lưu Diệp tâm phiền ý loạn nghe ngóng, cô cũng không hiểu Áo Đức là gì, nhưng nghe bọn Mậu Thần miêu tả, hình như Áo Đức là một thứ rất lợi hại, Khương Nhiên kia quả thật giống như một dị tính quái dị, giá trị vũ lực quả thực là kinh khủng.

Nghe đến đây cô cũng có chút dao động, không nhịn được lại nhìn về phía TV, chắc là thật sự nhầm rồi, người lợi hại như vậy sao có thể bị mấy tên côn đồ đánh đập sau đó còn bị trói lại để cho cô bò lên chứ?

Giống như bối cảnh giới thiệu sự kiện, TV lại nhanh chóng chuyển một cái, lại có ảnh chụp mới được tung ra.

Người trong hình, vẻ mặt như một bóng ma, đôi mắt lạnh lẽo ngày đêm đều tối tăm mù mịt.

Đó là một gương mặt vô cùng xuất sắc, tiếp đó là bức ảnh toàn thân, người trong hình nhẹ nhàng đặt ngón tay thon dài trên một gậy chống, không có ý bày ra tư thế vẻ mặt gì, nhưng dùng từ phong thái phi phàm khoa trương như vậy để miêu tả, đặt ở trên người này lại không có chút cảm giác quá trớn nào.

Lưu Diệp nhìn có chút nhập thần.

Luôn cảm thấy ánh mắt người kia cao ngạo vô cùng, tựa như đang miệt thị thế gian.

Chỉ là nhớ tới miêu tả của đám Mậu Thần, Khương Nhiên này thật sự là một người tùy ý làm liều.

Cho nên khẳng định đối phương sẽ không bị mình làm ra những hành động như vậy, nhất định là hiểu lầm!!!

Đang suy nghĩ nhập thần, chợt nghe thấy có người gõ cửa phòng.

Lưu Diệp ngồi gần cửa phòng nhất, cô tưởng là có phục vụ tới quét dọn vệ sinh, cũng liền đứng dậy mở cửa.

Kết quả sau khi mở cửa ra, người tiến vào cũng không phải là phục vụ, mà là mấy nhân viên chính phủ mặc đồng phục màu đen.

Người dẫn đầu Lưu Diệp cũng mơ hồ có chút ấn tượng, hình như là chính là người mà lúc Vũ Mị bị đâm, đại diện cho tên Mậu Ngạn Ba gì đó tới nói xin lỗi...

Nhất thời cô không nhớ nổi tên của đối phương.

Ngược lại đối phương nhanh chóng tự giới thiệu mình: "Xin chào, tôi là nhân viên của viện kiểm sát Hòa Sơ, xin hỏi Lưu Diệp có ở đây không?"

Lưu Diệp a một tiếng.

Thật ra thì lúc đối phương hỏi, cũng đã nhận ra Lưu Diệp, thấy đáng về không hiểu gì của cô, Hòa Sơ nhanh chóng lấy công hàm ra, thì thầm với cô: "Căn cứ vào điều luật thứ ba mươi mốt của ‘Luật tố tụng’ quy định, quyết định cho nhân viên viện kiểm sát Hòa Sơ thực thi lệnh tạm giữ đối với Lưu Diệp sống tại khu XX."

Đối phương đọc xong còn lấy giấy tạm giữ đưa cho Lưu Diệp xem.

Sau đó người nọ liền phân phó người hai bên trái phải công tay Lưu Diệp lại.

Lưu Diệp tròn tròn mắt, song có kinh nghiệm của lần trước, cô không thật sự hoàn toàn sợ, nhanh chóng quay đầu lại nói với đám người Mậu Thần: "Nhờ các anh nói cho bạn cùng phòng của tôi biết, để cho hắn giúp tôi liên hệ với..."

Nhất thời cô nghẹn lời, liên hệ với ai?

Cha mẹ cô hay là bạn bè của cô?

Ở thế giới này, cô không có ai để dựa vào, người duy nhất có thể nghĩ tới là Hoàn Thiếu Hàng lại một người bán thức ăn...

Trước không nói Hoàn Thiếu Hàng có năng lực kia hay không, dù cho có, dựa vào cái gì người nọ lại phải cứu cô?

Lưu Diệp do dự một chút, lại nuốt câu nói kế tiếp xuống, cô im lặng đi theo đối phương ra ngoài.

Cái công trên tay ngược lại rất nhẹ, không biết làm bằng chất liệu gì.

Lần này cô cũng không bị mang tới đồn cảnh sát.

Nói thật, sống ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô ngồi xe.

Cô cho rằng xe cộ ở đây đều giống với thế giới kia của cô, chờ khi thấy ở ghế lái căn bản không có người, mà là xe tự chạy mới chợt nghĩ đến đám người này không giống với những người nghèo như Vũ Mị.

Hình ảnh ngoài cửa xe không ngừng thay đổi, tốc độ của chiếc xe này rất nhanh, bọn họ nhanh chóng rời khỏi khu người nghèo.

Cô chưa bao giờ tiến vào khu người giàu, bình thường chỉ từng nhìn thấy trên tivi, mỗi lần nhìn đều cảm thấy giống như đang xem phim khoa học viễn tưởng, bây giờ lạc vào cánh giới kỳ lạ, cô lại không có một chút cảm giác hưng phấn nào.

d..i.e.n.l.e.q.u.y.d.ôn~Anh

Tòa nhà chọc trời cao vút trong mây, như ẩn như hiện.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác với khu người nghèo.

Xe đi một đường, chỉ là ở khu vực tầng tầng lớp lớp cao ốc cực kì sa hoa, không ngờ cô lại thấy đối diện có một sân cỏ cực lớn.

Nếu nói đây chuyên dùng để cho người ta thư giãn thì thôi đi, nhưng sân cỏ này lại được dựng rào chắn xung quanh.

Cô có chút buồn bực.

Ngược lại Hòa Sơ bên cạnh đúng lúc nói cho cô biết: "Đó là chỗ của Khương Nhiên, bốn phía đều được hắn lắp thiết bị bảo vệ, chỉ cần có người tiến vào, sẽ lập tức bị bắn chết..."

Lúc này Lưu Diệp mới nhớ tới những bát quái mà đám Mậu Thần nói.

Thì ra thật sự có một mảnh đất như thế, nghe Mậu Thần nói, cảm xúc của cô còn chưa sâu như vậy, lúc này nhìn bãi cỏ trải dài, rốt cuộc Lưu Diệp mới hiểu được tên Khương Nhiên có bao nhiêu điên cuồng.

Nơi này quả thật đủ để xây một sân Golf rồi.

Cuối cùng đã tới nơi, Lưu Diệp xuống xe theo.

Cô giống như đi vào một bộ phim 3D, ba chữ Viện Kiểm Sát lớn đơn giản hào phóng đặt ở đó, cô ngẩng đầu nhìn, có chút ngoài ý muốn, nơi này so với đồn cảnh sát lần trước, quả thật giống như một khách sạn năm sao siêu sa hoa.

Cửa xoay tự động xinh đẹp, còn có thang máy tốc độ cực cao, cũng không biết do nguyên nhân gì, mặc dù thang máy rất vững chãi, nhưng tai cô lại bị ù đi vô cùng khó chịu, ngược lại Hòa Sơ lại không hề có chút phản ứng nào.

Cô hết cách, chỉ có thể há mồm như cá thiếu dưỡng khí, mới có thể giảm bớt áp lực ở lỗ tai.

Thang máy dừng lại ở tầng 173, cô không có chút chuẩn bị nào đã bị dẫn vào phòng thẩm vấn.

Mặc kệ bề ngoài của chỗ này đẹp cỡ bao nhiêu, giống khách sạn bao nhiêu, nhưng bên trong nên trông như thế nào thì như thế vậy, bàn ghế đơn giản còn có một bóng đèn rất sáng.

Người chuẩn bị thẩm vấn đã đến, ngồi đó cầm máy tính siêu mỏng để ghi chép.

Tim Lưu Diệp đập thình thịch, cô không biết nên lấy vẻ mặt gì để đối mặt với chuyện này.

Trong đầu không ngừng nghĩ sắp bị phát hiện rồi, đi vào loại địa phương này, tùy tiện khám xét người là thân phận phụ nữ của cô sẽ bị lộ ra.

Kết quả thật bất ngờ, những người đó cũng không khám xét người hay làm gì cô, ngược lại thái độ với cô rất tốt.

Giữa lúc đó Hòa Sơ chú ý tới cô không có dấu kết, hỏi cô có cần dùng một chút estrogen hay không.

Thái độ của những người khác càng giống như phục vụ của khách sạn, quả thật như đang chiêu đãi khách quý, còn mang đến một cái ghế rất thoải mái cho cô ngồi.

Cô hoài nghi có phải chuyện mình là phụ nữ bị lộ ra rồi không, nếu không thái độ của những người này có chỗ nào giống như đối đãi với một tội phạm chứ, quả thật như đang tiếp đón một anh hùng.

Lúc cô đang buồn bực, Hòa Sơ đã bắt đầu công việc, đầu tiên hắn lấy ra vài tấm ảnh để cô nhìn.

Cô nhìn qua một chút, phát hiện những người đó đều là mấy tên côn đồ buộc cô XXOO Khương Nhiên.

Cô không giấu giếm gì, liền tóm tắt kể lại hết tình huống lúc đó.

Hòa Sơ cười nói cho cô biết: "Vốn cho rằng cậu cũng sẽ bị xử lý giống bọn họ, bởi vì chờ khi bọn tôi tìm được những người đó, bọn họ chỉ còn lại những bộ phận này."

Sau đó Hòa Sơ lấy ra một tấm ảnh khác, Lưu Diệp lập tức sợ hãi đến nỗi đứng bật dậy.

Đó là phần còn lại của chân hay tay đã bị cắt không nhìn rõ là cái gì...

Ngược lại Hòa Sơ lại coi như đó một chuyện vô cùng bình thường, không sao cả nói: "Loại căn bản của xã hội này chết đi cũng không có gì đáng tiếc, dù thế nào đi nữa tội bọn chúng phạm phải tra ra thì chết mấy lần cũng không đủ, chỉ là không hiểu sao loại người như Khương Nhiên lại bỏ qua mình cậu."

Lời nói kia giống như cô không nên còn sống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 17.2

Sau đó Hòa Sơ lại mở màn hình giám sát, cuộn phim trải qua xử lý đặc biệt, nhìn qua có thể thấy rõ ràng hơn đoạn clip phát trên TV kia nhiều.

Ngay cả mặt cũng thấy vô cùng rõ ràng.

Động tác cô đè lên người đối phương vô cùng rõ ràng, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này nhìn hình ảnh kia, lại cảm thấy đặc biệt mập mờ khó chịu.

Đến mức này, thay vì chờ chút nữa đối phương sẽ ép hỏi mình, còn không bằng chủ động thừa nhận, dù sao sự thật đều sờ sờ ra đó rồi, Lưu Diệp cũng liền một năm một mười nói rõ: "Chính những người đó buộc tôi đi sang... Tôi rất sợ, chẳng qua tôi không thật sự làm gì anh ta, những chỗ máy quay không chiếu đến, tôi đều tránh đi ... Nhìn qua thì giống như tôi đã hôn anh ta, thật ra thì chỉ nhẹ nhàng cọ xuống mà thôi... Còn có... Quần cũng không cởi hết... Chuyện thật sự xảy ra thực ra không giống với những gì thấy trong clip..."

Tại sao bản thân lại phải vào đồn cảnh sát, bị mấy tên ác ôn kia đẩy lên người Khương Nhiên thế nào, sau đó bị buộc làm ra những chuyện này.

Nói ra quá trình giống như □ lần thứ hai, mặc dù cô là người bị hại, nhưng bảo cô nói hết những chuyện như này như kia với một người đàn ông xa lạ, dùng ngôn ngữ cận kề miêu tả một lần, quả thật có thể muốn mạng của cô luôn.

Cố tình những chỗ cô không nhớ rõ đều phải lập lại một lần.

Hơn nữa không biết có phải cô suy nghĩ quá nhiều không, cô luôn cảm thấy lúc những người thẩm vấn nghe cô tự thuật, bọn họ đều mang một nét mặt hưng phấn, giống như đang nghe bất quái... Dù sao về mặt cũng không hề nghiêm túc...

Nơi mang chút com thừa về cũng coi là phạm tội, bây giờ lại bất ngờ khoan dung, giữa lúc đó còn có người rót nước cho cô, còn hỏi cô có đói bụng không.

Trong lòng cô liền cảm thấy kỳ quái, mơ hồ thấy chuyện này rất kỳ hoặc .

Cô cũng rất tò mò, giá trị vũ lực của Khương Nhiên rất cao, sao lại phải đi vào loại địa phương đó còn bị chính mình XXOO...

Cô cũng liền lên tiếng hỏi.

Lần này cô có thể khẳng định chuyện này có vấn đề, bởi vì lúc đám người Hòa Sơ nói cho cô biết nguyên nhân, nét mặt kia hoàn toàn chính là đáng về hả hê.

"Bởi vì khoảng thời gian trước cục xuất nhập khẩu tuyên bố không có phép nhập khẩu Butler, bởi vì vật kia có thành phần gây ảo giác rất mạnh, lúc nở hoa còn lợi hại hơn nữa, kết quả không biết Khương Nhiên nghĩ thế nào, pháp lệnh vừa ra đã giải quyết mười gốc cây riêng.. Chờ khi nở hoa, hiệu quả đó giống như hút thuốc phiện vậy..."

Cho nên mới như hút ma túy chạy loạn khắp nơi, sau đó bị người ta cho rằng hít thuốc phiện bắt vào phòng tạm giam...

Sau đó lại xui xẻo hồ đồ bị chính mình thế này thế kia...

Lưu Diệp nghe xong im lặng không nói gì, trước đó cô còn đoán bậy một vài nguyên nhân, gì mà hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, bị người trong gia tộc hăm dọa, bây giờ nhìn lại... Tên Khương Nhiên này nhất định là ăn no rửng mỡ...

Có điều trong lòng cô vẫn có chút lo sợ bất an.

Mặc dù lúc đưa cô đến phòng tạm giam, Hòa Sơ nói với cô rất nhẹ nhàng, người bị uy hiếp làm tòng phạm như cô, chỉ cần người bị hại không truy cứu, bình thường đều là án treo, còn nói cho dù có bị truy cứu cũng không nghiêm trọng... Nhiều lắm một hai năm là được ra...

Nhưng cô luôn cảm thấy không đúng, người của viện kiểm sát không phải nên đứng ở vị trí người bị hại mà xử phạt phạm nhân hay sao? Sao bây giờ lại giống như đang đứng về phía cô vậy?!

Quả nhiên vài ngày sau cô cũng biết vấn đề ở chỗ nào rồi.

Mặc dù cũng là phòng tạm giam, nhưng hiển nhiên phòng tạm giam của viện kiểm sát cao cấp hơn đồn cảnh sát không chỉ một cấp bậc, mỗi người đều có một phòng đơn và WC riêng thì thôi đi, trong phòng còn có một chiếc TV nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể biết được tin tức bên ngoài.

Ngày đó lúc Lưu Diệp mở ti vi, liền thấy một đồng tin tức như vậy.

Tuy người trong TV được dùng hiệu ứng làm mờ mặt, nhưng cô liếc mắt một cái là nhận ra đó là mình.

Người bị che mặt trong TV khẩn trương thuật lại : "Những người đó ép tôi đi lên... Bắt tôi lấy tay sờ anh ta... Sau đó... Để cho tôi cảm ... của anh ta"

Thẩm phán viên truy vấn ngọn nguồn : "Xin dùng từ cụ thể."

"... Thứ của đàn ông..."

"Đàn ông có nhiều thứ, cụ thể là cái gì? Nói rõ một chút..."

"Là thứ... Thứ của đàn ông..."

Hòa Sơ bên cạnh điều chỉnh nét mặt, khóe miệng lại ẩn chứa nụ cười nhắc nhở: "Là XXX à?"

"Phải..."

Lưu Diệp xem TV hít một hơi lạnh, miệng kinh hãi đến quên khép lại.

Những nội dung truyền ra này hiển nhiên là có lựa chọn, sau đó cô còn thuật lại bản thân thực sự không động đến anh ta lại không được truyền ra.

Ngược lại lời xin lỗi của cô cũng được truyền ra ngoài.

Gì mà tôi thật sự vô cùng hối hận, tôi cũng không muốn tổn thương hắn... Nếu như có thể gặp được hắn... Vãn vãn...

Nếu như chỉ xem nội dung tin tức, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm đến nỗi đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì...

Cái chuyện cắt câu lấy nghĩa này cũng quá đáng hận!

Dù cô có ngu ngốc hơn nữa cũng nhận ra đây là tình huống gì rồi.

Bọn Mậu Thân đều từng nói, tên Khương Nhiên này đã đắc tội bao nhiêu người, bình thường vô pháp vô thiên, đoán chừng loại địa phương như viện kiểm sát, Khương Nhiên cũng không để vào mắt.

Cho nên... Người đàn ông hiểu chiến bậc nhất bị loại pháo hôi như cô XXOO... Hiên nhiên là Khương Nhiên đã mất sạch thể diện...

Vừa nghĩ thông đạo lý này, Lưu Diệp liền tròn tròn mắt.

Cho nên mấy người của viện kiểm sát kia mới khách khách sáo sáo với cô...

Cho nên Khương Nhiên từ đầu đến cuối vẫn không chịu đáp lại, phòng quan hệ xã hội cũng liều chết không thừa nhận...

Bởi vì loại chuyện này căn bản không thể thừa nhận!

Nhưng cô cái gì cũng thừa nhận cái gì cũng nói hết ra rồi...

Nghĩ tới thì thể lung tung lộn xộn bị cá ếch của đám lưu manh kia, da đầu Lưu Diệp căng hết cả lên.

Này! Không phải cô sẽ là người tiếp theo phải làm mồi cho cá chứ?

Cô sợ đến mức buổi tối cũng không dám ngủ, mất ngủ thì cũng thôi, khẩu vị còn trở nên không tốt, hằng ngày nhìn thấy thức ăn không có một chút khẩu vị nào.

Trong đầu cứ hiện lên đủ loại chuyện kinh khủng, bị người giẫm lên cổ nói mày đi chết đi...

Cứ như vậy sợ hết hồn hết vía đợi mấy ngày, rốt cuộc hôm đó cũng chờ được đến ngày xét xử.

Lúc Hòa Sơ nhắc tới cô, cả người cô trông như con quỷ, hai mắt thâm quầng đen sì, đầu thì mấy ngày không chải, mặt càng không thêm rửa, bộ dáng kia cho dù ai thấy đều cảm thấy cô như đứa ăn mày vậy.

Cô cũng không biết mình sẽ bị xử lý như thế nào, Hòa Sơ cũng không nói gì với cô, dọc đường cô cứ cúi gầm mặt mà đi, nhưng đợi sau khi tới nơi, cô mới phát hiện nơi này không phải phòng xét xử, ngược lại giống như phòng hội nghị.

Chỉ là bên trong địch ta rõ ràng, một bên là cô và đám người Hòa Sơ, một bên... Là Khương Nhiên...

Lúc này cách một cái bàn dài ngồi đối mặt, rốt cuộc Lưu Diệp cũng gặp được người thật, trước đây nhìn trong ảnh đã cảm thấy kinh diễm, lúc này thấy người thật, cô mới phát hiện người thật còn tuấn tú hơn trong ảnh gấp chục lần, khuôn mặt kia quả thật vô cùng hoàn mỹ.

Vậy mới nói, những chuyện như ưu hóa ghen, khẳng định Khương Nhiên cũng cảm thấy không cần thiết...

Dù sao cho dù ai lớn lên với một khuôn mặt như vậy cũng cảm thấy không cần phải cải thiện chỗ nào nữa.

Nhưng mặc kệ đối phương như thế nào, trong lòng Lưu Diệp đã hiểu, đây là một người có thể lấy người sống làm mồi cho cá.

Cô khản trương ngồi xuống, không dám phát ra một âm thanh nhỏ nào.

Song rất nhanh cảnh tượng lại trở nên ồn ào, đầu tiên luật sư của Khương Nhiên lý luận gì đó với Hòa Sơ.

Sau đó hai bên bắt đầu loạn đấu, đàn ông cãi vã cũng chẳng khác nào bác gái đi chợ cả.

Âm thanh vo vo ve ve, cũng đủ làm cho người ta không chịu được.

Người đại diện của Khương Nhiên cho rằng chuyện này hoàn toàn là vu oan.

Hòa Sơ lại kiên trì cho rằng mình đang đại diện cho công lý, nên lấy lại công bằng cho Khương Nhiên, còn phải làm án lệ tiêu biểu, viết vào sách luật, ghi chép lại vĩnh viễn!

Sau đó người bên Khương Nhiên tức giận không kiềm được quát ầm lên, cái gì mà để cho người đứng đầu Mậu Ngạn Ba của các người lăn ra đây, có bản lĩnh thì một mình đấu, đừng con mẹ nó như rùa rụt cổ...

Không biết còn tưởng rằng bên Khương Nhiên muốn tội phạm phải được nghiêm trị.

Hai bên tranh luận mặt đỏ tía tai cũng không có kết quả.

Lưu Diệp ngồi ở đó chẳng dám thở mạnh, đầu lại càng không dám ngẩng lên.

Mà phần tử hiếu chiến - thủ lĩnh đại lưu manh trong miệng mọi người, lúc này an vị ở trước mặt cô.

Mặc dù cô không ngẩng đầu, nhưng vẫn thấy được ngón tay đặt ở trên mặt bàn, không nghĩ ngay cả ngón tay của người này cũng xinh đẹp như vậy...

Nhưng lúc này chủ nhân của ngón tay đang không nhìn được gỗ mặt bàn, cái bàn gỗ bị hấn gõ phát ra âm thanh cộc cộc cộc cộc có quy luật...

Lưu Diệp sợ hãi rụt người về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 18

Lưu Diệp co người lại trên ghế, im lặng nghĩ, nhìn ngón tay là có thể thấy người đối diện này đang không kiên nhẫn.

Bây giờ cô hối hận bản thân ngoan ngoãn quá, lại ngồi ở vị trí đó, sớm biết thế đã cách xa anh ta ra một chút.

Chỉ là...

Cô chợt nhớ tới một chuyện, mấy câu nói cắt câu lấy nghĩa trên TV kia, cô có thể giải thích một chút với người này, nếu không tên Khương Nhiên kia lại cho là cô liên thủ với người của viện kiểm sát thì phiền phức.

Ít nhất cô phải nói cho anh ta biết, thật sự là bản thân cũng thân bất do kỷ mà bị liên lụy vào.

Nghĩ như vậy cô cũng cố gắng hắng giọng, âm thanh âm ỉ bên cạnh quá lớn, cô lại không muốn những người đó nghe được lời nói của mình.

Cô liền đứng đứng bên kia, hạ thấp giọng, thận trọng giải thích: "Thật xin lỗi... Những thứ chiếu trên TV đều không phải sự thật, đều do những người này cố ý cắt câu, thật ra thì tôi..."

"Cậu nhận nhầm người." Giọng nói của Khương Nhiên rất êm tai, song lại không có nhiệt độ, giống như trượt trên mặt nước phẳng lặng vậy.

Lưu Diệp ngừng lại một chút, theo bản năng ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen như mực của người kia.

Nơi đó ngập tràn chán ghét...

Lưu Diệp im lặng rụt người trở về, không dám thở mạnh chờ kết quả.

Mấy tên đàn ông cãi nhau như mấy bà thím ngoài chợ cuối cùng cũng âm ỉ ra kết quả.

Chỉ là kết quả kia thật sự làm cho người ta rơi cả kính.

Lưu Diệp cũng không biết đây là cái gì, chợt nghe những người đó ồn ào muốn dùng máy phát hiện nói dối, hình như muốn thông qua cái đó xác nhận lại toàn bộ sự việc.

Hơn nữa hành động của những người này rất nhanh, nhanh chóng có người bắt đầu chuẩn bị, gian phòng vẫn là gian phòng kia, cái ghế cái bàn như cũ, còn cái gọi là máy phát hiện nói dối chẳng qua cũng là một cái máy bỏ túi nhỏ.

Có một nhân viên chạy thử đến kiểm tra một phen, không biết có phải là cố ý hay không, cô phát hiện cuộc thí nghiệm kia không có chút giấu giếm nào, ngay cả người bị kiểm tra cũng có thể nhìn được kết quả bên trên.

Nếu đối phương đã không cần che giấu, cô cũng liền tò mò hỏi một câu, thí nghiệm viên cũng chẳng kiêng dè những thứ này, nhanh chóng trả lời cô: "Nếu như nói dối thì thiết bị này sẽ nhấp đèn nhắc nhở, nhưng mà loại thiết bị này quá đơn giản, không có tác dụng với người được huấn luyện, nếu muốn lấy được kết quả chính xác, thì thiết bị này còn phải hoàn thiện hơn một chút."

Lê.q.,úy,đ,ôn~Anh

Lưu Diệp nghe được ẩn ý trong lời nói của người này, giống như đang ám chỉ Khương Nhiên.

Chỉ là nhìn bộ dáng của mọi người trong phòng, đều cảm thấy máy phát hiện nói dối trên bàn đủ để kiểm tra cô rồi.

Ghế dựa trong phòng được sắp xếp lại một lần nữa, ban đầu vốn đối chọi rõ ràng, bây giờ quây thành nửa vòng tròn.

Lưu Diệp dựa theo lời của nhân viên chạy thử đeo thử tựa như tai nghe lên, âm thanh trong lỗ tai bị phóng to lên gấp đôi.

Chợt nghe thí nghiệm viên nói hỏi cô: "Đầu tiên tôi hỏi thử cậu hai câu trước, lúc cậu trả lời chỉ cần nói đúng hoặc không là được, trước hết nghe vấn đề thứ nhất, cậu là phụ nữ..."

Mẹ nó!!! Đầu Lưu Diệp lập tức to lên, mấp máy miệng, cuối cùng run rẩy nói ra chữ phải.

Đợi nửa ngày mà kiểm tra viên cũng không thấy đèn báo động nhấp nháy, anh ta liền buồn bực đứng dậy khỏi ghế, điều chỉnh lại công tắc.

Chờ khi ngồi xuống ghế lần nữa, thật may là không hỏi vấn đề nam nữ nữa, mà là đổi thành mấy câu hỏi về thời tiết ban ngày ban đêm, bằng không cô thật sự bị dọa chết rồi.

Cứ vậy thử nghiệm mấy lần, sau khi không thành vấn đề, kiểm tra viên mới gạt đầu một cái với đám người Hòa Sơ bên cạnh, ý bảo bọn họ có thể bắt đầu.

Chỉ là người hỏi trước cũng không phải Hòa Sơ, mà là người Khương Nhiên mang tới.

Bố cục trong phòng không giống nhau, Lưu Diệp một mình đơn độc đứng một góc bàn, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người cô, ngược lại Khương Nhiên đứng cách xa, giống như một người không liên quan.

Người Khương Nhiên mang tới cũng không khách sáo, dứt khoát hỏi: "Cậu từng xâm phạm đàn ông phải không?"

"Không phải."

Mắt phát hiện nói dối vận hành tốt, không báo động.

Lưu Diệp lại càng không nhận được phi nhỏ, muốn làm cũng không có phản ứng, làm bằng lòng à...

Người của Khương Nhiên giống như có chỗ dựa, mang theo đắc ý lại hỏi: "Như vậy chuyện lần này cùng lắm cũng chỉ là một trò cười."

"Phải."

Đèn vẫn không nhấp nháy như cũ.

Kết quả này vô cùng có lợi cho bên Khương Nhiên, chỉ là vui mừng không bao lâu, Hòa Sơ lại tới, cười như không cười hỏi Lưu Diệp: "Người có cảm thấy ** Khương Nhiên ghê tởm không?"

Lưu Diệp biết Hòa Sơ đang cố ý chọc giận đám người Khương Nhiên, cô buồn bực trả về một chữ có...

Kết quả lần này vừa dứt lời, đèn báo động liền nhấp nháy hai cái.

Lần này không riêng gì Lưu Diệp, ngay cả Hòa Sơ thuận miệng hỏi cũng lộ ra vẻ giật mình.

Lưu Diệp lại càng há hốc mồm, cái này...

Cô rõ ràng là vô cùng ghê tởm mà!

Lúc về nhà còn phải rửa tay nhiều lần.

Chẳng lẽ bởi vì bây giờ nhìn thấy mặt anh ta? Cho nên tất nhiên không thể ghê tởm được?

Cái này...

Hòa Sơ nghi ngờ nhìn về phía Lưu Diệp, vừa rồi gương mặt Lưu Diệp còn có vẻ không sao cả, bây giờ không biết tại sao lại vừa xấu hổ vừa ㄣ, mặt hồng rực hơn.

Lần này Hòa Sơ càng cảm thấy không được bình thường, hần liền do dự hỏi thêm một câu: "Cậu... Cậu rất thích bề ngoài của Khương Nhiên?"

Lần này Lưu Diệp không cần nhìn máy phát hiện nói dối cũng biết đáp án là gì.

Cái này...

Đàn ông lớn lên như vậy, sẽ có rất ít phụ nữ không thích đúng không?

Lần này không riêng gì Hòa Sơ, ngay cả người bên Khương Nhiên cũng ngoài ý muốn.

Ánh mắt Hòa Sơ lập tức sáng rực, giống như chớp được vật gì thú vị, không ngừng cố gắng hỏi: "Vậy cậu có từng nhớ lại hình ảnh khóa thân của Khương Nhiên không?"

Mẹ nó...

Đã biết là không nên tùy tiện kiểm tra này kia bậy bạ mà!

Cô có thể cảm thấy lúc Hòa Sơ hỏi ra những lời này, tất cả mọi người đều nín thở.

Làm đàn ông mà sao lại bất quá không có giới hạn như vậy chứ!!!

Lưu Diệp cũng không thêm đếm xỉa gì nữa, giống như muốn chứng thực sự trong sạch của mình, dùng sức trả lời: "Chưa từng!"

Cô hẳn là chưa từng đúng không, nhưng đáng chết là đèn báo động còn không biết xấu hổ nháy hai cái.

Trời à...

Vì vậy vốn Hòa Sơ chỉ muốn giấu cột Khương Nhiên, lúc này lại hệt như phát hiện vùng đất mới: "...Thì ra là vậy, cho nên ngày đó ngoài mặt thì là cậu bị uy hiếp, nhưng thật ra nội tâm cũng rất muốn làm như vậy? Nếu những người đó không dọa dẫm đánh cậu... Cậu cũng chủ động đi qua..."

Theo lời nói của Hòa Sơ, người xung quanh đều lộ ra dáng vẻ cần được giải thích nghi ngờ, rồi rít đèn ánh mắt khác thường nhìn về phía cô.

Anh trai à!

Lưu Diệp khóc không ra nước mắt!

Đừng có dội nước bẩn vào người khác như vậy chứ!

Anh có ở hiện trường không, anh có ở hiện trường không hả!

Chờ khi Lưu Diệp bị đuổi về phòng kín, cô vẫn không có dũng khí mở ti vi, giống như có linh cảm, cô biết tình huống không được tốt lắm.

Bởi vì phát hiện nói dối còn chưa kết thúc, Khương Nhiên đã mang người rời đi.

Cô buồn bực một ngày, song sau đó lại nghĩ thông, mặc kệ là bị uy hiếp xâm phạm tình dục hay là chủ động xâm phạm tình dục, dù sao cô cũng là người xâm phạm tình dục, trái phải đều là kết quả đó thì cô còn phải lăn tăn cái gì.

Bây giờ thứ duy nhất phải chờ chính là lúc nào cô sẽ được ra ánh sáng.

Dù sao thời gian càng ngày càng gần ngày xét xử.

Có lẽ là dính được chút ánh sáng của Khương Nhiên, mấy ngày gần đây Hòa Sơ rất chăm sóc cô, vốn một lần chỉ có thể gặp một người, kết quả bởi vì có Hòa Sơ nói, Vũ Mị Điền Thất cô đều có thể gặp, chỉ là không thấy Hoàn Thiệu Hằng, đoán chừng Hoàn Thiệu Hằng còn không biết cô dính phải rắc rối.

Có điều cô cũng không để trong lòng, tên đó vốn ngoài miệng như được bôi mỡ không có một câu đứng đắn.

Chỉ là cô vẫn cố gắng che giấu tin tức bên ngoài, nhưng kể từ sau khi gặp mặt với đám người Vũ Mị, từ miệng bọn họ biết được một chút lời đồn bên ngoài, dù sao thế nào truyền ra đều có.

Đoán chừng Khương Nhiên này thật sự đắc tội không ít người, có một số tin đồn còn có mũi có mắt.

Lưu Diệp nghe được vài câu đã cảm thấy bản lĩnh tai, cô cũng không tưởng tượng ra được Khương Nhiên là người trong cuộc thì có tâm trạng gì.

Theo như tần suất và cường độ giãy xéo Khương Nhiên của cô, đã có thể ghi vào kỷ lục Guinness rồi.

Cô buồn bực, dù có dùng hiệu ứng che mặt, những người đó cũng phải biết chân tay cô nhỏ gầy như vậy, bản thân có thể ** hấn ta sao.

Đám Vũ Mị cũng rất đồng tình với cô, nhưng lại không nhịn được cảm thấy chuyện này 囧 như vậy thật sự làm cho người ta bật cười.

Mọi người bình thường đều thân quen, Lưu Diệp là dạng gì bọn họ còn không rõ sao, một tên rất yên tĩnh rất lịch sự, chẳng qua giả làm phụ nữ có chút thất bại, nhưng mà đối xử với người ta cũng rất tốt.

Vũ Mị khuyên cô: "Đại trưởng phu cô được dẫn được, cậu cứ thả lỏng đi, lại nói cậu thật sự rất may mắn, nghe nói mấy người cùng phòng tạm giam với cậu đều chết không toàn thây, như cậu có thể sống đến bây giờ, tuyệt đối là đối phương hạ thủ lưu tình, bằng không cậu ở trong này, muốn mạng của cậu cũng chỉ cần một câu mà thôi..."

Thật ra mọi người đều thấy rất kỳ quái, hiện tại đủ loại lời nói bay đầy trời, người như Khương Nhiên, ngược lại một chút động tĩnh cũng không có, nói

trắng ra là với dáng vẻ vô pháp vô thiên của Khương Nhiên, nếu thật sự muốn cho Luru Diệp một dao cũng là chuyện vô cùng dễ dàng, đâu còn cần tới thẩm phán chứ.

Ngược lại bây giờ Luru Diệp đã thông suốt hết, chủ yếu là mặc kệ cô bằng lòng hay không, sớm muộn gì cũng bị lộ, cô đã tính ngày, mấy ngày nữa đi cả sẽ giá lâm, đến lúc đó phải lấy cái gì để che giấu...

Cho nên làm sự ngày nào gỡ gỡ ngày đó, qua một ngày thì tính một ngày thôi.

Tính toán như vậy, rốt cuộc ngày mở phiên toà cũng đến, mặc dù trước kia đã nói sẽ đến toà án nơi khác thẩm vấn. Nhưng chờ khi Hòa Sơ mang cô đến phi thuyền, cô mới phát hiện hiểu biết của cô về thế giới này vẫn còn quá ít.

Cũng không biết tại sao, phi thuyền lớn như vậy, chờ sau khi cô tiến vào lại phát hiện bên trong chỉ có hai người cô và Khương Nhiên mà thôi.

Chẳng lẽ cái này chuyên để chờ đương sự?

Trong lòng Luru Diệp rất buồn bực, càng ngày càng không hiểu thứ này thiết kế vì cái gì, nghi phạm đặt chung một chỗ với người bị hại, người của tòa án cũng yên tâm thật, không sợ hai người bóp chết đối phương trên đường đi à.

Cô không dám đến gần Khương Nhiên, liền tìm một chỗ xa nhất ngồi xuống.

Từ đầu đến cuối Khương Nhiên cũng không ngẩng đầu nhìn cô.

Cô cũng không dám nhìn Khương Nhiên, hơn nữa kể từ sau khi đi vào bên trong phi thuyền, mặt của cô liền nóng hừng hực, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ... Nghĩ tới những câu hỏi khi dùng máy phát hiện nói dối, cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào...

Cô đang mất mặt, cũng không chú ý thái độ của Khương Nhiên như thế nào, chỉ biết anh ta đi rất nhanh...

Bây giờ nhớ lại nhất định là bị mình ghê tởm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 19

Tốc độ của phi thuyền cũng không nhanh lắm, có lẽ phi thuyền bay trên khu nhà giàu, mặt đất trông nhỏ bé như một con kiến vậy.

Chạy được một lát, dần dần khu người giàu trở nên càng ngày càng nhỏ, Luru Diệp cũng không dám lộn xộn, ngồi tại chỗ không ngừng nhìn phong cảnh bên dưới, chỉ cảm thấy cảnh vật càng ngày càng bỏ túi.

Hòa Sơ có nói với cô, vốn toà án điều tra rất đơn giản, nhưng bởi vì thân phận Khương Nhiên đặc biệt, cho nên địa điểm mở phiên toà phải xa một chút.

Nhưng cô không ngờ chỗ đó lại xa như vậy.

Về sau cô cũng hơi mệt, khi đang ngủ gà ngủ gật, thì cô cảm thấy thân thể không ngừng lắc lư, đợi lúc mở mắt, cô nhìn thấy không riêng gì mình đang lắc lư, mà là toàn bộ phi thuyền đều lắc lư, rung lắc dữ dội như đang tức giận chuyện gì vậy.

Cô sợ hãi a một tiếng, vừa định đứng lên, cả người đã ngã văng ra ngoài, gần như là bay thẳng lên phía trên của phi thuyền, nhưng mới vừa đụng phải, đang cho rằng sẽ bị va chạm cực kỳ thảm khốc, cả người lại bay về hướng ngược lại.

Cả người cô đều choáng váng.

Cô không để ý gì nữa, trực tiếp nắm ngay được một thứ gì đó, nó quả thật giống như cây cỏ cứu mạng cô, vì không bị văng ra, cô liều mạng dựa vào, giống như con bạch tuộc tám chân leo lên thứ đó.

Theo tiếng gió gào rít, ở trong đau đớn choáng váng khổng lồ, cô nhanh chóng mất đi tri giác, chờ khi tỉnh lại, cô chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp bên ngoài.

Xương cốt của cô đau đớn như bị đứt gãy thành từng khúc, cô hít vào một hơi thật dài, trong miệng có vị mặn mặn, môi của cô bị rách, không biết đụng phải cái gì.

Cánh tay cô vẫn theo bản năng nắm chặt vật kia, cô mơ mơ hồ hồ cũng không biết rốt cuộc mình bắt được thứ gì, vô thức liền đưa tay sờ sờ, cảm thấy thứ đó hẳn là khung kim loại gì đó của phi thuyền.

Kết quả tay lại không sờ phải kim loại lạnh lẽo cứng rắn, mà là cơ thể con người.

Trời ạ, cô lập tức hiểu được vừa rồi mình ôm phải cái gì rồi, đó chính là Khương Nhiên...

Lúc bị văng tới, cô liều mạng nắm được chân Khương Nhiên, sau đó...

Có lẽ cô lại bám vào phi thuyền lần nữa, sau đó hạ xuống, lại mấy lần lật qua lật lại...

Sau đó chính là hôn mê...

Cho nên thứ cô vừa nắm được chính là chân Khương Nhiên...

Vừa nghĩ đến đây, cô lúng túng vội vàng ngồi dậy.

Trong bóng tối, cô không nhìn thấy gì cả, sau khi thích ứng một lát mới mơ hồ thấy được ánh sáng ở khoang điều khiển.

Cô nghi ngờ không biết người điều khiển đâu, vội vàng bò qua, gắng sức đẩy cửa buồng lái đang khép hờ ra.

Rất nhanh cô liền thấy khoang điều khiển bị đè ép hông, chỉ có đồng hồ đo trống trơn đang nhấp nháy, còn có tia lửa văng lên.

Cho dù không hiểu máy móc của thế giới này trông như thế nào, cô cũng hiểu phi thuyền gặp phải vấn đề, ngộ nhờ nổ tung cũng không phải đùa giỡn.

Cô lùi về bên trong phi thuyền, miệng không ngừng kêu: "Khương Nhiên!! Khương Nhiên!! Khoang điều khiển đang tóe lửa, chúng ta phải chạy nhanh thôi..."

Cô cho rằng Khương Nhiên còn đang nằm thẳng cẳng chứ, kết quả quay người lại, giống như nhìn thấy quỷ, cô thấy Khương Nhiên đã sớm không biết cái gì nữa ngồi ở đó rồi.

Tốc độ này, cô thật sự hoài nghi vừa rồi Khương Nhiên vẫn còn tỉnh táo, bởi vì mình vẫn luôn nắm lấy chân đối phương, cho nên mới không nhúc nhích?

Có điều mặc kệ trước đó hai người có ân oán lộn xộn lung tung gì, bây giờ gặp phải nguy hiểm, nhất định phải đoàn kết lại cùng đối mặt.

Đương nhiên Lưu Diệp nghĩ như vậy.

Chỉ là cảnh ngộ của bọn họ cực kỳ không ổn, phi thuyền này nửa treo trên cây, cô nhìn xuống vài lần, bởi vì đêm mưa, bên ngoài tối đen như mực, cho dù có ánh sáng yếu ớt của phi thuyền, nhưng cụ thể cao bao nhiêu, phía dưới là cảnh tượng gì, thì không thể nhìn rõ được.

Chỉ nghe được tiếng mưa rơi liên tục bên ngoài.

Hơn nữa làm cho người ta sợ hãi là cái phi thuyền này còn không ổn định, hơi động dậy là sẽ lắc lư.

Vừa rồi cô di chuyển một chút mà phi thuyền đã lắc lư kịch liệt, cô sợ đến mức bò cũng không dám bò nữa.

Nhưng không di chuyển thì không được, kiểu gì cũng phải nghĩ biện pháp thoát khỏi phi thuyền này, nếu không quá nhiều nguy hiểm, phi thuyền lớn như vậy nghĩ thôi cũng thấy được treo trên cây không có bao nhiêu chắc chắn, ngộ nhờ cành cây gãy hay nổ tung thì sao?

Nghĩ như vậy, cô liền lấy hết dũng khí đi đến cạy cửa khoang thuyền.

Lúc làm điều này, cô có chút tò mò, không hiểu sao tên Khương Nhiên này lại như bị choáng váng, lẽ ra hẳn phải to gan hơn mình chứ?

Cô bò tới xem tình huống, định mở cửa khoang ra, sao hẳn lại một chút động tĩnh cũng không có chứ, chẳng lẽ bị va chạm đến choáng váng rồi?

Lần này cửa khoang đóng chặt hơn nhiều, tay chân cô đều bám lên cửa rồi mà nó vẫn không nhúc nhích chút nào.

Hơn nữa tên Khương Nhiên kia xảy ra chuyện gì vậy, thấy một mình cô mù quáng làm việc mà không biết giúp một tay à?

Cô vô cùng bất mãn quay đầu lại, kêu hắn ta: "Anh tới đây giúp mở cửa phi thuyền đi, chặt quá, một mình tôi không mở được?"

Kết quả sau khi cô nói xong, Khương Nhiên không lập tức tới, mà dừng lại, một lát sau mới từ từ nhích lại gần.

Bộ dáng kia thật lạ.

Lưu Diệp cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy Khương Nhiên không phải là một người nhát gan như vậy.

Cô bò qua bò lại như thế thì thôi đi, bản lĩnh người này phải nhanh nhẹn hơn mình chứ?

Song cô nhanh chóng được xua tan nghi ngờ, vừa rồi bản thân có bao nhiêu sức mạnh thì lòi hết cả ra mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích chút nào, nhưng bây giờ Khương Nhiên chỉ lấy tay bẻ, giống như mở đồ hộp, cửa khoang kia nhanh chóng bị mở ra.

Hơn nữa cô đã thấy rõ, toàn bộ cửa khoang thuyền bị xoay mở, khe hở đó, hoàn toàn bị anh ta cứng rắn bẻ ra.

Trời ạ, đây chẳng phải là Đại Lực Vương sao?

Cô vô cùng chờ mong nhìn Khương Nhiên, nếu anh ta có thể lợi hại như vậy, vậy thì cũng có thể leo xuống cây mở đường đúng không?

Kết quả trọn mắt tha thiết trông mong nhìn anh ta đến mệt mỏi, Khương Nhiên vẫn không nhúc nhích.

"Này? Này?" Lần này Lưu Diệp có chút không chờ kịp, nóng nảy thúc giục: "Anh có thể trèo cây không, tôi không biết, cho nên anh sẽ xuống trước chứ?"

Nhưng Khương Nhiên vẫn không nhúc nhích như cũ.

Lần này cô buồn bực, hơn nữa cô nhanh chóng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

Đôi mắt Khương Nhiên bình thường nhìn rất sáng rất đẹp, lúc nhìn người không thể nói là ánh sáng lung linh, nhưng cũng tuyệt đối là vô cùng có tinh thần, lúc này cặp mắt kia không biết sao, lại trở nên không có tinh thần, quả thật giống như bị mù vậy.

Cô cũng không nghĩ nhiều, lập tức hỏi: "Này, không phải mắt của anh bị thương chứ? Còn có thể nhìn thấy gì không?"

Bằng không thì không làm được gì rồi...

Nhưng vừa dứt lời, động tác nhanh chóng kia làm Lưu Diệp không kịp phản ứng, cô liền cảm thấy cổ căng một cái, cả người đã bị Khương Nhiên ghim chặt cô, đặt ở phía dưới.

Gương mặt Khương Nhiên ghé sát lại gần cũng không hung ác bao nhiêu, ngược lại gương mặt vẫn nhã nhặn, hô hấp tinh tế vô về khuôn mặt của cô.

Cho nên trong lúc nhất thời cô cũng mơ hồ, không biết Khương Nhiên muốn làm gì, tự nhiên lại ấn cô ngã xuống đất.

Nhưng sau đó cô liền cảm thấy không đúng.

Mặc dù ngón tay Khương Nhiên không nắm chặt cổ cô, nhưng không biết anh ta làm thế nào, ngón tay ấn vào nơi nào đó trên cổ cô, đầu óc của cô trở nên giống như thiếu dưỡng khí...

Hơn nữa mặc dù trên cổ không có cảm giác đau đớn, nhưng hô hấp và giọng nói của cô đều không phát ra được.

Cô sợ hãi giằng co.

Rất nhanh đầu óc của cô liền lâm vào tình trạng thiếu dưỡng khí... Không...không được...

Sức lực của đối phương rất lớn, nhưng cũng không hoàn toàn khống chế thân thể của cô, bất kể là về mặt hay động tác, đều rất nhẹ nhàng...

Đối phương cũng không vì muốn bóp chết cô mà xuất hiện bất kỳ khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 19.2

Con người lúc tuyệt vọng cầu sinh ** quá mạnh mẽ, chân của cô không biết sao lại móc được một vật, cô cũng không biết đó là cái gì, liền dùng sức đá vật kia ra ngoài.

Rất nhanh phi thuyền mất đi thăng bằng bắt đầu lắc lư, khi còn không xác định phương hướng nào liền nghiêng về trước, cả phi thuyền liền mất thăng bằng rơi từ trên cây xuống.

Lưu Diệp cũng không biết mình lăn mấy vòng, khi thân thể rơi xuống bụi cỏ mềm mại, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới chính là chạy!!

Gần như là vừa có thể đứng lên là cô liền liều mạng chạy, bởi vì không biết tại sao Khương Nhiên lại muốn bóp cổ cô!!

Chạy đến khi sức cùng lực kiệt, rốt cuộc cô tê liệt ngã xuống mặt đất.

Vừa mệt vừa mỏi, người vừa buông lỏng, liền cảm nhận được đau đớn trên thân thể.

Cô dần dần mất đi tri giác, cũng không biết qua bao lâu, thân thể giống như không phải của mình, cô cũng không biết mưa dừng lại lúc nào.

Chờ khi nghe được tiếng chim hót, cô mơ mơ màng màng mở mắt mới thấy mình đang nằm ở sâu trong rừng rậm nguyên thủy.

Màu xanh bạt ngàn, cỏ thụ che trời ở bên cạnh cô, cô lập tức liền bị cảnh sắc tự nhiên dọa sợ ngây người!

Cỏ dưới chân rậm rạp kinh khủng, cây cối Già Thiên Ích Địa nhìn không thấy biên giới.

Hơn nữa tối hôm qua cô chạy quá nhanh, cũng không biết giày của mình bị rơi ở chỗ nào rồi.

Cô rất sợ, cả người vừa lạnh vừa ướt, còn có không ít chỗ xanh xanh tím tím, chỉ cần đụng vào là thấy đau đớn.

Cô cố gắng nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, từ đầu đến cuối cô đều không rõ tại sao Khương Nhiên lại bóp cổ mình.

Nếu bởi vì những chuyện ngổn ngang trước kia, ngay từ lúc trên phi thuyền đã bóp rồi, tội gì đợi đến phi thuyền gặp chuyện không may?

Đầu cô rất loạn, duy nhất có thể nghĩ tới là mấy lời cô nói trước khi xảy ra chuyện đó, nhưng cô nói thì có quan hệ gì chứ?

Cô chỉ hỏi anh ta một câu, có phải anh không nhìn thấy gì nữa đúng không?

Có vậy mà anh ta đã muốn bóp chết cô sao?

Ôi trời!!

Cô giật mình hiểu ra, đúng, cũng bởi vì cái đó, cũng bởi vì mắt anh ta không nhìn thấy!

Cho nên anh ta mới muốn bóp chết cô!!

Bởi vì trong mắt anh ta, dưới tình huống cực đoan ác liệt, thứ có thể uy hiếp được anh ngược lại là cô?

Trời ạ, cái dạng người ích kỷ gì mới có thể nghĩ như vậy chứ?!

Cô quả thật hết chỗ nói, aizzz!

Người bình thường thì đều nên nghĩ phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau vượt khó chứ?!

Như loại này khi gặp phải nguy hiểm, suy nghĩ đầu tiên là phải phòng bị người bên cạnh, nghĩ thế nào cũng không được bình thường mà!

Cô cũng biết Khương Nhiên là tên thần kinh, quả nhiên ý nghĩ của người điên thì người bình thường không hiểu nổi?

Lưu Diệp thật sự hết chỗ nói rồi.

Bây giờ ở trong loại rừng rậm này đi loạn cũng không phải là biện pháp, cô nghĩ cứ đi về phía vị trí của mặt trời thì luôn không sai.

Cũng không biết thế nào, cô đi tới đi lui, lại đi trở về chỗ cũ.

Hơn nữa nhìn lộ trình này, giống như hôm qua cô vốn chạy không được bao xa.

Lúc này phi thuyền bị ném tan tác, toàn bộ các bộ phận lớn nhất nằm một đồng trên đất bằng.

Cô rất sợ gặp lại Khương biến thái, né sau cây nửa ngày, xác định Khương Nhiên không ở phía sau, lúc này cô mới đánh bạo đi về phía trước.

Đoán chừng người mù này sớm không biết mò mẫm đi đâu rồi?

Không chừng xui xẻo ngã từ trên cây xuống chết luôn rồi? Nếu như vậy thì thật đúng là ông trời có mắt!!

Cô vừa nghĩ vừa ôm ý tưởng may mắn tìm kiếm trong đồng phế liệu, hy vọng có thể tìm được chút thức ăn nước uống gì đó.

Kết quả đang mãi tìm kiếm, cô chợt nhìn thấy dưới bộ phận chính của phi thuyền có một khe hở.

Khe hở kia cũng không lớn, nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa vào một cánh tay.

Ban đầu cô cũng không còn chú ý, nhưng khi lật đồng lật tây lần nữa, cô chợt cảm thấy không thích hợp, mới vừa rồi lúc cô nhìn vào khe hở kia, dường như bên trong có đồ.

Nghĩ như vậy, cô lại bò tới xem xét.

Lần này ngó nhìn cẩn thận, đợi sau khi nhìn rõ bên trong là cái gì, cô liền hả giận!

Nên vậy!

Thật là Thiên Đạo có luân hồi, mình chỉ rơi vào bụi cỏ thôi, còn tên Khương Nhiên Ngũ Hành khuyệt đức này lại có thể chết không từ tế mắc kẹt ở nơi như vậy.

Đoán chừng trước chỗ đó có một cái hố, giờ bị phi thuyền phủ lên, mới lộ ra khe hở như vậy.

Hơn nữa cũng không biết tại sao, Khương Nhiên lại rơi luôn vào trong hố, còn vừa hay bị cái phi thuyền này đẩy miệng hố lại, đây không phải báo ứng thì là cái gì?

ddl.ê.q.,úy,đ,ôn~Bồ.cô.ngAnh

Lưu Diệp lập tức bật cười, nói với Khương Nhiên đang ở bên trong: "Giờ biết chuyện xấu không thể làm chưa, cái này chính là kiếp này báo đấy?"

Khương Nhiên ngược lại không đáp lời.

Đoán chừng trong lòng đang ăn năn hối hận rồi đây.

Lưu Diệp cũng không để ý, chỉ cần anh ta không ở bên ngoài làm bậy hại cô là được.

Bây giờ cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm, những vẫn còn có chút lo lắng anh ta sẽ chạy đến, dù sao tên kia cũng là quái lực, ngộ nhờ đây được phi thuyền ra chạy đến thì sao?

Nghĩ như vậy cô liền tìm một tảng đá đè lên phía trên.

Bận việc nửa ngày, bụng cô đã đói sắp chết rồi.

Lúc này cô mới đi loanh quanh gần đó tìm cái gì ăn, trong rừng cũng không thiếu các loại đồ chơi kỳ kỳ quái quái, có cây đã kết quả, chỉ là cô cũng không biết loại nào có thể ăn loại nào có độc.

Cuối cùng cô cân nhắc một chút, coi như lợi dụng phế phẩm đi, đã có thứ đồ chơi như vậy ở đây kia, cô lựa chút trái cây ném cho anh ta, xem anh ta ăn thế nào, coi như thử độc cũng tốt.

Nghĩ như vậy cô liền đến gần cái khe hở đó, mặc dù khe hở kia không lớn, có điều ném mấy trái cây vào cũng không có vấn đề.

Ngược lại Khương Nhiên bên trong không tỏ vẻ gì, có lẽ mắt vẫn chưa tốt, cũng không nhìn về phía cô.

Nhưng cô ném trái cây vào, Khương Nhiên vẫn nhận ra được, có một số thì ngửi một cái, anh liền ném, chỉ có một loại là anh để lại bắt đầu ăn.

Lưu Diệp vừa nhìn cái này, vội tìm loại quả giống vậy, cũng ăn theo.

Aizzz, mùi vị thật đúng là không tệ.

Loại quả này còn không ít, lần này cô vui vẻ, chỉ ít đã có quả đại để ăn, tạm thời không lo chết đói.

Chỉ là nghĩ đến mình thiếu chút nữa bị bóp chết, tóm lại trong lòng vẫn còn có chút tức giận.

Chờ khi Khương Nhiên ăn xong trái cây, cô liền vừa nhai trái cây rôm rốp, vừa dùng ngôn từ chính nghĩa giáo dục anh ta: "Tại sao vừa rồi anh muốn bóp chết tôi? Là cảm thấy mắt mình không nhìn được, cho nên tôi trở nên nguy hiểm?"

Nghĩ lại những chuyện kia cô liền trợn trắng mắt, mặc kệ trước kia anh ta được người ta tung hô là lợi hại cỡ nào, có thể làm ra chuyện đó thì không thể gọi là người.

"Nhưng anh biết không, căn bản tôi chưa từng nghĩ sẽ hại bất kỳ ai, tôi cũng không biết anh được giáo dục thế nào, hoặc là anh vốn trời sinh nhân cách bại hoại, không có đạo đức, chẳng qua tôi không phải người như anh, nếu như mà tôi giống như anh nghĩ, hiện tại tôi nên ném thứ gì đó vào mặt của anh, đập chết anh, nhưng tôi lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, bởi vì tôi có nhân tính..."

Cô cách khe hở một đoạn xa, tự cho vô cùng an toàn.

Nào ngờ đang nói đến vui vẻ, chợt cảm thấy cổ tay căng thẳng, cả người cô bị một lực lớn lôi đến bên cạnh khe hở.

Vừa rồi cô nói quá hưng phấn, cũng không chú ý tới không biết Khương Nhiên còi dây lưng làm rơi từ lúc nào.

Lưu Diệp bị kéo nhích tới gần khe hở hẹp hẹp kia, ánh mắt Khương Nhiên nhìn cô từ dưới lên.

Trông rất vốn mờ tối, lúc này đã khôi phục lại đáng vẻ như xưa.

Rõ ràng mọi người nhếch nhác như vậy, cũng không hiểu tại sao lúc này anh vốn nên càng nhếch nhác hơn lại không có một chút cảm giác nghèo túng nào, mà thản nhiên nhìn cô.

Nhìn dây lưng trên cổ tay, lại nhìn khe hở nhỏ hẹp.

Luru Diệp cảm thấy đầu mình nháy lên một cái...

Mẹ nó, đây là giá trị vũ lực gì vậy!

Có cần phải biến thái như vậy không?

Về mặt Khương Nhiên không có biến hóa gì quá lớn, chỉ nhìn thứ trong tay cô ngoắc ngoắc ngón tay.

Luru Diệp vô cùng biết điều giao nộp trái cây trong tay ra.

Khương Nhiên nhận lấy, cũng không khách sáo, rôm rốp cắn một miếng.

Về mặt vốn phải vô cùng đáng ghét, thậm chí đến mức này Luru Diệp cũng hoài nghi trong khoảng cách gần như vậy, Khương Nhiên sẽ đưa tay ra bóp chết mình.

Nhưng Khương Nhiên lại không làm như vậy, mà là sau khi ăn được trái cây thì nhàn nhạt cười một cái, đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười.

Luru Diệp cũng bị nụ cười của anh làm choáng váng, không hiểu anh đang cười cái gì...

Hơn nữa Khương Nhiên ăn trái cây, lần này lại có thể chủ động buông lỏng dây lưng trên tay ra.

Chờ khi thoát khỏi sự kiềm chế, Luru Diệp lập tức lùi lại mấy bước, tựa như chạy trốn khỏi quái vật tránh xa khe hở đó ra...

Sau đó Khương Nhiên lại nói một câu làm cho cô trào máu, "Mông cậu bị thương."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 20

Trời đất thánh thần ơi!

Di cả đến!

Bà đến lúc nào không đến, sao lại đến vào lúc này!

Tôi không chào đón bà, bà có biết không?

Cô thật sự muốn 卐 chết rồi, mặt vọt một cái đỏ rực, theo bản năng quay người sang, dùng sức kéo áo, cho dù áo rất rộng rãi, muốn che bên dưới cũng không thể, cô 卐 không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới nói ra một câu: "Không cần anh quan tâm!"

Nhưng nếu thứ kia tới, lại không thể mặc kệ.

Bản thân không thoải mái không nói, cô cũng sợ cứ để chảy máu như vậy sẽ chảy ra vấn đề.

Ở đây cái gì cũng không có, nhớ nhưng băng vệ sinh coi như không cần suy nghĩ, cô thật sự không có gì có thể dùng được, cũng sợ mình bị nhiễm cảm, cuối cùng không còn biện pháp nào khác, cô liền nhớ đến đệm ngồi trong phi thuyền, mặc dù cảm thấy không vệ sinh, nhưng lót bên trong quần cách quần lót dù sao cũng hơn là cứ để chảy như vậy.

Cô lại chui vào trong phi thuyền tìm kiếm đệm xốp, chỉ là không biết vì sao, mấy miếng đệm ở chỗ ngồi đều bị kéo đi, chỉ còn lại rai rác vài cái, mấy cái trên lan can, cô cố kéo xuống, ít nhiều cái này trước kia cũng là đệm.

Chỉ cầu mong đừng chảy quá khó coi.

Có lẽ trước đó luôn sống trong lo sợ không chăm sóc cơ thể, kể từ khi vừa nhận được tin tức kinh nguyệt tới, lập tức như có phản ứng.

Tất cả những phản ứng sẽ có khi đến tháng đều đi có hết, đầu tiên là tay chân lạnh lẽo, sau đó là đau bụng, ra mồ hôi lạnh.

Cô không còn hơi sức mà di chuyển, cuối cùng tìm một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đầu óc ngược lại không dám nhàn rỗi, không nhận được suy nghĩ chuyện vừa rồi, rốt cuộc Khương Nhiên có ý gì?

Vừa rồi rõ ràng anh ta có cơ hội giết mình, nhưng lại không làm gì, đây là muốn nói cho cô biết cái gì?

Chẳng lẽ muốn nói cho cô biết, trị giá vũ lực kinh khủng của anh ta, cầm bản không thèm để cô vào mắt? Cho nên cũng không có ý định giết cô?

Nhưng bộ dáng ngày hôm qua, ánh mắt trống rỗng, rõ ràng chính là bị mù, hơn nữa còn bóp cổ cô cũng không thể chỉ là đùa giỡn chứ?

Đang trăm mối vẫn không có cách giải, cô liền cảm thấy ngực hơi lạnh, liền vội vàng muốn kéo quần áo lại, nhưng vừa cúi đầu, cô lập tức ngây ngẩn cả người.

Cái này...

Áo tù rộng thùng thình không biết bị giật ra từ lúc nào, bởi vì quần áo quá rộng, cho nên không đặc biệt chú ý thì cũng không nhìn thấy bên trong, nhưng bây giờ cô ngồi xuống, cái bụng xông lên, cho nên khe hở kia nhanh chóng bị lộ ra ngoài, tự nhiên cũng liền lộ ra hai thứ bên trong.

Cho dù đã dùng vài quần vài vòng, nhưng có câu nói dù có nhỏ đi nữa thì dồn đóng lại cũng coi như có, cho nên ngực cúp A bị quần thành dáng ngực cúp C...

Cô há hốc mồm, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhớ lại tình hình tối hôm qua...

Cái áo này không phải tối hôm qua đã bị giật ra chứ?

Sau đó... Ánh mắt Khương Nhiên mất thâm trầm, da đen nhem, không phải không nhìn thấy, mà là bị cái thứ mình lộ ra kia nhanh chóng làm mất mù hả?!

Nghĩ như vậy, cô sợ hãi kéo áo lại, đầu càng loạn hơn, hơn nữa... Theo lẽ thường mà nói, nếu đối phương muốn bóp chết cô..., cổ của cô kiểu gì cũng sẽ không thể cứng rắn hơn kim loại được, nếu như Khương Nhiên thật sự muốn bóp chết cô, còn có thể để cho tay chân cô gãy giữa lưng tung một phen ư?

Nhưng cho dù cô lộ ngực, cũng tội gì bóp cổ cô chứ?

Là bị cô ghê tởm dẫn đến mất không chế à?

Nhưng không đúng!!!

Ghê tởm thì sao còn lại gần cô bóp cổ cô?

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được, duy nhất có thể hiểu chính là nếu đối phương thật sự muốn giết cô..., như vậy vừa nãy đã ra tay rồi.

Cho nên... Chuyện muốn bóp chết cô, là do cô suy nghĩ nhiều?!

Nhưng cô lại luôn cảm thấy là lạ, không biết bỏ sót cái gì...

Nhưng bây giờ tình huống như thế, thêm bạn bè dù sao cũng hơn là thêm kẻ địch, mặc kệ lúc ấy đối phương có ý gì, nhưng nếu Khương Nhiên là dân bản xứ, như vậy kinh nghiệm sinh hoạt trong rừng kiểu gì cũng hơn loại củ cái bắp chuối như cô, cô vẫn nên hòa thuận với đối phương thì hơn.

Vừa nghĩ thông, cô lại lần nữa thận trọng đến gần khe hở, nói với Khương Nhiên bên trong: "Này Khương Nhiên... Có thể trước đó chúng ta có chút hiểu lầm, chỉ là anh bóp cổ tôi cũng không đúng... Mà tôi cũng không muốn nghiên cứu kỹ... Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi, anh cũng thấy tình huống hiện tại rồi, nhất là bây giờ anh như vậy, khẳng định cũng không ra khỏi hổ được, tôi thì, dù sao ở bên ngoài cũng linh hoạt hơn anh một chút, có thể hái trái cây ăn này, có thể lấy nước uống này, cho nên chúng ta hợp tác được không... Chỉ cần anh giúp tôi phân biệt thức ăn và nước, tôi cũng sẽ chú ý chăm sóc anh, như vậy hẳn rất công bằng đúng không?"

Phía dưới hình như Khương Nhiên đang ngồi, cô nghĩ chỉ cần đối phương không phải kẻ ngốc, nghe điều kiện có lợi như thế, khẳng định sẽ lập tức đồng ý.

Kết quả cô chờ nửa ngày, cũng không đợi được câu trả lời, cô cho rằng đối phương không nghe rõ, lại lặp lại những lời đó một lần nữa.

Kết quả lần này qua một lúc lâu, mới có âm thanh từ bên trong truyền đến.

"Tôi nghĩ cậu nhầm một chuyện." Đối phương nhận nhặt hồi âm "Cần chăm sóc là cậu mới đúng."

"Này!!!" Lưu Diệp thật sự chưa từng gặp loại người như vậy, cô đã bỏ ra sức lao động, gì mà cô càng cần phải chăm sóc, đùa gì thế, người bị hạn chế ngủ nghĩ đi lại là anh ta chứ?

Cô tức giận đứng lên: "Cái gì gọi là tôi cần chăm sóc, đây là hợp tác có biết không, chính là tôi bỏ ra sức lao động, còn anh giúp tôi giám định chỉ đạo, nếu nói tôi chăm sóc, hiển nhiên là tôi phải chăm sóc anh nhiều hơn một chút chứ, dù sao hái trái cây rất mệt mỏi, lại còn tìm nguồn nước ai biết cần phải đi bao lâu?"

Lần này Khương Nhiên ngay cả đáp lời cũng lười phải nói.

Lưu Diệp thật sự hết nói nổi, anh ta nghĩ anh ta là cái gì, ở nơi hoang sơn dã lĩnh còn làm bộ làm tịch, nghĩ ai cũng phải nhường anh ta à?

Cũng không thèm nhìn tình cảnh của mình một chút !!

Lưu Diệp thăm thì trong miệng mấy câu khó nghe, gì mà anh cũng đừng hỏi hận, anh có đối bụng thì cũng đừng trách tôi mặc kệ anh thế này thế kia.

Đang lúc cô đe nẹt dọa dẫm Khương Nhiên, cô chợt nghe thấy trong rừng cây có âm thanh soàn soạt, hình như có cái gì đang đến gần.

Mới đầu cô còn mừng rỡ, cho rằng người cứu viện tới, nhưng chờ khi những thứ đó từ lùm cây gần đó nhô đầu ra, cô nhanh chóng biết tình huống không tốt rồi.

Mấy con thú giống như sói đang nhích lại gần, mặc dù cái đầu nhìn qua có vẻ nhỏ hơn sói, nhưng loại cảm giác dã thú đó vẫn làm cho cô không rét mà run.

Hơn nữa những thứ đó nhanh chóng vây cô lại, từ từ tiến gần cô ...

Cô chú ý dường như những con vật đó bao vây con mồi lại.

Từ từ tiến lại gần, cô chạy không nổi rồi...

Cô sợ hãi chui vào bên trong phi thuyền, nhưng phi thuyền bốn bề lọt gió, vốn không bảo vệ được cô.

Cô vội đến muốn khóc, mặc dù biết bên trong phi thuyền không có thứ gì phòng thân, nhưng cô vẫn như người điên tìm kiếm vũ khí có thể phòng thân.

Lúc này Khương Nhiên ở dưới khe hở chợt nhạo báng cô nói: "Có muốn tôi chăm sóc cậu một chút hay không?"

Những lời này ngược lại nhắc nhở cô, cô vội vàng nhào tới khe hở, cũng không quan tâm có phải khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử hay không, vội vàng đáp lời: "Muốn muốn!!"

Anh ta là người của thế giới này, kiểu gì thì kiến thức cũng rộng rãi hơn cô, có lẽ biết rõ cách đối phó với những con dã thú kia.

"Nhưng..." Khương Nhiên kéo dài âm cuối, Lưu Diệp xuyên qua khe hở, thấy tên đàn ông đáng ghét kia hơi nhếch khóe miệng, mặc kệ đáng vẻ anh ta tốt bao nhiêu, nhưng lời nói nói ra lại làm cho cô suyết chút nữa thì hộc máu.

"Thật xin lỗi, nhân cách tôi bại hoại, căn bản không có đạo đức."

Cái này...

Vị bên dưới này không nên gọi là Khương Nhiên, phải gọi là Khương bụng dạ hẹp hòi mới đúng?!

Những gì cô nói lúc trước, bây giờ anh ta tận dụng mọi thứ nói móc cô...

Làm người có cần phải để ý từng chút một như vậy hay không?!

Cái gì mà nhân vật tài giỏi nổi tiếng ngang với Hầu Gia, sau lại chán chường trở nên sa đọa, người này căn bản chính là người đột biến ghen đúng không?!

Nhưng tình huống đã càng ngày càng không ổn, những con dã thú tựa như sói hoang kia càng ngày càng đến gần, đang lúc nghĩ rằng cô xong đời rồi. Khương Nhiên ở bên dưới chợt liếc về mặt hỏi, "Cậu trả lời tôi một vấn đề, tôi sẽ cứu cậu."

Lưu Diệp cũng dọa phát sợ rồi, người đến lúc này căn bản không còn một chút lý trí.

Cô nắm thật chặt khe hở, ngón tay tưởng như bật máu.

Nếu những con sói kia trực tiếp cắn chết cô thì thôi đi, chỉ sợ lúc ăn cô mà cô vẫn còn tri giác...

Cho nên mặc kệ Khương Nhiên hỏi cái gì, đoán chừng cô sẽ đều trả lời...

Chỉ là vấn đề của Khương Nhiên thật sự làm cô ngoài ý muốn.

"Cậu không phải người may mắn, tại sao còn có cảm tình với tôi?"

Trời ạ, đây là hỏi cô chuyện khi ở phòng phát hiện nói dối à...

Cô còn tưởng rằng khi đó anh ta không thèm nghe chứ, bây giờ nhìn lại anh ta không chỉ có nghe mà còn đặc biệt suy nghĩ một phen.

Nhưng cô phải trả lời anh ta thế nào đây!

Phụ nữ đến tuổi cưới chồng nhìn thấy khuôn mặt anh như vậy, cho dù không thích cũng sẽ không nhịn được bên lên thẹn thùng, dù sao gương mặt kia hại nước hại dân như thế!

Cứ trả lời anh ta như vậy sao?

Cô theo bản năng bác bỏ câu trả lời này, không thể nói như vậy...

Nhưng không nói thì cơ hội được cứu sống cũng không có, cô liền không đếm xỉa gì hết, vì một tia hi vọng không đáng tin, cô nói lung tung: "Bởi vì... Tôi rất hâm mộ anh, tôi biết rõ anh là người rất lợi hại, mặc dù không lợi hại như trước đây, nhưng vẫn không nhịn được sinh lòng kính nể, ngưỡng mộ... Đối với người chỉ có thể dựa vào việc giả làm phụ nữ để sinh tồn mà nói, tôi cảm thấy sinh hoạt của anh rất ngẫu, tôi cũng muốn có một cuộc sống giống như anh, như nam tử hán..."

Cô hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, quả thực là hoảng sợ không lựa lời nói lung tung một mạch.

Hơn nữa khi cô vừa nói xong, gần như là trong nháy mắt đám soi vọt tới, cô liền cảm thấy phía dưới không còn điểm tựa, cả người liền rớt xuống.

Trước khi cô kịp phản ứng, cô lại bị người lôi đi.

Đầu óc choáng váng, đợi khi cô đứng lên, liền thấy cô đã ngu ngốc rơi vào trong hố rồi.

Mà lúc này Khương Nhiên đang vịn đỉnh ốc trên đỉnh.

Phần đáy phi thuyền vừa rồi còn vững chắc như sàn nhà, bây giờ nhìn lại hiển nhiên là có thể mở ra, song vừa mới bị Khương Nhiên vịn đỉnh ốc, cho nên hấn dẫm lên trên mới cùng toàn bộ khối một dạng.

Lúc này xem ra là Khương Nhiên vừa buông lỏng ốc vít ra, để cho cô rớt xuống.

Cô há hốc miệng.

Lặng người rồi vài giây mới thấy buồn bực, gì mà lúc ngã xuống vừa hay bị lọt vào trong hầm, vốn sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy...

Nếu nói phủ lên, căn bản là tên Khương Nhiên này tự mình vịn ốc vít chui xuống dưới mà thôi...

Cho nên nói người này sáng sớm đã làm như vậy, bởi vì biết thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, sẽ có các loại dã thú, cho nên mới núp ở phía dưới.

Ngược lại cô ở bên ngoài, còn tưởng rằng mình chiếm phần lớn ưu thế chứ, ở đó không tự lượng sức đàm phán với người ta...

Lúc này những con sói hoang kia cũng vọt vào bên trong phi thuyền, song lượn hai vòng phát hiện không cạy nổi phi thuyền ra, lại dùng sức đào bới chỗ khe hở, cũng không còn đào ra được gì, rốt cuộc thì gặm gừ chạy đi.

Lưu Diệp núp ở trong góc xó, chờ sau khi những con sói hoang kia rời đi, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa chờ nguy hiểm qua đi, cô nhanh chóng phát hiện điều kiện của cái hố này thật tốt, trước đó cô không tìm được tấm đệm ghé nguyên vẹn nào hóa ra là ở hết đây, hơn nữa hố này nhìn cũng không nhỏ, cô và Khương Nhiên hai người ở bên trong lại không hề có phải chen chúc chút nào...

Cũng không biết mấy cái ốc vít trên đỉnh đầu làm sao, cô đứng lên thử một chút, kết quả cô vẫn không nổi...

Người này thật đúng là một quái vật, nhìn mới vừa rồi anh ta vịn nhẹ nhõm như vậy, hai tay cô đều dùng sức mà cũng không thấy nó động đậy chút nào...

Sau khi xác nhận ốc vít trên đỉnh đầu không có vấn đề gì, cô lại ngồi xuống, chỉ là không bao lâu cô liền để ý đến một chuyện, mặc dù nhìn qua bộ dạng Khương Nhiên không có gì đáng ngại, nhưng trên đùi anh ta có vết thương rất rõ ràng, lúc ở bên trên, cách khe hở không thấy rõ, lúc này hai người đều bên trong hố, cô liếc qua một cái là thấy ngay.

Hơn nữa bên cạnh vết thương còn có không ít vết máu...

Xem ra bị thương không nhẹ.

Chỉ là tại sao anh ta lại bị thương?

Là chuyện tối ngày hôm qua à... Lúc ngã từ bên trên xuống?

Dù sao không phải ai cũng có thể may mắn như cô, lại rơi xuống bụi cỏ, rõ ràng lùm cây còn cách phi thuyền một đoạn đấy...

Cô quả thật như được cái gì phù hộ vậy...

Hơn nữa cũng thật đúng dịp, trong nháy mắt cô rơi xuống, còn bị cái gì đụng vào làm cô văng ra một đoạn, mặc dù rất đau, nhưng nếu không như vậy, có lẽ cô đã trực tiếp ngã xuống đất, với cái độ cứng này, không chết thì cũng mất nửa mạng.

Đợi chút...

Cô chợt ý thức được điểm không đúng, trước đó cô cảm thấy là phi thuyền đánh văng cô ra, nhưng...

Tại thời điểm rơi xuống, trên phi thuyền có đồ vật gì có thể đụng vào cô?

Cô cũng không biết tại sao cô lại nảy sinh ra ý niệm này, không phải là lúc rơi xuống, Khương Nhiên đẩy mình một cái chứ?

Nhưng cô nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này đi, không thể nào!!!

Cô nghĩ như vậy cũng quá không biết xấu hổ, sao Khương Nhiên lại phải đối với cô như vậy chứ?

Vô thân vô cớ, đối phương cũng không phải là Đại Thiện Nhân, nghĩ kiểu gì cũng thấy không thể nào.

Cô hít sâu một cái, vội vàng ném cái ý nghĩ không tưởng ấy ra khỏi đầu.

Có điều mặc kệ thế nào, hiện tại Khương Nhiên cũng cứu cô một mạng, bất kể trước đó hiểu lầm gì, cô cũng không thể so đo nữa, ngược lại cô còn phải nỗ lực báo đáp đối phương.

Bây giờ nhìn thấy đối phương bị thương, về tình về lý, cô đều phải tỏ ra quan tâm.

Sau khi nghĩ xong, cô liền khách sáo hỏi một câu: "Anh cũng bị thương, cái đó..."

"Mông cậu vẫn còn chảy máu..." Khương Nhiên ngắt lời cô, nhặt một chiếc lá cây trên đất đưa cho cô, phân phó: "Xoa một chút lên vết thương."

Cái này không xoa được đâu...

Cô buồn bực nhận lấy, rầu rĩ hỏi thăm: "Đây là... Dùng để tiêu độc à?"

"Để ngăn cản mùi vị, mùi máu sẽ đưa Áo Đức tới." Khương Nhiên phui cô một cái.

Cô đoán chừng đây là đang khinh bỉ cô, chỉ là cô sớm đã quen bị bọn Vũ Mị khinh bỉ, lại nói cô làm không ít chuyện ngu xuẩn, bị người khinh bỉ cũng là cô đáng đời.

Cô không dám thật sự ở trước mặt anh ta xoa thứ đó lên mông, lại nói chỗ kia xoa thế nào chứ, cô ra về một chút, đơn giản xoa xoa vị trí sau lưng.

Chỉ là xoa được một lát, Khương Nhiên lại nhíu mày hỏi: "Cậu vẫn chưa ngừng chảy máu à?"

Cô có chút 囧, cái này... Không ngừng được đâu...

Hiển nhiên Khương Nhiên đã không nhận được, không vui thúc giục: "Không muốn Áo Đức tới, thì nhanh chóng làm máu ngừng chảy đi."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 21.1

Này? ? Có cần phải quá đáng như vậy không?

Nhưng... Lại không có cách nào giải thích vì sao thứ này lại không thể ngừng chảy máu...

Vết thương bình thường thì bây giờ cũng nên cầm máu rồi, nhưng “Vết thương” của cô mà có thể cầm máu thì cô cũng không cần phải sống trong lo lắng hãi hùng rồi.

Cho nên đến bước này, cô chỉ có thể ráng nhét thể chất của Điền Thất vào trên người mình, thận trọng giải thích: "Là thể chất tôi không tốt... Tôi đang cố gắng, cố gắng để nó không chảy nữa..."

Cô cố gắng không chế thân thể, không để mình di chuyển.

Chỉ là thứ kia cũng không phải cứ đứng im bất động thì sẽ dừng lại.

Bây giờ cô đặc biệt sợ Khương Nhiên nhất thời cao hứng sang đây xem vết thương của cô, đến lúc đó cô còn sống được nữa hay không đây?

Thật may là Khương Nhiên cũng lười phải để ý đến cô.

Hơn nữa rất nhanh cô cũng sẽ không bị chuyện này làm cho phiền nữa rồi.

Không biết là do Áo Đức đứng lúc đi ngang qua hay do mùi máu trên người cô quá nồng.

Lúc gần chạng vạng, Lư Diệp chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu vô cùng chói tai, giống như cái gì đó kêu hí lên vậy.

Về mặt Khương Nhiên ngay lập tức trở nên khẩn trương, còn ra hiệu chó có lên tiếng.

Lư Diệp sợ hãi nín thở, chỉ sợ phát ra một tiếng vang nhỏ.

Âm thanh bên ngoài càng ngày càng kinh khủng, cô nghe được âm thanh leo lên, sau đó có đồ vật gì đó đi vào trong phi thuyền, phía trên bọn họ thỉnh thoảng truyền đến âm thanh móng vuốt ma sát sàn kim loại.

Ở trong khe hở, cô mơ hồ thấy một loại động vật linh trường, bộ lông rất dài, chân màu đen, rất dài móng vuốt như lưỡi câu.

Những thứ đó thông minh hơn mấy con sói hoang kia nhiều, rõ ràng cô đã đè nén hô hấp, nhưng những con vật đó vẫn tìm được khe hở, mắt thú màu đỏ thẩm nhìn vào bên trong dò xét.

Cô hoảng sợ bịt miệng.

Sau đó cô liền nghe được âm thanh móng nhọn cào lên phi thuyền trên đỉnh đầu.

Đỉnh đầu còn không rõ ràng, chờ một lát sau, phi thuyền trên đỉnh đầu đã mơ hồ hiện ra dấu móng chân.

Sức lực của những con dã thú kia ghê gớm thật, hơn nữa đây là móng vuốt gì vậy, thậm chí ngay cả kim loại cũng có thể cào nát?!

Những dấu vết kia hiện ra rõ ràng, kim loại méo mó biến dạng, sau đó rất nhanh có móng vuốt hất lớp kim loại ra...

Cơ hồ là đồng thời, Khương Nhiên bên người cô nhảy một cái, cô vốn đang cho rằng Khương Nhiên bị thương căn bản không nhúc nhích được cơ.

Nhưng không ngờ tốc độ của anh lại có thể nhanh như vậy.

Theo động tác nhảy ra của anh, những con dã thú kia nhanh chóng bị hấp dẫn.

Cô sợ hãi núp trong hố, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh vô cùng ầm ĩ, tiếng thú kêu còn có các loại âm thanh hỗn loạn khác trộn lẫn với nhau...

Trời dần dần tối, cô không biết vì sao những âm thanh kia lại kéo dài lâu như vậy.

Cô muốn đứng lên nhìn một chút, nhưng lại sợ hãi chân cũng run run không đứng nổi, đang do dự có nên lấy dũng khí đứng lên hay không.

Một xác thú bị cẩu xé được người ném vào trong hố.

Cô hoảng sợ đứng bật dậy, cắn chặt răng, nhưng không dám đi ra ngoài.

Chắc là do Khương Nhiên ở bên ngoài đánh nhau với những con dã thú kia, cho nên chúng mới không xông tới...

Nhưng đã rất lâu rồi, thể lực của anh ta có chịu nổi không?

Không biết đã trải qua bao lâu, sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống.

Rốt cuộc cô lấy dũng khí run rẩy nhìn ra ngoài, liền thấy trên mặt đất trống, có một bóng người thon dài, trước kia thấy tiểu thuyết thảo luận gì mà trắng trong như nước, cô vẫn cho rằng những câu văn đó chỉ có ý để tô điểm cảnh đêm cho đẹp, lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt, làm cho lòng của cô trong nháy mắt bị níu chặt.

Bỏ.CôngAnh~di.ẽ..n.đ.à.n.l.ê.q.u.ý.đô.n

Đêm trăng yên tĩnh quý dị, còn có ánh trăng chiếu xuống, một người đứng ở nơi đó...

Những thứ không lồ tựa như con khi đang nhanh chóng di chuyển tới.

Tốc độ di chuyển của bọn chúng rất nhanh, Lưu Diệp nhìn một cái là hiểu rõ những thứ này kinh khủng thế nào, móng vuốt bén nhọn, còn có tốc độ khủng khiếp, cho dù có vũ trang đầy đủ cũng chưa chắc có thể bảo vệ tốt...

Nhưng tốc độ của Khương Nhiên so với những con vật kia còn nhanh hơn, gần như là trong nháy mắt bọn chúng đến gần, anh dùng một tay là có thể bắt được bọn chúng, hết như thái hoa quả mà xé con thú Áo Đức đến gần thành hai nửa ném ra ngoài.

Tiếng kêu của dã thú, bén nhọn chói tai, cảnh tượng máu tanh, làm cô sợ đến mức lại rúc vào bên trong hố.

Rất lâu sau cuối cùng những âm thanh kia cũng yếu đi, nhưng nửa ngày cũng không có động tĩnh khác.

Lưu Diệp không biết có phải Khương Nhiên đã chết rồi không, nhưng chắc là không có chuyện đó đâu, nếu không mấy con quái vật kia đã sớm xông vào rồi.

Cô đánh bạo lại nhìn ra bên ngoài mấy lần.

Dưới đêm trăng người kia vẫn đứng ở nơi đó như cũ, cô đã từng thấy cơ bắp cuộn cuộn trên người hắn, nhưng nhìn vào tình cảnh hiện giờ, lại cũng không cảm thấy bóng người lẻ loi đứng ở nơi đó cường tráng bao nhiêu.

Nhưng cô chợt hiểu vũ phu và dũng giả khác nhau chỗ nào.

Giờ nắm đấm đánh "Dã thú" có thể bẻ gãy cổ người khác, cái loại kinh khủng đó làm cô cảm thấy sợ, nhưng lúc này đứng ở nơi đó chính là người kia, trước đó cô rõ ràng còn cảm thấy anh rất đáng ghét rất keo kiệt, nhưng bây giờ...

Chỉ còn dư lại kinh hãi mà thôi...

Mảnh đất đầy những mảnh thi thể của dã thú, cô cảm thấy người này nhất định chính là một thanh lợi khí thiên nhiên...

Chỉ là không biết Khương Nhiên bị làm sao, nửa ngày không nhúc nhích chút nào, nếu những dã thú kia đã đi rồi, sao anh ta không ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cô cảm thấy kỳ quái.

Thật sự không đợi nổi nữa, cô liền thận trọng đi tới.

Lúc cô đi đến gần, Khương Nhiên vẫn không có phản ứng gì.

Cô chần chờ một lúc, lấy tay vỗ nhẹ lên lưng Khương Nhiên, vốn muốn hỏi có phải mấy con dã thú đã đi rồi hay không.

Nhưng vừa vỗ xong, Khương Nhiên lại không có bất kỳ phản ứng gì đã ngã gục trên mặt đất.

Cô sợ hết hồn, gì vậy?

Khương Nhiên này bị làm sao thế, chẳng lẽ vừa rồi đã chết đứng rồi?

Cô sợ hãi đưa tay dò xét hơi thở của anh, thật may là vẫn còn thở, sau đó cô lại sờ sờ trán của anh, lần này cô đã hơi hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Cơ thể anh ta thật nóng...

Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh, lúc đó sau khi anh ta bị người ta đánh, cũng bỗng nhiên rơi vào hôn mê.

Cô không biết là là một loại tự vệ của cơ thể, hay là do anh ta có bệnh gì.

Cô rất sợ những con dã thú kia lại tới nữa, cái hố kia hiển nhiên không thể dùng nữa, khắp nơi đều là máu, cô sợ rằng mùi máu đầy đất này không chỉ hấp dẫn những con thú tên là Áo Đức gì đấy người thấy hơi máu lại tìm tới đây, mà còn nhiều quái vật khác nữa.

Bỏ.CôngAnh~di...n.đ.à.n.lê.q.u.ý.đô.n

Nghĩ như vậy, cô dùng sức ôm Khương Nhiên, thế nhưng tên này quá nặng, cô vốn ôm không nổi, vừa nâng nửa người trên của anh ta lên đã mệt mỏi thở hổn hển.

Cô hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lại nhảy vào trong hố tìm cái đệm, lần này cô di chuyển Khương Nhiên từng chút từng chút, từ từ chuyển anh lên trên đệm.

Sau đó vừa kéo vừa đẩy, hơi sức toàn thân đều dùng cả, cả tay cả chân, cô nửa bò trên đất lôi đệm đi.

Cả người mệt mỏi muốn mệt lả, cuối cùng mới kéo được Khương Nhiên trên đệm ghé cách xa khỏi chỗ này.

Nhiệt độ buổi tối rất thấp, cô không hiểu tại sao vẫn không có ai tìm đến bọn họ.

Cô không có giá trị thì thôi đi, dù sao Khương Nhiên phải có có cấp dưới đi tìm chứ?

Nhiều người như vậy đều đang làm gì thế...

Cô không dám lơ là, thân thể Khương Nhiên nóng rực hết như đêm đó.

Cô rất lo lắng, còn trùm hết đệm lên trên người anh, nhưng rất nhanh anh lại ra mồ hôi, dường như nhiệt độ lại tăng lên.

Cô lại sợ hãi vén đệm lên một chút.

Cứ lặp lại mấy lần như vậy, cô không có biện pháp, đành phải dùng thân thể sưởi ấm đối phương.

Làm như vậy, ít nhất có thể kịp thời phát hiện vấn đề.

Hơn nữa khi ôm Khương Nhiên, cô còn kiểm tra thân thể Khương Nhiên, nhìn sơ qua một chút, cũng không thấy trên người anh có thêm vết thương nào.

Cho nên đây là anh ta... Ngã bệnh rồi...

Mơ mơ màng màng như vậy, ngày rồi cuộc cũng hừng sáng.

Tình huống Khương Nhiên vẫn như vậy, không hề biến tốt lên chút nào.

Cô phải làm chút chuyện gì đó, loại địa phương này, ở trong hồ mà còn nguy hiểm thành như vậy, như bọn họ bây giờ, không phải là chờ dã thú đến ăn thịt sao?

Cô cũng không thể thương lượng với ai, liền đánh bạo chạy đến gần đó hái trái cây.

Trước kia còn cảm thấy những cái cây kia quá cao, bây giờ ngay cả thời gian nghĩ đến vấn đề đó cô cũng không có, căn bản không quan tâm gì nữa dùng sức bò lên cây.

Cô còn tưởng rằng mình không leo nổi cây chứ, xem ra tiền năng của con người là vô hạn, chỉ cần bị dồn ép, thì cái gì cũng biết.

Song sau khi cô ăn no trái cây vừa mới hái xong, định đứt cho Khương Nhiên, kết quả bất kể cô cố gắng thế nào, Khương Nhiên cũng không nuốt xuống.

Tối hôm qua anh ta chảy nhiều mồ hôi như vậy, không ăn một vài thứ để bổ sung thể lực thì không được.

Cô bắt đầu đi cắn một miếng trái cây nhỏ, chậm rãi đứt vào miệng Khương Nhiên, cứ đứt như vậy, cuối cùng cũng làm anh ăn được một chút.

Hơn nữa cô còn phát hiện trên lá cây có hạt sương, trước kia thấy tiểu thuyết đều nói Tuyệt Thế Cao Thủ uống sương sớm, cô còn cảm thấy khoa trương, lúc này mới hiểu đây căn bản chính là chuyện bắt đầu đi.

Cô hái những lá cây đó, thận trọng dồn sương sớm lại, sau khi thấm ướt môi mình, cô lại đứt một chút cho Khương Nhiên.

Bận rộn như vậy cho tới trưa.

Cô vẫn không thấy yên lòng với những con Áo Đứa kia, chủ yếu do cô như một quả bom hẹn giờ, máu của cô không mất ba bốn ngày nhất định không dừng được.

Cô rất sợ những thứ đó lại tìm đến.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, cô hết như bình tĩnh hiểu ra nghĩ đến một biện pháp.

Bây giờ cô coi như là một trạm máu di động, nói trắng ra là, loại máu này đã chảy là chảy, dù sao không cần uống phí.

Làm cho khắp nơi đều là máu, những con quái vật kia cho dù ngửi thấy mùi máu, cũng chưa chắc sẽ lập tức tìm được cô.

Có điều rải đi cả khắp nơi... Thật ghê tởm..

Song bây giờ không quan trọng nó có xấu hổ hay không, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Cô cũng không để ý nhiều nữa, những miếng đệm đã dùng qua, vết máu trên quần áo... Còn có mấy con Áo Đứa đã chết, tất cả những thứ mang theo vết máu... Cô đều phân tán ra, ném loạn khắp nơi...

Lúc làm những chuyện này, cô biết mình đang trong tình trạng rất nguy hiểm, làm không tốt nửa đường gặp phải dã thú, cô cũng không lo lắng cho lắm, người đến thời điểm cuối thì sẽ cam chịu số phận, chẳng qua cô nghĩ đến Khương Nhiên, ngộ nhờ cô chết, người cứu viện không tìm được Khương

Nhiên đang hôn mê thì làm thế nào?

Nghĩ như vậy, cô liền lấy tay quệt máu của mấy con Áo Đức viết lên phi thuyền: "Khương Nhiên bên trái 500m, xin tới nhanh."

Làm xong tất cả, cô lại đi sang hướng khác.

Khoảng cách càng ngày càng xa, cô không ngừng đi không ngừng đi, trong lúc đó còn gặp phải rắn độc, bình thường ngay cả côn trùng cô cũng sợ, sau khi nhìn thấy con rắn dài như vậy, cô sợ đến nỗi chân cũng đứng không thẳng.

Nếu như ở trong mơ, cô đã sớm sợ đến bật khóc rồi, nhưng có thể bởi vì là thực tế, thế nên không thể mềm yếu, cho dù sợ hãi cũng phải cắn răng kiên trì.

Cô nỗ lực kiềm nén nước mắt, bởi vì không có đường lui.

Người đã chết thì cái gì cũng không có, cho nên phạm là có một tia hi vọng thì vẫn phải nắm lấy.

Cô cũng không ngờ mình lại có dũng khí lớn như vậy.

Giữa lúc đó một mối ngã gục xuống đất, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Còn tưởng rằng sẽ cứ như vậy mà chết đi, kết quả nghỉ ngơi một lát, lại trở lại bình thường, chỉ là gót chân như đúc bằng chì.

Cuối cùng lúc trở về bên cạnh Khương Nhiên, cô ngay cả hít thở cũng thấy mệt mỏi.

Nhưng vẫn còn chưa làm xong, cô dựa vào chút ý chí còn sót lại, tìm một tảng đá dẹp.

Cô phải che giấu mùi máu trên người mình.

Cách tốt nhất là chôn mình xuống đất để che giấu mùi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 21.2

Hôm qua vừa mới mưa, đất đai không rắn lắm, rất nhanh cô đào được một cái hố nhỏ.

Cuối cùng cô cũng đào xong, giống như trước kia đi biển chơi, cô chôn nửa người mình xuống dưới đất, cảm giác đó thật sự không dễ chịu, đất đai ướt nhẹp, cô mới vừa ngồi vào liền cảm thấy vừa lạnh vừa đặc dính.

Nhưng muốn sống thì phải làm như vậy.

Cái gì mà bệnh phụ khoa hay đau bụng kinh đã sớm không kiêng dè nữa.

Cô chôn nửa người mình, lại tìm lá cây che Khương Nhiên lại.

Bên cạnh để trái cây cô hái.

Cô thật sự đã quá mệt mỏi, ở vào tình thế như vậy, lại có thể nhanh chóng buồn ngủ, không biết đã trải qua bao lâu, chờ khi mở mắt ra, cô nhìn thấy Khương Nhiên đã sớm tỉnh lại.

Cô vui mừng nói: "Ài, anh đã khỏe rồi hả?"

Khương Nhiên chưa thức dậy, lắc lắc cổ, quan sát cô, khẽ nhíu mày: "Cậu đang làm gì vậy?"

"À..." Cô cười khúc khích nói: "Vết thương của tôi không ổn, vừa mới tốt lên, kết quả đi một bước lại bị vỡ, cho nên tôi mới phải... Chôn mình xuống dưới đất để che giấu mùi máu..."

"Ngu ngốc." Giọng Khương Nhiên rất nhẹ.

Cũng không biết tại sao, cô lại cảm thấy thái độ của tên Khương Nhiên này đối với mình không giống lúc trước, hình như là thân mật hơn một chút...

Là bởi vì trước đó bọn họ cùng nhau trải qua những chuyện kia... Sống chết có nhau...

Cô hơi vui mừng, ít nhất bọn họ không cần ghét đối phương nữa, ở loại địa phương này phải đoàn kết .

Có điều thân thể Khương Nhiên vẫn còn rất yếu.

Cô từ trong đất bò ra ngoài, từ phần eo trở xuống giống như bùn dán chắc lại, mặc dù rất khó chịu, nhưng có thể che kín mùi máu là được rồi.

Cô đứng bên cạnh anh, ân cần hỏi: "Anh bị thương, hay là thể lực tiêu hao?"

Khương Nhiên không lên tiếng.

Chỉ là rất kỳ quái, cô không tính là cơ trí, nhưng nhìn một cái liền đoán ra tâm tư của anh, cô nhỏ giọng hỏi: "Là bị bệnh đúng không? Là tật bệnh trước kia?"

Nhìn mặt Khương Nhiên, cô cố gắng làm giọng điệu mình trở nên dịu dàng.

Chỉ là cô vốn là giọng nữ đấy, cho dù không cố ý, lời nói ra cũng mềm mại dịu dàng.

"Anh đừng cậy mạnh, tôi chưa từng chăm sóc bệnh nhân như anh, tôi có thể làm gì thì anh cứ nói cho tôi biết, ngã bệnh ở loại địa phương này cũng không phải chuyện đùa..."

Lúc nói chuyện, ngón tay cô vô ý thức sờ sờ trán Khương Nhiên, lại nắm lấy tóc anh quăn quăn.

Cô không có ý gì khác, chỉ cảm thấy có một người sống ở bên cạnh mình thật tốt.

Cái loại cảm giác sống chết có nhau, có nạn cùng chịu đó, quả thật làm cho người ta không tự chủ được liên thân thiết.

Hơn nữa khi Khương Nhiên ngã bệnh cũng không kêu ngoạ như trước, hình như gần gũi hơn so với trước kia.

Thật lâu sau Khương Nhiên mới nói: "Tôi cần một lượng nước lớn, còn có phải ăn gì đó."

Lưu Diệp thấy anh nói như vậy thì rất vui mừng, bổ sung dinh dưỡng thì sức khỏe sẽ tốt lên chứ sao.

Cô không nói hai lời liền lấy hết những trái cây kia ra.

Chỉ là Khương Nhiên ăn rất khỏe, người trước đó còn hôn mê bất tỉnh, lại có thể nhanh chóng ăn hết những thứ đó.

Song những nơi có thể tìm được thức ăn gần đây rất có hạn rồi, cô chỉ có thể giảm bớt phần ăn của mình, tận lực tiếp tế thức ăn cho Khương Nhiên.

Dù sao Khương Nhiên cũng hữu dụng hơn cô nhiều, chỉ cần khỏe lên, ít nhất đối phó với những dã thú kia không thành vấn đề.

Chẳng qua nhìn Khương Nhiên ăn, cô đói đến mức chỉ nuốt nước miếng, bụng lại càng không chịu thua kém kêu lên.

Khương Nhiên dừng động tác lại nhìn cô một cái.

Cô vội vàng gắng gượng nói: "Anh ăn đi, tôi không đói..."

Lông mi Khương Nhiên rất dài, trước kia cô luôn cảm thấy đáng đáp anh rất tốt, lúc này ở khoảng cách gần, cô mới phát hiện lông mi người này quả thật có thể dùng như bàn chải nhỏ.

Song rõ ràng lông mi dày như vậy, da lại tốt như thế, cũng không biết tại sao đặt trên gương mặt này lại cũng không cảm thấy nữ tính.

Ngược lại rất có hình tượng, có cảm giác rất anh tuấn.

Khương Nhiên cũng không khách sáo với cô, cúi đầu cắn miếng lớn, nhanh chóng ăn sạch trái cây.

Lưu Diệp vừa thấy vậy, mặc dù có chút không ngờ, những vẫn cắn răng đưa hết đám trái cây còn lại cho Khương Nhiên.

Lần này cuối cùng anh ta cũng có thể ăn no chứ?!

Nhưng trong nháy mắt những thứ kia lại bị ăn sạch.

Sau đó Khương Nhiên lại dùng vẻ mặt tôi vẫn còn đói nhìn cô...

Mẹ nó...

Người này ngoại trừ là Đại Lực Vương còn kiếm thêm cả Đại Vị Vương à? (Đại vị: Dạ dày lớn)

Hơn nữa đã ăn nhiều như vậy, bụng của anh ta lại vẫn bằng phẳng như cũ!

Lưu Diệp không có cách nào khác, đứng dậy đi xem gần đó còn gì có thể ăn hay không.

Khương Nhiên lại nghĩ đến gì đó, phân phó cô: "Cô mang xác mấy con Áo Đức kia qua đây, cần bổ sung thêm thịt."

Lưu Diệp aizzz một tiếng, song nhanh chóng lại cảm thấy buồn bực, đúng vậy. Cô sao lại quên cho dù những con thú kia là dã thú, nhưng cũng là thịt mà!

Có điều làm sao tìm được lửa để nướng chứ?

Chỉ là nhìn Khương Nhiên, có phải biết được phương pháp đánh lửa không?

Nghĩ như vậy, cô liền lại chạy về phi thuyền, tìm phần còn lại của mấy con Áo Đức, nhặt nhiều thịt kéo trở về.

Chính là trông những thứ đó thật ghê tởm.

Cô cố gắng kiềm nén cảm giác buồn nôn, kéo thứ không biết là chi trên hay chi dưới của con Áo Đức đến cho Khương Nhiên.

Chờ khi đẩy thịt Áo Đức tới trước mặt Khương Nhiên, cô vừa muốn hỏi anh tạo lửa kiểu gì.

Lại thấy Khương Nhiên lôi thịt Áo Đức đi, hai tay xé một cái trực tiếp nuốt sống.

Động tác kia, cảnh tượng đó, rõ ràng quái dị như thế, lại không biết tại sao tên Khương Nhiên này lại làm thuần thục như chuyện đương nhiên vậy.

Tàng thịt đầm đìa máu bị anh kéo xuống một miếng, tùy tiện nhai vài cái liền cứng rắn nuốt xuống.

Anh ăn rất nhanh, hơn nữa còn không chút do dự.

Lưu Diệp lại không chịu nổi, chỉ nhìn hai mắt đã muốn nôn mửa.

Không nói đến những thứ kỳ sinh trùng kia, phương pháp thưởng thức như vậy... Quá kinh khủng đúng không?

Thịt tươi đấy...

Nhưng Khương Nhiên lại ăn rất nhanh, cô sợ hãi tránh đi một lát, chờ một lát sau, Khương Nhiên đã ăn không sai biệt lắm.

Cô sợ những vết máu kia sẽ dẫn Áo Đức tới, chịu đựng ghê tởm lại kéo đám thịt còn dư lại ném ra xa.

Lại dùng lá cây xoa xoa lên vết máu còn lưu lại trên tay và miệng Khương Nhiên.

Lúc lau, ngón tay của cô không cẩn thận đụng phải gương mặt Khương Nhiên, hơn nữa lúc lau tay, ngón tay nhất định phải đụng chạm chung một chỗ.

Cô cảm thấy có chút quái dị, nếu đổi lại là bình thường, cô khẳng định đã sớm ngượng ngùng.

Nhưng bây giờ cô lại không cảm thấy có gì không tốt.

Giống như cô đã quên mất mình là một cô gái rồi.

Là bởi vì... Ở loại địa phương này, giới tính là gì, mình là ai cũng không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng duy nhất chính là sống sót, giúp đỡ lẫn nhau, cố gắng sống sót... Chờ người cứu viện tới đây dẫn bọn họ rời đi...

Có điều ăn xong những thứ đó, Khương Nhiên lập tức lại phát sốt, không nói gì đã rơi vào hôn mê.

Nhìn dáng vẻ ăn uống vừa rồi của anh, còn tưởng rằng anh đã không sao rồi chứ, lúc này thấy anh như vậy, Lưu Diệp lại lo lắng.

Cô không có tí kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân nào, bây giờ gặp chuyện nhất thời nước đến chân mới nhảy nghĩ đến những điều cần chú ý khi bị sốt, khi còn bé cô phát sốt, mẹ cô thường dùng nước lạnh lau tay lau chân cho cô.

Hình như làm như vậy có thể giảm nhiệt độ, bây giờ cô không có khăn bông, chỉ có thể lấy mấy cái lá cây lau mồ hôi cho Khương Nhiên.

Thời gian dài, cô có chút cảm cực không nổi, trong lúc đó cứ mơ mơ màng màng một lát rồi lại giật mình tỉnh giấc, mỗi lần bật tỉnh lại nhanh chóng đi xem tình huống của Khương Nhiên.

Tình huống của anh vẫn lúc tốt lúc xấu.

Hơn nữa đúng là họa vô đơn chí, có lẽ do tinh thần quá khẩn trương, lại cộng thêm bị lạnh, bụng của cô nhanh chóng trở nên đau đớn.

Trước đó bị đau còn có thể ráng nhịn được, lần này lại đau càng ngày càng dữ dội, quả thật đau đớn giống như bẻ từng khúc ruột.

Cô cũng có chút kinh nghiệm, biết biện pháp tốt nhất đối phó với loại đau này chính là uống chút nước gừng với đường đỏ làm ấm bụng, hoặc là dán miếng dán nhiệt.

Nhưng ở nơi này đừng nói nước đường đỏ, ngay cả nước nóng cũng không có.

Cô đang đau đớn, chợt nhìn thấy Khương Nhiên.

Đúng vậy!!!

Cơ thể Khương Nhiên nóng rực, dù sao cũng cần phải làm cho anh hạ nhiệt.

Lúc này cũng không kiêng kị gì nữa, nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, một người hôn mê bất tỉnh, một người cả người đều là bùn đất, lại cộng thêm gì cả...

Còn phân chia nam nữ gì nữa!!

Cô trực tiếp nằm trên người Khương Nhiên, dù sao trọng lượng cô rất nhẹ, bụng dán lên cơ thể nóng rực của đối phương rất thoải mái.

Quả thật chẳng khác gì dán miếng dán nhiệt cả.

Cô có thể cảm thấy khí lạnh trong bụng đang dần dần tiêu tan...

Bụng đã khá hơn một chút, cô liền mệt mỏi buồn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, cô chợt cảm thấy Khương Nhiên bên dưới động đậy.

Cô ngáp ngắn ngáp dài mở mắt ra, mới vừa ngẩng đầu, chợt thấy ở phía đối diện cô và Khương Nhiên, không biết từ lúc có thêm một con Áo Đức!

Thân hình con Áo Đức này nhỏ hơn rất nhiều, bộ lông cũng không rậm rạp, nhưng Lư Diệp đã sợ mất mật rồi!

Có cần phải xui xẻo như vậy không hả!

Cô nửa bò dậy, tay chống lên cơ bụng Khương Nhiên, cô sợ đến mức hàm răng run lập cập, cô đã từng thấy thứ đồ chơi này ngay cả kim loại cũng có thể tách ra, vậy nếu đặt trên người cô, khác nào chơi xé giấy chứ?!

Cô theo bản năng liền cúi đầu diện với ánh mắt Khương Nhiên, cũng không thấy sự khản trương hiện lên trên mặt Khương Nhiên.

Nhưng cô có thể cảm thấy, thân thể Khương Nhiên rất yếu, thân thể bình thường cứng rắn như kim loại, lúc này lại nóng như lửa đốt.

Hai người cũng không nói chuyện, nhưng cũng hiểu được ánh mắt của nhau.

Cô chỉ có thể tự mình tới, có thể bảo vệ bọn họ, chỉ có cô!!

Cô run rẩy đứng lên, con Áo Đức đó nhìn rất nhỏ, nhưng đừng nói là Áo Đức, với thể trạng của cô thì ngay cả chó hoang cũng không đánh lại được...

Cô run rẩy nhặt một nhánh cây lên, lấy hết dũng khí dùng sức ném về phía con quái vật kia, vốn muốn hù dọa đối phương.

Kết quả con Áo Đức kia nhảy về sau mấy bước, lại nhanh chóng cúi người xuống phát ra âm thanh gầm gừ, còn làm ra dáng vẻ chuẩn bị phóng tới.

Lư Diệp biết không tốt rồi, thứ này căn bản không sợ gây gỗ.

Cô thờ hồn hèn, muốn nhặt tảng đá dưới người làm vũ khí, nhưng cô vừa mới cúi người, con Áo Đức kia liền lộ ra hàm răng bén nhọn, kêu ré lên tựa như mang ý cảnh cáo.

Cô biết chỉ cần mình vừa động một cái, đối phương sẽ xông tới.

Chỉ mảnh treo chuông, cô cũng không biết bản thân nghĩ gì, liều mạng giống như bị bức ép đến mức nóng này muốn lấy chồng, cô vụt một cái nhặt tảng đá lên, kêu to một tiếng liền tới, thay vì chờ thứ kinh khủng kia xông tới, cô tình nguyện liều một phen!!

Cho dù tốc độ của con Áo Đức kia có nhanh đi nữa, lúc cô đang di chuyển, đối phương cũng cần phải nhắm chính xác nữa chứ!!

Cô muốn xông tới chỗ con Áo Đức kia, kết quả đợi khi cô xông qua, lại phát hiện con Áo Đức đó thể mà lại chạy đi.

Mẹ nó!!

Quả nhiên là hung ác sợ liều mạng.

Lúc cô tức giận thờ hồn quay trở về, Khương Nhiên đang cố gắng đứng lên, còn nói với cô : "Chúng ta phải rời đi, nó sẽ gọi đồng bạn đến."

Cô dĩ nhiên biết đạo lý đấy, cô nhanh chóng chạy qua đỡ Khương Nhiên.

Chỉ là Khương Nhiên quá nặng, cô vừa định đỡ, liền bị cơ thể anh đè lên suýt ngã.

Khương Nhiên đang cố gắng đứng lên, nhưng vô dụng, anh giống như không còn chút sức lực, muốn đứng lên, nhưng mỗi lần đều không đứng nổi, chỉ là lắc lư, lại ngồi xuống...

Cuối cùng anh mệt mỏi đẩy cô ra, thúc giục: "Cậu đi trước đi."

Lưu Diệp thật sự hết ý kiến, bây giờ còn diễn giong nhân vật chính là thế nào?

Chờ khi nhìn thấy Áo Đức đuổi theo mới diễn cũng được mà, bây giờ không phải còn chưa tới thời khắc nguy hiểm nhất à...

Cứ thế để cho cô đi, cô có thể đi sao?

Cô không để ý đến anh, quật cường còn muốn đỡ anh đi.

Nhưng vô dụng, cô vốn đỡ không nổi.

Hơn nữa cổ tình đúng lúc đó, rừng cây trước mặt bọn họ chợt bị cái gì tách ra.

Cô cho là những con Áo Đức kia đã tới, không nói hai lời nhặt tảng đá lên, học dáng vẻ lúc trước, cúi đầu vọt tới.

Kết quả vừa mới vọt tới phía đối diện, cô liền bị người ta tóm tóc, một âm thanh thô lỗ lớn tiếng mắng chửi: "Mẹ kiếp, con mẹ nó mày mò mẫm đụng cái gì vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 22

Cô thiếu chút nữa là bật khóc, là âm thanh của con người!

Vậy là có người cứu bọn họ rồi !!

Cô vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy người tóm tóc mình là một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn.

Người nọ mặc quân phục màu đen, cái loại cảm giác hơi thờ của quân nhân đập vào mặt, phía sau người đó còn có mấy ngày ăn mặc giống vậy.

Quân trang màu đen phẳng phiu, ở cổ áo và ống tay áo có viền bạc.

Vừa hào phóng lại chừng chặc.

Chỉ là hiển nhiên mấy người phía sau đang vô cùng gấp gáp, trực tiếp xắn tay áo lên.

Cô ngăn người một chút, cũng không biết lai lịch của những người này là gì.

Ngược lại những người đó nhanh chóng lướt qua cô nhìn Khương Nhiên sau lưng cô.

Sau đó rồi rít kêu lên: "Thủ lĩnh!"

Sau đó những người kia liền vọt tới, vây quanh Khương Nhiên, hơn nữa bọn họ còn mang theo công cụ, rất nhanh đã có người mở băng ca ra.

Đáng vẻ huấn luyện nghiêm chỉnh này, quả thật giống như quân diễn.

Thật ra thì Lưu Diệp còn nhếch nhác hơn cả Khương Nhiên, nhưng không ai để ý đến cô.

Ngược lại Khương Nhiên như bị bệnh nặng được nâng lên.

Lưu Diệp cũng không cảm thấy mình bị người ta không để mắt đến, chỉ cần có thể còn sống ra ngoài là A Di Đà Phật rồi, còn những thứ kia căn bản không quan trọng.

Hon nữa có người cứu bọn họ đã quá tốt rồi, cô chăm chú đi theo những người đó.

Nhìn bộ dáng khấn trương của những người này, vừa rồi còn gọi Khương Nhiên như vậy, cô đoán những người này là thù hạ của Khương Nhiên.

Lúc đi trên đường cô có hỏi mấy câu, chỉ là những người đó căn bản không để ý đến cô, cũng không trả lời vấn đề của cô.

Cô cảm thấy buồn bực, dường như những người này không mấy thân thiện với cô.

Hon nữa loại dịch ý tự nhiên này, giống như những người này vốn không thích những người như cô...

Còn có bọn họ cũng quá thô lỗ, sau khi nâng Khương Nhiên lên, cũng không đắp chăn lên cho anh, rõ ràng tắm chăn ở ngay đó mà.

Đi tới nửa đường, cô rất sợ Khương Nhiên bị lạnh, liền đi nhanh về phía đắp chăn lên cho Khương Nhiên.

Kết quả cô nhanh chóng bị tên dẫn đầu kia đẩy qua một bên.

Đừng thấy những người kia nâng thêm Khương Nhiên, nhưng tốc độ bước đi rất kỳ quái, hon nữa băng ca được nâng rất ổn định, cô đi đường hơi không chú ý một cái là bị vấp, vậy mà Khương Nhiên ở trên cang một chút cảm giác trơn trượt cũng không có.

Trong lòng cô cảm thấy ngạc nhiên, biết những người này hon phân nửa là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Ngược lại cô vô cùng vất vả, những bọn họ cũng không để ý cô, coi cô như không khí.

Cô mệt mỏi thở hồng hộc, lúc đứng lại thở hổn hển, những người đó cũng không đợi cô.

Cô hết cách, không thể làm gì khác hon là liều mạng vội vàng đi theo, chỉ sợ những người đó bỏ rơi cô trong rừng rậm.

Thật may là không bao lâu bọn họ đã đến mục đích.

Chẳng qua lần này đón bọn họ cũng không phải là phi thuyền, mà là một chiếc máy bay tạo hình rất rất khác biệt.

Vật kia quả thật giống như trong phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, tạo hình cực kỳ mượt mà, quả thật tựa như một chiếc đĩa bay.

Cô như một đứa bé, vừa bước vào trong, tròn tròn hai mắt đối với tất cả mọi thứ đều cảm thấy tò mò kinh ngạc, nhưng lại không dám lộn xộn sờ lung tung, chỉ đứng đó mở mắt thật to quan sát.

Chiếc máy bay này không hề giống với cái phi thuyền ngắm cảnh lần trước, như một chỗ ở siêu sang trọng, chỗ ngồi của chiếc phi thuyền lần trước rất giống máy bay, thế nhưng cái này lại hoàn toàn giống một trụ sở.

Bên trong còn có khu vực khác nhau, ngoại trừ tạo hình bên tròn rất lưu loát tròn đẹp, tất cả bố cục chức năng của các khu đều như một hộ gia đình.

Bây giờ bọn họ đang tiến vào phòng khách.

Những người đó nhanh chóng lại mang Khương Nhiên lên phòng ngủ.

Cô cũng không biết mình nên làm gì, liền đi theo những người đó, song còn chưa đến gần, cô liền bị thù hạ của Khương Nhiên đẩy ra ngoài.

Cô ngượng ngùng đứng ở cửa một lúc.

Liền nghe thấy bên trong người cầm đầu đang báo cáo gì đó với Khương Nhiên, nghe lời kia thì hình như người nọ là phó quan của Khương Nhiên.

Nói chuyện âm vang có lực, vô cùng nghề nghiệp.

Rất kỳ quái là, cảm giác Khương Nhiên cho cô không phải là quân nhân, nhưng bây giờ sau khi đối mặt những người đó, âm điệu của Khương Nhiên cũng trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Chỉ là sau khi báo cáo công việc xong, chờ khi tên phó quan kia đi ra, dường như anh ta có ý, hỏi cô: "Là mày để lại câu kia trên phi thuyền hả?"

Cô thật sự ngoài ý muốn, bởi vì nhìn thái độ đối phương dường như không hề vui mừng, do dự một chút, cô mới nhỏ giọng ừ một tiếng.

Quả nhiên sau đó liền nghe người nọ chỉ trích nói: "Con mẹ nó mày để quên đầu óc ở nhà à, chỗ này mẹ nó có thể phân rõ bên trái bên phải à, chúng tao sao có thể tìm được? Mày chưa từng tham gia quân huấn sao? Đây mẹ nó là điều đơn giản nhất..."

Lưu Diệp bị đối phương mắng đầu cũng không ngẩng lên được, nhưng trong lòng rất uất ức, không nhịn được giải thích một câu: "Thật xin lỗi, nhưng tôi chỉ muốn làm tốt..."

Tên phó quan kia túm cô qua, lạnh lùng liếc nhìn cô, căm ghét giống như nhìn thấy ruồi bọ, cũng không để ý giải thích của cô, quẹt qua tay cô bước đi.

Cô bị đối phương đẩy làm thân thể nghiêng một cái, cả người thiếu chút nữa dán lên trên tường.

Khí thế của những người này cũng quá mạnh mẽ, hơn nữa bắt mắt với cô, chỉ cần dùng mắt là có thể nhìn ra.

Cô cũng không biết làm sao mình lại đắc tội với họ, lúc này những người đó đều ngồi ở trong phòng khách, cô cũng không biết nên đi đâu, cuối cùng liền tìm một nơi như thư phòng tránh vào đó.

Hơn nữa cô thật sự mệt mỏi, sau khi vào thư phòng cô cũng không lo được trên người bản hay không bản, trực tiếp an vị trên ghế cuộn mình nghỉ ngơi.

Không biết đã qua bao lâu, cô thật sự vừa khát vừa đói, đứng lúc bên cạnh có một tủ rượu.

Cô khẩn cấp muốn uống chút đồ uống nóng.

Cô liền đi tới mở tủ lục lọi, cho dù là đồ uống nóng gì cũng được, đương nhiên nếu có chocolate hay nước đường đồ thì tốt hơn.

Chỉ là cô lục lọi nửa ngày, cũng không còn lục được đồ uống nóng có thể uống nào, ngược lại lục ra được một đồng chai rượu có thể so với tác phẩm nghệ thuật.

Ngược lại vài hộp bánh ngọt nhìn cũng không tệ lắm, cô lấy một chút ra, ăn vào trong miệng ngọt ngào.

Còn có những đồ uống kia, cô cũng lấy ra, ăn uống từng ngụm từng ngụm.

Lúc ăn uống cũng đã lưng bụng, cô tò mò không biết tại sao hoa văn tầng dưới cũng nhìn rất quái lạ, chỗ khác đều là hoa văn đối xứng, chỉ có hoa văn chỗ này lại khác.

Cô tò mò đẩy ngăn tủ kia một cái, chỗ đó nhanh chóng bị đẩy ra.

Đây là một ngăn mật à?

Cô sợ hết hồn, khẩn trương nhìn vào trong, biết không nên tò mò, ngộ nhỡ thấy thứ gì không tầm thường là có thể xong đời.

Nhưng khi cô muốn đẩy lại, lại phát hiện bên trong căn bản không có gì khó lường cả, chỉ để một quyển sách mà thôi.

Nếu là quyển sách nghiêm túc, cô cũng cũng không động linh tính.

Thế nhưng quyển sách kia, nhìn rất nhỏ, chính là loại sách mà khi cô còn đi học các bạn học nữ thường truyền tới truyền lui...

Đây không phải là tiểu thuyết ngôn tình à?

Cô buồn bực cầm lên liếc mấy cái, bìa sách là một nam một nữ, sau khi lật ra, nội dung bên trong cũng chính là những thứ tình yêu nam nữ kia.

Hơn nữa còn là chủng loại tiểu thuyết rất văn nghệ....

Đây thật là quá thần kỳ, thế nào ở đây lại có loại sách này?

Cô còn tưởng rằng chỉ có mấy cô gái mới thích xem những thứ này chứ.

Cô cẩn thận nhìn một chút, phát hiện ngày xuất bản trên quyển sách này đã cách bây giờ ít nhất hơn ba trăm năm.

Nói như vậy đây là sách cổ?

Đồ cổ à?

Cô xem mấy lần, phát hiện mặc kệ là ở thế giới nào, ước mơ với tình yêu đều giống nhau, có điều kết cục của quyển sách này không tốt chút nào, đại khái nói về tình yêu đau khổ của một người đàn ông với một người phụ nữ, vô cùng yêu đối phương, móc tim móc gan vì đối phương, bất chấp tất cả yêu đối phương... Kết quả người phụ nữ kia mắc phải bệnh nan y mà chết... Sau đó người đàn ông kia liền ôm thi thể người phụ nữ tự tử mà chết.

Thật ra thì tình tiết thật sự rất cũ, nội dung cũng vô cùng máu chó.

Chỉ rất không ngờ là ở phần kết, lại có một đoạn văn viết tay, hiển nhiên là có người sau khi đọc xong rất xúc động phát biểu ý kiến.

Chữ viết đoạn trang giống như được in ra.

Hơn nữa nhất bút nhất hoa, cái loại cảm giác con mắt sách đập vào mặt.

Cái thế giới này thật sự có đàn ông sau khi đọc tiểu thuyết ngôn tình thì ngồi viết cảm nhận?

Chỉ là câu văn viết ra đặc biệt làm cho người ta không nói được lời nào, giọng văn vừa vặn vừa về lại vừa sến súa, sau khi cô đọc xong thì cả người đều

nổi da gà.

"Giấc mơ đẹp nhất là an nghỉ dưới mặt đất với người phụ nữ mình yêu, tình yêu oanh oanh liệt liệt... ... Người ta thích nhất / là thiên hạ / đáng yêu nhất..."

Dạng này dạng kia , cô đọc mà da đầu run lên, không nhận được nghĩ, đàn ông ở thế giới này rốt cuộc có hiểu tình yêu là gì hay không vậy...

Cô đang 囧 lắm, không biết những thủ hạ kia của Khương Nhiên sao lại tìm được thư phòng này, mới đầu bọn họ cũng không chú ý đến cô.

Chỉ chăm chú tìm rượu trong tủ rượu.

Hơn nữa những người đó rất thô lỗ, khi cô núp ở ghế sa lon, liền nghe những người này bình luận độ rượu của rượu trong tủ quá thấp, còn châm chọc nói sở kiểm sát đều đã bị cất trứng, một chút rượu mạnh cũng không có, không có chút khí khái đàn ông nào.

Song sau khi những người đó tìm thấy rượu xong, nhanh chóng chú ý tới cô ở góc tường.

Trong đó có một người còn phát hiện quyển sách trên tay cô, ở đó ghé mắt nhìn mấy lần, sau đó trực tiếp cướp đi.

Vừa lật vừa vui mừng.

Nhất là sau khi nhìn thấy chữ ký trên sách trang, càng cười ngặt nghèo hơn, la hét: "Mẹ nó! Mậu đại mặt lạnh vô địch vũ trụ vô, thế mà lại thích đồ chơi này à?"

"Đây là quyển sách lãng mạn học phái kinh điển à?" Cái tên phó quan kia dường như cũng phát hiện ra cái gì, nhận lấy quyển sách, nói một câu: "Đây chính là đồ cô đây!! Tiêu tử này thường thức rất cao à nha."

Nói xong nhét quyển sách kia vào túi của mình, còn lẩm bẩm: "Ta con mẹ nó viết thơ, mới thật sự là hay nhất trên thế giới, ta muốn nói lời lãng mạn, phái lãng mạn cũng phải còi quăn, biết gì là đàn ông đích thực không, gì là kỹ sư tinh thần nghiêm chỉnh không, số mệnh ta không tốt, không trải qua thời điểm tốt, ta muốn ra đời sớm mấy ngàn năm, ta tuyệt đối sẽ là một kỹ sư danh dự chết trận vì thực nữ... Hiểu không, ta mới là truyền nhân chân chính của phái lãng mạn cổ điển!! Mậu Ngạn Ba liền là một đồ bỏ đi..."

Lưu Diệp giương mắt mà nhìn, từ lúc tới thế giới này, đàn ông cô gặp được không phải là đám người Vũ Mị, thì cũng là loại người như Mậu Thần, nói thật, cô luôn cảm thấy đàn ông ở thế giới này có chút cổ quái.

Nhưng lúc này một đám đàn ông ngồi rải rác ở phòng khách, trong miệng nói lời không sạch sẽ.

Cô chợt cảm thấy như đang trong tiết thể dục ở đại học, một đám nam sinh quá nhiều hormone nam tính xúm lại với nhau.

Nhưng nam sinh ở đại học còn biết thu liễm một chút, đứng trước mặt nữ sinh chẳng dám hùng hùng hổ hổ, nhưng những người lại không giống vậy.

Bất kể là tư thế ngồi hay là lời nói đều vô cùng... Thô tục...

Cô sợ hãi núp ở góc tường không dám nhúc nhích.

Những người đó vẫn còn đang nói chuyện, cô xui xẻo hồ đồ nghe, liền nghe những người đó vẫn đang bàn về quyển sách kia.

"Cậu trước tiên đừng có thu lại, để tất cả anh em xem một chút, tên Mậu Ngạn Ba kia viết cái gì..."

"Ai da, ở vũ trụ cuối cùng, nữ thần trong mộng... Đây là muốn gái đến phát điên rồi... Còn phái lãng mạn... Mấy người bọn cậu không bình thường... Cả ngày chơi đùa không bình thường..."

Lưu Diệp vừa ngây ngô vừa 囧 nghe một lát, rốt cuộc mới nghe rõ.

Thì ra là... Chủ nhân của cuốn sách này là Mậu Ngạn Ba?

Còn có chiếc máy bay này là do thủ hạ của Khương Nhiên trực tiếp lái ra từ viện kiểm sát, sau khi biết được Khương Nhiên xảy ra chuyện, những người này muốn đi tìm viện kiểm sát liêu mạng, kết quả không tìm được Mậu Ngạn Ba liền lái chiếc máy bay của người ta đến đây...

Cô cảm thấy những người này chẳng khác gì thổ phỉ, chẳng trách lại kéo theo thù hận...

Hơn nữa miệng bọn họ còn đặc biệt độc.

Ở đó cầm quyển sách hi hi ha ha, còn có người nói muốn quay lại, phát ra ngoài, cho Mậu Ngạn Ba đẹp mắt...

Mặc dù chưa từng gặp Mậu Ngạn Ba, song nghĩ tới lúc bình chọn thập đại phụ nữ, cái tên Mậu Ngạn Ba khốc duệ suất đó, còn có gương mặt poker...

Lưu Diệp chợt cảm thấy không phải mình phát hiện ra cái thứ gì khó lường chứ... Mức độ tồi tệ kia giống như đang nhìn lên nhật ký kỳ tự xuân của thiếu niên vậy...

Hiện tại thấy bọn họ còn muốn chụp ảnh phát tán lên internet... Cô cũng rất khó chịu...

Dù sao sách này cũng do cô tìm ra, cô sợ hãi ngồi ở góc tường nói một câu: "Như vậy không tốt đâu... Phát tán ra ngoài..."

Vừa dứt lời, phó quan gác chân trên ghế sofa liền chú ý tới cô.

Tên phó quan kia ngược mí mắt lên, bộ dáng vô lại, như một tên côn đồ lưu manh.

Nhìn ánh mắt không phải của người lương thiện kia, Lưu Diệp chợt thấy khăn trương, chỉ là còn chưa chuẩn bị xong, tên phó quan đó đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, giống như trâu chọc chó nhỏ mèo nhỏ đi tới trước mặt cô, xách cổ cô lên đi ra bên ngoài.

Vóc dáng hần cao hơn cô nhiều, tùy tiện nhấc lên, mũi chân cô liền không thể không đứng thẳng mới có thể thăng bằng thân thể.

Hơn nữa hần không chút khách sáo nào cũng không kiêng nể bước đi của cô thích hợp hay không, trực tiếp xách cô tới một cái cửa.

Cửa rầm một cái mở ra, đó là một phòng tắm.

Lưu Diệp đang buồn bực, không hiểu người này xách theo mình tới chỗ này làm gì, sau đó cô liền cảm thấy cả người nghiêng một cái, cô đã bị đẩy vào bên trong.

Trước khi cô kịp phản ứng, đã có người cầm vòi hoa sen lên, một bộ dáng vẽ xem kịch vui.

Cô bị dọa sợ, dựa lưng vào bệ rửa tay, khăn trương nhìn về phía những người này.

Đám người trước đó còn uống rượu tán gẫu đều tụ tập ở chỗ này, giống như một đám ác đồng.

Lúc học sơ trung cô đã từng thấy những nam sinh nghịch ngợm chinh trị đồng tính thế nào, bắt nạt những nam sinh nhỏ bé đang hoàng...

Hiện tại cảm giác những người này cho cô chính là như thế...

"Mày có biết mình bản thể nào không?" Trong miệng tên phó quan kia còn nhai bánh ngọt, cười ha ha phân phó người đang cầm vòi hoa sen: "Xối nước cho tên tiểu tử này đi, nhìn mẹ nó thật ghê tởm."

Người cầm vòi hoa sen không nói hai lời liền mở vòi nước, Lưu Diệp nhanh chóng bị dính ướt, người cầm vòi hoa sen rất ác liệt, chẳng ngó ngàng gì, có mấy lần còn cố ý xối vào đầu của cô.

Cô bị xối nước không mở nổi mắt.

Những lời nói và tiếng cười ác liệt kia lại không bị che dấu, lúc cô đang bị nước phun vào, còn có thể nghe được bọn họ đang hạ thấp cô...

Đang kể khổ cô...

Cười cô không có khí phách đàn ông... Cười động tác ghê tởm của cô...

Còn đáng đáp như con gà bệnh... Uống nhiều kích thích tố, ngay cả hậu kết cũng không có...

Sau khi xối nước xong, tên phó quan kia còn vô cùng ác liệt dùng chai rượu trong tay chọc chọc bộ ngực của cô, mặt chán ghét phê bình: "Một người đàn ông, công việc tốt không làm, mẹ nó chỉ biết vận eo mong giả làm phụ nữ kiếm tiền, cậu nói da mặt của tên kia lớn lên trông như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 23

Nước lạnh xối vào cô rất khó chịu, sau khi những người đó đi, cô ngồi xồm trên mặt đất, nhìn nước chảy không ngừng tập trung lại, xoay tròn chảy tới một lỗ nhỏ...

Không hiểu đã đến lúc này, đầu óc cô còn có thể không tìm không phổi nghĩ tới, nước thải trên máy bay sẽ được xử lý như thế nào...

Không phải là sử dụng tuần hoàn chứ?

Sau khi tinh lọc lại tiếp tục dùng?

Có máu từ trong quần áo ướt đầm chảy ra.

Cô run rẩy đứng lên, khép chặt cửa phòng tắm lại.

Cô tìm được đồ dùng vệ sinh bên trong, lau thân thể sạch sẽ, lại vắt quần áo ướt đầm.

Chỉ là không biết do bị nước lạnh kích thích, hay do thân thể quá yếu ớt.

Cô phát hiện kinh nguyệt của mình ít đến thảm thương, chẳng khác gì không có.

Trong lòng rất đau, có một loại uất ức, nhưng không chỗ để nói.

Cô dùng sức ép nước mắt trở về, cố gắng không nghĩ đến những chuyện kia.

Mặc kệ bận rộn, tìm vôi hoa sen, xối những vết máu kia đi.

Làm những chuyện này đâu vào đấy, cô cũng tự an ủi mình, bị xối nước dù sao cũng tốt hơn bị một đám người □.

Lại nói cô hiểu được tại sao những người đó lại ghét cô.

Suy nghĩ một chút là biết được. Thủ lĩnh của bọn họ bị cô XXOO, những người đó có thể cho cô về mặt hoà nhã mới là lạ?

Nói thật đừng nói là thủ lĩnh của bọn họ, dù là tội phạm □ mãn hạn tù, cô cũng sẽ không cho đối phương về mặt hoà nhã, khẳng định khinh bỉ đối phương cả đời...

Cô như vậy, mặc dù rất oan uổng, nhưng những người đó nào biết cô không hề có công cụ để phạm tội chứ.

Đôi khi cô đi ra, phòng khách đã bị bọn họ chơi đùa không ra hình thù gì rồi, chai rượu bay loạn, phòng khách vừa rồi vẫn còn rất chỉnh tề, lúc này chẳng khác gì chuồng heo.

Cô sợ lại trêu chọc vào đám sát tinh kia nữa, liền nép vào góc tường đi ra bên ngoài.

Nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên đi đâu, cô liền tìm một nơi hình như là tủ treo quần áo trốn vào trong đó.

Cái tủ quần áo này khá lớn, quần áo được phân loại để bên trong.

Cô giật mình, chờ sau khi mở cánh cửa tủ ra, tên phó quan hung ác liền thò đầu vào, mắt kiên nhẫn thúc giục cô: "Này, mau ra đây, viện kiểm sát tới đón mày."

Lưu Diệp ồ một tiếng, cũng biết sớm muộn cũng sẽ bị đón đi, chỉ không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nhưng dù sao đi sớm cũng tốt hơn đi muộn, so với những người này thì viện kiểm sát nhất định chính là Bỏ Tắt.

Chỉ là lúc đi tới cửa, cô chợt nhớ tới Khương Nhiên...

Cô rất muốn hỏi tình hình hiện tại của Khương Nhiên thế nào.

Song cũng đoán được nếu mình nói muốn tạm biệt Khương Nhiên, nhất định sẽ bị đối phương đập cho mấy cái.

Cô liền không nói gì, cúi đầu đi về phía trước.

Máy bay từ từ hạ xuống, lúc chạm mặt đất thì cô cảm thấy cả người nghiêng về phía sau.

Sau đó cửa khoang từ từ mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Chờ ở cửa là một đôi binh sĩ súng vác vai, đạn lên nòng, tư thế kia giống như phải không phải đang chờ một tên tội phạm xâm phạm tình dục, mà là một tên tội phạm nguy hiểm.

Cô hít sâu một cái, phát hiện người cầm đầu vẫn là Hòa Sơ, nói thật, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Có thể còn sống trở về là tốt rồi.

Chỉ là cô vừa đi tới ngưỡng cửa, chợt nghe thấy có người gọi cô.

Cô vội quay đầu nhìn, thấy người gọi cô là một người đàn ông cực kỳ tuấn tú.

Kể từ sau khi cô lên máy bay, chưa từng nhìn thấy người này.

Lúc này cô mới phát hiện trên máy bay lại có một người lớn lên trông còn giống phụ nữ hơn cả cô...

Cũng bởi vì mình lớn lên trắng nõn liền bị người ta nói là ảo là...

Vậy người này thì sao?!

Rõ ràng đáng đáp còn... Giống phụ nữ hơn cả cô...

Chỉ là vẻ mặt người này cũng không quá tốt, ánh mắt đặc biệt nghiêm túc cũng đặc biệt lạnh lùng.

Cảm giác quân nhân so với đám khốn kiếp kia mạnh hơn nhiều, giọng nói người nọ còn khàn khàn.

Người nọ cũng không thèm để ý đến đám người phó quan, trực tiếp đi tới trước mặt Hòa Sơ, đầu tiên là chào một cái quân lễ.

Động tác kia vừa ngẫu vừa đẹp.

Lưu Diệp cũng ngây người, không hiểu anh ta đang muốn làm gì, chỉ là giao cô ra thôi mà, còn cần cả nghi thức giao tiếp nữa à?

Cô đang ngẩn người, người đàn ông tuấn mỹ đó đã lên tiếng, giọng nói cứng nhắc nói với Hòa Sơ, "Tôi là quân trưởng Quan Chi của quân đoàn một của Khương Gia Quân, người này mới vừa được điều động vào quân đoàn một của Khương Gia Quân, theo như pháp lệnh năm x67, cậu ta được hưởng quyền được miễn hình sự, nếu như có nghi vấn gì thì có thể đệ đơn lên tòa án quân sự để xem xét..."

Lần này không riêng gì Hòa Sơ, ngay cả những người thuộc Khương Gia Quân cũng ngẩn ra.

Lưu Diệp càng thêm kinh hãi không tin nổi.

Đây là lệnh điều động?

Quân đoàn một?!

Rất cuộc là có ý gì vậy?!

Mấy tên lưu manh kia càng ồn ào ầm ĩ như phát điên, có gì nhầm lẫn không, tại sao lại như vậy... Tôi cũng muốn...

Vô vo ve ve.

Hòa Sơ bên kia nói cái gì mà làm trở ngại tư pháp công chính... Yêu cầu nghiêm túc đối xử... Lấy đặc quyền...

Lưu Diệp đang không biết làm sao, tên Quan Chi kia đã đi tới trước mặt cô, phân phó nói: "Thủ lĩnh gọi cậu qua."

Lưu Diệp mơ mơ màng màng ồ một tiếng, lúc cúi đầu đi vào trong, vốn vẫn rất tốt, chợt bị tên phó quan kia vuron chân ra ngáng chân cô.

Cô buồn bực ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, bộ dáng đắc ý kia của đối phương, thật sự rất giống một tên lưu manh.

Đối đãi với loại người như vậy, cô lựa chọn im lặng...

Đồ chơi này còn đòi làm kỹ sư Vũ Trụ bảo vệ phụ nữ chứ...

Vừa rồi thiếu chút nữa thì làm phụ nữ vấp như chó gặm bùn đấy!!

Người anh em à!

Cô không dám lên tiếng, chạy chậm đến gian phòng của Khương Nhiên.

Trên đường đi, cô đã đại khái nghĩ hiểu vài chuyện, đây là Khương Nhiên muốn bảo vệ cô đúng không?

Muốn cho cô miễn bị xử phạt hình sự...

Cho nên mới để cô gia nhập vào trong đội ngũ gì đó, nghe những người kia ầm ĩ thì hình như đội ngũ này rất lợi hại, thuộc về những thứ truyền thống vinh quang...

Cô dần dần u mê, một mặt cảm thấy rất may mắn, nếu thật sự bị xử thêm vài năm, thân phận của cô khẳng định sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Thế nhưng Khương Gia Quân kia là cái gì?

Đầu cô như một đồng bột nhào, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu... Hơn nữa còn là quân đoàn một, sẽ không thật sự để cô đi làm lính chứ?!

Vừa nghĩ tới sẽ phải ở chung một chỗ với đám lưu manh kia, cô sợ đến phát hoảng.

Khi đi tới phòng ngủ, Khương Nhiên vẫn còn mang bộ đáng yếu ớt nằm trên giường bệnh.

Có lẽ cảm thấy có người đến gần, Khương Nhiên hơi mở mắt ra.

Lưu Diệp nhanh chóng nặn ra một nụ cười nhẹ nhõm, nhỏ giọng hỏi: "Anh khỏe hơn chút nào chưa? Tôi vừa nghe quân trưởng Quan Chi của quân đoàn một kia nói rồi, nói để tôi vào đội ngũ của anh... Sau đó có thể không cần chịu xử phạt nữa..."

Khương Nhiên không nói gì.

Anh quá yếu ớt rồi, ngay cả hơi sức để nói cũng không có.

Lưu Diệp theo bản năng nắm cổ tay anh kiểm tra nhiệt độ trên người anh.

Vẫn cao như vậy...

Cô cảm thấy có lẽ anh đang khát, liền lấy chén nước bên cạnh nhuận môi cho anh.

Sau khi làm xong, Lưu Diệp ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nhìn anh.

Khương Nhiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô không dám lấy chuyện của mình đi quấy rầy cái người vẫn còn yếu ớt này.

Cô ngồi bên cạnh anh, rất nhiều việc cũng trộn lẫn trong đầu, lúc thì nghĩ đến những người nói xấu anh, gì mà bá đạo kiêu căng ngạo mạn... Lúc thì nghĩ đến những chuyện khi bọn họ còn ở trong rừng...

Rõ ràng cửa đã đóng chặt, trong lúc đó cô còn nghe thấy âm thanh cái vĩa bên ngoài.

Mơ hồ là những người kia đang kháng nghị gì đó, đều là lời nói bị vu nhục bị tổn hại.

Sau đó Quan Chi liếc mắt một cái nghiêm túc trả lời: "Đây là ý của thủ lĩnh, hơn nữa các cậu vẫn chưa rõ à, làm như vậy có thể đỡ cho người của viện kiểm sát lấy chuyện này đi rêu rao, hơn nữa thủ lĩnh nói người này đã cứu ngài, bảo các cậu hãy tôn trọng một chút... Vừa rồi tôi không nói ra là muốn để lại mặt mũi cho quân đoàn hai các cậu, thật ra thì thủ lĩnh sớm đoán được đám cận vệ các cậu sẽ làm gì..."

Lưu Diệp ở bên trong nghe một lát, bên ngoài ầm ầm ỉ ỉ, nhưng lòng của cô lại có cảm giác ấm áp.

Cô tiến tới trước mặt Khương Nhiên, vô cùng cảm kích nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh... Rõ ràng thân thể không tốt, còn bận khoản về tôi..."

Trước kia vẫn còn rất ghét anh, ai biết bây giờ chính là người này đang giúp mình.

Bọn họ bay rất lâu, những tòa nhà nhỏ như con kiến dưới mặt đất càng ngày càng nhiều, cô xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, kiến trúc quen thuộc càng ngày càng nhiều, nhưng bọn họ cũng không dừng lại, bay thẳng qua khu người nghèo, lại qua một lúc lâu, cảnh sắc bên ngoài từ từ biến thành biển rộng...

Nước biển rất xanh, dần dần không trông thấy đất liền nữa, rốt cuộc mới thấy một hòn đảo.

Bọn họ vẫn còn cách cái đảo đó rất xa, đã nhìn thấy một tòa nhà giống như kiếm kích cao ngất.

Chờ khi máy bay hạ xuống đất trống, bên ngoài đã có vài người mặc quần áo màu trắng đứng chờ ở đó.

Nhìn dáng vẻ những người đó thì hình như là nhân viên y tế, chờ sau khi bọn họ đi xuống, những người đó nhanh chóng nhắc Khương Nhiên lên giường bệnh, một đường đẩy về phía toàn như như thanh kiếm kích.

Lưu Diệp có chút mờ mịt, trong lúc nhất thời không biết mình nên làm gì.

Ngược lại Quan Chi chủ động chào hỏi cô: "Cậu qua đây, tôi dẫn cậu đi làm quen hoàn cảnh ở đây trước."

Tên Quan Chi này có gương mặt rất giống phụ nữ, cô đi bên cạnh anh nhanh chóng hiểu được, vì sao rõ ràng người này lớn lên còn giống phụ nữ hơn cô, mà những tên khốn kiếp kia lại không dám cười nhạo là ảo tưởng.

Vóc người người này cao ngất, hơn nữa trên người còn có một loại khí thế bên trong.

Chính là cho người ta cảm thấy quá nghiêm túc quá cứng nhắc.

Cô thận trọng đi theo, thật ra thì vô cùng tò mò, không hiểu rốt cuộc Khương Gia Quân là làm cái gì, không thật sự cho cô làm lính chứ?

Cô cũng liền tò mò mà hỏi: "Thật xin lỗi... Tôi không hiểu những thứ đó, chính là Khương Gia Quân ấy... Không phải thật sự để tôi làm lính chứ?"

Quan Chi nhanh chóng trả lời: "Chỉ là chức xuông mà thôi, chờ sau khi chuyện ở viện kiểm sát qua đi, sẽ đưa cậu ra khỏi đảo, có điều cho dù là chức xuông thì cũng là lần đầu tiên trong hai trăm năm qua, hi vọng cậu có thể thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Anh ta đã nói như vậy, cô cũng không dám hỏi bậy, thật ra thì cô rất muốn hỏi cô có thể liên lạc với người bên ngoài hay không...

Cô rất nhớ đám người Vũ Mị, cũng muốn biết Điền Thất thế nào...

Thế nhưng bây giờ cô cũng không dám nói.

Chỉ cần nhẫn nại đến khi chuyện viện kiểm sát qua đi, đến lúc đó... Cô sẽ khôi phục cuộc sống trước kia, cũng sẽ không bị những chuyện lung tung lộn xộn này giày vò nữa...

Cô nhanh chóng đi theo người này, làm quen với hoàn cảnh xung quanh, chỉ là đi không bao lâu, cô nhìn ra chỗ này có cái gì đó là lạ.

Trách không được cô đi vào chỗ này lại không hề cảm thấy trắng lệ hay xinh đẹp, bởi vì đây vốn không phải là biệt thự trên biển, thay vì nói là trụ sở trên biển, không bằng nói là một căn cứ quân sự...

Trước cô có nghe Mậu Thần nói về những thứ này, còn tưởng rằng đó là một địa phương rất hoa lệ chứ, bây giờ nhìn lại, chỗ này căn bản không hề giống như trong tưởng tượng của cô...

Chỗ này căn bản là một doanh trại.

Hơn nữa mới đầu cô nghe về Khương Gia Quân còn tưởng rằng chính là đám người bọn họ, lúc này thấy kích thước doanh trại, cộng với cơ sở vật chất xung quanh, cô thật sự phải hít một hơi lạnh, cái trụ sở này, ít nhất cũng phải có hơn ngàn người?

Nhưng đi một lát, cô lại cảm thấy cực kỳ quái dị, doanh trại này quá lạnh lẽo buồn tẻ rồi, không có âm thanh gì cả...

Chẳng lẽ chỗ này thật sự chỉ có vài người bọn họ?

Vậy thì tại sao lại phải xây dựng lớn như vậy, với cái kích thước này mà chỉ có bọn họ ở thì không phải quá lãng phí à?!

Trên đường vô cùng yên ắng, một lời tán gẫu cũng không có, tất cả đều là việc chung làm chung.

Nhìn sơ qua sân huấn luyện và sinh hoạt khu phía sau, lúc sắp xếp nơi ở cho cô, Quan Chi cũng chỉ nói mấy câu đơn giản: "Chú ý quân vụ chỉnh tề, bữa sáng lúc tám giờ, bữa trưa mười hai giờ, bữa tối sáu giờ, thời gian ăn cơm là hai mươi phút, cần gì thì liên lạc với bộ hậu cần, ngày mai nhớ đứng sáu giờ bắt đầu huấn luyện."

Lưu Diệp ừ ừ gật đầu theo thói quen, lúc đám người đi lại theo thói quen nói tiếng cảm ơn.

Sau đó cô cũng biết mình lại nói bậy, mặc dù Quan Chi không nói gì, nhưng hiển nhiên trong lòng không có thiện cảm với cô.

Cô thiếu sót loại khí chất của quân nhân...

Cô hít sâu một hơi, ngồi trong phòng nhỏ của mình.

Cửa sổ nhỏ hình vuông, còn có giường đơn, bàn ghế đơn giản, sát vách phải là phòng rửa tay.

Mặc dù cơ sở rất đơn giản, nhưng mà vẫn tốt hơn chỗ ở trước kia của cô rất nhiều, chủ yếu nhất là chỗ này còn là hẳn một phòng đơn đấy.

Bản thân cô cũng cảm thấy như đang nằm mơ, không biết tại sao mình lại từ vị trí tù nhân biến thành như bây giờ?

Quả thật giống như đóng phim.

Trước kia thấy khu nhà giàu, cô cảm thấy như đi vào thế giới khoa học viễn tưởng, hiện tại đi vào nơi này, lại không còn cái loại cảm giác khoa học viễn tưởng ấy nữa.

Dù loại kiến trúc kinh người, còn xung quanh hòn đá là những vũ khí cô không biết tên.

Chỗ này không những toàn là đàn ông, mà còn là đám đàn ông tràn đầy hormone bạo lực.

Đồng hồ trên tường chuyển động, lúc gần sáu giờ, cô sắp xếp cho mình xong, chuẩn bị đến phòng ăn ăn cơm.

Thời gian ăn cơm ít ỏi như vậy, cô không nắm chặt thì buổi tối sẽ đói bụng.

Lúc cô đang khần trương, rất sợ bị đám đàn ông rộn ràng hoà thuận vui vẻ đẩy tới chen đi.

Không ngờ sau khi đến phòng ăn, cô bị cảnh tượng nơi đây làm cho ngây ngẩn cả người, người bên trong ít đến thảm thương, rõ ràng sắp xếp nhiều bàn ăn như vậy.

Nhưng phần lớn đều trống không, chỉ có hai bàn ở giữa là ngồi đầy người.

Người trên bàn cũng không nhiều, một bàn nhiều lắm cũng chỉ có bảy tám người...

Một nhóm là đám người Quan Chi, một nhóm là những người phun nước vào người cô.

Nhà ăn giống như quán buffet, muốn ăn gì thì tự mình lấy.

Cô không dám lấy nhiều, chỉ lấy một chút, hơi do dự, cảm thấy vẫn không nên làm bọn Quan Chi thêm ngột ngạt, cô liền thành thật trốn ở góc nhỏ hẻo lánh bắt đầu ăn.

Trong lúc đó cô có thể cảm thấy rất nhiều người đều ngược mắt nhìn cô, quan sát cô.

Lòng bàn tay cô dần dần đầm đìa mồ hôi.

Cũng không biết trong miệng đang nhai gì, hoàn toàn dựa vào bản năng mà ăn, cố gắng lấp đầy bụng.

Nhất thời trong phòng ăn lớn đến đáng sợ chỉ có âm thanh bát đĩa va chạm.

Cô cũng không biết mình ăn hết thế nào, vừa ăn xong, cô giống như chạy trốn về phòng ngủ của mình.

Không biết vì sao ánh mắt của tên phó quan kia lại làm cô cảm thấy sợ sệt, cô rất sợ những người đó sẽ gây rắc rối cho cô.

Nhưng dù cô sợ thế nào, thì buổi tối vẫn không thể tránh khỏi.

Khi cô đang nằm trên giường nghỉ ngơi, lại nghe thấy có người gõ cửa.

Thời gian trước cô không có một giấc ngủ ngon, bây giờ khó khăn lắm mới được nằm xuống giường, lại bị người gọi dậy, cô cũng rất buồn bực.

Nhiều bắp thịt trên người vừa động đã cảm thấy đau.

Hơn nữa người gõ cửa rất thô lỗ, cô khăn trương toàn thân đều căng thẳng, nhưng lại không thể không mở cửa, loại cánh cửa cầu đối hai bên này đập một cái là có thể đá văng.

Cô chỉ phải run run rẩy rẩy mở ra, quả nhiên thấy đứng bên ngoài là đám người phó quan.

Cô sợ hãi rụt người lại phía sau.

Nhưng động tác của tên phó quan kia lại rất nhanh, hi hi ha ha một phát kéo được cánh tay cô, ở đó cười tự giới thiệu mình: "Mày chạy cái gì, chúng ta còn chưa chào hỏi nhau đâu, tao là Sở Linh thuộc quân đoàn hai, tiểu tử Quan Chi kia chưa dạy mày quy củ à, thấy tao mà không biết chào sao?"

Lưu Diệp biết mình không chạy được rồi.

Sợ đưa tay chào, chỉ là động tác quá nhanh, cô lại quá khăn trương, động tác chào đó giống như con gấu chó vậy, cô lại còn chào ngược hướng.

Những người đó ghen cười nhìn cô.

Sở Linh ngược lại không nhào tới đánh cô, mà là nhạo báng: "Này, mày đã mới tới, theo quy củ thì sẽ phải nghe lời của tiền bối, tao cũng không làm khó mày, mày chỉ cần mặc cái này vào rồi nhảy một bài cho chúng tao..."

Đã có người không có ý tốt đưa đồ qua.

Lưu Diệp sợ hãi, về mặt những người đó quá kinh khủng... Cô không nhận được nghĩ chẳng lẽ bọn họ sẽ bắt cô mặc quần áo có gai, hay là giày giấu đinh à...

Sau đó để cho cô vừa nhảy vừa bị thương chảy máu...

Cô sợ run cầm cập, thật sự không muốn nhận cái túi đó, nhưng cuối cùng vẫn bị ép buộc cầm lấy...

Đến nước này rồi thì cũng không còn đường lui, cô cắn răng, thật sự không đếm xỉa gì nữa, mặc kệ như thế nào, ai muốn trừng trị thế nào thì cứ để họ trừng trị đi!

Cô cắn răng, dùng sức mở cái túi đó ra, chỉ thấy trong túi không phải quần áo gai hay giày đinh, mà là một chiếc váy công chúa xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 24

Nhìn dáng vẻ há hê của những người đó, cô không biết nên nói gì, sóng điện não của cô và bọn họ không ở trên cùng một đường thẳng, thật sự không có cách nào sinh ra cộng hưởng...

Còn có chiếc váy công chúa này, thật sự siêu siêu siêu đẹp luôn mà!

Cô cầm lấy đi vào trong phòng nhìn một chút, thiếu chút nữa là rơi nước mắt, mới đầu cô còn lo lắng là mấy thứ buồn nôn dung tục chứ... Kết quả mở ra xem, mẹ nó, lại là một thứ vô cùng xinh đẹp tinh xảo như thế này!

Mặc thứ này lên người thì muốn không xinh đẹp cũng không được á!

Sau khi cô mặc lên thì soi vào chiếc gương trong phòng tắm, thật sự là không nhìn ra khuyết điểm nào, vừa trong sáng, vừa khí chất, đường viền hoa cũng không dung tục, nhất là chất vải hoàn hảo đến nỗi...

Cô lớn như vậy, vì sao xuyên đến nơi này mới có thể được mặc một bộ quần áo tốt như vậy chứ!

Vấn đề duy nhất chính là dưới chân nếu đi một đôi giày cao gót thì càng hoàn hảo hơn.

Bây giờ mình đi một đôi giày vải lớn cảm thấy không ra ngô ra khoai gì cả, gần như là phá hỏng bộ váy này.

Đợi chút, bộ dạng bây giờ của cô không phải thứ đối phương muốn!

Lưu Diệp vội vàng điều chỉnh lại thái độ, soi gương méo mũi lé mắt muốn làm ra dáng vẻ uất ức.

Nhưng nhìn chiếc váy này thật sự đẹp vô cùng, cô không nhịn được lại sờ sờ váy, còn tiện thể xoay một vòng hoàn hảo.

Đợi khi ra ngoài, bị tình thế ép buộc, cô vội vàng làm ra vẻ đáng thương chịu uất ức.

Vì khi vậy đợi khi cô đi ra, mấy tên quân đoàn hai kia nhìn thấy một tiểu tử nhỏ gầy từ bên trong chăm rì rì đi ra, thần kỳ là vốn bình thường liếc nhìn người này một cái đã cảm thấy thật khó chịu, lúc này sau khi mặc chiếc váy kia vào, lại có một loại cảm giác rất quái lạ.

Nhất là khi tên kia giương mắt lên thì cặp mắt nước kia ươn ướt như động vật nhỏ, cẩn thận nhìn bọn họ...

Tất cả mọi người đều cảm thấy lồng ngực kéo căng.

Không phải dáng vẻ xinh đẹp cỡ nào, nếu so với cô thì bộ dạng của thập đại phụ nữ bình chọn trên tivi thì còn lộng lẫy xinh đẹp hơn nhiều, động tác của cô cũng không khoa trương, thậm chí là hèn nhát, thận trọng đứng đó, nửa bước cũng không dám bước.

Nhưng cảm giác lại không giống nhau, bỗng nhiên cảm thấy bất nạt người như vậy rất quá đáng.

Thật mẹ nó tà môn mà!!

Nhất thời bọn họ cũng quên chuyện bắt cô phải nhảy múa, ngược lại Lưu Diệp lại rất tự giác bắt đầu nhảy.

Cô đâu có biết nhảy múa gì chứ, điệu nhảy duy nhất biết chính là thủ ngữ học được nhân dịp kỷ niệm thành lập trường thời đại học nhảy, động tác kia rất nhẹ, cũng không khoa trương.

Cô nhảy rất nghiêm túc, chỉ là khẳng định động tác trông rất ngu, ban đầu ngày kỷ niệm thành lập trường, tổ tiết mục của bọn họ được bầu chọn là một trong những tiết mục nhảm chán nhất.

Chỉ là những người kia bị làm sao vậy, nhìn cái gì mà mắt cũng không chớp thể?!

Cô căng thẳng đến mức tay chân cứng ngắc, dáng vẻ hoảng sợ cẩn thận kia, chẳng khác gì động vật nhỏ lông xù quanh quẩn vòng quanh.

Nhưng mới nhảy được một nửa, cô chợt nghe thấy giọng nói từ một nơi không xa truyền tới.

Giọng nói lạnh lẽo không hề có nhiệt độ: "Cậu không có tự ái à?"

Lưu Diệp lấp bắp kinh hãi, dừng động tác ngẩng đầu lên, thấy không biết Quan Chi đã tới từ lúc nào.

Diện mạo Quan Chi rất đẹp, hơn nữa còn là loại xinh đẹp trung tính, nhìn qua còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Lưu Diệp không biết có phải đáng về mình bây giờ, kích thích dây thần kinh của hắn hay không, dù thế nào đi nữa thì ánh mắt hắn rất trầm, giống như hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Quan Chi nhanh chóng đi tới trước mặt cô, mở miệng khiển trách: "Năng lực của con người không quyết định dựa vào bề ngoài, sự tôn trọng cũng không phải do người khác bỏ thí, mà là dựa vào bản thân tự tranh thủ. Tôi mặc kệ sinh hoạt trước kia của cậu thế nào, nhưng nếu đã vào đội ngũ của tôi, cậu phải đường đường chính chính làm một nam tử hán cho tôi!"

Ánh mắt Quan Chi như điện, sau đó lớn tiếng quát: "Biết bản thân là ai không? Biết bản thân muốn cái gì không, nói cho tôi biết! Nói hết những thứ cậu muốn ra!"

"Tôi... Tôi!..." Lưu Diệp sợ hết hồn, không biết Quan Chi như cần thuốc lắc là vì cái gì..

Cô đàn độn sưng sờ chết cứng, đang do dự không biết làm sao.

Nhưng Quan Chi cũng không chịu bỏ qua cho cô, không ngừng khích lệ cô: "Nhuệ khí của cậu đâu? Có phải đàn ông không? Có muốn làm đàn ông không? Chẳng lẽ cậu vẫn muốn bị bọn họ coi rẻ sao? Cứ nhấn nhọc chịu đựng sống một cách uất ức như vậy?"

Cô làm sao lại nghĩ..

"Nói cho tôi biết, cậu muốn cái gì?"

Lưu Diệp đại khái cũng biết mơ ước của mình, cô dè dặt trả lời: "Tôi muốn, muốn làm một đầu bếp, dựa vào chính mình để sống... Dựa vào tay nghề kiếm cơm..."

"Nói lớn lên!"

"Tôi muốn làm một đầu bếp, tôi muốn dựa vào chính sức lao động của mình để kiếm sống! Không cần dựa dẫm vào ai cả!!!"

"Nói lớn hơn chút nữa!"

"Tôi... Tôi... Không muốn bị người khác bắt nạt, bị người ta cười nhạo!!" Cuối cùng cô cũng hô lên, cô vẫn cẩn thận, luôn cẩn thận từng ly từng tí, vẫn luôn cố gắng tránh né... Lại có một số người thật quá đáng!

Cô dùng sức nói: "Tôi!! Tôi muốn một cuộc sống độc lập, tôi không muốn lệ thuộc vào bất cứ ai!! Tôi muốn sống như một con người! Tôi... Tôi phải để cho những người cười nhạo tôi biết, tôi không phải là thứ người gặp người bắt nạt! Tôi cũng có tôn nghiêm!"

Cho dù đang ở thế giới này, cô cũng phải cố gắng sống tiếp!

Đúng vậy!!

Thật ra thì cô vẫn luôn hiểu!!

Chỉ là cô không dám suy nghĩ như vậy, điều duy nhất cô có thể làm chính là tránh né, tránh né!!!

Bất kể là ở thế giới gì, bị cha mẹ nói nuôi con gái chỉ uống công, bị người ta cười nhạo!

Nhưng trong lòng cô vẫn luôn hiểu, mình không phải là vật lệ thuộc vào bất cứ ai!!!

Cô phải làm một người độc lập!

Cho nên mới luôn trốn tránh, rất sợ bị người ta phát hiện mang đi nghiên cứu.

Dù là loại độc lập này rất uất ức, rất vô dụng, nhưng vẫn muốn sống dựa vào chính mình, tự mình sống ngày qua...

Quan Chi thu lại lửa giận, từ từ đi tới trước mặt cô.

Cô tức giận thở hắt ra, ngực không ngừng phập phồng.

Quan Chi luôn luôn tỉnh táo lúc này cũng kích động, dùng sức vỗ bả vai của cô, làm cô thiếu chút nữa thì đau sốc hông, sau đó cô nghe thấy Quan Chi tuyên bố với những tên khốn kiếp xung quanh: "Tôi mặc kệ các người có ý kiến gì, nhưng nếu cậu ta đã là người của quân đoàn một chúng tôi, cho dù cậu ta là phế vật, tôi cũng có thể luyện được cậu ta!"

Hắn ngừng lại một chút, giống như để cô yên tâm nói cho cô: "Hơn nữa tôi sẽ tự mình huấn luyện cậu, biến cậu thành một nam tử hán không thua kém bất cứ ai... Tôi nói là làm..."

Hắn nhìn Lưu Diệp với ánh mắt hứa hẹn.

Lưu Diệp vốn còn kích động, nhưng cái này hình như không đúng chỗ nào rồi...

Quả nhiên ngày hôm sau cô biết mình rớt xuống hố.

Ngày hôm sau còn chưa huấn luyện thể năng, Quan Chi đã cho người ta mang thuốc tăng hooc-môn tới.

Từng hộp từng hộp bày la liệt.

Người đưa đồ còn rất nghiêm túc giảng giải: "Nhất định phải uống đúng hạn, trong khi uống mà có cảm giác không thoải mái thì phải nhanh chóng đến phòng y tế để kiểm tra, dưới tình huống bình thường, uống đến hộp thứ hai là râu ria có thể mọc ra lần nữa rồi."

Lưu Diệp tuyệt đối tròn tròn mắt, người kia lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với cô: "Bây giờ cậu còn trẻ, vẫn còn kịp sửa chữa lại, nếu để mấy năm nữa thì hậu kết cũng chưa chắc mọc ra được, cho nên phải quý trọng cơ hội này."

Lúc này Lưu Diệp mới biết Quan Chi thật sự muốn chinh cô thành đàn ông đích thực.

Cũng không phải cô phản đối những thứ kia, biện pháp che giấu tốt nhất chính là biến mình thành một Tiểu Hồ Tử, sau đó trà trộn vào một đám râu ria.

Chỉ là vừa nghĩ tới mình mọc đầy râu, cô đã không thể quyết tâm xuống tay được, bình thường lông mày mà mọc lung tung, cô đã muốn nhổ hết đi rồi, bây giờ nếu để mình biến thành một con gấu đen, cô cảm thấy còn không bằng chết luôn đi cho xong.

Đồng thuốc kia cô cứ để đó không động vào.

Ngược lại những thứ khác cô lại háng hái bưng bưng, đặc biệt muốn học hỏi.

Năm đó ở đại học cô có học qua một khóa học phòng thân cho con gái, hiện tại đã có người muốn dạy cô, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Hơn nữa trừ những thứ bên ngoài, còn có những buổi học về tránh né truy bắt thể nào, che giấu mình ra sao, nhất định chính là đặc biệt thiết kế cho cô.

Cô vẫn luôn vô cùng lo lắng thân phận của mình sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Hiện tại đã có cơ hội học được kỹ xảo ẩn nấp phòng thân, như vậy có chịu một chút khổ cũng không sao cả.

Lưu Diệp là người rất nỗ lực.

Cứ như thế, Lưu Diệp nghiêm túc nỗ lực học tập mấy ngày, ngày đó lúc Quan Chi từ đại sảnh đi ra, đã nhìn thấy Lưu Diệp ở trong sân vừa dạng chân vừa xoay bước, bộ dáng kia giống như con thỏ đang nhảy loạn khắp nơi, tất cả các lỗi đều mắc phải, duy chỉ có không có làm đổi diện một lần.

Chẳng khác nào một quyển bách khoa toàn thư những lỗi sai không nên mắc phải.

Làm bản sao cũng có thể trực tiếp giới thiệu những điều không thể làm cho giới học viện tiếp theo.

Quan Chi nhú mày, hít vào một hơi, gần đây hẳn vẫn luôn tôi luyện Lưu Diệp, bất kể là động tác hay điểm mấu chốt.

Hắn có thể hiểu Lưu Diệp cố gắng, nhưng có một số người trời sinh chính là phế vật.

Nhất là phế vật trăm năm kỳ tài thành như vậy, cố tình để cho hắn cho đụng phải.

Chờ khi đến gần nghe thấy cô lầm bầm: "Duỗi chân trái, uốn gối, dùng sức, tập trung hết sức lực vào mũi chân, chân phải ổn định! Đúng!! Chính là như vậy, Lưu Diệp mày thật giỏi!! Mày thật lợi hại!!"

Kết quả bước quá lớn, lại không dùng chân, chờ khi Quan Chi đi qua, chỉ thấy Lưu Diệp trượt chân, cả người nghiêng ngả ngã xuống đất.

Song người này có chút kiên nhẫn, lại có thể nhanh chóng đứng lên, còn cười hi hi phui phui bụi đất trên người, tiếp tục khắc khổ học.

Lười còn có thể cứu, chăm chỉ mà vẫn thành ra như vậy... Thật là một chút pháp cũng không có.

Quan Chi bắt đầu dĩ thờ dài, lạnh nhạt mở miệng nói: "Cậu luyện từ sớm à."

"Đúng vậy!!" Lưu Diệp cười nói: "Đội trưởng, hôm nay có huấn luyện tránh thoát khỏi truy đuổi không, ở trong ngõ hẻm cắt đuôi người theo dõi, tôi đều muốn học..."

Kết quả Quan Chi không nói gì, chỉ gật đầu nói: "Rất tốt, cậu cứ tiếp tục học đi..."

Quan Chi thật sự thấy hơi thương hại tên phế vật này, rõ ràng đã cố gắng như vậy, nhưng khó chống lại chân ngắn hơi sức nhỏ, hơn nữa bất kể thể nào ngộ tính cũng kém nửa đoạn.

Đã như vậy rồi, tên Lưu Diệp này còn có thể cảm thấy mình rất tốt, đây mới thật sự là một loại kỳ ba* đích thực!

*Kỳ ba: Dùng để miêu tả những người kỳ lạ, hiếm có trên thế giới, mang ý mỉa mai và trêu chọc.

Sau này Quan Chi không để ý đến cô nữa, mỗi lần Lưu Diệp đi qua xin chỉ bảo, Quan Chi luôn mang dáng vẻ cậu làm rất khá, tiếp tục cố gắng.

Lưu Diệp cảm thấy không giải thích được, rõ ràng những động tác kia cô đều học được mà, cô cảm thấy mình làm vô cùng tốt.

Cũng không biết tại sao, rõ ràng cô cố gắng rèn luyện như vậy, lượng cơm ăn cũng tăng gấp đôi so với trước, rõ ràng là muốn rèn luyện bản thân trở nên lợi hại một chút, nhìn cho có giá trị vũ lực.

Kết quả bắp thịt không thêm được tí nào, bộ ngực bánh bao nhỏ lại không biết từ khi nào đột nhiên tăng mạnh biến thành bánh mỳ trâu cỡ trung..

*Màn thầu không có nhân và to hơn bánh bao.

Có cần phải ngược đời như vậy không hả?

Lúc muốn mi trở nên hùng vĩ, thì mi lại không si nhê tí nào!

Bây giờ ta không muốn mi!

Mi... Mi lại đi tìm cảm giác tồn tại à!!!

Trước kia cô lấy vải quấn ngực thì còn có thể che dấu được, bây giờ căn bản không đề xuống nổi.

Hơn nữa cái mông cũng vênh lên.

Cô phát hiện gần đây rèn luyện, chợt biến cô từ miếng cá đẹp thành hình Tiểu S.

Cô nghi ngờ có phải có vài động tác cô làm quá lớn hay không, buổi tối cô phải đến bãi tập luyện tập tiếp.

Đúng lúc quân đoàn hai của Sở Linh cũng đang ở bãi tập, chỉ là những người đó không giống cô, đang chơi một thứ giống như bóng rổ.

Lúc cô đi qua, tên Sở Linh kia nhất định là cố ý, ném bóng về phía cô, sau khi thấy cô sợ hãi kêu lên, thì hắn còn có thể cười ha ha.

Cô thật sự thấy những người đó rất phiền, liền tìm một góc, bắt đầu luyện tập động tác đá chân với những dụng cụ kia.

Kết quả luyện một chút, đám người Sở Linh liền đến vây quanh.

Hơn nữa những người đó còn rất đáng ghét, cô vừa làm sai thì bọn họ liền vỗ tay huýt sáo.

Hơn nữa có phải tên Sở Linh kia có tật xấu hay không vậy, có lúc cắn răng nghiêng lợi nhìn cô, giống như muốn cắn cô một cái mới hả giận, có lúc lại nhìn chăm chăm vào mặt của cô mà ngẩn người, hiện tại cô đang luyện tập, liền cảm thấy Sở Linh vẫn đang ngó chừng cô.

Ánh mắt đó cũng quá trắng trợn rồi.

Làm cả người cô dựng hết lông mống.

Cô cũng không hiểu đối phương có ý gì, cho dù cô từng xâm phạm Khương Nhiên, thì người trong cuộc cũng đã không để ý rồi, những người này còn bám theo không buông làm gì vậy, cô cũng đâu có xâm phạm bọn họ, có cần phải chơi đùa như vậy không.

Cô không có thân hình cao lớn như những người đó, chân lại càng ngắn hơn một đoạn, sau khi đá chân ra thì căn bản không với tới những dụng cụ kia.

Thật vất vả làm ra một cú đá hoàn mỹ, kết quả khi thu chân lại liền ngã như chó gặm bùn.

Sau khi những người đó thấy thì cười nghiêng ngả.

Lưu Diệp vừa thẹn vừa cáu, nhưng không hề dừng động tác lại, vẫn nỗ lực luyện tập như cũ, dần dần bọn họ cũng không cười cô nữa.

Cảm xúc có thể lay nhẫm, mặc kệ là động tác khó coi, không đúng tiêu chuẩn bao nhiêu, nhưng cái loại cảm giác tôi đang rất cố gắng tôi rất nghiêm túc đó, vẫn đủ để dao động lòng người.

Dần dần những người đó thu lại nụ cười, lại nói tên Lưu Diệp này cả người đều hồng bết, động tác một cái cũng không đúng, mở miệng lại không biết phê bình thế nào.

Dần dần những người đó tản đi, ngược lại Sở Linh vẫn không đi, nhìn còn đặc biệt chuyên chú, quả thật mắt cũng không hề nháy một cái.

Trong lúc đó có một lần cô lại ngã xuống, Sở Linh còn bỗng nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới bên cạnh cô, có lẽ là muốn đỡ cô.

Nhưng động tác của cô rất nhanh, đã sớm tự mình đứng dậy.

Nhìn Sở Linh đứng bên cạnh, cô mang vẻ mặt phòng bị liền kêu ôi một tiếng.

Sở Linh cũng bị động tác của mình làm kinh hãi, song hấn nhanh chóng sa sầm mặt chất vấn cô: "Không phải cậu muốn làm đầu bếp à, bây giờ cậu đá chân thì có ích lợi gì, cậu không muốn tìm một cơ hội luyện tập tay nghề sao?"

Lưu Diệp không hiểu hấn có ý gì, toàn thân phòng bị.

Ngược lại Sở Linh rất quen thuộc, nắm lấy cánh tay kéo cô về phía phòng bếp.

Lưu Diệp bị hấn kéo rất khó chịu, thế nhưng nơi này sản sinh ra đầy Đại Lực Vương, cô căn bản không nhúc nhích được.

Hơn nữa câu nói tiếp theo của Sở Linh, cũng làm cho cô rất căng thẳng, hấn nắm cổ tay của cô, ở đó cau mày hỏi cô: "Cổ tay của cậu sao lại mảnh mai như vậy, cậu không uống thuốc à, sao mà đã qua nhiều ngày rồi, da cậu vẫn trắng như thế, có phải liều lượng thuốc quá ít không... Bản thân cậu có biết trắng nõn như cậu làm cho người ta thấy rất không được tự nhiên không?! Đúng rồi, giày dưới chân cậu quá lớn à, tôi thấy nhiều lần cậu đá chân thiếu chút nữa thì văng cả giày ra... Đúng rồi, có một nơi có lẽ sẽ có giày vừa với cậu..."

Nói xong Sở Linh không nói lời nào liền lôi cô đến một tòa nhà mái vòm.

Gần đây cô vẫn luôn đang hoang thành thật, cũng không dám đi loạn, cái tòa nhà đó ngược lại từng cô thấy, nhưng cứ có cảm giác lối kiến trúc chỗ đó dường như không hợp với những nơi khác.

Hiện tại vừa thấy mình lại bị dẫn đi chạy loạn, cô cũng rất lo lắng, rất sợ mình sẽ thấy cái gì không tầm thường.

Nhưng sau khi tiến vào, cô bỗng chốc bị đồ vật bên trong làm sững sờ.

Chỗ kia rất lớn, bên trong trưng bày rất nhiều vật phẩm giống như một viện bảo tàng, cô nhìn qua một chút, đều các loại trang sức quần áo.

Đi vào trong nữa còn có nhiều gian phòng khác nhau, hơn nữa những vật phẩm kia đều là những thứ dành riêng cho phụ nữ.

Thấy cô hiếu kỳ như vậy, Sở Linh liền giải thích cho cô: "Đây là Hạ cung, thủ lĩnh đời trước biết Eve sắp thành công, liền vội vàng tìm người xây nên địa phương như vậy, đồ vật bên trong đều là hấn vơ vét từ khắp nơi mang về, đúng rồi, bộ váy lần trước đưa cho cậu, chính là lấy từ nơi này..."

Sở Linh dẫn cô xem mấy căn phòng, vật phẩm bên trong rất nhiều, trang sức quần áo xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi... Vật phẩm giá trị liền thành...

Người kia hấn là rất thích Eve, vào lúc thí nghiệm còn chưa thành công, đã tràn đầy mong đợi xây dựng nên cái trụ sở so với vàng bạc còn xa hoa hơn này.

Lưu Diệp tự nhiên nhớ lại gương mặt Khương Nhiên, mặc dù là đời trước của Khương Nhiên, nhưng trong gen thì không thay đổi được.

Chỉ là thấy được tất cả vật phẩm, Lưu Diệp lại cảm thấy kỳ quái, vừa có quần áo vừa có đồ trang sức, nhưng vì cái gì lại cô đơn không có ở chỗ chứ?

Cô vừa muốn hỏi, liền nghe Sở Linh nói: "Còn có chỗ ở này, lúc ấy cũng là xuống Đại Lực Khí."

Hấn chỉ cho Lưu Diệp xem một căn phòng toàn bộ đều làm bằng thủy tinh.

Cô kinh ngạc liền oa một tiếng, cô còn tưởng rằng đây là tủ trưng bày chứ, không ngờ lại là phòng ngủ?!

Bên trong còn có một chiếc giường đặt ở chính giữa.

Cô buồn bực nhìn, lại nghe Sở Linh tiếp tục nói: "Vi đề phòng Eve bị trộm, trụ sở này được theo dõi 24/24, đúng rồi, còn có đồ vật bên trong đều không có tính nguy hiểm, cậu sờ thử tấm thủy tinh này mà xem, nhìn rất cứng, nhưng thật ra nếu đụng vào, bên dưới lớp thủy tinh sẽ nhanh chóng bắn ra một nệm hơi cực lớn, có thể phòng ngừa Eve bị thương..."

Ngón tay Lưu Diệp vuốt cánh cửa thủy tinh lạnh như băng, hơn nửa ngày sau mới nói: "Nhưng Eve ở bên trong có vui vẻ không? Làm gì cũng bị người khác theo dõi, một chút tự do cũng không có..."

Sở Linh căn bản không chú ý tới mình đã dọa tới Lưu Diệp, còn tại đứng đó ngu ngốc trả lời: "Cái đó không quan trọng, chỉ cần chúng tôi có thể bảo vệ cô ấy là được rồi, lại nói chức năng chủ yếu nhất của Eve không phải là kéo dài sinh mạng ư, phục chế ra nhiều Eve hơn, sau đó cùng thủ lĩnh của chúng tôi sinh ra những đứa bé khỏe mạnh."

Lưu Diệp không lên tiếng, nhưng trong lòng đã ra quyết định, có thể uống thuốc thì cứ uống thuốc đi, thật mẹ nó!

Mọc râu ria thì sao, dù sao cũng hơn bị nhốt ở nơi này làm công cụ sinh con cho người ta!

Còn có tên Khương Nhiên kia, trước đó cô còn cảm thấy anh ta là người tốt! Bây giờ nhìn lại, cô là tránh được bao xa thì tránh!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 25

Lưu Diệp sợ sệt, Sở Linh lại mang về chẳng phải chuyện gì ghê gớm, còn muốn tìm một đôi giày phù hợp giúp cô.

Lưu Diệp cũng không biết làm sao, ban đầu người ra sức bắt nạt mình là hấn, bây giờ giúp mình tìm giày cũng là hấn?

Nghĩ như kiểu gì cũng thấy không phải đầu óc của tên Sở Linh này bị nước vào, thì cũng là có âm mưu?!

Chỉ là giày của cô cũng nên đổi một đôi khác, chủ yếu là quần áo giày dép của thế giới này đều làm cho đàn ông, cỡ cũng lớn hơn một chút, khó tìm được một đôi thích hợp, đáng về lại còn khó coi không nói, còn luôn cảm thấy đế giày không đủ mềm.

Bây giờ nếu nơi này có nhiều giày như vậy, vậy thì chọn lấy một đôi hấn không có vấn đề gì đúng không.

Nghĩ như vậy, cô cũng liền chui vào tủ giày trong phòng quần áo để chọn.

Có điều cô vừa bị chút kích thích, cho dù là đôi giày khác, cô cũng không muốn thay trước mặt tên quân nhân dự bị này.

Cô liền lấy có muốn ở một mình trong phòng thử đồ.

Bên trong có rất nhiều giày, xếp thành từng hàng từng hàng, rất nhiều đôi đáng yêu đến nỗi làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay, nhưng cô không can đảm để đi, chỉ có thể chọn loại giày có đường cong thô, kiểu dáng đơn giản đi thử.

Có hai đôi giày trông không tệ, nhất thời lại rất khó chọn, không biết đôi nào thì thích hợp hơn.

Cô cúi đầu chọn, trong miệng cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại: "Đôi này có màu đẹp quá, đôi này thì đi rất thoải mái, nhưng màu lại không đẹp..."

"Đôi bên trái ấy." Giọng nói không biết ở đâu ra, đột ngột chen vào.

Làm cô sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn, lại thấy người kia đứng đằng sau mình.

Cô lập tức ngây ngẩn cả người, có chút không tưởng tượng nổi ở loại địa phương này lại gặp được người kia.

Cô chớp chớp mắt.

Ngược lại người nọ đi tới trước mặt cô, cúi người liếc nhìn cô một cái, trêu chọc cô: "Ngốc rồi hả?"

Lúc này Lưu Diệp mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Khương Nhiên, sao anh lại ở đây?"

Lời vừa ra khỏi miệng, cô lại nghĩ tới thân phận của mình, vội vàng sửa miệng nói: "A, không đúng, bây giờ anh là thủ lĩnh rồi, Khương thủ lĩnh... Tôi... Tôi tới đây chọn giày, chân tôi quá nhỏ, sau đó... Sau đó Sở Linh nói trong này có giày thích hợp với tôi..."

Khương Nhiên nghe xong hé miệng cười một cái, cũng không biết là đang cười cô ngốc hay là bị bộ dáng của cô chọc vui, dù sao bộ dáng ôn hòa đó quả thật làm cô nhìn đến ngay người.

Thật ra thời gian trước cô cực kì lo lắng cho Khương Nhiên, từng nghĩ có nên đi hỏi thăm một chút hay không, nhưng những người đó ghét cô như vậy, cô cảm thấy nếu mình mà hỏi, không biết sẽ bị bọn họ nói như thế nào, cuối cùng cô không dám thử.

Bây giờ nhìn thấy Khương Nhiên khỏe mạnh, mặc dù trong lòng vẫn hơi sợ anh, nhưng cô vẫn không nhịn được nghiêng đầu quan sát anh.

Nhìn người này vẫn tốt, chỉ gầy đi một chút.

Song vừa rồi có nhìn thấy cái lông kính của Khương Nhiên, tâm trạng cô cũng rất phức tạp.

Lưu Diệp nhìn anh chằm chằm.

Hai người dựa sát vào nhau, rõ ràng phải là khung cảnh vô cùng mập mờ.

Nhưng lại rất đơn giản rất đơn thuần, Lưu Diệp xuất phát từ một chút lòng riêng trong nội tâm lo lắng cho anh.

Mà Khương Nhiên nhìn qua cũng không thấy bất kỳ mập mờ không ổn nào, trước kia anh cũng không để lộ biểu cảm nhiều, nhưng bây giờ không biết làm sao, về mặt khi hướng về phía cô lại có rất nhiều rất nhiều.

Ngược lại Lư Diệp có chút kinh hãi, Khương Nhiên này lớn lên thật đẹp, bất kể là về mặt gì cũng đều đẹp mắt như vậy, cho dù thường thức ở khoảng cách gần cũng sẽ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

"Nhỏ giọng một chút." Anh nhỏ giọng nói với cô: "Tôi lên chạy đến đây đây."

Trộm đi à?

Chuyện này?

Cô cũng không có cách nào giữ bí mật, bên ngoài còn có một vị đây, cô nhanh chóng chỉ chỉ Sở Linh ở bên ngoài, nếu Khương Nhiên lên chạy đến, như vậy đụng phải Sở Linh thì không tốt lắm đúng không?

Khương Nhiên tựa như nhìn một lần đã hiểu suy nghĩ của cô, dùng miệng trả lại cô hai chữ không sao.

Sau đó Lư Diệp thấy anh chạy đến một gian phòng khác, nhỏ giọng gọi điện thoại.

Điện thoại được giắt trên lỗ tai Khương Nhiên, bình thường không chú ý còn tưởng là trang sức chứ, bất cứ khi nào cần là hạ xuống, giống như tai nghe vậy.

Lúc cô tiến tới, chỉ nghe thấy Khương Nhiên nói có mắt có bản, gì mà gần đây quân đoàn hai huấn luyện không đủ cường độ, hy vọng có thể chú ý nhiều hơn, lời kia nói quá đường hoàng rồi.

Lư Diệp lại muốn chết, đây là mớ cho Sở Linh sao?

Quả nhiên không qua một lát thì nghe thấy Sở Linh bên ngoài gõ cửa, gấp gấp nói: "Này, Lư phế vật, tôi không thể dẫn cậu đến phòng bếp rồi, bộ tham mưu nói tháng này chúng tôi huấn luyện không đủ cường độ, đêch mợ nó, bây giờ ông đây phải đi liều mạng với tụi nó!"

Lư Diệp chỉ biết im lặng, khi nhìn Khương Nhiên lần nữa, chỉ thấy anh đang sờ đông sờ tây vào mấy đôi giày kia, lại có thể một chút đau lòng cũng không có, còn mang dáng vẻ đương nhiên.

Người này cũng quá mạnh rồi, chơi người như nghịch ngón tay, cái này cần phải có tố chất tâm lý như thế nào chứ.

Nhưng mà anh động chạm linh tinh, không biết sao lại chọn một đôi giày cao gót, còn cầm nó trong tay, bẻ một cái, kết quả liền bẻ gãy luôn cái gót giày xinh đẹp.

Đó là một đôi giày thủy tinh siêu siêu siêu siêu xinh đẹp đấy!

Đẹp đến nỗi cô muốn chảy nước miếng!

Lư Diệp đau lòng đến nỗi muốn kêu thành tiếng, có muốn cần phải chà đạp đồ vật như vậy không!

Cô vội vàng chạy tới, một phát đoạt lại đôi giày cao gót đó, cẩn thận gắn lại, kết quả tất nhiên là không gắn lại được.

Cô buồn bực nhủ chặt mày, vậy mà Khương Nhiên một chút tự giác cũng không có, ngược lại không sao cả nói một câu: "Đừng lấy, đều là mấy thứ rách nát vô dụng, lại nói phụ nữ đều là quái vật à, loại giày đó đi kiểu gì được?"

Có lẽ là muốn chứng lời của mình, anh còn cầm một chiếc giày tùy tiện đi vào chân mình, chân của anh rất lớn, còn chiếc giày kia lại nhỏ như vậy, chỉ có thể đi vào một nửa, anh còn không để ý đá ra, sau đó chiếc giày đó nhanh chóng bị đạp nát.

Ngay sau đó anh liền ghét bỏ chiếc giày kia, giáo dục Lư Diệp: "Thấy không, loại giày này, ngoại trừ để trang trí, thì một chút giá trị cũng không có, vừa không kiên cố vừa không tăng sức chiến đấu, chỉ có loại sinh vật không có đầu óc như phụ nữ mới có thể thích."

Lư Diệp nhặt chiếc giày bị làm hỏng lên, chính là lúc khom lưng lên lên xem thường.

Phụ nữ đều không có đầu óc đấy!

Cho nên các người cũng không cần phải tìm phụ nữ sinh con đâu!!!

Cẩn thận bị lây bệnh thiếu não đấy! Lây bệnh thành các người nhìn thấy phụ nữ đi giày cao gót sẽ chảy nước miếng thì không tốt đâu!!!

"Đúng rồi, không phải cậu muốn đến phòng bếp à? Có muốn tôi dẫn cậu đi hay không?" Hiên nhiên tên Khương này không biết phải làm cái gì, thấy cô vẫn còn ngốc nghếch sửa chiếc giày, liền hỏi một câu.

Lư Diệp cũng không muốn đi cùng anh, người này làm việc rất cổ quái, cô cũng mò không ra anh là người như thế nào, lại nói cô thật sự rất sợ mấy thứ lông kính kia.

Cô cũng liền thận trọng trả lời: "Không cần đâu... Sao anh lại phải lên chạy đến, thân thể còn chưa khỏe à? Nếu như vậy, anh vẫn nên về đi, sức khỏe mới là quan trọng nhất..."

Nháy mắt Khương Nhiên trở nên không bình tĩnh, nhanh chóng móc thứ gì đó trong túi ra, không nói tiếng nào vuốt vuốt.

Trông giống như một khối Rubic, anh vừa chơi vừa tính toán, ngón tay tung bay.

Tốc độ nhanh kinh người, chỉ là về mặt của anh càng ngày càng không kiên nhẫn.

Cho dù Lưu Diệp không thông minh, nhưng khi nhìn về mặt của anh cũng đoán được tâm tư anh ta, không phải Khương Nhiên tức giận chứ, cho nên chơi cái này để làm mình tỉnh táo?!

Chẳng qua chơi cái đó cũng không làm tâm trạng tốt lên được, cuối cùng chơi xong một lần, Khương Nhiên liền ném cái Rubic đó cho cô.

Tay cô vội vàng nhận lấy, luôn cảm thấy cảm xúc của Khương Nhiên giống như một đứa bé, đúng là buồn vui thất thường.

Đang nghĩ như vậy, Khương Nhiên đã quay đầu lại, quăng ra một câu với cô: "Nếu không muốn đến phòng bếp, vậy cậu còn chuyện khác phải làm à?"

Bộ dáng của anh rất nghiêm túc, Lưu Diệp biết mình không tránh được, không phải là người này ra ngoài tìm người giải trí chứ?

Nhìn dáng vẻ của anh lại không đúng lắm, cô thật có hơi mê mang.

Nếu nói đặc biệt vì muốn thỏa mãn nguyện vọng của mình, hay muốn ở một chỗ với cô, cô lại cảm thấy rất buồn cười.

Vậy đơn giản là sao hóa đụng phải trái đất, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy Khương Nhiên không làm được chuyện kia.

Cuối cùng cô suy nghĩ một chút mới nói: "Cũng không có chuyện gì quan trọng, nhưng nếu có thể, tôi thật sự muốn liên lạc với bạn bè bên ngoài, muốn biết bọn họ có khỏe hay không..."

Cô thật sự rất lo lắng cho Điền Thất.

Chỉ là cái đảo này nhìn qua không có gì, nhưng trên thực tế tất cả tín hiệu kết nối với bên ngoài đều bị che giấu, nếu muốn liên lạc với bên ngoài, chỉ có thể thông qua máy điện thoại có hạn, hơn nữa phải có quyền hạn rất lớn mới có thể được dùng điện thoại.

Lúc cô nói cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng hiển nhiên Khương Nhiên đang rất nhàn rỗi nhàm chán, vừa nghe cô nói xong thì cực kỳ sáng khoái mang cô đi.

Trên đường đi giống như kẻ trộm, trốn trốn tránh tránh, trước kia Lưu Diệp chỉ học chút kỹ xảo trốn tránh trên lý luận suông, bây giờ áp dụng vào thực tế mới phát hiện mình đúng là ngốc, may mà có Khương Nhiên, cho nên gặp phải chỗ không tốt, anh chỉ nhẹ nhàng nói cô cúi người xuống, là có thể xách cô qua một bên.

Chính là thật đáng tiếc, vất vả lắm mới đến chỗ gọi điện thoại, Điền Thất vừa khéo lại đi thư viện.

Chỉ có Vũ Mị ở đây, Vũ Mị ở trong điện thoại hồ to gọi nhỏ, một chốc nói cô thật vô lương tâm, quên hết bạn bè trước kia, một chốc lại ước ao ghen tị, nói cô lại có thể tốt số được điều động vào Khương Gia Quân như vậy.

Lưu Diệp mê mang nói chuyện rất lâu, kết quả sau khi để điện thoại xuống mới nhớ tới, hình như mình một câu nghiêm chỉnh cũng không nói, toàn nói những chuyện linh tinh, cũng không hỏi rõ tình huống của Điền Thất, chỉ biết thân thể Điền Thất đã khá hơn một chút, nhưng sau đó thì sao?

Cô liền bĩu môi ngẩng đầu lên, kết quả đối diện với vẻ mặt Khương Nhiên.

Lúc cô gọi điện thoại thì Khương Nhiên cũng không nhàn rỗi, đang chống đầu lắng tai nghe, không biết vì sao sau khi đối diện với đôi mắt kia, lại cảm thấy rất kỳ quái.

Ánh mắt Khương Nhiên không sắc bén như trước kia, không biết là do bị bệnh, hay là bây giờ Khương Nhiên coi cô như người bên mình?

Cho nên đôi ngó khác biệt?!

Ánh mắt khi nhìn cô cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều?

Có điều dường như luôn có chút không thoải mái, cô từng nghe nhiều tin tức tiêu cực của anh, còn Khương Nhiên trước mắt này lại khiến cô có ảo giác, cảm thấy không phải người này bị đổi rồi chứ?

Quả thật giống như hai người khác biệt.

Chờ khi hai người đi ra ngoài, Khương Nhiên cũng không nói gì.

Lúc đi ngang qua hành lang, Lưu Diệp chú ý đến mấy bức họa trên tường, ban đầu cô còn tưởng cũng là bức vẽ Khương Nhiên, nhưng sau khi thấy từng bức từng bức kéo dài không dứt, cô mới phát hiện những bức vẽ này rất không thích hợp.

Có mập có gầy không giống nhau, hơn nữa Khương Nhiên nào có già như vậy, còn có tóc bạc?!

Cho đến khi cô nhìn thấy bia đá phía dưới những họa đó, cô mới buồn bực, những bức vẽ này đều không phải là Khương Nhiên, mà là những người sống lại mang theo ghen của Khương Nhiên trước kia.

Vừa hiểu cái này, cô vội vàng tìm kiếm người mở đầu.

Không nhận được nhìn thử, treo trên tường là Khương Nhiên đời thứ nhất, lúc đó Khương Nhiên vẫn còn mang dã tâm bùng bùng, từ ánh mắt là có thể nhìn ra vẻ cố chấp tìm kiếm phụ nữ trong vũ trụ, hẳn là lúc đó Khương Nhiên hằng hái biết bao.

Sau đó là Khương Nhiên đời thứ hai, nỗ lực mở rộng lãnh thổ thành lập căn cứ...

Sau đó là đời thứ ba, chiến đấu chiến đấu chiến đấu liên miên...

Cô nhìn thấy từng nhóm từng nhóm con số, càng ngày càng nhiều con số, kèm theo những con số thương vong bên phe địch.

Còn mang danh hiệu làm người ta hãi hùng khiếp vía, huyết sắc vương...

Quân phục màu đen, ánh mắt cao cao tại thượng đã bao trùm tất cả.

Cô nín thở, sớm đã không còn cảm giác tò mò kinh ngạc như lúc đầu, chỉ cảm thấy trước mắt mình thoáng qua từng đoạn từng đoạn lịch sử, người mang theo ghen này có thể hô mưa gọi gió, ở rất nhiều điểm mấu chốt làm ra các loại chuyện kinh khủng.

Tuy nhiên nó lại luôn đứng ở phe thắng lợi.

Chỉ là ánh mắt hằng hái không ai bì nổi dần dần thay đổi, tuổi thọ của người trong bức họa từ hơn bảy mươi tuổi dần dần giảm xuống còn hai mươi chín tuổi...

Nếu như theo ý người của người không ngừng không ngừng phục chế, sẽ cảm thấy đây là quá trình lưu đầy một người từ tràn đầy hi vọng đến mất đi hi vọng...

Chỉ là ở bức họa thứ tư đếm ngược, cô chợt buồn bực, không nhận được hỏi Khương Nhiên bên cạnh: "Sao chỗ này lại trống không vậy?"

"Đó là đời thứ mười một, ở chỗ này..." Ngón tay thon dài của Khương Nhiên chỉ vào đoạn văn duy nhất, "Vụ nổ hạt nhân ở Taya, số người chết là 360 triệu người."

Lưu Diệp vẫn không hiểu, cô ngẩng đầu nhìn về phía Khương Nhiên.

Khương Nhiên lạnh nhạt giải thích: "Hắn kết thúc bốn mươi năm hỗn chiến, nhưng chờ đón mình là kháng nghị ngày đêm và phê phán đầy trời, sau khi hắn ẩn cư mười năm thì qua đời, trước khi qua đời, hắn để lại di ngôn ra lệnh đường tửng nhớ vĩnh viễn không được treo chân dung của hắn. Có người nói hắn cảm thấy áy náy với những chuyện đã làm trước kia, không có mặt mũi nào đối mặt."

Lưu Diệp ồ một tiếng, không ngờ người sống lại thế hệ này còn có kinh nghiệm như vậy, cô cũng không biết nên nói lời đồng tình hay là gì nữa...

Ngược lại Khương Nhiên nói: "Nhưng thật ra là trên mặt hắn có vết sẹo rất khó coi, nghe nói năm đó bị thương trên chiến trường, nửa bên mặt trái bị bỏng vô cùng xấu xí, tên kia si diện như vậy, tất nhiên không chịu để cho người khác nhìn thấy."

Dáng vẻ này giống như anh đã từng trải qua vậy.

Lưu Diệp cảm thấy thật là lạ, bọn họ đang nói không phải là trường bối của Khương Nhiên, mà là một thế hệ sở hữu loại ghen giống Khương Nhiên...

Loại cảm giác này siêu cấp vi diệu, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, ngay cả ghen cũng giống nhau, nhưng lại không phải một người, những thứ như ghen thật là huyền diệu...

Không khéo Khương Nhiên lại có liên lạc tư tưởng gì đó với một đời trước đó ấy chứ...

Chẳng qua tên Khương Nhiên này cũng không có khí thế của những người đó, cô cảm thấy lúc này Khương Nhiên đã rất lợi hại, nhưng vừa so sánh với học, thật sự như là mèo hoang đứng cạnh một con cọp vậy.

Là do bị nuôi trong nhà quá lâu à?

Cho nên ghen Khương Nhiên mới đời sau không bằng đời trước, dần dần xuống dốc?

Có lẽ Khương Nhiên thấy hứng thú, còn mang cô nhìn mấy sảnh xung quanh.

Lần này Luru Diệp thật sự trợn mắt há mồm, quả thật như đi đào móc lịch sử đen của người ta vậy.

Cô không ngờ tên Sở Linh kia sau khi già rồi sẽ trở nên như vậy, từ gien mà suy đoán, sau này Sở Linh già nhất định chính là một ông chủ thô ráp!

Còn là một tên mập siêu cấp lớn!!

Lúc cô nói lời này với Khương Nhiên, Khương Nhiên cũng cười theo một cái, nói với cô: "Mỗi một đời Sở Linh đều kêu la giảm cân, nhưng chỉ cần hấn sống đến bốn mươi tuổi, lập tức thân thể sẽ phát phì."

Luru Diệp cũng cười nói: "Vẫn là gien của anh được nhất, già rồi cũng sẽ không phát tướng."

Hơn nữa bộ dáng cũng không thay đổi bao nhiêu, thậm chí so với lúc trẻ còn có khí thế hơn.

Kết quả Khương Nhiên nghe xong lại không nói gì.

Về mặt cũng là lạnh nhạt, rõ ràng trước đó nhìn anh vẫn còn rất vui vẻ.

Luru Diệp không biết sao lại nhớ đến câu nói anh đoán mệnh, hơn nữa vừa rồi cô cũng nhìn thấy, gien của Khương Nhiên mấy đời gần đây thật sự càng lúc càng ngắn.

Cho nên thế hệ này Khương Nhiên cảm thấy mình sống không được bao lâu?

Vừa nghĩ hiểu cái này, Luru Diệp cũng rất hối hận, cô thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng.

Vì để cho Khương Nhiên trở nên vui vẻ, chờ khi thấy Quan Chi so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn, cô trung cầu ý kiến thật tốt một phen.

Thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt, Quan Chi thật sự có chút lịch sử đen, bởi vì rất giống phụ nữ, giọng nói lại đặc biệt dễ nghe, cho nên Quan Chi đời thứ nhất từng bị người thiên?

Vì để giữ lại giọng nói trẻ em dễ nghe?!

Nhưng mà bởi vì quá cường hãn, sau khi bị thiên, Quan Chi lại từng bước chịu đựng.

Không biết làm sao, sau khi Luru Diệp nghe được lịch sử đen của Quan Chi, chợt cảm thấy, sẽ không phải bởi vì cái này mà Khương Nhiên mới giao mình cho Quan Chi chứ, cũng bởi vì trong rừng cô đã từng nói với Khương Nhiên, muốn làm một nam tử hán...

Mặc dù là lời nói vội vàng, nhưng Khương Nhiên lại ghi tạc trong lòng.

Muốn giúp cô đạt được tâm nguyện?

Luru Diệp cũng không biết có phải cảm động hay không, cô không nhịn được nghiêng đầu liếc nhìn Khương Nhiên.

Nhưng rõ ràng nhìn người này hình như không hề quan tâm đến cái gì cả, có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không?

Sau khi đi được một đoạn đường, Luru Diệp phát hiện có một vài người cô căn bản chưa từng gặp, đang thấy buồn bực, Khương Nhiên đã nói cho cô biết.

"Trước kia người ở đây rất nhiều, đoạn thời gian nhiều nhất là có 3613 người, nhưng sau đó rất nhiều người lựa chọn ngủ đông."

Luru Diệp không hiểu nhìn về phía Khương Nhiên.

Khương Nhiên nhẹ nhàng nói cho cô biết: "Ngủ đông chính là bảo tồn lại gien, chờ tương lai xuất hiện bước ngoặt sẽ sống lại."

Luru Diệp ồ một tiếng.

Có thể đoán được bước ngoặt đó, đại khái chính là phụ nữ.

Nhìn những bức họa kia, cô liền nhớ lại cái lồng kính kia, vốn đang nhẹ nhõm, thoát một cái liền trở nên nặng trĩu.

Rốt cuộc thì cô nhìn không được bật hỏi, thật ra thì trong lòng ít nhiều còn giữ một tia hy vọng, có lẽ người này không giống Khương Nhiên đời trước, ít nhất bây giờ nhìn cũng không giống người xấu trong truyền thuyết mà, nhiều lắm chỉ có hơi tùy hứng bá đạo một chút, nhưng cũng không quá kinh khủng chứ?!

"Vậy nếu như tôi nói, nếu như thôi, có một ngày nào đó nghiên cứu ra Eve, đến lúc đó anh sẽ làm gì? Có học theo đời trước sẽ mang cô ấy tới đây giam giữ không?"

Khương Nhiên trầm mặc chốc lát mới lạnh nhạt trả lời: "Sẽ."

Chương 31: Chương 26

Lòng Luru Diệp trở nên lạnh buốt, đoán chừng sắc mặt của mình lập tức cũng không tốt lên nổi.

Chỉ là cô phát hiện ra, dường như người của thế giới này đối với cảm xúc của người khác đều rất chậm lụt, hay do đàn ông đều là sinh vật như vậy.

Có lúc tâm trạng của cô đã lượn được vài vòng rồi, nhưng bọn họ lại một chút cảm giác cũng không có.

Song cũng may mà những người này không biết nhìn mặt mà nói chuyện, nếu không cô đã sớm bị vạch trần rồi.

Hiện tại cô cũng liền cúi đầu đi với Khương Nhiên đến phòng bếp.

Đồ đạc trong phòng bếp rất nhiều, bởi vì không phải thời gian ăn cơm, bên trong còn chưa có ai, trong phòng bếp to như vậy cái gì cũng có.

Luru Diệp cũng không biết muốn làm món gì, liền hỏi Khương Nhiên mấy câu, Khương Nhiên ngược lại dễ nuôi, cái gì cũng ăn.

Cô liền tìm một vài nguyên liệu nấu ăn, chăm chú nấu nướng.

Cho dù muốn làm đàn ông cỡ nào, thói quen của con gái nhất thời cũng không thay đổi được, nhất là khi nấu cơm, không nhận được sẽ trò chuyện với người bên cạnh, giống như năm đó giúp đỡ mẹ trong phòng bếp, sẽ vừa nấu cơm vừa nói chuyện phiếm.

Hơn nữa lúc Luru Diệp nói chuyện với người ta cũng không có mục đích gì, chỉ thuận miệng hỏi vài câu, gần đây ăn uống thế nào, thân thể có chỗ nào còn không thoải mái không, lúc bị bệnh có ai chăm sóc không?

Khương Nhiên ngược lại có hỏi có đáp, hơn nữa khi anh nói chuyện lại không hề giống thủ lĩnh Đại Vương kinh khủng gì cả, ngược lại rất giống một người đàn ông lịch sự.

Thậm chí hơi có cảm giác dễ tính, ít nhất biểu hiện lúc này của anh rất có giá dưỡng, đến nỗi có thể nói là phong độ nhẹ nhàng.

Hay là do trong quá trình đó, Khương Nhiên vẫn chống cằm nhìn cô, vô cùng dịu dàng.

Bất kể là rửa rau hay thái thức ăn, ánh mắt của anh đều đuổi theo cô.

Thế này thì quá quái dị rồi đúng không?!

Cô vốn cảm thấy hôm nay Khương Nhiên rất kỳ quái, cho dù muốn tìm người giải sầu, thế nhưng thái độ cũng quá mập mờ đi?

Cô cảm thấy cả người không thoải mái.

Hơn nữa khi đang thái hành tây, cô bị cay nước mắt chảy ròng ròng, đang muốn dùng nước để rửa mắt thì...

Khương Nhiên bất chợt vươn tay, dịu dàng vuốt ve tóc cô.

Quả thật Luru Diệp sợ đến ngây người.

Ánh mắt này vẻ mặt này động tác này, tựa như rất cưng chiều cô vậy...

Thật mẹ nó?

Đây là tình trạng gì vậy?!

Cô cả người cứng đờ, cho dù được một người đàn ông đẹp trai nhìn vài lần, cũng sẽ cảm thấy cả người đều không thoải mái, huống chi cô cũng đã biết giá trị vũ lực của người đàn ông này, khốc bá duệ cuồng đủ cả, chợt trở thành người đàn ông dịu dàng, rất khó mà chống đỡ được mà, hu!!

Chỉ là thật mẹ nó, không phải tên Khương Nhiên này không đồng tính à, chẳng lẽ là... Là bị nội hàm phái nữ của mình hấp dẫn, cho nên không chịu nổi cảm dỗ mà không tự chủ đi thân thiết với mình...

Ngay cả chính anh ta cũng không nhận thấy được, chỉ có thể là không nhận được bắt đầu cưng chiều mình?

Thật sự có thể thần kỳ như vậy à?!

Thật may là Khương Nhiên nhanh chóng nhận được một điện thoại, hình như có người đang thúc giục anh trở về kiểm tra thân thể.

Lúc này Khương Nhiên mới lưu luyến không rời tạm biệt cô, chỉ là trước khi đi, Khương Nhiên lại vuốt vuốt tóc cô.

Nét mặt kia, khoe miệng giương lên ánh mắt còn mang nét cười, nhìn bộ dáng của cô...

Thật kinh dị...

Lưu Diệp thiếu chút nữa thì hôn mê, cảm giác bàn tay Khương Nhiên để lại trên đầu mình, giống như bị điện giật, soái ca cười lên phóng điện ầm ầm có biết hay không vậy!!

Cô thật sự hoảng sợ rối loạn, thật ra thì trong lòng sợ chết, không biết rốt cuộc thần kinh Khương Nhiên không đúng chỗ nào, trở nên tốt bụng vừa thỏa mãn nguyện vọng của cô, vừa vuốt ve tóc cô.

Đang suy nghĩ lung tung, cô chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Cô bỗng chốc ngây dại, chủ yếu là cô tự tiện đi vào trong phòng bếp, cũng không biết quản lý phòng bếp có vui vẻ được hay không.

Cô trở nên khẩn trương, theo bản năng trốn sau tủ bát.

Đám người đó nhanh chóng tiến vào.

Cô xuyên qua khe hở của tủ bát nhìn sang, hình như những người đó là người của quân đoàn một, ngay cả Quan Chi cũng ở trong đó.

Có lẽ muốn tìm một địa phương nghỉ ngơi liền chạy tới phòng bếp, những người đó tùy tiện tìm chỗ ngồi.

Trong đó giọng nói một người rất lớn, cô lần lượt chỉ nghe thấy mấy lời như ngu ngốc, không có thuốc nào cứu được.

Cô cũng không biết bọn họ đang nói ai.

Sau lại nghe thấy Quan Chi giải thích với những người đó: "Hết cách rồi, đây là thủ lĩnh phân phó, dù là tảng đá cũng phải mài ra củ ấu."

Những người khác chỉ biết ở đó kêu khổ: "Mẹ kiếp, nhưng thẳng thóc Lưu Diệp kia quá mẹ nó vô dụng, tôi hận không thể đập chết cậu ta, ngoại trừ ném hết mặt mũi của quân đoàn một chúng ta, thì có làm được việc gì nên hồn không, luyện tập đá chân cũng có thể làm mình ngã sống xoài, còn chạy bộ, mới chạy có 1000m đã thở gấp, thể dục buổi sáng thì chưa một lần làm xong..."

"Aizzz, đội trưởng, tôi thấy rất buồn bực, không phải thủ lĩnh ghét nhất cái loại người éo là như vậy à, nhất là nghe nói tên đó còn có chút ý tứ với thủ lĩnh chúng ta, thủ lĩnh còn không chính chết cậu ta?"

Quan Chi cũng mang vẻ mặt khổ sở, không thể không giải thích: "Ai bảo đáng đập cậu ta giống Tiểu Trùng chứ, có lẽ thủ lĩnh coi cậu ta là người thay thế thôi."

"Mẹ nó, thảo nào, tôi đã cảm thấy Lưu Diệp nhìn rất quen mắt, giờ vừa nghĩ kỹ thì thật sự là... Vậy thì khó trách... Thủ lĩnh có lúc cứ như vậy..."

Những người đó hàn huyên một lát, sau đó lại lục tục rời đi.

Lưu Diệp vẫn trốn sau tủ bát, đôi mắt hơi hồng, cô cho rằng mình rất lợi hại, có thể trong thời gian ngắn như vậy học được nhiều thứ... Bây giờ nhìn lại, cô vẫn chỉ là một câu chuyện cười như cũ... Không riêng gì đám người Sở Linh cười nhạo cô, ngay cả Quan Chi mà cô coi như người của mình cũng ở sau lưng gọi cô là phế vật...

Cho nên tất cả đều là giả, cô cho rằng thái độ Khương Nhiên đối với cô tốt lên, là bởi vì bọn họ từng cùng nhau trải qua sống chết, bây giờ nhìn lại cũng chỉ bởi vì cô giống Tiểu Trùng à?

Cô cũng không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng ghen lại.

Chờ những người đó vừa đi hết, cô liền từ trong sau tủ đi ra, tức giận xắt đồ ăn, tựa như trút giận bắt đầu nấu cơm.

Chỉ là trong lòng vẫn rất khổ sở, cô không có ý xấu với bất kỳ ai, cũng rất nỗ lực làm việc, thể lực không tốt thì chịu khó hơn chút, một lần có thể dọn xong đồ, cô cần ba lượt mới xong, nhưng không sao, cho dù chạy nhiều hơn người khác mấy lần, cô cũng có thể đi làm, lòng bàn tay mài ra vết chai cũng chưa từng kêu khổ.

Vẫn luôn trải qua như vậy, nỗ lực, không trông mong sẽ được người khác khen, nhưng vẫn cho rằng Quan Chi sẽ cảm thấy cô rất chăm chỉ, sẽ cảm thấy cô là người có thể...

Muốn cho Khương Nhiên cảm thấy cô có dũng khí, sẽ nghĩ cô ở thời điểm tuyệt cảnh sẽ không ích kỷ vứt bỏ người khác...

Nhưng không có ai nghĩ cô như vậy, cô vẫn chỉ là một phế vật cái gì cũng không phải...

Đội cô làm xong cơm, đang suy nghĩ chính mình tự ăn, kết quả đáng chết không chết, tên Sở Linh kia thế mà PK với người ta xong lại mò tới.

Hắn đoán Luru Diệp đang ở phòng bếp, sau khi tiến vào quả nhiên thấy cậu ta đang cúi đầu thu dọn đồ đạc, trên bàn còn bày món ăn nóng hổi hơi nóng tỏa ra bốn phía.

Hắn vừa ngửi mùi đã thấy đói, đừng thấy người Khương Gia Quân không thiếu tiền, nhưng vì giữ vững lực chiến đấu, thức ăn bình thường đều chỉ cần ăn no là được.

Loại đồ ăn giống như Luru Diệp làm, nhất định chính là vật tốt khó gặp.

Bảo sao tên nhóc này muốn làm đầu bếp đầu, thật sự đúng là có chút tài.

Nháy mắt miệng ăn của Sở Linh mở rộng ra, không hề khách sáo ăn ngấu ăn nghiến.

Luru Diệp đang tức giận, cũng liền xoay người đi cọ nôi, chờ khi trở lại bàn ăn thì món ăn đã rơi vào trong bụng người này.

Cô bị chọc tức quai hàm cũng phồng lên, nhưng đánh thì đánh không lại, mắng lại không dám.

Cô đành cúi đầu, uất ức vặn xoắn đầu ngón tay.

Sở Linh ăn đến no căng, có điều nhìn bộ dáng kia của Luru Diệp, nhiều ít cũng có lương tâm phát hiện ra một chút, chỉ là hắn không có kinh nghiệm đồ người, lại nói tất cả mọi người đều là đàn ông, có một món ăn mà cần phải hỏi có muốn hay không thì quá đàn bà rồi.

Hắn liền vung tay lên nói: "Món ăn cậu làm không tệ, đừng nóng giận, lần sau tôi nói với đầu bếp trưởng, để cho cậu thường xuyên tới đây không được sao? Đàn ông đàn ông mà giận dỗi vì một món ăn, cậu không cảm thấy buồn nôn à?"

Bị người dân lên nhần Luru đại phế vật buồn bã i xia dùng lỗ mũi ừ một tiếng.

Thật ra món ăn bị tên khốn kiếp kia giành thì giành, cô cũng không thèm để ý, chỉ là những lời nói vừa rồi của đám người kia vẫn còn vụt qua trong tai cô.

Trên tường bị Sở Linh dất vể, cô rốt cuộc không nhịn được hỏi Sở Linh: "Nhị đội trưởng, anh biết Tiểu Trùng không? Chính là Tiểu Trùng mà thủ lĩnh rất thích ấy..."

Cô rất tò mò, rốt cuộc Tiểu Trùng kia là cái gì, sao lại có dáng vẻ rất giống mình chứ.

Sở Linh aizzz một tiếng, có lẽ không ngờ Luru Diệp sẽ hỏi vấn đề này, chỉ là vừa đúng đi ở đó, hắn liền vrun tay chỉ pho tượng cách đó không xa nói: "Tiểu Trùng à, chính là cái đó, mỗi ngày lúc cậu luyện tập cũng đều thấy đấy."

Trong lòng Luru Diệp buồn bực, sao lại mỗi ngày đều thấy chứ, cô không nhớ là bài tập có...

Thật là có, ánh mắt của cô trong nháy mắt liền trừng lớn, bức tượng kia hình như là tượng một con chó dựng thẳng lỗ tai đứng ở đó.

Mắt tròn trịa, đừng nghĩ chỉ là pho tượng, nhưng lại điều khác rất sống động, gương mặt ngốc ngếch, dáng vẻ mạnh mẽ đáng yêu cực kỳ.

Nhưng cô muốn học máu!

Tiểu Trùng là chó à!!!!

Cô giận dưng dưng đi tới trước mặt pho tượng kia, chỉ chỉ pho tượng lại chỉ vào mình, lớn tiếng hỏi Sở Linh: "Nhị đội trưởng, anh... Anh nói tôi có giống nó không?"

Hai con mắt một lỗ mũi cô cũng thừa nhận, nhưng nói dáng dấp của cô giống một con chó thì thật sự rất quá đáng mà!

Cho dù có đáng yêu đi nữa thì nó cũng mà một con chó đấy biết không!

Kết quả Sở Linh thế mà lại đi qua nhìn một hồi, trong nháy mắt thì chợt hiểu, vỗ đùi nói: "Mẹ kiếp, tôi nói sao lại luôn cảm thấy nhìn cậu quen mắt, ánh mắt kia quá giống..."

Luru Diệp buồn bực nhú mày.

Lần này Sở Linh càng kích động hơn, "Đúng, đúng, Tiểu Trùng cũng thích làm ra nét mặt này, mỗi lần Khương Nhiên trêu chọc nó, nó đều như vậy, ha ha ha, tôi nói sao mà có lúc cảm thấy cậu đặc biệt chơi được... Thì ra là cậu giống Tiểu Trùng"

Sở Linh vui vẻ cười không ngừng, Luru Diệp lại thiếu chút nữa khóc thét, thì ra Khương Nhiên coi cô như con chó này à, hu!

Có cần lừa bịp như vậy không !!!

Sở Linh lại tựa như nhớ tới cái gì, nói với cô: "Lại nói thù lĩnh cung chiều Tiểu Trùng cực kỳ, ban đầu tiểu tử kia là do Quan Chi mang về, vốn nói làm lâu thịt chó, kết quả thù lĩnh đi ngang qua cửa, nhìn thấy tiểu tử rúc ở trong góc, đứng rồi, đôi mắt nhỏ kia của cậu cũng đặc biệt giống Tiểu Trùng.. Tôi nói một người đàn ông như cậu ở đâu ra cái loại đáng thương đó chứ, nhìn bộ dạng kia của cậu, đám người chúng tôi cũng cực kỳ muốn bắt nạt cậu đến khóc... Cậu quả thật quá thiếu dạy dỗ... Làm lừa tức chúng tôi muốn đè xuống cũng không đè xuống được..."

Đặc biệt nhấn mạnh cô giống con chó trắng..

Cô đã từng được người khen ngợi đáng yêu, từng bị người nói mơ mơ màng màng, cũng từng có người nói bộ dạng thanh tú, bây giờ cho dù có nói cô giống đàn ông thì cô cũng nhận, nhưng mà giống chó...

Còn là chó con lông dài...

Có cần phải quá đáng như vậy không, cho dù đáng về cô như thế nào, ít nhiều thì cũng coi là đáng về con người trong quy củ chứ?!

"Chỉ là thân thể Tiểu Trùng không tốt, lúc ngã bệnh chết, tôi thấy ngài ấy khổ sở còn hỏi ngài ấy có cần clone Tiểu Trùng không, kết quả thù lĩnh nói cho dù clone bao nhiêu Tiểu Trùng thì cũng không phải là cái ngài ấy muốn, sau đó ngài ấy tìm người xử lý niệm phong thi thể Tiểu Trùng trong pho tượng, chỉ vì có thể thường thấy Tiểu Trùng."

Vốn Lưu Diệp cách bức tượng con chó rất gần, vừa nghe thấy lời này, dọa cô vội lùi lại đằng sau hai bước...

Loại chuyện biến thái này không cần cảm động nói ra như vậy đâu...

Sao cô lại cảm thấy biến thái quá đi ><

Chỉ là cô thật sự không ngờ, trong những mặt của Khương Nhiên, lại cũng có một mặt dịu dàng như vậy sao?

Cô buồn bực mà hỏi: "Nhưng các anh ở dưới tay anh ta không cảm thấy... Cái dạng đó rất quái lạ à, chính là rất cảm xúc hóa ấy, sau đó không đủ mạnh sao?"

"Không hề." Sở Linh một chút cũng không che giấu sùng bái của mình: "Mặc kệ người bên ngoài nói ngài thế nào, mặc kệ bây giờ ngài là dạng gì, chúng tôi vẫn luôn có lòng tin với ngài, ngài ấy cường hãn không phải là ở trong niên đại hòa bình có thể thể hiện ra, ngài là người đàn ông thuộc về chiến trường, cậu mà xem những chiến dịch kia thì cậu sẽ biết, người kia không phải là người, quả thực là Chiến thần."

Lưu Diệp vẫn cảm thấy quá khoa trương, cô không hiểu nổi ý nghĩ của những người này, cho dù là ghen rất tốt, nhưng trong hoàn cảnh khác nhau thì vẫn không giống nhau.

Chỉ là bị người xem là chó, sau khi Lưu Diệp trở về liền từng bước uống hết đồng thuốc kia.

Mặc dù chỉ cần nghĩ tới mình sắp thành râu ria đầy người, cô liền cảm thấy dựng cả tóc gáy, hơn nữa nhất định thuốc kia sẽ gây tổn thương cho thân thể, không khéo còn chết sớm ấy, chỉ là thật mẹ nó, vì có thể không bị ép buộc không bị cầm tù, cô cũng đành bất cứ giá nào.

Song trong lòng vẫn không nhịn được nhỏ máu, thỉnh thoảng ở trong phòng nghỉ ngơi nghe thấy đám Sở Linh YY phụ nữ, cô sẽ cảm thấy đặc biệt châm chọc!

Cho nên các đàn ông à, hãy các người cho phụ nữ chút tôn trọng, không ép buộc không cầm tù, phụ nữ cũng sẽ không bị các người ép thành râu dài đâu!

Phụ nữ râu dài thật sự tổn thương không nổi mà, lông mày bình thường mọc dày một chút cũng phải tia bớt đấy!

Gương mặt đầy râu ria thì có để cho người ta sống nữa hay không!!

Song không biết vì sao uống thứ thuốc chưa được mấy ngày, cô liền cảm thấy bộ ngực vừa căng vừa sưng, giống như bị nhét thứ gì vào trong đó vậy.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là nghĩ đến hơn phân nửa là tác dụng của thuốc kia quá lớn, cho nên bộ ngực đang co lại rồi hả?

Cô liền kiên trì uống, nhưng râu ria vẫn không dài ra, ngược lại khi soi gương, không ngờ phát hiện da mình lại còn trơn bóng nhẵn nhụi hơn cả trước kia, sắc mặt cũng là trong trắng lộ hồng.

Cô chưa từ bỏ ý định, cảm thấy đây đại khái chỉ là phản ứng ban đầu, đợi một thời gian thì râu sẽ mọc ra thôi.

Kết quả ngày ngắm đêm trông, râu ria không như trông mong mà mọc ra, ngược lại ở gần khoe miệng lại mọc lên một hạt Đậu Thanh Xuân*.

*Đậu thanh xuân: Mụn trứng cá

Hơn nữa không riêng gì những biến hóa này, trước kia bất kể cô vận động đá chân thế nào cũng không cảm thấy hai miếng thịt trước ngực sẽ rung rung, không biết bây giờ làm sao, cô chỉ muốn hơi vận động mạnh một chút, giống như cộng hưởng, bộ ngực sẽ khẽ động, lay động cô cũng dừng ngắt.

Quả thật giống như mấy cô ngực to ở đại học, cho dù thận trọng thế nào, nhưng lúc chạy nhanh vẫn sẽ sôi trào mãnh liệt, muốn ngừng cũng không ngừng

được...

Bây giờ đối với bộ ngực hai đồi núi nhỏ, cô chợt cảm thấy rất không ổn.

Lẽ ra đã uống rồi thuốc, cho dù râu ria không ra, cũng không có đạo lý ngực còn lớn hơn chứ?

Đây rốt cuộc là thứ Hormone nam tính gì vậy?!

Không phải là cho nhảm thuốc chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 27

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng đến mức này thì thế nào cũng phải mạo hiểm.

Cô không nói hai lời lập tức đi tìm nhân viên y tế, ban đầu không phải đã nói nếu gặp phải vấn đề gì thì có thể đi hỏi ý kiến sao.

Cô cũng không dám nói quá nghiêm trọng, tóm lại là sợ đối phương kiểm tra mình, liền giả vờ đánh thọc sườn hỏi: "Liều thuốc này không có vấn đề gì chứ, dù sao hoocmone mỗi người đều không giống nhau, các anh tùy tiện cho tôi một đồng thuốc thì làm sao biết nhất định sẽ phù hợp?"

Những người đó rất tự nhiên nói: "Cậu cứ yên tâm đi, thuốc đưa cho cậu đều là loại thuốc an toàn đáng tin nhất, đây chính là thủ lĩnh đặc biệt phê chuẩn đưa cho cậu."

Lưu Diệp lặng người, thuốc này là Khương Nhiên cố ý đưa cho cô?

Đặc biệt phê chuẩn à?

Cô nhìn đáng vẻ hời hợt của Khương Nhiên, bình thường chuyện gì cũng không quan, hóa ra chuyện của mình anh ấy đều chú ý đến sao?

Nhân viên y tế nhìn vẻ mặt mê mẩn của cô, còn tưởng rằng cô đang nghi ngờ, vội vàng giải thích: "Ai da, cậu còn lo lắng cái gì vậy, loại thuốc kia cậu tùy tiện đi kiểm tra một chút là biết, tuyệt đối không hề có một chút xú tác dụng phụ nào, so với những loại thuốc hóa học khác, loại thuốc này, chỉ có tác dụng kích thích hoocmone trong cơ thể cậu, cái không ổn duy nhất, đại khái là trong thời kỳ đầu dùng thuốc, sẽ có chút không ổn định, song sẽ nhanh chóng khôi phục bình thường, dùng lâu dài thì đừng nói tác dụng phụ, còn có thể xúc tiến điều chỉnh cân bằng hoocmone trong cơ thể con người, thích hợp nhất với kiểu người đã dùng hoocmone trong thời gian dài như cậu."

Cô nghe mà trợn mắt há hốc mồm, cho nên loại thuốc này dùng để kích thích hoocmone trong cơ thể hả!!!

Đồ chơi này không phải là cái hồ cha mà là cái hồ gia già rồi!!!

Ngược lại người kia chợt ngừng miệng, ngờ vực nhìn cô nói: "Này, gần đây cậu có uống thuốc đúng hạn không, cậu..."

Lưu Diệp vừa thấy đối phương nghi ngờ, sợ hãi đứng lên, vội vàng nói: "Ai da, hình như quên vài lần, tôi sẽ bổ sung, tôi sẽ bổ sung."

Khi cô chạy ra ngoài còn nghe người nọ ở phía sau gọi cô: "Đừng có nghi thần nghi quỷ, nhớ uống đúng hạn đấy."

Đúng hạn cái rắm ấy, uống nữa thì bộ ngực cô muốn nổ luôn rồi!

Cô thật sự rất buồn bực, lúc trước dùng dây buộc ngực cô còn cảm thấy không tệ, bây giờ căn bản không đủ nhìn, dùng sức siết quá lại sợ xảy ra sự cố, nhưng không siết thì không thu lại được!!

Thuốc thì khẳng định không dám uống nữa, trước kia đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực cũng không thấy sao cả, hiện tại cô gần như không dám ngẩng đầu làm người, bước đi đều rụt cổ lại che ngực.

Thật may là những người đó căn bản không nhìn trúng cô, bây giờ cô ỉu xìu ủ rũ cũng không có ai chú ý đến.

Chỉ là Sở Linh, không biết sao kể từ sau khi ăn đồ ăn cô nấu, giống như uống thuốc gây nghiện, quả thật không một khắc rảnh rỗi đuổi theo cô xin cơm ăn, chẳng khác gì người ăn xin.

Một người vì muốn ăn ngon, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Tên tham ăn không có hạn cuối đó, thiếu chút nữa thì 囧 chết cô.

Cô cảm thấy vô cùng buồn bực, trước đó còn mang theo một đám người đi bắt nạt mình, sao lại bỗng nhiên biến thành chó Nhật cả ngày quanh quẩn bên người mình rồi.

Câu nói đầu tiên khi nhìn thấy mình luôn là: Hôm nay ăn gì.

Trời ạ, giống như cô là người chuyên nấu cơm cho hắn vậy.

Hơn nữa không biết Sở Linh thổi phồng những món ăn cô làm như thế nào, không đến mấy ngày đám người quân đoàn hai cũng ngửi mùi mò tới.

Lần này ngay cả đầu bếp trưởng cũng bị kinh động, nhất định phải xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thình thoảng quân trưởng tìm người mở tiểu tào* thì không tính là cái gì, nhưng cũng đến một nửa không tới ăn cơm, chỉ có thể là chuyện lớn.

*Tiểu tào: Chế độ ăn của cán bộ cao cấp trong quân đội, phân biệt với trung tào và đại tào

Chỉ là chờ sao khi ném thử đồ ăn của Luru Diệp xong, bếp trưởng bình thường có thói quen nấu nồi lớn cũng bị kinh ngạc một chút, không nhận được đúng đó quan sát Luru Diệp.

Không ngờ Luru phế vật gần đây danh tiếng vang xa, lại có thể có một tay nghề tốt như vậy, bất kể là món gì cũng có thể giữ vững hương vị nguyên thủy nhất, làm món ăn cũng không khoa trương hay phức tạp nhiều, nhưng ăn vào lại cảm thấy rất thoải mái.

Có điều quy củ vẫn phải tuân thủ, bình thường tiểu đả tiểu nháo cũng mắt nhắm mắt mờ cho qua, nhưng bây giờ âm ỉ mọi người đều biết, nào có đạo lý để phòng bếp nào loạn thành như vậy.

Cuối cùng Luru Diệp liền bị khách sáo mời ra ngoài.

Lần này Sở Linh đau lòng thật lâu, cuối cùng không biết hắn làm sao làm được, lại len lén nói gì đó với bếp trưởng, thình thoảng để Luru Diệp giúp hắn mở tiểu tào.

Ban đầu Luru Diệp rất khó chịu, nhưng có thể rồi rãnh làm chút cơm luyện tay nghề một chút cũng không tồi.

Cho đến bây giờ cô vẫn ôm giấc mộng làm đầu bếp, nếu cô đã không thể trồng cây vào cái khác, vậy thì đây chính là thứ duy nhất cô theo đuổi

Huống chi cô vẫn cảm thấy mình thật sự có chút thiên phú!

Nhưng mà coi như có được có mất, trải qua chuyện này, đám người Sở Linh đã thay đổi cách nhìn với cô, thình thoảng cũng sẽ nói gần nói xa một chút, đừng thấy trị giá vũ lực của Luru phế vật không được, nhưng nấu cơm cũng coi như đáng tin.

Luru Diệp nghe mà trong lòng ngáy ngất, không nhận được nghĩ bất kể đến đâu thì kỹ thuật ngành nghề cũng là vật tốt mà!

Lúc nhìn thấy Quan Chi khó tránh khỏi có chút cảm giác hân diện, chỉ là ngực vẫn không dám ưỡn lên.

Ngược lại mỗi lần Quan Chi gặp cô đều mang về mặt tỉnh bơ, Luru Diệp phát hiện tên Quan Chi này thật có ý tứ, miệng đầy lời động viên, gương mặt nhiệt huyết, nhưng thật ra trong bụng đều là tính toán.

Những kỹ năng tránh né ẩn nấp gì đó, cô cũng nỗ lực tự học.

Chính là ngày đó, cô đang bận rộn học tập “Kỹ năng ẩn nấp”, đám người Sở Linh của quân đoàn hai lại tới.

Không biết đang nhao nhao âm ỉ cái gì, hơn nữa đáng vẻ còn hết sức phấn khởi như đang đón tết.

Sở Linh giống như rất quen thuộc với cô, vừa đi tới liền một phát túm lấy vai cô, cười lớn nói: "Cậu còn mè nheo cái gì vậy, trễ chút nữa thì máy bay cũng đi rồi."

Luru Diệp vừa tránh cánh tay của hắn, vừa buồn bực hỏi: "Máy bay gì vậy?"

"Eve ấy, cậu không muốn đi nhìn Eve à?" Dáng vẻ Sở Linh như thấy quỷ lắm lắm: "Mẹ kiếp, quân đoàn một các cậu có tật xấu gì vậy, bao nhiêu đàn ông năm mớ cũng muốn đi gặp Eve muốn tiếp xúc thân mật với Eve, chỉ có quân đoàn một các cậu là đứng đắn nghiêm chỉnh à?"

, đứng đắn cái rắm, không phải Quan Chi có tiếng là nhìn Eve xấu xí không bằng tự ngắm bản thân hắn à..." Có người đùa giỡn tiếp lời.

Kết quả rất nhanh có người thở dài một tiếng, nhỏ giọng: "Mẹ kiếp, không muốn sống nữa, Quan Chi buồn nôn nhất là bị người ta nói bộ dạng hắn xinh đẹp..."

Sở Linh lại không sợ những thứ kia, lớn giọng nói: "Quân đoàn một cũng mẹ nó toàn là quỷ quân tử, năm ngoài trung đoàn mua búp bê thổi khí thì một mình Quan Chi đã lấy tận sáu con, ôi mẹ nó, tôi mới mua hai, hắn lấy tới tận sáu thì dùng hết được à? "

Nói xong Sở Linh liền lôi Lưu Diệp ra ngoài.

Lúc Lưu Diệp bị tên Đại Lực Vương không có đầu óc kéo đến máy bay, mới hiểu chuyện gì xảy ra, đây đúng là tổ chức thành đoàn thể đi xem Eve à!!

Cũng bởi vì Khương Nhiên có hiệp nghị với phái người đang cầm quyền, mỗi tháng có thể một mình đi thăm Eve, sau đó người ta lại rất hào phóng, chia sẻ cơ hội với mọi người, cho nên hiện tại bọn họ mỗi tháng cũng có thể đi thăm Eve, bây giờ chính là thời điểm đó?!

Chân mày cô chân mày vặn vẹo, loại đồ vật này nhìn một lần là đủ rồi mà?!

Đối với cô thật sự không có giá trị kỷ niệm gì hết!!

Hơn nữa đám Sở Linh cũng quá thần kỳ, rõ ràng trước đó còn lấy nước xối cô, cười nhạo cô, lại bởi vì ăn mấy phần cơm cô làm là có thể xưng anh gọi em rồi à?

Cho nên nói loại sinh vật như đàn ông này chính là thần kỳ như vậy?!

Cô còn chưa chuyển qua khom lưng cúi đầu, mấy ông lớn kia đã nhất tể miễn ân cừ*, còn cảm thấy đầy đều là mấy chuyện nhỏ, không đánh không quen biết?

*Câu thơ của Lỗ Tấn: "Độ tận kiếp ba huynh đệ tại/ Tương phùng nhất tể miễn ân cừ"

Tạm dịch: Qua cơn phong ba anh em vẫn còn đó, gặp nhau cười một tiếng xóa hết oán thù

Dọc đường đi cũng không yên bình, Lưu Diệp phát hiện, vốn là ngồi máy bay, chỉ là vừa đến khu nhà giàu thì máy bay lại dừng lại.

Rõ ràng bọn họ không mang bất kỳ thứ vũ khí gì cả, nhưng ở cửa máy bay vẫn có rất nhiều người mặc đồng phục, đứng đó nhìn chằm chằm vào bọn họ như đang nhìn kẻ trộm, khi đoàn người bọn họ lên xe ô tô, những người mặc đồng phục kia còn phái hai người trước sau nhìn bọn họ chằm chằm, như sợ đám người bọn họ làm loạn.

Cô buồn bực nhìn Sở Linh, Sở Linh ngược lại đỉnh đặc như không có chuyện gì nói: "Những người chim này đúng là lắm chuyện, cho rằng chúng tôi rảnh rồi lắm à, sao có thể lần nào cũng đánh nhau chứ, cho dù tôi có rảnh, nhưng đánh cũng không thể đánh nặng, mỗi lần chỉ có thể đánh người ta đến gần chết... Tôi dễ dàng lắm à..."

Bấy giờ Lưu Diệp mới hiểu được chuyện gì xảy ra, không ngờ bọn họ có nhiều án treo như vậy, chẳng trách đám nhân viên chính phủ như lâm đại địch.

Chỉ là khi ở trên xe, Sở Linh ngược lại cho cô một chiếc điện thoại, để cô giắt trên lỗ tai, nói số kia đều là cố định, một người một số.

Điện thoại cũng không nặng, lúc có cuộc gọi tới sẽ có âm thanh nhắc nhở, hỏi cô có nhận không, nếu nhận thì ấn vào, không nhận thì ấn hai cái, nghe nói trên máy tính còn có thể trang bị rất nhiều chức năng khác.

Cô cảm thấy chơi rất vui, đeo chơi một lúc lâu.

Chính là xe vừa mới lái ra khỏi khu nhà giàu, cô chợt nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc chợt lóe lên ngoài xe.

Cô nháy mắt kích động đứng dậy khỏi chỗ ngồi, điên cuồng đập cửa sổ, kêu to với người bên ngoài: "Điền Thất, Điền Thất"

Người trong xe bị cô làm cho sợ hết hồn.

Sở Linh bên cạnh cô cũng bị dọa, nhanh chóng kêu xe dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 27.2

Xe dừng lại, cô nhanh chóng chạy ra ngoài, thở hổn hển chạy đến trước mặt Điền Thất.

Cô không ngờ ở nơi này có thể nhìn thấy Điền Thất, chỉ là hai người đều đứng ở ven đường, mặt trời sẽ chiếu hồng da Điền Thất, cô vội tìm nơi có bóng mát, kéo Điền Thất lại bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Trước kia trên mặt đứa bé này còn có vết sẹo, bây giờ nhìn ngược lại khá hơn nhiều.

Chỉ là người vẫn gầy teo.

Vừa rồi cô chạy quá gấp, hơi thở cũng dồn dập, cô đứng trước mặt cậu, tay chống đầu gối há to miệng hô hấp, trên mặt mang nụ cười vui vẻ nhìn tên nhóc này.

Về mặt Điền Thất từ trước tới nay vẫn luôn rất lạnh nhạt, nhưng sau khi nhìn thấy cô, thì ánh mắt cao hứng đều híp lại với nhau.

Chỉ là thời gian quá gấp, xe vẫn còn đang chờ cô đấy.

Cô chưa kịp nói gì, chỉ vội vàng hỏi Điền Thất mấy câu tình trạng gần đây, thế mới biết Điền Thất đang muốn đến thư viện.

Điền Thất rất hiểu chuyện, biết xe đang chờ cô, giống như tiểu thân sĩ nói với cô: "Tôi rất khỏe, anh lên xe đi..."

"Vây, vậy tôi đi trước..." Cô đau lòng nấn nấn bả vai Điền Thất, đứa nhỏ này vẫn gầy như vậy: "Điền Thất cậu chờ tôi nhé, tôi sẽ trở về nhanh thôi..."

Cô do dự một chút, thật ra cô cũng không biết sau khi rời khỏi quân đội của Khương Nhiên thì có thể làm cái gì, cô muốn làm một đầu bếp, nhưng sau những chuyện đã xảy ra, cô không biết mình có còn cơ hội vào phòng bếp không.

Lại còn từng xâm phạm Khương Nhiên, có chỗ nào chịu muốn cô làm đầu bếp chứ?!

Đợi khi cô lại trở lại xe, Sở Linh liền tò mò hỏi: "Đứa bé kia là ai vậy, mặt trắng như thể có phải là bị bệnh không?"

"Cậu ấy tên là Điền Thất." Lưu Diệp thờ dãi trả lời: "Một đứa bé rất đáng thương, cực kỳ hiểu chuyện, một mình lẻ loi bơ vơ, bây giờ đang ở với bạn của tôi, giúp họ quét dọn vệ sinh, sau đó người ta cho cậu bé cơm ăn."

Nhưng dù sao chỗ của Vũ Mị cũng không phải là trụ sở nghiêm chỉnh, lại nói bọn Vũ Mị vẫn luôn là gạt mẹ Tang, nếu để cho mẹ Tang biết, Điền Thất có thể ở được nữa không cũng là một vấn đề.

Cô nghĩ đến đây liền nhủ mày, ánh mắt cũng mềm nhũn, mang theo lo lắng.

Sở Linh chợt cảm thấy tim bị cái gì đó quét qua, hơi ngửa ngửa, lúc muốn nắm bắt, cảm giác ngứa ngáy đó lại biến mất.

Xe rốt cuộc cũng chạy tới thế giới phụ nữ, sau khi người quân đoàn hai xuống xe cũng lục tục đi tìm Eve.

Eve vẫn nằm trong chiếc quan tài thủy tinh.

Hơn nữa Lưu Diệp phát hiện người bảo vệ Eve so với lần trước cô đến nhiều hơn gấp đôi.

Đoán chừng là có ý đề phòng những người này.

Kết quả may là bọn Sở Linh chỉ vây quanh Eve nói các loại lời nói khó nghe.

Lưu manh vô sỉ đến hạn cuối như vậy, cô thật sự cảm thấy mất thể diện thay cho đám đàn ông, hơn nữa chỉ nói những lời đó mà bọn họ còn có tinh thần làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, đây là một loại tự hủy không biết mỗi một như thế nào, tinh thần bị ôi không ngừng chứ.

Cũng không biết tại sao, đang nghe một đồng lời ô ngôn uế ngữ, Lưu Diệp chợt nhớ tới Khương Nhiên, đầu óc theo bản năng liền nghĩ không phải Khương Nhiên cũng như vậy chứ?

Khương Nhiên khi tới nơi này cũng như vậy sao?

Sau đó cũng sẽ vừa vây quanh Eve vừa cùng người ta thảo luận búp bê thổi khí nào tốt hơn?

Nghĩ như vậy, cô liền đỏ mặt hỏi Sở Linh một câu.

Sở Linh trả lời: "Sao có thể chứ, thủ lĩnh người nọ rất thần, mặc dù bên ngoài truyền ra rất khó nghe, nhưng mà ngài ấy thật sự không có hứng thú gì với Eve, tôi nghe Ba Tôn Tử của bộ tham mưu nói, năm đó lần đầu tiên thủ lĩnh nhìn thấy Eve, đứng trước quan tài thủy tinh thật lâu, còn lẩm bẩm nói một câu, loại vật này sao có thể làm cho đàn ông điên cuồng... Cho nên cậu không thấy thủ lĩnh cũng không sang nhìn sao. Chỉ là ngài không hiểu những thứ kia, vẫn không rõ phụ nữ tốt chỗ nào... Nghe nói ngài ấy ngay cả búp bê thổi khí cũng không cần... Aizzz, đúng rồi, cậu mất bao lâu?"

Nói xong Sở Linh bỗng nhiên tròn to hai mắt nhìn cô.

Bộ dáng kia quả thật giống như muốn ăn thịt người vậy.

Ban đầu Lưu Diệp cũng không phản ứng kịp, còn đứng đó buồn bực, sao đang nói tới búp bê thổi lại sang chuyện gì vậy, lặng người hai giây mới chợt nghĩ ra, lau, đây là chỉ đàn ông ấy ấy à!

Mặt cô vụt một cái chuyển hồng, lời nói càng thêm khó khăn, chỉ là trong lúc nhất thời không quyết định chắc chắn được, không biết ở chỗ này để mình khiêm tốn một chút thì tốt, hay là thôi giống như phần lớn đàn ông thì tốt hơn.

Cuối cùng cô cũng chỉ còn cách dựa vào chút kinh nghiệm về H*, trả lời: "Có, có nửa giờ thôi..."

*H: Hot hay Hentai - Chuyện H

Không biết da trâu có thể thối rách hay không, chỉ là đàn ông đều thích thối mà... Không thối ngược lại không bình thường.

Cô xoay xoay vặn vặn thối xong, lại thấy gương mặt Sở Linh không thể tưởng tượng nổi: "Mẹ kiếp, tôi biết ngay cậu uống estrogen quá nhiều mà, cậu mau uống thuốc được chuyển tới đi, trông cậu như vậy, mới nửa giờ... Aizzz, tôi cũng không thể không tốt mà nói cho cậu biết tôi bao lâu... Thật là bên ngoài đàn ông thì sao, đúng là vô dụng..."

Mẹ kiếp, không ngờ cô thối như thế còn ít!!

Lưu Diệp thật sự bị xem thường quá mức.

Cô liền vội vàng trốn ở góc phòng.

Lúc chờ những người đó, điện thoại trên tai cô vang lên, cô có chút buồn bực, hôm nay mới vừa có điện thoại, nhanh như vậy đã có người tìm cô rồi à?

Chẳng qua vừa nhận điện thoại thì cô liền hiểu được, là Khương Nhiên đang tìm cô.

Làm thủ lĩnh thì biết được số điện thoại của cấp dưới cũng là bình thường đúng không?

Cô vội vàng nói một tiếng với Sở Linh, liền vội vã chạy ra bên ngoài, xe Khương Nhiên phải tới đã đến.

Cô hít sâu một cái, nhanh chóng ngồi vào xe.

Vừa rời Khương Nhiên ở trong điện thoại có nói muốn mời cô ăn cơm, cô cảm thấy là lạ.

Hơn nữa Khương Nhiên còn nói chỉ một mình cô qua, cô ít nhiều cũng hơi khẩn trương, không hiểu đây là có ý gì?

Xe chạy rất vững vàng, không bao lâu đã đến nơi.

Không phải là khách sạn lớn mà cô nghĩ, cũng không phải chỗ dùng cơm gì, mà là một miếng đất trống rất lớn.

Chỗ này trước kia cô đã từng thấy, chính là miếng đất Khương Nhiên mua lại sau đó vẫn để không.

Sau lại bị anh làm sân cỏ, lúc này cô xuống xe, chỉ thấy trên sân cỏ đã bày xong mọi thứ.

Khương Nhiên rất tùy ý ngồi trên thảm dã ngoại, trên miệng ngậm một điếu thuốc.

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên cô thấy có người hút thuốc lá.

Lúc cô đến gần anh, lại càng ngửi thấy mùi thuốc lá.

Anh ta như đang khoe khoang, thấy cô đến gần còn cố ý thổi một hơi khói.

Khói mù nhàn nhạt tản đi, cô nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, có chút bất mãn nhăn mặt nhướn mày.

Nhưng mà đối với Khương Nhiên, cô cũng không dám nói cái gì, thật may là Khương Nhiên đã nhanh chóng dập tắt thuốc lá.

Cô mở miệng thở dài, không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe..."

Khương Nhiên không lên tiếng.

Cô cẩn thận nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, cũng không biết là vui mừng hay mất hứng.

Cô ngồi trên thảm dã ngoại, thấy Khương Nhiên vẫn không lên tiếng, cô cũng liền nhìn thử đồ bày biện trên thảm dã ngoại, đều là thứ rất đơn giản.

Có điều đều là bán thành phẩm, đoán chừng là muốn vừa làm vừa ăn.

Cô ngược lại biết rõ làm thế nào, nhìn qua một chút là trong lòng hiểu rõ, sau đó liền mở miệng hỏi thăm ý Khương Nhiên.

Khương Nhiên vẫn là bộ dạng dễ nuôi như cũ, cái gì cũng có thể ăn.

Cô liền làm theo ý mình, còn có một chút trái cây, phối với nguyên liệu nấu ăn mới gọi là mỹ vị.

Chỉ cần những chuyện liên quan đến nấu nướng, cô đều vui mừng quên hết tất cả.

Chờ khi đưa miếng sandwich thương hiệu Luru thị đến trước mặt Khương Nhiên, cô mang về mặt mong đợi chờ anh bình luận.

Chỉ là sau khi Khương Nhiên ném thử lại không nói gì.

Qua một lúc lâu anh mới hỏi một câu không liên quan: "Cậu cảm thấy chỗ này rất lãng phí à?"

"Hả?" Cô bị câu hỏi làm cho ngây ngẩn cả người, chỗ này lãng phí không phải quá rõ ràng à, khu vực phồn hoa thế này lại không làm gì cứ bày như vậy, đó đã không còn là lãng phí, mà chính là đốt tiền đấy!!

Khương Nhiên không đợi câu trả lời của cô, chỉ dùng tay chỉ sân cỏ bốn góc một cái nói: "Từ đây đến đây, vừa hay là bốn điểm bắn, vận chuyển pháo điện tử mini vào, lấy tốc độ của đám người Quan Chi, không quá năm phút đồng hồ là có thể lắp ráp xong, sau đó những khu vực khu quan trọng từ khu nhà giàu đến người nghèo đều ở trong tầm bắn, còn có kho gene của liên bang chính phủ, vì đối phó nó tôi đã sắp xếp hai điểm hỏa lực. Lãng phí?! Những người kêu lãng phí, không quá mười phút là tôi có thể làm cho bọn họ vui thân trong biển lửa..."

Về mặt anh lạnh nhạt, sau khi nói xong há mồm cắn một miếng sandwich, nét mặt bình tĩnh giống như vừa rồi không phải anh nói đến lửa đạn mà là đang bình luận sandwich cô làm.

Luru Diệp có chút kinh hãi, nhưng lòng lại nghi ngờ anh đang nói giỡn, nhất định là anh đùa giỡn, ở trong thời đại hòa bình này, tại sao anh phải làm loại chuyện đó, chính xác là chỉ đùa giỡn với cô mà thôi... Trêu chọc cô đúng không?

Giống như trêu chọc Tiểu Trùng?

Luru Diệp ngơ ngác ngây ngốc, ánh mắt càng thêm thuần lương ghê gớm.

Khương Nhiên bật cười, vươn tay xoa xoa tóc của cô.

Sợi tóc mềm mại cọ vào tay vô cùng thoải mái, sau một lúc lâu Khương Nhiên mới lại mở miệng nói: "Thích chỗ này à?"

"Hả?" Luru Diệp vẫn mang bộ dáng ngốc nghếch kia, chỉ là sau khi được hỏi thì thành thật trả lời: "Cái chỗ này á... Đúng là không tệ, vị trí này thật tốt, ở khu vực phồn hoa như vậy, bên cạnh đều là cao ốc siêu cấp xa hoa, có cơ quan chính phủ giống như viện kiểm sát ở gần đây... Còn có các loại công trình thương mại, Tắc Đất Tắc Vàng ?!"

"Vậy cho cậu làm tiệm cơm thì thế nào?" Khương Nhiên nghiêng đầu hỏi cô.

Lần này Luru Diệp càng thêm ngây dại, anh lại đang đùa giỡn à?!

Nhưng đáng về chống cằm của anh, nhìn lại rất nghiêm túc.

Mảnh đất tốt như vậy cho cô mở tiệm cơm?

Đầu óc cô nhất thời hỗn loạn, không biết sao lại nhớ tới chuyện gần đây mình nấu cơm cho bọn Sở Linh.

Không phải Khương Nhiên cũng biết chứ?

Biết mình vẫn luôn ở phòng bếp len lén nấu cơm, cho nên mới mang cô tới đây, giúp cô thực hiện nguyện vọng?!

Chỉ là mình thật sự muốn mở tiệm cơm ở chỗ này sao?

Ở nơi nơi có thể làm một sân Golf cực lớn?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 28

Luru Diệp cảm thấy mình đã khổ tấn cam lai* rồi !!!

*Khổ tấn cam lai: Kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới

Cuộc sống bây giờ quả thật như đang nằm mơ vậy!!!

Lúc Khương Nhiên nói cô còn không dám tin, kết quả chờ sau khi Quan Chi đưa cho cô ký một loạt tài liệu, rốt cuộc cô mới hiểu, Khương Nhiên thật sự là người nói được làm được mà.

Tài liệu cũng không phải là hợp đồng chuyển nhượng, chỉ là cho thuê, nhưng cô nhìn thời hạn thuê một chút, lại là 150 năm!!

Dựa vào*!!!

*Một câu chữ thề của Trung Quốc

Vậy thì khác nào với cho không chứ!!

Cô hưng phấn không biết nói cái gì cho phải, Quan Chi còn không quan tâm để cô ký tài liệu, còn hỏi nhà hàng kiểu gì.

Còn cho cô một vài kế hoạch tham khảo để cô xem xét.

Gì mà khách sạn có cả vườn hoa siêu sa hoa, còn có nha hàng cao vút trong mây siêu lớn.

Cô nghe mà tròn tròn mắt, biết Khương Nhiên có tiền, nhưng cô không ngờ Khương Nhiên sẽ cho cô tiêu xài phung phí!!

Nếu không có vấn đề về giới tính, cô khẳng định đã sớm mừng rỡ nhận lấy, nhưng ngực và mông của mình còn đang sờ sờ ở đây này.

Bây giờ mỗi ngày cô đều trôi qua trong run rẩy lo sợ, nào dám lên giọng chứ.

Huống chi đồ tốt hơn nữa thì cũng là người khác cho, cô cũng ngượng ngùng nhận lấy hết.

Cô rất xin lỗi nói với Quan Chi: "Không cần phức tạp như thế... Con người tôi không có mơ ước gì, đối với tôi mà nói ở bên đường có một cửa hàng nhỏ, có một chỗ ở thuận tiện, tôi đã rất thỏa mãn rồi..."

Vốn cho rằng Quan Chi sẽ khuyên cô, kết quả căn bản Quan Chi không nói gì, cô nói gì thì Quan Chi làm cái đó.

Cô thở dài một hơi, song đại khái cũng hiểu tại sao Quan Chi lại như vậy, thật ra thì tính khí những người này đều bướng bỉnh như vậy.

Tuyệt đối không thân thiết, nhưng lại tuyệt đối đáng tin, nói một là một, tự gò bó rất có hương vị đàn ông.

Sau khi có chuyện xây dựng nhà hàng, thời gian cô ở Khương Gia Quân liền rút ngắn rất nhiều.

Phần lớn thời gian đều ở sân cỏ này nhìn người ta xây nhà.

Song cô ở đó cũng không giúp được cái gì, tốc độ của đám người Quan Chi rất nhanh, lại còn chuyên nghiệp như vậy, qua mấy ngày đã ra được hình dáng cụ thể rồi.

Bên trong những tuyến đường kia, cũng đều làm đầu vào đấy rồi, cô nhìn nhà hàng càng ngày càng hoàn thiện hơn, rốt cuộc thì thở phào nhẹ nhõm, cũng chột muốn đi thăm bạn bè trước kia.

Đám người Vũ Mị và Điền Thất còn không biết cô sắp mở nhà hàng đâu.

Hơn nữa cô còn muốn kêu Điền Thất cùng làm ăn với cô nữa.

Dù sao người khác cô cũng không tin được, dù sao Điền Thất cũng là đứa bé choai choai, so với đàn ông trưởng thành còn đáng tin hơn nhiều.

Nhưng khi trở lại Phụ Nữ Nhất, Vũ Mị vừa nhìn thấy cô thì giật mình sửng sốt.

Đám người Quan Chi mỗi ngày đều nhìn thấy Lưu Diệp, không hề cảm thấy Lưu Diệp có gì thay đổi.

Nhưng Vũ Mị lại rất lâu không gặp Lưu Diệp rồi, nhất là làm cái nghề đó, liếc mắt một cái là nhìn ra bộ ngực Lưu Diệp lớn hơn rất nhiều, da cũng trắng lên không ít, cả người khí sắc đều không giống trước.

Trước kia Lưu Diệp luôn rúc vào một trong góc, bây giờ Lưu Diệp lại sáng sủa hơn rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên hơn.

Cả người so với trước kia không biết là đẹp hơn bao nhiêu.

Ngay cả Mẹ Tang cũng nhìn đến ngây người, không nhìn được nghĩ, nếu Lưu Diệp còn tiếp tục ở đây, chính xác sẽ hồng đến lợi hại, đoán chừng tìm khắp đường cũng không tìm không ra một người chất lượng tốt như vậy.

Nhất là đôi mắt kia, lúc nhìn người ta còn mang theo ý cười, đặc biệt dịu dàng sạch sẽ, khỏi phải nói là chọc người thích bao nhiêu.

Cái nhìn của đám Vũ Mị với Lưu Diệp thì không chuyên nghiệp như vậy, chẳng qua không nhìn được lắm bản: "Aizzz, không phải cậu muốn làm đầu bếp à, sao cậu còn chạy đi phẫu thuật chứ, chỉ là dáng ngực của cậu không tệ, hình dáng cong vênh thật đẹp mắt, không mất mấy vạn thì không làm được đâu..."

Lưu Diệp cười cười xấu hổ, cô đã dùng dây vải quấn ngực lại rồi, nhưng vẫn bị người vô tình kéo ra!!!

Ngực chính là nguồn gốc tội ác của phụ nữ mà!!!

Ngoại trừ để bú sữa còn vậy gọi lưu manh đến!!!

Có mẹ Tang ở đó, nhất thời cô không dám tìm Điền Thất.

Ngược lại Vũ Mị hiếm khi gặp được cô, không nhìn được nói với cô những tin tức bất quá nổi lên gần đây.

Đều là mấy chuyện buồn bán làm ăn ở gần đây, còn có xảy ra điều gì chuyện gì, còn có Mậu Thân có ý tới đây hỏi tình huống của cô...

Lưu Diệp nghe mà bất ngờ, cô không ngờ Mậu Thân còn có thể quan tâm đến tình huống của cô...

Chỉ là nhất kinh bạo sẽ phải thuộc về dưới đất Giác Đấu Trạng rồi.

"Tên dã thú kia ấy, còn nhớ không, cái người được người ta nói là Hầu Gia sống lại ấy, biết bây giờ thành dạng gì không?" Đồng nghiệp trước kia mang về mặt thần bí nói với cô.

Lưu Diệp cũng có chút ấn tượng với tên dã thú đó, người cao cao to to, đặc biệt cuồng ngạo, không làm người thích.

Bộ dạng tốt thì tốt thật, nhưng mà, sát khí quá nặng, cô nhớ ban đầu lúc làm phục vụ cho người ta, cô cũng không dám nhìn người kia.

Lúc này cái đó dã thú ngược lại thành đầu đường cuối ngõ nghị luận điểm nóng rồi.

"Tên dã thú ấy, không chỉ đáng dấp giống Hầu Gia, còn có thể đánh như thế, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là Hầu Gia sống lại, dù sao khoản đánh cược càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng đến trận 100 so một, kết quả chính trận ấy, dã thú đã xảy ra chuyện, bị người đánh đến thảm hại, người toàn máu được người ta khiêng ra..."

Vũ Mị cũng xì một tiếng khinh miệt theo: "Ông đây đã đánh cược mấy ngàn đấy, cũng cho rằng hắn sẽ thắng, kết quả lại thua khó coi như vậy, loại người như thế không phải khoác lác chính là uống nhiều rượu, tôi con mẹ nó sớm phải biết hắn không phải Hầu Gia chuyển thể chứ, nếu như thật sự là Hầu Gia chuyển thể thì còn phải chạy đi đánh đám à..."

Người xung quanh cũng rồi rít đồng ý, đều mang cảm giác bị người ta đùa bỡn.

Lưu Diệp nghe thì nghe, nhưng cũng không để trong lòng.

Dã thú với đám bốc cách cô xa như vậy, bây giờ cô chỉ quan tâm cửa hàng nhỏ của mình thôi.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy khí chất quân nhân của Khương Nhiên, tên dã thú chưa, thật sự chưa đủ nhìn.

Cô cũng vui vẻ hỏi mấy người Vũ Mị về vấn đề mua thức ăn thế nào, mở cửa hàng ra sao.

Những thứ về thủ tục ngược lại dễ làm, Quan Chi nói với cô, người Khương Gia Quân đều có giấy phép kinh doanh đặc biệt, đừng nói mở nhà hàng, dù mua súng ống đạn dược cũng không ai dám quản.

Cho nên cô cũng yên tâm, chuyện cần chú ý duy nhất là làm thẻ thông hành sử dụng công nhân cho Điền Thất, nếu không căn bản Điền Thất không thể đi vào khu người giàu.

Cho nên Lưu Diệp chờ Mẹ Tang đi, lập tức gọi Điền Thất tới.

Hai người đến là ăn nhip với nhau, đừng thấy Lưu Diệp hi hi ha ha, thật ra thì tâm tư rất tinh tế, biết Điền Thất sợ ánh nắng mặt trời, lúc tới còn cố ý mua hai chiếc dù che nắng.

Lúc Điền Thất và cô đi làm thủ tục sử dụng công nhân, cậu vừa ngẩng đầu nhìn chiếc dù hoa xinh đẹp vừa nói: "Anh, anh là người kỳ quái nhất mà em từng gặp."

"Kỳ quái?" Lưu Diệp kỳ quái liếc cậu một cái, thầm nghĩ tại sao tên nhóc này lại nói cô kỳ quái vậy.

Điền Thất lại không hề chán chờ tiếp tục nói: "Lần đầu tiên em gặp được người như anh, anh không giống với đám người Vũ Mị, anh rất ấm áp..."

Lưu Diệp cười, biết Điền Thất đang khen mình.

Sau khi làm xong thủ tục, cô lại dẫn Điền Thất đến cửa hàng của bọn họ.

Ban đầu yêu cầu của cô rất đơn giản, chỉ cần có phòng bếp có chỗ ăn cơm, có chỗ ở là được.

Cuối cùng Quan Chi lại kết hợp thành một địa phương đơn giản thực dụng như vậy.

Căn nhà năm gian ngăn nắp, hai phòng ngủ, một phòng để đồ, một phòng làm việc, còn có một phòng dùng để làm phòng ăn.

Chỉ là Lưu Diệp không muốn làm nhiều nhà hàng, cô suy nghĩ kỹ, nấu nướng thật ra rất mệt mỏi, chỉ có cô và Điền Thất thì có thể làm không xong, chỗ này tắc đất tắc vàng, lưu lượng khách hằng định rất lớn, thay vì tiệm cơm, còn không bằng làm tiệm thức ăn nhanh.

Hơn nữa cô đã quan sát thử, chỗ này thiếu hụt gian hàng bán điểm tâm.

Phần lớn buôn bán đều có quy củ, không bằng cô chỉ bán đồ ăn sáng, điểm tâm, đồ uống nóng.

Vừa đơn giản lại không quá mệt mỏi, cũng kinh doanh tốt.

Sau khi cô quyết định chủ ý, liền bắt đầu nhập hàng, trước đó Quan Chi có cho cô tiền khởi bước.

Cô biết Khương Nhiên là phú hào, những nhiều tiền như vậy, cái cửa hàng nho nhỏ của cô chỗ nào cần dùng đến chứ.

Cô cũng chỉ cần số lẻ bên trong mà thôi.

Trước kia thái độ của Quan Chi đối với cô vẫn luôn giống nhau, nhưng sau khi cô làm những thứ này, ngược lại Quan Chi chợt có thêm vài phần kính trọng với cô.

Lúc nói chuyện cũng khác với trước kia, trước kia Quan Chi rất vòng vo, giống như bắt nhịp bắt điệu vậy, nhưng bây giờ Quan Chi có lời gì sẽ nói thẳng.

Hơn nữa sau khi chuẩn bị phòng ốc xong, Quan Chi còn hỏi cô muốn đến kho gene để lưu giữ gene lại hay không.

Cô sững sốt đứng đó.

Quan Chi giải thích với cô : "Mặc dù trên danh nghĩa cậu là người của Khương Gia Quân, nhưng mà thủ lĩnh đã cố ý dặn dò, nếu cậu muốn, thì ngài ấy sẽ bỏ chi phí cho cậu."

Lưu Diệp nào dám chứ, nếu dùng thứ đồ chơi ấy, không phải lập tức cô sẽ bị vạch trần sao.

Cô liền nhanh chóng từ chối nói: "Tôi vẫn muốn dựa vào năng lực của mình, nếu mà tôi ngay cả vào kho gene mà tiền cũng không lấy ra được, như vậy Lưu Diệp đời kẻ tiếp chẳng qua cũng chỉ là một phế vật."

Không ngờ lời này lại khiến Quan Chi hiếm khi nhìn nhiều cô một cái, ánh mắt kia rõ ràng mang theo một tia thương thức.

Hơn nữa vào ngày khai trương, Khương Nhiên còn đặc biệt đến một chuyến.

Lưu Diệp đã mấy ngày chưa gặp anh, chợt vừa thấy được anh, liền chạy chậm tới, khi đến gần mới chợt nghĩ mình quá kích động, vội chậm lại bước chân, nhưng vẫn không dừng lại, sau đó giống như con thỏ nhảy lên phía trước hai cái mới dừng lại.

Bộ dạng đó còn kết hợp với vẻ mặt ngốc ngếch nữa.

Làm Khương Nhiên ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Chỉ là Lưu Diệp rất bận rộn, người của Khương Gia Quân chính là nhóm khách đầu tiên của cô.

Chỉ cho những người đó ăn Hamburger thì không được, cô sớm đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đến thời gian liền bắt đầu vội vàng xào nấu nấu, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Cô vội đến mức chân không chạm đất.

Thừa dịp cô nấu cơm, những người đó ở trước cửa đốt pháo cho thêm náo nhiệt.

Mặc kệ khoa học kỹ thuật phát triển thế nào, những thứ như pháo dường như không hề biến hóa.

Chỉ có điều đáng về đốt pháo của đám người này quá dọa chết, một tay cầm thuốc một tay đốt cây pháo cực lớn, lúc đốt cũng không thả lỏng, còn cố ý vung vẩy khoe khoang hai cái, mới ném về phía không trung.

Lợi hại hơn còn đến đúng thời điểm mới ném, thời gian cũng căn cực kỳ chuẩn, đợi khi gần nổ mới ném ra.

Âm thanh vang lên cũng lớn đến điếc tai, Lưu Diệp bị dọa phải bịt kín lỗ tai.

Khương Nhiên vẫn luôn tựa vào bàn làm việc.

Lúc Lưu Diệp bận rộn sẽ giống như con thỏ bật nhảy lung tung, tay ngăn chân ngăn, lại như được vịn dây cót bận bịu không ngừng.

Anh ôm hai tay trước ngực, nở nụ cười nhạt nhòa.

Thỉnh thoảng Lưu Diệp làm xong một món, sẽ gấp một chút cho anh ném thử.

Rất kỳ quái, cô đã không còn cảm thấy sợ Khương Nhiên nữa rồi.

Sau khi có kinh nghiệm những chuyện này, cô ngược lại cảm thấy Khương Nhiên rất đáng tin.

Cô đoán nếu cô thật sự là đàn ông, cũng sẽ thích ở trong Khương Gia Quân, dù sao Khương Nhiên cũng sẽ không áp đặt ý nghĩ của mình ý lên người người khác, đối xử với người ngoài có lẽ có nhiều vấn đề, nhưng đối với người của mình thì lại vô cùng tốt.

Có điều bộ ngực rất vướng víu, lúc động tác hơi nhanh sẽ lúc ẩn lúc hiện, quả thật muốn tìm một cái bát giữ chặt nó!!!

Rõ ràng cái gì dùng được đều lôi ra hết, bất kể là trời hay siết, nhưng lại càng trời càng lớn, càng siết càng vững.

Khương Nhiên chú ý tới vấn đề này, đôi tay vòng trước ngực, thuận miệng hỏi: "Thuốc không có hiệu quả à?"

"Hả?" Lưu Diệp bị dọa thiếu chút nữa thì cắt phải tay, cô sợ nhất là bị hỏi về vấn đề này.

Cô vội vàng thận trọng trả lời: "À, gần đây quá bận, tôi cũng quên uống... Chờ qua đợt bận rộn này tôi sẽ uống bổ sung."

Khương Nhiên không nói gì khác, chỉ nhẹ nhàng cười một cái.

Kể từ sau khi quán nhỏ khai trương, Lưu Diệp cảm thấy xuân về hoa nở, cuộc sống của mình trở nên hài lòng như ý.

Bất kể là hoàn cảnh gì, chỉ cần ôm trong lòng một tia hi vọng, sẽ luôn có một ngày thành công.

Cũng không biết tại sao quán của cô khai trương đã lâu rồi, lại không có ai tới dùng cơm, rõ ràng vị trí quán rất tốt, người qua đường không ít, hơn nữa còn đều là cấp bậc tinh anh.

Ban đầu cô nghi ngờ bữa ăn sáng của mình không đủ đẳng cấp, vì chuyện này, cô lại cố ý bỏ ra khá nhiều công sức, khảo sát mấy hiệu ăn sáng lân cận, lại phát hiện đồ ăn của bọn họ còn không ngon bằng mình, giá cả cũng không thực dụng như của mình.

Cô lại thắc mắc có phải mình tuyên truyền không đủ không.

Cô liền thức dậy từ sớm tinh mơ, cố ý phát tay chào hỏi về phía người qua lại.

Hy vọng có thể hấp dẫn tới một vài khách hàng, nhưng rất kỳ quái, cô không phát tay còn may, lần này chỉ cần vung tay lên, những người đó lại giống như thấy quỷ, liều mạng chạy về phía khác, cô kêu mấy lần, những người đó càng chạy nhanh hơn... Bộ dáng kia quả thật giống như chạy trốn lấy mạng vậy...

Lưu Diệp buồn bực rồi.

Hơn nữa nhà đột còn gặp mưa rào, tiệm ăn đã không khai trương coi như xong, còn gặp phải cướp!!!

Vốn chỉ là vốn nhỏ mua bán, kết quả ngày đó khen ngược, cô đang chống bàn ngăn người, bất thành linh có người cầm bánh bao cô để ở cửa sổ rồi bỏ chạy.

Đợi khi cô phản ứng kịp đuổi theo, người nọ đã chạy không còn bóng dáng.

Cô bị chọc tức đến dậm chân, vốn tưởng rằng loại chuyện xui xẻo này đã qua thì cho qua, nào biết ngày hôm sau tới lúc gần tối, tên cướp không có mất lại tới, lại trộm của cô một cái bánh bao.

Quá bất nạt người rồi, nhiều tiệm cơm như vậy lại không đến cướp, đi cướp cái tiệm nhỏ không khai trương được của cô hả!!!

Bỏ đá xuống giếng đúng không!!!

Cũng quá không có nhân tính rồi !!!

Cô rút cuộc không gánh nổi, thở phì phò đi đến đồn cảnh sát báo án.

Người tiếp đãi cô mới đầu còn tưởng cô gặp phải chuyện lớn gì, chờ khi vừa nghe nói bị cướp hai bánh bao, liền quyết miệng nói: "Bị mất hai bánh bao, còn hi vọng chúng tôi nghiêm trị..."

"Không quan tâm là bao nhiêu đồ!!!" Lưu Diệp kích động nói: "Chủ yếu là rất quá đáng, tôi vừa mới khai trương..."

"Mới khai trương?" Cảnh viên* tựa như nhớ tới cái gì, chợt im bặt.

*Cảnh viên: Nhân viên cảnh sát

Sau đó Luru Diệp cảm thấy thái độ của cảnh viên kia trở nên kỳ quái, lúc trước vẫn còn nói chuyện rất tự nhiên với cô, kết quả chợt trở nên nghiêm túc, nói cũng ít đi, thái độ giả quyết việc chung, cuối cùng như tiền ôn thần đưa cô ra ngoài.

Luru Diệp buồn bã ỉu xiu, cũng không biết trên lưng mình ghi chữ gì.

Vốn tưởng rằng vị trí tốt như vậy, mình lại buôn bán nhỏ, kiểu gì cũng không thể làm ăn xuống dốc được, nhưng bây giờ nhìn người đi đường xung quanh cô.

Cô cảm thấy đau cả đầu.

Ngược lại qua vài ngày đám Sở Linh lại tới, mới đầu bọn họ còn không nhìn ra vẻ mặt tối tăm của Luru Diệp, còn trêu chọc gọi Luru Diệp là ông chủ Luru.

Luru Diệp than thở không biết nói gì cho tốt, cô đã liên tục bị cướp năm hôm rồi, tính cả hôm nay nữa là ngày thứ sáu...

Không ngờ cô lao lực khổ cực không phải là bán bánh bao cho khách, mà là chờ người ta tới cướp bánh bao!!!

Chờ nói xong, Sở Linh thể mới biết Luru Diệp gặp phải phiền toái, cái khác Sở Linh không dám nói, nhưng từ trước đến giờ chỉ có Khương Gia Quân giành người khác, vẫn chưa có ai dám động thủ trên đầu thái tử đâu!!

Sở Linh lập tức vỗ ngực nói: "Cậu chớ xía vào, chuyện này cứ giao cho chúng tôi đi, bảo đảm khiến thằng nhóc kia hối hận được sinh ra."

Rất nhanh đám Sở Linh đã bố trí xong, trên đường còn có người Viên Đô là gương mặt chuyên nghiệp kiểu mẫu.

Sở Linh lại càng kéo Luru Diệp núp bên cạnh, muốn cho đích thân Luru Diệp bắt kẻ xấu.

Không biết vì sao chỉ cần là làm việc giúp Luru Diệp, hẳn liền cảm thấy bản thân dường như có phần dùng không hết sức lực, hơn nữa còn đặc biệt đặc chí, luôn muốn hươ tay múa chân khoe khoang trước mặt cô.

Luru Diệp ngược lại bị cướp đã quen, hơn nữa gần đây vì không để tên cướp hã hê đặc chí, cô đều lấy mấy cái bánh bao mình làm không tốt để ở bên ngoài.

Cho tới ngày hôm qua khi người tới lần nữa, thì đã bùng luôn cả mâm bánh bao đi.

Cứ như vậy cô vẫn không đuổi theo người kia...

Chỉ là hiển nhiên lần này người nọ không may mắn như thế, Luru Diệp thấy dáng vẻ của đám người Sở Linh không mấy đáng tin, lại không ngờ người kia vừa thò đầu ra, tay mới vừa đụng vào bánh bao trên cửa sổ, thì đã bị bọn họ đè xuống.

Hơn nữa bọn họ không nói lời nào đã lên tay.

Những người này ra tay cũng thật hung ác, đánh tên kia thành một khối trên sân cỏ.

Nhưng Luru Diệp thấy rõ, cho dù người nọ đang bị đánh vẫn còn liều mạng nhét bánh bao vào miệng.

Luru Diệp tức thì tức, nhưng đợi sau khi nhìn rõ quần áo của người này, cô chợt không nhẫn tâm.

Người nọ rõ ràng là một kẻ lang thang, quần áo bẩn thỉu không nói, lại còn một cái tiếp một cái, giống như bị cái gì móc hư.

Cô liền mềm lòng.

Chắc nếu không phải đói đến không chịu nổi, người này cũng sẽ không tới đây ăn trộm.

Cô vội vàng chạy tới, khuyên ngăn đám Sở Linh.

Lúc đi qua, không biết cô bị thần xui quỷ khiến thế nào mà đối diện với ánh mắt của người nọ.

Đó là một đôi mắt có chút quen thuộc, giống như con thú bị vây khốn, tràn đầy huyết sắc.

Dưới vết bẩn, cô lơ mơ cảm thấy người nọ rất quen mặt, suy nghĩ mấy giây cô mới bỗng nhiên nhớ tới, người này không phải là tên dã thú kia sao?

Dã thú ở trường đám bốc dưới lòng đất năm đó?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 29

Lưu Diệp không có giao tình với dã thú, nhưng nhìn hần nghèo túng như vậy cũng cảm thấy rất đáng thương.

Cô liền bảo đám Sở Linh ngừng đánh.

Chỉ là có phải tên dã thú này bị bệnh không vậy!!!

Chờ sau khi Sở Linh đi, cô cảm thấy dã thú đáng thương, còn cho hần thêm một ổ bánh mì.

Tên dã thú đó ngẩng đầu lên, rõ ràng là cô đưa tới, nhưng bàn tay dã thú giật một cái, giống như giành lấy thứ trong tay cô.

Cô chán chừ một chút, định tránh ra, chỉ là tên dã thú này bị đánh một trận như vậy, cô lại hơi do dự, sợ cứ để hần đi như vậy, ngộ nhờ có nội thương gì thì phiền.

Cô đành nhỏ giọng hỏi một câu: "Anh... Vết thương trên người anh không sao chứ, có muốn vào trong nghỉ ngơi một chút không.."

"Tôi từng gặp cậu à?" Dã thú chột ngược mắt tới nhìn cô chằm chằm hỏi.

Cô thờ dài một tiếng, mới nhớ ra có lẽ dã thú đã sớm không nhớ cô, cô liền vội vàng nói: "Cũng không được tính là chính thức gặp nhau, trước kia khi tôi còn làm phụ bếp có bung đồ ăn lên cho anh..."

"Không." Dường như dã thú nhớ tới gì đó, nói: "Người chính là người X Khương Nhiên đúng không? Tôi từng nhìn thấy cậu trên ti vi."

Ôi chào!!!

Lưu Diệp ghét nhất là nghe thấy chữ này, đời này cô có thể thoát khỏi chức danh tội phạm XXX hay không đây!!!

Cô cúi mặt xuống, hoài nghi không biết có phải tên dã thú này cố ý nói như vậy để trừu tức cô hay không đây.

Hơn nữa có phải đầu óc tên này có vấn đề không vậy, ngày hôm sau gần như là cùng một thời gian địa điểm, hần lại tới cướp bánh bao nữa!!!

Lần này Lưu Diệp bức rồi nha, người này chỉ nhớ ăn không nhớ đánh à?!!!

Nhìn hần bị đánh thì lại cảm thấy đáng thương, nhưng cướp bánh bao đấy, cho dù bánh bao của cô không có ai mua, cũng đừng có làm vậy chứ.

Chỉ là có lẽ lần trước bị thương, lần này dã thú chạy cũng không nhanh như trước, Lưu Diệp chạy mấy bước lại có thể đuổi kịp hần.

Chẳng qua người này áy mà, muốn đánh thì lại da dày thịt béo, mắng chửi thì hần lại không quan tâm.

Lưu Diệp nhìn hần ăn bánh bao như hổ đói, rốt cuộc động lòng trắc ẩn.

Chỉ là cái bánh bao thôi mà, hơn nữa hần nghèo túng như vậy, đoán chừng có quan hệ với lần đánh cướp của khu người nghèo đó, nghe nói rất nhiều người phải bồi thường tiền, sau đó lửa cũng lan đến trên người hần.

Cho nên tên dã thú này mới không sống được trong khu người nghèo nữa.

Nhưng mà chán hần hần đã sớm là người giàu rồi, chẳng lẽ trước đó không có chút của cải để dành nào à?

Vừa rồi khỏi đầu trường dưới lòng đất nên chẳng có gì cả?

Lưu Diệp nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Cái đó... Thật ra thì nếu anh muốn ăn, tôi cũng không phải là không thể cho anh, chỉ là anh đừng có cướp..."

Dù sao có vài việc cô và Điền Thất làm đều phải mất rất nhiều sức, muốn một người làm tạm thời giúp đỡ bọn họ ngược lại không thành vấn đề.

Cô cũng nói thẳng: "Anh tới đây làm việc cho tôi đi, dùng sức lao động đổi lấy miếng ăn, anh thấy sao? Kiểu gì cũng tốt hơn so với việc đi cướp giật."

Cô cho rằng hơn phân nửa là tên dã thú này sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Kết quả dã thú lại không hề nhúc nhích, sau vài miếng ăn hết bánh bao trong tay, đáp lại một câu: "Cái tiệm rách nát này của cậu sắp đóng cửa được rồi, cậu còn muốn thuê thêm người?"

Lưu Diệp bỗng chốc bừng bừng lửa giận, sao lại có người không biết ăn nói như vậy, rõ ràng cô tốt bụng như thế.

Cô liền thở hắt hắt phản bác: "Đóng cái gì mà đóng, dù sao thì tiệm mới mở cũng phải có quá trình chứ?"

"Quá trình?" Người nọ liếm ngón tay châm chọc cô: "Cậu cứ chờ đóng cửa đi."

Lưu Diệp nghe xong càng buồn bực hơn, gần đây cô vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đấy, bây giờ nghe được lời này của hắn, cảm thấy chắc hẳn là hắn biết một chút sự tình, cô nghi ngờ bị ai đó thiết kế, nếu không đồ ăn mình làm ngon như vậy, tại sao ngay cả một người khách cũng không có?

Vừa thấy dã thú muốn đi, cô vội túm áo hắn hỏi: "Không được, anh chờ chút, anh phải nói cho tôi biết, tại sao những người đó không chịu ăn đồ ăn tôi làm, không phải có người nói gì đó sau lưng tôi chứ?"

"Cậu như vậy còn cần người nói à?" Dã thú nhìn cô từ trên xuống dưới, hừ một tiếng: "Chỉ cần nhìn cái chỗ cô mở cửa tiệm, ai dám tới chứ?"

Lưu Diệp đứng hình.

Dã thú thấy cô ngạc nhiên, lại bổ sung một câu: "Lấy nơi trước kia là khu vực cấm, đi vào liền giết không tha, có một người đang cầm tài liệu thì bị gió thổi bay vào đó, hắn chỉ đuổi cánh tay, đã bị đánh mất luôn cả tay, chuyện như vậy mấy năm trước vẫn xảy ra thường xuyên, mỗi năm cũng phải có vài vụ, thỉnh thoảng ai đó tới đây thả diều, chỉ cần diều không cẩn thận vượt qua dải ngăn cách, thì ngay lập tức bị đánh ngã, thời điểm gay gắt còn có đoàn biểu tình, tên Khương Nhiên biến thái kia liền tìm đám binh lính cầm quả ném bom hơi cay vào đoàn người... Sau đó càng ngày càng âm ỉ hơn, Khương Nhiên lại còn ở nơi này câu cá... Đoạn thời gian đó chỉ cần mở ti vi, nơi này liền ồn ào giống như đến Ngày Tận Thế... Ở chỗ này mở quán ăn... Người dám ăn nhất định là bị điên rồi."

Trước kia Lưu Diệp cũng nghe thấy một vài tin đồn, nhưng cô thật sự không nghĩ tới tình huống lại nghiêm trọng như vậy, cô cho rằng chỉ là vài tám biến nhắc nhở mà thôi, không ngờ chỗ này thật sự làm bị thương không ít người, hơn nữa gần đây cô thường xuyên gặp được một mặt điệu dàng điềm đạm của Khương Nhiên, cũng quên mất đó là một người có lịch sử đen...

Nhất thời, cô bị dã thú chặn họng nói không ra lời.

Chờ khi trở về nói chuyện này với Điền Thất.

Cô đã hết đường xoay sở rồi, Điền Thất cũng không biết nên khuyên cô thế nào.

Trước đó bất kể là phát quảng cáo hay lôi kéo người, bọn họ cũng đã rất cố gắng, nhưng những người đó vốn có thành kiến với nơi này, bọn họ có thể làm gì được nữa.

Đến tối Lưu Diệp không ngủ được, cô tự giam mình bận rộn trong phòng bếp.

Biết rõ là dù đồ ăn mình làm ra có ngon thế nào chẳng nữa, vẫn sẽ bị lãng phí, nhưng con người dù sao cũng muốn tìm một vài việc để làm.

Cô vô cùng cố gắng vô cùng chăm chú, ngay cả lúc Điền Thất đến gần cũng không phát hiện.

Điền Thất nhìn một lúc, cô mới chú ý tới cậu, liền cười một cái.

Cô đang gắng sức đánh trứng gà, đánh đến mức cổ tay cũng thấy đau mỏi, cô liền xoa một cái lại tiếp tục đánh.

Điền Thất ngoan ngoãn giúp đỡ cô, không cần cô nói cũng biết nên làm gì.

Qua một hồi lâu Lưu Diệp mới nói: "Tôi... Thật ra thì tôi thấy rất khổ sở... Từ nhỏ tôi đã ước được trở thành một đầu bếp, lúc còn rất nhỏ... Đúng rồi, cậu có từng chơi đồ hàng không? Chính là trò chơi bắt chước làm người lớn ấy?"

Thấy Điền Thất lắc đầu, cô thở dài nói: "Lúc tôi còn nhỏ vẫn thường chơi, khi đó tôi thích nhất là dùng bùn làm thành đồ ăn đưa cho bọn họ, bọn họ sẽ giả bộ ăn rất ngon, lần nào tôi cũng bị chọc cười... Sau này lớn lên, mặc dù biết mình không thể nào làm đầu bếp, nhưng vẫn muốn nấu ra những món ăn ngon một chút, giống như là nguyên liệu khác nhau, cũng bởi vì góc độ cắt thái khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau, tôi đều sẽ chú ý tới..."

Điền Thất yên lặng nghe.

Cô thở dài: "Khi tâm trạng tốt sẽ làm được thức ăn là thơm ngon nhất, đúng rồi, cậu có thể ăn được chua và cay không, trước kia tôi thích ăn nhất là món mỳ chua cay đó, tôi có vừa làm thử, cậu nếm một chút đi..."

Nói xong cô còn lấy ra những thứ kia cho Điền Thất nếm thử một chút.

Điền Thất ngoan ngoãn nếm thử một miếng, bình thường bất kể cậu ăn cái gì, cũng sẽ khen Lưu Diệp một câu, lần này thế mà cậu không có, ngược lại cậu mảy nói: "Cái mùi này..."

Lưu Diệp buồn bực nhìn cậu một chút, vội vàng nếm thử một miếng, nhưng ăn ngon lắm mà, mùi vị siêu cấp chính tông.

Cô buồn bực gãi gãi đầu, quả nhiên khẩu vị của người ở thế giới toàn nam cũng không giống trước kia, cô còn cho rằng loại hương vị chua cay này sẽ

được hoan nghênh chứ.

Cô lại thử mấy loại, đều để Điền Thất thử một chút, rốt cuộc cuối cùng cũng chọn ra vài món vô cùng đơn giản.

Nhìn dáng vẻ nỗ lực của Luru Diệp, Điền Thất cho rằng cô vẫn còn không vui, đang muốn khuyên cô mấy câu, vậy mà Luru Diệp đã vô cùng lạc quan nói đến kế hoạch ngày hôm sau.

"Ngày mai tôi muốn đi mua một cái xe đẩy nhỏ, tôi nhớ ở khu người nghèo có xe đẩy bán đồ ăn vặt, nếu chỗ này không được người ta chào đón, vậy thì chúng ta đẩy xe thức ăn ra ngoài bán thì sao?"

Luru Diệp nói được là làm được, ngày hôm sau tức thực hiện ý tưởng một phút cũng không để lỡ, cô cũng không sợ khổ cực, sáng sớm đã mang theo Điền Thất đi mua xe đẩy nhỏ.

Lúc mua thì gặp được một người quen.

Cô không ngờ ở nơi này lại có thể đụng phải Hoàn Thiếu Hằng, chỉ là cô lập tức hiểu ra, Hoàn Thiếu Hằng là người bán thức ăn mà, không ở đây thì ở đâu chứ.

Địa phương bán thực phẩm với giá phải chăng, dĩ nhiên là nơi hẳn thường đi nhất.

Cô vốn muốn xem như không nhìn thấy, nhưng tên Hoàn Thiếu Hằng có lỗ mũi chó, lại có thể dùng lỗ mũi ngửi được mùi của cô, hơn nữa vừa thấy cô liền bắt ngờ sán tới không ngừng hít ngửi.

Luru Diệp buồn bực nói thẳng: "Này này, tôi với anh có thể xem như không quen biết được không."

Hoàn Thiếu Hằng đâu có chịu nghe, ở đó hi hi ha ha nói: "Ồi chào, Luru Diệp, cậu đừng có giận, lần trước cậu gây ra họa lớn quá, nếu có thể cứu cậu thì tôi đã sớm cứu rồi... Đang trách tôi không để ý đến cậu à..."

Dáng vẻ ghé sát vào người cô hít lấy hít để kia, chẳng khác gì hít ma túy, ngây ngất say sưa quá nhỉ.

Luru Diệp bị hấn làm buồn nôn quá chừng, vội vàng vừa tránh vừa nói: "Anh làm cái gì vậy, ôi trời, mau đem cái lỗ mũi tránh ra chỗ khác đi!!!"

Hoàn Thiếu Hằng vẫn còn dán vào trước mặt cô, vừa ngửi vừa buồn bực lầm bầm: "Mùi trên người cậu kỳ quái quá, càng ngửi càng thấy thích."

"Có cái gì mà thích chứ!!!" Luru Diệp tức giận đẩy đầu hấn ra, cắn răng nghiêng lợi: "Anh đừng có làm phiền tôi nữa... Tôi tới đây có việc quan trọng."

Không ngờ sau khi nói xong, tên Hoàn Thiếu Hằng này lại lấy dáng vẻ thương nhân bám lấy cô, không ngừng hỏi cô muốn làm việc quan trọng gì.

Hơn nữa chờ cô nói xong, Hoàn Thiếu Hằng không nói hai lời liền bắt đầu giúp cô thu xếp, hơn nữa Luru Diệp phát hiện Hoàn Thiếu Hằng lấy được xe với rất thấp, ngay cả giá thức ăn cũng ưu đãi hơn nơi khác không ít.

Mặc dù con người Hoàn Thiếu Hằng rất buồn nôn, nhưng mà mọi người đều là người làm ăn, lại nói thức ăn mà Hoàn Thiếu Hằng cung cấp, cô cũng đã từng thấy, chất lượng đều tốt, dù sao cũng chỉ là đưa thức ăn mà thôi, không có giao thiệp gì khác, Luru Diệp chỉ hơi do dự một chút, sau đó ký vào hợp đồng.

Còn dư lại chính là trở về chuẩn bị thôi.

Cô vốn cho rằng đã thú không đồng ý chứ, không ngờ chuyện này lại đặc biệt thuận lợi, đợi khi cô trở về, đã nhìn thấy tên dã thú cao to lực lưỡng đang ngồi trước cửa tiệm của cô.

Bộ dáng mồm môi mồm lại kia, giống như người khác thiếu tiền hấn vậy, rõ ràng là hấn đang không một xu dính túi.

Cô cười cười mở cửa, vừa lầm bầm: "A, không sợ cửa tiệm tôi sắp đóng cửa à." Vừa để dã thú đi vào.

Dù sao cũng không phải là phòng ngủ, chỉ là ở phòng bếp mà thôi.

Cô nói những việc cần dùng nhiều sức với dã thú, sau đó nhìn chăm chăm vào bàn tay và gương mặt hấn, cảm thấy phải vệ sinh xong mới để dã thú làm việc.

Tên dã thú này làm việc ngược lại coi như đáng tin.

Đúng lúc có rất nhiều việc phải làm, phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, cô mua đồ để làm thịt nướng, còn phải chế rất nhiều que.

Sau một ngày bận rộn như vậy, thật ra thì ý tưởng ban đầu của cô là, chỉ cần cho dã thú chút đồ ăn là được.

Nhưng bây giờ ở chung với dã thú suốt một ngày, người này bên ngoài chỉ hơi độc miệng một chút, nhìn chung lại, thật ra thì vô cùng chịu khó.

Lúc này chỉ cho người ta một chút đồ ăn, dường như có chút quá mức.

Luru Diệp liền giữ dĩa thú lại ăn com với cô và Điền Thất.

Chỉ là đến tối, khẳng định không thể giữ người như vậy ở nhà, dù sao hắn cũng là người xa lạ, hơn nữa còn từng đâm bổc, lòng người khó dò ai biết nhân phẩm thế nào thứ?

Luru Diệp liền để dĩa thú đi, còn cô và Điền Thất thu dọn một chút rồi đi ngủ.

Nào biết ngày hôm sau vừa mở cửa, Luru Diệp đã nhìn thấy tên dã thú kia lại có thể ngủ trước cửa nhà cô.

Cô có chút không đành lòng, chỉ là giá trị vũ lực của cô và Điền Thất thấp như vậy, trước khi còn chưa thân quen, cô nhất định không dám để dã thú đi vào nghỉ ngơi.

Chờ đến buổi tối, cô lấy cho dã thú một tấm thảm, để cho hắn có cái mà đắp.

Người này đúng là rất có ý tứ, từ trước tới nay không biết nói lời cảm ơn.

Giống như không biết đối mặt với lòng tốt của người khác như thế nào, thời điểm anh cho hắn đồ, chăm sóc hắn, xem hắn thích ăn món gì, cố ý đến gần hắn, hắn đều mang một gương mặt đề phòng.

Luru Diệp chưa từng gặp phải một người như vậy, cả người đều mang gai nhím.

Dần dần cô sinh lòng hiếu kì với trận đấu cuối cùng kia, hoài nghi có phải dã thú bị ai đó hãm hại hay không.

Có điều mặc kệ cô nói bóng nói gió thế nào, tên dã thú này cũng không chịu tỏ lộ nửa phần, lần nào cũng trầm mặc không nói.

Chỉ là sau khi dần dần quen thuộc, Luru Diệp phát hiện, ngoại trừ lời kéo chữ không nói chuyện bên ngoài, tên dã thú này làm bảo vệ giữ nhà, giúp đỡ những việc nặng nhọc cũng không tệ lắm.

Hơn nữa gần đây buôn bán cuối cùng cũng coi như có chút khởi sắc, ít nhất đồ ăn cô đẩy ra ngoài đều có thể bán được một chút.

Hơn nữa đây càng xa bán được càng nhiều, chẳng qua Điền Thất không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời suốt, một mình cô lại không đẩy được, cuối cùng đành kêu dã thú cùng mình đẩy xe.

Sức lực dã thú thật lớn, mặc dù không kinh khủng như đám người Khương Nhiên, nhưng so với sức của người bình thường mà nói, tuyệt đối là sức lực vượt trội.

Chẳng qua bây giờ hình tượng dã thú không được tốt, đứng thấy trước kia cao cao to to nhìn rất anh tuấn, nhưng bây giờ, hai cái răng cửa không còn, há miệng chính là hai lỗ thủng.

Không biết là bị đánh rơi hay thế nào, dù sao nhìn đáng vẻ khốc bá suất* của hắn như vậy, hết lần này tới lần khác nói lời còn không cần được gió, lúc nói tôi biết rồi, giống như nói tôi chết rồi vậy.

*Khốc bá suất: Cool ngầu, bá đạo, đẹp trai ^^

Luru Diệp lần nào nghe thấy cũng muốn cười.

Cho nên có một ngày xe đẩy của bọn họ ra ngoài rao hàng, đi ngang qua một phòng khám răng, Luru Diệp bỗng nhiên lòi dã thú vào.

Thời gian này cô cũng chưa phát tiền lương cho dã thú, chỉ bằng thừa cơ hội này làm cho hắn hai cái răng cửa, ít nhất thì nhìn cũng đẹp mắt hơn, ăn com cũng dễ hơn một chút.

Kết quả dã thú sống chết không chịu làm, còn ở đó la hét mấy ngày nữa là có thể tốt lên, không cần cô trông nom.

Luru Diệp nào có chịu tin, người này cho rằng mình vẫn đang còn răng sữa à.

Luru Diệp qua thì dịu dịu dàng dàng, nhưng đến lúc cần thì sẽ vô cùng cố chấp, ở đó túm cổ tay dã thú dặt vào trong, vóc dáng dã thú cao như vậy, nếu là trước kia thì tuyệt đối sẽ hất cổ tay ra, bỏ rơi Luru Diệp qua một bên.

Nhưng thời điểm này bị bàn tay nhỏ kia lôi lôi kéo kéo, làm hắn không thể không cúi đầu, thế nhưng hắn lại như bị cái gì đó kẹp chặt, kiểu gì cũng không nâng nổi cổ tay, chỉ cảm thấy nhiệt độ đôi tay kia vô cùng cao, còn có nhiệt độ từ trên bàn tay kia truyền đến, hơn nữa mùi kia cũng càng ngày càng đậm hơn, cái loại hương vị làm cho hắn cảm thấy say mê vô cùng... Đang từ trên người Luru Diệp truyền tới...

Hắn chưa từng ngửi được mùi hương đó, không giống mùi của những người đàn ông khác, cũng không phải là mùi thơm của hoa, nhưng so với hoa còn làm người ta yêu thích hơn nhiều.

Gần đây Luru Diệp ở cùng một chỗ với Điền Thất, rất có tác phong của trưởng bối, hơn nữa cô cũng được coi là ông chủ đây, cho nhân viên chút phúc lợi cũng là việc nên làm.

Sau khi đi vào phòng khám, cô vung tay lên để cho bác sĩ khám cho nhân viên của cô.

Kết quả sau khi bác sĩ xem xong, lại giống như xem không hiểu, tháo mắt kính xuống, dùng sức xoa xoa, nhìn một lần nữa, cuối cùng nghiêng đầu mà nói: "Cái này không cần phải làm nữa... Có phải cậu trông rắng không, dùng kỹ thuật trông rắng mới nhất, tôi từng nghe về loại kỹ thuật này, có thể thông qua hợp chất khiến hàm răng mọc ra lần nữa."

"Hả?" Lưu Diệp cũng ngây ngẩn cả người, hàm răng cũng có thể cắm vào sao? Còn cái hợp chất kia có cần khoa trương như vậy không?

Cô tò mò vô cùng, vội vàng vươn tay sờ vào lợi của dã thú, nhẹ nhàng vuốt.

Quả nhiên ở vị trí lợi cảm thấy cảm giác rất gai tay, giống như có hàm răng đang mọc ra ngoài..

Cô kinh ngạc vô cùng, lại vội vàng cúi người xuống, để dã thú há miệng lớn hơn một chút, cũng không biết tại sao khi mình đến gần, lại phát hiện mặt dã thú vọt một cái đồ rục.

Cô nghĩ dã thú đang khản trương, vội vàng an ủi hần: "Tôi xem một chút thôi, chỉ là anh đây là xảy ra chuyện gì vậy, không phải len lén chạy đi trông rắng chứ, làm tôi mất công lo lắng cho anh?"

Hơn nữa tên dã thú này cũng nhát gan quá đi, nhìn hần cao to lực lưỡng như vậy, cô chỉ vươn tay sờ vào lợi hần một cái, vậy mà hần lại khản trương đến nỗi cả người cứng ngắc, có cần phải khoa trương như vậy không?

Chờ khi hai người ra khỏi phòng khám, dã thú vẫn mang bộ dạng đó, chỉ là đỡ hơn lúc trước một chút.

Còn như khoe khoang nói với cô: "Đã nói cậu không cần phải để ý đến tôi rồi, từ nhỏ tôi đã như vậy, mặc kệ bị thương nặng thế nào đi nữa, không cần quan tâm đến nó, qua một thời gian là tốt lên rồi."

Lưu Diệp liếc hần một cái, người này chả khác nào Quái Ngu, thật sự không biết loại chuyện như vậy tốt cái lông gì mà đem ra khoe, cô cũng liền hơi cau mày dặn dò: "Dù là như vậy, cũng phải chú ý đừng để bị thương, đừng có mà ỉ vào năng lực tự lành mà không quan tâm đến bản thân."

Lưu Diệp cũng muốn hỏi người này một chút, hần lớn lên thế nào, bị thương cũng không thêm quan tâm, hần có thể sống đến bây giờ toàn dựa vào làm chó săn à!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thất Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 30

Bán xong đồ, chờ khi Lưu Diệp và dã thú đẩy xe nhỏ về, còn chưa tới cửa, Điền Thất đã chạy ra ngoài.

Sau khi Điền Thất đứng vững xong liền thở hắt hần đưa cho cô xem một thứ, nháy mắt Lưu Diệp tức đến mức méo miệng, đây là một tờ thông báo về việc xử phạt hành vi mắng chửi giữa khu phố.

Logo của viện kiểm sát còn được in rõ ràng trên đó!!!

Lưu Diệp cũng không ngờ, cô nhớ Quan Chi từng nói về những quyền được miễn của Khương Gia Quân, nếu ngay cả xử phạt hình sự cũng có thể được miễn, loại thông báo nhỏ này hần không có vấn đề gì đúng không, để xác nhận, cô vội vàng gọi điện thoại cho Quan Chi, chẳng qua cô còn chưa biết sử dụng điện thoại thế nào, luống cuống tay chân không biết làm sao lại đề vào số của Khương Nhiên.

Điện thoại vừa thông cô liền tròn tròn mắt, nhanh chóng nói vào điện thoại: "Oái, xin lỗi nha thủ lĩnh, tôi gọi nhầm số."

Khương Nhiên cũng không tức giận, ngược lại giọng nói trong điện thoại cực kỳ ôn hòa hỏi cửa tiệm của cô gần đây thế nào rồi, có thuận lợi hay không.

Lưu Diệp không dám nói quá nghiêm trọng, chỉ qua loa nói gần đây mình đang mở rộng quy mô bán hàng ra bên ngoài..

Rõ ràng đều là những lời tốt đẹp, nhưng Khương Nhiên đã nhanh chóng nghe ra vấn đề, đầu óc của Khương Nhiên cũng không phải bé tí tẹo, nháy mắt đoán ra được vấn đề ở đâu, lập tức hỏi một câu: "Có phải mở cửa tiệm ở chỗ đó rất bất tiện hay không?"

Lưu Diệp chần chờ một lúc mới trả lời: "Cũng không hẳn là vậy..."

Khương Nhiên không nói gì nữa.

Không biết sao Lưu Diệp lại thấy khản trương, nghĩ tới những tin đồn bên ngoài về Khương Nhiên, cô liền thấy hoảng, chỉ sợ Khương Nhiên lại vác súng

mấy gì đổ đến trước cửa tiệm của cô, ai mà dám không đến mua thì pằng pằng một phát, chuyện này không phải là Khương Nhiên không làm được...

Trong lòng thấp thỏm, sau khi Lưu Diệp cúp điện thoại lại gọi cho Quan Chi, ngược lại Quan Chi nhanh chóng nói hấn sẽ nói chuyện với mấy con chim tổng viện kiểm sát kia.

Bảo cô cứ yên tâm, mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy hấn sẽ xử lý tốt.

Lưu Diệp tâm sự nặng nề, nhưng mà bây giờ xe đẩy buôn bán cũng đã khá hơn nhiều, lúc cô bán hàng bên ngoài, còn giới thiệu với người ta cửa tiệm nhỏ của mình, có điều trọng điểm đều không đặt lên thực phẩm, giống như bãi mìn, cô luôn phải nhấn mạnh địa phương đó vô cùng an toàn, tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện gì kinh hãi.

Có lúc cô còn nghi ngờ hình như không phải cô mở quán cơm, sao mà gần đây một câu giới thiệu về thức ăn cũng không có, tất cả đều là những thứ bảm an toàn tính mạng.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Lưu Diệp hiếm khi không để dã thú ngủ ở bên ngoài, nhưng mà phòng ngủ có hạn, cô đành sắp xếp hấn vào phòng ăn.

Dù sao gần đây vẫn không có khách, chỗ kia ngoài khoảng trống ra thì cũng là khoảng trống.

Lúc tên dã thú trải chăn xong, cũng chả có chút ý tứ gì cả, hấn vậy mà lại còi trần đi toilet đi lui trong nhà.

Lần này làm Lưu Diệp sợ hết hồn, kể từ khi ở cùng Điền Thất, cô rất ít khi phải chịu loại kích thích này.

Nhưng cô vẫn phải mang vẻ mặt không chút thay đổi, giống như nhìn chính mình.

Nhớ ngày đó cô tiến vào nhà vệ sinh nam cũng như vào chỗ không người QAQ.

Chính là vết thương trên người dã thú cũng rất kỳ lạ, không biết sao miệng vết thương trông không giống như đánh nhau bị thương, ngược lại giống như bị phỏng.

Có lẽ nhận ra ánh mắt Lưu Diệp, dã thú không sao cả ngồi xuống ghế, "Là do lúc tôi chạy trốn bị người ta làm bỏng."

Lưu Diệp buồn bực nhìn hấn, không nhịn được hỏi một câu: "Chạy trốn? Là ở ở đâu trường dưới lòng đất à?"

"Trước đó nữa." Dã thú giống như đang hồi tưởng lại nói: "Có người đến khu dưỡng dục* chọn người, khi đó tôi ăn rất nhiều, vẫn luôn ăn không đủ no, người kia nói đến đó sẽ được nuôi cơm, hơn nữa cam đoan được ăn no, tôi liền đi với hấn, hấn giam mấy đứa bé chúng tôi lại chung một chỗ, cứ để đói bụng như vậy, nói cho chúng tôi biết trong số chúng tôi chỉ có một người được sống ra khỏi đó, tôi liền không muốn làm, tôi đập cửa bỏ chạy, sau khi bị hấn bắt được, hấn ta lấy bàn là nóng ủi vào người tôi... Lúc đó tôi còn cho rằng mình sắp bị nướng chín luôn rồi, không ngờ vẫn còn sống, sau đó hấn ta liền đưa tôi đến trường đấu dưới lòng đất... Ban đầu những người đó đều đã từng trải qua huấn luyện, chỉ có tôi là không, tôi chỉ có thể gắng gượng, dù sao năng lực hồi phục của tôi cũng mạnh..."

*Khu dưỡng dục: Khu chăm sóc và nuôi dưỡng

Lưu Diệp vốn rất sợ đau, lúc đi cả toilet đã đau đến mức muốn chảy nước mắt, cô không cách nào tưởng tượng được có người lại phải chịu nhiều khổ sở như vậy, cô cảm thấy nếu là mình, thì đã sớm tìm chết rồi.

Nhưng cô không nói gì, chủ yếu là không biết nên nói thế nào cho tốt, cô đành cúi đầu tiếp tục trải chăn, vốn chỉ cho hấn một chiếc giường, bây giờ lại chọt mềm lòng, vội lại từ phòng mình lấy ra một bộ chăn gối mềm mại, còn dùng tay vỗ vỗ, cảm thấy thoải mái mới để dã thú qua.

Hôm sau thức dậy, cô còn đang muốn tìm dã thú để dọn xe, lại nghe thấy có người gõ cửa.

Vừa mở cửa thì sợ ngây người.

Ôi trời ơi!!!!

Đứng ở trước mặt cô lại là Khương Nhiên!!!

Hơn nữa không biết Khương Nhiên đã chuẩn bị xong chiếc xe ngoài cửa từ lúc nào.

Lưu Diệp kinh hãi muốn rớt cằm, đây là tình huống gì vậy, hơn nữa Khương Nhiên một bộ dáng vẻ cậu nhanh lên một chút là thế nào?!

Cho nên nói cái tên Khương Nhiên cuồng chiến đấu này định cùng cô làm mua bán nhỏ, muốn đi dọc phố rao bánh ngọt sandwich nước khoáng thịt xiên nướng đây à?

Nhưng chuyện này Lưu Diệp theo bản năng cảm thấy không được, vất vả lắm mới tránh khỏi địa phương xui xẻo này buôn bán được vài ngày, bây giờ Khương Nhiên lại đi theo cô, chẳng khác nào thông báo tử thần tới đây.

Đến lúc đó người ta muốn mua một chiếc sandwich, hay thật, Khương Nhiên đưa qua, không phải làm khách sợ tè ra quần à.

Lưu Diệp rất sợ Khương Nhiên sẽ phá hỏng việc làm ăn của mình.

Nhưng nhìn bộ dáng cải trang vì hành để thử nghiệm và quan sát dân tình của Khương Nhiên, cô lại không thể trực tiếp cự tuyệt.

Nhất là khi Khương Nhiên đã giúp đỡ cô rất nhiều, địa phương lớn như vậy cũng cho cô miễn phí, lại còn đầu tư cho cô...

Cô đành nói vài câu với dã thú, sau đó liền dẫn Khương Nhiên đi qua chỗ lân cận mua mấy thứ như kính mắt gì đó.

Chỉ là vốn Khương Nhiên vẫn mang về mặt thần nhiên, sau khi nhìn thấy dã thú, lại nhú mày.

Lưu Diệp còn tưởng anh đang mất hứng vì người khác đi vào địa bàn của mình, vội vàng giải thích: "Hắn do tôi thuê tới, nếu không công việc bề bộn như vậy, một mình tôi làm không xuê."

Khương Nhiên không nói gì nữa.

Lúc mua kính mắt, cô nhìn thấy trên cửa hàng có dán một thông báo người dân phòng tránh lây nhiễm vi rút.

Cô buồn bực hỏi đối phương một câu, cũng không biết đây là dịch cảm cúm gì, nhưng nếu đã dán thông báo nghiêm túc như vậy, chắc cũng cần phải chú ý.

Kết quả đối phương nói với cô: "Không phải chuyện gì lớn, đây là do thời gian trước có người sợ người khác lên lút clone gen của mình, cố ý làm ra vi rút, ban đầu chỉ có mấy người rất lợi hại kia dùng, sau không biết sao vật này lại bị truyền ra, bị lây nhiễm cũng không sao, ba năm sau sẽ tự khỏi, hơn nữa chỉ bị một lần, sau này sẽ tự có khả năng miễn dịch, tờ thông báo này chính là báo cho những người không lưu trữ gen phải sớm đi làm, nếu không bị lây bệnh thì phải đợi ít nhất ba năm mới có thể lưu trữ gen."

Lưu Diệp không hiểu lắm, nghe mơ mơ hồ hồ, cũng biết cái này dùng cho thời điểm sống lại, nhưng mà nếu đã không có ảnh hưởng gì với thân thể, cô cũng không cần phải để ý.

Chờ sau khi rời khỏi cửa hàng, Lưu Diệp liền đeo mắt kính lên mặt Khương Nhiên mang.

Cô vội vội vàng vàng cũng không để ý đến kiểu dáng, không ngờ sau khi Khương Nhiên đeo cái này lên trông lại vô cùng hợp, có vẻ lạnh lùng.

Cô không nhận được nghiêng trái nghiêng phải nhìn ngắm.

Lúc đi trên đường, Lưu Diệp ngại để một mình Khương Nhiên đẩy xe, cô luôn cảm thấy là lạ.

Chỉ là Khương Nhiên làm cái này cũng không phải chuyện ngạc nhiên, anh chính là một người tùy ý như vậy, muốn làm gì thì làm căn bản không thèm xem xét đến hậu quả.

Khi đi tới một góc rẽ, Khương Nhiên chợt chỉ vào một tòa nhà cực lớn rồi nói với cô: "Trước khi tôi mười tám tuổi mỗi tuần đều phải lên lớp một lần."

Lưu Diệp tò mò hỏi: "Anh cũng phải học tập bắt buộc à, vậy anh học gì trong đó,?"

Không phải là giáo dục phổ cập những thứ kia chứ?

"Chính là những thứ về hòa bình hữu ái." Khương Nhiên cúi đầu, vẻ mặt của anh mang theo một tia chế nhạo, "Ban đầu đã ký kết hiệp ước đó, những tên kia nghĩ hay lắm, muốn thông qua loại học tập này, cảm động tôi dẫn dắt tôi, muốn dùng nền văn minh rực rỡ, triệu hồi nhân tính của tôi trở về."

Khương Nhiên nhếch miệng cười lạnh, "Mà tôi trời sinh đã không có nhân tính."

Lưu Diệp không biết sao lại cười, cô không tin những lời đó lắm, Khương Nhiên cô nghe được và Khương Nhiên cô thấy không giống nhau.

Có lúc cô cũng thấy kỳ lạ, không hiểu bên ngoài truyền ra bao nhiêu chuyện kinh khủng về Khương Nhiên như vậy, cô lại cảm thấy thân thiết.

Chắc có lẽ bởi vì Khương Nhiên xem cô như động vật nhỏ mà cưng chiều chăng?

Sau khi hai người đi dọc phố bán được một chút đồ, Khương Nhiên chợt hút thuốc.

Thật ra thì lúc Lưu Diệp nói chuyện trời đất với đám người Sở Linh cũng đã hỏi đến chuyện Khương Nhiên hút thuốc lá, bọn họ đều nói Khương Nhiên hút thuốc lá vô cùng dữ, hơn nữa bây giờ rất ít người hút loại thuốc thở ra khói kiểu cũ, phần lớn đều thích ngậm một loại thuốc nâng cao tinh thần, cảm giác đặt trong miệng cũng không khác gì lắm so với hút thuốc lá, còn không có ảnh hưởng gì với thân thể.

Cho nên thấy lại bộ dạng này của Khương Nhiên, Lưu Diệp do do dự dự, nếu là lúc trước thì cho cô thêm lá gan cô cũng không dám khuyên, nhưng bây giờ hai người cũng đã rất quen thuộc, cho nên nếu tốt cho đối phương, sẽ không có chuyện gì đúng không?

Lại nói bản thân Khương Nhiên đang có bệnh, có sở thích xấu này cũng không nên, cô cũng liền lấy dũng khí nói: "Thật ra hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe... Anh có thể thử loại thuốc thay thế ý, nghe nói còn có rất nhiều mùi vị..."

Còn chưa nói xong, Luru Diệp liền cảm thấy miệng mình bị nhét gì đó.

Đầu thuốc lá vừa rồi Khương Nhiên còn ngậm trong miệng lúc này đã nhét vào trong miệng cô.

Khương Nhiên không mang ý tốt, giống như một thằng nhóc hư hỏng xúi giục : "Không giống như vậy, cậu hãy thử xem, hút cái này thích hơn nhiều..."

Nói xong anh ta lại móc ra một điếu thuốc khác, hình dạng ngón tay của anh vô cùng xinh đẹp, động tác kẹp điếu thuốc lại càng thêm anh tuấn.

Luru Diệp nhìn đến phát ngốc.

Ngược lại Khương Nhiên cười một cái, lấy điếu thuốc lá trong miệng cô đi, phun ra một vòng khói vào cô.

Cô bị sặc ho khù khụ, lúc này mới lấy lại phản ứng, tên Khương Nhiên này!!!

Về mặt Khương Nhiên thay vì nói là hung ác, không bằng nói là đang trêu chọc cô.

Điếu thuốc bị nhét vào trong tay cô, anh cạy ngón tay của cô ra, để cho cô cầm điếu thuốc.

Sức của anh rất lớn, cô kháng cự mấy cái cũng không chống cự được, dưới sự hướng dẫn của anh bị ép hít vào một hơi thuốc, kết quả bị sặc đến mặt đỏ hồng.

Khương Nhiên nhìn dáng vẻ của cô, rõ ràng cô đã bị sặc chảy cả nước mắt, mà nét mặt anh lại càng ngày càng vui vẻ.

Luru Diệp im lặng không nói gì, hơn nữa ngón tay Khương Nhiên đặt trên tay cô, làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Khương Nhiên lại ghé sát gần hơn một chút.

Lại nói cô có cái gì hay mà trêu chọc?!

Là muốn thấy dáng vẻ ngu ngốc hay dáng vẻ ngây ngô của cô?

Cô không vui, dùng sức trợn mắt nhìn Khương Nhiên một cái, kết quả lần này làm Khương Nhiên bật cười.

Luru Diệp cảm thấy rất kỳ, rất không thoải mái, tim của cô đang đập điên cuồng, lúc anh bật cười, tim cô giống như không phải của mình nữa.

Loại cảm giác này rất xa lạ rất kỳ quái.

Cô cực kỳ không muốn tìm hiểu rốt cuộc mình bị làm sao, vừa hay công việc hôm nay cũng đã kết thúc, Khương Nhiên chợt lấy ra một thứ, cười nói với cô: "Quà cho cậu."

Luru Diệp nhìn hình dáng giống như cái vòng, cô có chút kỳ quái, tim sắp muốn nổ tung, chẳng lẽ Khương Nhiên muốn tặng cô một sợi dây chuyền?!

Cái này...

Anh ta có ý gì, cho cô dây chuyền là sao?

Nhìn qua chắc kiểu dáng cũng không tệ lắm, có lẽ là thứ cô đã từng thấy trong viện bảo tàng, dây chuyền xinh đẹp đặc biệt dành cho phái nữ, cái này...

Chỉ là... Nếu đã tặng rồi, cô, cô...

Luru Diệp rơi vào tình thế khó xử thiên nhân giao chiến, không biết làm sao, sau đó chiếc hộp kia bị mở ra, hình dáng chiếc vòng cổ* so với tưởng tượng của cô không quá giống nhau, dáng vẻ cũng quá phóng khoáng rồi...

*Raw là项圈, gg nó ra vòng cổ cho chó mèo ý ^^, còn bên trên là项链 – vòng cổ dây chuyền cho nữ.

"Đây là của Tiểu Trùng." Khương Nhiên vừa mở ra vừa cảm khái: "Tôi vẫn không nỡ ném đi, mấy hôm trước có ý tìm người sửa lại kích cỡ."

Anh ta mang theo nụ cười thân thiết đeo cái vòng lên cho Luru Diệp, hài lòng vui sướng nhìn vật nhỏ làm anh vui vẻ: "Rất hợp với cậu."

Con mẹ nó!!!

Luru Diệp thật sự muốn khóc quá!!!

Làm một người phụ nữ duy nhất trên thế giới này, sau khi hình như có lẽ có thể có một chút động lòng với một người đàn ông, lại bị anh ta xem như con cún...

Cho nên đàn ông ấy mà, cô độc một mình là đáng đời!!!

Con mẹ nó ánh mắt đầu óc anh để ở đâu vậy, có độc thân vạn năm cũng không oan chút nào đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 31

Cuối cùng thì chuyện buồn bán cũng dần dần đi vào quỹ đạo, mỗi ngày Lưu Diệp đều rất vui vẻ, người đi đường trước kia sợ muốn chết bây giờ cũng dám đánh bạo tới đây mua đồ.

Trước kia cô còn lo lắng mình bị XXX, nhưng kể từ sau sự kiện Khương Nhiên kia, bây giờ cô không phải lo lắng chút nào nữa.

Mẹ nó, cho dù bây giờ cô nhảy múa trên đường rồi hết lớn cô là phụ nữ thì cũng không có ai tin!!!

Dù sao thì cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, có điều loại cảm giác 囧 này, làm cô có lúc cũng cảm thấy buồn cười.

Cô đã từng lo lắng thân phận của mình bị người ta phát hiện như vậy, bây giờ nhìn lại thì thấy mình hoàn toàn là lo bò trắng răng.

Cô cũng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Lại nói sau khi quen thuộc với thế giới đàn ông, cô rất khó tưởng tượng những người đàn ông áo mũ chỉnh tề sẽ làm ra loại chuyện tàn khốc như vậy.

Mỗi ngày cô đều bận rộn, nhìn những khách hàng xếp hàng mua đồ của cô, cô cảm thấy mọi người đều là người mà, đàn ông hay phụ nữ thì có sao.

Qua mấy năm nữa nếu tâm trạng cô tốt, cảm thấy không sai biệt lắm, còn có thể chủ động cho gien gì gì đó... Đến một chỗ gội mấy sợi tóc của mình qua đường bưu điện, nghe nói chỉ cần có cái đó, là có thể làm phụ nữ sống lại.

Nói như vậy, cô còn trở thành một anh hùng vô danh đấy.

Dần dần cô từ một người ngày ngày lo lắng không yên, trở thành vui vẻ thoải mái như bây giờ, cô cũng tự cảm thấy mình lợi hại ghê gớm, chẳng qua thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới cuộc sống, người nhà bạn bè trước kia.

Nhưng mặc kệ thế nào, là người thì vẫn phải hướng về phía trước, mặc kệ nhớ nhưng bạn bè người thân trước kia như thế nào, không trở về được chính là không trở về được.

Cô cũng liền coi một tên đại ngốc và Điền Thất trở thành người nhà của mình.

Chính là mỗi lần nhớ tới Khương Nhiên đều sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Hơn nữa kể từ sau khi Khương Nhiên đi, cô vẫn luôn chú ý tới tin tức của anh, ngược lại đám người Sở Linh, mỗi lần tới không phải là ăn không uống không thì là gây phiền phức cho cô.

Ngày đó cô nghe Điền Thất đọc quyển quan hệ khế ước mạnh nhất trong lịch sử.

Cô thấy kỳ quái, không nhận được hỏi Điền Thất ý nghĩa của nó.

Điền Thất giảng giải cặn kẽ cho cô lai lịch của khế ước này, chỉ là cô càng nghe càng 囧.

"Cho nên phát hiện phụ nữ thì cùng hưởng? Cái này... Năm đó Hầu Gia... Đã từng ký kết cái này với Khương Nhiên..."

"Vâng, ban đầu thám hiểm vũ trụ, thực lực của bọn họ tương đương nhau, nếu cứ một đường tranh đấu thì hai bên đều sẽ tổn hại, cuối cùng ngay lúc ấy kẻ thứ ba giúp hai người ký kết hiệp nghị này, đến bây giờ thì khế ước này vẫn được xưng là khế ước mạnh nhất."

Miệng Lưu Diệp đã lách ra tận gáy, trời ạ, vừa nghĩ rất nhiều người mang sắc mặt nghiêm túc bàn tán quyền hạn cùng hưởng này nọ, cô liền cảm thấy những người đó đúng thật là thiếu não đến cực hạn rồi, những đồ chơi này cũng nghĩ như thế nào vậy...

Chẳng lẽ phụ nữ coi như đồ chơi cũng có thể một ba năm anh tới, hai bốn sáu anh tới, sau đó chủ nhật hai người dùng chung à?

Bọn họ coi phụ nữ là cái gì vậy?!

Còn quyền lợi cùng hưởng, sao không tìm đầu óc về trước đã, ra cửa mà không mang theo đầu óc cần thận bị xe đâm đó!!!

Cô nhanh chóng thu quyển sách này lại, vung tay nói với Điền Thất: "Còn nhỏ tuổi không lo học, loại vật này có gì hay mà xem, có thời gian thì đọc

những quyển sách có dinh dưỡng ấy!!!"

Điền Thất chưa từng thấy Luru Diệp như vậy, vội vàng uất ức nói: "Nhưng quyển sách này là quyển uy nhất, hiện tại trong cuộc thi pháp luật còn cần phải thi môn học này đây."

Quả nhiên lập trường bất đồng thì cách suy nghĩ cũng không giống nhau, cô bắt đầu dĩ trả lại sách cho Điền Thất, chỉ là trong lòng rất âm ỉ, hiện nay động vật dã thú cũng không thể tùy tiện săn giết, giống phụ nữ trên quý như vậy, nhưng luật bảo hộ cũng không có, thật không biết những người này suy nghĩ thế nào...

Từng ngày từng ngày trôi qua thuận lợi, gần đây cảm giác của cô đối với dã thú đã có biến hóa.

Cô cảm thấy bây giờ dã thú không hung ác chút nào, đầu óc rất cứng nhắc, cô chấp lại kiêu ngạo, cô cũng đùa giỡn gọi hấn là đại ngốc.

Kết quả làm bọn Sở Linh cũng gọi theo, chỉ là cái tên đại ngốc bị Luru Diệp gọi còn chấp nhận, người khác gọi sẽ trở mặt.

Trở mặt còn có thể đánh nhau một trận.

Nhìn dáng vẻ bọn họ đánh nhau, Luru Diệp rất lo lắng, nhưng dần dần cô phát hiện đàn ông dường như chính là một loại sinh vật như vậy, không đánh không quen biết.

Nhưng đại ngốc căn bản không phải đối thủ của Sở Linh, Luru Diệp biết huấn luyện của bọn hấn có bao nhiêu biến thái, cô đã từng ở Khương Gia Quân một thời gian mà.

Thấy đại ngốc bị bọn binh lính như đám côn đồ kia bắt nạt, cô cũng muốn giúp đại ngốc một tay, chờ đến thời điểm thích hợp, cô liền nói hết những thứ học được từ Khương Gia Quân cho đại ngốc.

Trông vẻ mặt của con thú hoang này thì có vẻ đàn độn, nhưng Luru Diệp phát hiện chỉ cần là thứ gì có quan hệ với chiến đấu, đầu óc của hấn liền đặc biệt nhanh nhạy, hơn nữa cô đã cảm thấy tư thế của mình đã rất tiêu chuẩn, vậy mà tên ngốc kia còn có thể chỉ ra vô số tật xấu của cô.

Cuối cùng đảo ngược thành dạy cô nên làm như thế nào.

Dù sao cuối cùng với sự tiến bộ thần tốc thì đại ngốc cũng có thể tiếp được vài chiêu với Sở Linh rồi.

Có điều đàn ông thật đúng là không đánh không quen biết, không ngờ sau đó dã thú lại có thể uống rượu với đám người Khương Gia Quân, còn xưng anh gọi em rồi.

Ngược lại tiệm nhỏ buôn bán càng ngày càng tốt, thời gian về sau cô bận rộn đến chân không chạm đất.

Chính là lúc bọn Sở Linh tới, bỗng nhiên nói một vài lời, Sở Linh còn cầm một sợi tóc của cô, trong miệng lầm bầm nói: "Cậu cái tên này có biết là đã bị lây nhiễm virus rồi hay không... Đã bảo không cho cậu đến khu người nghèo mua thức ăn, để cho lái buôn đưa đến tận nơi là được rồi..."

Luru Diệp thật sự rất muốn hỏi Sở Linh một chút, anh là ai chứ, tôi tự đi lấy thức ăn còn không phải là vì sẽ được lợi hơn một chút à.

Lại nói virus kia cô cũng đã nghe thấy nhắc tới trên TV rồi, cũng không có ảnh hưởng gì đối với thân thể, chỉ không thể clone gen để sống lại mà thôi, có cần phải làm ra vẻ mặt không vui như vậy không...

Dù sao bây giờ thái độ của Sở Linh đối với cô càng ngày càng không xong!!!

Nói chuyện với cô một chút cũng không có tự giác chiến hữu, ngược lại xem cô như vật riêng của hấn vậy.

Hơn nữa còn tùy tiện cầm tóc cô đưa tới kho gene, chuyện như vậy kinh khủng biết bao!!!

Cô nghe đã thấy sợ.

Thật may là đám người Sở Linh này vẫn ngu ngốc trước sau như một, còn ở đằng kia buồn bực nói với cô: "Khương Gia Quân chúng ta tự nhiên có mấy kho gene, tôi đã nói cậu chuyển gen đến rồi, kết quả vừa để tóc cậu vào trong, đèn bên trong liền bắt đầu nhấp nháy, tôi liền đoán chắc chắn cậu lại chạy linh tinh để bị lây bệnh."

"Có điều cũng thật kỳ lạ, trước kia đèn báo động đều là màu vàng, lần này lại là đèn màu đỏ đang không ngừng vang..." Người bên cạnh Sở Linh nói chen vào.

Luru Diệp đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, năm đó máy phát hiện nói dối còn nói cô là phụ nữ đấy, cô cũng đã vượt qua an toàn đấy thôi.

Lại nói mấy móc cũng có thể sai, chỉ cần không phải trực tiếp còi quân, cô cũng không sợ bị người nhận ra.

Cô cười hi hi ha ha nói: "Chắc anh ẩn nhằm nút chứ gì, cái người này, bản thân có biết gì về mấy móc không?"

Luru Diệp phát hiện là gan con người đúng thật là càng luyện càng lớn, hơn nữa sau khi trải qua những chuyện mưa gió kia, cô đặc biệt có tự tin với bản

thân. Cảm thấy bất kể là loại tình huống gì mình cũng có thể bình yên vô sự ứng phó.

Ngày đó Khương Nhiên đã lâu không liên lạc không biết sao lại nói muốn mời cô ăn cơm.

Kỳ thật tâm tình Lưu Diệp rất thấp thỏm.

Từ lần trước Khương Nhiên đeo cái vòng cổ kia cho cô, hai người cũng chưa gặp lại, cùng lắm cũng chỉ là gọi điện thoại cho nhau.

Hơn nữa cảm giác kia giống như cô là thú cưng Khương Nhiên nuôi ở bên ngoài.

Người đàn ông lớn tướng như Khương Nhiên lại đi hỏi cô ăn uống thế nào, đáng đáp có được không, đức hạnh này, quả thật chỉ thiếu mỗi nước hỏi cô màu lông có sáng không thôi!!!

Nhưng mà ra ngoài ăn cơm với Khương Nhiên vẫn vô cùng có sức dụ dỗ, chủ yếu là nghe đám Sở Linh nói, chỗ Khương Nhiên muốn dẫn cô đi là nơi làm đồ ăn ngon nhất, cô thật sự rất muốn đi mở mang tầm mắt, nếu như có thể thuận tiện học một được tay nghề thì càng tốt hơn nữa.

Chỉ là Khương Nhiên có một tật xấu, nếu bạn và anh ta đi trên đường, anh sẽ có hỏi có đáp, tùy tiện nói chuyện phiến với bạn, nhưng một khi đã ngồi xuống, giống như người tăng động bị khống chế, bất chợt nói ít đi, về mặt cũng ít đi.

Lưu Diệp đã sớm phát hiện tật xấu này của anh rồi, không riêng gì tật này, chỉ cần ngồi một lát, Khương Nhiên nhất định sẽ tìm một thứ gì đó để nghịch.

Giống như chén nhỏ trên bàn ăn đã bị anh cầm xoay tròn rất nhiều vòng. Ngược lại Lưu Diệp hưng phấn chít chít oa oa, gần đây cô gặp rất nhiều chuyện vui, hơn nữa cửa hàng mới cũng đi vào quỹ đạo.

Chỉ là những người trong viện kiểm sát rất đáng ghét, không có việc gì là lại tố chức gì mà Bộ vệ sinh gì mà hiệp hội thương nghiệp tới khảo sát cô...

Sau khi huyền thuyên lái nhai một tràng, Lưu Diệp liền muốn đi vệ sinh.

Hôm qua đi cả của cô tới, cô sợ lát nữa mà ra ngoài quá nhiều, sẽ bị lộ.

Chính là lúc đi vào nhà vệ sinh, cô phát hiện khách sạn này không chỉ trang trí đẹp mắt, ngay cả bồn cầu cũng thiết kế thú vị như vậy.

Bên trong là bồn cầu bằng gạch men sứ màu trắng, còn có hình dáng rất khác biệt, thần kỳ hơn là khi ngồi lên còn có âm nhạc vang lên, hơn nữa còn là âm thanh nổi vây quanh siêu cấp dễ nghe.

Cô không nhịn được liền lắc lư đầu nhìn bố trí xung quanh một chút.

Sau đó liền chú ý tới có một bộ máy xử lý rác thải gì đó.

Cô thật sự ngạc nhiên, bởi vì nơi khác đều là thùng rác, chỗ này lại còn máy móc xử lý riêng biệt.

Quả nhiên là nơi cao cấp có khác.

Trước kia cô rất cẩn thận, mỗi lần đi cả tới đều phải cẩn thận cất gọn những thứ đã dùng qua, thừa dịp chỗ không người mới dám đặt vào trong một đồng hồ bỏ đi ném ra ngoài.

Mặc dù làm vậy rất buồn nôn, nhưng khi đó không phải do quá sợ hãi à.

Nhưng bây giờ tất nhiên cô không làm thế, bởi vì cô phát hiện đồ bỏ đi chính là đồ bỏ đi, nào có ai nhàm chán đến nỗi đi lục rác chơi chứ.

Hướng chỉ chỗ này còn có máy xử lý đầu rồi, đoán chừng tất cả đồ bỏ đi đều sẽ bị xử lý nát bét.

Nghĩ như vậy cô liền trực tiếp ném đồ lưu niệm đã dùng qua vào máy xử lý trong phòng vệ sinh, có điều hình dáng của cái máy xử lý này thật kỳ quái, còn có một chỗ hình lỗ hồng.

Thật sự không biết bọn họ làm ra để làm gì.

Chờ cô trở lại phòng ăn, món ăn cô gọi đã gần như dọn lên đủ rồi.

Cô ăn say mê cuồng nhiệt, những món ăn này đắt lắm đấy, đúng là tiền nào của ấy, quả nhiên là cấp bậc bữa tiệc lớn, song lúc ăn được một nửa, cô buồn bực nhìn về phía Khương Nhiên, tên Khương Nhiên này sao vậy, ăn ít như thế, hơn nữa đáng vẻ còn rất không có khẩu vị.

Cô liền cẩn thận hỏi: "Này, thủ lĩnh, không phải thân thể anh không thoải mái chứ?"

Khương Nhiên lắc đầu, giống như dụ dỗ chó nhỏ xoa xoa tóc cô nói: "Không có khẩu vị."

"Vậy cũng không được, ít nhiều cũng uống chút canh đi." Cô cầm cái thìa của Khương Nhiên lên, múc chút canh, đưa tới trước mặt anh, vốn muốn đưa cho anh tự uống.

Kết quả Khương Nhiên trực tiếp cúi đầu uống.

Cô kinh hãi thiếu chút nữa ném cái thìa đi, nhưng trong lòng lại có một thứ đẩy ra...

Rất kỳ diệu, không biết vì sao lại muốn bật cười...

Cô lại múc một thìa nữa, Khương Nhiên vẫn cúi người uống hết như cũ.

Ngay cả có chút lúng túng, cô cũng không biết nên nói gì.

Đang suy nghĩ có nên đánh vỡ không khí im lặng này hay không, điện thoại của Khương Nhiên reo lên, cái kia giống như được khổng chế bằng âm thanh, anh nói một con số, rất nhanh điện thoại liền tiếp thông.

Lưu Diệp cũng không để ý, có người tìm Khương Nhiên là chuyện rất bình thường.

Chỉ là lúc cô đang cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Khương Nhiên trước đó vẫn còn lười biếng bắt chọt đứng lên, động tác kia quá nhanh, làm đụng phải cái đĩa trước mặt anh, phát ra một tiếng xoảng, trong nháy mắt cái đĩa kia rơi nát bươm.

Lưu Diệp kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô dám thề, cô chưa từng thấy Khương Nhiên như vậy bao giờ.

Hơn nữa cô cũng không biết tại sao mắt người lại có thể trong thời gian ngắn xẹt qua nhiều cảm xúc như vậy, mà những cảm xúc kia nhanh đến nỗi cô cũng không thể phân biệt nổi.

Khương Nhiên chỉ thở hổn hển, không ngừng hô hấp.

Cô bị dọa sợ, sợ thân thể anh không thoải mái, vội vàng đứng dậy, theo bản năng khẽ vuốt sau lưng Khương Nhiên.

Nhưng động tác Khương Nhiên rất nhanh, anh ngay cả áo khoác cũng quên, trực tiếp xông ra ngoài.

Lưu Diệp bị anh làm cho sợ hết hồn, vội vội vàng vàng đi theo.

Lúc này dường như Khương Nhiên mới nhớ tới cô, anh dùng lực ôm cô một cái, cô có thể cảm thấy Khương Nhiên đang run rẩy, run rẩy không thể khống chế.

Cô bị dáng vẻ của anh hù sợ.

"Có thứ xuất hiện, tôi phải đi xem một chút..." Giọng nói Khương Nhiên đã không còn mạch lạc nói với cô.

Hơn nữa sau khi nói xong câu đó, Khương Nhiên lại chạy thật nhanh ra ngoài.

Lưu Diệp cảm thấy không giải thích được, bình thường thấy Khương Nhiên vẫn luôn không quan tâm đến thứ gì cả, Khương Nhiên ngày hôm nay quả thật cho cô mở rộng tầm mắt.

Thật may là khách sạn này cách tiệm nhỏ của cô rất gần, cô đàn độn u mê trở lại cửa hàng, đám lính lưu manh kia vẫn còn ở đây.

Ngồi rải rác, không phải uống rượu thì là ăn uống.

Sở Linh lại càng vừa nhai chóp chép đồ ăn cô làm, vừa trêu chọc cô: "Này, chỗ kia rất lợi hại đúng không, cậu có sử dụng bồn tiểu tiện có máy phân tích tự động không? Cái hình dáng đó quả thật có thể ghê tởm chế người!!!"

Lưu Diệp vẫn còn đang buồn bực vì chuyện vừa rồi, vừa nghe thấy ba chữ bồn tiểu tiện, cô cũng không để ý, tiện tay lấy bánh bao chặn miệng Sở Linh lại.

Ngược lại người bên cạnh Sở Linh cũng bị gọi chuyện: "Lần đầu tiên tôi dùng thứ kia cũng giật mình, quả thật giống như kiểm tra sức khỏe..."

Nghe những người đó hi hi ha ha, Lưu Diệp cũng không coi là quan trọng, đang muốn nghiêng đầu dọn dẹp bàn làm việc, cô chợt dừng lại, một chuỗi hình ảnh @#\$\$^%!\$@\$ nhanh chóng xẹt qua.

Tay của cô có chút run rẩy, nhưng lại cảm thấy cái loại đó có thể quá ngu rồi.

Làm sao có thể...

Cô vẫn làm bộ điềm nhiên như không có chuyện gì, nỗ lực dùng hết tất cả lực sức nghiêng đầu qua, "Vây, Sở Linh, thứ kia có phải có miệng tròn giống như cái phễu... Trên đó còn viết là máy xử lý không..."

"Ừ, chính là cái đó, vừa là bồn tiểu tiện vừa còn là máy kiểm tra số liệu thân thể... Hình như có không ít nơi lắp đặt cái đó, nghe nói là trong một hạng mục từ thiện y tế toàn dân, sau đó số liệu sẽ được gửi về trung tâm kiểm tra sức khỏe, nghe nói nếu có vấn đề, sẽ dùng máy mẫu ghen để tìm được người

cụ thể..."

"Đúng, đúng, chính là cái đó, bởi vì sợ có người đánh cắp thông tin ghen, cho nên toàn bộ đều là tự động, chỉ khi nào có vấn đề mới cần người, hơn nữa tin tức bên trong không dễ cho người ta nhìn... Chẳng qua tôi cảm thấy người làm ra chuyện như vậy quá náo loạn... Ai không có việc gì đi tới những nơi đó chứ..."

Lưu Diệp không nói gì nữa, cô nhanh chóng tháo tạp dề trên người xuống, lúc ra cửa bởi vì đi quá nhanh, còn đụng phải đại sảnh đang bước vào, đại sảnh phát hiện sắc mặt cô không thích hợp, còn hỏi cô một câu.

Cô cũng không trả lời.

Trong đầu cô trống rỗng, cô không biết mình nên đi đâu, những thứ học được trước đó cũng uống công.

Nhưng cô phải tỉnh táo lại, có lẽ tình huống không hòng bết như vậy, có lẽ chỉ là cô nghĩ quá nhiều.

Nhưng ngay khi cô đang đi dọc phố, đám người Sở Linh cũng đuổi đi theo, chỉ là những người đó so với cô còn vội vàng hơn, Sở Linh ngược lại dừng một chút, chạy nhanh lên trước mặt cô, vội vàng dặn dò: "Lưu Diệp, cậu đừng chạy loạn linh tinh, đã xảy ra chuyện!!! Biết không! Xảy ra chuyện lớn!!! Thủ lĩnh mới điện thoại tới, bảo tôi thông báo cho cậu một tiếng, mang thức ăn và nước uống đến phòng thị chính!!! Nếu như tình huống không tốt, cậu hãy rút lui ra bên ngoài!!!"

Đôi mắt Lưu Diệp đỏ ửng một phát bắt được tay Sở Linh, cô vẫn còn cảm thấy như đang ở trong mộng, rõ ràng buổi sáng, cô vẫn còn đang suy nghĩ buổi tối ăn gì, sau đó nghĩ tới nên trông nom tiệm nhỏ của mình như thế nào...

"Sở Linh, rốt cuộc thế nào!" Cô mang theo tiếng khóc nức nở hỏi.

Cô đã rất nhiều lần suýt bị đưa ra ánh sáng, nhưng lần nào cũng có thể bình an vượt qua, không lẽ lần này vì chuyện ngu ngốc kia mà bị phát hiện!?

Không phải chỉ là không biết đó là bòn tiểu tiện à!!!

Bất giác trở thành truy bắt khắp thành có biết là quá đáng lắm không!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 32

Sở Linh nhỏ giọng, vô cùng cẩn thận: "Không biết là một trò đùa quái đản hay là máy vi tính có vấn đề, mới vừa có một bộ số liệu, Lưu Diệp, đây cũng không phải là một loại sự kiện. Hơn nữa bộ số liệu này rất có thể ở phụ cận gần đây... Toàn thành phố đã phong tỏa, nếu như là thật, chỗ kia cũng không an toàn...!"

Tay chân Lưu Diệp lạnh như băng truy hỏi: "Này Sở Linh, anh cảm thấy chỗ nào an toàn, trốn kiểu gì, không không, ý của tôi là làm sao tôi tránh đi an toàn chút..."

"Rút lui khỏi vùng bị phong tỏa hoặc đến phòng thị chính, đúng rồi, thẻ thông hành của Khương Gia Quân chúng ta không biết có còn hiệu lực không, nếu cậu muốn ra ngoài thì có thể thử xem..."

"Tôi hiểu rồi." Lưu Diệp nặng nề gật đầu một cái, tự an ủi: "Anh hãy yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ bản thân thật tốt..."

Cô không dám dây dưa, dùng hết sức mình chạy ra ngoài, quả nhiên giống như Sở Linh nói, khắp thành phố đã mở giới nghiêm.

Lúc cô đến thì lối đi giữa khu người giàu và khu người nghèo đã bị lấp kín, những vấn đề lại một miệng nhỏ, có một vài binh lính đang ra ra vào vào qua chỗ đó.

Cô đánh bạo lấy thẻ thông hành của mình ra, cái căn cứ xác nhận là người của Khương Gia Quân này là lúc mở tiệm Quan Chi làm cho cô.

Lúc cô đi qua, những binh lính kia ngược lại không nói gì, chỉ là cô vừa mới đi qua, những binh lính kia liền bị mắc kẹt ở cái cái miệng nhỏ đó, có một người hình như còn ngã nhào la hét phía sau cô: "Đừng mệ nó thả người, phía trên vừa ra lệnh, mọi người ở tại chỗ chờ nhận lệnh kiểm tra!!!"

Cô thở dài một hơi, thật sự chỉ thiếu chút xíu nữa là cô xong đời, phần lớn mọi người trong khu nhà giàu đều đã đăng ký vào danh sách, nhưng chỉ cần cô đi vào khu người nghèo...

Nhưng nếu ở cùng đám Vũ Mị sẽ trở thành đối tượng kiểm tra trọng điểm, vậy đi tìm Hoàn Thiểu Hằng...

Cô vừa nghĩ vừa đi.

Tốc độ của cô rất nhanh, một chút cũng không dám chậm trễ.

Đội cô đi tới gần khu chợ bán thức ăn, có một chiếc xe chạy như bay dừng lại bên người cô.

Không có phi thuyền mà cô vẫn sợ từ trên trời giáng xuống, cũng không có quân đội dọa người dài đằng dặc, cô cho là cảnh tượng lung bắt cô ít nhất cũng phải kinh thiên động địa, làm cô run sợ trong lòng.

Kết quả trong xe chỉ có một người nhảy xuống.

Giống như cái túi xách, người nọ xách cô tới, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nhét vào trong xe.

Đội cô đi vào mới phát hiện người tóm cô, còn có người lái xe cô đều biết hết.

Những người này đều ở trong quân đoàn một, mà người tóm cô vào trong xe chính là Quan Chi, rõ ràng không gian trong xe không lớn, Quan Chi lại giống như bị hù dọa, ngồi cách xa cô một khoảng.

Quan Chi vẫn luôn cao cao tại thượng thích làm bộ khốc, lúc này đang choáng váng nhìn cô.

Cuối cùng trải qua nhắc nhở của trước mặt tài xế, tên Quan Chi này mới nhớ tới lấy một sợi tóc của cô thả vào trong một cái máy đọc thẻ.

Lưu Diệp không biết kia là dụng cụ gì, chỉ là sau khi bỏ sợi tóc vào, cô thấy hô hấp của Quan Chi ngừng lại một lúc lâu. Sau đó thì trở nên dồn dập.

Hắn không ngừng ngẩng đầu lên nhìn cô, lại không ngừng cúi đầu nhìn dụng cụ, số liệu hiện bên trên Lưu Diệp xem không hiểu, nhưng cô biết thân phận của mình nhất định đã bị lộ.

Cô nuốt ngụm nước miếng, núp vào góc khuất nhất của xe.

Xe đi rất vững vàng, dần dần đi đến bờ biển, đã có thuyền đang đợi bọn họ ở đó.

Xe lái thẳng lên trên thuyền.

Dọc đường người bên trong xe vẫn không lên tiếng, không khí bên trong ngột ngạt đáng sợ.

Lưu Diệp đã sợ đến choáng váng, đầu óc cô căn bản không chuyển động được.

Mãi cho đến khi xe gần đến đảo, xe lần nữa đi vào trong đất liền, cô mới dần dần biết mình đang bị mang đi đâu.

Đây là địa bàn của Khương Gia Quân.

Lần trước tới chính là người này nhìn mình chăm chăm muốn làm thầy giáo của mình, cô giống như con thỏ chạy tới nhảy lui trên đảo, nỗ lực học tập.

Còn có Sở Linh, còn có phòng bếp cô quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Nhưng bây giờ tất cả đều làm cô cảm thấy kinh khủng.

Đã sớm có người đứng chờ trên đất trống, phía sau người đó là chiếc phi thuyền xinh đẹp xa hoa.

Gió trên đảo rất lớn, vạt áo của người nọ bị gió thổi không ngừng nhấc lên rơi xuống.

Chờ khi xe chậm rãi lái tới gần, lòng của Lưu Diệp đã co lại thành một nắm.

Cái người đang đợi cô, trước đây không lâu còn ăn cơm cùng cô.

Chờ đám Quan Chi đi xuống, anh vẫn không động dậy, tay chân cô thì đã bị dọa mềm nhũn.

Trước kia khi chưa bị phát hiện bản thân còn nghĩ đến những chuyện kinh khủng tự hù dọa mình, bây giờ thật sự bị người ta phát hiện, cô ngược lại đầu óc trống rỗng.

Cửa xe mở ra, cô dứt quãng nghe Khương Nhiên nói với bên ngoài: "Bây giờ còn chưa biết... Những người đó sẽ hoài nghi truy xét, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ lại là một người lớn như vậy, mặc kệ là ai có loại vật này cũng không thể hai mươi năm không lộ ra chút tiếng gió, hiện tại bọn họ chỉ cho rằng chúng ta nghiên cứu ra cái gì..."

Anh đang sắp xếp nhiệm vụ...

Trong lúc đó hình như Khương Nhiên còn gọi mấy cuộc điện thoại.

Bọn họ nhìn qua đều rất khẩn trương bề bọn nhiều việc, về mặt lại càng nghiêm túc đáng sợ.

Nhưng tại vài phút rảnh rỗi, Luru Diệp nhạy cảm cảm thấy ánh mắt của những người đó thỉnh thoảng len lén nhìn cô.

Ngay cả Quan Chi thích làm bộ làm tịch cũng liếc trộm cô vài lần.

Chờ sau khi sắp xếp xong hết nhiệm vụ.

Rốt cuộc Khương Nhiên cũng đi vào trong xe.

Cái xe này rất không thu hút, không gian cũng không lớn.

Khi anh đi vào còn cố ý đóng cửa xe lại, nháy mắt không khí trong xe liền trở nên căng thẳng.

Cô đã từng thấy qua rất nhiều mặt của anh, Khương Nhiên không kiên nhẫn, Khương Nhiên tùy hứng bá đạo, còn có Khương Nhiên mãnh mẽ có thể dựa vào, thậm chí mang một chút tật xấu, cô đều đã từng thấy, nhưng Khương Nhiên như thế này cô chưa từng thấy qua.

Lúc anh nhìn cô đã sớm không mang ý cười, cô có thể cảm thấy, mình ở trong mắt anh đã biến thành vật gì đó, một loại sinh vật mà anh chưa từng thấy...

Cô nỗ lực rúc vào một góc trong xe.

Cũng mặc kệ cô cố gắng co mình thế nào, cuối cùng Khương Nhiên cũng tiến đến gần cô.

Anh không nói gì, cũng không lường lự.

Tuy là Quan Chi đã dùng tóc của cô làm thí nghiệm, còn anh tự mình đi kéo quần Luru Diệp.

Luru Diệp dùng sức ép mình vào chỗ ngồi sau xe, cô ôm cái đệm trên xe thật chặt.

Nhưng rất nhanh cả người cô đều bị Khương Nhiên lôi kéo.

Sức mạnh hai bên chênh lệch quá lớn, cô căn bản không ngăn cản được.

Quần nhanh chóng bị lột ra.

Giống như sợ nhìn không rõ, Khương Nhiên còn bật hết đèn trong xe lên.

Nháy mắt như đang ở dưới ánh sáng ban ngày, Luru Diệp thấy thân dưới của mình trần trụi không che đậy.

Nơi đó hoàn toàn hiện ra, cô xấu hổ ảo não điên cuồng giằng co, Khương Nhiên lại nhanh hơn một bước tách chân cô ra.

Cả người cô co lại, nhưng vẫn không thể tránh được.

Cô biết mình bị nhìn hết sạch, hơn nữa không chỉ nhìn sạch bóng, mà tên khốn kiếp trước mắt này vẫn còn đang quan sát cô!!!

Cô nhắm hai mắt lại, cố gắng suy nghĩ cô không ở nơi này cô không ở nơi này.

Cô khổ sở cho rằng mình sẽ bị XXOO luôn rồi, nhưng Khương Nhiên lại nhanh chóng buông cô ra.

Sau đó cô lại nghe thấy Khương Nhiên đang hỏi chuyện, đôi khi cô mở mắt, chỉ thấy Khương Nhiên giống như đang gọi điện thoại cho ai đó.

Anh cau mày trung cầu ý kiến một lát, chợt quay đầu lại hỏi cô một câu: "Cậu đang có kinh nguyệt..."

Luru Diệp đã không nói ra lời, vừa rồi cảm xúc của cô quá kích động làm thân thể căng cứng, cô đã sớm cảm thấy, cả người dính dính.

Cô không lên tiếng, giống như xác chết nằm trên chỗ ngồi sau xe.

Còn không bằng cô chết đi cho xong rồi..

Khương Nhiên không truy hỏi gì nữa, chỉ nói với người trong điện thoại: "Biết rồi, trở về tôi sẽ bổ sung thêm kiến thức về phụ nữ học."

Cúp điện thoại, anh liền mở cửa xe ra, chỉ là trong nháy mắt cửa xe sắp được mở ra, anh liền nghĩ tới gì đó, nói với Luru Diệp một câu: "Mặc quần áo vào."

Lúc này Luru Diệp mới từ sau xe bò dậy, cô hít hít mũi, cảm thấy mình muốn qua đời.

Cô cái gì cũng không dám nghĩ, nhanh chóng mặc quần áo, ngay cả khi cài nút ngón tay cũng run rẩy.

Sau khi rời khỏi đây, đám người Quan Chi đã không còn ở bên ngoài.

Có lẽ Khương Nhiên muốn mang cô tới chỗ nào đó, sau khi cô đi theo Khương Nhiên vài bước, dường như anh mới nhớ ra cái gì, chột cùi người ôm cô lên.

Đó là cái ôm công chúa tiêu chuẩn, Lữ Diệp không biết mình là không phải nếu bị ôm đi □.

Dây thần kinh trong đầu căng thẳng, anh ôm rất gần, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cô không biết nên nói gì, thật béo lùn lướt đưa tới miệng sỏi sỏi, còn có thể chạy được sao?

Nhưng... Dù sao cũng coi như là người quen... biết lẫn nhau, trước còn hi hi ha ha ăn cơm nói chuyện phiếm... Đao mắt đã bị lột quần □... Cái này cô thực sự không đỡ nổi!!!

Cô mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin: "Khương Nhiên... Van cầu anh, chúng ta cũng coi như quen biết, anh còn muốn hạ hắc thủ với tôi à... Hơn nữa tôi còn đang trong kỳ kinh nguyệt đây..."

Khương Nhiên không trả lời, một đường bế cô đến Hạ cung.

Anh cúi người đặt cô lên trên giường, Lữ Diệp sợ đến nỗi cả người run rẩy.

Khương Nhiên lại không làm gì cô, ngược lại nhanh chóng rời đi.

Lữ Diệp một mình đợi ở Hạ cung, càng nghĩ càng sợ.

Thậm chí cô còn nghĩ nếu không chết đi cho xong, thế nhưng cái Hạ cung này thật sự xây rất tài tình, bất kỳ vật gì bên trong cũng không thể dùng để tự sát được, tường thủy tinh nhìn như rất cứng, nhưng khi cô muốn muốn đụng vào thì nháy mắt sẽ bắn ra đệm êm để ngăn cản.

Cuối cùng Lữ Diệp không thể không bỏ qua, cô bò tới trên giường mềm mại.

Cho nên mới nói băng vệ sinh đã dùng không thể ném loạn đâu ~

Ném loạn sẽ bị báo ứng đây!!!

Cô chính là ví dụ máu chảy đầm đìa, có biết không!!!

Có biết không!!!

Chỉ sợ phía sau Thiên Quân còn có Vạn Mã đây!!!

Không bao lâu lại có người tiến vào, cô mất hết ý chí nhìn người đó.

Quan Chi mặc đồng phục, đầu tiên là tay chân luống cuống đứng trước mặt cô, cảm giác cách một cánh cửa thủy tinh thật là không tốt.

Nhất là người bên trong cửa thủy tinh, cái loại cảm giác mình bị vây xem bị thương thức đó rất ghê tởm!!!

Quan Chi mang bộ mặt nghiêm trang hỏi thăm: "Xin hỏi cậu còn vật kia không?"

Hắn nói xong còn dùng tay xoa tay múa chân một cái.

Lữ Diệp không hiểu hắn đang nói cái gì.

Quan Chi có chút xấu hổ ho khan một cái, mặt cũng đỏ lên, "Chính là vật trưng bày trong bảo tàng phụ nữ..."

Lữ Diệp trắng xanh liền hiểu rõ đó là ý gì rồi.

Quan Chi nỗ lực duy trì vẻ mặt, giải thích: "Chúng ta cần cái đó làm đồ gạt người ta."

Lữ Diệp sợ hãi ôm lấy mình!!!

Đặc biệt hận cuối là bị không ngừng dò xét sao!!!

"Chẳng lẽ ngài không lo lắng à?" Quan Chi lộ vẻ mặt khó xử giải thích: "Tình huống bây giờ rất khẩn cấp, nếu như bây giờ sự thật ngài là phụ nữ bị lộ ra ánh sáng, như vậy khó tránh khỏi sẽ nổ ra cuộc đại chiến thế giới mới, cho nên biện pháp tốt nhất chính là xử lý sự kiện lần này thành một trò đùa quái đản..."

Lữ Diệp buồn bực nghĩ, cô lo lắng cái rắm, bây giờ cô là đàn ông đi tìm chết đi tìm chết!!!

Đặc biệt cô một người đàn ông cũng không muốn thấy nữa!!!

Quan Chi thấy cô vẫn không chịu động, có chút chần chờ, "Nếu như ngài không chịu lấy ra, vậy tôi chỉ có mạo phạm mà thôi..."

Lưu Diệp hô hấp lại hô hấp, cố gắng hô hấp.

Thật ra thì cô nên hiểu, thân thể của mình còn không thể làm chủ được, đừng nói tới đồ chơi này, muốn một tay muốn một chân, cô cũng không ngăn được đâu!!!

Cô nhắm lại hai mắt, thật sự cảm thấy chán ghét không chịu nổi!!!

Cô chịu đựng ghê tởm, vươn tay vào trong quần, cách quần rút băng vệ sinh ra.

Hơn nữa cái lồng thủy tinh này thiết kế đặc biệt biến thái, có một chỗ cho ăn riêng biệt, hơn nữa cũng không phải trực tiếp liên hệ với bên ngoài, ở giữa còn có một khoảng cách ly.

Lúc cô bỏ đồ chơi buồn nôn này qua, cửa kia mở ra, đợi khi cánh cửa bên cô đóng lại, vật kia mới trên băng chuyền từ từ tới chỗ Quan Chi.

Sau khi dừng lại khoảng ba bốn giây, cánh cửa bên Quan Chi mới mở ra.

Trước đó Lưu Diệp còn có thể cố gắng chịu đựng.

Nhưng khi thấy đối phương lại có thể đưa tay cầm lên, cho dù đối phương còn mang bao tay!!!

Cô cũng không thể gánh nổi, gần như là gào thét quát lên: "Có thể dùng khay để đựng được không!!! Cái này là thứ có thể lấy tay cầm à!!!"

Quát Quan Chi xong, Lưu Diệp tiếp tục bò lại giường.

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã tối sầm, thời gian này, cô cảm thấy bụng hơi đói.

Lại qua một lúc lâu, rốt cuộc thì có người tới, còn mang theo thức ăn mùi thơm bốn phía.

Chỉ là người tới, cô rất ghê tởm.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có người này có thể đến gần cô.

Khi anh đi vào, cũng không nói gì, chỉ trầm mặc đặt thức ăn bên cạnh cô.

Mặc dù Lưu Diệp rất đói, nhưng cô không muốn ăn cơm chút nào.

Cô đang nghĩ xem khả năng tuyệt thực đến chết có bao nhiêu khả thi, nhưng nghĩ tới cho dù tuyệt thực thì đối phương cũng có thể đưa dịch dinh dưỡng vào người cô, cô lại cảm thấy mình đã đến mức này rồi, cũng đừng giãy vò bản thân làm gì.

Cô đành dịch qua, chỗ này mặc dù đủ loại biến thái, nhưng thiết bị lại rất đầy đủ, trước đó Quan Chi lấy đi cái gì gì kia của cô, cô cho là mình phải máu chảy đầm đìa rồi, kết quả ở đầu giường có vài gói gì đó, hơn nữa sau khi mở ra phát hiện chất lượng tốt hơn thứ đồ lưu niệm kia không ít.

Cô đi qua ăn cơm, nhanh chóng nếm được đây là thức ăn đặc biệt làm cho cô, cô ở trong Khương Gia Quân đã lâu, nhưng đây là đầu cô được ăn món ngon như vậy.

Cô liếc mắt căn miếng lớn, Khương Nhiên không lên tiếng, chỉ là cô có thể cảm thấy, Khương Nhiên vẫn luôn nhìn cô.

Cô rất sợ, nhưng trong thời gian đó Khương Nhiên rất quy củ.

Sau khi ăn cơm xong, Khương Nhiên cũng không có động tác gì.

Lưu Diệp ít nhiều cũng hơi tỉnh lại, nghĩ thầm, có phải Khương Nhiên căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện ấy ấy cô hay không?

Nhưng mà tên Khương Nhiên này đang đọc sách gì vậy?

Hơn nữa sách này còn làm bằng giấy, vừa nhìn đã biết niên đại cũng không nhỏ?!

Trước đó có nghe thấy anh ta nói muốn bổ sung kiến thức về phụ nữ?

Chẳng lẽ Khương Nhiên hiểu rõ tính tình tính khí phụ nữ sao?

Chỉ là thấy anh vừa đọc sách vừa liếc nhìn cô, nhìn cô sợ sệt.

Cô nổi lòng hiếu kỳ, dù sao thì khoảng cách giữa bọn họ cũng rất gần.

Cô liền mang đáng về không thèm để ý đưa mắt nhìn sang, sau đó thấy trên trang sách là biểu đồ sinh lý phụ nữ, bên tay anh ta còn để một quyển sách, trên bìa viết, 16 cách làm tình tiêu chuẩn...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 33

Sau khi Khương Nhiên đọc xong quyển sách kia, xoay người lại nhìn mặt cô, nghiêm trang hỏi: "Ngực của em, lúc dậy thì cảm thấy rất đau đúng không? Mỗi khi em đến tháng, trải qua có bình thường không? Chu kỳ thông thường là bao nhiêu ngày?"

Lưu Diệp chợt có một loại cảm giác mẹ nó anh là bác sĩ khoa phụ sản à!!!

Anh phải điều tra căn kễ như vậy để làm gì!?

Nhận ra cường gian phải thể nghiệm trước đúng không?!

Cô sống dở chết dở tức giận trả lời: "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì!!!"

Cô đã sớm bắt chấp hết rồi, khoảng thời gian này, trường hợp này, còn có quyển sách anh ta đọc kia!!!

Cô đã hiểu mình phải đối mặt với cái gì rồi.

Nếu đã không thể phản kháng được thì không bằng buông lỏng hưởng thụ đi!!!

Chờ anh ta luyện xong 16 tư thế, sau đó cô còn phải chịu tội hơn.

Cô đành hít sâu một cái, nén nước mắt ngã xuống giường, cô cảm thấy tim mình đã co lại thành một nắm, giọng nói cũng run rẩy, cô kiềm chế run rẩy, lạnh lùng nói với Khương Nhiên: "Muốn làm thì làm đi!!! Làm xong rồi tôi còn phải ngủ!!!"

Kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy Khương Nhiên nhanh như hổ đói vồ mồi.

Anh ngược lại thông thả ung dung thu dọn sách trên bàn, thấy cô chống tay nhòm dậy nhìn về phía mình, anh mới thân nhiên nói: "Trên sách có nói trong kỳ kinh nguyệt không thể làm tình, nếu không sẽ dẫn đến xx ngoài tử cung, còn lây nhiễm xx, thậm chí còn có thể dẫn đến bị vô sinh..."

Sau khi nói xong những chuyện đường đường chính chính, Khương Nhiên hơi dừng một chút, không biết nên mở miệng thừa nhận thế nào, nói: "Hơn nữa..."

Lưu Diệp buồn bực nhìn anh, không hiểu cô đã hào phóng nằm đó chờ bị đối phương cường bạo, anh ta vẫn còn ở đó làm cái lông gì?!

Chỉ là nhìn bộ dạng kia của anh ta lại không giống lắm..

Lưu Diệp cũng buồn bực theo. Nhìn vẻ mặt rất tự nhiên của anh, bất chợt mà xui quẻ khiến nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy đàn ông khóa thân.

Lúc đó đang đùa giỡn với mọi người trong ký túc xá, bọn họ tìm kiếm trên mạng cho cô xem.

Nói thật hình ảnh đặc tả vị trí đó, đối với người không có tí kinh nghiệm nào như cô mà nói quả thật rất sợ hãi!!!

Sau khi cô nhìn thấy thì cảm thấy ghê tởm rất lâu.

Cho nên cái này... Tình hình là chuyện gì xảy ra vậy?

Cô cảm thấy đầu óc mình lóe lên một cái, chẳng lẽ... Khương Nhiên sợ sau khi cô nhìn thấy vị trí kia, bị giật mình!?

Chẳng khác nào bản thân nằm đó!!!

Đối với tình cảm nam nữ còn mơ hồ, cảm thấy rất tốt đẹp rất cảm tính rất thuần khiết rất thật, sau đó vừa nhìn thấy cái thứ đồ đó thì cảm thấy khủng bố dữ tợn! Thật, dục vọng giằng giụa!!!

Cô kinh ngạc bịt miệng.

Có chút không dám tin, bởi vì số tuổi đàn ông!!!

Đợi đã...!!!

Cô hiểu vấn đề ở chỗ nào rồi, cô vẫn luôn dùng suy nghĩ của thế giới mình để nghĩ về đàn ông ở thế giới này!!!

Nhưng kỳ thật đối với Khương Nhiên bọn họ, những người độc thân vạn năm mà nói, phụ nữ chỉ là một loại ký hiệu.

Mà mình là phụ nữ đầu tiên mà anh ta gặp...

Cô hít sâu một hơi, kéo kéo vạt áo, lại ho khan một tiếng mới nói: "Có phải cảm thấy cái gì kia có chút ghê tởm không?"

Khương Nhiên không trả lời có hay không.

Chẳng qua nhảy mắt Lưu Diệp cảm thấy anh đẹp trai chết người!!!

Từ một tội phạm cường gian vụt một cái biến thành người đàn ông ngây thơ càng làm cho người ta vui mừng quá đi!!!

Cô kích động nhào tới, chính là khi nhào qua chân có hơi mềm, cô cũng vẫn hưng phấn nửa quỳ trước mặt anh, nhìn khuôn mặt của anh từ dưới lên, nắm chặt tay anh, ngón tay của cô vừa rồi vẫn luôn lạnh như băng.

Nhưng bây giờ có cơ hội xoay chuyển nho nhỏ!!!

Cô vẫn biết Khương Nhiên không ác tâm như vậy mà!!!

Vì loài người vì vũ trụ vì kéo dài chủng tộc những thứ kia, đó đều là cố chấp của phái thiếu não, còn Khương Nhiên là thần tiên đối mặt với mưa bom bão đạn cũng có thể nói nói cười cười câu cá.

Nếu anh cảm thấy ghê tởm vậy thì để làm rồi.

Cô lòng như lửa đốt nói với anh: "Phụ nữ đều rất ghét, anh cũng thấy cái đồ đó rồi, đúng không, đúng không!!!"

Cô dùng sức nhìn anh, mắt lại càng mở thật to.

"Rất buồn rất buồn nên đúng không!!! Chứ đừng nói thời điểm gì kia, còn có những thứ như dịch thể này nước miếng này... Anh thử nghĩ đi..."

Giọng nói của cô khoa trương: "Hơn nữa còn bị lây rất nhiều bệnh ghê tởm nữa, anh có thể đến thư viện tìm thử, những thứ như bách khoa toàn thư về bệnh lây qua đường tình dục, tốt nhất là nên kèm theo tranh minh họa, dĩ nhiên là tranh minh họa màu càng tốt hơn nữa, anh xem sẽ hiểu... Thật sự!!! Cực kỳ ghê tởm..."

Người đàn ông ngay cả búp bê tình dục cũng không cần đàn ông, đúng không!!!

Bảo anh cường bạo phụ nữ không phải làm anh khó chịu sao!!!

Cho nên nếu phụ nữ đã không có tác dụng gì, thì cứ coi như là rắm mà phóng đi!!!

Những quan niệm nói dối tông đường kia quá thiên cận quá nhàm chán có phải không!!!

Cô chớp mắt, cố gắng tỏ ra dịu dàng vô hại.

Khương Nhiên cúi đầu, cô cho là anh đang tự hỏi, bởi vì ánh mắt anh nặng trĩu.

Cô nhìn thấy dáng vẻ mình trong mắt anh, vẻ mặt vô tội kia, ngay cả chính cô cũng muốn đồng tình.

Nhưng ngay khi cô nghĩ có lẽ anh sẽ bỏ qua cho cô, Khương Nhiên lại nhanh chóng cúi xuống, hôn lên môi của cô.

Môi phụ nữ cũng giống đàn ông, đều là da, niêm mạc tới bờ môi cánh môi tạo thành.

Tác dụng của chúng cũng tương tự...

Nhưng vẫn có chút khác nhau...

Sau một phút Khương Nhiên liền kéo Lưu Diệp đi xuống giường, anh kích động không ngừng hôn cô, miệng cô bị anh dùng sức kẹp chặt không thể nhúc nhích được.

Cô cảm thấy rất không thoải mái, hô hấp cũng khó khăn, nhưng anh lại đang không ngừng hấp thu, thỏa thích liếm mút môi lưỡi của cô...

Hơn nữa hơi sức của anh thật sự rất lớn!!!

Siết cô cảm thấy đau!!!

Anh giống như mề muối hôn cô, không ngừng hôn.

Chờ khi cuối cùng cũng buông cô ra, Luru Diệp cũng biết không ổn.

Cô nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng đáng sợ, ví dụ như bị cưỡng gian đến tê liệt, ví dụ như bị luân gian đến ngất đi!!

Nhưng anh hai à!!!

Hôn đến mức rớt hàm người ta luôn là sao hả!!!

Cằm của cô trật khớp rồi đấy!!!

Nụ hôn đầu tiên nghi cho anh thì coi thôi đi!!!

Anh lại đáp lễ tôi bằng cái cằm trật khớp à!!!!

Anh có phải là người không vậy?!!!

Cô thật sự sắp bị tức chết rồi, đợi khi Khương Nhiên chống tay lên từ trên cao nhìn xuống cô, cô vung tay cho Khương Nhiên một bạt tai.

Cô thật sự không đếm xỉa gì nữa rồi, dùng toàn lực đánh ra.

Kết quả ngoại trừ tay bị chấn động tê rần ra, Khương Nhiên ngay cả cổ cũng không uốn xuống.

Luru Diệp vừa thấy không hiệu quả, lập tức càng thêm giận điên lên, hai tay cô chẳng phân biệt trái phải đánh tới tấp, kết quả quá trình đánh quá kích động, không để ý ngón tay trực tiếp đâm lên ngực Khương Nhiên, Khương Nhiên một thân toàn bắp thịt cứng như tấm thép, nháy mắt làm Luru Diệp đau suốt chút nữa thì khóc òa, cổ tình cảm còn đang bị trật.

Khóc còn khóc không được, cô quả thật chỉ muốn trợn trắng mắt ngất đi.

Cuối cùng thì Khương Nhiên cũng chú ý tới tình trạng cảm cô, anh cũng không nói gì, chỉ ra hiệu để Luru Diệp đừng lộn xộn, sau đó anh liền vươn bàn tay đến trong miệng cô, ép xương hàm cô xuống dưới.

Trong lòng Luru Diệp hiểu rõ anh đang muốn giúp mình chỉnh lại quai hàm.

Cô không nhúc nhích chờ ở đó, sức lực trên tay anh từ từ lớn dần, chậm chậm đẩy cảm cô lên, hơn nữa cái này cũng thật thần kỳ, sau khi cảm trở về vị trí, cô còn nghe thấy một tiếng vang lạnh lạnh bắn ra.

Chính là lúc cảm đã ổn định, cô lại không cam lòng cắn Khương Nhiên một hóp.

Nhưng sau đó cô cũng biết mình lại gặp xui xẻo, tên Khương Nhiên này nhất định là một quái vật!!!

Ngay cả ngón tay cũng rắn chắc như vậy, làm quai hàm cô cũng đau.

Cô ôm quai hàm nhìn anh chăm chăm, ngón tay vừa đâm ngực anh vẫn còn hơi hơi đau.

Ngực càng thêm phập phồng kịch liệt.

Giây sau Khương Nhiên lại một lần nữa cúi người hôn lên đôi môi cô, cô bị dọa sợ, vội vàng đỡ cằm, trước khi đôi môi bị chặn lại thì nhanh chóng kêu một câu: "Cẩn thận cằm..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 34

Luru Diệp cũng không biết mình vượt qua thế nào, bị người cưỡng hôn coi như xong, lại còn bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng cảm của mình bị trật khớp.

Bị người quấy rối giờ trò lưu manh, còn phải bận tâm an toàn thân thể!!!

Trước kia cũng biết sức lực của Khương Nhiên lớn kinh khủng, bây giờ bị anh ta đè chặt, mặc dù không phải đè ép toàn bộ, nhưng cô vẫn có cảm giác bị đè cho tắc thở.

Hơn nữa anh ta hôn cũng quá dày đặc quá kinh khủng, cô cũng không phải túi kẹo que vừa mở, có cần phải liếm cô không dứt như vậy hay không!!!

Hơn nữa anh ta đã từ cổ chuyển chiến trường đến trước ngực của cô.

Lưu Diệp khẩn trương sợ hãi tròn to hai mắt.

Thật may là Khương Nhiên không lập tức động thủ, mà là cởi quần áo của cô.

Không phải silicon, cũng không phải là sau này ghép ngực, bộ phận đó cứ như vậy trần trụi lộ ra.

Rõ ràng anh có chút mụ mị, cứ chần chừ như vậy trong vài giây.

Sau đó anh liền vươn một ngón tay ra, giống như thử thăm dò chạm vào đỉnh cao ngất của cô một cái.

Lưu Diệp thật sự rất muốn học máu!!!

Nếu là anh ta bị ồ ỉ nhào lên, cô cũng sẽ nhăn nhai kêu khóc, nhưng bộ dáng mới mẻ ngoài ý muốn này, còn mang vẻ mặt hứng thú này là có ý gì!!!

Hơn nữa tiên sư nhà anh!!!

Là anh đang dâm loạn tới đây, vậy anh còn đỏ mặt cọng lông gì vậy!!!

Hơn nữa ngực, ngực bị xoa rồi!!!

Đại não Lưu Diệp hoàn toàn trống rỗng, cô đây chậm lụt bao nhiêu vậy, không nên ngẩng đầu lên xem truyền hình trực tiếp chuyện này chứ!!!

Nhìn người khác gặm cắn ngực mình, quá kích thích thị giác đây biết không!!

Cô hít sâu một hơi, anh ta lại còn cắn thật!!!

Mặc dù không dùng quá nhiều sức, nhưng vẫn thấy đau.

Cô đau đến hít một hơi khí lạnh, dùng sức đẩy anh hai cái.

Kết quả anh ta căn bản không động đây chút nào, giống như bị nghiện hôn, gặm, cắn cô.

Hơn nữa trong khi giãy chết, một người nặng như vậy đè trên người cô, chột đè đến mức cô rất muốn đi nhà vệ sinh.

Trước đó không ăn không uống còn có thể chịu đựng, nhưng vừa ăn no còn uống hai chén canh, lại bị một đại nam nhân như anh ta nửa đè ép, cô thật sự cảm thấy mình sắp không nhịn được nữa rồi.

Lưu Diệp bị nghẹn đỏ mặt tía tai, ngo nguẩy mấy cái nhưng không giãy ra nổi, cuối cùng cô nhanh chóng mang theo tiếng

Khương Nhiên cũng không lấy việc này làm khó cô, nhanh chóng đứng dậy, thậm chí sau khi đứng dậy còn giúp cô sửa sang chỉnh lại quần áo.

Nhưng đợi khi cô thấy cái toilet toàn bộ trong suốt đó, cô liền muốn nhảy lầu.

Như thế này thì làm gì cũng không tránh khỏi ánh mắt người khác à.

Cố tình Khương Nhiên lại còn muốn đứng ở cửa chờ cô!!

Rõ ràng địa phương lớn bằng bàn tay, ngồi trên giường cũng có thể nhìn thấy trực tiếp, anh ta còn muốn nhìn cẩn thận hơn một chút à?!

Cô tức giận kêu lên: "Đồ lưu manh!! Biến thái!! Cái loại thủy tinh trong suốt này, các người có tôn trọng quyền riêng tư của tôi không, có không vậy..."

Cô đang lớn tiếng chỉ trích, thì không biết Khương Nhiên chạm vào chỗ nào, bức tường bằng thủy tinh trong suốt bỗng nhiên giống như một màn hình, một bức tranh sơn thủy nhanh chóng hiện ra.

Độ phân giải của màn hình bức tường thủy tinh này rất cao, ít nhất thì theo cô thấy những hình ảnh kia quả thật sống động như thật, âm thanh chim chóc trong rừng núi lại càng dễ nghe không chịu được.

Cô ngây người ngây ngô mấy giây, trước kia chỉ nghĩ tấm thủy tinh trong suốt là một bức tường bình thường, lại không biết bức tường này cũng có thể dùng như một màn hình.

Hơn nữa sau khi có màn này, chiếc toilet vừa rồi còn nhìn không sót gì thì bây giờ cái gì cũng không thấy được.

Cho nên nói bức tường thủy tinh này thật ra là một loại vách ngăn công nghệ cao, bình thường là thủy tinh trong suốt lấy ánh sáng, nhưng khi cần thiết có thể chiếu các loại hình ảnh, một mặt gia tăng mỹ quan, mặt khác có thể trở thành một bức tường ngăn thật sự?

Cô ở khu người nghèo đã lâu, đến bây giờ vẫn chưa được tiếp xúc với những đồ vật cao cấp của thế giới này.

Sau lại cho dù ở khu nhà giàu cũng chỉ làm ăn mua bán nhỏ, không tiếp xúc với thứ gì lợi hại...

Hiện tại nhìn thấy cái này, cô ngạc nhiên không thốt ra lời.

Khương Nhiên thì rất kiên nhẫn biểu diễn thao tác, để cho cô học theo.

Mặt Lưu Diệp đỏ bừng, lúc ngón giữa bị Khương Nhiên nắm, cô càng thêm lúng túng không chịu được.

Nếu như chỉ là vẽ bi ỏi thì tốt rồi, nhưng khi Khương Nhiên dùng vẽ mặt cứng chiều như vậy nhìn cô, loại cảm giác lúc trước lại tới.

Giống như có một móng vuốt gài vào lòng cô.

Hơn nữa chính là cái tay này, vừa rồi còn động vào ngực mềm của cô.

Cô thật sự có chút hận gương mặt này của Khương Nhiên, nếu như không phải là gương mặt này, cô cũng không cần chán ghét khinh bỉ mình như vậy.

Lộ vẻ mặt háo sắc với tội phạm XXX, có cần mắt mặt như vậy hay không!?

Cô bị anh nhìn rất không được tự nhiên, học theo thao tác của anh.

Không ngừng nghĩ anh ta cởi quần mảy, anh ta hôn treo cầm mảy, mảy còn hoa si mảy còn không có hạn cuối như vậy à!!

Nhưng trong đầu vẫn không ngừng nhớ tới đôi mắt của anh ngón tay của anh, còn có ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn mang theo vẻ dịu dàng.

Mặc kệ là khi lấy cô làm thể thân của Tiểu Trùng, hay là hiện tại, vẻ mặt của Khương Nhiên đều chưa từng thay đổi.

Biến hóa duy nhất chẳng qua là trong đôi mắt kia có tình, dục.

Cô tâm phiền ý loạn học tập.

Thì ra thao tác của cái này rất đơn giản, căn bản là màn hình cảm ứng.

Cô nỗ lực ném những ý niệm ngồn ngộn kia ra ngoài, rất nhanh cô phát hiện chỉ cần dùng ngón tay chạm vào ba bốn giây sẽ xuất hiện một trang điều hành, bên trên là âm nhạc và hình ảnh, thậm chí cô thấy còn có những chuyên mục truyền hình trực tiếp cho mình lựa chọn.

Cho nên mảy cũng chỉ là một tên nhà quê mà thôi.

Lưu Diệp hít sâu một cái, khi bước vào phòng vệ sinh lần nữa, đã thấy tất cả mặt tường bên trong đều là những bức tranh phong cảnh.

Hơn nữa bất kể cố gắng nhìn thế nào, tuyệt đối cũng không nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, lần này rốt cuộc thì cô cũng yên tâm.

Cô biết mình hưng phấn như thế có hơi không đúng lúc, nhưng có thể không bị người nhìn ngó lúc đi tắm đi vệ sinh, còn có thể xem TV, thật sự làm cho cô có cảm giác vui quá mà khóc. Có điều cái toilet này là do tên thiếu não nào thiết kế?!

Cô nhìn một bên là bồn cầu một bên cái bồn tiểu tiện kia, lần này cô đã biết cái này là thứ đồ chơi xui xẻo rồi.

Cô tức giận đá đồ chơi kia một phát, kết quả phát hiện vật này làm bằng cao su, nhìn như gốm sứ, nhưng khi đá vào lại thấy mềm nhũn.

Chỗ này thật đúng là mọi phương diện đều đã nghĩ đến, về sau nếu cô nghĩ không thông, muốn đập đầu vào bồn cầu mà chết cũng không làm được.

Sau khi cô ra ngoài, vừa nhìn thấy Khương Nhiên, cô lại thêm buồn bực, cái thiết kế đó thật sự là không thể nói không đúng, chỗ này đoán chừng cũng nghĩ sẽ ở hai người...

Nhìn cô và tên Khương Nhiên này, cho nên đồ dùng của đàn ông khẳng định cũng phải có thiết bị đồng bộ.

Chính là sau khi cô ra ngoài thì có chút lúng túng, trong không gian này chỉ có một cái giường lớn, mà đã Khương Nhiên ngồi yên vị trên giường.

Cô mà đi qua, khẳng định Khương Nhiên sẽ lại có thể dè ép cô sờ loạn hôn loạn một trận.

Cô rất không được tự nhiên, chưa lập tức đi qua, mà dùng phương thức cảm ứng đối nội dung màn hình, từ màn che chuyển thành chức năng TV.

Rất nhanh một mặt tường TV siêu phẳng độ nét cao hiện ra.

Chỉ là hình ảnh rất loạn, phóng viên tay cầm mic không biết đang làm gì mà không ngừng chạy theo đám người.

Sau đó cô nhìn thấy hình ảnh khói lửa dày đặc đang không ngừng bùng lên.

Sau đó ở trong một vùng hỗn loạn, giọng nói của biên tập viên trên TV vang lên, không ngừng thông báo: "Giới nghiêm đã kéo dài chín giờ, cho tới bây giờ, đã có nhiều cuộc biểu tình, yêu cầu Chính phủ công bố nguyên nhân giới nghiêm, mà theo người có liên quan tiết lộ, lần giới nghiêm này là do trung tâm kiểm tra sức khỏe đưa tới một bộ số liệu bị nghi là do một trò đùa quái đản gây ra... Chỉ là tình huống cụ thể còn phải đợi những bên có liên quan..."

d.i.e.n.đ.à.n.lê.qu.y.đồ.n~Bồ,Công,Anh

Cho nên nói bên ngoài còn loạn lắm.

Lưu Diệp thờ dài một hơi, chợt cảm thấy mình đúng là làm vậy, một ngày tốt đẹp, cuối cùng lại bị chiếc băng vệ sinh của chính mình làm hỏng.

Chỉ là xem ra, cô vẫn coi như may mắn, ít nhất không lập tức bị người thay phiên.

Cô có phần chấp nhận đi tới bên giường, Khương Nhiên ngồi ở mép giường đối mặt với cô, đợi khi cô tới gần liền kéo cô tới.

Đôi môi chạm nhẹ, cô sợ hãi che cảm.

May mà lần này Khương Nhiên không kích động cuồng hôn cô như vậy nữa.

Nụ hôn biến thành rất tinh tế rất triển miên, Lưu Diệp cố gắng để cho mình giống như cá chết, nhưng nụ hôn của Khương Nhiên trở nên rất dịu dàng.

Cô gắng trọn tròn mắt, giữ vững lực chú ý, cảnh cáo mình chớ bị tính (dục) lại còn có tình (cảm), bị những thứ đó mê hoặc.

Sau nụ hôn thật dài, Khương Nhiên ôm cô vào trong ngực, âm thanh của anh hơi khàn khàn: "Tôi không có kinh nghiệm chung sống với phụ nữ, em nói cho tôi biết, tôi sẽ làm tất cả."

Lưu Diệp cũng không biết mình bị làm sao, sau khi nghe câu nói kia, trong lòng như có con nai nhỏ chạy loạn, sau đó tim đập nhanh lại còn miệng đắng lưỡi khô là thế nào?

Nhưng cô cũng nghĩ tới một chuyện, bất kể thế nào thì ít nhất ở nơi này cô cũng không bị người ta luân phiên cưỡng bức, kỷ luật của Khương Gia Quân lại rất nghiêm khắc, dù sao trong địa bàn của Khương Nhiên thì súng ống đạn dược đầy đủ, không khéo thật sự có thể bảo vệ mình miễn bị cưỡng bạo, chỉ là điều kiện tiên quyết là phải bị hãm cưỡng...

Lưu Diệp cũng nói không rõ tình huống bây giờ của bản thân là thế nào, ban ngày Khương Nhiên sẽ đi xử lý công việc, giữa lúc đó còn ăn cơm cùng cô, phần lớn thời gian hai người đều không biết nên nói gì, rõ ràng không có sỡ loạn hôn bảy bạ, còn có lời để nói, nhưng bây giờ cũng buồn tẻ rồi.

Thấy mặt của đối phương cũng cảm thấy kỳ cục, đặc biệt ngượng ngùng.

Lưu Diệp càng thêm xấu hổ vô cùng, bởi vì thừa dịp Khương Nhiên ra ngoài, cô lại len lén tắm rửa sạch sẽ, chủ yếu do buổi tối bị liếm một thân nước miếng, cô cảm thấy cả người xoay xoay vụn vụn, kết quả lúc tắm xong đi ra, liền thấy Khương Nhiên đã trở lại rồi.

Hơn nữa Khương Nhiên nhìn thấy bộ dáng ướt nhẹp của cô, lại lập tức dắt cô đi tới phòng tắm.

Lưu Diệp dọa sợ, còn tưởng rằng thú tính Khương Nhiên đại phát muốn mang mình vào phòng tắm XX rồi OO, OO lại XX.

Kết quả Khương Nhiên chỉ vào phòng tắm lấy máy sấy sấy tóc cho cô.

Cho nên đợi đến lúc tối, Lưu Diệp cũng rất sợ gặp lại tên Khương Nhiên này.

Hiện tại cô sợ nhất không phải Khương Đại Lưu Mạnh giờ trò lưu mạnh với cô, mà là anh ta không giờ trò lưu mạnh với cô.

Quả nhiên đến buổi tối, sau khi Khương Nhiên ăn cơm xong, lại như muốn lấy lòng cô, dẫn cô ra khỏi phòng thủy tinh, để cho cô ở trong Hạ cung chọn lựa quần áo giày dép.

Những thứ đó cô đều từng thấy, một hàng giày thật dài, rồi đủ các loại quần áo.

Ngay cả trang sức cũng phân ra từng loại.

Cô hoa mắt chọn lựa trong đồng quần áo, không dám chọn quá khêu gợi, liền chọn một chiếc váy bằng vải bông, kiểu dáng rất giản dị, thấy ở trong phòng thủy tinh cứ đi giày vải thì hơi bất tiện, cô lại tìm một đôi dép đầu mề.

Bên trong chiếc dép rất mềm, cỡ dép cũng rất vừa chân.

Chọn đồ xong giao cho Khương Nhiên là được, anh sẽ cầm giúp cô.

Lúc thử giày, anh còn có thể cầm giày giúp cô, chỉ là hai người đều không nói gì, phần lớn là trao đổi khẩu ngữ, giống như hai người cầm.

Cô dùng tay chỉ vào chiếc giày cô thích, anh sẽ tới lấy, cầm đúng thì cô sẽ gật đầu, cầm nhầm cô chỉ lắc đầu.

Cô cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì.

Nhưng cô mơ hồ cảm thấy hình như Khương Nhiên còn căng thẳng hơn cô gấp nhiều, bởi vì anh vẫn luôn len lén nhìn cô.

Cô không biết anh nhìn cái gì, là eo, hông hay ngực của mình?

Hơn nữa anh cũng rất thích chân của cô, lúc giúp cô cầm giày, anh có sờ qua chân của cô.

Chân của cô so với đàn ông thì nhỏ hơn một chút, đầu ngón chân út càng thêm nhỏ tròn trịa, hơn nữa màu da rất trắng.

Chỉ là cô vẫn cảm thấy rất thần kỳ, đàn ông thật sự mê đắm thân thể phụ nữ như vậy sao?

Mê muội đến mức một tia ý thức cũng đều thích, quả thật giống như yêu thích không buông tay?

Ban đầu cô còn tưởng rằng chỗ này cũng giống như viện bảo tàng, hiện tại cô mới hiểu được dự tính ban đầu của người xây dựng, hơn phân nửa ý tưởng của người xây dựng chỗ này chính là, giam Eve ở bên trong, cô muốn giải buồn, sẽ để cho cô tìm đồ giải buồn trong cái nơi không lồ làm cho người ta hoa cả mắt này.

d.i.ẽ.n.đ.à.n.lê.qu.y.đồ.n~Bồ,Công,Anh

Ý tưởng thái độ đó, hoàn toàn là thái độ bộ nuôi thú cưng.

Lúc Lưu Diệp đang chọn đồ, hiển nhiên hứng thú của Khương Nhiên cũng rất lớn.

Chỉ là rất nhiều đồ anh không biết để làm gì, đến chỗ chọn áo lót, anh còn cầm áo ngực ướm trên người cô nửa ngày, còn cầm cái móc cài trước và móc cài sau nghiên cứu hồi lâu.

Cuối cùng giúp cô chọn ra hai cái cài phía sau và phía trước.

Đội cô chọn xong quần áo, anh còn tìm được mấy thứ trang sức đưa cho cô, kiểu dáng rất xinh đẹp, chỉ là quá nặng.

Nhất là cái vương miện, Lưu Diệp đội ở trên đầu thì cảm thấy cổ sắp bị đè gãy.

Lúc cô lấy vương miện xuống, Khương Nhiên lại một lần nữa cúi đầu hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 35

Không khí quá khéo rồi, loại cảm giác y hệt như đang yêu đương này...

Đây là đang bị nhốt hay là bị kéo tới nói chuyện yêu thương vậy!!

Lưu Diệp cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, cô phải hỏi chút chuyện chính sự, đến khi về phòng, cô hỏi Khương Nhiên: "Khương Nhiên này, hiện tại tình huống bên ngoài thế nào, còn có sẽ... xử lý... thế nào?"

Dù sao đây cũng là chuyện lớn đấy.

Có điều rõ ràng đang nói lời nghiêm chỉnh, cũng không biết tại sao, sau khi nói xong những lời đó, cô liền cảm thấy xung quanh mình đều là bong bóng màu hồng phấn.

Hơn nữa cô lại còn đỏ mặt!!

A!!

Này!!

Cô thật sự muốn đập chết chính mình rồi!!

Loại này cảm giác yêu đương này là xảy ra chuyện gì vậy!!

Cứ có trái tim thiếu nữ như vậy không tốt đâu?! Hiện giờ là độc chiếm độc chiếm đấy!!

Ngược lại Khương Nhiên cũng không gạt cô, ngón tay thon dài chạm lên mặt tường thủy tinh bên cạnh, sau đó nhanh chóng nhập vào một bộ số liệu, hình như là mật mã.

Sau đó Lưu Diệp nhìn thấy hình ảnh chuyển đổi, hiện lên bản đồ 3D trải rộng.

Sắc mặt Khương Nhiên vẫn bình thường nói với cô: "Chuyện bị phát hiện tạm thời đã được che giấu rồi, nhưng vẫn phải chuẩn bị, bây giờ sáu căn cứ cần được sắp xếp lại lần nữa, còn có chiến hạm lớn quá nhiều, cần phải trang bị nhiều chiến hạm cỡ nhỏ hơn, viên hấp thu cũng là vấn đề, vật liệu tin tức... Vận chuyển..."

Lưu Diệp có chút ngây dại, bình thường nói tới chiến tranh thì kiểu gì cũng nên mang một sắc mặt nặng nề bộ dạng không thể làm gì khác chứ, nhưng đáng vẻ Khương Nhiên, nhìn thế nào cũng như kiểu cuối cùng ông đây cũng chờ được đến ngày đó!!

Sau một lúc lâu Lưu Diệp mới buồn bực hỏi "Đây là... Chuẩn bị có chiến tranh sao?"

"Đúng vậy." Khương Nhiên mang nét cười.

Nháy mắt Lưu Diệp liên hết ý kiến, cái giọng ăn mừng này, ý là ai dám chọc giận anh sẽ phải chết đúng không...

Ôi trời, cái danh kẻ điên chiến tranh thật sự không phải thổi phồng!!

Sau khi Khương Nhiên nói hết những lời đó, lại chuyển chủ đề, nhân nhạ hỏi "Vậy nói một chút tình huống đi? Thân thể lai lịch đều muốn biết."

Lưu Diệp cũng không có cái gì để giấu diếm, cô ngồi trên ghế, Khương Nhiên ở trước mặt cô.

Lúc này bọn họ đã trở lại phòng ngủ.

Không gian nơi này không lớn, hơn nữa rất mập mờ.

Trên cái giường trước mặt cô kia, tối hôm qua bọn họ thân mật ôm nhau như vậy, cô bị Khương Nhiên vuốt ve...

Mỗi một động tác cảm thấy chỉ cần nhớ tới cũng làm cô đỏ mặt tới mang tai, vừa thẹn vừa cáu, nhưng tâm trạng lại rất kỳ diệu.

Không phải hoàn toàn ghét, cũng không phải thấy ghê tởm, tóm lại là có chút là lạ.

Rõ ràng quan hệ của hai người phải là tội phạm cưỡng bức và người bị cưỡng bức dự bị.

Trước sự xâm phạm của anh, cô rất căng thẳng rất sợ sệt, nhưng bản năng cô cảm thấy bị XXX, thì sẽ không chỉ có hai tâm trạng này đúng không, còn phải sợ hãi còn phải tuyệt vọng nữa...

Nhưng cô lại bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với anh.

Nói về những chuyện mình đã trải qua, gia đình của cô bạn bè của cô, còn có một vài chuyện nhỏ kỳ quái.

Hơn nữa kỳ lạ là, anh vẫn không hề ngắt lời cô.

Bất kể những chuyện cô nói có quan hệ gì với anh hay không, anh chỉ dùng đôi mắt chuyên chú nhìn cô.

Thật ra thì rất nhiều chuyện cô nói đều không liên quan đến sự xuất hiện của cô, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt kia, cô vẫn không tự chủ được nói ra.

"Thân thể cũng rất... Đáng thương... Chính là lúc còn rất nhỏ, cha mẹ thích có con trai, sau đó tôi vừa sinh ra liền bị đưa đến nhà bà nội, bà nội đối với tôi rất tốt, bà nói không thích không sao, bà bảo ngoan ngoãn vâng lời là được, sau đó liền sống cùng bà nội... Ở thế giới đó số lượng nữ giới và nam giới đều nhiều như nhau, không biến thái như thế giới này, có điều lương hưu trí đều không cao, đúng rồi, biết lương hưu trí là cái gì không, giống như phúc lợi xã hội của thế giới này, chỉ là con người của thế giới kia không hoàn mỹ, người già mà bị bệnh thì phải mất rất nhiều tiền, lúc bà nội bị bệnh thì vẫn cố chịu đựng, sau đó đến khi tôi lên năm nhất trung học thì ra đi, có một ngày đang ngủ trưa, bà chợt cảm một tấm ảnh rất nhỏ rất nhỏ, còn nói nếu như bà qua đời, thì muốn dùng tấm hình kia làm di ảnh, tôi ngủ mơ mơ màng màng, đặt tấm hình đó lên bàn cho bà... Sau đó khi bà nội qua đời mới nhớ ra, nhưng tìm khắp nơi cũng không tìm thấy tấm hình kia nữa..."

Cô vừa nhớ lại vừa nói: "Mặc kệ vui mừng hay đau khổ, dù sao một đường lão đạo nghiêng ngã đi tới đây, lớn lên như bao cô gái khác, ngoại trừ đoạn kinh nghiệm bên ngoài khi còn bé kia, những thứ khác đều tốt, chỉ là có lẽ do khi còn bé cha mẹ không quan tâm, cho nên cũng rất tủi thân, sau đó chính là cái ngày cãi nhau với mẹ, muốn ra ngoài tìm bạn giải sầu, vừa ra cửa thì..."

Kết quả là đến thế giới này, gặp được đám người Vũ Mị..

Khương Nhiên vẫn lắng nghe rất nghiêm túc, mặc kệ cô nói ngôn ngữ thế nào, không có Logic ra sao, nhớ tới cái gì thì nói cái đó, anh đều yên lặng lắng nghe.

Mãi cho đến khi nói tới đoạn cô tới thế giới này, Khương Nhiên mới dần dần chen lời vào.

Giữa lúc đó Khương Nhiên còn cùng cô tham thảo khả năng vũ trụ song song, có điều những lý luận đó cô nghe chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc.

Cô cứ tiếp tục nói về những chuyện mình đã trải qua, thật ra thì phần lớn Khương Nhiên đều biết hết.

Cô xâm phạm anh, sau đó là máy phát hiện nói dối, sau nữa là phi thuyền bị rơi, mùi máu trên người cô.

Về mặt Khương Nhiên cũng biến hóa theo, anh nửa mang chút chờ mong nhạo báng cô: "Cho nên làm chuyện cường bạo là sợ bị lộ?"

Mặt Lưu Diệp vụt cái đỏ bừng, nhỏ giọng biện giải: "Đám lưu manh đó nói muốn cõi quần, tôi sợ muốn chết, đừng nói người đó là anh, cho dù trước mặt là heo cũng phải làm."

Khương Nhiên nhún mày. Đáng về đó, không khỏi làm Lưu Diệp động lòng.

Cho tới nay cô đều run run rẩy rẩy sống sót, đối với cô mà nói khoảng thời gian vui vẻ nhất khi tới thế giới này, có lẽ là đẩy xe dọc phố rao hàng, kể từ sau khi có cửa hàng nhỏ của mình, cô còn hái hoa dại trên sân cắm vào chai thủy tinh, bày trên cửa sổ.

Mỗi khi làm như vậy, cô sẽ cảm thấy cuộc sống của mình tràn đầy hy vọng.

Cô đã từng bỏ ra nhiều cố gắng như vậy, nghiêm túc kinh doanh cuộc sống của mình như vậy, nhưng đảo mất một cái tất cả đều thay đổi.

Cô chợt khó chịu, không nhận được cầu xin Khương Nhiên: "Khương Nhiên! Nếu các người muốn clone thì cứ clone, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, cho luôn cả tay chân cũng được... Chỉ là xin anh, tôi không muốn mất đi tự do..."

Khương Nhiên nhìn khuôn mặt của cô, anh rất ít nói, lúc này hiếm khi lại chủ động giải thích: "Bên ngoài vẫn chưa biết sự tồn tại của em, nhưng đã nghỉ ngơi, đám Quan Chi làm một vài việc, hấp dẫn hết lực chú ý đi, làm bọn họ cho rằng chỉ là nghiên cứu ra thứ gì đó, mới có như vậy, những vật kia đã rạch ròi gốc đầu đuôi, hướng chỉ bị cảm nhiễm rồi, phát hiện tình huống thân thể vẫn chưa clone được, tổ y học đang nghiên cứu kế hoạch hồi phục."

Anh ngừng một chút, "Cho nên trong khoảng thời gian này, coi như là vì an toàn, phải ở lại nơi này."

Lưu Diệp đành chịu ồ một tiếng, chỉ là ngay sau đó nhớ tới cái gì, lại hỏi: "Vậy, nhân viên trong cửa hàng thì..."

Không biết dã thú và Điền Thất có bị dính lú gì tới cô hay không, hơn nữa lúc cô chạy trốn lại gặp phải Sở Linh, nhưng thời gian gần đây, chỉ có đám người Quan Chi ở quân đoàn một tiếp xúc với cô, cô một lần cũng thấy bọn Sở Linh.

Về mặt Khương Nhiên không thay đổi trả lời: "Tạm thời nhân viên cửa hàng đã được chuyển tới chỗ an toàn, Sở Linh vẫn chưa biết tình huống, gần đây có mấy căn cứ cần bố trí lại lần nữa, đã phái hẳn ra ngoài."

"À." Cô nhỏ giọng trả lời, nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bực, cô cho rằng Sở Linh đã biết, chỉ là Khương Nhiên đã có kế hoạch của mình..

Thật ra thì cô rất muốn hỏi Khương Nhiên, có thể cho cô gặp bọn Điền Thất không, nhưng Khương Nhiên nhìn như vậy, cô chợt có cảm giác nói không ra lời.

Sau một khoảng trầm mặc, Khương Nhiên bỗng nhiên lại nói đến tình huống của mình, tình huống kia quý dĩ tới cực điểm.

"Là clone, người cung cấp gen là người đã từng rất nổi tiếng với biệt danh cuồng chiến tranh - Khương Nhiên, theo quy định, kéo dài tên tuổi của hắn, quy củ luật pháp liên bang, trước khi trưởng thành thì mỗi tuần đều phải tiếp nhận một buổi giáo dục chủ nghĩa hòa bình, đều là do Khương Nhiên ký kết, năm đó hắn xé bỏ hiệp ước hòa bình, tự mình nghiên cứu vũ khí sinh hóa, dẫn tới vịnh bị ô nhiễm nghiêm trọng, vội vã tới gây áp lực bắt hắn ký kết điều khoản này, muốn thông qua giáo dục Khương Nhiên khi còn bé, thay đổi bản chất hiếu chiến, chỉ là đến Khương Nhiên đời thứ chín, tên kia san bằng luôn viện phụ trách giáo dục, sử dụng bom hẹn giờ hắn tự chế, lúc ấy hắn mới mười ba tuổi."

Lưu Diệp không biết mình có nên cười hay không, rõ ràng một chuyện rất lớn, nhưng cô nhìn Khương Nhiên bây giờ, có thể nghĩ tới một Khương Nhiên nhỏ nhỏ bậm môi bướng bỉnh.

Nghịch ngợm gây sự, gây phiền toái khắp nơi.

Cô không tự chủ nhếch khóe miệng, trong đầu đã phác họa đáng về thằng nhóc không từ bất cứ việc xấu nào, chắc cũng là bộ dạng đẹp mắt như vậy, ánh mắt cao ngạo, lồi lõm kéo kéo...

Khương Nhiên lại tiếp tục nói: "Sau khi trưởng thành được độc hưởng Eve một thời gian, nhưng mà tôi không có hứng thú với những thứ đó, ngay cả chương trình học kiến thức về phái nữ cũng trốn, gần đây phải bù lại rất nhiều kiến thức về sinh lý học, tâm lý học phụ nữ, ngày mai phải chia các thư mục kia ra, cảm thấy cần bổ sung chỗ nào thì nói, sẽ nhanh chóng bổ sung đầy đủ..."

A, Này!!

Loại này cảm giác rung động này là xảy ra chuyện gì vậy!!

Cô quả thật không dám nhìn vào đôi mắt kia rồi.

Còn giải thích những chuyện từng trải kia nữa chứ!!

Vách đá cheo leo và hẻm hỏ không có quan hệ gì đâu!!

Cô xấu hổ cái cọng lông gì vậy!!

Cô liền vội vàng chuyển đề tài, nói: "Có chuyện này phải nói rõ một chút... Ở thế giới kia tôi đã tốt nghiệp đại học, IQ tuyệt đối là đạt tiêu chuẩn, chỉ là không hiểu tại sao làm trắc nghiệm IQ của thế giới này lại có thể không đạt yêu cầu, còn có sức yếu là trời sinh, cái này thật sự không có cách nào cả, bởi vì trên người mỡ nhiều bắp thịt ít..."

Nói xong cô còn gơ cánh tay của mình cho Khương Nhiên nhìn.

Khương Nhiên lại không đi sờ cánh tay cô, mà là néo ngực cô, một bộ rất hiểu đánh giá: "Cấu tạo này căn bản không thích hợp chiến đấu, tốc độ chuyển động cũng bị hạn chế, khác với Oddy* chuyển lấy công kích là mục đích tiến hóa, giống cái của chúng chỉ khi nào có con thì bộ ngực mới trở lên lớn, chỉ là..."

*Oddy chính là con Áo Đức mấy chương trước đó. Mình sửa lại thành Oddy nghe cho xuôi

Anh dùng một chút lại bổ sung: "Bộ phận làm tình cũng rất có sự dục hoặc."

Lưu Diệp vừa rồi còn mặt tràn đầy phấn hồng, chợt nghe một câu như vậy, đại não nhảy mất đồng bộ.

Khương Nhiên ngược lại cũng không tệ lắm, làm ra chuyện quá đáng hơn, lễ phép hỏi thăm cô một câu: "Lúc đó có thể nhìn thân thể một chút không?"

Mẹ nó hình ảnh vụt chuyển một cái, xem mất biến thành hiện trường đóng phim XXX à!!

Có biết là bong bóng hồng phấn nháy mắt nỏ bụp bụp không!!

Lưu Diệp đỏ mặt tía tai, mày nhú chặt: "Nếu nói không thì sao?"

Nào ngờ Khương Nhiên nói: "Vậy thì tự mình tới."

Vừa dứt lời, cô đã bị anh bế lên, chân rời mặt đất.

Mặt cô hồng hồng, cảm xúc kích động nhìn anh chằm chằm.

Sau khi bị áp đảo trên giường, anh bắt đầu cởi quần áo của cô.

Ngón tay quần quít một chỗ, cô không ngăn được anh, ngược lại đưa ngón tay mình đến bên miệng anh, anh nắm lấy, nhẹ nhàng hôn một cái lên ngón tay cô.

Quần áo từ từ bị lột ra, từng món một rơi xuống mặt đất.

Nhiệt độ trong phòng rất thích hợp, không làm người ta cảm thấy quá lạnh.

Ánh mắt của anh dừng trên người cô quan sát tìm tòi nghiên cứu.

Mẹ nó, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, mặc kệ trước đó đắm đuối đưa tình cỡ nào, trông dịu dàng cỡ nào, ánh mắt cương chiều cỡ nào, thì mục đích cuối cùng của loại sinh vật hạ lưu vô sỉ như đàn ông vẫn là cởi quần áo phụ nữ!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 36

Beta: Dung Cảnh

Lưu Diệp cảm thấy tức chết rồi!

*** không phải là do bối cảnh văn hóa, cũng không phải là vấn đề nuôi dạy, mà mà căn bản chính là người đàn ông **** không ý thức được trước mặt anh ta cũng là một cơ thể độc lập!

*** cho chút ít tôn trọng thì chết sao?

Nhưng cái tên khốn đang chơi đùa này, có đánh cũng đánh không lại mà mắng anh ta, anh ta lại không biết xấu hổ!

Bị sờ soạng khắp người, da thịt kề nhau, dù kháng cự như thế nào cũng không thể chống lại được.

Ánh sáng bên trong phòng bị chỉnh tối lại, anh nâng đầu cô rồi hôn lên.

Lưu Diệp cảm thấy rất không thoải mái, cô dùng sức nhắm mắt lại nhưng không có cách nào quên đi cảm giác bị vuốt ve.

Mỗi một cảm giác đều vô cùng rõ ràng.

Vậy mà anh ta lại còn rất thuần thực, kỹ năng vuốt ve cũng dần dần trở nên thành thạo hơn, lúc vuốt ve cô còn tranh thủ tham khảo phân tích cảm giác và độ nhạy cảm của cô nữa!

*** đây là học được cho nên thực hành có đúng không!!

Cô buồn bực hỏi thẳng anh: “Có biết làm chuyện này chính là phải hai người cùng tình nguyện hay không hả?”

“Nói nhiều không bằng cùng thưởng thức.” Khương Nhiên nửa che người cô, ngón tay của anh rất đẹp, nhưng lúc vuốt ve cơ thể cô lại vô cùng thô lỗ.

Đàn ông ấy, lấy cái gì mới cứu vớt được bộ não chứa đầy tình trù, đồ sâu bọ đây?

Là cô đang ông nói gà bà nói vịt hả?

Hơn nữa cô đang lo lắng đến một ngày cô bị cưỡng gian gì đó sẽ bị gãy xéo mất, kết quả là kinh nguyệt đã kết thúc vào một ngày đó.

Cô đang buồn bã không vui, chợt thấy Quan Chi mang theo một đám người đi tới.

Hơn nữa biểu tình của họ cực kì nghiêm túc.

Trước kia Quan Chi lạnh lùng với cô, bây giờ thái độ đối với cô lại thay đổi 180 độ, ngay cả nói chuyện cũng không dám nhìn thẳng cô, nhưng mà cô có thể cảm giác được, thật ra những người này đều lén lút nhìn cô.

Chính là đáng về lén lén lút lút, hơn nữa chỉ cần cô nhìn lại thì những người đó sẽ lập tức quay đầu đi chỗ khác, mặt thì muốn nhìn nhưng bộ dạng lại sợ nhìn thấy...

Những người này giống mấy quan lớn khoảng hơn hai mươi ba mươi tuổi, dù ác hay không cũng khiến người ta chán ghét!!

Hơn nữa Lưu Diệp rất buồn bực, trước kia Khương Nhiên rất để ý tới hành tung của cô, đừng nói Quan Chi, mà những người khác cũng không thể bước vào Hạ cung một bước, vậy mà tình hình bây giờ, thế nào mà nhiều người đến đón cô như vậy.

Thêm vào đó, cô nhớ trước kia muốn mở cửa thủy tinh này thì cần phải có mật mã và vân tay của Khương Nhiên, thế mà giờ lại phát hiện Quan Chi chỉ cần bấm mấy mật mã là cửa đã mở ra rồi.

Cô cũng rất buồn bực, trong lòng nghi ngờ không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Hơn nữa sau khi rời khỏi đây cô nhanh chóng bị những người kia vây quanh dẫn vào một căn phòng giống như trường quay.

Nhìn chỗ này rất nề nếp, ở giữa căn phòng có sắp xếp một chỗ như để diễn thuyết.

Hơn nữa sau đài diễn thuyết còn đặt quân kỳ cực kì xinh đẹp của Khương Gia Quân.

Có rất nhiều nhân viên làm việc xung quanh, về mặt ai cũng nghiêm túc, cô nhìn thấy trước tiên Quan Chi đi tới đài rồi thử một vật giống như micro, sau đó lại chạy đến trước một chiếc máy như máy quay phim rồi khoa tay múa chân.

Cô buồn bực đứng bên cạnh quan sát.

Có lẽ là chạy thử xong xuôi, lần này người đi lên không phải là Quan Chi mà là một người đàn ông rất lịch sự, đeo mắt kiếng, gương mặt nghiêm túc, sau khi lên đài thì anh ta khẽ háng giọng.

Lưu Diệp buồn bực nhìn Quan Chi một cái, ngay lúc Quan Chi nhìn cô quả thật cũng không dám thờ mặt, bộ dáng thận trọng dè dặt khiến cô có cảm giác thật xa cách, trước đây chính anh ta gọi cô là phế vật...

Giương mặt còn rất xem thường nữa...

Mặc dù khiến cô không được tự nhiên nhưng bộ dáng cung kính kia còn khiến cả người cô nổi da gà... Khiến cho cô cảm thấy không tự nhiên được không!!!

Quan Chi cẩn thận giải thích với cô: “Phụ*, đó là người phát ngôn của bộ tham mưu.”

*Phụ: Ý chỉ người đàn ông.

Thiếu chút nữa chữ phụ kia làm cho Lưu Diệp quần bách muốn chết.

Hơn nữa đang yên đang lành đưa cô đến đây xem người ta phát biểu để làm gì vậy?

Cô buồn bực nhìn theo động tác tay của Quan Chi thì thấy người trên đài đã chừa thành nói: “Gần đây phía bên lãnh đạo Tổng chỉ huy Khương Nhiên phát hiện một người có dấu hiệu là phụ nữ, hiện nay theo như quy định luật sở hữu của năm XX thì phía ngài Khương Nhiên hoàn toàn có quyền sở hữu, vì vậy trình trọng tuyên bố, tất cả hành động cùng lời nói tôn hại đến quyền lợi thì chắc chắn bên này sẽ lựa chọn các biện pháp hữu hiệu, kiên quyết duy trì quyền sở hữu Lưu Diệp với lãnh đạo của bên này.”

Lưu Diệp nghe xong liền than thở một tiếng

Đầu óc giống như ngưng hoạt động, lúc này lại xoay quanh tới cô!! Việc này không đúng lắm thì phải?

Không phải muốn giết cô sao? Bây giờ muốn làm gì đây?

Hơn nữa quyền sở hữu, duy trì các biện pháp cần thiết?!

Đây là bách khoa toàn thư về truyện cười sao?

Hơn nữa sau khi nói xong mấy lời đó, cô nhanh chóng được Quan Chi ra dấu mời đi lên.

Lần này cô càng không thể giải thích được, cảm thấy rất không hiểu, đứng trên sân khấu thuyết trình, một hồi lâu mà cô vẫn không tỉnh táo lại, chỉ sững sờ ngẩn người nhìn về phía ông kính.

Hơn nữa lúc Quan Chi ra dấu bảo cô vẫy tay, ngay cả đưa cánh tay ra mà cô cũng không biết.

Cô làm xong mấy chuyện kia như đang mộng du vậy, sau đó lại bị Quan Chi cùng mấy người lính kia hộ tống về lại Hạ cung.

Chỉ có điều cô không có một chút cảm giác chân thật nào, vật kia là máy quay phim sao, sau này dùng làm gì?

Để kiểm chứng suy nghĩ của mình, cô nhanh chóng mở TV ra.

Nhưng điều khiến cô không thể tưởng tượng được chính là, sau đó cô đã nhìn thấy bất kỳ kênh nào cũng đều chiếu cảnh vừa rồi, trên màn ảnh to lớn, gương mặt của cô trên đó còn lớn hơn mấy gấp so với mặt thật, lúc này đang ngơ ngác hiện lên trên màn hình.

Trên màn hình chính, cô đang vẫy tay, có lẽ là do quá khẩn trương nên tư thế vẫy tay rất máy móc.

Vì vậy cô liền nghe một chuyên gia phân tích về hình tượng này.

Người chuyên gia đó nói một cách chuẩn xác: “Mọi người đều biết Khương Nhiên làm việc không như lẽ thường, lúc trước vào sự kiện Lục Địa, mọi người cũng biết đây là một người có cuồng vọng, thích chiến tranh, cho nên sự kiện lần này, không biết là Khương Nhiên phát hiện ra một người phụ nữ, mặc dù lý thuyết hai không gian tồn tại song song đã xuất hiện mấy trăm năm, nhưng đối với cơ thể của mỗi sinh mệnh mà nói, mọi người đều biết, lúc một sinh mạng nào đó tiến hành di chuyển trong không gian thì vô cùng nguy hiểm, đã từng có thí nghiệm, cho dù là chuột bạch có kích thước rất nhỏ cũng sẽ bị thiêu cháy, chẳng qua dựa theo thí nghiệm thì chỉ dùng chuột bạch nhỏ, hơn nữa mọi người có thể thấy, động tác vung tay của người phụ nữ này, mọi người có thể thấy rõ đường cong cánh tay của cô ta rất mất tự nhiên... Khuỷu tay bình thường là cong như thế này, dễ dàng thấy động tác của cô ấy rất máy móc, cho nên có lẽ đây là lắp ghép, nhắc tới phụ nữ thật sự cũng quá mức khoa trương... Hơn nữa ngực cũng làm quá rồi... Theo sách lịch sử ghi lại, ngực của phụ nữ thật sự không to như vậy...”

Lưu Diệp tròn mắt há mồm chuyển kênh, cái kênh này không đi theo phái lý luận chính thống mà lại giống như nói chuyện nhằm để giải trí.

Người dẫn chương trình nói không thực tế, đang bưng bưng khí thế phân tích định hướng tình dục của Khương Nhiên, mấy người nhiều chuyện hoặc không nhiều chuyện cũng tụ tập lại với nhau, kết hợp với thái độ không lâu trước đây mà đào sâu sự việc này, còn có Khương Gia Quân đọc bản tuyên bố không thể tưởng tượng ra được, rồi rít phân tích có thể Khương Nhiên thay đổi tính tình... Còn có chuyện đàn ông trải qua vài ca phẫu thuật cũng có thể trở thành phụ nữ, hơn nữa đề tài kia vẫn được đào sâu hơn.

Lưu Diệp cũng không nhìn được mà nghe vài phút, xã hội học, tâm lý học gì đó, còn có địa vị xã hội biến chất, vân vân...

Cô có một cảm giác rất không chân thật!

Cô đã ra ngoài ánh sáng, hoàn toàn bại lộ thân phận trước mặt toàn bộ người dân trên thế giới sao?

Nhưng rốt cuộc là tại sao Khương Nhiên lại làm như vậy, bởi vì hôm trước đã chuẩn bị xong trực thăng, đại bác cùng chiến hạm trên không nên chuẩn bị nhốt cô để làm dây châm lửa hay sao?

Cô không nhìn được lại đổi kênh vài lần, lần này là kênh về y học, tóm lại kênh này còn bình thường một chút, mấy vị bác sĩ đang hết sức tận tụy với công việc, cố gắng giải thích hành vi của Khương Nhiên thành bệnh thần kinh, thậm chí còn có một bác sĩ sôi nổi đã quyết định phải nhanh chóng đặt tên cho loại bệnh này là bệnh Khương Nhiên biến thành nữ.

“Mọi người đều biết, vào thế kỷ đầu tiên mà phụ nữ biến mất, có một ít đàn ông đã mắc loại bệnh tinh thần này, nhìn bề ngoài thì bệnh nhân sẽ không khác người bình thường, nhưng chỉ cần nhắc đến phụ nữ thì sẽ có triệu chứng của bệnh, nhưng nhìn qua tài liệu trước mắt thì loại bệnh tâm thần này cũng sẽ không dẫn đến việc phát sinh bạo lực, cho nên xin đồng bào người xem hãy yên tâm, cho dù thủ lĩnh hiếu chiến của Khương Gia Quân có mắc loại bệnh tinh thần này thì cũng sẽ không dẫn đến đại chiến thế giới...”

Khỏe miệng của Lưu Diệp co rút, cô nhớ còn có một kênh quân sự nữa, cô vội vàng chuyển kênh, hồi hộp nhìn, rất sợ chuyện vừa rồi sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ, kết quả là thấy người dẫn chương trình ăn mặc chỉnh tề đang thông báo rõ ràng từng chữ: “Lần này Khương Gia Quân tuyên bố, đại biểu giới quân đội đều bày tỏ sự tiếc nuối, hy vọng ngài ấy có thể tích cực xử lý ôn hòa ý muốn quan hệ hòa bình...”

Lưu Diệp lại quần bách.

Chẳng qua lúc trước cô không chú ý tới bài tuyên bố, lúc này đã được nghe lại một lần thông qua TV phát sóng.

Trước kia cô nghe rất mơ hồ, nhất là cô lại ở sau khán đài, những lời phát biểu sau đó cô không nghe rõ ràng được, bây giờ thấy biểu hiện của người phát ngôn tốt hơn cô rất nhiều, vừa nghiêm túc lại trình bày rõ ràng lời tuyên bố kia.

Chẳng qua là những lời đó, cô nghe thế nào cũng không thấy tự nhiên, bởi vì nói có sách, mách có chứng, đưa ra ví dụ ai đó đoạt lấy quyền sử dụng, cái gì mà quyền khai thác, bắt kẻ là theo như luật bảo vệ động vật hoang dã, còn luật khai thác, luật vật quyền...

Tóm lại sẽ không một ai ở trong phạm vi này.

Hơn nữa cô còn chưa xem được mười phút thì bọn Quan Chi lại vội vã chạy vào.

Lần này về mặt của Quan Chi rất buồn bực, thậm chí trên trán còn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, từ trước đến nay đầu tóc luôn cẩn thận tỉ mỉ, lúc này cũng trở nên rối loạn cả lên, còn có một lọn tóc rũ xuống trán.

Anh ta vừa vội vàng lấy bản tuyên bố ra vừa nói với cô: “Thật xin lỗi, mời ngài ra ngoài một lần nữa, thủ lĩnh rất không hài lòng với phần truyền hình trực tiếp vừa rồi, lần này ngài có thể tự mình đọc bản tuyên bố.”

Thật ra thì lúc này xem truyền hình, có lẽ Lưu Diệp cũng đoán được về mặt của Khương Nhiên...

Nói thật cô cũng rất quần bách, chẳng qua sau khi nhận lấy bản tuyên bố rồi đọc qua, thấy những nội dung trong đó một cách rõ ràng, mặt cô trở nên tái nhợt.

Cô do dự hỏi: “Thật sự phải nói mấy cái này sao?”

Quan Chi hơi bối rối giải thích: “Bản tuyên bố này là do bộ tham mưu viết ra, nhưng không biết vì sao lần này thủ lĩnh không tự mình nói...”

Hơn nữa để thể hiện tầm quan trọng của bản tuyên bố này, Quan Chi còn cẩn thận bổ sung một câu: “Làm phiền ngài rồi, mặc kệ thế nào thì lần này phải thu được lời đáp trả tương ứng, nếu không sau đó sợ rằng còn phải dùng một chút thủ đoạn đặc biệt.”

Lưu Diệp ngây người, thủ đoạn đặc biệt sao?

Để chứng minh bọn họ chiếm được một người phụ nữ thật sự, không phải lại kéo cô ra cho bọn người kia phát sóng trực tiếp chứ?

Thế mà cô cho rằng bọn họ sẽ giấu diếm thân phận của cô, kết quả là họ càng muốn khua chiêng múa trống nói ra cho bằng được... Nghĩ tới cấu tạo não của ai đó, cô lập tức cảm thấy Khương Nhiên không phải là loại... cũng không nói chính xác được...

Hơn nữa trong đầu của anh ta, rốt cuộc có hiểu phụ nữ là gì không há??

Lưu Diệp vô cùng buồn bực, cho nên mặc dù khó tin vào mắt mình, cô cũng phải khiến những người kém năng lực ngồi xem trước tivi tin rằng cô là phụ nữ!!

Lúc đến nơi, vẫn là căn phòng giống như trường quay đó, nghĩ tới sắp quay trực tiếp trên tivi, cô thật muốn khóc, đặc biệt còn trực tiếp trên phạm vi toàn cầu, có cần khoa trương vậy hay không?

Quan Chi vẫn ở bên cạnh an ủi cô: “Đừng lo, ngài chỉ cần dựa theo bản thảo mà nói là được.”

Lưu Diệp lo lắng nuốt nước bọt, đối với câu đầu tiên của bản tuyên bố, ngược lại cô phải chịu đựng sự ghê tởm mà đọc: “Là phụ nữ... hàng thật giá thật..”

Còn sau đó, quả thật cô không chống đỡ nổi: “Lúc gặp Khương Nhiên bên trong phòng giam mờ tối, đêm đó, thấy anh như vừa gặp đã yêu, bởi vì yêu quá cuồng nhiệt cho nên không nhận được khát vọng trong lòng, xâm phạm anh ấy...”

Cô có thể mắng chửi không?

Cô cắn răng chờ đợi: “Là người phụ nữ thuộc về anh ấy, bất kể thân thể hay là tâm hồn...”

Rốt cuộc đọc xong bản thảo, lúc cô muốn đứng dậy rời đi thì Quan Chi ở đối diện làm một động tác vẫy vẫy cánh tay.

Cô nhớ tới động tác máy móc của mình lúc trước, đây là để chứng tỏ cô là phụ nữ đó!!

Nhưng mà giống như vẫn còn giận dữ, rốt cuộc cô không thể nhận được nữa mà chỉ thẳng tay vào TV.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 37

Editor: Vivi3010

Beta: Dung Cảnh

Lưu Diệp cảm thấy não mình trống rỗng, cô cũng không biết lời tuyên bố này sẽ đưa tới tình huống gì.

Cô khản trương nên không dám xem bản tin sau đó..

Cô chỉ căng thẳng chờ Khương Nhiên, cô muốn tự mình hỏi xem rốt cuộc Khương Nhiên nghĩ thế nào.

Kết quả, trái chờ phải chờ không được, cuối cùng cô cũng không biết lúc này nên làm gì bây giờ..

Ngược lại, rất nhanh liền nhìn thấy đám Quan Chi mang Khương Nhiên đến.

Lần này Lưu Diệp quần bách 囧.

Quan Chi vội vàng giải thích: "Lúc mở hội nghị tác chiến, thủ lĩnh bỗng nhiên không báo trước mà ngã bệnh.

Lưu Diệp tròn mắt!

Khốn kiếp!!

Thậm chí còn mạnh mẽ nói như vậy, sao anh lại đặc biệt bị bệnh vào lúc này!!

Ma ốm cũng đừng nên giả vờ thành bộ dạng đẹp trai ngẫu nhiên vậy chứ!!!

Anh ngã bệnh, người khác muốn tới đây sử dụng chủ quyền thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa, người đều đã như vậy rồi còn mang qua đây làm gì!!

Nhìn những người kia thận trọng đặt Khương Nhiên lên giường, đầu lông mày của Lưu Diệp đều sắp nhăn thành hình chữ xuyên.

Đây là muốn để người bị bệnh sử dụng chủ quyền sao?

Những người kia vừa đi, Lưu Diệp buồn bực sờ trán Khương Nhiên, quả nhiên trán rất nóng, cô biết ngay mà!

Mỗi lần, chỉ cần Khương Nhiên sinh bệnh, thế nào cũng sẽ phát sốt.

Cô buồn bực nói thẳng: "Nếu thân thể của anh đã không thoải mái thì đừng tới đây."

"Không được." Khương Nhiên gắng sức kiên trì: "Hôm nay kinh nguyệt của em vừa kết thúc, tôi phải qua chứ..."

Lưu Diệp thật hết chỗ nói rồi, đối với người cường gian, chuyên nghiệp đến cỡ nào vậy, cô nên kính phục hay nên bóp chết đây?

Cô rầu rĩ khuyên: "Anh không thể nghỉ ngơi cho khỏe rồi lại đến sao?"

Khương Nhiên vẫn kiên trì như cũ: "Tôi vẫn làm được..."

Lưu Diệp nhìn Khương Nhiên nửa sống nửa chết, rốt cuộc thờ dài không biết làm sao.

Cái bộ dạng yếu ớt này của anh khiến cô nhớ tới lúc hai người còn ở trong rừng, khi đó bộ dạng của anh chính là như vậy, nhớ lúc ấy nếu không phải là anh bảo vệ mình, cô đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Cho nên đối với người này, tình cảm của cô thật sự rối rắm.

Cô cũng không biết chăm sóc người khác, nhưng đây không phải lần đầu tiên cô gặp anh ngã bệnh, xác suất người này bị bệnh cũng thật lớn!

Trong phòng tắm có khăn lông, cô thấy trán anh nóng như vậy, cũng may nhiệt độ nước ở đây khá ổn định.

Lần nào lấy nước đều là nước ấm.

Cô liền thấm ướt khăn lông, chờ một lúc mới áp lên trán anh.

Nhiệt độ của khăn lông thấp hơn một chút so với nhiệt độ trên trán của anh, vậy nên, chút cảm giác lạnh lạnh ấy vẫn rất tốt.

Trên bàn còn có thức ăn, gần đây hai người bọn họ vẫn luôn cùng nhau ăn cơm.

Cô dùng thìa xúc một chút đút cho anh.

Bình thường đều thấy bộ dạng bách chiến bách thắng của anh, lúc này lại yếu ớt như chú cừu nhỏ.

Chỉ có điều, nếu anh có thể thành thật như vậy thì tốt biết bao.

Cô đút cho anh một ít, ngược lại anh vô cùng nghe lời, chỉ cần cô đút anh sẽ mở miệng ăn, cũng chẳng để ý xem cô đút cho anh cái gì.

Chỉ là nhiệt độ cơ thể của anh vẫn không giảm, Lưu Diệp thật sự lo cho anh.

Chờ anh ăn cơm xong, không nhịn được hỏi một câu: "Tôi gọi đoàn bác sĩ tới nhé?"

"Không cần, tôi muốn ở cùng một chỗ với em." Anh mơ mơ màng màng nói xong, có lẽ là thể lực cạn kiệt, anh nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cô không khỏi tò mò: "Anh bị bệnh gì thế?"

"Không biết, từ khi sinh ra đến khi thành niên vẫn như vậy, cách một đoạn thời gian sẽ phát sốt."

Cô thử cầm tay anh, ngay cả ngón tay cũng nóng bỏng.

"Không kiểm tra ra vấn đề sao?"

"Không."

Cô không muốn tiêu hao tinh lực của anh, nên không nói gì nữa, cẩn thận ở bên cạnh anh. Song cô vẫn cảm thấy tốt nhất Khương Nhiên nên tới chỗ bác sĩ, cô không biết chiều cố người bị bệnh, dù thế nào thì tới chỗ bác sĩ cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Nhìn Khương Nhiên ngủ say, cô rón rén mở màn hình ở bên cạnh, cô nhớ một mục liên lạc với bên ngoài, chỉ là bản thân chưa bao giờ dùng, cô liền tìm kiếm, cuối cùng tìm được đoàn bác sĩ.

Cô nhấn một cái, quả nhiên điện thoại trên màn hình được kết nối ngay sau đó.

Cô ngần ngại vài giây, còn tưởng mình bị nhốt ở nơi này, không ngờ hóa ra cô vẫn có thể liên lạc với bên ngoài.

Cô nhanh chóng nói với người bên kia: "Thực xin lỗi, là thế này, Khương Nhiên đang ở chỗ của tôi, tôi thấy thân thể anh ta khó chịu, chắc là bệnh cũ lại phát tác, không biết các anh có phương thức trị liệu gì không?"

Hiển nhiên người ở đầu bên kia không nghĩ sẽ trực tiếp đối thoại với người phụ nữ Lưu Diệp trong tin đồn.

Chàng trai có gương mặt trắng trẻo, đẹp trai, vừa nhìn thấy mặt cô, liền đỏ mặt, lắp ba lắp bắp trả lời: "À, cái đó, cái phương pháp trị liệu chính là bỏ,

bỏ, bỏ đói, còn phương pháp khác là kích, kích, kích thích, một, một, một cách khác là để ngài ấy không nhờ hỗ trợ từ bên ngoài, dưới tình huống đó tự mình, mình, mình khôi phục. Cách còn lại chính là kích thích cơ thể ngài ấy thức tỉnh để ngài ấy nhanh chóng khôi, khôi, khôi phục..."

Suýt chút nữa Luru Diệp bị cái người nói lấp này làm cho nghẹn chết.

Cô méo mặt: "Anh, anh, anh, các anh không chăm sóc tốt cho anh ấy sao? Mấy chuyện để anh ấy uống nước ăn cơm rồi nghỉ ngơi..."

"Bình thường không, không làm như vậy..."

*** nó, xin anh đừng nói lấp nữa được không..

Luru Diệp cũng cảm thấy đau đầu, cô khủng bố như vậy sao? Chỉ cần thấy cô liền lập tức nói lấp!!

Phụ nữ không phải là quái vật, có được không hả?

Chỉ là nhìn tình hình này, rốt cuộc Luru Diệp hiểu vì sao Khương Nhiên muốn ở bên cạnh cô, ít nhất cô sẽ không để anh bị đói bụng.

Hơn nữa cô còn đoán, cho dù Khương Nhiên đói bụng cũng sẽ không nói gì, anh chính là cái loại phòng má giả làm người mập(*), là kẻ ngu ngốc cảm thấy mình chính là người đàn ông cường tráng nhất vũ trụ.

(*) 打肿脸充胖子: Ý chỉ một người vì giữ thể diện mà làm những việc quá sức mình.

Anh cũng không nhìn xem tuổi thọ của người tiền nhiệm của chính anh một chút.

Luru Diệp bắt đầu dĩ thử dài, thấy không có thuốc để uống, cô liền trở về ở bên cạnh Khương Nhiên.

Đã biến thành bộ dạng này rồi, cái tên Khương Nhiên này cũng không cần phải chuyên nghiệp như vậy chứ?

Ngủ đến mơ mơ màng màng còn muốn dán lại gần cô, cõi quần áo cô.

Cô tức giận đẩy tay anh ra, nhưng anh thật sự rất yếu ớt, ngay cả sức lực trên tay cũng yếu hơn rất nhiều.

Giọng của cô không tự chủ mềm xuống, dỗ anh như đang dỗ một đứa trẻ: "Nghỉ ngơi một chút đi."

Cái bộ dạng này cũng đừng nghĩ tới việc sử dụng chủ quyền....

Haiz~

Cô vẫn ở trông coi ngay cạnh anh, lúc đầu không muốn ngủ ở trên giường, dù sao ban ngày cô có rất nhiều thời gian để ngủ bù, nhưng cuối cùng vẫn ngồi trên ghế mơ mơ màng màng, bất tri bất giác ngã xuống giường.

Đang mơ màng ngủ liền cảm thấy dường như có thứ gì đó đang sờ loạn trên người, Luru Diệp không vui xoay người, vịn vịn thân thể, nhưng cuối cùng vẫn không tránh thoát được móng heo đó.

Cô phiền muộn mở nửa con mắt.

Vì muốn thích ứng với giấc ngủ, nên đã sớm tắt đèn, chỉ có chiếc đèn đêm ở trong buồng vệ sinh cách đó không xa đang chiếu sáng.

Sau đó cô thấy Khương Nhiên đang mở mắt.

Cô ảo não dạy dỗ anh: "Ngủ đi, anh không biết thân thể khó chịu thì phải nghỉ ngơi thật tốt à?"

Anh không trả lời, mà ôm cổ cô, để cô cúi xuống.

So với trước kia, anh hôn cô dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng nhiệt độ của anh vẫn rất cao.

Khi cô thân thiết với anh liền bị nhiệt độ trên môi anh hù dọa.

Cô ní non kháng cự: "Anh đừng làm loạn..."

Đều đã như vậy mà vẫn còn muốn chiếm tiện nghi, có tên lưu manh nào liều mạng như thế sao?

Hơn nữa, cơ thể nóng hằm hập như vậy còn có thể không nặng không nhẹ đè lên người cô, khi bị lật người đè lên, cô cảm thấy thân thể không thoải mái, nụ hôn cũng triển miên lâu như vậy khiến cho cô cảm thấy đầu óc mình choáng váng, đại não tựa như đang thiếu dưỡng khí vậy.

Dần dần, cô cảm thấy không đúng lắm, dù đang bị bệnh, động tác của Khương Nhiên cũng quá mức rồi...

Hơn nữa, quần áo của mình đang dần dần ít đi... So với mấy ngày trước, động tác của Khương Nhiên quá phạm hơn rất nhiều...

Khi cô đang cảm thấy không ổn, bộ phận nào đó trên thân thể liền nhói một cái.

Cô lập tức a một tiếng, cả người theo đó căng lên, sau đó cô liền nghe thấy một tiếng thở dốc thật dài.

Trong âm thanh kia mang vẻ tình dục nồng đậm, khàn khàn mà trầm thấp...

Tình cảnh dần dần phóng túng tới cực điểm.

Chỉ là anh không biết làm gì hơn, trong nháy mắt đó, động tác của anh chợt dừng lại, mở to hai mắt có phần khó tin.

Lại nhìn xuống người đang ở dưới thân mình, ánh mắt của hai người rất tự nhiên mà hòa vào nhau.

Giống như đang nghiên cứu, tìm tòi.

Thân thể của Lưu Diệp đang lạnh run, chuyện xảy ra quá nhanh, bởi vì nhìn qua Khương Nhiên bị bệnh rất nặng, căn bản ngay từ đầu cô không phòng bị.

Chuyện quan hệ này khiến cho cô cảm thấy mình như bị người ta đánh lén.

Hơn nữa, thân thể rất đau, cô bị đau muốn phát khóc.

Nhưng dường như Khiên Nhiên rất nhanh liền hiểu ra, bắt đầu vận động kịch liệt hơn.

Theo động tác của anh, Lưu Diệp thật sự đau tới mức khóc lên.

Không biết trải qua bao lâu, chờ đến khi hô hấp dần dần bình thường, Lưu Diệp chẳng còn chút sức lực nào.

Thể lực của cô bị tiêu hao rất nhiều, đầu óc càng thêm rối loạn, hơn nữa thân thể bị Khương Nhiên ôm chặt vào lòng, ngay cả xoay người đối mặt với anh cũng không làm được.

Hơn nữa, cho đến sáng hôm sau, hai chân cô đau đến mức không đứng dậy được.

Ngược lại, đêm qua Khiên Nhiên tiêu tụy vì bị bệnh lúc này cũng đã khỏi hẳn, đã tỉnh dậy từ lâu.

Nhìn bộ dạng sinh long hoạt hổ, tràn đầy sức sống của Khương Nhiên, cô rất muốn học máu!!

Khốn kiếp, cô là bị người ta thái âm bổ dương sao***?

*** Thái âm bổ dương: gặt hái thu lượm cái âm khí để làm bổ cái dương khí.

**** kiếp!!

Đau chết có được hay không!!

Cô động một cái cảm thấy thân thể đau muốn chết rồi!

Ngược lại Khương Nhiên cực kì quan tâm, thấy cô như thế, liền cẩn thận đi tới, thậm chí còn ôm cô dậy để ăn cơm.

Mặc kệ cô có nguyện ý hay không, Khương Nhiên đều mang bộ dạng đương nhiên như thế.

Dáng vẻ này rất dễ khiến cho cô có một loại ảo giác, cô đang bị xem như súc vật mà nuôi sao?

Hơn nữa, đang lúc ăn cơm, Khương Nhiên còn có thể nghiêm túc cùng cô thảo luận về đề đêm đầu tiên của cô, như đau bao lâu, còn cả những điểm mất cảm của cô nữa...

Làm ơn đi, đều đã như vậy rồi, không cần dùng học thuật để thảo luận vấn đề này có được không vậy?

xoạc xoạc, khí tiết của cô lạc đường không tìm về được nữa sao?

Nhưng may mắn là Khương Nhiên cũng không ngu mà tiếp tục thảo luận, thấy sắc mặt của Lưu Diệp vẫn trầm trầm, ngược lại anh còn biết đến điểm mấu chốt.

Anh dời đề tài đi, tiện tay mở tủ lạnh bên cạnh ra.

Rất nhanh, tin tức ở khắp nơi lục tục chuyển đến.

Trên màn hình đang chiếu tới các cảnh quay được.

Lưu Diệp dựng thẳng ngón giữa, màn hình biến thành các bản tin, hình ảnh được truyền đi truyền lại, tất cả các nhà chuyên môn đều ra tay.

Quan điểm gì cũng có, bàn luận về người máy, bàn luận về con người, còn có một phái cho rằng tin tức này là thật, chỉ có chính phủ vẫn một mực im lặng khác thường.

Hơn nữa rất thần kỳ là, có vài phóng viên còn đào ra bọn Vũ Mị, chỉ thấy lúc này Người đàn bà quyền lực nhất" là mẹ Tang đang đối diện với màn hình, về mặt giận dữ giải thích: "Tên khốn kiếp nào nói chúng tôi có thuốc biến thân, ăn cái đó có thể trực tiếp biến thành phụ nữ!! Nếu có cái đó tôi liền ăn đầu tiên, tôi còn ngực lớn đó!! Bịa đặt không mất tiền sao? chúng tôi đây đều là đàn ông hàng thật giá thật!! Đàn ông ngực lớn cũng là đàn ông có được không hả!! Phiền toái người nào có thuốc biến thân liền nói cho tôi biết, tôi đây liền mua!! Những người muốn tìm thuốc biến thân cũng đừng quấy rầy tôi, không có đồ đâu, quấy rầy chết tôi, tôi cũng không lấy ra được!!"

Khurong Nhiên lạnh nhạt xem.

Lưu Diệp quần bách nhìn, giữa chừng còn nhìn không được quan sát sườn mặt của anh, nét mặt của anh nhìn rất lạnh nhạt, nhưng lúc đối mặt với cô, cô có thể cảm nhận được anh rất vui, ít nhất lúc nhìn cô, về mặt của anh trở nên dịu dàng rất nhiều.

Kỳ thực cô có một bụng lời muốn hỏi anh, nhưng chuyện xảy ra vào tối hôm qua khiến cô rất không thoải mái.

Song nếu một mực muốn chỉ trích mà nói thì không thể hoàn toàn nhận định là đối phương ép buộc cô...

Nhưng nếu nói hai người có quan hệ hợp pháp, là lưỡng tình tương duyệt***, hình như lại không có chuyện như vậy.

*** hai bên đều có tình cảm với nhau.

Bởi vì cô cũng không thích người này...Chuyện tối qua có tiếp tục truy hỏi nữa thì cũng chỉ có thể nói ồm ồm mà thôi.

Hơn nữa hai người phải yêu nhau bình đẳng mới có thể phát sinh chuyện đó, mặc kệ Khurong Nhiên đối xử với cô thế nào, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được, Khurong Nhiên không ý thức được rằng cô là một cá thể bình đẳng, chứ đừng nhắc tới những thứ tình cảm giữa nam nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 38

Editor: Kim Phụng

Beta: Dung Cảnh

Đầu óc Lưu Diệp choáng váng, cuộc đời của cô đã phát sinh thay đổi rất lớn.

Lần đầu tiên cô cảm thấy mình chính là đầu heo, hơn nữa để cho cô không tưởng tượng được đó chính là thái độ của Khurong Nhiên!!

Cô cực kì hối hận có được không? nhưng dạng người ăn xong chùi mép như Khurong Nhiên là kiểu gì đây?

Từ ngày đó, sau khi ăn chung bữa sáng, Khurong Nhiên không còn xuất hiện nữa.

Rõ ràng lúc ăn sáng hai người còn rất tốt, cô cũng không cảm thấy mình đắc tội gì với người ta, dù cô có hơi lạnh nhạt một chút nhưng dưới tình huống như vậy, cô lạnh nhạt cũng là phản ứng bình thường không phải sao?

Hơn nữa cô cũng rất đau có được không?! Cô thật sự không có tinh lực (*) nói chuyện, cũng không còn tâm trạng mà cười đấy!!

(*): Tinh thần và thể lực.

Và lại, cô cũng không cảm thấy Khurong Nhiên có chuyện gì không vui, lúc ăn cơm Khurong Nhiên vẫn rất quan tâm, trong lúc đó còn gấp thức ăn giúp cô, trừ việc hai người còn lúng túng ra thì cô thật sự nghĩ không ra còn có nguyên nhân nào khác để Khurong Nhiên không xuất hiện nữa.

Cô đoán có phải thân thể anh lại xảy ra chuyện gì hay không, cô cũng không nói gì mà chỉ an tĩnh chờ ở Hạ cung.

Thật ra thì cô cũng không hiểu mình đang chờ cái gì? Trong lòng càng cảm thấy cực kì không hiểu nổi, nhạt nhẽo ăn cơm xong, lúc nằm trên giường, nghĩ tới chuyện đêm đó, cô liền cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, thân thể cũng hơi run.

Cảm giác kia rất không chân thật, tất cả đều mơ mơ hồ hồ, nhưng quá trình từ cô gái biến thành phụ nữ này vô cùng chính xác, không sai vào đâu được.

Bất cần để xảy ra cái quan hệ này, lúc học đại học bạn học cùng kí túc xá đã từng phát sinh chuyện này, bởi vì một chút kinh nghiệm cũng không có, mà đối phương lại là người đàn ông rất có kinh nghiệm, vừa dễ, vừa gạt, không may để cho đối phương đạt được.

Lúc ấy nhìn về mặt đưa đám của bạn cùng phòng, cô vẫn còn nhắc nhở mình nhất định phải cẩn thận những thứ đàn ông hư hỏng kia.

Nhưng bây giờ cô cũng không hiểu tại sao lại thất thân.

Chỉ là tâm tình rất không hiểu nổi, lúc ấy bạn cùng phòng khóc rất lâu, còn cô một giọt nước mắt cũng không chảy ra.

hai ngày cứ thế trôi qua, ngược lại ngày đó cô buồn bực không chịu nổi, nếu cái chỗ này có thể liên lạc với bên ngoài, cô có thể liên lạc với người của phòng y tế, chủ yếu là muốn hỏi thăm tình huống của Khương Nhiên.

Có phải đêm đó Khương Nhiên một muốn chết rồi hay không, tên kia vốn đang bị bệnh mà còn cạy mạnh.

Kết quả chàng trai cả nằm ở phòng y tế lấp ba lấp bắp nói cho cô biết, bây giờ tình huống của thủ lĩnh không được tốt, giống như uống thuốc kích thích vậy.

Cô còn hơi khó chịu, không có nhân tính rồi, toàn thế giới chỉ còn một phụ nữ là cô, còn có đàn ông ăn xong chùi miệng đi liền à?

Đang lúc cô buồn bực muốn chết thì Khương Nhiên lại phái người tới đây gọi cô ,nói là có một ít người muốn xác nhận tình huống của cô.

Lưu Diệp tức giận đi ngay.

Đối với lời đề nghị muốn cô nữ tính hơn một chút của Quan Chi, cô đều giả vờ không nghe thấy.

Vốn thờ phỉ phò muốn hung hăng trừng Khương Nhiên vài lần, cũng không biết thế nào, trong nháy mắt khi mở cửa nhìn thấy Khương Nhiên, cô chợt tâm hoảng ý loạn (*).

(*): Lòng dạ rồi bời.

Không phải cô chưa từng thấy người đàn ông ngồi ở trên ghế đó, nhưng lần này bỗng nhiên tâm hoảng ý loạn cực kì mãnh liệt, cả người đều không bình thường, cũng không dám nhìn về phía anh.

Hơn nữa những người muốn gặp cô cũng đã đến, lúc bắt đầu cô cũng không nghĩ nhiều, nhưng khi thấy những người đó, Lưu Diệp mới phát hiện chuyện này rất nghiêm túc.

Mậu Ngạn Ba trong lời đồn cũng tới, lúc trước cô gặp qua anh ta ở trên tivi, nhưng nhìn gần, cảm giác Mậu Ngạn Ba này cực kỳ đáng sợ, nghiêm cẩn.

Đó là một người khiêm tốn, ăn mặc đúng mực, vẻ mặt không lạnh nhạt cũng không lỗ mãng, tay trái tự nhiên để ở sau lưng, toàn thân đều là khí chất thần sĩ.

Hơn nữa càng làm cho cô không nghĩ tới là, Hoà Sơ mà lúc trước gặp qua rất nhiều lần cũng đi theo, nhưng trên mặt Hoà Sơ, sống mũi còn dán miếng băng dính, giống như là bị người nào đó đánh một trận.

Cô nhìn không được liền nhìn Hoà Sơ mấy lần.

Sau đó rất nhanh Hoà Sơ liền bị cô nhìn liền cúi đầu xuống, đỏ mặt như xấu hổ.

Cô thật sự bị quần bách[百].

Cô gãi gãi đầu ngồi xuống, trong phòng nhiều người như vậy, gần như nháy mắt cô đi vào, ánh mắt của những người đó liền tập trung ở trên người cô.

Trước kia cô buồn bực tại sao có vài người ở trường hợp quan trọng sẽ mắc sai sót, hiện tại cô mới hiểu được, con người đến lúc khẩn trương sẽ mắc phải sai lầm liên tiếp.

Ít nhất ở trường hợp nghiêm túc như vậy, cô khẩn trương không nói nên lời.

Mậu Ngạn Ba trang phục tự chế, vừa nhìn thấy cô, liền cúi nửa người.

Hành động cúi người đó khiến cô cảm thấy sau lưng vẫ mồ hôi.

Trong tất cả mọi người chỉ có Khương Nhiên không nhìn cô.

Thậm chí Khương Nhiên còn giống như cố ý tránh né cô, trong nháy mắt cô đến gần, Khương Nhiên còn mắt tự nhiên dịch người, nghiêng người sang bên cạnh.

Rõ ràng đêm đó hai người thân mật như vậy.

Trong lòng cô khó chịu không hiểu nổi, may mắn những người này đều có chính sự phải làm, căn bản không cho cô cơ hội suy nghĩ lung tung.

Mậu Ngạn Ba cũng đã giải quyết việc chung nói: " Xin chào, tôi là Mậu Ngạn Ba, chúng tôi cần xác nhận thân phận của người một chút, hi vọng người bỏ qua cho."

Đầu óc Lưu Diệp đã sớm không nghe sai khiến, cô thật thà gật đầu.

Sau đó những nhân viên kiểm tra kia đi tới.

Những người đó đều mang bao tay, có lẽ là sợ tóc của cô là cho nên trước khi kiểm tra đo lường đã cẩn thận kiểm tra da đầu của cô, thấy không có vấn đề mới lấy một sợi tóc.

Bỏ vào bên trong dụng cụ kiểm tra mang đến, kết quả rất nhanh đã hiện ra.

Sau khi những người đó xác nhận lại đưa cho Mậu Ngạn Ba xem.

Lưu Diệp nhìn thấy lúc Mậu Ngạn Ba chứng kiến tới những trị số kia, tất cả về mặt đều thay đổi, rõ ràng lúc trước còn lịch sự tào nhả như vậy, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, sau đó về mặt càng trở nên kì lạ.

Tiếp đó cô đã nhìn thấy lồng ngực của anh ta cực kì phập phồng, Hoà Sơ bên cạnh anh ta cũng nhìn những số liệu kia một cái, Cuối cùng Hoà Sơ đứng không vững, chân đang phát run.

Ngược lại, về mặt Khương Nhiên vẫn không chút thay đổi, chợt đặt ngón tay lên trên bàn, gõ cộc cộc mấy cái.

Lưu Diệp bị âm thanh hấp dẫn nhìn sang một cái liền đối mặt với ánh mắt của Khương Nhiên.

Khương Nhiên nhanh chóng, yết hầu còn trượt xuống giống như không thoải mái, vốn đang hài lòng gõ bàn bỗng nhiên rút tay lại.

Có lẽ Mậu Ngạn Ba rốt cuộc cũng đón nhận sự thật này, anh ta hít sâu một hơi, rất tiêu sái đi tới trước mặt của Lưu Diệp, Lưu Diệp nhìn dáng vẻ nghiêm túc như vậy của anh ta, cho là anh ta muốn nói với mình cái gì.

Lúc cô đang chần chờ không biết có nên đứng dậy hay không, Mậu Ngạn Ba bất thành linh quỳ một gối xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

Nét mặt khoa trương như đang diễn trò: "Phu người nhân, tôi dùng tính mạng của tôi xin thề, nguyện dâng hiến tất cả cho ngài, tôi sẽ can trọng, khiêm tốn, vinh dự, hy sinh, anh dũng, yêu thương, thành thật, công minh, sự trung thành của tôi là áo bảo vệ mình, vì ngài mà cố gắng giữ lại đến giọt máu cuối cùng cả mình là sứ mệnh nhất định của tôi."

Lưu Diệp sợ há hốc mồm, cô ôi ôi hai tiếng, mấy cái người còn lại giống như được hướng dẫn, đám trọng tài viên bao gồm cả Hòa Sơ đều tiến lên, từ từ quỳ quỳ gối xuống đất, lặp lại câu nói kia khiến cả người Lưu Diệp nổi da gà.

Cô sợ lui về sau, cơ thể đều dán vào trên vách tường, cả người đều ngây dại.

Nhưng không có ai đang cười.

Về mặt của mọi người đều nghiêm túc như vậy, toàn bộ cảnh tượng làm da đầu cô run lên.

Cô khản trương như vậy một hồi lâu mới tìm về giọng nói của mình: "Không cần khách khí. Cái này tôi. Cảm ơn mọi người."

Nhưng những người đang quỳ một gối dưới đất không chịu đứng lên, tình cảnh này cũng không thể nói các khanh hãy bình thân đây chứ?

***, sớm biết có cảnh này, cô đã xem phim cổ đại trung quốc rồi.

Cô hít sâu một cái, thật sự không nghĩ ra lời giống như trong phim, cô chịu đựng cảm giác nổi da gà đang toát ra, cố gắng nói: "Đều đứng lên đi, dưới đất rất cứng."

Thật may là những người đó nghe khuyên bảo, nhìn họ lục tục đứng dậy, rốt cuộc cô cũng tháo phào, lại ngồi về chỗ cũ.

Nhưng những người đó vẫn còn giống như ngọn lửa bùng cháy vậy.

“Ngài có khỏe không?” Mậu Ngạn Ba lúc này không giống như trước, khi nhìn cô, đôi mắt giống như biết phun lửa.

Cô cảm thấy cơ thể lúc nóng lúc lạnh, lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên bị nhiều đàn ông vừa lay vừa hỏi thăm, cô không biết nữ chính trong tiểu thuyết khác làm sao chịu nổi, nhưng mà Mary Sue không phải ai cũng có thể đùa giỡn xoay quanh như, nếu không phải là Thiên Tô thì ngàn vạn lần không được tùy tiện thù!!

Mary Sue: Paula Smith (Paula Smith) đã tạo ra một nữ nhân vật hư cấu trong khoa học viễn tưởng

Thô thiển quá sẽ làm người ta cảm thấy chán ghét buồn nôn có được hay không?

Chưa gặp qua người bị dọa sợ hay sao?

Cô trả lời dứt quãng, lo sợ đáp: "Rất tốt."

"Ăn uống thì thế nào?"

"Rất, rất bình thường."

"Chỗ ở có thoải mái không?"

"Rất, rất tốt." Lúc cô trả lời vấn đề, theo bản năng nhìn Khương Nhiên một cái.

Về mặt Khương Nhiên vẫn thân nhiên như thế.

"Vậy có cái gì cần tôi làm không?" Ánh mắt Mậu Ngạn Ba nóng, bóng giống như chú chó chờ chủ nhân ném bóng tới.

Không biết tại sao cô lại nghĩ tới cuốn sách bình luận đã từng xem. . . mấy người này giống như mấy cái người bảo thủ sét đánh của Lê Hoa Thê...

*** Lê Hoa Thê: tác giả thơ của Trung quốc

Tình yêu của tôi là thứ nóng bỏng nhất trên đời này.... Mọi chuyện tôi muốn làm là vì người phụ nữ của mình là giữ lại giọt máu cuối cùng..

Lưu Diệp sợ tới mức lắc đầu một cái.

Nhưng Mậu Ngạn Ba vẫn không chịu buông tha cho cô, mặc kệ là vấn đề nào cũng không nên ép cô nói ra lời không vừa ý mới đúng.

Quả thật Lưu Diệp không có yêu cầu gì để nói, bị hỏi miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng anh ta cũng trầm thì, nhỏ giọng nhắc một câu: "Cái gì cũng tốt
. Nhưng nếu thực sự cảm thấy có gì không hài lòng."

Thật ra thì cô chỉ muốn có tự do, nhưng với tình hình trước mắt, ở bên cạnh Khương Nhiên là lựa chọn tốt nhất, chẳng qua nếu . . . nếu có thể.

"Kỳ lạ là động vật hoang dã gặp nguy hiểm đều có luật pháp bảo hộ, nhưng hình như. giống như tôi lại không có bất kỳ pháp luật nào có thể bảo vệ được, dù sao là một phụ nữ, mặc kệ là từ thể lực hay là hoàn cảnh mà nói, đều có chút."

Lưu Diệp nói xong những lời đó cũng không thấy có vấn đề gì, hơn nữa lúc nói cô còn lên quan sát nét mặt của Khương Nhiên, anh không ngăn cô, có lẽ có thể nói tiếp đúng không?

Cô liền đánh bạo nói cho xong lời muốn nói.

Kết quả sau khi đưa cô trở về Hạ cung, đợi đến lúc tối, Khương Nhiên cũng chịu tới tìm cô tính sổ.

Vừa thấy cô, Khương Nhiên cũng không khách khí chất vấn: "Em cái người phụ nữ này có đầu óc không vậy?"

Lưu Diệp ngẩn người, cũng không biết mình làm gì chọc tới anh.

Kết quả Khương Nhiên nhanh chóng bật TV lên, rất nhanh màn ảnh cực lớn liền hiện ra.

Vô số nơi đang phát sóng một cái tin tức, người phát ngôn của chính phủ công bố tin tức có thể đốt nóng toàn bộ thế giới, mặc kệ sắc mặt người chủ trì ngưng trọng hay vui vẻ, mọi người đều đang thông báo cùng một tin tức.

"Người phát ngôn của chính phủ đã chứng thực thân phận thật sự của một người phụ nữ, trọng tài viên Mậu Ngạn Ba đã chính thức trình lên quốc hội bộ luật bảo vệ phụ nữ, theo lời của nhân viên nội bộ tiết lộ, chương trình nghị sự lần này đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, hiển nhiên chuyện này vượt qua ý nghĩa thời đại, bản tin 24h liên tục thông báo cho mọi người."

Hình ảnh chuyển một cái, cục diện thay đổi càng thêm hỗn loạn, cô nhìn thấy vô số băng hiệu được giơ lên, phía trên là các loại chữ viết cuồng loạn: "Cho phụ nữ tự do, cho phụ nữ quyền lợi!! Đối xử tử tế với phụ nữ!!"

Nhưng ở trong các băng hiệu có nhiều màu sắc khác nhau còn xen lẫn một yêu cầu cực kì ghê tởm như muốn hợp thể, muốn người nhân bản.

Đám đàn ông tốt xấu lẫn lộn đủ mọi vẻ mặt kích động, vừa giơ quả đấm, vừa ở đầu đường rục rịch, tình huống kia cực kì dọa người.

Trong đó còn có cảnh sát duy trì trật tự cũng đứng đó cùng hô khẩu hiệu theo.

Ngoài ra còn có hình ảnh vô số chuyên gia đang bày tỏ các loại quan điểm không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Diệp thật sự không nghĩ tới mình chỉ thuận miệng oán trách một câu lại dẫn tới phản ứng dây chuyền lớn như vậy.

Cô ngăn người, vội nhỏ giọng giải thích: "Tôi...tôi không ngờ sẽ như vậy, tôi chỉ nghĩ, ngay cả heo rừng mấy người còn bảo vệ. Hon nữa tôi có nhìn anh mà, lại nói lúc tôi nói chuyện, anh có thể nhắc nhở tôi mà."

Khương Nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Thật ra thì cô cũng đầy bụng uất ức.

Hon nữa đến cùng Khương Nhiên tức giận đến mức nào mà lúc nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, bộ dáng kia giống như cắn răng nghiền lợi như vậy.

Cô buồn bực tròn mắt nhìn lại, bây giờ đầu óc cô còn choáng váng, trước giờ anh làm việc gì đều không nói với cô, sao cô biết được cái gì nên nói, cái gì không nên nói đây!

Lại nói anh cũng ở hiện trường mà, lúc phát hiện tình huống không đúng, nhắc nhở cô một cái sẽ chết sao? không muốn nói cho cô biết, cái tên Khương Nhiên đầu óc có hồ này vừa nhìn thấy cô đầu óc đã trống rỗng, sau đó cái gì cũng không nghe lọt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 39

Editor: Snowflake HD

Beta: Sam Sam, Dung Cảnh

Khương Nhiên gắng hỏi cô: “Nhắm vào hội nghị để đề ra luật pháp, đã vậy sao không tố cáo luôn đi? Em có ý kiến thì cứ nói thẳng, hai ngày nay làm cái gì thế hả? Đầu óc bị giò ỉn rồi sao?”

Lưu Diệp không nhìn được oán thăm, anh ta còn có mặt mũi để nói sao, hai ngày nay không chịu đến đây, biết tìm người ở đâu mà nói hả.

Cô nghiêm mặt nói: “Nếu nói có ý kiến thì cứ nói, thì thực sự có một cái, muốn nghe hay không? Nếu muốn nghe, tôi sẽ nói! Tôi muốn sự tự do của bản thân, hon nữa không thích anh ở bên cạnh, không thích, cực kì không thích! Có thể thả tôi đi được không?”

Cô cho rằng Khương Nhiên sẽ giận tím mặt, kết quả Khương Nhiên chỉ héch càm, bộ dạng không khác gì thẳng ngốc.

Cô chưa kịp phản ứng, Khương Nhiên lập tức xoay đầu rồi đi.

Tuy nhiên một lát sau anh quay lại, trong tay anh cầm một bộ quần áo nam sinh.

Anh ném cho cô, rồi vội vàng căn dặn: “Thay quần áo, tôi đưa cô đi.”

Vấn đề duy nhất là quần áo này quá rộng so với thân hình cô.

Cô cúi đầu mặc thật nhanh.

Khương Nhiên không lên tiếng.

Có thể nói đây là chiến tranh lạnh đúng nghĩa, nói chuyện rõ ràng cũng vô nghĩa, còn muốn anh đối xử tử tế với mình?

Không hiểu sao trong đầu Lưu Diệp lại hiện lên một câu như vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó cô cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện rõ ràng.

Tên Khương Nhiên này chưa từng coi cô như người để nói chuyện, anh đối xử với cô không khác gì một con chó.

Cũng may lúc anh xem cô như con côn trùng gì gì đó, còn đối xử với cô dịu dàng hơn một chút.

Cô cũng không biết Khương Nhiên muốn làm gì, hon nữa cô không tin Khương Nhiên sẽ để cô rời đi thật.

Nhưng mà cô dần dần cảm thấy không ổn, ngồi dậy nhìn khung cảnh ngoài cửa xe thay đổi không ngừng, bởi vì cô mặc quần áo của Khương gia quân, cho nên rất nhanh sau đó xe bọn họ rời khỏi hòn đảo nhỏ, chạy lên du thuyền, cùng với những vật liệu trên thuyền, chờ một lát bọn họ liền tới khu người nghèo.

Nơi đó, xe vừa mới dừng, cô lập tức nghe thấy tiếng gào rú điên cuồng từ bốn phương tám hướng.

Khương Nhiên lại ném quần áo khác cho cô, lần này còn đưa cho cô cả mũ lẫn mắt kính đen và khẩu trang.

Cô căng thẳng đến mức hai tay run rẩy.

Khương Nhiên vẫn không cho phép cô mở miệng.

Đội cô mặc quần áo xong, hiếm khi thấy Khương Nhiên tới gần, cẩn thận đeo giúp cô tai nghe chuyên dụng lên tai.

“Tai nghe này có thể trực tiếp gọi đi.” Anh ngừng một lúc, Lưu Diệp cảm thấy thật buồn bực, trước đó còn hung dữ như vậy, bây giờ lại ra vẻ dịu dàng ân cần, hơn nữa vẻ mặt giống như có chút lo lắng, bởi vì mất đi thú cưng hay còn có ý nghĩa gì khác?

“Khi nào muốn quay về thì gọi, tôi sẽ cho người tới đón.” Lời nói này càng có vẻ bí ẩn rồi.

Nói xong những lời kia, anh liền mở cửa xe, dùng tay ra dấu rời đi: “Không phải muốn tự do hay sao? bây giờ cho em đó.”

Lưu Diệp ngây người, cô có chút không dám tin, chần chờ một hồi mới di chuyển.

Khương Nhiên không đuổi theo cô, bên ngoài có rất nhiều tiếng động dọa người, tiếng còi xe cảnh sát, còn có đủ thứ giọng nói ồn ào.

Anh nhìn khuôn mặt cô.

Lúc đó Lưu Diệp tưởng tượng, Khương Nhiên đang đợi cô mở miệng cầu xin tha thứ, rồi anh sẽ đưa cô trở về.

Sợ cơ hội này nhanh chóng biến mất, một giây sau cô lập tức nhảy ra khỏi xe.

Nhưng cô không ngờ Khương Nhiên liền lái xe chạy đi.

Cô im lặng ngơ ngác, đột nhiên hiểu ra bản thân mình thật sự được buông tha, bởi vì cô nói cô không muốn ở bên cạnh anh sao?

Cho nên lòng tự trọng và kiêu ngạo của anh bị tổn thương?

Chẳng qua cô có chút không ngờ được, trong lòng mờ mịt chốc lát.

Rất nhanh sau đó cô hít một hơi thật sâu, đội mũ và đeo khẩu trang lên.

Thật may những người biểu tình kia cũng có người đeo khẩu trang, bộ dạng này của cô vẫn có thể lẫn vào họ.

Đúng là đông quá, cô mới bước được vài bước đã bị dòng người chen chúc.

Hồ hào khẩu hiệu, giống như mấy đám con trai bị mất lý trí không ngừng gầm rú.

Cô bị những người kia đẩy đến ven đường.

Cái này không tính là gì, từ lúc cô tới thế giới này, cũng không có ai để dựa dẫm, bản thân cũng sống được tới ngày hôm nay.

Thực tế càng lộn lộn càng thảm bởi vì gặp được lão đại Khương Nhiên!

Cô nhìn xung quanh một chút, bỗng nhớ tới nhà trọ nhỏ của mình, mặc dù biết như vậy rất nguy hiểm, nhưng trong lúc này cô không biết phải đi đâu, không bằng cứ đi tới nhà trọ quan sát tình hình trước, ở xa lại có tầm nhìn khá tốt, mặc kệ thế nào, cô cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết ở đó...

Cô cực khổ chen chúc qua đám đông, so với những tên con trai đang hăng hái như đánh máu gà, cô trông có vẻ hơi gầy yếu hơn một chút.

May mắn hồi nhỏ ở trong trường cũng có tham gia mấy hoạt động náo nhiệt ngoài trời, chen lấn trong đám người không ngừng hô khẩu hiệu cho vợ, muốn có vợ.

Vì đề che giấu, cô cũng bắt chước hô theo hai câu, đối xử tử tế với phụ nữ, cho nhiều tài sản và của cải.

Cô cảm thấy hơi buồn bực, có thể xem việc đối xử tử tế với phụ nữ và cho nhiều tài sản là giống nhau sao?

Cô kéo mũ Khương Nhiên cho mình xuống.

Cô cố gắng đi tới nhà trọ.

Nhưng muốn vào được nhà trọ cô phải đi qua khu nghèo, an ninh chỗ này còn đáng sợ hơn so với chỗ của anh, trước kia đường phố khá sầm uất, bây giờ chẳng khác nào hiện trường còn sót lại sau trận động đất, khắp nơi đều là tù kính vỡ nát, còn có làn khói đen tỏa ra.

Không ngừng xảy ra ẩu đả đánh nhau, Luru Diệp đi được một đoạn, lập tức bị cảnh tượng phía trước hù dọa khiến cho chân tay run rẩy.

Cô ra sức trấn an bản thân, cố hết sức lách qua những phần tử bạo lực kia.

Thậm chí cô không dám nghĩ nếu bị bọn người kia phát hiện thì mình sẽ như thế nào.

Cô hít sâu một hơi, lúc cô định đi qua, màn hình lớn phía đối diện thông báo một tin tức.

Về mặt người dẫn chương trình rất nghiêm túc, nhanh chóng nói: “Tình hình ngày càng nghiêm trọng, khu nghèo thứ ba nơi có bộ phận phân kỳ, uy du, hành giả và cảnh sát đang xảy ra xung đột...”

Sau đó hình ảnh chuyển một cái, đám người Vũ Mị đang nằm trên cáng cứu thương, phóng viên điên cuồng đuổi theo để quay phim chụp ảnh.

Mẹ Tang ôm mặt cầu xin: “Đám súc sinh này! Đừng chụp ảnh, đừng chụp...”

Thế nhưng những kí giả kia không buông tha cho bọn họ, không ngừng thuyết minh: “Đài mới nhận được tin tức nóng hổi nhất, nhân viên nữ trong ‘Nhất nữ’ đã bị ác đồ không rõ thân phận công kích, theo tin tức cảnh sát tuyên bố thì tất cả nhân viên nữ đã bị lột sạch quần áo để kiểm tra, có nghi vấn là nữ nhân viên phục vụ đã bị đưa đi... Bọn họ có bị xâm hại hay không, đài chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi...”

Luru Diệp không biết nên nói cái gì đây, rõ ràng là đường phố rất rộng, vậy mà ngay lúc này, một đoàn người chạy về hướng của cô đứng.

Cuốn cuộn chảy, không ngừng vọt tới.

Cô bị chen lấn thiếu chút nữa ngất đi, cô giãy giụa ở trong đông người, quần chúng xúc động hô hào: “Thả nhất nữ!! Thả nhất nữ!!”

Luru Diệp không biết phải thoát ra khỏi đám người này như thế nào, cô bước lui về phía sau, giày của cô bị rút ra một chiếc.

Cô tranh thủ thời gian tìm chỗ trống nào đó ngồi xuống, nên nghỉ ngơi một chút.

Kết quả vừa ngồi vững vàng, thì một đám lưu manh vây quanh, giọng điệu không lương thiện gì, hỏi cô: “***, ngồi chỗ nào vậy?”

Cô sợ hãi, vội vàng cúi đầu nhìn thử, chỗ cô ngồi đâu có gì đâu, chỉ là đất bình thường thôi mà, hồi nãy lúc cô ngồi xuống, cô nhận được một cái áp phích bèn dùng nó để kê hông.

Chẳng lẽ cái áp phích này có vấn đề?

Cô lập tức đứng dậy, chợt nghe những tiếng bắt mồn mắng chửi cô: “***, dám ngồi trên người nữ thần! Mau xin lỗi nữ thần đi!”

Luru Diệp cực kì buồn bực, không hiểu sao cái áp phích này lại trở thành nữ thần rồi, đây là nữ thần của tà giáo hay sao?!

Cô nhanh chóng xoay cổ tay, sau đó nhìn thấy hình dáng của nữ thần.

Khuôn mặt cô lập tức cứng đờ!

Không phải trên poster kia là ảnh của cô sao, hơn nữa cái áp phích này chắc hẳn là cố ý cắt ra từ TV, lúc đó cô đang tức giận dưng thẳng ngón tay giữa.

Miệng cô lập tức há to.

Cái này...

Nhưng mà tình thế cấp bách, cô lại không thể không xin lỗi bức ảnh của mình.

Cô nhìn bức ảnh của bản thân nói xin lỗi: “Thật ngại quá, ngồi vào... nữ thần...”

“Thành khăn vào!!”

“À...” Cô bị những người kia hù dọa, vội vàng kéo khẩu trang cao lên một chút, cô chỉ sợ những người này nhất thời cao hứng kéo khẩu trang của cô ra, thật may bọn họ không làm như vậy, cô lập tức cúi đầu chân thành nói: “Nữ thần xin hãy tha thứ cho tôi, tôi không nên dùng hông mình ngồi lên người... người vĩ đại như thế... Tôi không tôn trọng người... ngồi lên người, tôi thật có tội... xin người tha thứ...”

Cô thành khẩn xin lỗi như vậy, rốt cuộc những tên lưu manh kia cũng hài lòng.

Luru Diệp không biết mình phải vượt qua thế nào, tuy rằng từ khu nghèo đến khu giàu không xa, nhưng mà cô chưa từng thấy đi đường lại gian nan cực khổ như vậy.

Cô không biết mình có khả năng nhìn thấy khu giàu hay không, cô phát hiện mình chẳng có giấy tờ gì hết, căn bản là không qua được.

Kết quả đến khi cô đi tới biên giới các khu lại không thấy bảo vệ đâu, mà khu giàu đã từng sầm uất cũng rách nát giống hệt với khu nghèo.

Vô số miếng thủy tinh rớt trên mặt đất, chưa đi được mấy bước đã thấy người nằm đầy trên đường.

Ban đầu cô cho rằng những người này đều là những tên côn đồ đi vượt khu, nhưng sau đó rất nhanh cô phát hiện bọn họ đều là côn đồ mặc tây trang.

Cuối cùng cũng đi tới được nhà trọ, chẳng qua là nhìn từ đằng xa, nơi được gọi là nhà trọ đã không còn tồn tại.

Trên vùng đất đó trống rỗng, đừng nói là nhà trọ, ngay cả thảm cỏ cũng bị xới hết lên.

Hơn nữa cô nhìn từ xa, rõ ràng không thấy chỗ ấy đâu nữa, lại có không ít chỗ chụp hình lưu niệm, bởi vì rất nhiều, cho nên xếp thành hàng dài, vì duy trì trật tự, cô nhìn thấy có người quản lý.

Thảm cỏ bên cạnh còn có một người mới đến mở cửa hàng bán đồ gi đó.

Cô buồn bực đi vào, phát hiện tiệm kia cũng quá trang nghiêm rồi, trước cửa ra vào có hai tên nam vác súng đề phòng, nhưng cô thật sự tò mò, cô rất muốn biết có phải quán này còn có...

Cô cẩn thận đi vào, liền thấy trên quầy bày ra: “Cửa hàng chỉ bán thảm cỏ hạng nhất, hạng nhì...”

Cô nhìn giá cả, lập tức bị những số lẻ kia đánh bại.

Nhân viên nhiệt tình giải thích: “Cửa tiệm này là chỗ duy nhất quản lý cho bán thảm cỏ, tất cả thu nhập đều được đưa vào quỹ bảo vệ phụ nữ, tuyệt đối làm được đồng nào cũng góp vào, lúc ngài mua thảm cỏ của tiệm, còn có thể dùng tiền tài của bản thân để quan tâm đến người phụ nữ duy nhất trên thế giới, đây tuyệt đối là một công đôi việc vô cùng có lợi, hơn nữa số lượng có hạn nha ~ đây là cửa hiệu lâu đời, đảm bảo về danh dự, giá cả rất phải chăng ~”

Lưu Diệp cảm thấy thực sự không đáng tin, nhìn Mâu Nhạn Ba như vậy, cộng thêm anh chàng này nói những lời kia, rõ ràng phía sau có thể làm ra những chuyện thế này, hơn nữa không phải gia tộc Hà Hứa rất lợi hại hay sao...

Rõ ràng là thu được nhiều lợi nhuận hơn... Gia tộc này đang kiếm tiền thì có.

Nhưng đáng buồn là, dường như có rất nhiều người mua loại cỏ này.

Tuy nhiên làm cô cảm thấy bực là vì chỗ này là chỗ của Khương Nhiên mà, sao bọn họ có gan đào cỏ bán chứ?

Cô không hỏi nhân viên kia câu nào.

Vậy mà nhân viên kia rất tốt tính, giải thích thêm với cô nói: “Quý khách, thảm cỏ này đã sớm chuyển nhượng cho ông chủ chúng tôi là ngài Hà Hứa, bây giờ khắp nơi đều là sản nghiệp có chủ, bao gồm cả việc muốn chụp ảnh bên ngoài, cũng thu phí đấy.”

Lưu Diệp không thể tưởng tượng nổi, Khương Nhiên bán chỗ này rồi sao?

Cuối cùng nhân viên cười giải thích tiếp: “Ngài tò mò tại sao Khương Gia Quân lại bán chỗ này sao? Thật ra ngài coi tin tức quân sự nhiều sẽ hiểu, Khương Gia Quân không ngừng mở rộng trang bị quân sự, hoàn toàn muốn đổi nghịch với thế giới, về phần mảnh đất này, dĩ nhiên là đám người ông chủ Hà Hứa đứng ra mua, bằng không với người thường cũng không dám chỉ mạnh tay như vậy.”

Người kia cười cười, đặc ý nói: “Thật ra nếu không nhờ ông chủ Hà Hứa, mảnh đất này của Khương gia cũng không thể bán được, dù sao đám quân nhân kia cũng đặc tội với hầu hết các thế lực, tin tức bị truyền ra ngoài, có nhiều người tới thương thảo hợp tác với bọn họ, hết lần này tới lần khác cái tên điển Khương Nhiên kia, đột ngột phát ra tin tức, quả thực không có một chút đầu óc kinh doanh, cần bán không hiểu được cái gọi là lợi dụng tài nguyên, càng không có tinh thần hợp tác... bây giờ khắp nơi đều có côn đồ, mọi người làm ăn cũng khó khăn...”

Lưu Diệp không lên tiếng, trong đầu cô nghĩ cũng may Khương Nhiên đã đưa bọn người Tiểu Điền Thất, Dã Thú đi rồi, chứ không chắc chắn bị thương đoàn Hà Hứa lợi dụng triệt để...

Chỉ biết tình hình ngày càng xấu đi.

Lúc cô đi ra khỏi cửa hàng, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn chọc trời.

Phía trên đang thông báo tin tức, phát thanh viên nghiêm túc nói: “Vừa mới nhận được tin tức trị an mới nhất, đã có vài khu lọt vào tầm ngắm của bọn côn đồ, tình thế trước mắt cực kì xấu, hy vọng quản lý trị an có thể mau chóng dẹp sạch sự kiện lần này...”

Cô không tìm thấy cái áp phích nào để ngồi xuống, không thể không sợ hãi rồi, cũng không thể khúm núm được, phải tìm cách nào đó để sống sót thôi.

Thời gian trước một mình cô cố gắng cắn răng chịu đựng để vượt qua.

Cho nên bây giờ cũng sẽ có cách.

Ở một chỗ cách đó không xa, có đồ vật bị đốt, lửa cháy bùng bùng, khói đen dày đặc, hình như đốt cái khung gì đó, loáng thoáng nhìn thấy một góc lá cờ

chưa bị đốt.

Đầu óc của cô không quá thông minh, nhưng cũng biết bên trong quân đội, ít nhiều cũng có bất đồng ý kiến, thời điểm tất cả các thế lực rục rịch, sẽ có khuynh hướng cùng nhau phát động chiến tranh.

Giống như xếp thành từng hàng, nói ra tất cả các vấn đề, cô từng tiếp xúc với bọn người Sở Linh trong Khương Gia Quân, những chỗ khác là bộ tham mưu bộ trang bị, bộ hậu cần cô chưa từng nhìn thấy.

Cô nhớ lại những lời tuyên bố vừa buồn cười vừa buồn nôn kia.

Nói thẳng ra cũng chẳng có quan hệ gì, mặc kệ trong lòng có lo lắng hay không, cô quyết định không thêm nhìn mấy thứ kia nữa, giống như năm đó cha mẹ của cô không để ý tới sự sống chết của cô, cô cũng sẽ làm như vậy với bọn anh, những thứ bản thân không thích, cho tới tận bây giờ cô đều giữ thái độ đó.

Trên đời này không có đạo lý người nào phải phụ thuộc người nào thì mới sống được.

Cô suy nghĩ kỹ đối sách rồi, mặc dù sẽ hơi đau.

Cô không ngừng đánh vào mặt mình, trước mặt là một đồng lửa sắp tắt, chỉ còn lại vài mảnh lửa lẻ tẻ, cô định lấy một cây gỗ còn khói bốc lên, cầm lấy đầu cây không bị đốt trong tay.

Cô muốn dùng than củi để làm bỏng mặt mình, ở chỗ hỗn loạn thế này, bị bỏng cũng là chuyện thường mà.

Không cần quá nghiêm trọng, chỉ cần một chút thôi, đủ để che giấu, còn nữa... Cũng nên sửa tóc, như vậy không cần đội mũ nữa.

Chỉ cần chịu đựng những thứ này, sinh hoạt đời thường lại đi vào quỹ đạo, cô có thể cẩn thận để tiếp tục sống, không cần dựa vào bất cứ thứ gì, không cần nhìn sắc mặt của bất cứ ai...

Lúc cô cầm cây gỗ tới gần mặt, bỗng nhiên cảm thấy trên đầu tê rần, sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng, Lưu Diệp động đậy ngón tay, cô chưa mở mắt liền, mà cẩn thận lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Rất nhanh nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng cô không phân biệt được đã nghe qua những giọng này chưa, trừ những tiếng nói bên ngoài, còn có một chút âm ỉ hỗn tạp trong đó.

“Đã nói tới gần một chút, không phải nói là giữ vững khoảng cách sao, không để bị phát hiện, lão đại bắt chúng ta dọc đường phải bảo vệ thật tốt, một cọng tóc bị hư hại cũng xử đẹp chúng ta, vậy mà mất luôn cả một chiếc giày, làm sao bây giờ... không tìm thấy rồi...”

“****, cái này sao có thể trách chúng ta, tình huống như thế nào chứ, hơn nữa vào lúc đó có thể tùy tiện thả người ra sao?!”

“Đừng nói nữa, gần đây lão đại có chút bất thường, đầu tiên bắt chúng ta chuyển toàn bộ thăm cỏ ở nhà trọ nhỏ lên đảo, còn nói muốn khôi phục toàn bộ, đến một con ốc vít cũng không thể thiếu, hiện tại bắt chúng ta mang mấy thứ rách nát đó bỏ vào trong kho hàng hóa...”

“Hồi... biết làm sao đây... nghe nói đệ nhất quân trưởng Sở Linh cải quân lệnh trốn về, sau đó không biết nói gì với tên Lăng Đầu Thanh kia, sau đó bị giam cầm, nghe nói bị đá gãy hai chiếc xương sườn... Mà Sở Linh cũng thật kì lạ, sống chết không để người trong đoàn bác sĩ điều trị... Nghe quân đoàn 2 của bọn họ nói, hình như Sở Linh... có ý với phu nhân, rõ chưa... Chuyện này cực kì khó nói, đến lúc nào rồi, phải tự tranh giành đúng không? ... Hơn nữa hình như phu nhân không quan tâm lão đại của chúng ta lắm, suốt hai ngày không chịu cười với ngài ấy, lão đại gọi điện thoại phu nhân cũng không bắt máy...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 40

Editor: Snowflake HD

Beta: Sam Sam, Dung Cảnh

Lưu Diệp biết mình đang theo những người kia trở về địa bàn của Khương Nhiên, khi máy bay hạ cánh xuống đất, cô cảm giác thấy thân thể rung chuyển.

Sau đó những người kia nhanh chóng đi ra ngoài, thật kì quái, bọn họ đông người như vậy, nhưng ở bên ngoài, cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhịp nhàng.

Cuối cùng mấy phút trôi qua, rốt cuộc cũng có một người đi tới.

Lúc cô mở mắt ra nhìn, liền nhìn thấy Khương Nhiên đang cúi người nhìn cô.

Ánh mắt hai người nhanh chóng nhìn nhau, cô muốn ra vẻ quật cường một chút, thậm chí kiêu ngạo hỏi một câu, không phải anh nói thả tự do cho tôi sao?

Nhưng khi nhìn thẳng vào ánh mắt kia, không hiểu sao khi đến bên miệng lại thành câu thế này: “Anh có gọi điện thoại cho tôi sao?”

Sau đó cô nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt của Khương Nhiên nhìn mình, bỗng nhiên thấy bực bội.

Lưu Diệp chửi một phen, ***** chứ!!

Cô thực sự rất muốn thổ huyết.

Cô lại bị công nghệ cao lừa gạt sao!!

Sau khi đi vệ sinh ra, điện thoại đã biến thành đại sát khí!!

Lúc này hai người đều không lên tiếng.

Không khí cực kì quỷ dị, Lưu Diệp mới nhớ ra ngày xưa đọc mấy kịch bản ngôn tình, cái gì mà để tôi giải thích cho em, tôi không nghe tôi không nghe, em để tôi giải thích, tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe.

Hóa ra sự thật còn tàn nhẫn hơn so với tiểu thuyết.

Lưu Diệp đành cố gắng đè nén để giải thích với anh: “Không phải tôi cố ý không bắt điện thoại đâu, tôi không biết anh gọi... Điện thoại chỗ tôi có đặt chuông, tôi cho rằng điện thoại của anh là cái đeo bên tai...”

Hơn nữa cô nhớ rõ điện thoại của bọn người Vũ Mị, cho dù đứng bên ngoài chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận ra.

Bây giờ cô có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu vì sao điện thoại trong Hạ cung lại...

Khi hai người trở về Hạ cung, Khương Nhiên tự mình chỉ cách sử dụng điện thoại, giờ Lưu Diệp mới biết hóa ra khi điện thoại gọi tới, màn hình phía bên trái sẽ xuất hiện một con vật giống con thỏ.

Cô xem tivi cũng thấy cái kia, nhưng lúc đó cô tưởng nó là ký hiệu của đài truyền hình, lúc ấy trong lòng cô rất buồn bực, đài truyền hình lớn như vậy sao lại dùng con thỏ làm ký hiệu chứ.

Lần này cô cũng chú ý đến những thứ khác, hình như trên lỗ tai con thỏ có mấy con số.

Cô buồn chán hỏi một tiếng: “Mấy cái kia là số gì vậy?”

Không đợi Khương Nhiên trả lời, cô liền chạm vào tổ hợp số đó, có vẻ là số 167...

Sau đó màn hình lập tức phóng ra như kiểu đang thu hình vậy đó.

Trên màn hình là Khương Nhiên, bộ dáng cao lớn như vậy, nhưng khi đối diện với màn hình, anh có chút ngượng ngùng, biểu cảm không chút che dấu bị bại lộ.

“Chẳng lẽ anh đang tức giận...”

Tuy nhiên Lưu Diệp còn chưa xem xong, Khương Nhiên đã bước lên nhấn vào cái gì đó, xong rồi cô nhấn vào những tin nhắn khác, thì thấy mấy tin nhắn kia đều bị xóa sạch.

Lưu Diệp buồn bực nhìn anh một cái, nhưng trong lòng không tức giận gì nhiều, chỉ cảm thấy cực kì khó xử, hai ngày anh nhắn hơn một trăm tin, cũng không để ý đến cảm nhận của cô, hơn hết cô chỉ biết hờn dỗi, không chịu hỏi anh vì sao không đến tìm mình.

Một loại cảm giác kỳ lạ chạy trong lòng cô.

Không hiểu sao Lưu Diệp rất muốn cười, cô cố gắng nín cười nhìn Khương Nhiên.

Nhưng vừa nhìn tới mặt anh, cô lại xấu hổ cúi đầu.

Rõ ràng ban nãy còn tức muốn chết, nhưng hiện tại giận dỗi cùng tức giận biến đâu mất tiêu, khi đối diện với người này, tức giận cùng buồn bực đều không còn...

Cô biết chính mình rất không tự nhiên nhưng vẫn không kiềm chế được ngay cả giọng nói cũng mềm mỏng hơn.

“Tôi không có ý... Hai ngày đó tôi còn buồn bực tại sao anh không tới tìm tôi... Tôi còn gọi điện thoại cho đoàn bác sĩ, tưởng cơ thể anh không thoải mái... Còn nữa tôi không nên kích động mà nói những lời đó với Mậu Ngạn Ba, là do tôi không suy nghĩ cẩn thận, tôi cũng rất hối hận, sau này mỗi lần nói chuyện tôi sẽ động não nhiều hơn...”

Khương Nhiên không có ý châm chọc, anh chỉ ăn ngay nói thật: “Đó không phải là vấn đề động não có thể bù đắp được.”

Ngừng một chút, anh xoa mặt an ủi cô.

Lưu Diệp chợt nhớ tới chuyện mình muốn tự hủy dung.

Quả nhiên Khương Nhiên liền nói ra, “Nếu mặt em bị bỏng, đã suy nghĩ đến vấn đề khác chưa? Lỡ đi bệnh viện bại lộ thân phận thì sao? Còn nữa dưới tình huống kia, không phải cứ trốn vào chỗ an toàn là được, trước khi em đi qua chỗ kia, cũng không biết chỗ đó nguy hiểm cỡ nào sao? không nói đến mấy tên gian tế đầu đường, chỉ những tên côn đồ lưu manh thôi em sẽ ứng phó như thế nào?”

Lưu Diệp bị anh hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô im lặng nghe, mắt nhìn chân.

Cô bị mất một chiếc giày, nhưng lúc này vẫn còn cả hai, là Khương Nhiên tìm cho cô một chiếc mới.

Mặc kệ anh giận cô bao nhiêu, nhưng vẫn đưa cô trở về rồi mang giày cho cô.

Cô ngây người, Khương Nhiên đã ngừng chất vấn, thờ dài, giọng nói cũng thay đổi, tự nhiên hỏi một câu: “Tôi nên làm gì với em đây?”

Lưu Diệp buồn bực ngẩng đầu lên, còn tưởng bản thân mình nghe lầm, Khương Nhiên đang nói gì thế?

May mắn câu tiếp theo Khương Nhiên lại khôi phục bình thường: “Tôi có thể yêu em không?”

Lưu Diệp nhìn vào mắt anh.

Đối việc lúc trước cô rất xúc động, ngay cả chuyện hủy dung cũng dám làm, bây giờ bình tĩnh trở lại, cô cũng không biết phải giải quyết vấn đề kia thế nào đây.

Chung quy người sẽ nghĩ ra biện pháp thôi.

Cho dù cô có đối diện với miệng vết thương thối rữa, ở đầu đường xó chợ ăn không đủ no.

Người đàn ông trước mặt cúi người hỏi cô.

Mặc kệ thế nào, người này không coi cô như vật phẩm đưa cho người khác, anh sẽ để cô ăn cơm cùng anh.

Anh nói với cô, anh sẽ cố gắng làm quen, thấu hiểu cô.

Cô nói với Khương Nhiên: “Nếu tôi chịu làm cái kia với anh, anh có thể giúp bạn bè của tôi thoát khỏi khốn cảnh không?”

Lưu Diệp nghĩ tới bọn người Vũ Mị, nói cho cùng, là do cô gây ra phiền phức, khiến bọn họ gặp xui xẻo, cô cảm thấy rất áy náy.

Khương Nhiên nghiêm túc gật đầu, Lưu Diệp hỏi: “Nếu tôi thuận theo anh, sau này ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh có thể để bọn Tiểu Điền Thất ở lại bên cạnh tôi không, có thể để tôi đi thăm nhà trọ của mình không?”

Thật ra cô muốn nói đến chuyện của Sở Linh, nhưng lời nói tới bên miệng, cô bỗng nhiên nghĩ, chuyện thế này nếu nói ra có phải đổ dầu vào lửa hay không, cô đành chôn những lời kia xuống bụng.

“Có thể.” Ngược lại Khương Nhiên rất sáng khoái đáp ứng, rồi lại cau mày, suy nghĩ, hình như đang cố nhớ thứ gì đó, về mặt kỹ lệ bổ sung một câu: “Em thật sự là một tiểu yêu tinh giày vò người khác!”

Nói xong anh liền cúi đầu hôn môi cô, Lưu Diệp bị câu nói tiểu yêu tinh kia làm cho choáng váng đầu óc.

Cô nghe ra câu này còn có ý gì đó...

Không ngờ nụ hôn của Khương Nhiên lại vô cùng dịu dàng, chỉ là dần dần không chịu nổi không chế, nên lực đạo của Khương Nhiên càng ngày càng lớn.

Sau đó anh ôm cô lên giường, Khương Nhiên chợt nhớ ra cái gì đó, nhìn mặt cô, cố gắng thổ lộ: “Em, cơ thể của em nhẹ như lông vũ, hoàn toàn không cảm thấy nặng!”

Lưu Diệp nhủ thầm, cô chưa từng lo lắng về cân nặng của mình, đối với tên quái vật lực lưỡng này càng không đáng phải nói, nhưng cô không phải là loại nhẹ tựa lông chim, lời này nói ra, sao cô cảm thấy có chút không hợp lý, muốn hỏi bọn người Mậu Ngạn Ba thử lí giải xem, loại đàn ông dùng vũ lực như

Khương Nhiên nói những lời này, có phải quá thần kì rồi không?

Chỉ là tình huống quá khẩn trương, cô chưa kịp suy nghĩ, thân thể của cô đã căng thẳng.

Tất nhiên Khương Nhiên cũng có chút lo lắng, đây là lần đầu tiên hai người tình tảo phát sinh quan hệ, Khương Nhiên tỏ ra dè dặt, chủ động hỏi: “Em thích tư thế nào?”

Lưu Diệp ngây người, cô cảm thấy loại chuyện này chỉ cần nằm là tốt rồi, không nghĩ tới Khương Nhiên lại hỏi cô điều đơn giản thế này.

Tuy cũng có chút cảm giác được săn sóc...

Nhưng loại chuyện này không nên hỏi thẳng mới phải...

Cô lập tức xấu hổ, Khương Nhiên hiểu nhầm ý tứ của cô, vội vàng đứng dậy đi tìm một quyển sách, trên có vẽ rất nhiều hình minh họa.

Tổng cộng có mười sáu tư thế, mỗi một tư thế đều rất phô trương dùng lời nói lẫn hình ảnh để miêu tả.

Khương Nhiên đưa thứ đó đến trước mặt cô, cực kì chân thành: “Em chọn ba bốn kiểu đi, chúng ta thử một lần xem...”

Lưu Diệp bị kinh hãi, cô bắt đầu buồn bực lại, vì sao là 16 kiểu, giang hồ đồn có 18 kiểu, nhưng khi cô nhìn đến, mới hiểu những động tác kia cực kì khó khăn...

Đều đã khám phá đến giới hạn của con người, tám bìa bên ngoài cũng coi như là đơn giản nhất rồi.

Cô á... một tiếng, cẩn thận thương lượng với anh: “Chọn một kiểu thôi được không?”

May mắn là lúc này Khương Nhiên rất dễ nói chuyện, sau khi chọn một tư thế, Lưu Diệp nghĩ đến cả ngày nay chạy bên ngoài, bản muốn chết, cô lại quên nói với Khương Nhiên vấn đề tắm rửa.

Kết quả Khương Nhiên nghe xong, rất sáng khoái đồng ý: “Cùng tắm đi.”

Lưu Diệp hoảng sợ, còn tưởng rằng Khương Nhiên muốn tắm uyên ương với mình, nhưng vào phòng tắm rồi, cô mới phát hiện thiết kế chỗ này thật tinh vi, trong phòng tắm này, có cái rèm tắm chỉ cần kéo ra, có thể ngăn cách phòng tắm thành hai ngăn.

Điều duy nhất khiến người ta không thoải mái, là vóc dáng Khương Nhiên quá cao.

Tuy cô không thể nhìn thấy thân thể Khương Nhiên bên cạnh, nhưng khi nhiệt độ bốc hơi lên, cô vẫn có thể cảm nhận thấy tầm mắt của người kẻ bên vách, cô nghi ngờ đối phương chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể cô.

Nhưng chạy suốt một ngày, khi ngâm cơ thể vào nước thật sự vô cùng thoải mái.

Cô không lo lắng được nhiều, nhắm mắt thở dài một hơi, tắm thật sạch sẽ.

Chẳng qua tắm chưa được bao lâu, Khương Nhiên đột nhiên cúi đầu, dường như lúc cúi đầu anh có ôm mũi, rất nhanh nhìn thấy sắc hồng chảy từ ngón tay anh ra.

Lưu Diệp hoảng sợ, quên mất vách ngăn chính giữa, quên mất chính mình đang trần truồng, cô vội vàng lấy khăn mặt đưa cho Khương Nhiên lau, đồng thời hỏi: “Có thể chỉnh nước không, dùng nước lạnh chườm lên mũi sẽ tốt hơn.”

Trước đây cô cũng hay bị chảy máu mũi.

Nhưng Khương Nhiên không động dậy mà nhìn thẳng vào thân thể của cô.

Cô nghĩ anh đang xúc động, mà anh lại tiến lại gần, Khương Nhiên suy nghĩ gì đó, vẻ mặt kì quái hỏi cô một câu: “Yêu em được không?”

*** chứ, rốt cuộc cô cũng biết sai ở điểm nào rồi.

Nhất định là có thứ gì đó phải tiến vào!

Hơn nữa!!

Thứ kia! Thứ kia!

Lưu Diệp thực sự muốn trốn xuống đất, có thể có thể đổi sang loại nhỏ được không hả?!

Lớn quá sẽ chết người đấy oa!!

Thời điểm Khương Nhiên ôm cô đến giường, rõ ràng lần đầu rất đau, cứ nghĩ lần thứ hai sẽ khá hơn một chút, nhưng lúc Khương Nhiên tiến vào, cô vẫn

đau đến toát cả mồ hôi.

Trong khoảnh khắc đó hai người không có bất kì động tác nào, Khương Nhiên không có kĩ năng nên xông mạnh vào cơ thể cô, cảm giác kia chẳng khác nào bị mổ bụng.

Cô hít thở thật sâu, cố gắng thích ứng.

Bàn tay Khương Nhiên vuốt ve bộ ngực của cô.

Thân thể của cô không còn là của chính mình nữa.

Khi anh cúi người hôn lên ngực cô, ở trong cơn đau đớn, cô lại cảm thấy có một thứ cảm giác khác lạ kéo tới.

Loại cảm giác này tê tê kì lạ khiến cô thấy hết sức xa lạ, đầu lưỡi anh chạm vào chỗ mềm mại của cô.

Cô dùng sức đẩy anh, nhưng một giây sau anh lập tức ôm lấy cô tiến hành công thành đoạt đất.

Tay anh lưu luyến mò mẫm từng khúc da thịt của cô.

Cô cảm giác bản thân mình run lên, ở giữa ướm sưng.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là lúc nghỉ ngơi giữa trận, Khương Nhiên phát hiện mắt cô có nước.

Khương Nhiên khó hiểu nhìn cô, nhưng lát sau, anh bỗng vui sướng xác nhận: “Em đang vui đến phát khóc sao?”

Lưu Diệp bị dày vò muốn chết, vui về gì chứ?

Cô trợn mắt liếc anh một cái, rầu rĩ, giọng nói khàn khàn: “Tôi chỉ thấy muốn chết thôi...”

Khương Nhiên nằm bên cạnh cô, vuốt ve tóc cô, buồn bực hỏi: “Nhưng trong sách nói, những lúc này phụ nữ sẽ phấn khích đến phát khóc.”

Lưu Diệp lười biếng, líu riu: “Sách gì...”

Phấn khích đến phát khóc, tên ngu xuẩn nào viết thế?

Khương Nhiên suy nghĩ, “Thì em giúp tôi chọn sách, làm thế nào để phụ nữ vui về.”

Nói xong anh lại vô cùng thân thiết đến gần cô, quả thật là quyến luyến không chịu rời, lại vuốt ve thân thể cô.

Hồi trước Lưu Diệp giúp anh chọn sách chỉ lo nhìn tên sách thôi, nhưng chuyện này lại nhắc nhở cô, lập tức nghĩ thông thì ra lời nói không đầu không đuôi trước đó của anh là lấy trong sách, cô vội vàng mở to hai mắt: “Có phải bên trong còn dạy nói lời ngọt ngào hay không?”

Khương Nhiên cực kì tự nhiên trả lời: “Ừ.”

Trí nhớ anh khá tốt, lập tức nói rõ chi tiết: “Bên trong còn rất nhiều đề mục, khi phụ nữ tức giận phải làm thế nào, khi phụ nữ than phiền thì phải làm thế nào, phần trên viết hết sức kỹ càng tường tận, còn có cách dỗ phụ nữ, yêu...”

“Còn có cách dỗ phụ nữ, yêu?” Lưu Diệp nhăn mày thành một cục.

“Tôi yêu em” Khương Nhiên mạnh mẽ nói một câu như vậy, khi anh nói lời ra, Lưu Diệp không phòng bị chút nào, hô hấp của cả cơ thể dừng lại.

Khương Nhiên buồn bực nói rõ: “Không hiểu vì sao nói lời đó, phụ nữ sẽ chủ động cùng chúng ta XXOO, hơn nữa những cái này bảy tám phần đều hỏng bét, không có logic, thật sự có thể khiến em vui về sao?...”

Lúc này Lưu Diệp mới hiểu được, Khương Nhiên không cố ý nói với cô câu kia.

Anh chỉ đang bắt chước lại, nhưng như vậy làm cho quan hệ của bọn họ dị đo.

Cô cố gắng chỉnh sửa lại nét mặt của mình, tuy nhiên trong lòng cô không kiềm chế được mà điên cuồng nhảy nhót.

Cô kéo chân móng lên, đắp chân móng trên người khá thoải mái, cô có cảm giác cơ thể vẫn hơi lạnh lạnh.

Một lúc lâu sau, cô mới buồn bã nói: “Anh đừng xem mấy cái sách tào lao đó nữa, toàn viết bậy bạ, cái gì làm tôi vui, cái gì làm tôi buồn, tôi sẽ từ từ nói cho anh nghe...”

Khương Nhiên gạt đầu, kéo cô ngã xuống giường, khởi động thêm lần nữa.

Động tác kia cực kì mãnh liệt, rõ ràng vẫn là cái tư thế đơn giản bình thường nhất, nhưng tại sao lại cảm thấy không giống nhau.

Hai chân buông lỏng của Lưu Diệp thử ôm lấy eo anh, cô hít sâu thả lỏng chính mình...

Rõ ràng tối qua vận động kịch liệt như thế, nhưng buổi sáng hôm sau không hề nhìn thấy một chút mệt mỏi trên gương mặt Khương Nhiên.

Lưu Diệp giãy giụa rời khỏi giường, xếp chăn gối gọn gàng, lúc tay cô cầm gối, phát hiện dưới gối có mấy cọng tóc bị đứt.

Có lẽ do tối qua quá mạnh mẽ, nên vài sợi tóc bị kéo đứt rồi.

Lúc cô cầm mấy sợi tóc lên, đột nhiên nghĩ ra một ý, thừa dịp Khương Nhiên cạo râu, cô vội vàng tìm trên giường, rất nhanh tìm thêm được vài cọng tóc nữa.

Vô tình nhớ lại cảnh tượng trên giường tối qua, chắc là anh không chỉ dùng một tư thế, về sau, Khương Nhiên dùng thêm hai tư thế rất kỳ quái.

Cô bị choáng váng, cuối cùng bò trên người Khương Nhiên, sau đó theo động tác của anh mà chuyển động, bị đè nặng...

Thân thể không ngừng đổi tư thế...

Cô cũng không biết đến cuối cùng thân thể bị co quắp, vẫn tiếp tục cái kia một lần...

Máu huyết sôi sục, sau đó cả người nhẹ nhàng như muốn...

Khương Nhiên vừa từ toilet đi ra, cô không dám nghĩ nữa, bây giờ chỉ cần nhìn thấy Khương Nhiên, cả người cô liền nóng lên.

Lập tức nóng như lửa đốt.

Hình như Khương Nhiên cũng có cảm giác như vậy, thời điểm hai người ăn cơm không dám nhìn đối phương.

Nhưng nếu không nói câu nào lại xuất hiện tình huống cả hai không hiểu nhau, Lưu Diệp cảm thấy bản thân nên nói nhiều một chút.

Cô cũng nói suy nghĩ của mình cho Khương Nhiên nghe.

Thật ra cô không không yêu cầu thứ gì hết, cô cảm thấy những người đi qua thăm cô của mình cũng phải trả tiền, vậy tóc của cô cũng có thể bán kiếm tiền?

Đây chính là hàng thật giá thật đó, mà hiện tại thân thể của cô vẫn chưa bị đánh gục.

Nếu cô có bán tóc mà nói cũng không sợ bị người xấu lợi dụng.

Lại nói đồng tóc này vứt đi cũng không có tác dụng gì, chỉ bằng lợi dụng nó kiếm ít tiền, có chút tiền rồi, mặc kệ là cô muốn bồi thường cho bọn người Vũ Mị, hay đám Tiểu Điền Thất, thậm chí bên Dã Thú cũng có thể dùng đến.

Nhưng cô không nói chuyện này với Khương Nhiên.

Chẳng qua vì cô cảm thấy lo lắng, dù sao Khương Nhiên cũng rất ngang ngược, có khi sẽ không chịu nhân nhượng chuyện này.

Nói chung làm hòa xong rồi tính, cho nên sáng nay nói mấy câu với Khương Nhiên mới tốt, sau khi nói xong, liền nghe thấy Khương Nhiên trả lời: “Cũng được, dạo trước nhà Hà Hứa mở lời muốn hợp tác với tôi, nhưng bị tôi từ chối, nếu em đã muốn vậy, thì tôi sẽ thử liên lạc với bọn họ.”

Khương Nhiên ngừng một chút, ánh mắt nhìn cô chăm chú: “Tối nay tôi có thể yêu em không?”

Thiếu chút nữa Lưu Diệp phun hết nước canh ra khỏi miệng, nhưng cô vẫn cố chịu đựng cảm giác xấu hổ, mặt đỏ hồng gật gật đầu.

Tuy nhiên Lưu Diệp không ngờ, năng lực làm việc của Khương Nhiên hết sức nhanh, buổi sáng mới đồng ý với cô, buổi chiều đã có tin tức.

Lúc Quan Chi chuẩn bị dẫn cô qua, cô rất biết điều, ở trên đường đi hỏi Quan Chi đủ thứ vấn đề, sợ chính mình nói sai gì đó.

Quan Chi vội vàng trấn an cô, nói cô, người tới lần này là tộc trưởng của nhà họ Hà Hứa, chủ yếu bàn bạc chuyện hợp tác làm ăn, cô không cần phải lo lắng quá, sở dĩ nhà Hà Hứa làm ăn phát đạt có tiếng trên thế giới, bởi vì bên ấy không tham dự vào đấu tranh chính trị, mặc kệ là chính phủ hay Khương gia, bên Hà Hứa đều giữ vững trung lập.

Lúc bước vào văn phòng Khương Nhiên, Lưu Diệp có hơi bất ngờ.

Cô cho rằng người đứng đầu gia tộc lớn mạnh như vậy phải là một lão già hơn năm mươi, không nghĩ tới lúc này người ngồi đối diện Khương Nhiên lại là một người trẻ tuổi.

Mà người này khác xa với mấy người đàn ông cô từng nhìn thấy, phái nam ở thế giới này ít nhiều đều có chút ít tình cảm, cho dù là Mậu Ngạn Ba hay là Khương Nhiên.

Chưa bao giờ nhìn thấy người nào kỳ lạ như vậy, ngay cả khoe mất đuôi mây đều mang ý cười, còn nữa tóc người này rất dài, khác xa với mái tóc ngắn của Khương Nhiên, có lẽ nhà Hà Hứa là một gia tộc tóc dài.

Cô đặc biệt chú ý, phát hiện phần dây cột bím tóc đen kia là một vòng kim loại màu đen, dường như phía trên có dấu hiệu của gia tộc.

Lúc cô đang ngẩn người, Tộc trưởng Hà Hứa đã chạy tới trước mặt cô.

“Phu nhân, ngài khỏe chứ, kẻ hèn này là Hà Hứa Hữu Tiễn.” Người nọ lịch sự phong độ cúi chào.

Lưu Diệp lập tức ngẩng người, cô cho rằng giọng nói của Khương Nhiên là dễ nghe lắm rồi, không ngờ còn có người có giọng nói còn dễ nghe hơn Khương Nhiên, nhưng mà giọng người đàn ông này quá dịu dàng đáng yêu, so với loại đàn ông thành thực như Khương Nhiên vẫn có chút khác biệt.

Hơn nữa người này thật sự nhiệt tình, vội vàng giờ tay ra muốn bắt tay cô.

Lưu Diệp sợ người ta thấy mình thất lễ, nhanh chóng giờ tay nắm tay đối phương, có điều trên tay người này vẫn đeo bao tay màu trắng.

Nắm bàn tay trơn bóng, cảm thấy có chút mát mẻ.

Hơn nữa sau khi Lưu Diệp nhìn thấy anh làm những chuyện này, trong lòng liền nổi lên nghi ngờ, vừa nghĩ tới đối phương là thương nhân ngay cả thảm cỏ cũng có thể bới lên bán kiếm tiền, Lưu Diệp nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Anh.. anh sẽ không lấy bao tay này đi bán chứ?”

“Sao có thể, tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm” Người nọ vừa nói vừa giờ bàn tay kia về phía cô, cười tủm tỉm: “Còn cái này thì đem đi đấu giá.”

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nắm lấy tay cô.

Gian thương này cười y hệt một con hồ ly!!

***!!

Cô có thể thu phí bản quyền không?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 41

Editor: Sam Sam

Beta: Dung Cảnh

Lưu Diệp cảm thấy quá quái bách, khiến cô lo lắng hơn còn có thái độ của Khương Nhiên với chuyện này.

Cô cho rằng nhất định Khương Nhiên sẽ chán ghét người khác đụng chạm vào cô, kết quả anh ta không nói gì, chỉ bảo hai người đi vào phòng làm việc bên cạnh đề bàn chuyện.

Lúc Lưu Diệp nghe nói như thế còn có ý liếc nhìn Khương Nhiên, Khương Nhiên đang vội vàng tự tay xử lý chuyện này, bộ dạng giải quyết việc đó khiến cô hơi bất ngờ.

Thậm chí trong quá trình làm việc Khương Nhiên cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô cho rằng Khương Nhiên rất để ý quan tâm đến chuyện của cô.

Hiện tại cứ để mặc cô như thế, cô cảm thấy lo lắng, cô lớn như vậy rồi nhưng đừng nói chuyện làm ăn với người khác, ngay cả chuyện mặc cả cũng không phải là sở trường của cô.

Hơn nữa vừa nhìn người đối diện đã thấy không phải là người lương thiện gì.

Nhưng mà Lưu Diệp không rút đầu lại, vốn là chuyện của mình, nếu phải làm thì dù không thích ứng được thì cô cũng phải kiên trì.

Chờ lúc hai người tới phòng làm việc, cô hít sâu một hơi, cẩn thận lấy chút tóc của mình ra.

Đối phương là gia tộc Hà Hứa nổi danh ở bên ngoài nên cô hơi lo lắng, rất sợ một khi lấy ra mấy sợi tóc của mình sẽ khiến họ tức giận, *** chỉ mấy sợi

lông rách này, đáng giá để lão tử cố ý đi một chuyến à, cô đền bù tiền cho tôi!!

Lúc cô đang thấp thỏm lo sợ chờ câu trả lời, chỉ thấy sau khi Hà Hứa Hữu Tiễn nhìn thấy thứ cô lấy ra, bỗng nhiên gương mặt luôn tươi cười ngừng lại một chút, sau đó anh ta cũng nhanh chóng lấy một vật ra rồi chụp hình mấy sợi tóc kia, lúc chạm vào tóc, thậm chí anh ta còn đổi giọng tay.

Bộ dạng cẩn thận như vậy giống như thứ anh chạm vào không phải là tóc mà là thỏi vàng.

Không đúng, cho dù là vàng cũng không cần phải căng thẳng như thế.

Bộ dáng kia tưởng như là chạm vào một loại trần phẩm tuyệt thế, ánh mắt sáng lấp lánh có thể dùng thay đèn pha.

Anh ta quan sát vô cùng cẩn thận, mỗi một động tác làm rất chậm.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, ngay cả Luru Diệp cũng căng thẳng theo, lúc trước cô còn cảm thấy có phải chuyện bán tóc quá khoa trương rồi không, nhưng bây giờ nhìn đối phương nghiên cứu nghiêm túc như vậy, bỗng dưng cô nghĩ đến, sẽ không phải nhờ bán tóc mà cô trở thành đệ nhất phú bà chứ?

Đến lúc đó!!

Cô nắm quyền, nhất định cô phải thuê thật nhiều thật nhiều vệ sĩ tới bảo vệ an toàn của mình, cô còn có thể hoàn thành rất nhiều chuyện...

Chẳng qua là lúc Hà Hứa Hữu Tiễn đang nghiên cứu tóc cô, bỗng dưng anh ta một sợi tóc hơi ngấn lên, xác nhận: “Cô khẳng định những thứ này đều là tóc?”

Luru Diệp hơi ngẩn người, vô thức từ một tiếng, cũng không phải đều là tóc sao.

Vì để chứng minh mình không nói sai, cô vội vàng giải thích: “Đều là của tôi, bởi vì tóc của Khương Nhiên cứng quá, cũng ngắn hơn tôi một chút, cho nên nhất định là của tôi... Anh cũng thấy đấy, mỗi một sợi cũng rất mềm, cứ so sánh với tóc của tôi đi...”

“Phu nhân.” Anh ta cười cắt đứt lời cô: “Không phải tôi nghi ngờ lai lịch của mấy sợi tóc này, chỉ là muốn xác nhận lại, bởi vì có liên quan đến những cái đó... Theo lý thuyết thì giá cả cũng cao hơn một chút...”

Lập tức mặt Luru Diệp đỏ ửng, đã hiểu rõ điều mà đối phương muốn hỏi, quả thật cô muốn tìm chỗ nào đó để trốn đi, việc này... làm cho người ta thấy không được tự nhiên.

Cô áp ứng, mặt càng đỏ hơn: “Đều là tóc...”

“À...” Không biết có phải đối phương cố ý hay không, sau khi ngắm mấy sợi tóc còn quan sát cô từ trên xuống dưới, rồi xác nhận lại: “Thật ra thì có một phần...”

“Không cần!” Cô quýnh quýng đến chết.

**** có muốn để người ta sống hay không hả?

Chẳng qua là gian thương tận tụy với công việc mà thôi, vì mở rộng phạm vi buôn bán nên vẫn còn chưa từ bỏ ý định dụ dỗ: “Sự trao đổi chất của cơ thể sẽ khiến lông rụng đi, so với những thứ tóc này mà nói...”

Thật sự cô muốn cho anh ta một đám.

Nếu như da mặt có thể lột xuống để bán, người trước mắt đã sớm làm rồi.

Cô chưa từng gặp qua loại người như thế này, nếu không nói là những người giàu có...

*** xương cũng có thể ép ra dầu!!

Nhưng mà sau khi nhìn hàng, cái tên Hà Hứa kia không nói được lời nào làm cho người ta vui vẻ.

Cô cho rằng anh ta kích động nhìn những thứ đó như vậy, ít nhất tóc của mình có thể bán giá không tệ, kết quả Hà Hứa Hữu Tiễn lại nói chuyện không có tính thực tế, sau đó lại nói về vấn đề bảo tồn, còn có thủ tục chi phí bán đấu giá nữa, vân vân, 7, 8 phần... Vốn là khả năng tính toán của cô rất kém thế nhưng đã nhanh chóng phát hiện số tiền mình có thể kiếm không nhiều như trong tưởng tượng.

Hơn nữa lúc đàm phán, cô nhanh chóng biết mình không phải là đối thủ người ta, bất kể cô phản bác anh ta như thế nào, Hà Hứa Hữu Tiễn chỉ mỉm cười đáp trả lại cô, lời nói của anh ta rất chặt chẽ, mặt không đổi sắc mà đè ép cô.

Cô bị đối phương chèn ép mấy lần cũng nói không ra lời, nhưng phải nói người kia thật quá đáng, rõ ràng lúc anh ta nói chuyện vẫn luôn mỉm cười, mỗi một câu đều khách khí như vậy.

Sau khi cô chịu mấy lần lép vế, chợt nhớ đến ưu thế trời cho của mình, đúng vậy, cô không phải là đối thủ trong đàm phán, nhưng là một người đàn ông, sẽ không có mấy ai nhẫn tâm mà tranh giành giá cả với phụ nữ chứ!

Đã đến lúc này, cô tính toán sẽ dùng chiêu mỹ nhân kế, đương nhiên những cửa hàng lớn, những khách sạn lớn cũng thích dùng nhân viên hướng dẫn xinh đẹp, mục đích chính là để chào hàng tốt hơn.

Như vậy hiện tại cô có ưu thế này, không dùng thì để làm gì, cô cố ý nghĩ suy nghĩ.

Cô nhớ chỉ cần nhìn đối phương vài lần thì rất nhiều người sẽ bị cô làm cho rối bời, đỏ mặt xấu hổ, lần trước không may Hòa Sơ cũng như vậy, sau khi bị cô nhìn mấy lần thì cũng chẳng dám ngược mắt lên nhìn.

Cô lập tức nhìn qua.

Kết quả là sau khi Hà Hứa Hữu Tiền bị cô nhìn chăm chú như vậy, không chỉ có giọng nói không thay đổi mà nụ cười còn sâu hơn nữa, anh ta còn cố ý nhướn mày, bộ dạng này tựa như chăm chú nhìn lại cô.

Ngược lại Lưu Diệp bị tên gian thương Hà Hứa này làm cho xấu hổ rồi.

*** sao biểu cảm và tiền đều không có được cả hai chứ?

Cô lúng túng cúi đầu, cô là người có da mặt mỏng mà.

Lúc này nghe đối phương đã ngừng lại, cô không nhận được nhớ lại năm đó mình bị người ta lừa mua loại dầu gội mới ra gì đó, cái gì mà khăn mặt ma thuật nữa...

Còn có mấy tổ chức linh tinh kêu gọi cứu trợ cho ai đó, nhớ năm đó học đại học, cô cũng nước mắt lưng tròng góp rất nhiều tiền, sau đó phải ăn mặc tiết kiệm, cô còn cảm thấy tiền của mình được dùng với việc chính đáng nữa, sau đó vào một ngày lúc cô đang lướt web, bị người ta dùng hết cho việc mua xe nổi tiếng và túi hàng hiệu, nhớ tới năm đó thật muốn phun hết gói mì 6 tệ 1 túi mì đã ăn vào mặt mấy tên rửa rặt đầu đó.

Dường như lúc này cô bị tên gian thương họ Hà kia quán vào, nhưng mà dừng lại một chút, cô cố gắng chỉnh lại suy nghĩ của mình, chuyện này không giống mấy thứ như khăn lông hay dầu gội, cô đã quá ngốc nghếch, giá trị duy nhất cũng chỉ là mua bán mấy thứ này.

Hơn nữa hiện tại đi tới nước này, sau này hợp tác càng khó nói chuyện.

Cô cố gắng học mỉm cười theo mấy người buôn bán, thân nhiên: “Chính là... Chính là tôi nghĩ, tôi tìm anh cũng không phải là muốn hợp tác với anh, tôi cảm thấy, cái này là do tôi tự làm ra, sản phẩm này không phải do anh làm ra, chỉ là tôi mời tới làm đại diện... Đứng rồi, chính là đại diện...”

Cô cố gắng sắp xếp từ ngữ một cách khó khăn, lúc cô đang cố gắng diễn đạt ý nghĩ của mình, cô có thể cảm thấy tên gian thương trước mặt không có ý định cắt ngang lời cô đang nói.

Cô cảm thấy vui vẻ trở lại, giống như mình đang là người chiếm ưu thế vậy, cô không ngừng cố gắng nói: “Anh không phải là người sở hữu toàn bộ sản phẩm, chẳng qua anh là người đại diện buôn bán mà thôi, nếu như anh đưa ra điều kiện không thích hợp với tôi thì tôi cũng có thể tìm người khác để xem xét thử.”

Hít sâu một hơi, Lưu Diệp nhớ tới những thứ đã thấy trước kia, cô không nhận được lại lắm bầm một câu: “Đầu óc tôi không được tốt, nhưng mà...”

Mặc dù cảm thấy Khương Nhiên cứ để cô tự mình xử lý chuyện như vậy là điều ngoài ý muốn, nhưng nhớ tới Mậu Ngạn Ba không nói tiếng nào đã lập ra quỹ bảo hộ phụ nữ, cô cũng tình nguyện chọn cách làm của Khương Nhiên.

Cô không hiểu những đạo lý lớn, nhưng đạo lý làm người thì cô rất rõ.

“Được.” Nụ cười của Hà Hứa Hữu Tiền nhanh chóng được thu lại, rất nhanh lấy ra một phần văn kiện.

Lưu Diệp buồn bực vừa nhận lấy, chỉ thấy trên đó ghi rất rõ ràng, hơn nữa điều kiện lại vô cùng tốt, đơn giản chính là giống như Hà Hứa Hữu Tiền đi làm không công cho cô, cô buồn bực liếc mắt nhìn anh ta.

Hà Hứa Hữu Tiền mỉm cười, ít nhiều không giống trước đó: “Xin phu nhân tin tưởng thành ý của tôi, chẳng qua những việc lúc này chỉ để vui vẻ một chút với ngài thôi, không nghĩ tới phu nhân thông minh vượt xa ngoài dự liệu của tôi, khiến tôi vô cùng khâm phục, chẳng qua phu nhân, sau này sẽ có rất nhiều lần đàm phán buôn bán, hơn nữa bản thân phu nhân là người có giá trị buôn bán rất lớn, bất kể là phí phát ngôn hay là phí biểu diễn, chỉ cần phu nhân muốn thì cũng có thể kiếm được số tiền trên trời mà không ai có thể tưởng tượng được, vừa đúng lúc gia tộc họ Hứa của chúng tôi có quan hệ tốt đẹp với cửa ngõ, xin phu nhân suy tính chuyện hợp tác với chúng tôi, tôi nguyện ý hủy bỏ tất cả công việc, sẽ ở bên cạnh làm người đại diện cho phu nhân...”

Sau khi nói xong những lời đó, Hà Hứa Hữu Tiền nhanh chóng đứng lên rồi cung kính vái một cái đầu với cô.

Lưu Diệp thật không hiểu được.

Nhưng nhìn bộ dạng nhẹ nhàng đúng mực của đối phương, còn chân thành nhìn mình, cô không nhận được cũng có chút đặc ý.

Chẳng lẽ những lời mình nói làm cho đối phương bị trấn trụ sao?

Mặc dù điều kiện trong hợp đồng rất tốt, nhưng cô muốn đưa cho Khương Nhiên xem.

Ít nhiều cô có tâm tư của mình, bởi vì Khương Nhiên là một quân nhân, thích nói cô không có đầu óc, cô rất muốn chứng minh cho anh thấy giá trị của bản thân!!

*** phụ nữ cũng có thể tài giỏi, cũng biết cách nói chuyện làm ăn!!

Chẳng qua lúc cô gặp Khương Nhiên, thấy anh bận rộn rất nhiều việc, không ít người đang báo cáo công việc với anh.

Cô im lặng đứng bên cạnh một lúc lâu, kết quả là tình hình nhanh chóng trở nên kỳ lạ, vốn là tốc độ báo cáo của người kia còn đang bình thường, bỗng nhiên trở nên cà lăm, còn mấy người chờ báo cáo thì ra sức liếc trộm, xoa chân, vuốt tóc.

Cuối cùng Khương Nhiên vẫn đang cúi đầu suy nghĩ vấn đề cũng đã phát hiện ra tình hình này có chút không đúng, anh vội vàng bảo những người đó đi ra ngoài.

Sau đó ngẩng đầu lên, Khương Nhiên lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lưu Diệp cũng không nhịn được bật cười, cô đặc ý đưa hợp đồng tự cô đàm phán cho Khương Nhiên xem.

Giống như muốn khoe khoang, cô vừa định mở miệng giới thiệu thành quả của mình.

Khương Nhiên đã nói trước: “Có phải tên gian thương đó đưa cho em nhiều điều kiện ưu đãi?”

Lưu Diệp lập tức ồ lên một tiếng, làm sao mà giống như Khương Nhiên cũng ở chỗ đó vậy.

Về mặt Khương Nhiên không thay đổi, anh tiếp tục nói: “Sau đó dùng những ân huệ còn con đó, dụ dỗ em ký mấy cái khác, trong thời gian đó còn a dua nịnh hót, khen ngợi em các kiểu?”

Lưu Diệp hơi ngẩn người, nhưng mà cái người Hà Hứa Hữu Tiễn làm vậy không phải bởi vì khâm phục cô sao?

Là muốn lừa dối cô đàm phán cái khác...

Khương Nhiên thân nhiên bình luận: “Gian thương ăn tươi nuốt sống như cậu ta, đoán chừng sẽ gạt em theo chân bọn họ hợp tác lâu dài.”

Anh xếp đồng tài liệu trên bàn lại, trên bàn làm việc của anh có một chiếc máy tính bảng rất lớn.

Anh trượt trượt như xác nhận cái gì đó.

Sau đó anh ngẩng đầu lên, cười nói: “Tôi có năm phút để nghỉ ngơi, đến đây...”

Anh kéo cô vào trong ngực.

Lưu Diệp cảm thấy rầu rĩ.

Có lẽ Khương Nhiên cũng cảm nhận được tâm trạng của cô, chẳng qua không hiểu vì sao cô lại không vui.

Hai người gần nhau như thế, Lưu Diệp nhìn hàng lông mi dài, đôi mắt xinh đẹp của anh, không nhịn được nói thầm: “Tôi cho rằng mình... tất lợi hại...”

“Không có cách nào.” Khương Nhiên chân thành an ủi cô: “Trời sinh chỉ số IQ của em thấp.”

Lần này cả người Lưu Diệp cảm thấy không tốt chút nào.

Khương Nhiên lại muốn dỗ dành cô vui vẻ hơn, bỗng dưng anh nói: “Đúng rồi, hôm qua em nói phải giúp bạn em chuyện gì đó mà, tôi đã cho người liên lạc với bọn họ, bây giờ em muốn nói chuyện với họ một chút không?”

Vốn cô vẫn còn tức giận, hiện tại vừa nghe nói có thể liên lạc với bọn Vũ Mị, Lưu Diệp chẳng thềm quan tâm tới tức giận, hiện tại cô rất lo lắng cho bọn họ, sợ đám Vũ Mị vì cô mà gặp tổn thất gì đó không bù lại nổi.

Khương Nhiên giúp cô ấn điện thoại, có lẽ nhân viên bên ngoài của anh đã tìm được số điện thoại của Vũ Mị.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, chẳng qua người nghe không phải là Vũ Mị mà là giọng nói khàn khàn của mẹ Tang, nghĩ tới cảnh mẹ Tang khóc lóc kể lể trước máy quay, còn mắng mấy lời lưu manh nữa, Lưu Diệp cảm thấy khó chịu.

Dù như thế nào, bị lấy hết quần áo cũng thật sự khiến người ta không chịu nổi, không biết làm sao mẹ Tang với Vũ Mị làm sao mà chịu đựng được...

Chẳng qua cô còn chưa mở miệng, mẹ Tang ở đầu dây bên kia đã nói dềnh dềnh giống như băng đậu*: “Này? cô thuộc đài truyền hình nào, phỏng vấn thì phải thu lệ phí, hơn nữa tuần này tôi không có thời gian, từ sáng đến tối đều không có, cô muốn xếp hàng thì ít nhất phải cầm tới 26 triệu... Lòi của

bên xuất bản nói gần đây không có kế hoạch này...”

*băng đậu: một món ăn vặt của Trung Quốc.

Lưu Diệp hơi há hốc mồm, cộc lốc hỏi: “Các người không sao chứ?”

“Này? người này... Phong vấn thì phải đưa phí, không nói giả cả trước thì không cần bàn nữa...”

Lưu Diệp im lặng trong chốc lát.

“Nhưng mà nếu các người muốn biết tình hình của cuốn sách mới thì tôi cũng có thể tiết lộ một chút, cuốn sách mới về nghề nghiệp người phụ nữ tên ‘Chuyện xưa của tôi và phụ nữ không thể nói’, tuyệt đối lấy tư liệu từ hiện thực, khoảng ngày mai thì sẽ phát hành trên toàn cầu, giá bán là 177 đồng...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 42

Editor: Sam Sam

Beta: Dung Cảnh

Lưu Diệp yên lặng không nói gì sau đó ngắt điện thoại.

Cô lặng lẽ thở dài, đã từng có một cơ hội kiếm tiền đặt trước mặt cô, cô không quý trọng, đợi đến lúc mất đi thì hối hận đã không kịp nữa, nếu như trời cao có thể cho cô thêm một cơ hội, cô muốn nói, có đầu óc mới có thể kiếm được nhiều tiền!

Hơn nữa *** đều có xuất thân nghèo khổ, thế nào mà người khác có thể nghĩ ra còn cô lại không nghĩ ra được chứ!!

Đầu óc cô bị dán giấy sao?!

Lúc trước trốn cũng trốn rồi, tránh cũng tránh rồi, hiện tại thật vất vả mới có chút lợi thế, vậy mà để cho gian thương tính kế rồi còn bị người ta lợi dụng các kiểu, cô là người thế nào vậy?!

Nhưng mà trước tiên cô phải nói chuyện với người quản lý của mình một chút, cô hắng giọng rồi nghiêm túc lên, thương lượng với người quản lý rắc rối của mình: “Khương Nhiên, tôi có việc nhỏ muốn bàn với anh, em đoán không ra thái độ của anh, bởi vì mới vừa rồi anh để tôi tự đi đàm phán với Hà Hứa Hữu Tiền, có phải anh cũng sẽ không tham gia vào chuyện này hay không?”

Khương Nhiên ra vẻ đương nhiên: “Không phải em muốn độc lập sao?”

Lưu Diệp nhìn ánh mắt anh, muốn biết khi anh nói những lời này có bao nhiêu thật lòng, không nói đến con người anh, cũng không nói có phải cô có phải là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này hay không, một vài đàn ông có chút thành tựu đều không muốn bạn gái hay vợ mình ra ngoài “xuất đầu lộ diện” đó.

Càng không nhắc đến những người phụ nữ khuê các thời cổ đại không thể bước ra khỏi cổng.

Nhưng mà nhìn vào đôi mắt đó, bỗng nhiên cô cảm thấy yên tâm hẳn lên, dường như thật sự Khương Nhiên tôn trọng ý kiến của cô, muốn thực hiện chuyện độc lập, tự do mà tối qua bọn họ nhắc tới.

Ít nhất trong mắt anh không thấy được dục vọng chiếm đoạt, muốn bắt cô ở nhà sinh con cho anh.

Ít nhiều Lưu Diệp cũng có chút cảm động, cho nên nói sinh vật phái nam này, phải dành cho họ chút thời gian để nhanh chóng tiến bộ, không cần phải nói chuyện hay tiếp xúc nhiều, họ cũng có thể trở thành đàn ông tuyệt thế đấy.

Cô tiếp tục nói: “Trước tiên anh đồng ý với tôi sẽ thả bạn tôi ra, sau đó tôi có ý kiến, tôi nghĩ anh cũng đã bằng lòng tôn trọng ý nguyện của tôi, cũng cho tôi quyền tự do, cho nên tôi muốn làm việc tốt hơn một chút, dù sao một cây làm chẳng nên non, giống như anh nói là tôi rất ngốc, tôi muốn nhờ bọn họ giúp tôi xây dựng công ty, đúng vậy... Chính là mọi người phân công hợp tác...”

Lúc Lưu Diệp nói những lời này, cô tràn đầy chờ mong nhìn Khương Nhiên ở trước mặt mình.

Khương Nhiên không trả lời, chẳng qua nâng cằm cô lên rồi hôn cô.

Lưu Diệp không biết đây có tính là vì mục đích của mình mà lấy lòng anh hay không, trước kia cô không đáp trả lại nụ hôn của Khương Nhiên, nhưng lúc

này đây cô lại chủ động hôn lại anh.

Năm phút nghỉ ngơi trôi qua nhanh chóng, mặc kệ lúc trước Khương Nhiên đã nhiều lần chìm đắm trong đó, nhưng lúc làm việc thì vẫn nhanh chóng thay đổi thành bộ dạng nghiêm trang, thời gian vừa đến liền ngừng hôn cô, giúp cô sửa sang lại tóc cùng cổ áo, ngược lại Lưu Diệp cảm thấy cả người ngẩn ngơ, bị hôn nên đầu óc choáng váng, đôi chân mềm nhũn.

Đợi đến khi cô rời khỏi phòng Khương Nhiên cũng là lúc cô gặp lại Hà Hứa Hữu Tiền.

Lưu Diệp không biết có phải anh ta cố ý hay không, dù sao xem bộ dạng anh ta nhìn cô, rõ ràng cho thấy đã quan sát cô, hơn nữa còn trắng trợn quét mắt nhìn môi cô.

Cô bị nhìn nên vô cùng lúng túng, cũng nghi ngờ có phải vừa rồi cô với Khương Nhiên hôn nhau quá mức nên môi bị sưng lên rồi.

Nhưng mà Lưu Diệp đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cố gắng bày ra dáng vẻ của một người phụ nữ có năng lực nói: “Thật ngại quá ngài Hà Hứa, đề nghị của anh rất tốt nhưng xét cho cùng thì gần đây công ty của tôi đang trong quá trình xây dựng, đoán chừng phải đợi một thời gian nữa mới có thể tiếp tục hợp tác với anh.”

Hà Hứa Hữu Tiền nghe vậy liền nhú mày nhìn cô.

Lưu Diệp giả vờ bình tĩnh trả lời: “À, chờ công ty chuẩn bị xong, tôi sẽ thông báo cho anh, hy vọng đến lúc đó chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác.”

Trước kia ít nhiều gì Lưu Diệp cũng nhiệt tình tiếp đãi Hà Hứa Hữu Tiền, bởi vì trong thâm tâm cô cảm thấy có thể hợp tác cùng nhau thì cũng là bạn bè, ít nhất phải tạo mối quan hệ tốt đẹp với nhau.

Nhưng bây giờ dần dần cô hiểu ra một đạo lý, mặc kệ cô có đối xử tốt hay không tốt với ai đó, lòng tốt của cô cũng luôn đặt ở đó, mà hoàn toàn ngược lại chính là, bởi vì cô quá tốt với người ta nên có thể lộ ra nhiều sơ hở để người ta lợi dụng.

Cho nên cô không tự mình đi tiễn Hà Hứa Hữu Tiền mà để cho cảnh vệ trực ban thay cô tiễn anh ta.

Đợi đuối Hà Hứa Hữu Tiền xong, Lưu Diệp không nói hai lời vội vàng chạy đi tìm bọn Tiểu Điền Thất.

Chẳng qua trên đường đi cô rất lo lắng, không biết đối phương nhìn thấy mình sẽ ra sao, không biết tại sao lại bị giam ở đây, đoán chừng nhìn thấy cô sẽ rất tức giận đúng không?

Dọc đường cô thấp thỏm lo lắng, được Quan Chi dẫn đến phòng tạm giam.

Lúc đang đợi cô căng thẳng đến mức xoay quanh tại chỗ.

Chẳng qua lúc gặp lại đám người Tiểu Điền Thất, tình hình không giống như cô dự đoán một chút nào.

Cô cho rằng ít nhất trên mặt cũng sẽ rất dịu dàng cùng kích động, ví dụ như Tiểu Điền Thất xúc động chạy tới ôm cô rồi bật khóc, bất kể là oan ức hay là chỉ trích cô cũng được.

Nhưng mà sau khi Tiểu Điền Thất cùng Dã Thú được gọi ra, hai người không hẹn mà cùng đứng cách thật xa, cố ý nói rộng khoảng cách với cô.

Trước kia bọn họ rất thân thiết giống như người một nhà.

Hơn nữa vẻ mặt hai người kia không phải là phản khởi, cũng không vui vẻ, cứ thật thà như vậy nhìn cô.

Bộ dạng này giống như thấy được người ngoài hành tinh.

Cô khó mà thích ứng, dù bọn họ mắng cô mấy câu cũng được, đứng cách xa như vậy nhìn cô khiến cô cảm thấy bọn họ đều trở nên xa lạ.

Cô vội vàng tiến lên từng bước, chẳng qua giống như bị hù dọa, lúc cô đến gần, Tiểu Điền Thất theo bản năng lùi về sau từng bước, trên mặt càng hiện vẻ hoảng sợ bất an.

Ngược lại, Dã Thú khá hơn một chút so với Tiểu Điền Thất, anh ta ngồi chồm hóm xuống đất vẽ vòng tròn, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cô cũng không chịu.

Quan Chi dẫn cô đi xem rất không hài lòng, thúc giục cảnh cáo hai người kia: “Này, hai người các người! Phụ nhân tới thăm các người đó, chú ý thái độ!”

Lưu Diệp vội vàng ngăn Quan Chi, cô cẩn thận bước từng bước về phía trước, lần này rốt cuộc Tiểu Điền Thất cũng dừng bước.

Lưu Diệp cho rằng bọn họ đang giận mình, cô lập tức cúi người giải thích với bọn họ: “Thật ngại quá, bởi vì có quan hệ với tôi mà hai người phải chịu khổ rồi... Điền Thất, Dã Thú, tôi sẽ bồi thường cho hai người, hôm nay tôi đã bán tóc của mình, nghe nói có thể bán được rất nhiều tiền... Sau này tôi còn muốn làm ăn, cho nên nếu hai người muốn, tôi muốn mời hai người ở bên cạnh tôi, nếu không muốn cũng không sao, tôi sẽ bồi thường tiền để các người sống thật tốt.”

Nhưng bất kể cô có nói gì, cô nhận ra Tiểu Điền Thất và Dã Thú đều im lặng không nói.

Giống như bọn họ không dám dung nhập vào cuộc sống của cô, không dám đến gần cô, cảm giác đó khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cô vẫn là Luru Diệp của trước kia, khác biệt duy nhất là bị người khác biết mình là phụ nữ, nhưng bản chất của cô vẫn không thay đổi.

Cô vẫn là Luru Diệp ngốc nghếch và lá gan rất nhỏ.

Trong lòng cô, cô xem bọn họ giống như người thân của mình.

Cô hơi kích động, ánh mắt cũng trở nên chua xót.

Bất kể là hiện tại Khương Nhiên bảo vệ cô, còn có Hà Hứa Hữu Tiền mà cô vừa mới gặp, những người đó luôn toan tính với cô.

Chỉ có những người này mới đối xử với cô nhưng người bình thường.

Cô không muốn tình cảm giữa bọn họ bị thay đổi.

Nhưng mà cô không tức giận, cô biết đám người Điền Thất cần một quá trình để tiếp nhận.

Cô cố gắng nói ra hết ý nghĩ của mình, chuyện mình muốn làm, còn có những ký ức tràn về, cô vui vẻ nói với Tiểu Điền Thất biết là Khương Nhiên cũng đã đồng ý...

Bỗng dưng Tiểu Điền Thất cúi đầu, rõ ràng thằng bé còn rất nhỏ nhưng giọng nói lại nghiêm túc giống như người lớn: “Anh, không... Phụ nhân... Ngài không hiểu là ngài có ý nghĩa vô cùng to lớn với thế giới này, lỡ như tóc ngài bị người kia cầm đi làm nhân bản...”

Luru Diệp đã sớm biết bộ dáng “ông cụ non” của cậu ta nên vừa nghe vậy đã vội vàng giải thích: “Em yên tâm đi, chị đã hỏi bọn Quan Chi về mấy sợi tóc đó, bọn họ nói chị bị bệnh cho nên với kỹ thuật bây giờ mà nói, căn bản không thể nào làm nhân bản được.”

“Không riêng gì những việc đó.” Mặc dù Tiểu Điền Thất không nói rõ ràng nhưng có thể nhìn thấy bộ dạng lo lắng của cậu ta nên Luru Diệp có thể đoán được ý nghĩ của cậu ta rồi.

Thật ra thì cô cũng hiểu điều ấy, tất cả những gì cô làm đều có tiền đề nhất định, đó chính là Khương Nhiên đồng ý cho cô làm những việc ấy.

Anh đã chấp nhận, cho nên cô có thể có chút tự do trong một phạm vi nhỏ khi anh đồng ý, nhưng nếu như một ngày nào đó Khương Nhiên nói câu không thể.

Như vậy thì thật sự không thể làm gì nữa.

Mặc kệ Khương Nhiên rất tốt với cô, nhưng vẫn sẽ quản cô như chó cưng vậy.

Ở trước mặt Khương Nhiên, từ đầu cô hoàn toàn không được xem là một người tự do.

Cô hiểu điều này, nhưng con người đều phải nhìn về phía trước, không thể bởi vì lo sợ kết quả mà không dám làm, nếu không thì thật sự sẽ không làm gì được.

Cô ngốc nghếch, nếu như không tính bên bị thì chẳng có chút ưu điểm gì.

Có lẽ sau khi nghe cô nói thì Tiểu Điền Thất cũng hiểu ý, nhưng mà Dã Thú lại rất kỳ lạ, không nói đồng ý hay không.

Nhưng cô nói nếu không mang anh ta đi sẽ anh ta sẽ im lặng mà lắc đầu không nói.

Cuối cùng Luru Diệp cũng phải sắp xếp bọn họ đến bên cạnh mình.

Chỉ là mặc kệ họ làm gì cũng phải có ít nhất năm sáu vệ sĩ giám sát.

Thỉnh thoảng Quan Chi có thể bắt gặp tới tuần tra một lần.

Nhưng cô cũng không chú ý những chuyện đó, cô còn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Cô không hiểu cách điều hành công ty ở thế giới này, ít nhất trước khi mở công ty cô phải học những kiến thức cơ bản, không nói đâu xa, trong ba người thì cũng phải có một người tính sổ sách chứ?

Đến lúc đó mấy thứ thu nhập cần hoạt động thế nào, còn có cơ quan thuế, cô cũng cần được Quan Chi dạy bảo.

Lúc cô nói những chuyện này cho Tiểu Điền Thất nghe, cậu ấy lại không hề lo lắng mà trả lời cô: “Chị, những việc ấy rất đơn giản, chị chỉ cần bỏ ít thời gian xem vài cuốn sách với em là được.”

Đôi khi đứa bé kia thật thông minh.

Dù sao đầu óc cô luôn như đầu gỗ, muốn học cũng không học được nên cô đơn giản giao chuyện này cho Tiểu Điền Thất.

Cô bắt đầu suy nghĩ mấy thứ điều lệ của công ty.

Hơn nữa việc này giống như đùa giỡn, cô lo sợ không có chút kinh nghiệm nào, hơn nữa lại thêm một cậu bé còn nhỏ, tên người lớn duy nhất thì ngu ngơ không khác gì một tên đại ngốc, thêm vào đó, hiện tại người đó cũng không dám nhìn cô, ba người bọn họ vậy mà phải bắt đầu bằng việc hợp tác với bọn gian thương, trong lúc đó còn phải suy nghĩ vấn đề về Khương Nhiên...

Làm việc với một tên đại ngốc như thế cũng khiến người ta lo lắng, cô nhìn về phía Dã Thú vẫn luôn im lặng, cô suy nghĩ một hồi lâu, không biết nên đề tên to xác đó làm gì.

Chẳng lẽ để anh ta làm đội trưởng đội bảo vệ?

Nhưng những người bên cạnh cô còn chưa bảo vệ cô đủ đâu, nghĩ như vậy giống như Dã Thú tốt hơn rất nhiều...

Mấy ngày nay bọn họ xúm lại bắt đầu chuẩn bị đủ thứ chuyện, nghiên cứu các tài liệu cùng số liệu có khả năng sẽ phải dùng đến.

Có nhiều thứ Lưu Diệp nhìn hoa mắt cả mắt.

Hơn nữa chỗ bán đấu giá của Hà Hứa Hữu Tiền cũng nhanh chóng có tin tức, quả nhiên gia tộc Hà Hứa là một gia tộc đáng tin, lúc ban đầu ký hợp đồng, để chứng thực không dùng những thứ kia nên Hà Hứa Hữu Tiền còn có ý phát trực tiếp lần đầu giá này trên phạm vi toàn thế giới.

Nhìn thấy mọi người cùng tổ chức buổi bán đấu giá công khai, cục diện có chút dọa người.

Vốn là Lưu Diệp cùng Tiểu Điền Thất đang xem đám người Quan Chi thương lượng vấn đề công ty mới, nhất là về số tiền đầu tư ban đầu, Dã Thú là người trải đời nhất trong ba người, nên nói thế nào thì con số dự tính cũng đến mười triệu chẳng?

Lúc ấy Lưu Diệp còn chưa nắm được chủ ý, cảm thấy có phải Dã Thú đã dự tính quá cao hay không, tất cả mọi người đều si mê với sợi tóc của cô.

Kết quả khi mò ti vi liền thấy buổi đấu giá đã được bắt đầu.

Khiến cho Lưu Diệp thất vọng chính là rõ ràng buổi đấu giá rất nhiệt liệt, thế nhưng kết quả hồ giá cũng chỉ có mười hai mươi ba.

Cô rất buồn bực, trong lòng thầm nghĩ có điều gì không đúng sao?

Làm sao có thể thấp như vậy? Số tiền đó có bằng số tiền để phát sóng trực tiếp hay không?

Về mặt cô tràn đầy nghi ngờ, kết quả à thấy Tiểu Điền Thất run rẩy chỉ tay vào một góc trên màn hình, vốn là giọng nói của Tiểu Điền Thất đang ở trong gia đoạn vỡ giọng, lúc này lại càng khàn khàn the the kêu lên: “Chị, đơn vị kia chính là hàng triệu đó...”

Lúc đang nói chuyện Lưu Diệp cũng nhìn thấy đơn vị, trong nháy mắt cô hít vào một ngụm khí lạnh, cố gắng không chế cảm xúc của mình, ngón tay cô cũng đều run rẩy.

Khung cảnh Trên TV giống như mất khống chế.

Cô nhìn thấy phóng viên chạy tới chạy lui, còn có vô số người đang liên lạc với bên ngoài, con số đang không ngừng biến hóa, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm lên màn hình lớn.

Phía trên đó là con số cao đến mức cô không thể nào nghĩ tới! Con số thật to màu đỏ!

Máu của cô nhưng ngừng chảy, cô bị mấy chữ số kia dọa đứng tại chỗ.

Nhưng trong lúc mơ hồ cũng hiểu được, việc này cũng không coi là khoa trương, cô đã thấy thế giới này si mê Eve như thế nào, cô biết!!

Cô im lặng xem ti vi, ngay cả hô hấp mà Tiểu Điền Thất cũng không dám lớn tiếng.

Sau đó liền nghe người dẫn chương trình trên TV kích động nói: “Tóc của người phụ nữ duy nhất trên thế giới được bày ra đấu giá! Là hàng thật giá thật, có thể lập tức kiểm tra, thực sự có gen phụ nữ chỉ có một sợi!!! Bỏ qua thì sẽ không có cơ hội nữa đâu!!”

Có khoảng một sợi sao?!

Lưu Diệp còn cho rằng mình nghe nhầm, kết quả mấy giây sau thì người dẫn chương trình không ngừng lặp lại mấy lời đó.

Hơn nữa mỗi lần nói xong thì khung cảnh xung quanh đã cuồng nhiệt đến mức không thể khống chế.

Con số không ngừng tăng cao, xem như ở bên ngoài xem TV mà không thể chui vào màn hình, cô vẫn có thể cảm nhận được sự chấn động ở bên trong ở hoàn cảnh lạ cho người ta kích thích như vậy, Luru Diệp thấy được người đứng đầu là Hà Hứa Hữu Tiền.

Người kia vẫn bày ra nụ cười tí mắt như cũ.

Đầu óc cô đang không ngừng suy nghĩ, cô đưa cho anh ta rất nhiều sợi tóc, nhưng vì sao ở chỗ đầu giá chỉ nói có một sợi?!

Nhưng mà trong nháy mắt, Luru Diệp cảm thấy phiền muộn, đứng vậy!!

Với thứ quý hiếm như vậy, nếu bán ra ngoài khoảng mười sợi thì đoán chừng người sự nhiệt tình của người mua bán sẽ không cao như vậy, chỉ có duy nhất một sợi mới thật sự có thù đoạn.

Đạo lý đơn giản này chính là lời cảnh tỉnh!

Luru Diệp liền hiểu rõ, *** đây mới là gian thương thứ thiệt đó!!

*** đây mới là con đường kinh doanh!!

Cô nắm chặt quả đấm, vừa nhận sự ủng hộ vừa tỉnh ngộ, chợt hiểu được phải viết điều lệ công ty như thế nào, *** không phải quá rõ ràng rồi sao?

Cô lập tức kích động tuyên bố với Tiểu Điền Thất cùng Dã Thú: “Tôi biết chúng ta cần làm gì rồi, chúng ta phải tạo nhãn hiệu!”

Cô kích động vỗ bàn, lớn tiếng nói với bọn họ: “Phải làm nhãn hiệu thật cực kì đắt tiền, khẩu hiệu của chúng ta là không cần tốt nhất, nhưng phải quý hiếm nhất! Là bạn có số lượng hạn duy nhất trên toàn cầu! Có một không hai!”

Làm sao mà cô lại quên việc này, thế giới kia của cô, đàn bà đánh lộn phải vào cục cảnh sát còn ít sao?

Đàn ông dù có lợi hại có thông minh lanh lợi thì cũng phải có người hiểu thắng tranh giành, ngu như heo.

Chờ Luru Diệp cùng Tiểu Điền Thất bàn bạc xong, lúc trở về thì đã thấy Khương Nhiên ăn cơm xong nằm trên giường rồi.

Thật ra thì trước đó cô có nhận được cuộc gọi của anh, vừa nghĩ tới mình không ăn cơm với anh để làm việc, Luru Diệp cũng rất sợ xảy ra chuyện phụ nữ toàn tâm theo đuổi sự nghiệp, cuối cùng sẽ xảy ra mâu thuẫn với người đàn ông này.

Cô vội đi tới định dụ dỗ Khương Nhiên.

Sau đó cô thấy Khương Nhiên nằm trên giường lật một cuốn sách gì đó.

Bìa sách thật xinh đẹp.

Cô buồn bực liếc mắt nhìn qua, lập tức đầu muốn phình to ra, *** lại là cuốn “Tôi với phụ nữ không thể không nói chuyện xưa.”

Chắc chắn là Khương Nhiên đang tìm đoạn ghê sô pha của cô.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, Khương Nhiên ngẩng đầu lên, tay trái chống cằm trên choker cô: “Huấn luyện của em thất bại rồi sao?”

Dĩ nhiên Luru Diệp nhớ tới những chuyện dở khóc dở cười kia, cô cũng buồn rầu trả lời: “Vậy làm sao để đạt yêu cầu?”

Để tỏ vẻ sự uất ức trong lòng mình, cô còn cố ý vận ngón tay, làm động tác nâng tay vận hông nữa.

Chẳng qua lúc thực hiện động tác kia, bỗng dưng Khương Nhiên đưa tay thọc lét, cô bị nhột nên cười không ngừng, vội vàng ôm lấy cơ thể, buồn bực liếc anh một cái rồi oán giận nói: “Hơn nữa bọn anh cũng thật kỳ lạ, dựa vào cái gì mà đàn ông các anh lại phân biệt phụ nữ vậy, ngực lớn sao?”

Lúc này cô đã sớm nhớ ra mình đã là người có bộ ngực cực lớn rồi.

Quả nhiên cô nhanh chóng gặp báo ứng.

Khương Nhiên đưa tay gầy nhẹ dưới ngực cô, nhắc nhở cô chớ coi thường chính mình.

Mặt Luru Diệp liền đỏ lên, vội vàng nhích về phía sau, sợ anh lại động tay động chân với mình.

Kết quả cô còn chưa chạy trốn thật xa thì Khương Nhiên đã nói một câu khiến cô buồn bực: “Vậy em không có một chút kỹ năng nào của phụ nữ sao?”

Phì, không phải ý nói cô không có mùi vị của phụ nữ sao?

Hiện tại cô càng tức giận hơn, cô đi về phía Khương Nhiên, cảm thấy mình đã phát cáu rồi.

Mà cái người kia như thích xem dáng vẻ vừa quần bách vừa giận dữ của cô.

Để chứng minh mình cũng có mùi vị của phụ nữ, Luru Diệp vội vàng kháng nghị: “Thật ra tôi hát rất tốt.”

Cái này là ưu thế trời cho của cô, nghĩ như thế nào thì giọng của đàn ông với phụ nữ cũng khác nhau, cô muốn hát hay thì tuyệt đối có thể làm trong nháy mắt.

“Vậy hát một bài cho tôi nghe.” Khương Nhiên nhẹ nhàng nói với cô.

Trong thời gian ngắn, Luru Diệp không biết mình muốn hát bài nào, có một số bài đã lâu không hát nên đã sớm quên hết, trong chốc lát mới nhớ tới bài hát ngày xưa.

Cô nhẹ nhàng hát.

Nhưng hát không bao lâu thì Khương Nhiên đã hát cùng cô, vốn là bài hát này nam hay nữ đều có thể hát, lúc này Khương Nhiên hát lên, dần dần không còn giống với giọng của anh nữa, giọng anh dễ nghe hơn, lại hùng hậu hơn một chút.

Dần dần Luru Diệp ngưng ngừng hát, bởi vì kém quá nhiều, cô có thể cảm thấy được giọng của mình kết hợp với anh không thể xứng đôi được.

Hơn nữa đôi mắt kia nhìn chăm chăm vào cô, cô cảm thấy cổ họng mình khô khan, một xú âm thanh cũng không phát ra được.

Sau một hồi, rốt cuộc cô mới tìm lại giọng của mình, thật ra thì cô để ý tới phản ứng của anh khi cô gặp khách hàng lần đầu tiên, cô muốn biết có phải anh không vui hay không, nếu như có, cô muốn giải thích với anh.

Nghĩ như vậy, cô cẩn thận hỏi: “Khương Nhiên này, anh thấy tôi gặp khách hàng, anh có giận không?”

“Giận sao?” Khương Nhiên bất ngờ hỏi ngược lại: “Sao tôi lại tức giận chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 43

Editor: Dung Cảnh

Beta-er: Sam Sam

Khương Nhiên nói với cô một cách đương nhiên: "Tất nhiên không có gì phải tức giận, loại người này ấy, em gặp triệu lần, dù có ở chung một chỗ cũng có thể so được với tôi sao?"

Luru Diệp không thể chống đỡ được, cả thiên hạ này có ai có thể nói lời tự đại mà còn nghiêm túc như thế, không một chút để ý như vậy cũng chỉ có cái tên này mà thôi.

Cô không nhịn được sờ sờ mặt anh, nhỏ giọng nói thào một câu: "Tự mãn..."

Nhưng mà ngược lại trông anh cực kì vui vẻ, giống như có chuyện gì đáng cười lắm, còn dùng ngón tay chỉ chỉ nội dung trong sách chế nhạo cô: "Cho nên em bị cái người tên Mậu Thần kia ghét bỏ rồi hả?"

Luru Diệp cau mày nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt đảo qua liền thấy đoạn mà Khương Nhiên đang xem, là đoạn cô bị bắt nhốt trong hầm rượu khi bị ghét bỏ.

Cô buồn bực bĩu môi.

Khương Nhiên cười cười, sau đó nói thêm một câu: "Nhưng mà nhất định hiện tại tên nhóc kia đã hối hận xanh cả ruột rồi."

Ngược lại Luru Diệp có thể khẳng định điều này, cô cúi đầu, vừa tưởng tượng con một sách Mậu Thần kia, vừa nghĩ đến chuyện tên kia biết cô là con gái, càng nghĩ càng cảm thấy có hứng thú.

Vốn cô cực kì phản cảm đối với cuốn sách mà bọn Vũ Mị làm ra, nhưng hiện tại nhìn từng câu chữ trong đó cô mới phát hiện bọn họ lại viết cô sinh động như thế, cũng không đề cao cô, cũng không vì lấy lòng mọi người mà dùng mảnh khốc trong đó.

Bọn họ chỉ đơn giản ghi chép lại mọi chuyện, giống như ghi nhật ký vậy.

Trong sách, cô như em gái nhà bên, cô chống cằm nhìn, ngón tay Khương Nhiên thon dài sẽ chỉ cho cô những nơi thú vị.

Cô cúi đầu nhìn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ở trên giường nằm mà nhàn rỗi như vậy.

Còn chuyện cô làm sao lại giữ lại tiểu Điền Thất cũng được ghi lại.

Cô nhìn đến đoạn này vẫn bị nội dung câu chuyện làm cho tròn mắt nóng lên.

Cô hoài nghi có phải cô quá cao thượng rồi hay không? Mặc dù lúc trước cô rất tốt bụng nhưng mà cuốn sách bọn Vũ Mị viết quá rung động rồi.

Còn liên kết hình thái xã hội với bản năng của người mẹ, thậm chí phía sau còn có gắng viết một đoạn kêu gọi bản năng người mẹ trở lại, quả thật nháy mắt cuốn sách này được đề cao rất nhiều.

Cô cũng không biết mình lại lợi hại như thế, quả thật là tiêu biểu cho bản năng người mẹ.

Cô nhìn đến nhập thần, bỗng nhiên cảm giác có người không an phận sờ eo cô, sau đó còn muốn duỗi tay vào trong quần áo cô.

Cô thật sự sợ tới mức như muốn nổ tung, chuyện này giống như phản xạ có điều kiện, cả người cô cứng ngắc.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Khương Nhiên.

Ở khoảng cách gần như thế, dù có nhìn khuôn mặt anh nhiều lần thì vẫn cảm thấy cực kì đẹp trai, mặc kệ có nhìn gần thế nào đi nữa cũng sẽ không thấy được khuôn mặt có tí vết nào, càng đừng nói là góc độ, quả thật là đẹp trai không góc chết.

Bỗng nhiên cô to gan, không thể để mình mãi bị động, cô liền tự ra trận nắm lấy quyền chủ động.

Cô lấy dũng khí lần đầu tiên chủ động dán sát gần anh, lúc anh đang muốn nằm lên người cô thì bỗng nhiên cô dùng sức đẩy anh một cái.

Rõ ràng thấy được Khương Nhiên ngây ra một lúc.

Nhưng sau đó anh liền nhếch môi, có lẽ muốn bày tỏ thái độ đối với tư thế này, anh có chút hưng phấn nằm xuống.

Lưu Diệp đánh liều, dưới sự giúp đỡ của Khương Nhiên, cô ngồi lên người anh.

Nhưng mà lúc tiến vào vẫn rất đau.

Suýt chút nữa cô thật muốn nhảy xuống giường bỏ chạy trốn chết, nhưng Khương Nhiên đã nhanh tay ôm lấy eo cô, nửa người ngồi dậy, động tác sau đó không phải do cô quyết định rồi.

Rõ ràng là cô đang ngồi trên người anh nhưng mà cô vẫn bị động thừa nhận hết toàn bộ.

Động tác cuồng dã đó làm cho cô cảm thấy muốn vỡ tan rồi.

Khương Nhiên không thèm nháy mắt nhìn chăm chăm mặt cô.

Thân thể chuyển động một cái, da thịt trên người ma sát vào nhau.

Hô hấp của anh, nhịp tim... kề cận như vậy...

Cô cắn môi, ra sức hít thở, cố gắng thả lỏng bản thân...

Đợi đến sáng thì Lưu Diệp cảm thấy thất lưng của mình muốn đứt ra rồi.

Cho nên mới nói không có kỹ thuật thì đừng có khiêu chiến với tư thế khó, mặc kệ là tư thế nào thì vũ khí vẫn là vũ khí.

Ngược lại sáng hôm sau, Lưu Diệp phát hiện một chuyện cực thần kỳ, cô hoài nghi có phải đoàn người Khương gia Quân mua hay không.

Bởi vì cô nhìn thấy cuốn <> ở nhiều nơi, có lần thậm chí cô còn nhìn thấy vệ sĩ của cô lúc nghỉ ngơi đã vụng trộm xem cuốn sách đó.

Hơn nữa cuốn sách này cũng từng là đề tài ồn ào trên tivi, thậm chí còn có thánh nữ nào đó nói lại đã mang cuốn sách kia đưa vào thánh điện**.

** : sách của tôn giáo

Nếu nói về danh sách bán chạy thì đừng nói là số 1, cuốn sách đó quả thật có thể phá kỷ lục sách thần, vị trí đó có thể bỏ xa vị trí thứ hai đến tận vùng Seberia rồi.

Hơn nữa từ trên tivi còn có thể nhìn thấy đám người mẹ Tang, những người đó đều xem là người cao cấp rồi, gương mặt điển hình văn hóa, tuyệt đối cao siêu tới mức ít ai có thể hiểu được, văn hóa chỗ cô thật sự không phải giống như dạng sách này.

Vũ Mị dùng giọng điệu của người ở bên cạnh cùng cô trải qua mọi chuyện để ghi lại, giúp cô có thể gạt tẩy sự ghê tởm, biến thành người đàn bà trời sinh chịu khó chăm lo việc nhà, tính cách dịu dàng, trở thành bà nội trợ toàn năng.

Đơn giản là người đầu tiên chuẩn bị những thứ cần thiết khi cần, so với mấy người máy làm việc nhà còn hoàn hảo hơn, so với loại thuốc an thần làm cho người ta bình tĩnh lại thì nụ cười dịu dàng đó quả thật như phổ độ chúng sinh vậy.

Giống như từng tia sáng của thánh mẫu bao trùm trên đầu Lưu Diệp.

Cái quái gì mà từ lúc anh bị tai nạn xe cô, Lưu Diệp vẫn ở bên cạnh chăm sóc, vẫn nấu cơm cho anh.

Sau này hương vị tốt đẹp của những món ăn này chỉ trên trời mới có, hiện tại đúng là nhớ lại nước mắt rơi đầy mặt, chỉ hận không chụp ảnh lưu niệm, cho dù chỉ còn lại cái khay thôi cũng được...

Lưu Diệp nghe mà cảm động vô cùng, lời trong lòng đó là đang nói cô sao?

Dù sau khi nói những lời kia xong, đám người mẹ Tang còn nhân cơ hội làm quảng cáo, mà quán rượu nào đó có người từng làm việc bếp núc ở trong quân đội, tất cả đồ ăn ở đó đều được bàn tay mềm mại của người phụ nữ này chạm qua.

Sau đó trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của một nhà hàng.

Lưu Diệp không chịu nổi muốn phun ngum máu.

*** nó!

Nếu năm đó không phải có quy định biến thái của nhà hàng kia thì sao cô có thể vì chút cơm thừa mà bị cảnh sát bắt giữ, sau đó gặp được Khương Nhiên, sau đó nữa thì, bị Khương Nhiên xâm phạm...

Nhớ tới một vòng luân chuyển như vậy, còn không phải vì cái nhà hàng xui xẻo đó sao?

Không ngờ ngay cả nơi như vậy mà lúc này đều biến thành thánh địa rồi hả?

*** bọn Vũ Mị chiếm chút tiện nghi của cô, cô còn có thể tiếp nhận, nhưng mà chuyện này thì quá mức vô sỉ rồi.

Lưu Diệp thở dài, quyết định sau này, loại chuyện đục nước béo cò đó nhất định phải tính thu nhập.

Nhưng mà hiện tại cô càng chú ý tới thu nhập đầu tiên của mình, lẽ ra buổi bán đấu giá đã tiến hành một ngày rồi, không biết khoản tiền đó đã nhanh chóng vào sổ sách hay chưa.

Lúc cô đang muốn gọi điện thoại cho Hà Hà Hứa Hữu Tiền thì Hà Hà Hứa Hữu Tiền đã chủ động gọi tới.

Khi đang trò chuyện với cô, Hà Hà Hứa Hữu Tiền không mở miệng nhắc tới chuyện tiền, bỗng nhiên im lặng, gương mặt đó có gì đó kì lạ.

Ban đầu Lưu Diệp còn tưởng tín hiệu điện thoại không tốt, nhưng sau đó cô phát hiện Hà Hà Hứa Hữu Tiền đang nhìn chăm chăm bên trái của mình, cô buồn bực nhìn qua, sau đó nhìn thấy bên trái là tiểu Điền Thất.

Chẳng lẽ Hà Hà Hứa Hữu Tiền đang buồn bực vì sao cô lại mang theo đứa bé bên mình hả?

Lưu Diệp vội vàng giới thiệu: “À, quên giới thiệu, người bên cạnh tôi, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng hiện tại là giám đốc tài vụ của tôi...”

Hà Hà Hứa Hữu Tiền rất nhanh khôi phục dáng vẻ ban đầu, nhanh chóng cười cười đưa cuốn sách trong tay ra, vừa lật vừa nói: “Tôi nhớ ra rồi, vì này là tiểu Điền Thất mà trong sách nhắc tới đúng không?”

Nói xong Hà Hà Hứa Hữu Tiền còn thân thiện chào hỏi tiểu Điền Thất.

Cuối cùng Hà Hà Hứa Hữu Tiền cũng nói đến chuyện chính, chỉ là sau khi nói đến chuyện bán đấu giá thì Hà Hà Hứa Hữu Tiền nhanh chóng bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ các sản phẩm của anh ta, từ ngân hàng đến công ty đầu tư đám người máy, còn có các loại ưu đãi, bao nhiêu chất xám đều dồn hết vào đây.

Nhưng mà Lưu Diệp đã có sắp xếp từ trước, những lời ba hoa chích chòe Lưu Diệp đều không rung động, điều kiện tốt thì tốt nhưng mà số tiền này cô còn dùng vào việc khác.

Cô rất có hứng thú việc mua người, dùng 22 triệu với giá trên trời chỉ để mua đứt một người, nghĩ sao cũng cảm thấy có nhiều tiền đến trình độ kinh khủng nào rồi đúng không?

Kết quả lúc cô đồng ý thì Hà Hứa Hữu Tiền lại nói xin lỗi nói: “Ngại quá phụ nhân, tin tức về khách hàng, vì lúc trước có hiệp nghị giữ bí mật, tôi không

thể tiết lộ ra nhưng mà mong ngài yên tâm, tất cả những người mua đều phải có chứng thực thân phận, thủ tục mua người là hợp pháp.”

Lưu Diệp thấy vậy cũng không biết nói gì hơn.

Ngược lại hai người lại nói đến chuyện khác, dựa theo ý của Hà Hứa Hữu Tiền, loại hàng hóa này không thể tung ra hết, sau đó anh ta sẽ cố gắng tuyên truyền để nâng cao giá tiền.

Về điểm này ngược lại Lưu Diệp tin tưởng anh ta, hơn nữa Hà Hứa Hữu Tiền còn khẳng định chỉ mong sao lấy lòng cô để tranh thủ hợp tác với cô.

Cô cực kì yên tâm.

Sau khi Hà Hứa Hữu Tiền nói chuyện chính xong, bỗng nhiên nói với cô: “Phu nhân, tiếp nữa lại có chuyện muốn thảo luận với ngài một chút, bộ dạng của ngài cực kì xinh đẹp, chỉ có một thứ không hoàn mỹ chính là chiếc mũi hơi thấp. Nếu phu nhân ngài muốn hoàn thiện hơn nữa thì công ty chúng tôi có thể miễn phí thiết bị phẫu thuật thẩm mỹ, tuyệt đối là hạng nhất...”

Lưu Diệp nghe xong cảm thấy lời này cực kì chói tai, thật ra thì lời như vậy không phải lần đầu tiên mà cô nghe thấy.

Thời gian gần đây, cả thế giới đều xôn xao vì người nhân bản.

Dù vui vẻ nhiệt liệt bao nhiêu nhưng mà chủ yếu mọi người đều thảo luận giáo dục thế nào, cải tạo phụ nữ ra sao?

Cái gì mà giáo dục hội họa, âm nhạc, cái gì mà phụ nữ lý tưởng, còn cả mấy vấn đề trang điểm khuôn mặt nữa.

Còn có người đưa khuôn mặt của cô vào vì tính, để người ta thay đổi các kiểu, thậm chí chương trình y học còn mời đoàn chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ phân tích ngũ quan của cô, nghiên cứu phương án phối hợp để phẫu thuật thẩm mỹ các loại, còn có nhóm, đám đồ chơi kia đặt chung với cô như thành hai người hoàn toàn khác nhau.

Đặc biệt thế mà vẫn cực kì được hoan nghênh, thậm chí vị bác sĩ kia vì thế mà xin độc quyền.

Hiện tại ngay cả Hà Hứa Hữu Tiền đều đang cân nhắc chuyện mũi của cô thấp, có lẽ sau này mấy người nhân bản có thật, chỉ cần Hà Hứa Hữu Tiền có thể kiếm được tiền, nhất định không nói hai lời mà xách người nhân bản đi đẽo mũi.

Cô buồn bực gãi đầu.

Cho nên quả thật đám người nói bảo vệ phụ nữ là đồ bỏ đi.

Chẳng khác gì sói hoang bảo vệ chó con.

Cho đến lúc ăn cơm Lưu Diệp vẫn nén một bụng giận.

Cô phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, có tiền cô mới có thể làm chuyện mình muốn làm...

Kết quả ăn cơm trưa với Khương Nhiên xong, Lưu Diệp đang nghỉ ngơi ở Hạ cung thì thấy Quan Chi nghiêm túc tới tìm cô.

Lưu Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó cô thấy Quan Chi cẩn thận đưa cho cô hai sợi tóc, nghiêm túc báo cáo: “Phu nhân, cần phải xử lý Dã Thú, người của chúng tôi phát hiện hắn đang vụng trộm giấu tóc người.”

Lưu Diệp ngẩn người.

Cô không tin cúi đầu nhìn sợi tóc trên tay Quan Chi.

Lập tức nghĩ tới động tác vò đầu lúc trước của mình, có lẽ lúc đó không cẩn thận làm rơi hai sợi tóc.

Nếu lúc trước cô sẽ cười, cho rằng không phải chuyện lớn gì, hai sợi tóc mà thôi.

Mà lúc này cô lại không cười nổi chút nào.

Hiện tại chỉ một sợi tóc tùy ty thôi cũng có thể bán được rất nhiều tiền.

Thế nào cô cũng không thoải mái nổi, cho nên Dã Thú nói xem cô như người thân cũng chỉ muốn trộm một sợi đi đổi tiền hay sao?

Giống như Vũ Mị, bọn họ dùng cô để làm quảng cáo.

Hơn nữa không chỉ vấn đề này, hiện tại trên người cô, đừng nói là sợi tóc, ngay cả những thứ cô đã dùng qua cũng bị Khương Gia Quân kiểm soát nghiêm mật.

Cô im lặng rất lâu, sau đó cô mới từ từ nói với Quan Chi: “À, ngài quá Quan Chi à, chuyện này có hiểu lầm gì rồi... Cái này, không phải anh ta trộm mà là tôi để anh ta cất giữ giúp tôi.”

Thật ra thì lúc cô nói những lời này, trong lòng cũng hơi rối loạn, nhưng tóm lại vẫn muốn tin tưởng Dã Thú, bởi vì lúc trước khi cô nhận Dã Thú, người đã trộm bánh mỳ của cô, lúc đó rất mạo hiểm, nhưng mà chứng minh cô đúng, tên gia hỏa kia kể từ khi được cô thu nhận thì chưa bao giờ trộm của cô bất cứ thứ gì, ngược lại cực kì chu đáo, rất tốt với cô

Huống hồ tóc cũng đã lấy lại rồi...

Quan Chi nhìn ánh mắt của cô cũng đoán được gì đó, chỉ là anh ta không nói gì mà tin tưởng giống như cô vậy.

Chỉ chờ Quan Chi mang cô đi gặp Dã Thú, Lư Diệp ngoài ý muốn, không ngờ lúc này Dã Thú thú đang bị bắt trời.

Hơn nữa nhìn bộ dạng đó như lúc trước đã xảy ra xung đột, mắt Dã Thú thú bị ứ một mảng xanh.

Lúc cô đi tới trước mặt Dã Thú thú, Quan Chi bảo người khác mở trời cho Dã Thú thú.

Hoàn cảnh nhất thời vô cùng lúng túng.

Lư Diệp muốn nói gì đó với Dã Thú thú cho nên nói với Quan Chi: “Tôi có thể một mình nói chuyện với anh ta không?”

Người đang coi trời chừng lại, nhìn Quan Chi có ý hỏi thăm.

Ngược lại Quan Chi không nói gì mà chỉ gật đầu sau đó mang theo mọi người rời khỏi căn phòng.

Lúc này cả căn phòng chỉ còn lại Lư Diệp và Dã Thú.

Lư Diệp biết phần lớn Dã Thú đang cảm thấy xấu hổ.

Mà sau khi biết cô là con gái, Dã Thú vẫn không chịu nhìn thẳng vào cô.

Nhân lúc đám người Quan Chi đi ra ngoài, cô cũng nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Tôi nói với bọn họ, tóc là tôi bảo anh cắt giữ...”

Dã Thú im lặng, không mở miệng nói chuyện.

Lư Diệp cảm thấy cực kì xấu hổ, cô không biết nên làm gì bây giờ, đành phải đứng trước mặt Dã Thú.

Ngược lại 15 phút sau, bỗng nhiên Dã Thú nhỏ giọng nói: “Không phải tôi muốn lên đi đổi tiền...”

Nói xong câu đó, Dã Thú cảm thấy không yên, bất an nhìn cô gái trước mặt mình, người này từng là bà chủ của anh ta, nhưng mà ngoại trừ lo chuyện ăn uống của anh ta thì cô gái này còn cực kì lăm lờ, luôn thích lái nhái nói nhảm với anh ta, mặc quần áo thiếu vải cũng bị nói, ăn ít cũng bị nói, ăn nhiều cũng bị nói, cô sẽ đồng lòng với anh ta và tiểu Điền Thất xong thì cau mày hỏi bọn họ sao mà lớn rồi nhưng không biết chăm sóc bản thân chút nào.

Anh ta mấp máy môi, giống như một con rệp sống ở tầng thấp nhất của loài người.

“Tôi chỉ muốn có một cô gái... có lẽ sau này có thể nghiên cứu ra cách giải quyết trở ngại, dùng sợi tóc kia cho người nhân bản mà nói, tôi có thể có một cô gái...” Anh ta mấp máy môi nói: “Cô gái giống như cô vậy...”

“Á...” Lư Diệp không biết làm sao, cô nhanh chóng nhìn Dã Thú một cái.

Thật ra bất kì chàng trai đến tuổi yêu đương nào cũng có mong muốn phát ra từ nội tâm... muốn có một người phụ nữ, muốn có một gia đình, muốn có hai đứa con gì gì đó...

Cô chần chừ, sau đó nhanh chóng lấy một sợi tóc trên đầu cô, cẩn thận, cô vô cùng cẩn thận đặt sợi tóc vào túi tiền của Dã Thú, cô dè dặt giọng mình nói: “Dùng sợi tóc này đi, sợi tóc này lấy ra từ da đầu, có thể lấy đi nhiều gen hơn một chút...”

Tuy mấy thứ trở ngại này có thể phá giải hay không...

Nhưng mà sớm muộn gì nhân bản cũng sẽ phát sinh chuyện này...

Cái gì mà đãi ngộ công chúa, cái gì mà cảm y ngọc thực, tất cả đều nói láo, bởi vì suy cho cùng những người đó cũng chỉ biết xem đàn bà như vật sở hữu riêng của mình.

Nhưng cô cảm thấy Dã Thú không giống như vậy.

“Tên ngốc kia, tôi giao nó cho anh nhưng anh phải đồng ý với tôi, mặc kệ sau này tạo ra... cô gái như thế nào, anh cũng không được ghét bỏ cô ấy, nếu như cô ấy không thích anh... anh cũng không được làm khó dễ cô ấy, còn nữa... không được một lòng một dạ để cho cô ấy phát triển theo yêu cầu của anh... Anh phải xem cô ấy như người nhà, mà không phải là một món đồ... phải tôn trọng cô ấy có biết không...”

Cô bình tĩnh nhìn vào mắt anh ta.

Dã Thú cũng đang nhìn cô, lâu như vậy cho tới nay, đây là lần đầu tiên Dã Thú nguyện ý nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh ta nhanh chóng trả lời rành mạch: "Tôi đồng ý với cô."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 44

Editor: Dung Cảnh

Betaer: Sam Sam

Hiện tại Lư Diệp trở thành người đàn bà giàu có nhưng vì quá nhiều tiền ngược lại không biết làm thế nào, không biết làm gì cho tốt.

Trước kia mở nhà trọ nhỏ, cô có thể vui vẻ thành như thế, hiện tại người nghèo khổ bỗng nhiên giàu có, Lư Diệp cứ thế muốn làm cái gì đó thật lớn, như mở khách sạn cực kì lớn, ít nhất cũng phải hơn nhà trọ nhỏ kia.

Còn phải tạo đường dây buôn bán, đã có khách sạn cực kì xa hoa rồi vừa phải bình ổn giá, người bình thường đều bắt đầu tiêu thụ như vậy.

Nhưng mà nói tới đồ ăn, cô nhanh chóng nghĩ tới đồ ăn nhanh kiểu Trung đã từng nếm qua, chỉ là cô phải chỉnh sửa lại một chút, chọn ra những thứ thích hợp nhất làm một lần luôn.

Sau đó lựa chọn địa điểm? Đó cũng là một vấn đề, hiện tại Khương Nhiên kinh doanh ở trung tâm thành phố, muốn mua không biết có mua được hay không nữa.

Nhưng mà cô vừa nói đến vấn đề này, tiểu Điền Thất đã nhanh chóng nói: "Chị, chị không cần mua, chị chỉ cần bày tỏ nói muốn mở một khách sạn ở trung tâm thành phố, lập tức sẽ có người tài trợ cho chị, hoặc là trực tiếp đề Chính phủ phân ra cho chị cũng được."

Lư Diệp vỗ đầu mình, đúng là cô không nghĩ tới điểm này.

Cái gì mà bàn tay vàng Mary Sue chứ!

***Mary Sue trong một số tác phẩm văn học là hư cấu ra, là nhân vật chính, nhân vật chính rất "hoàn hảo".

Đặc biệt hiện tại nó là nguồn sống của bọn cô đấy!...

Còn thứ gì cô không có được đây? Người đàn ông đệ nhất thế giới hay là mấy thứ xa hoa nhất, cô đã có trong tay rồi..

Có lẽ cô chỉ tùy tiện nói gì đó trên tivi thì cũng có thể coi như có tiền quảng cáo với giá trên trời rồi.

Còn những thứ khác cần tiền, lúc này cô không thể chi ra được, cô muốn làm việc thiện, cũng không phải là làm thánh mẫu mà chủ yếu vì cái này.

Sau khi thương lượng cùng tiểu Điền Thất một phen cũng không thương lượng ra lý do vì sao, ngược lại lúc đang thương lượng, bỗng nhiên Lư Diệp nhớ tới nguồn quỹ mà Mậu Ngạn Ba chuẩn bị cho cô.

Nghĩ đến có người đánh chủ ý tới tiền bạc của mình, cô liền thấy không tốt.

Ngược lại Lư Diệp không biết dự luật bảo vệ phụ nữ là cái gì, cô gọi điện thoại cho Mậu Ngạn Ba, muốn hỏi anh ta một chút.

Ít nhất quỹ hoạt động phải xin phép cô đã, kết quả cô vừa hỏi thăm tình hình tài chính thì Mậu Ngạn Ba đã có cả ngàn câu chờ cô đấy.

Cái gì mà phí quản lý, phí hoạt động, một chuỗi bày ra, Lư Diệp bị nói, choáng váng cả đầu.

Lư Diệp cau mày, hỏi một câu: "Không phải phí hoạt động của các người là 10% đấy chứ?"

"Không phải." Về mặt Mậu Ngạn Ba cực kì vô tội, cực kì có phong phạm thân sĩ: "10% thì không được, dự định trước mắt là 20%."

*** nó!

Cô không nên tin tưởng đám người làm chính trị này.

Tất cả đều là đám lừa đảo.

Lưu Diệp tức lộn ruột, hỏi thẳng: "Thì 20% đi, còn cái khác thì sao?"

Mậu Ngạn Ba ăn nói hùng hồn giải thích với cô: "Sắp tới mục tiêu chủ yếu của quỹ là giúp cô tìm kiếm Hầu gia người sở hữu tất cả."

Lưu Diệp thật không chống đỡ nổi, cô cảm thấy nói chuyện với đám người trong chính phủ thật vất vả và mà.

Cô hỏi anh ta, một thêm một là hai phải không, anh ta sẽ nói cho cô là hai, nhưng có thể không phải là hai, từ góc độ khác nhìn nhận, có thể cho ra nhiều kết luận, cụ thể bọn họ phải hợp nghiên cứu, sau đó trấn an cô không nên gấp gáp, bọn họ nhất định sẽ xem trọng, nhất định sẽ giải quyết...

Cần phải tin tưởng vào tổ chức, cần phải tin tưởng vào ánh mắt của người dân, cần phải tin tưởng vào chính phủ liên bang..

Lưu Diệp thật sự bị anh ta lôi kéo tranh luận, tức thời chất vấn: "Lời này của anh thật kỳ quái, sao anh chỉ biết tìm được Hầu gia thì nhất định đó sẽ là lựa chọn tốt nhất của tôi đây?"

"Bởi vì chúng tôi làm điều tra dân ý những người có địa vị nhất, kết quả trước mắt có 21% người cho rằng, có Hầu gia ủng hộ thì sẽ tốt hơn cho cô..."

Lưu Diệp cau mày, loại trò chơi này còn cần người dân biểu quyết sao?

Hiện tại cô giao vấn đề khó khăn cho Khương Nhiên, chẳng lẽ ý của người dân là cô có một người đàn ông không đủ nên phải thêm một người nữa sao?

Cô buồn bực hỏi: "Mới có 21% , còn những người khác nghĩ thế nào...?"

"À, 66% mọi người hy vọng ngài thành sở hữu của quốc gia, đương nhiên tôi nguyện ý làm vậy, nhưng mà..." Mậu Ngạn Ba bắt đầu diễn vai: "Phu nhân, xin lỗi, nhìn thế cục trước mắt thì khả năng thực hiện được là không lớn, tuy rằng chúng tôi đã đàm phán mấy lần với Khương Nhiên, nhưng thái độ của anh ta rất cứng rắn..."

Trong lòng Lưu Diệp cảm thấy kỳ quái, ít nhiều có hơi tò mò, cô không nhịn được hỏi một câu: "Vậy, vậy Khương Nhiên thì thế nào?"

Cuộc điều tra dân ý này không thể nào không hỏi người hiện tại đang làm chủ sở hữu của cô phải không?

"À.." Mậu Ngạn Ba khinh thường trả lời: "0.2% mà thôi... luôn có những người chọn sai..."

Lưu Diệp mím môi, cho nên nói hiện tại Khương Nhiên nhất định đang muốn mất người rồi.

Chỉ là, nghĩ tới cách làm và tính độc chiếm của Khương Nhiên cũng không ảnh hưởng gì tới cô, có lẽ kết quả này cũng rất bình thường...

Không biết tại sao, nghĩ tới điều này, Lưu Diệp cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ Khương Nhiên như thế nào, thật ra cô không nên oán trách, đó là tình hình tốt nhất rồi.

Lưu Diệp biết miệng lưỡi của mình không lợi hại như Mậu Ngạn Ba, hơn nữa cũng không thể so mặt dày không biết xấu hổ như vậy.

Lúc cô muốn tắt video cuộc gọi thì Mậu Ngạn Ba như phát hiện ra chuyện gì thú vị nói: "Lại nói, người kia ở phía sau ngài, gương mặt lại có gì đó giống Hầu gia, cô muốn để cho anh ta tới đây kiểm tra thử vận may, tuy nói tài sản của Hầu gia cũng quyền góp rồi nhưng mà mấy năm trước quyền khai thác đất đai của Hầu gia vẫn thuộc về Hầu gia, nếu đúng như vậy thì so với vé số còn đơn giản..."

Đương nhiên cô biết từ lâu đã có nhiều người cho rằng Dã Thú là Hầu gia.

Nhưng mà loại chuyện này chỉ là giống mà thôi, hơn nữa cũng là giống có giới hạn, nhưng cô chưa gặp qua thế hệ nào như Khương Nhiên, so ai với ai cũng như khác ra từ một khuôn mẫu vậy.

Nếu như Hầu gia xuất hiện thì sao có thể không bị ai nhận ra chứ?

Cho nên mới nói, Hầu gia kia không biết rúc đi đâu rồi.

Nhưng chờ cô ngoảnh đầu lại thì thấy sắc mặt Dã Thú ở bên cạnh không tốt lắm.

Tuy cô ngốc nghếch không có chút hương vị phụ nữ nhưng mà tâm tư vẫn rất linh hoạt, cô nhìn một chút liền nhận ra, vừa rồi lời nói kia của Mậu Ngạn Ba làm tổn thương tới Dã Thú.

Cô biết rằng tên đại ngốc này không có đầu óc đến cỡ nào, nhưng người như vậy sẽ không để bất cứ thứ gì vào lòng.

Phiền muộn thành như vậy thật không giống anh ta chút nào.

Cô đi tới, nhỏ giọng nói với Dã Thú: "Anh đừng để ý."

"Không có." Dã Thú của trước kia không dám nhìn cô, hiện tại mặc kệ là nói chuyện hay làm gì vẫn thích nhìn cô.

"Hon nữa tôi không thể nào là Hầu gia được." Dã Thú tự hiểu sức nặng của bản thân, trước kia lúc bản thân còn đặc ý vì được người ta tặng bốc mà không nhìn rõ hướng Đông Tây Nam Bắc, nhưng lúc này anh ta hiểu từ đầu đến cuối không phải như vậy, gặp được căn cứ lớn như vậy, biết những người đó, quy củ đó, anh ta từng nghĩ Hầu gia cũng có căn cứ như thế, hiện tại không nói tới Khương Nhiên căn bản đã không còn là Khương Nhiên lợi hại như trước, nhưng Khương Nhiên của hiện tại thì ngay cả đầu ngón chân anh ta cũng không bằng.

Anh ta là Hầu gia? Đùa cái gì vậy?

Anh ta còn cảm thấy mất mặt thay vì cuộc sống trước kia.

Lưu Diệp liền miệng trấn an anh ta, cô luôn lao đảo đối diện.

Cho nên đối với lời giải thích thất bại đó cũng chỉ có một mình cô là lạc quan.

"Ai nói anh không thể trở thành nhân vật lớn, có khí phách của người làm tướng, mấy cái loại gen này cũng không chính xác, hon nữa không ai sinh ra đã tài giỏi, dù có gen ưu tú đi nữa, nhưng bản thân không tự cố gắng, không biết quý trọng mà nói, cũng sẽ trở thành đồ bỏ đi, nếu không sao thế giới của tôi lại có nhiều kẻ lăm tiền mà vô dụng như thế, hon nữa tôi cảm thấy so sánh với những người đó, ngược lại chúng ta sẽ từ từ giỏi hơn, biết tại sao không? Bởi vì chúng ta đứng ở vị trí thấp nhất trong xã hội, mặc kệ thế nào đi nữa thì đều có thể từ từ leo lên cao, cùng những người sinh ra đã có địa vị khác, con đường của chúng ta mới rộng mở hơn..."

Dã Thú nhìn cô, trước kia cảm thấy của anh ta cực kì lỗ mãng, hiện tại Lưu Diệp có thể nhìn ra được sự bình tĩnh trong mắt anh ta.

Chỉ là ánh mắt bình tĩnh đó như có cảm xúc mãnh liệt gì đó ẩn ở bên trong.

Da dẻ anh ta cực kì thô ráp, hon nữa người còn đen thui, có lẽ quanh năm làm việc dùng sức, trước kia không chăm sóc tốt cho nên cả người nhìn qua mới tầm thường như vậy.

Nhưng mà nhìn kĩ mà nói, bộ dáng này của Dã Thú ngược lại không hề khó coi.

Cô cẩn thận nhớ lại bộ dạng của Hầu gia, quả thật anh ta có chút giống.

Lưu Diệp nói: "Bộ dạng này của anh có hơi giống..."

Cái người Hầu gia kia đã từng khiến cho bọn họ rung động, cảm giác như thiên thần vậy, vừa vĩ đại lại cực kì đẹp trai, mà lúc này nhìn bề ngoài của Khương Nhiên, cô cảm giác được chỗ lợi hại nhất của Hầu gia không phải là bề ngoài của người đó mà là vẻ mặt này.

Rõ ràng là người lợi hại như thế nhưng ánh mắt lại cực kì trầm tĩnh, so với Khương Nhiên thì ôn hòa hơn nhiều, mặc dù là người đứng ở vị trí cao nhất nhưng mà biểu tình lại dịu dàng như thế.

Ở thời đại chinh phạt giết chóc đó mà còn có người như vậy mới gọi là thần kỳ.

Lưu Diệp nghiêng đầu quan sát Dã Thú vài lần, Hầu gia trong trí nhớ chỉ là nhìn qua bức vẽ mà thôi, đáng người không tráng kiện được như Dã Thú.

So với dáng người của Hầu gia kia thì Dã Thú cường tráng hơn, quả thật như quái vật vậy.

Cô không nhịn được nói: "Nhưng mà tôi phát hiện có một chỗ anh có thể lợi hại hơn Hầu gia, sức mạnh quân sự của Hầu gia nhất định không lợi hại như anh."

Ừ, Dã Thú quơ tay đặc ý nói: "Có biết không? Cái người Hầu gia đó từ đầu không ra chiến trường, chính ông ta đã nói thân thể là nhược điểm lớn nhất của ông ta, nếu tôi là Hầu gia mà nói, có lẽ tôi sẽ đổi gene thông minh để lấy bắp thịt."

Lưu Diệp nhìn bộ dạng này của anh ta, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, hiện tại Dã Thú có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy với cô, có thể xem cô như bình thường, không cố gắng giữ khoảng cách với cô, cũng không giống như Khương Nhiên, đối xử với cô như đối với con mèo nhỏ, chó nhỏ.

Cô cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Ngược lại lúc đang nói chuyện, Lưu Diệp mới phát hiện ra, đám vệ sĩ ở bên ngoài đột nhiên quay đầu cúi chào.

Cô lập tức ngẩng người, sau đó rất nhanh, cô thấy được Khương Nhiên mặc quân trang đi tới.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ở đây.

Trước kia không ở trong văn phòng của anh thì cũng ở Hạ cung.

Lưu Diệp cảm thấy bất ngờ, không hiểu bỗng nhiên Khương Nhiên tới đây tìm cô làm gì, tối qua cô có nói với Khương Nhiên về chuyện nam nữ ở chung ở thế giới của cô.

Sau khi làm việc xong còn có thể cùng nhau đi bộ tiêu thực.

Chẳng lẽ Khương Nhiên nghe hiểu nên tới tìm cô sao?

Cho nên lúc Khương Nhiên lại gần cô, cả người Lưu Diệp cứng lại.

Chỉ là vừa nãy Dã Thú còn đang cười, lúc này lại thấy Khương Nhiên, bỗng nhiên vẻ mặt của Dã Thú cứng lại.

Anh ta không dám nhìn thẳng vào mặt Khương Nhiên, anh ta biết quy củ của Khương Gia Quân, anh ta biết đám lính còn đồ đó tôn kính yêu thích người đứng đầu của bọn họ thế nào.

Anh ta nhanh chóng nhường chỗ.

Lúc này không gian lớn như vậy chỉ có mình Lưu Diệp và Khương Nhiên đối mặt với nhau.

Từ lâu tới nay Lưu Diệp và Khương Nhiên vẫn ăn cơm ở Hạ cung, quả thật cô đã quên nên làm sao để tiếp xúc tự nhiên với Khương Nhiên rồi.

Giống như bọn họ ở cùng một chỗ không làm cái gì kia thì sẽ không đúng vậy.

Nhưng mà hiện tại thì sao...

Cô không an lòng nhìn qua.

Khương Nhiên dịu dàng cười, đưa tay về phía cô: "Hôm nay có việc tìm em, đi theo tôi ra ngoài một chút."

Lưu Diệp à một tiếng, không biết Khương Nhiên muốn dẫn cô đi đâu, không nhận được nhớ lại hôm qua cô nói gì khiến cho anh xúc động sao?

Cho nên ban ngày anh đã muốn gặp cô rồi hả?

Kết quả chờ đi đến nơi, Lưu Diệp há hốc mồm.

Đó là một nơi mọi người đều mặc áo khoác trắng chữa bệnh, mà nơi Khương Nhiên muốn dẫn cô đi là nơi phải vào tiêu độc.

Cô không biết mình chờ ở phòng kín tiêu độc bao lâu.

Đợi đến khi tiến vào bên trong, nhiều người bắt đầu kiểm tra cho cô, đủ loại dụng cụ, nhiệt độ của thể của cô, còn nằm xuống chụp x quang.

Tuy không cần cởi áo nhưng bị nhiều người đàn ông vây quanh như thế, cô cảm thấy cực kì bất an.

Hơn nữa những người đó không có ai giải thích cho cô, cô không biết mình đang làm gì.

Khương Nhiên giống như bọn họ, đeo khẩu trang thật dày.

Lúc kiểm tra xong, mấy nhân viên làm việc trong phòng đều cùng nhau ra ngoài.

Lưu Diệp không nhận được vội vàng hỏi Khương Nhiên: "Khương Nhiên! Muốn làm gì vậy? Kiểm tra sức khỏe sao?"

"Em đang đến thời kì rụng trứng." Khương Nhiên vừa nói vừa đeo bao tay cao su vào.

Cô nhìn thấy động tác đeo bao tay của anh cực kì chuyên nghiệp, hiển nhiên trước kia đã từng luyện qua.

Rụng trứng sao?

Trong phòng chỉ còn cô và Khương Nhiên, chẳng lẽ là...

Cô ấp úng hỏi: "À, cái đó... muốn để em mang thai sao?..."

"Không phải." Khương Nhiên nói cho cô: "Anh có làm biện pháp tránh thai, thời gian tới em sẽ không mang thai."

Sau khi dừng lại một chút anh mới giải thích: "Sắp tới đoàn chữa bệnh cần trứng của em để nghiên cứu một chút."

Lưu Diệp há hốc mồm, ngược lại cô cũng nghĩ tới chuyện này, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy đã phải đối mặt với những thứ này rồi.

Nếu có thể cô tình nguyện bị mấy người này lấy đi một bàn tay cũng không muốn bị lấy đi mấy thứ đó, cái loại phát sinh này không giống như vậy, đúng thế... không giống...

Hơn nữa cô nghĩ tới rất nhiều tình huống tệ, bị người ta lấy đi quả trứng, bị hôn mê...

Nhưng cô không nghĩ tới lúc cô muốn tỉnh táo lại liền chờ đón chuyện Khương Nhiên đang muốn làm...

Bỗng nhiên cô cảm thấy thật không tốt.

Biết rõ là tránh không khỏi nhưng lúc Khương Nhiên lại gần cô, theo bản năng lại lùi ra sau hai bước, kết quả bước quá dài cho nên cô nhanh chóng dựa vào bức tường sau lưng.

Cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt đỏ lên nhìn vào mắt anh.

Cô không nói gì mà cầu xin.

Ánh mắt của Khương Nhiên nhìn thì ôn hòa như muốn làm dịu đi con chó nhỏ không nghe lời, lúc nhìn thấy cô kháng cự, Khương Nhiên dịu dàng dỗ cô: "Đừng sợ, tôi sẽ cẩn thận."

Anh vươn tay ra, cẩn thận ôm eo cô, sau đó nhẹ nhàng bế cô lên, lại cẩn thận đặt cô lên bàn mổ.

Bên trên đã chuẩn bị đủ dụng cụ.

Cả người Lưu Diệp lạnh toát, giường phẫu thuật lạnh băng làm cho trái tim cô cũng run lên.

Thật ra Khương Nhiên làm cực kì ít, toàn bộ quá trình đều là dụng cụ tự động làm, cô chỉ cần nâng chân lên, Khương Nhiên sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, không để cho cô cử động, mà để cho cô cố gắng tách chân ra.

Mặc kệ đã từng thân mật như thế nào, loại cảm giác này vẫn khiến cho cô không chịu nổi, nhục nhã và hổ thẹn, cô cảm thấy mình như miếng thịt nằm trên thớt.

Cô hít hít thật sâu.

Lúc này Khương Nhiên nắm tay cô xoa xoa, bộ dạng đó thật sự như muốn an ủi cô.

Ánh mắt nhìn cô cực kì dịu dàng.

Cô nhắm chặt mắt, dùng sức hít thật sâu.

Trực giác của cô luôn đúng, mặc kệ Khương Nhiên tốt với cô thế nào, nhưng xét cho tới cùng thì anh vẫn chỉ xem cô là một đồ vật mà thôi.

Chờ đến khi kết thúc thì cô run run đứng lên, muốn mặc quần áo vừa nãy bị cứng rần rời ra.

Ngược lại thân thể không sao, mặc dù có chút không thoải mái nhưng cũng không đau như tưởng tượng, chỉ là trong bụng không thoải mái, cảm giác chưa xót tuôn ra, trái tim cũng nhũn nhũn.

Cô vừa mặc quần áo vừa không chế bản thân đang run rẩy.

Có lẽ nhìn cô chậm chạp mặc quần áo, Khương Nhiên đến gần cô muốn giúp cô mặc.

Cô không ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cố gắng khống chế mình không cho anh một bạt tai, cô vẫn còn nhiều chuyện phải làm, vẫn không thể đắc tội với anh được, nếu khiến anh tức giận, như vậy việc làm ăn của công ty, đám người tiểu Điền Thất và Dã Thú sẽ biến thành hư không, như hạt cát vậy.

Người này có thể như con gió thổi bay khiến cho tất cả cố gắng của cô biến mất không thấy.

Cô dùng sức hít thở, cả người run rẩy.

Nhưng thật sự rất muốn khóc, muốn phát tiết ra, cô hít một hơi thật sâu, nhưng không thể làm gì, cả người cô không có nơi nào cô có thể tự quyết được...

Cô chỉ có thể nhắc nhở bản thân, đàn ông dùng chinh phục thế giới để tới chinh phục đàn bà, đàn bà cũng có thể dựa vào chinh phục đàn ông để chinh phục thế giới, tuy lời này có hơi buồn cười nhưng mà ở cái niên đại dùng sức mạnh quân đội để chinh phục thế giới này, đàn bà phải đi con đường đó...

Cố gắng sống chung hòa thuận với bọn họ...chinh phục bọn họ...

Đó chính là đạo sinh tồn của đàn bà...

Cô nghĩ cẩn thận đạo lý này xong, sau đó ngẩng đầu lên, cố gắng mỉm cười tự nhiên với Khương Nhiên, nói với anh: "Em có thể tự mình mặc quần áo tử tế, em không yếu ớt như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 45

Editor: Hạ Tiểu Phong

Beta: Thảo My

Lưu Diệp quyết định đặc biệt chinh phục Khương Nhiên.

Cho tới bây giờ giữa đàn ông và phụ nữ chỉ có chinh phục và chiến đấu, còn chuyện tất cả mọi người cùng chung sống hòa thuận đều là biểu hiện giả dối để mê hoặc con người, nếu không phải gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

Đây chính là lịch sử trăm ngàn năm qua phụ nữ cố gắng phấn đấu !!!

Hơn nữa trên toàn thế giới này chỉ còn mình cô là phụ nữ, dù cô không ăn được bánh bao thì cũng phải tranh cho được cái khẩu khí này! !!

Đặc biệt là đàn ông! !

Khi phụ nữ trở nên hư hỏng cũng có thể giống như com chó cắn lấy bạn! !!

Lưu Diệp cảm thấy mình nên động não một chút, không thể lúc nào cũng hồ đồ được.

Đặc biệt là trong cái xã hội ăn thịt người này, nếu anh không tính kế tôi thì chính là tôi tính kế anh.

Lưu Diệp nỗ lực đè nén cảm xúc chính mình.

Cô không biết đàn ông sẽ yêu phụ nữ như thế nào, yêu thích đều là sự hấp dẫn thuần túy về sinh lý, tình cảm lại là thế nào xuất hiện.

Lưu Diệp nhớ tới một khắc rung động khi nghe Khương Diệp nói với mình «anh yêu em».

Chỉ có một câu nói giả dối như thế, mà có lực rung động uy hiếp lớn đến vậy.

Lúc ăn com, Lưu Diệp đã quyết định nói vài câu dễ nghe để lấy lòng Khương Nhiên.

Cô nuốt nước miếng, cố gắng nghĩ lát nữa nên nói cái gì, là khen anh lợi hại, hay là nói vài lời ngon tiếng ngọt, chỉ là muốn khen thì phải khen thế nào, không cần khen ngợi anh cũng đã muốn mọc cánh bay lên rồi, sức kiêu ngạo lớn như vậy, mũi đã muốn hếch lên tới đỉnh đầu rồi, cần gì những lời ngon tiếng ngọt kia chứ.

Nói thật, không có sách giáo khoa chỉ dạy, cô thật sự không biết nên nói gì cho tốt.

Cho nên mới nói, không có kinh nghiệm yêu mà lại muốn đùa giỡn đàn ông thì có phần hơi khó khăn rồi! !

Hơn nữa còn chưa nói ra những lời giả dối khuôn mẫu đó, cô đã tự mình xấu hổ đến đỏ cả mặt rồi.

Sợ nhất chính là cái này, bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn đùa giỡn tình cảm đối phương, nhưng đến lúc mấu chốt cô lại ngượng ngùng trước.

Dù sao cũng không phải là đóng phim tình cảm, cần gì phải tỏ ra ngại ngùng vậy chứ! !

Ngủ cũng đã ngủ nhiều lần vậy rồi, cô còn sợ cái rầm! !

Lưu Diệp hít sâu một cái, nỗ lực nhìn vào gương mặt của Khương Diệp.

Mặc kệ có ghét người này đến cỡ nào, nhưng mà khuôn mặt đó quả thật hại nước hại dân mà! !

Cô cố gắng bày ra bộ dạng đăm đuối đưa tình, nhỏ giọng nói một câu: "Em có cảm giác giống như là em. Thích anh rồi."

Tay cầm thìa của Khương Nhiên không chút do dự múc canh, bỏ vào trong miệng, thân nhiên gật đầu, một bộ dáng lãnh đạo đã duyệt.

Khiến cho Lưu Diệp tròn tròn mắt.

Cô sợ mình nói không rõ ràng, vội vàng bổ sung: "Chính là loại cảm giác thích của phụ nữ đối với đàn ông."

"Anh hiểu." Lần này Khương Nhiên vẫn gặt đầu giống như cũ, đáng vẻ như là anh đã biết từ trước.

Lưu Diệp muốn nhào vào đánh anh một trận.

Lưu Diệp phát hiện lời ngon tiếng ngọt căn bản không dùng được, tên Khương Nhiên này, mặc kệ ai nói cái gì, anh đều tiếp nhận, hơn nữa còn xem đó là chuyện đương nhiên, một chút cảm động cũng không có, ngược lại còn tự đắc hả hê.

Vì vậy cô nghĩ nên cố gắng vào việc ăn mặc, biến mình trở nên thật xinh đẹp, làm cho ánh mắt của Khương Nhiên phải chăm chú nhìn cô, nhìn chảy cả nước miếng.

Cô không hiểu gu thẩm mỹ của Khương Nhiên, nhưng cô vẫn biết cách làm mình trở nên thật xinh đẹp.

Lưu Diệp nghĩ như vậy, liền chọn lựa quần áo và trang sức xinh đẹp.

Thậm chí cô còn trang điểm, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ lúc Khương Nhiên lại đến ăn cơm.

Cô cảm thấy mình tuyệt đối có thể thành công, váy dài xinh xắn, lông mi dài cong sáng lấp lánh, không thể nào không làm đàn ông không động lòng.

Kết quả sau khi Khương Nhiên nhìn thấy cô, ánh mắt đầu tiên cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó Khương Nhiên liền nhăn mũi, cau mày hỏi: "Em xịt cái gì vậy hả, sao lại nồng như thế."

Lúc Lưu Diệp bị Khương Diệp hỏi thúc đi tắm, cô thật sự muốn quay vào vòi nước mà khóc! !

"Tuyệt thế yêu cơ" (xinh đẹp tuyệt trần) không phải ai muốn làm đều có thể làm! !

Mặc quần áo đẹp, trang điểm xinh xắn.

Dù cô bỏ ra nhiều tâm huyết hơn nữa cũng không thể thành công ~ oa oa~! !

Lần này Lưu Diệp xem như là buồn bực chết rồi.

Mặc kệ là lời ngon tiếng ngọt hay cố gắng ăn diện, Khương Nhiên đều làm giống như mất mù tai điếc, nên làm như thế nào làm ra sao, một chút cũng bất vi sở động (không phản ứng).

Cô muốn mê hoặc anh, làm cho anh mê muội cô, đừng nói hình dáng, ngay cả cọng lông cũng không có.

Khương Nhiên vẫn trêu chọc cô giống như trêu mèo trêu chó như cũ.

Trước kia cô không có ghét Khương Nhiên như vậy, nhưng kể từ sau khi lần lượt thất bại, bây giờ mỗi lần nhìn thấy Khương Nhiên cô lại thấy buồn phiền.

Hơn nữa từ sau lúc một mặt dịu dàng bị phá vỡ, lúc cô gặp mặt Khương Nhiên, cô lại thấy vô cùng ghê tởm.

Cho nên đừng nhắc tới việc lấy lòng Khương Nhiên nữa, cô sợ chỉ cần mình nhìn thấy Khương Nhiên là sẽ bị loét dạ dày.

Nhưng cho dù cô có ghét đối phương hơn nữa, cũng không có cách nào làm tổn thương đối phương, người đó giống như tường đồng vách sắt, không có bất kỳ nhược điểm nào, ngược lại cô lại bị anh quản chế khắp nơi.

Loại người này cho dù bạn có hận chết anh ta, anh ta cũng không mảy may dao động một chút, bạn còn phải cố gắng bày tỏ yêu thương với anh ta, lại diễn trò giống như diễn kịch một vai vậy. (ý là tự mình độc thoại)

Đối phương hoàn toàn không quan tâm đến.

Lưu Diệp càng nghĩ càng muốn đập đầu chết cho rồi!

Hơn nữa còn những thứ như là lấy lòng ở trên giường!

Nhưng mà những thứ kia thật quá buồn nôn, cô thật sự không làm được nha! ! !

Có phụ nữ nào đen đui như cô không, cả thế giới chỉ có một người phụ nữ duy nhất, vậy mà người đàn ông cô muốn theo đuổi lại không theo đuổi được! ! !

Lưu Diệp buồn bực.

Đây chính xác là lưu manh lừa gạt cô gái nhỏ, một lần lừa gạt một lần thành công, loại không đứng đắn nào cũng có bánh bao đi theo.

Sao cô dụ dỗ đàn ông lại khó khăn như vậy chứ! !

Đều nói nữ truy nam cách tăng sa (*), đó là sa mạc Sahara chứ gì? !

(*) nam truy nữ cách tăng sơn, nữ truy nam cách tăng sa: nam theo đuổi nữ cách ngọn núi, nữ theo đuổi nam như cách một tấm vải mỏng.

Cô đã cố gắng bày ra bộ dạng đăm đuổi đưa tình rồi, mà Khương Nhiên còn buồn bực hỏi cô mất cô bị làm sao.

Cô có thể học máu chết không?

Phụ nữ có tính dịu dàng quan tâm, Lư Diệp nghĩ nếu dùng những thứ này lên người Khương Nhiên không chừng sẽ có tác dụng.

Nhưng nói thật, Lư Diệp thật sự không muốn dùng những tình cảm và ý tốt lên người Khương Nhiên, hư tình giả ý gặp dịp thì chơi là được rồi, cần gì phải tỏ ra dịu dàng sẵn sàng, với cả những điều này không phải muốn là có thể giả bộ được.

Huống chi bây giờ cô nhìn thấy Khương Nhiên lại cảm thấy ghê tởm.

Lại nói cô cũng không có chuyện thích hợp gì để sẵn sàng Khương Nhiên, những thứ như ăn cơm ngủ nghỉ, Khương Nhiên làm rất gọn gàng ngăn nắp, căn bản không cần cô những tay vào.

Lư Diệp cũng rất buồn bực, nhưng lại không thể trao đổi với ai.

Tiểu Điền Thất nhỏ như vậy, cô cũng không thể nào không biết ý mà đi hỏi đứa nhỏ mười mấy tuổi làm sao để đàn ông vui vẻ được?

Dã Thú à?

Nhìn lại ngốc như vậy.

Nhưng mà ngốc cũng có chỗ tốt của kẻ ngốc.

Gần đây Lư Diệp và bọn Tiểu Điền Thất cùng nhau bàn bạc cách tiêu tiền, thậm chí cô còn mời trung cầu ý kiến của Quan Chi về việc mở nhà hàng.

Chỉ là chuyện đó còn phải thương lượng với Khương Nhiên.

Hơn nữa phong cách thiết kế nhà hàng cũng là vấn đề, những thứ khảo sát thực tế kia, bởi vì cô ở Khương Gia Quân, căn bản không thể đi được, nói thật mở nhà hàng xa như vậy, cũng không có ý nghĩa.

Nhưng nhiều tiền như vậy, cô cũng không biết nên tiêu xài thế nào, Những khu Dưỡng Dục kia, cô rất muốn làm tốt, nhưng nghĩ đến bản thân phải giao tiếp với quan viên Liên Bang là Mậu Nhân Ba..

Cô liền nửa đường bỏ cuộc.

Nhưng cô cảm thấy chán òm.

Ngày đó Lư Diệp thừa lúc Tiểu Điền Thất đi tra tư liệu, cô liền trái phải quan sát Dã Thú.

Thời gian gần đây Dã Thú đã biết học chữ rồi, hơn nữa nhìn Dã Thú ngốc như vậy, không nghĩ khả năng học tập thế mà lại cũng không kém.

Một khi muốn học cái gì thì lập tức có thể ổn định tâm tình lại, Lư Diệp vì chuyện này mà còn cố ý tìm Quan Chi để mượn một số sách cho Dã Thú đọc.

Dã Thú học rất nghiêm túc, nhất là đối với tàu chiến Tinh Không Đồ rất có hứng thú, mỗi lần xem đều rất say mê.

Lư Diệp thấy Dã Thú như vậy, liền nghĩ có muốn mời cậu làm cố vấn tâm lý đàn ông thế giới này hay không, cô sợ lời của mình sẽ bị bọn người Quan Chi nghe thấy, cô cũng cố gắng đè thấp âm thanh nói thầm với Dã Thú: "Đại ngốc. Em có chuyện muốn hỏi anh. Ở trong lòng anh cảm thấy anh sẽ thích dạng phụ nữ thế nào, chính là dạng phụ nữ nào làm cho anh động lòng, muốn yêu cô ấy, muốn đối xử tốt với cô ấy, và nghe theo những gì cô ấy nói."

Dã Thú nhìn chằm chằm mắt cô, chần chờ một lúc: "Tôi không biết. Tôi chỉ từng gặp qua một người phụ nữ là em."

Ai nha!

Lư Diệp cau mày: "Tuồng tượng cũng không được sao, chính là anh sẽ thích cô gái thế nào, nếu sau này có rất nhiều người nhân bản, anh không cảm thấy những người đó dạng gì cũng sẽ có, anh không nghĩ đến sao?"

"Tôi không biết, tôi chỉ biết nếu đó là người phụ nữ tôi thích, tôi sẽ đối tốt với cô ấy, cái gì cũng nghe cô ấy, sẽ không làm cho cô ấy khổ sở, mỗi lần ăn cơm cũng sẽ để cô ấy ăn trước, cô ấy ăn no rồi tôi sẽ ăn."

Lư Diệp cười, bây giờ vẫn còn loại đàn ông ngây thơ và ngu ngốc như vậy.

Dã Thú nói tiếp: "Muốn vì cô ấy mà trở thành người tốt hơn. Em đã nói không cần yêu cầu phụ nữ quá nhiều, chỉ cần đối tốt với cô ấy là được"

Lưu Diệp bỗng nhiên không cười nổi nữa, cô không nên cười đàn ông ngốc mà tốt này.

Ngược lại Dã Thú rất kỳ quái, hỏi cô: "Sao em lại hỏi cái này?"

Lưu Diệp cũng không nói dối anh, nói: "À, em muốn biết suy nghĩ của đàn ông ở thế giới này như thế nào, bây giờ nhìn lại, em lại dùng biện pháp quá ngu ngốc rồi. Làm sao em có thể thông qua việc hỏi anh mà biết Khương Nhiên nghĩ như thế nào chứ. Loại người như Khương Nhiên, giống như là không có tình cảm, gần đây em làm rất nhiều chuyện, cố gắng để anh ta thích em, nhưng mà."

Vì được sống tốt hơn, được ông chủ thưởng thức, nịnh bợ ông chủ lấy lòng ông chủ, mặc dù không có tôn nghiêm gì, nhưng mà không có biện pháp gì, huống chi Khương Nhiên cũng không phải ông chủ, mà là chủ nô (trong mối quan hệ chủ - nô lệ) đặc biệt.

Chỉ là Khương Nhiên không giống như Dã Thú.

Một người từ khi chào đời đã nhận được sự giáo dục tốt nhất, làm gì cũng không cần quan tâm đến lòng người, nghĩ như thế nào cũng không thể giống với Dã Thú

Dã Thú có những suy nghĩ làm người ta đau lòng, tìm một người phụ nữ, hai người sống tạm ổn qua ngày, nghe lời vợ, trở thành một người đàn ông tốt. . . .

Mà trong suy nghĩ của Khương Nhiên đều là chính bản thân anh ta.

Chờ đến khi Lưu Diệp trở lại Hạ cung, không biết sao cô cảm thấy biểu tình trên mặt Khương Diệp là lạ, trên môi luôn treo nụ cười.

Cô cảm thấy kỳ quái.

Chờ đến lúc ăn cơm xong muốn lên giường nghỉ ngơi, bình thường giờ này đã đến giờ tra tấn rồi.

Lưu Diệp sớm đã quen với loại quy luật sinh hoạt này, cô nằm trên giường hít sâu một hơi, sẵn sàng chờ Khương Nhiên mổ bụng giày xéo.

Kết quả Khương Nhiên lại không có lập tức cởi quần áo của cô.

Anh chỉ ra sức cười, từ trên cao nhìn xuống mặt cô, mang theo chút tự đắc: "Cho nên nói, đoạn thời gian này em kì quái như vậy là vì muốn lấy lòng anh?"

Lưu Diệp 'ai' một tiếng.

Khương Nhiên chau mày, nghiêng người, cười nói: "Thật ra thì em có thể trực tiếp hỏi anh."

Lúc anh nói những lời đó thái độ hết sức vui vẻ.

Nhưng mà trong lòng Lưu Diệp lại 'lộp bộp' một tiếng, hai mắt lập tức trừng lớn.

Khương Nhiên lại không một chút để ý cúi xuống hôn môi Lưu Diệp.

Lưu Diệp cuồng quát đẩy anh ra, buồn bực chất vấn: "Anh..! Làm sao anh biết."

Khương Nhiên dùng sức vuốt cái vòng trên người cô, cười nói cho cô biết: "Cái này có thể làm máy nghe lén tầm xa, thỉnh thoảng anh sẽ nghe một chút."

Lưu Diệp há hốc mồm, thật không nghĩ tới trên đời này lại có người nghe lén mà còn đúng lý hợp tình như vậy.

Cô lập tức khấn trương, vậy lúc mình cắt tóc cho Dã Thú, anh cũng nghe được?

Từng cử chỉ hành động của cô anh đều nghe được? !

Cô khấn trương nhìn lại anh, cố gắng làm mình bình tĩnh: "Vậy mỗi ngày đều nghe sao? Vẫn luôn nghe?"

"Không có." Khương Nhiên nắm tay cô, vuốt ve từng ngón tay của cô: "Thỉnh thoảng mới nghe một chút."

Cũng chính là nhất thời cao hứng mới nghe, gần đây anh thấy cô hơi kỳ lạ nên anh mới nghe nhiều hơn một chút.

Lưu Diệp theo bản năng vuốt cổ của mình.

Hiển nhiên bây giờ tâm tình của Khương Nhiên vô cùng tốt.

Lưu Diệp cố gắng suy nghĩ, cô cười gượng gạo.

Khương Nhiên lại nghĩ là cô đang xấu hổ.

Anh vuốt ve gương mặt của cô.

Giọng Lư Diệp căng thẳng hỏi anh: "Vậy em phải làm sao để anh vui vẻ?"

"Chủ động." Khương Nhiên dùng ánh mắt nói với cô.

Chính là ở trên giường phục vụ anh.

Lư Diệp cũng biết là cái này.

Cô nửa ngồi xuống, trong đầu không nhận được lại nghĩ tới, những phi tần cổ đại phục vụ hoàng đế thế nào, ở trong cái loại địa phương hoàng quyền này (quyền hành nằm trong tay vua), dù chán ghét hay ghê tởm thế nào cũng phải cố gắng làm hoàng đế vui lòng.

Cô đây là tạo nghiệt gì chứ! !

Thật vất vả để chịu đựng đến giải phóng, cô lại trở lại một đêm trước giải phóng rồi! !

Cô hít sâu một hơi.

Chịu đựng cảm giác khó chịu, chủ động hôn lên đôi môi của Khương Nhiên.

Thân thể thật ấm áp, Khương Nhiên thích cô hôn.

Cô có thể cảm thấy, sau khi cô hôn xong, Khương Nhiên rất vui vẻ ôm lấy cô.

Cô đối với anh ta chính là một vật nhỏ thú vị chơi đùa tốt.

Cô không biết nhiều cách lấy lòng Khương Nhiên, cô chỉ có thể cố gắng chủ động một chút.

Nhưng mà Khương Nhiên cũng không cần cô quá chủ động, khi ở trên giường, Khương Nhiên vẫn thích mình nắm trong tay toàn bộ hơn.

Hơn nữa Khương Nhiên cũng không để ý đến phản ứng của Lư Diệp, từ trước đến nay anh chỉ làm theo dục vọng của chính anh.

Chỉ có một phiền toái là, từ nay về sau, Lư Diệp đã biết mình đã tự thu về cho bản thân rất nhiều phiền toái, ban đầu lấy lòng Khương Nhiên thế nào cũng không được.

Giờ thì hay rồi, cả ngày Khương Nhiên đều bày ra bộ dáng anh cho em cơ hội đến lấy lòng anh.

Coi như Lư Diệp đã biết được cái gì là nằm gai nếm mật, cái gì là nhẫn nhục chịu khổ rồi! !

Đột nhiên cô cảm thấy địa vị của mình rớt xuống rất nhiều.

Trước kia ít nhiều gì cũng được cưng chiều, cho dù làm chó mèo cũng là cưng chiều, nhưng giờ thì tốt rồi.

Cô còn phải hàm hừ hơi ảm (*) trước mặt sau lưng hầu hạ Khương Nhiên.

(*) hàm hừ hơi ảm: hình dung một người vô cùng ân cần chăm sóc cuộc sống của một người khác

Ngược lại Khương Nhiên càng ngày càng thư thái, anh rất thích giao tất cả mọi việc trong Hạ cung cho Lư Diệp làm.

Cho dù là rửa sạch máy móc hay là lau chùi máy móc, kể từ sau khi biết Lư Diệp thích mình, Khương Nhiên cũng rất tự nhiên giao những việc đó cho cô.

Anh vô cùng vui vẻ hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của Lư Diệp, hơn nữa đáng về đó của anh giống như là cho cô một cơ hội biểu hiện.

Lư Diệp tức muốn hộc máu.

Nhưng trên mặt lại không thể phản kháng chút nào, hơn nữa Lư Diệp phát hiện kể từ khi cô bị anh hành hạ, thái độ của Khương Nhiên đối với cô cũng có một chút biến hóa, trước kia Khương Nhiên thấy cô chỉ biết cười dịu dàng, bây giờ Khương Nhiên gặp cô, đều giống như là mở cờ trong bụng, cười đến hàm răng đều lộ ra.

Còn thỉnh thoảng trêu đùa cô, như là đột nhiên xoa đầu cô, hoặc là bỗng nhiên từ phía sau nhô đầu ra, ôm cô vào ngực.

Nhưng lúc Lư Diệp muốn nói chút lời ngon tiếng ngọt, là anh liền hờ hết.

Khương Nhiên còn rất nghiêm túc nói cho cô biết: "Anh biết anh nên đáp lại tình cảm của em, nhưng mà anh cảm thấy anh có lẽ sẽ không động tâm với người phụ nữ như em."

Lỗ mũi của Lưu Diệp đã tức đến sắp méo lệch.

Cho dù chán ghét lưu manh căn bản đi nữa cũng không thể lúc đang ở trên giường còn không làm xong mà nói bạn giường của mình ghê tởm chứ?

Ni nã! ! (một câu chửi bậy)

Sao không chờ làm xong rồi mới nói? !

Lưu Diệp cũng rất buồn bực hỏi anh: "À, vậy em với đối tượng lý tưởng của anh nhất định là có chênh lệch đi?"

Khương Nhiên nghe xong rất đương nhiên nói cho cô biết: "Đúng, em với đối tượng lý tưởng trong lòng anh có chênh lệch rất lớn."

Vì bận tâm cảm xúc của Lưu Diệp, Khương Nhiên còn giải thích một câu: "Không phải em không tốt, chỉ là em không theo kịp tiết tấu của anh."

Tình cảm thua tiết tấu sao?

Lưu Diệp nắm chặt bàn tay, thật sự muốn cào lên mặt anh mấy cái.

"Tư duy logic của em có vấn đề rất lớn." Khương Nhiên lại còn nói điểm mấu chốt hơn.

Lưu Diệp không hiểu nhử mày.

Nhìn dáng vẻ u mê của Lưu Diệp, Khương Nhiên cúi đầu cười, dán lên gương mặt cô: "Lấy quan điểm mà nói, em giải thích một chút xem quan điểm có nghĩa là gì?"

"Chính là suy nghĩ của một người" Lưu Diệp cảm thấy cái này còn có gì để nói đâu.

"Quan điểm là một điểm." Khương Nhiên nhàn nhạt sửa chữa: "Đối với anh mà nói mục tiêu rất rõ ràng, sẽ ở trên một điểm nào đó, không phải cái điểm này chính là cái điểm kia, nhưng theo ý của anh quan điểm là một đường thẳng, ở trên cùng một đường đó có thể gọi là cùng một quan điểm."

(đoạn này đang giải thích về từ "quan điểm", nữ9 cho rằng quan điểm là suy nghĩ cá nhân, còn nam9 cho rằng quan điểm là một điểm hoặc là các điểm trên cùng một đường thẳng)

Lưu Diệp có chút mơ hồ, những quan điểm này, có những lúc cô phải suy nghĩ rất nhiều cách, gặp phải chuyện không rõ ràng, sau khi đã rõ rồi sẽ điều chỉnh lại, đôi khi cảm giác không thích hợp, cũng sẽ nghĩ cái thiện lại, cho nên nói cô chính là không có quan điểm! ?

Nhưng mà chỉ có cái loại một điểm kia, cũng có thể nói là cố chấp không có chí tiến thủ đi?

Cuộc sống vốn chính là quá trình giúp đỡ thỏa hiệp dung hợp, trao đổi, sau đó cùng nhau hấp thụ gì đó của đối phương.

Nhưng mà Lưu Diệp cái gì cũng chưa nói.

Bởi vì chuyện đó không cần thiết, làm nhân viên tạm thời, cho dù biết ông chủ của mình đặc biệt ngu ngốc cũng không thể cãi lại, đặc biệt là vì chén cơm của mình, ở lúc sức mạnh chưa đủ, thì phải để cho ngu ngốc làm bừa.

Lại nói cô và Khương Nhiên chính là hai loại, cho dù cơ thể thân mật thành như thế nào, trái tim cũng không có một khắc nào đồng bộ nối liền với nhau.

Đầu óc thì lại càng khác biệt quá nhiều, hai bên hoàn toàn khác biệt.

Anh cảm thấy cô không thông minh, cô lại cảm thấy trí tuệ cảm xúc của anh thấp, người nào mới có thể đắc tội với tất cả mọi người khắp tỉnh cầu từ trên xuống dưới hả?

Giống như chuột chạy qua đường bị người người kêu đánh, ngược lại còn thấy hả hê tự đắc.

Hơn nữa nếu nói Khương Nhiên bị bệnh thần kinh chính là sỉ nhục những người bệnh thần kinh.

Mượn chuyện của Sở Linh mà nói, Sở Linh làm sai hơn nữa, đánh cũng đã đánh giam cũng đã giam, anh không giống người thường xử lý chuyện này rõ ràng, mà đến bây giờ còn đang giam Sở Linh đây.

Mới đầu Lưu Diệp còn cho rằng Khương Nhiên ghen, nhưng bây giờ cô không dám suy nghĩ như vậy nữa, sao lại quên mất chuyện vách đá dựng đứng đó là Khương Nhiên máu lạnh vô tình xử lý chuyện của Sở Linh chứ? !

Khương Nhiên không nhận ra cảm xúc Lưu Diệp biến hóa, anh cúi đầu thân mật hôn lên cổ của cô.

Lưu Diệp buồn bực thở ra một hơi.

Nhưng nếu cứ như vậy mà giải thoát cũng tốt.

Anh ta không thích cô cũng không quan trọng.

Chuyện như vậy vốn là có độ khó quá cao đối với cô. Một người ngay cả yêu cũng chưa từng nói qua, nếu muốn đùa bỡn tình cảm của người khác thì bản thân cũng không đáng tin.

Cô chỉ cần cố gắng không chọc giận anh là được, nhưng Lưu Diệp phát hiện cô vừa muốn lùi bước không đùa giỡn tình cảm của Khương Nhiên nữa.

Cho dù một ngày không nói những lời ngon tiếng ngọt góp vui lấy lệ đó, Khương Nhiên sẽ lập tức nhắc nhở cô.

Sẽ dùng loại giọng điệu rất tự nhiên rất bình thường hỏi cô: "Hôm nay em không có gì muốn nói với anh à?"

Nét mặt kia quả thật giống như con sói đuôi dài chờ ăn thịt.

Lưu Diệp đành phải chịu đựng ghê tởm đến gần anh, giống như niệm kinh mà tiếp tục nói những lời buồn nôn đó.

Cái gì mà em thích anh, ở cùng anh em cảm thấy rất vui vẻ.

Có lẽ là ngại từ ngữ của Lưu Diệp quá ít, một ngày kia Khương Nhiên đưa cho cô bản "lời âu yếm ngọt ngào nhất" để cô xem, để cô có thể hằng ngày rèn luyện gia tăng chút văn học cần thiết.

Lưu Diệp thật sẽ không còn ngu dốt cho rằng đây là Khương Nhiên động lòng với cô, đặc biệt trên xã hội đàn ông cận bã có ngàn ngàn vạn vạn này, vẫn luôn có loại hình đàn ông cận bã mới thích ngược phụ nữ, hưởng thụ ánh mắt ái mộ của phụ nữ và làm phong phú chủng loại của đàn ông cận bã.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 46

Editor: huyền.uha

Beta: Thảo My

Lưu Diệp thật là bị Khương Nhiên này làm phiền chết.

Mỗi lần gặp mặt đều nói lời ngon tiếng ngọt với anh, có lúc nhìn gương mặt đắc chí của anh, cô thật rất muốn nhảy dựng lên cho anh hai cái tát.

Nhưng cô lại không thể đắc tội với anh.

Lưu Diệp sắp bị ghen chết, gần đây cô làm việc vừa mới vào quỹ đạo, thật sự cô không thể đắc tội với Khương Nhiên.

Nhưng phải kiềm chế như vậy, cô hoài nghi mình sẽ bị ghen chết.

Cô cũng len lén ghim lên một người giấy, không có việc gì liền đâm hai cái cho hả giận.

Bởi vì lúc nào cũng có người "bảo vệ" tốt, luôn có người Khương Gia Quân theo dõi bên cạnh không rời, cô cũng không dám làm quá rõ ràng, chỉ có thể len lén đâm hai cái cho hả giận.

Khoảng thời gian gần đây cô nghe Tiểu Điền Thất đề nghị, nhờ Quan Chỉ xin Chính phủ Liên Bang, rút cuộc yêu cầu xin tiếp một mảnh đất ở khu người nghèo.

Thật ra Chính phủ Liên Bang càng mong muốn cô mở nhà hàng ở khu nhà giàu, chỉ là Lưu Diệp đã nghĩ kỹ, mục đích cô mở nhà hàng chủ yếu cũng không phải kiếm tiền.

Nói khó nghe, nếu thật sự cần tiền, bất cứ lúc nào bán chút tóc móng tay cũng có thể kiếm, cô chỉ là muốn làm chút chuyện có thể thay đổi thế giới này.

Như vậy so với những người tình anh giàu có kia, có lẽ là bị bọn Dã Thú ảnh hưởng, ngược lại cô cảm thấy cô phải đặt mục tiêu trọng điểm là nâng đỡ những người ở khu người nghèo kia.

Nhà hàng, cô nghĩ một nửa doanh thu sẽ làm từ thiện.

Bởi vì thời cổ đại những người có tiền sẽ phát cháo com trong thiên tai, cô mở nhà hàng không phải vì tiền; mà vì càng có nhiều người ăn sẽ càng khiến cô vui vẻ hơn chứ sao.

Cô cũng nghĩ cách có thể làm từ thiện một lần.

Những khu Dưỡng Dục kia, cô đang tìm tài liệu, nghĩ đến việc an bài thỏa đáng rồi, liền nhờ Dã Thú đi làm.

Cô không thể rời khỏi Khương Gia Quân nửa bước, tất cả ý tưởng đều chỉ có thể dựa vào Tiểu Điền Thất và Dã Thú.

Gần đây Tiểu Điền Thất rất bận rộn, tiểu tử nhỏ như vậy học mọi thứ rất nhanh làm Quan Chi cũng kinh sợ.

Năng lực học tập của Dã Thú so với Tiểu Điền Thất cũng bình thường, chỉ là Dã Thú có chút toàn năng, mặc dù chỉ số thông minh không cao, nhưng thân thể lại rất tốt.

Ngày đó cô đang thừa dịp bên cạnh không có ai, vội lấy người giấy nhỏ có viết tên Khương Nhiên ở phía trên ra, mới vừa nói đâm hai cái cho hả giận.

Dã Thú trở lại xin ý kiến của cô nhìn thấy.

Dã Thú không biết trong tay cô cầm là cái gì, vừa muốn mở miệng hỏi.

Lưu Diệp cũng bị dọa sợ, trên cổ cô mang một cái máy nghe lén thế này, ngộ nhờ Khương Nhiên nghe thấy, những thứ cô cố gắng làm trước kia đều uổng phí rồi! !

Cô nhanh chóng che người giấy nhỏ, giật mình khoanh tay.

May là gần đây Dã Thú trầm tĩnh rất nhiều, đầu óc cũng linh hoạt hơn.

Dã Thú không lên tiếng, gần đây bởi vì đang học viết chữ, anh tìm rất nhiều giấy trắng ở trên bàn, anh cũng rút ra một tờ, nhanh chóng viết: "Kia là cái gì?"

Lưu Diệp cũng không gạt anh ta cái gì, viết trên giấy: "Em muốn Khương Nhiên đấy!!"

Dã Thú vừa mới bắt đầu học viết chữ dạo gần đây, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng mà anh viết rất nghiêm túc.

Lưu Diệp nhìn chữ viết giống như chó gặm của Dã Thú: "Anh ta làm cho em tức giận?"

"Rất nhiều rất nhiều." Cô bị chọc giận rất nhiều.

Có thể Dã Thú hiểu gì đó, cũng viết tên Khương Nhiên trên giấy dùng sức đâm hai cái, còn viết mấy cái chữ: "Tôi trả thù cho em! !"

Lưu Diệp cảm kích nhìn về phía anh, cố gắng cười cười.

Chỉ là ở trên địa bàn của Khương Gia Quân đối nghịch với Khương Nhiên, đó không phải là tìm chết sao.

Cô hít sâu một hơi, viết: "Cảm ơn anh, nhưng bây giờ vẫn không thể."

Hơn nữa không chỉ không thể như vậy, còn phải dụ dỗ anh ta.

Liều mạng không sợ, đã có thể sợ liều mạng cũng liều mạng, sau khi chết còn bị người ta mang đi triển lãm, hoặc là bị giải clone ra vô số Lưu Diệp xui xẻo.

Nghĩ như vậy còn không bằng kiên nhẫn chịu đựng còn sống, chỉ cần không buông tha, luôn có một ngày nghĩ ra biện pháp.

Dã Thú hẳn là phát hiện cái gì đó, anh biết chữ còn không nhiều, anh chần chờ một lúc, lại cúi đầu viết.

Những lời đó đều rất vụng về, có vài chữ vẫn còn sai.

Lưu Diệp cúi đầu nhìn, từng chữ từng chữ, vì sợ bị bọn Khương Gia Quân thấy, bọn họ viết chữ trên mảnh giấy rất nhỏ.

Cô nhìn một đám chữ viết này.

Đại ngốc này dùng những từ đơn giản và chất phác nhất để an ủi cô.

Ở trong hoàn cảnh này còn có người có thể đứng ở bên cạnh mình, đều là thật tâm muốn tốt cho cô.

Trong lòng Lưu Diệp lộ ra cảm động.

Cô cũng nhanh chóng viết những lời muốn nói với Dã Thú, không ngừng viết, cũng không biết qua bao lâu, tờ giấy viết càng ngày càng nhiều, về sau Lưu

Diệp cũng không dám viết nữa, đoán chừng viết nữa liền không giấu được.

Cô vội vàng gấp xếp gọn gàng những trang giấy kia, giao cho Dã Thú, khoa tay múa chân muốn thiêu hủy.

Dã Thú dùng sức gật đầu.

Ở trong hoàn cảnh này bọn họ phải cẩn thận cẩn thận hơn nữa.

Lưu Diệp có Dã Thú an ủi tâm tình coi như không tệ, lúc trở lại Hạ cung, thời gian chịu khổ chịu nạn lại tới.

Cô không hiểu Khương Nhiên đang làm cái gì, ngại cô ban ngày quá rảnh rồi hay sao, không ngừng tăng công việc nặng nhọc cho cô.

Khương Nhiên lại có thể còn có mặt mũi hỏi cô: "Đàn ông bình thường cùng phụ nữ, chính là như thế này sao, chồng đi ra ngoài làm việc, vợ ở nhà chăm nom trong nhà."

Lưu Diệp thật rất muốn trợn trắng mắt.

Gần đây cô bị Khương Nhiên dày vò ba hôm đều muốn đi hai rồi.

Bình thường cùng bọn Tiểu Điền Thất chuẩn bị chuyện nhà hàng đã đủ bận rộn, bây giờ không dễ dàng trở lại được Hạ cung còn phải phục vụ tên Diêm Vương sống thế này.

Hơn nữa gần đây Khương Nhiên cùng ăn, cô không hiểu làm sao anh lại không kết thúc phát xuân!

Hơn nữa người nọ là biến thái đi!

Buổi tối giãy vò cô coi như xong, ngủ còn không thành thật, đêm trước còn đập cô một cái rớt xuống đất, đá cô thiếu chút nữa ngất đi, nửa ngày hít thở bụng đều đau.

Hơn nữa cho dù Khương Nhiên đá loạn, nhưng tư thế anh ngủ không biết làm sao chột thay đổi vô cùng ghê tởm, tay chân không một khắc đang hoảng.

Hết lần này đến lần khác Khương Nhiên này còn đề cô nặng muốn chết, nhiều lần đề ép bụng cô, cô thiếu chút nữa không hô hấp được.

Ngủ ngon một giấc tốt phải liều mạng, kích thích này cũng quá lớn.

Cô muốn ôm chăn chạy đi tránh nạn, nhưng làm sao Khương Nhiên có thể đồng ý, cô vừa lộ ra chút ý tứ như vậy, Khương Nhiên sẽ nhìn cô chăm chăm.

Dọa cô vội vàng đổi sửa miệng là đang nói đùa đấy.

Cuối cùng Lưu Diệp đành phải nghĩ tới biện pháp ôm tay chân của Khương Nhiên, ngay cả ngủ một khắc cũng không dám yên lòng thả lỏng anh ra, theo tư thế ngủ của anh, dùng sức ôm anh nghiêm chỉnh tư thế của anh.

Buổi sáng, mệt giống như đi công trường khiêng gạch cả đêm.

Lưu Diệp rất khó không ôm oán giận, nhưng lại không thể nói những lời này.

Khương Nhiên người này chỉ có cô theo anh, anh thỉnh thoảng tâm tình tốt, đút cô ăn, nếu như cô có chút chần chờ cảm thấy không hợp khẩu vị, anh lập tức nhướng chân mày lên nhìn cô chăm chăm, giống như cô phạm vào sai lầm lớn.

Lúc này nghe Khương Nhiên hỏi vô si như vậy, cô lại cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể 'ồ' một tiếng, qua loa: "Đúng đi."

Không biết Khương Nhiên có nghe được cái gì, anh chỉ nghiêng đầu nhìn cô.

Bây giờ Lưu Diệp rất ghét anh nhìn mình như vậy, cô sợ động tác trợn trắng mắt theo bản năng của mình sẽ bị anh nhìn thấy.

Hôm nay không biết Khương Nhiên nghĩ tới cái gì, Lưu Diệp mới vừa trở lại Hạ cung liền phát hiện có chỗ không thích hợp, trên bàn không bày thức ăn.

Quả nhiên lúc cô mặt mũi cả người đều muốn rời ra, Khương Nhiên lại còn muốn nắm cánh tay của cô, muốn dẫn cô đi "Địa phương tốt".

Nếu như lúc trước nhìn thấy cửa hàng nhỏ của mình được dời qua nguyên xi, cô nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Nhưng bây giờ cửa hàng nhỏ này muốn trở thành một đạo hình để cho Khương Nhiên thương mình, cô thật rất khó dùng tâm tình vui mừng đi đối mặt.

Đây là Khương Nhiên lại muốn cô mỗi ngày đều nấu cơm cho anh đấy.

Chỉ là sau khi tiến vào, Khương Nhiên lại không lập tức thúc giục cô làm cái gì.

Mà Luru Diệp kỳ quái nhìn Khương Nhiên.

Hôm nay làm sao anh giống như đờn tính, giống như sợ cô không thoải mái, đợi sau khi cô ngồi xuống, Khương Nhiên còn đưa cho cô một nệm ghế.

Luru Diệp buồn bực nhìn anh.

Sau đó chuyện Khương Nhiên làm càng làm cho cô không hiểu, Khương Nhiên đang thử nấu cơm à.

Chỉ là những bước nấu cơm này không đúng đi?

Hơn nữa nào có làm như vậy, Luru Diệp nhìn Khương Nhiên không chút để ý chút dòi qua dòi lại cái nồi còn có lửa.

Rất nhiều nơi cũng nguy hiểm làm cho cô sợ hết hồn.

Đây là đang nấu cơm, hay là đặc biệt tới đốt phòng bếp sao?

Cuối cùng cô thật sự không nhìn nổi, chỗ này như thế nào đi nữa, cô cũng chưa từng muốn nhìn nó biến thành thế này một chút nào, cũng là cửa hàng nhỏ bảo bối mà mình đã từng quý trọng.

Cô đẩy anh ra, động tác làm luru loát.

Cô cũng không nói gì với Khương Nhiên.

Khương Nhiên ngược lại cười híp mắt nhìn cô bận rộn, giống như nhớ tới cái gì, hỏi cô: "Tiền kia em muốn dùng làm gì?"

Luru Diệp thoáng cái liền bắt đầu khăn trương, vội vàng nhìn về phía anh.

Cô có chút của cải như vậy, nếu Khương Nhiên muốn, cô nhất định không giữ được! !

Nhưng mà chỉ nhìn về mặt, Khương Nhiên giống như rất tùy ý tán gẫu với cô.

Cô cũng do dự, lấy cái không quan trọng nói: "A, em muốn xây một nhà hàng, sau đó muốn xây dựng khu Dưỡng Dục tốt hơn một chút. . . ."

Vì cái này cô còn có ý điều tra xét một chút tài liệu trước kia của khu Dưỡng Dục, cô phát hiện lấy trước kia Hầu Gia bố trí khu Dưỡng Dục thật ra không tệ, chỉ là sau này thi hành lại bị những tên quan liêu kia, ăn bớt rất nhiều tiền.

Hơn nữa không có nhân viên quản lý thích hợp, cuối cùng là thành như bây giờ.

Kết quả Khương Nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ nhắc nhở: "Nơi nào có tiền em có thể thử, chỉ là Mậu Ngạn Ba kia mặc kệ em làm thế nào đều càng lún càng sâu, biện pháp đơn giản nhất, chính là tìm một cơ hội đánh nát bọn họ."

Luru Diệp ‘ừ’ một tiếng, nhìn bộ dáng Khương Nhiên nói giống như thật.

Đã lâu như vậy, người này ở trước mắt cô như thế nào vẫn tinh tường như thế.

Chỉ là loại giao chiến này?

Tác phong lại cũng không cần phải làm như vậy đi, lại nói đối phương sẽ không đánh lại sao?

Cô cũng hỏi một câu, Khương Nhiên cũng không có ý kiến gì: "Có em ở chỗ này, bọn họ không có can đảm đánh lại."

Luru Diệp nghe xong Khương Nhiên nói suy nghĩ một chút, cũng đại khái suy nghĩ ra được ý tứ của Khương Nhiên, đoán chừng thật sự đánh nhau, những người đó sẽ có rất nhiều cố kỵ đi.

Tỷ như sợ những cái này thương tổn đến cô, ngộ nhỡ không cẩn thận bị chết cũng phiền toái, hoặc là những thứ dư lại sau khi nổ bị ô nhiễm đúng không, dù sao trong lịch sử người phụ nữ cuối cùng không phải là đánh giặc đánh đến không còn sao?

Cho nên cô còn có tác dụng làm nhục thuận (bị chấn thật)?

"Hầu Gia kia đâu?" Luru Diệp chợt nhớ tới cái này, đoạn thời gian trước Mậu Ngạn Ba nói những lời đó cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Thật ra nói thật, cô thỉnh thoảng cũng sẽ không nhìn được suy nghĩ một chút, nếu như cô phát hiện Hầu Gia sẽ như thế nào, hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây sau khi cô tìm đọc một ít tư liệu về Hầu gia, cô đối với Hầu gia cảm giác phát tạp, mặc kệ nghĩ thế nào cũng là người đàn ông có tâm lòng tốt trong thế giới, so với Hầu Gia có cống hiến to lớn với xã hội, Khương Nhiên quả thực chính là một bãi cứt chó thối tha! !

Khương Nhiên thậm chí không cần suy nghĩ nói: "Một người anh đánh răng rơi đầy đất."

Luru Diệp lại nghĩ tới, nếu như có Hầu Gia, cô thật đúng là muốn nhìn Khương Nhiên bị đánh răng rơi đầy đất.

Chẳng qua đó đều là ảo tưởng, nếu như có, Hầu Gia kia sống lại sao bây giờ còn không ra ngoài.

Sau khi thức ăn làm xong, Khương Nhiên ngửi mùi thơm gương mặt sung sướng.

Sau đó anh sẽ dùng cầm chỉ vào cái muỗng ý bảo Lưu Diệp dứt cho anh ăn.

Lưu Diệp bận bịu cả ngày, thật vất vả mới ăn cơm đi nghỉ ngơi, kết quả bị Khương Nhiên kéo tới nấu cơm, thật vất vả làm xong cơm, cánh tay mệt mỏi đều nâng lên không nổi, còn phải dứt cơm cho Khương Nhiên.

Cô liền phòng má thối hơi về phía những món ăn kia.

Lúc đang dứt cho Khương Nhiên, ngược lại Khương Nhiên coi như phối hợp, không cố ý đứng thật cao làm khó cô, mà là mỗi một miếng cũng sẽ cúi xuống chủ động đi đón cái muỗng của cô.

Nhìn qua tâm tình của anh rất tốt.

Ở trong phòng bếp còn mang theo mùi khói dầu, anh lại có thể cũng không bắt bẻ cái gì.

Ngược lại ăn say sưa ngon lành.

Ở giữa Khương Nhiên còn có thể thỉnh thoảng cao hứng dứt cô một hai miếng.

Lưu Diệp thừa dịp khó được thời gian hưu nhân, suy xét chuyện xuất bản tự truyện.

Chuyện này vẫn là Tiểu Điền Thất nói ra, Tiểu Điền Thất nói muốn ảnh hưởng văn hóa thế giới này truyền bá những thứ kia rất quan trọng, bây giờ cô là tiêu điểm toàn thế giới, mặc kệ cô muốn bày tỏ cái gì đều phải nắm chắc cơ hội tốt này.

Chỉ là những hoạt động kia cô không biết nên làm như thế nào, cuối cùng liền thương lượng muốn tìm nơi nào có tiền để làm hay không.

Có cả gia tộc cường đại sau lưng thúc đẩy, hơn nữa thân phận của cô, nhất định sẽ đặc biệt chấn động, chỉ là Lưu Diệp còn chưa nghĩ ra viết cái gì.

Mặc dù Dã Thú đùa giỡn nói, cô viết thực đơn mỗi ngày đều sẽ có người mua, chỉ là cô vẫn là suy nghĩ muốn viết chút gì đó có ý nghĩa.

Lưu Diệp không yên lòng trả lời Khương Nhiên, liền giống như nằm mơ sống qua đoạn thời gian buổi tối kia, chờ đến ban ngày, cô xốc lên mười phần tinh lực bắt đầu bận rộn chuyện tự truyện.

Cô cảm thấy Tiểu Điền Thất nói rất đúng, cô làm thế giới này biết phụ nữ là cái gì, muốn cho bọn họ biết cái loại sinh vật gọi là phụ nữ cũng đều giống như theo chân bọn họ, tương lai nếu quả như thật có cô gái clone xuất hiện, thái độ đối đãi với các cô, còn có làm sao tạo thành gia đình tốt đẹp, cô đều muốn viết xuống.

Lưu Diệp bắt đầu chỉ là có một hình dáng, ở tại lúc cô nói những thứ kia ra, rất nhanh gọi ra đồng cảm của bọn Tiểu Điền Thất và Dã Thú.

Thậm chí lúc Hà Hứa Hữu Tiền đang kết nối ở trong video điện thoại, Hà Hứa Hữu Tiền cũng bị lối suy nghĩ của cô làm cho mê hoặc, thậm chí đặc biệt chạy tới.

Bốn người vây ở trên bàn.

Lưu Diệp bắt đầu muốn xin lỗi với những tư tưởng tình yêu kia, dù sao loại người không có một chút kinh nghiệm yêu đương như cô nói đến những hi vọng kia, nhất định chính là lý luận suông, hơn nữa nghĩ như thế nào trong thực tế nam nữ yêu nhau sống chết kết hôn, cũng không quá tốt đẹp.

Nhưng nếu như có thể, vẫn muốn viết những thứ tốt đẹp ra.

Cô dùng phương thức nguyên thủy nhất ghi chép suy nghĩ cảm ngộ của mình, ở thế giới này quá lâu, cô quên mất đã từng sinh sống ở thế giới kia.

Cô một lần không dám nghĩ tới, bởi vì mỗi một lần nghĩ sẽ khổ sở một lần.

Bây giờ cô bắt đầu hồi tưởng.

Tình yêu của bạn cùng phòng, cha mẹ gia đình, còn có mình thế nào tình ngộ.

Lúc cô viết xong toàn bộ, bốn người hợp tác với mình cũng bị dẫn vào thế giới của mình, mẹ và đứa bé cùng thời gian nuôi đứa bé còn tám bé, đàn ông gặp được phụ nữ, yêu nhau cãi nhau dây dưa hợp lại, còn có chế tạo **, các loại vấn đề có thể gặp phải trong tình yêu.

Hà Hứa Hữu Tiền buồn bực hỏi: "Ở thế giới của cô đàn ông dẫn phụ nữ ra ngoài cũng sẽ để phụ nữ của mình trả tiền sao?"

"Đúng nha." Lưu Diệp chẳng cảm thấy gì: "Lúc chưa xác định quan hệ, phụ nữ cũng sẽ không muốn đàn ông trả tiền cho mình, hơn nữa thế giới kia của tôi phần lớn phụ nữ đều có công việc, hoàn toàn độc lập về kinh tế, chúng tôi tự kiếm tiền, không cần dựa vào đàn ông cũng có thể có cuộc sống cực kỳ

tốt. Biết không, một cô gái nguyện ý để đàn ông tiêu tiền vì cô, mới chính thức bắt đầu tiếp nhận người đàn ông kia, chỉ là cũng có một ít cô gái. . . . Chỉ là có chút pha tạp, giống như đàn ông có đàn ông tốt, phụ nữ cũng không phải tất cả đều là."

Lưu Diệp phát hiện vấn đề cô muốn giải thích rất nhiều, cô vốn cho rằng mình không có gì có thể viết, thật sự tiếp tục viết lại phát hiện có nhiều nội dung có thể viết như vậy.

Càng về sau cô quả thật vẫn say mê, ngay cả lúc trở lại Hạ cung cũng không nhận được lục ra giấy đến viết lên hai trang.

Cô cố gắng chăm chỉ như thế, ban ngày còn phải bớt thời giờ quan tâm xây dựng nhà hàng, còn có những thứ ở khu Dưỡng Dục.

Bởi vì chuyện tự truyện, Lưu Diệp tiếp xúc với Hà Hứa Hữu Tiền cũng nhiều một chút.

Cô phát hiện Hà Hứa Hữu Tiền dường như thấy rất nhiều tiền, nhưng thật ra là người keo kiệt, mặc quần áo, cô đặc biệt để ý, giống như Hà Hứa Hữu Tiền chỉ có một bộ quần áo.

Hơn nữa những thứ ăn cơm kia, Hà Hứa Hữu Tiền kể từ khi biết bọn họ phụ trách nấu cơm, cũng tiết kiệm mang điếm tâm và cơm, lúc ăn cơm trưa, bọn họ ăn đặc biệt nhiều.

Lưu Diệp thực sự hết chỗ nói, trong lòng nói còn có đàn ông keo kiệt khoa trương hơn Cát Lăng Thai.

Chỉ là cô thật sự không rõ người như vậy sống còn có ý tứ gì, quả thật kiếm tiền đều đã khắc đến trong gen rồi.

Chỉ là hứng thú, đang làm việc nhàn hạ, cô hỏi nếu như sau này có phụ nữ thì tiền thế nào, lúc đó anh ta còn có thể tiết kiệm như vậy sao?

Hà Hứa Hữu Tiền chợt khàn trương trả lời: "Vậy làm sao có thể, tất cả tiền đều phải cho vợ tương lai cùng đứa bé, nghĩ tới cái này, ta lại có động lực kiếm tiền."

Lưu Diệp cau mày, cũng không biết nên khen anh ta hay là chửi anh ta hai câu.

Chỉ là ngược lại cái này Hà Hứa Hữu Tiền thật sự nghiêm túc, cô viết những thứ đó anh ta đều đã sửa sang lại thành sách, cẩn thận từng chữ từng chữ hơn cô.

Đến cuối cùng cô đều ngưng ngừng.

Ngược lại Hà Hứa Hữu Tiền nhẹ giọng nói với cô: "Cô biết bên trong những thứ cô viết có cái gì làm tôi thích không?"

Lưu Diệp 'không' một tiếng.

Liền nghe Hà Hứa Hữu Tiền chậm rãi nói: "Là đoạn về mẹ kia, sẽ ôm đứa bé dỗ đứa bé ngủ, hình ảnh kia nhất định giống như một bức tranh xinh đẹp."

Thật ra Lưu Diệp không phải do mẹ nuôi lớn, cô chỉ cô viết lên *** đoạn kia, nhưng còn làm người đàn ông to lớn này cảm động như vậy.

Đối với cô mà nói đây tất cả đều là chuyện rất bình thường.

Thấy trẻ nít nhỏ bị nước trôi, giống như bị ai đó đâm ở trong tim, cho dù cô không phải người có ngập tràn tình thương của mẹ, cũng biết đó là không đúng.

Chờ phần lớn công việc cũng chuẩn bị ổn thỏa, bởi vì thời gian quá eo hẹp, Lưu Diệp chỉ viết ra một phần suy nghĩ trong lòng, liền vội vàng chuẩn bị tụ lại thành sách.

Chỉ là cấp dưới Hà Hứa Hữu Tiền nói, cô có thể lại tiếp tục viết, chỉ cần cô viết cũng không cần xem bán ra không được.

Chỉ là lúc thiết kế mặt bìa, Hà Hứa Hữu Tiền chợt nghĩ tới xin cô chụp một tấm hình.

Không có loại nào mặt bìa có thể so với ảnh chụp toàn thân Lưu Diệp càng thu hút độc giả.

Lưu Diệp thật ra có chút khàn trương, chỉ là nghĩ tới đây cũng là một loại mảnh khoé tuyên truyền chính mình, mặc kệ cô có đồng ý hay không, cô dù sao cũng được tôn sùng đến trước đài.

Bây giờ cô có thể làm cho thế giới này biết đến cô nhiều hơn.

Cô muốn dùng cố gắng của mình đi ảnh hưởng thay đổi cái thế giới này.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp cũng để cho Hà Hứa Hữu Tiền chụp hình.

Thật ra thì chụp hình rất đơn giản, chỉ là vì hiệu quả tốt một chút, Lưu Diệp cố ý tìm một nơi yên tĩnh.

Chỉ là đang chụp, Hà Hứa Hữu Tiền liền phát hiện, Lưu Diệp đã chọn xong tư thế, khuôn mặt vốn còn đang cười, chợt liền thay đổi vô cùng không tốt,

quả thực giống như bị thứ gì làm nghẹn thở.

Theo tầm mắt Luru Diệp, Hà Hứa Hữu Tiến buồn bực nhìn ra ngưỡng cửa, sau đó anh ta liền nhìn thấy Khương Nhiên tay cầm gậy chỉ huy đang đứng ở vị trí cửa, nhìn vào bên trong.

Trong đôi mắt Khương Nhiên dịu dàng chảy ra như dòng suối tự nhiên.

Bị Khương Nhiên dịu dàng nhìn như vậy nhưng mà vẻ mặt che đầy biểu tình sôi đỗi đến gần Luru Diệp.

Bây giờ Luru Diệp chán ghét Khương Nhiên làm đủ loại với mình, đêm hôm trước bị dày vò một hai lần cô cũng nhin, đặc biệt ngày hôm qua bị dày vò bốn lần! !

Từ buổi tối liên tục làm đến buổi sáng! !

Ngày hôm sau lúc cô thức dậy cả người không tốt, hơn nữa cô nói tắm rửa bỏ đi xúi quẩy! !

Kết quả Khương Nhiên thối tha không biết xấu hổ chế giễu, nhất định phải đi theo cô tắm uyên ương! !

Vòi hoa sen không quan tâm hướng vào mắt của cô, xông đồ mắt cô, sau đó cũng không quan cô có nguyện ý hay không, dùng sức giầy vò cô tới chết.

Cô bị anh ép đến chịu không nổi, mặc kệ anh ở trên giường âm ỉ thế nào, ở chỗ phòng tắm này, anh không thể có giới hạn cuối cùng sao? !

Rốt cuộc cô chịu không được đẩy anh một cái.

Kết quả Khương Nhiên không động còn không nói, anh còn tưởng rằng cô muốn đùa giỡn với anh, rất nhanh Khương Nhiên liền đẩy cô tới trên tường thủy tinh phòng tắm.

Hôn khắp trên môi, mặt cô.

Lúc này cô bị Khương Nhiên bắt được đang chụp ảnh, quả nhiên chờ lúc cô trở về, Khương Nhiên liền hỏi cô: "Chụp loại hình đó làm cái gì?"

Luru Diệp rất sợ anh nổi bệnh thần kinh, vội vàng thận trọng giải thích: "Chính là viết tự truyện trước đó nha, muốn làm một mặt bìa."

Khương Nhiên rất nhanh nói: "Để nhiều người như vậy thấy em có gì tốt."

Luru Diệp không nhin được nhủu này, năm đó người trước mắt này để cho cô tiếp sóng toàn cầu.

Bây giờ nói không cần cô xuất đầu lộ diện, có phải có chút quá lẩn qua lộn lại hay không?

Cô không lên tiếng.

Nhưng mà Khương Nhiên nổi lên tâm tư, gần đây Luru Diệp ở trong phòng viết những thứ kia, anh đều xem qua, nhìn ra được Luru Diệp viết những thứ đó rất nghiêm túc, chỉ là loại chuyện đó hoàn toàn có thể tìm người viết thay.

Hơn nữa viết cái gì không được, nhất định viết những thứ nam nữ yêu nhau kia.

Khương Nhiên không biết làm sao vừa nghĩ tới sẽ có nhiều người thấy những thứ tín ngưỡng tình yêu, những biện pháp theo đuổi người ngưỡng mộ trong lòng mà Luru Diệp viết, anh cũng rất không vui.

Dừng lại cúi xuống, rốt cuộc Khương Nhiên đưa ra thông điệp cuối cùng: "Những cái lung tung gì đó không cần làm nữa, không phải em nói muốn mở nhà hàng sao? Em rảnh rồi nhàm chán thì mở thêm một nhà hàng."

Luru Diệp đang ở trong chần cả người cứng đờ, cô nhìn về mặt của Khương Nhiên.

Khương Nhiên chính là như vậy, giống như một đứa bé, tâm huyết quá nhiều sẽ phá hư công việc của cô.

Nhưng trừ chờ đợi anh mở thiện tâm, cô đều không làm được gì.

Thay vì tranh cãi cầu xin vô ích, còn không bằng chờ chút tôn nghiêm cho mình, tiết kiệm chút phiền toái.

Cô mấp máy môi, rốt cuộc thì 'ừ' một tiếng.

Lúc này vẻ mặt Khương Nhiên mới dịu đi, sờ sờ đầu cô, lôi kéo cô đi tới phòng tắm.

Luru Diệp biết anh lại muốn làm cái gì với cô, buổi sáng, cô không để cho anh tận hưởng.

Đây là anh muốn hành hạ cô.

Lưu Diệp bị nước thấm ướt giống như trái cây mới vừa rửa xong.

Trên người cô mang theo mùi phụ nữ rất đặc biệt, không có nhiễm bẩn những mùi nước hoa lung tung kia, Khương Nhiên có thể ngửi được loại mùi vị làm anh vui vẻ.

Trước kia anh còn không làm sao cảm thấy, hiện tại ngược lại có vẻ như nghiện theo đuổi, muốn ngửi một cái.

Loại mùi vị đặc biệt này thuộc về một mình Lưu Diệp, hơn nữa sau khi tắm đặc biệt rõ ràng.

Đây là một tiểu gia hỏa làm cho anh yêu thích không buông tay.

Hơn nữa anh thích con mắt hồng hồng của Lưu Diệp, Lưu Diệp như vậy quả thật đáng yêu tới cực điểm.

Lưu Diệp nhẫn nại cho đến ngày hôm sau, cô cố nén nước mắt báo chuyện tự truyện đầu tiên không thể xuất bản cho Hà Hứa Hữu Tiễn.

Đầu tiên Hà Hứa Hữu Tiễn ngăn người một chút, có thể nhìn nét mặt của Lưu Diệp, anh đại khái cũng đoán được cái gì.

Hà Hứa Hữu Tiễn ngược lại không nói gì.

Tiểu Điền Thất cũng rất hiểu chuyện, sau khi anh nghe được, ngược lại còn cười an ủi Lưu Diệp: "Chị không sao, những thứ đó chị đều giữ lại, về sau còn có thể dùng đến."

Lưu Diệp chỉ có thể nỗ lực không để cho mình khóc lên.

Khi không có người, cô lại một lần nữa lấy ra người giấy nhỏ dùng sức ôm.

Lúc Dã Thú thấy, không tiếp tục ôm cùng cô, Dã Thú chỉ là nhìn khuôn mặt hồng hồng kìm nén của cô, tay anh nắm lại thật chặt.

Anh nhìn vóc dáng không cao nhỏ gầy run rẩy của cô gái, dùng sức nhìn nước mắt xuống.

Cả người Lưu Diệp đều cúi thấp xuống, nhưng cô vẫn nỗ lực không cho tâm tình tiêu cực của mình lây lan cho người khác.

Ngược lại Dã Thú đề chuyện của Lưu Diệp ở trong lòng, mặc kệ anh nghĩ sao, làm thế nào đi an ủi Lưu Diệp, gần đây anh đang bận chuyện khu Dưỡng Dục, đây là nhiệm vụ Lưu Diệp giao cho anh, giao thiệp với những quan viên chính phủ quả thật mệt chết đi được.

Thật may là về bộ phía Hầu Gia kia, ngược lại anh học không có chút khó khăn nào, anh phát hiện lúc anh đang học một vài thứ của Hầu Gia, tốc độ quả là nhanh đến khó tin, có chút thứ anh còn chưa kịp học, vào lúc làm cũng đã theo cái đó làm.

Anh cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, anh cũng càng cảm thấy hứng thú với chuyện của Hầu Gia, anh trước kia rất tự đại, cảm thấy mình chính là Hầu Gia sống lại, cái gì cũng không để vào mắt.

Sau lại biết mình không thể nào là hậu nhân của Hầu Gia, thế nhưng anh lại rất mâu thuẫn với hai chữ Hầu Gia.

Hiện tại có thể ôn hoà nhã nhặn đi học những biện pháp kia của Hầu Gia, nghiên cứu thành tựu của Hầu Gia, anh đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Kể từ sau khi trầm tĩnh lại, anh phát hiện anh đều có sự thay đổi cách nhìn về rất nhiều việc.

Tựa như Lưu Diệp nói, quá trình sinh hoạt chính là không ngừng học tập nâng mình lên.

Có lẽ là phải nhiều lần tìm biện pháp làm thế nào dụ dỗ Lưu Diệp, đến cuối cùng Dã Thú đều có chút tẩu hỏa nhập ma, anh còn cố ý tìm một phần bản thảo ban đầu của tự truyện xem mấy lần.

Thấy cuối cùng tựa như hiểu ra, anh liền chú ý tới biện pháp để một người đàn ông dỗ người phụ nữ vui vẻ, anh nói làm thì lập tức làm.

Lúc anh đi khu Dưỡng Dục làm việc, thuận đường mua một con chó nhỏ đặc biệt đáng yêu.

Chờ lúc mang về địa bàn Khương Gia Quân, vốn là muốn tặng cho Lưu Diệp, nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt Lưu Diệp, Dã Thú không biết làm sao, bỗng nhiên lại có chút khiếp đảm, cảm giác mình làm chuyện này có phải quá ngốc hay không, anh cũng không có dám đưa qua cho Lưu Diệp, ngược lại tự mình lên lên nuôi mấy ngày.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Lưu Diệp chú ý tới trên người anh có lông chó.

Cảm xúc Lưu Diệp gần đây xuống thấp, chợt biết Dã Thú nuôi chó, cô cũng rất muốn nhìn một chút.

Lúc Dã Thú mang cho cô xem, Lưu Diệp rất thích tiểu tử lông trắng đó.

Tiểu tử kia được Dã Thú chăm sóc rất tốt, mập mạp giống như Tiểu Mao Cầu, cô thích thú liên bế lên, ôm vào trong ngực, dùng mặt cọ lông vo tròn

trên người nó.

Dã Thú thấy bộ dạng cô vui vẻ như vậy, lập tức liền ngồi xổm xuống, thân thiết, hưng phấn nhìn mặt cô nói: "Cô chủ, con chó này cho em đây."

Lưu Diệp ‘ai’ một tiếng, cô thật là ngoài ý muốn, ngược lại cô thích tên tiểu tử chết tiệt này, nhưng cô vẫn cau mày nhìn về phía Dã Thú, cô rất sợ mình đoạt vật yêu thích của người khác.

Chỉ là nhìn mắt Dã Thú sáng khoái như vậy, cái gì cô cũng biết.

Thằng ngốc này thật láu cá! !

Rất nhanh Lưu Diệp gật gật đầu, đưa tay ra, cảm kích xoa tóc thô ráp của Dã Thú.

Kể từ khi Lưu Diệp có được con chó nhỏ, tâm tình của cô rất tốt, đối với chó nhỏ cũng càng thêm để ý.

Trong sinh hoạt của cô những thứ tốt đẹp trên căn bản cũng không còn sót lại chút gì, mặc kệ là kiếm tiền còn phải làm mọi chuyện cũng làm cho cô lao lực quá mệt mỏi, cô chưa từng quản lý nhiều tiền như vậy, chứ đừng nói nhàn rỗi, quyết định cô không chỉ quan hệ riêng một mình cô, còn quan hệ đến rất nhiều người đấy.

Mỗi một bước đều phải qua suy tính chu đáo, mà cổ tình chung quanh cô không có một đĩa đèn cạn dầu.

Tiểu Điền Thất và Dã Thú cũng đều tận lực, cô không thể đem tâm tình tiêu cực của mình phát tiết ra ngoài, gia tăng gánh nặng cho bọn họ, ngược lại cô còn muốn đi an ủi chăm sóc bọn họ.

Nơi này của Khương Nhiên đã là nơi không cho cô thoải mái.

Thứ duy nhất có thể an ủi cô, cũng chỉ có tiểu tử nho nhỏ lông xù khả ái kia.

Trước kia cô vừa về tới Hạ Cung chỉ có một mình, hiện tại Hạ cung có vật sống như vậy, tóm lại là gia tăng sự sống, không còn như mảnh giấy vụn rời rạc.

Nào ngờ cô vừa mang Tiểu Mao Cầu về nuôi không được mấy ngày, đợi lúc cô trở về lần nữa, lại thấy trong Hạ Cung trống rỗng, bình thường chỉ cần cô trở về Tiểu Mao Cầu sẽ hoan nghênh cô, nó không biết đi đâu, ngay cả chậu nước cô để dưới đất cho Tiểu Mao Cầu cũng không có.

Lưu Diệp cũng ngoài ý muốn, có chút không thể tin được, cô vội gọi an ninh bên cạnh mình giúp cô đi tìm.

Kết quả có rất nhanh, Quan Chi mang theo tiết nuối thông báo cho cô: "Thật xin lỗi, phu nhân, chó là do thủ lĩnh giao chúng tôi đưa đi."

Thật ra lúc không nhìn thấy chậu nước, Lưu Diệp liền cảm giác đại khái sẽ là như thế này.

Cô thần thờ gật gật đầu, trong nháy mắt trong lòng tựa như một khối trống rỗng.

Chờ lúc Khương Nhiên trở lại lần nữa, chỉ thấy Lưu Diệp ngơ ngác ngồi ở trên giường.

Chờ lúc Khương Nhiên đến gần cô, Lưu Diệp mới hồi hồn, nhỏ giọng hỏi một câu: "Tiểu Mao Cầu của em đâu?"

Khương Nhiên không để ý chút nào nói cho cô biết: "Anh cho người ta xử lý."

Lưu Diệp ‘à’ một tiếng, sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn Khương Nhiên, cô nhớ Khương Nhiên cũng từng thích một con chó gọi là Tiểu Trùng.

Cô nhìn mặt của Khương Nhiên, một người đã từng nuôi qua sủng vật, người yêu sủng vật, anh nên hiểu tên tiểu tử này có ý nghĩa như thế nào với cô chứ.

Cô thích nó, chỉ cần trở lại Hạ cung sẽ ôm vào trong ngực.

Cô hít sâu một hơi, cầu khẩn: "Nó còn nhỏ như vậy."

"Sẽ có vi khuẩn." Khương Nhiên không chậm trễ chút nào cự tuyệt nói: "Con vật kia càng ngày càng lớn, rất dễ mang vi khuẩn vào."

Nhìn đáng về Lưu Diệp không vui.

Khương Nhiên ngược lại không thấy có chuyện gì, hiện tại anh rất vui vẻ, trên giường không còn có khối lông cản trở, anh thay áo ngủ rất tự nhiên đi ôm eo của Lưu Diệp.

Lưu Diệp bị động bị anh kéo tới trong ngực.

Cô không nói gì, cũng không trách móc anh.

Đã không phải lần đầu tiên xảy ra, hơn nữa loại chuyện này, Khương Nhiên chỉ biết càng làm càng thuần thực, càng làm càng nhiều.

Với lại mỗi tháng anh đều lấy trứng của cô.

Nhưng cô vẫn không nhận được hỏi một câu: "Này Khương Nhiên, anh đã nói, anh nói anh chưa từng sống chung với phụ nữ, anh đã nói anh muốn cố gắng học cách sống chung với phụ nữ, anh còn nói với em, để em dạy cho anh."

Lời này của Luru Diệp thật ngốc, Khương Nhiên đương nhiên trả lời cô: "Bây giờ anh không phải sống chung với phụ nữ."

Lại nói anh đã học được rất nhiều.

Trước kia anh chỉ biết thân thể phụ nữ sẽ làm đàn ông si mê, anh cũng rất hiểu kì thân thể của Luru Diệp, sau khi nếm thử cũng cảm thấy coi như không tệ.

Nhưng trừ ngoài nhu cầu sinh lý, anh không hề cảm thấy có cái gì rung động lòng người có thể để người ta nhớ mãi không quên, những thứ kia kích thích trong chiến đấu kia, cùng phụ nữ làm, yêu hiển nhiên không đủ kích thích, cũng không đủ có kích tình.

Chỉ là một loại phát tiết, giống như một dạng ngủ, ăn cơm, chỉ là một loại nhu cầu.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy làm, yêu có chút không giống, cùng với Luru Diệp anh cảm giác vô cùng thoải mái.

Mặc kệ là thân mật dán với nhau cùng một nơi, hay là cùng nhau nằm ở trên giường.

Hơn nữa từ nhỏ đến lớn anh đều là khó ngủ, chính là vì sau này chiến đấu làm chuẩn bị.

Từ trước tới nay luôn là người như vậy, cho dù là ở trong giấc ngủ cũng muốn duy trì cảnh giác tuyệt đối.

Nhưng sau khi ở cùng Luru Diệp, không biết làm sao liền bỏ xuống phòng ngự, đoạn thời gian trước thậm chí ngủ mơ hồ, còn hồ đồ đá Luru Diệp xuống dưới giường.

Thật may là Luru Diệp người này thích dính anh, ngay cả ngủ đều muốn dùng cả tay chân ôm anh, lúc này mới phòng ngừa anh lại đá cô xuống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 47

Editor: Linh Đang

Beta: Maria Nyoko

Luru Diệp nằm mơ cũng muốn rời khỏi Khương Nhiên.

Cô không có cách nào PK (*) với Khương Nhiên, nhưng cô căm thù Khương Nhiên đã cướp đi Tiểu Mao Cầu.

(*) PK: đồ sát (thường dùng trong các game online)

Chỉ đâm người thì không thể hạ gục được.

Luru Diệp cảm thấy cô phải làm chút gì đó để cho mình phát tiết một chút, nhưng cô không có dũng khí đối nghịch với Khương Nhiên.

Lúc tối cô len lén kéo hết chăn mỏng trên người Khương Nhiên đi, đắp toàn bộ sang người mình.

Một mặt là hy vọng Khương Nhiên có thể cảm lạnh, một mặt là có chăn mỏng chắn ngang, sẽ cảm thấy không đến nỗi ngay cả lúc ngủ cũng phải kẻ da thịt với anh.

Kết quả cô mới làm một đêm, đã bị Khương Nhiên để ý, chỉ là lúc này Khương Nhiên còn tưởng là cô sợ lạnh, dán sát lại chăm sóc cô như cún con, Khương Nhiên đi tìm tằm chăn mỏng cho cô.

Cuốn cô như nem rán, buổi tối lúc ngủ ôm lấy cây nem rán là cô, hài lòng ngủ.

Vốn trong phòng đã có độ ẩm không thay đổi, lần này coi như Luru Diệp xui xẻo.

Đắp nhiều như vậy, còn bị Khương Nhiên to lớn ôm vô cùng chặt, thiếu chút nữa cô nóng chết.

Lưu Diệp hết cách rồi, lại chịu đựng trọn trắng mắt kích động nghĩ tới cái khác.

Lúc nấu cơm cho Khương Nhiên, Lưu Diệp cố ý bỏ rất nhiều muối.

Cố ý nấu vô cùng khó ăn, cô cũng không tin, dù sao cô nấu thức ăn như vậy, Khương Nhiên còn có thể để cho cô tiếp tục làm.

Mùi vị đó đừng nói ăn, cô vừa nghĩ thấy đã buồn nôn, cô cũng chỉ biết mong đợi sau khi Khương Nhiên ăn xong sẽ giận tím mặt, sau đó hoàn toàn không để cho cô phục vụ nấu cơm nữa.

Kết quả là Khương Nhiên lại làm ngược lại, giống như heo không có vị giác, cũng mặc kệ cô làm cái gì, biểu hiện lúc ăn vô cùng nhiệt tình.

Hơn nữa còn có thể vừa ăn vừa lộ ra vẻ mặt hài lòng vui sướng.

Lưu Diệp cũng sắp tức chết rồi.

Anh là heo đặc biệt sống dậy sao! ?

Đồ ăn như này heo cũng không ăn, anh không nhận ra đây là mùi gì à? !

Lưu Diệp nghĩ hết biện pháp cũng không tránh được việc nấu cơm tồi tệ này, ngược lại thì Khương Nhiên càng ăn càng thêm nghiện, ban đầu còn để cho cô tùy tiện làm, hiện tại quả thật còn chọn món ăn theo quy định, lướt gió tung mây gì đó để cô tự làm hết, mỗi lần cô ở trong phòng bếp mệt mỏi gần chết, Khương Nhiên cũng sẽ ở bên cạnh nhìn, lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Lưu Diệp cũng rất muốn chơi bời lười biếng, nhưng không chịu nổi sự giám sát lợi hại của Khương Nhiên.

Hơi có một chút dấu vết bất mãn, hoặc là lười biếng, lập tức có thể bị Khương Nhiên phát hiện.

Quả thật Lưu Diệp cũng sắp bị hành hạ đến điên rồi.

Ngược lại ngày đó Lưu Diệp đang bận chuẩn bị cho nhà hàng sắp khai trương, bỗng nhiên có chỗ có điều kiện kinh tế gọi điện cho cô, hỏi thăm cô có muốn bán lại một sợi tóc hay không.

Trước khi nói mua tóc của cô người mua hiện tại còn hỏi thăm rất nhiều thứ, bày tỏ nguyện ý ra giá tiền cao hơn để mua.

Lưu Diệp ‘ai’ một tiếng, hai mươi hai triệu! Người mua đã quá chịu chơi rồi, giá này còn cao hơn nữa được à? !

Quả thực cô vô cùng tò mò thân phận của người mua kia.

Nhưng mặc kệ cô hỏi thế nào, dường như chỗ có điều kiện kia kiêng kỵ tên của người mua, kiểu gì cũng không chịu tiết lộ.

Ngược lại chỉ nói với cô: "Người có thực lực như vậy, có thể đếm được trên một bàn tay, huống chi cô và người kia còn có duyên phận rất thần kỳ. . . ."

Lưu Diệp buồn bực nghĩ đến cái chỗ lắm tiền lắm điều kiện kia, thật không biết lời của anh ta có ý tứ gì.

Duyên phận thần kỳ? !

Cô có thể có duyên phận thần kỳ cái rắm gì với người kia à?

Nhưng Lưu Diệp suy nghĩ một chút đến chuyện bán tóc, khoản tiền kia quá nhiều, đến bây giờ cô còn chưa tốn một chút sức.

Việc kiếm được nhiều như này, cũng có áp lực rất lớn, huống chi tóc là thứ vừa hiếm vừa quý, không bằng cô ém hàng lại, tạm thời Lưu Diệp cũng không bán.

Thật ra vội vàng làm xong hết mọi chuyện, lúc được mấy người Quan Chi hộ tống về Hạ cung, Lưu Diệp đi ngang qua phòng tạm giam, chợt nhớ tới người xui xẻo là Sở Linh.

Gần đây coi như Sở Linh hoàn toàn bị quên lãng.

Cô biết Đệ Nhất quân và Đệ Nhị quân có liên quan đến nhau, mặc dù ngoài mặt không hợp, nhưng dù sao cũng là tình chiến hữu, cô cũng len lén hỏi Quan Chi: "Sở Linh này, không biết cuối cùng sẽ như thế nào, chuyện này cũng mất nhiều thời gian vậy?"

Quan Chi chần chờ một lúc, hiếm khi nói một câu: "Chúng tôi cũng hi vọng thủ lĩnh có thể sớm xử lý chuyện này, dù sao hiện tại chỉ có Đệ Nhất quân của chúng tôi làm công việc canh gác, trước đây đều là Đệ Nhị quân bảo vệ xung quanh, hiện tại chỉ có Đệ Nhất chúng tôi, chúng tôi cũng cảm thấy áp lực rất lớn."

Dừng lại, Quan Chi giống như nhắc nhở Lưu Diệp: "Thật ra thì phụ nhân hoàn toàn có thể nói chuyện này với thủ lĩnh, sức ảnh hưởng của ngài rất lớn, tôi nghĩ thủ lĩnh sẽ tham khảo ý kiến của ngài."

Lưu Diệp thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, còn nói sức ảnh hưởng của cô rất lớn nữa chứ.

Cô cũng không biết con mắt nào của Quan Chi thấy điều đó, đừng nói cứu Sở Linh, cô còn không biết cầu xin ai giúp cô đấy.

Lưu Diệp bắt đầu đi thờ dài.

Trải qua từng ngày từng ngày.

Chỉ là Lưu Diệp không biết mình bị hội chứng Stockholm* từ lúc nào, có lúc cô cũng sẽ có cảm giác bị mê hoặc, hình như Khương Nhiên này vẫn rất tốt.

(*) Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của "nạn nhân" hoàn toàn vô lý vì họ đang nhằm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

Chẳng hạn khi tâm tình của Khương Nhiên tốt, sẽ là một người chủ rất tốt, còn có thể trêu cô một chút, nói chuyện đùa với cô.

Chỉ là cô cảm thấy những chuyện cười kia quá nhạt.

Cái gì một tay anh có thể chém cái này đánh chết cái kia . . .

Lưu Diệp thật sự không nghe ra những chuyện đó buồn cười ở chỗ nào.

Ngược lại gần đây công việc của Lưu Diệp rất thuận lợi, mặc dù vẫn bị Khương Nhiên cản trở các kiểu, những việc trong phạm vi của mình cũng làm đến nơi đến chốn rồi, cô nhanh chóng trừ định kế hoạch khi nào xây xong nhà hàng kia.

Cô vô cùng muốn đi xem.

Nhưng hết lần này tới lần khác càng khát càng ăn muối, cô đề nén quá nhiều, cũng viết tên của Khương Nhiên rất nhiều lần lên tờ giấy nhỏ, mang theo bên người, muốn đêm lúc nào thì sẽ lấy ra đêm.

Kết quả ngày đó không biết sao lại không xử lý tốt, lúc trở lại Hạ cung, lại để Khương Nhiên nhìn thấy một tờ.

Lưu Diệp bị dọa sợ, rất sợ Khương Nhiên sẽ giống hung thần ác sát chất vấn cô.

Kết quả sau khi Khương Nhiên thấy tên mình được viết trên tờ giấy, lại giống y hệt như xuân về hoa nở, còn lộ ra vẻ mặt vui vẻ vô cùng đắc ý, cười hỏi cô: "Em yêu thích anh như thế ư, chỉ là ban ngày không thấy anh một lúc thôi, đã phải viết tên anh nhớ tới anh?"

Lưu Diệp thật lòng cảm thấy trong đầu anh đi quá xa rồi.

Cô nín lặng mặt đỏ ửng, không biết có nên nhận nỗi oan ức này hay không.

Ở đó áp úng, cuối cùng thì phục tùng dưới áp bức của thế lực ác, Lưu Diệp chán ghét nhắm mắt thừa nhận: "A. Thỉnh thoảng. Sẽ rất nhớ anh." Chết! !

Khương Nhiên cười vuốt ve tóc của cô, ôm cô vào trong ngực, vuốt ve lưng tung không nặng không nhẹ.

Từ sau lúc đó Khương Nhiên dứt khoát mang theo Lưu Diệp bên người, một tác cũng không rời, làm như vậy là để Lưu Diệp không cần luôn nhớ nhưng anh.

Cuối cùng lần này Lưu Diệp cũng biết bình thường anh đang bận cái gì, buổi sáng rửa mặt ăn cơm, sau đó đi rèn luyện thân thể.

Nhưng bài luyện tập vào buổi sáng kia, Lưu Diệp nhìn một lần đã bị hù nhảm hai mắt lại.

Cô thật sự không nghĩ tới mỗi sáng sớm Khương Nhiên đều tự giam mình trong lồng tre chiến đấu với Oddyy.

Hơn nữa một chút phòng ngự cũng không có, cứ □ trên người.

Cô xem mấy lần thì bị hù sợ, Khương Nhiên lại giống như hả hê, vốn nghe Quan Chi nói Khương Nhiên chỉ rèn luyện nửa giờ để duy trì sức chiến đấu, hiện tại có lẽ là vì khỏe khoắn hay là thế nào đó, trực tiếp kéo dài thời gian đến 40'.

Nhìn Khương Nhiên tàn nhẫn như vậy, lại giống như trêu chọc chó mèo, cô thật sự cảm thấy da đầu đều tê dại rồi.

Còn lại thì tuần tra tất cả các khu, nghe các báo cáo xử lý một chút chuyện căn cứ.

Cuối cùng Luru Diệp cũng biết lượng công việc của Khương Nhiên lớn đến mức nào.

Bây giờ nhìn lại Khương Nhiên cũng không giống một người có suy nghĩ kiêu căng, cũng coi là một người rất lợi hại. Không riêng gì sức mạnh bên ngoài, chắc cũng có chút đầu óc

Chỉ là cô cũng có rất nhiều chuyện cần phải làm, đi cùng với Khương Nhiên như vậy, cô thật sự cảm thấy không chịu được.

Luru Diệp cũng thử trao đổi với Khương Nhiên, ám chỉ mình cũng rất bận rộn, cũng có rất nhiều chuyện quan trọng cần phải đi xử lý.

Kết quả nói chưa dứt lời, ngược lại Khương Nhiên đã mang giọng khinh thường nói với cô: "Những chuyện không đáng kể kia sao, sao em không giao cho người chuyên nghiệp hơn đi làm."

Luru Diệp bị lời nói thẳng của anh làm tổn thương, cô cùng mấy người Tiểu Điền Thất không phải tình anh như mấy người bạn anh, nhưng thể nhất định cũng không phải dựa vào anh.

Hon nữa bọn họ cũng rất cố gắng, cũng làm không tệ mà.

Nói một câu như thế liền bác bỏ tất cả bọn họ à? !

Hiện tại một ngày đi theo bên cạnh Khương Nhiên 24 giờ, nếu không có Dã Thú và Tiểu Điền Thất giúp cô, bây giờ cô thật sự không làm được cái gì.

Hon nữa kể từ khi cô như hình với bóng với Khương Nhiên, cô phát hiện ánh mắt Dã Thú nhìn cô có chút khác biệt.

Hôm đó vất vả lắm cô mới thấy tâm tình Khương Nhiên tốt, năn ni để Khương Nhiên thả cho cô nghỉ nửa ngày.

Lúc đi tìm Dã Thú và Tiểu Điền Thất, Tiểu Điền Thất có thể cũng biết một số chuyện rồi.

Dã Thú cũng không nhận được, bởi vì bên cạnh không có giấy, Dã Thú dùng tay chấm vào ly nước rồi viết: "Chúng tôi rất nhớ cô."

"Tôi cũng thế."

"Gần đây có khỏe không, anh ta làm cô tức giận sao?"

Trong chớp mắt những giọt nước kia đã tiêu biến hết.

Luru Diệp cố gắng đè nén cảm xúc tiêu cực, dùng nước viết: "Tôi rất khỏe."

"Tại sao anh ta không đối xử tốt với cô?" Chữ viết của Dã Thú càng ngày càng đẹp.

Sau khi viết xong những chữ kia, Dã Thú ngẩng đầu lên nhìn hai mắt của cô.

Sau một lúc lâu, Luru Diệp mới chậm rãi viết: "Có lẽ là không cần thiết thôi."

Thật ra thì cô cũng không biết tại sao Khương Nhiên muốn đối xử với cô như vậy, giống như cô đang không ngừng lui về phía sau né tránh, nỗ lực yêu cầu anh đối xử tốt hơn, nhưng ngược lại anh lại ép sát từng bước từng bước, quả thật muốn bức chết cô.

Khương Nhiên như vậy rất giống một đứa trẻ bị chiều hư!

Tiểu Điền Thất vẫn trầm mặc, thấy cái này, rốt cục Tiểu Điền Thất cũng viết theo: "Anh ta sẽ hối hận."

Lần này Dã Thú viết rất nhiều chữ, hon nữa viết rất nhanh.

Bởi vì những chữ anh viết mà Luru Diệp cũng kinh sợ.

"Tôi dẫn cô đi! ! Chúng ta tìm cơ hội rời khỏi nơi này. Đến một nơi vắng người ẩn cư."

Luru Diệp hít sâu một hơi.

Cô bị ý tưởng đó cổ vũ, nhưng cô rất sợ mình đi ra ngoài sẽ gặp phải chuyện đáng sợ.

Tiểu Điền Thất cũng ở bên cạnh viết: "Có phải quá nguy hiểm hay không, hon nữa đi như thế nào."

Dã Thú lại cố chấp tiếp tục viết: "Sẽ không, tôi sẽ bảo vệ các cậu! ! Nhất định có biện pháp! !"

Luru Diệp không lên tiếng, cô biết tâm ý của Dã Thú, cô biết bọn họ đang quan tâm cô, nhưng suy nghĩ kiểu gì thì, bên ngoài cũng là hang hổ, ở đâu cũng thế.

Cô cũng chán chường khoát tay áo, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, viết: "Không cần, chỉ cần hai người sống tốt, tôi đã vô cùng vui vẻ rồi."

Thật ra thì Lưu Diệp rất muốn đi ra ngoài đi bộ một chút, cô chuẩn bị khai trương nhà hàng, nói thật, cô rất muốn đi cắt băng khánh thành, đối với cô mà nói, đó là chuyện duy nhất cô làm được từ lúc tới đây đến nay, tận mắt nhìn thứ mình thiết kế biến thành đồ thật, rất có sức hút với cô.

Chỉ là cô không dám khẳng định Khương Nhiên có đồng ý hay không, lại nói rời khỏi địa bàn của Khương Gia Quân có phải cũng quá mạo hiểm hay không.

Nhưng gần đây tiếp xúc nhiều hơn, cô cũng thăm dò ra chút tính khí của Khương Nhiên, người này à, chính là một con ngựa thích vuốt đuôi, cộng thêm cuồng tự đại, trong chuyện khác còn đỡ, nhưng ở trước mặt cô, Khương Nhiên giống hệt như người không có đầu óc, còn đặc biệt thích tranh đấu tàn nhẫn.

Lưu Diệp cũng nghĩ ra biện pháp, ngay tại lúc đó liền thử nghiệm, giả bộ than thở, thừa dịp ngày đó tâm tình Khương Nhiên tốt, cô lẩm bẩm: "Em muốn tới cắt băng khánh thành nhà hàng mới, chẳng qua em sợ có người sẽ quấy rối, dù sao những người đó cũng rất lợi hại, ngộ nhờ đi ra ngoài gặp rắc rối thì làm sao bây giờ."

Quả nhiên người đàn ông tự đại vô địch vũ trụ này nhanh chóng nói: "Sợ cái gì, anh dẫn em đi."

Lưu Diệp cũng cảm thấy là thủ lĩnh quân đội nghiêm trang ban ngày này, sao ở trước mặt cô lại giống đứa bé không có đầu óc thế này.

Nhưng mà anh vốn là người ngại yên bình quá lâu, Lưu Diệp cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ nếu có thể đi ra ngoài, thì cô phải mau chuẩn bị.

Cô sợ đêm dài lắm mộng, Khương Nhiên này nói đi là đi, cô rất sợ anh sẽ đổi ý, cô cũng vội vàng chuẩn bị ra ngoài.

Cô rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên bản thân cô rời khỏi địa bàn của Khương Gia Quân đây.

Chỉ là Tiểu Điền Thất và Dã Thú không thể đi theo, đi theo cô chỉ có thể là mấy nhân viên nòng cốt của Khương Gia Quân.

Nhưng mà lần này thật đúng là huy động nhân lực, trước không nói tới những bảo vệ kia, ngay cả trên ti vi khắp nơi đều đưa tin cô sẽ đến.

Trước vài ngày đã có người xếp hàng chờ bên cạnh nhà hàng của cô, thậm chí còn có bán vé vào cửa.

Nhưng những người đó nhanh chóng bị chính phủ Liên Bang đuổi đi, để Lưu Diệp có thể truyền hình trực tiếp được qua TV, hình như đoạn đường mà cô đi, chính phủ Liên Bang đặc biệt đẹp thành một đường, giống hệt như giới nghiêm.

Đồng thời đừng nói là chỗ cô muốn đi, chỗ mà ông kính có thể quay đến, đều treo tất cả các loại cờ màu.

Gần đây cô làm những công việc kia, như là việc tạo ra khu Dưỡng Dục, có lẽ là được truyền thông thiên vị, cô có thể cảm thấy mặc kệ là chỗ nào, hay là bản tin nào, đều hết lời ca tụng cô.

Bọn họ không ngừng ca tụng công đức của cô trên TV, quả thật cô như người mẹ của thế giới vậy.

Hơn nữa ở trong TV nhìn là một chuyện, chân thực ở ngoài đường, dù Lưu Diệp đang ở trong xe di chuyển trên mặt đất, nhưng vẫn nghe được tiếng hoan hô điếc tai nhức óc bên ngoài.

Trước khi lên đường cô đã đặc biệt trang điểm một phen, cô mặc vô cùng đoan trang, nỗ lực biến mình thành người nho nhã dịu hiền, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, mặc trang phục kia nhìn kiểu nào cũng thành dờ dờ ương ương, cô cũng phải cố gắng đè nén khuôn mặt, để cho mình nhìn uy nghiêm hơn nhiều.

So sánh với Khương Nhiên ngồi bên cạnh, Lưu Diệp phát hiện mặc kệ cô giả bộ kiểu gì, chỉ cần ngồi bên cạnh Khương Nhiên, trong nháy mắt sẽ giống chim sẽ đứng bên cạnh khổng tước, thấy thế nào cũng biến thành một cục.

Dường như Khương Nhiên cố ý, cố ý chọn phương tiện giao thông trên mặt đất.

Lần này mặc kệ đến đâu mặt đường cũng đều yên lặng, nơi giới nghiêm cho bọn họ đặc biệt vắng vẻ, ngay cả nơi phồn hoa nhất cũng không có một bóng người.

Ngược lại trên đỉnh đầu bọn họ như đang bùng nổ, vô số khinh khí cầu khởi hành trên đầu bọn họ, vì muốn chiếm được một vị trí tốt, những người dân kia dùng khinh khí cầu nhiều đến nỗi quả thật thiếu chút nữa bắt đầu không chiến (chiến đấu trên không) trên đầu bọn họ.

Trên đỉnh đầu bọn họ có vô số camera, không ngừng bay trên đoạn đường bọn họ đi.

May mà có tường bảo vệ, nhưng vẫn có người vây quanh, thông qua TV trên xe Lưu Diệp thấy được khung cảnh hỗn loạn nơi xa.

Người duy trì trật tự nỗ lực duy trì trật tự, nhưng vẫn không chịu được lửa nóng của đám người, đến cuối cùng không ngừng có cứu viện tới đây, nỗ lực duy trì trật tự.

Đến cuối cùng đỉnh điểm phải dùng tới súng phun nước.

Nói thật thấy những trường hợp hỗn loạn như này, thật sự Luru Diệp có chút hối hận, phải ra khỏi chỗ giẫm đạp bát nháo ồn ào này.

Ban đầu cô chỉ muốn muốn xem thứ mình thiết kế biến thành dạng gì một chút thôi mà.

Hơn nữa trên TV khung cảnh rất hài hòa, nhìn cái gì cũng ngay ngắn trật tự, chính phủ Liên Bang cũng bảo đảm cái này cái kia.

Thật sự cô không nghĩ tới lúc mình đi ra, sẽ xảy ra chuyện không thể ngăn cản như thế.

Chỉ có điều sau khi xe to như vậy lái vào cửa chính của nhà hàng.

Cuối cùng một vài âm thanh kia cũng dần dần lắng xuống.

Luru Diệp hít sâu một hơi, cô cảm thấy cái gì đó trong cơ thể đang phồng lên, gần như là kiêu ngạo.

Rốt cuộc cô cũng đạt thành tích, cô có thể tận mắt thấy.

Nhà hàng có diện tích rất lớn này, chính là khởi điểm của cô.

Nhìn bản vẽ và khi bước vào bên trong công trình có cảm giác không giống nhau, mái vòm, những tấm thủy tinh tươi đẹp.

Ánh mặt trời chiếu vào, có nhiều màu sắc khác nhau, mặt đất như một chiếc thảm rực rỡ màu sắc.

Cô bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc.

Cho dù đã từng thấy qua, nhưng đây là thứ đầu tiên cô tự mình thiết kế.

Mỗi một chỗ cô đều thích.

Cô vuốt ve, mang theo vui mừng.

Cô dụng tâm như vậy, tất cả mọi chuyện đều bị Khương Nhiên bác bỏ, thật may là lưu lại được cái này.

Khương Nhiên vẫn đi theo bên cạnh cô, nhắm mắt theo đuôi, nắm trong tay một chiếc quyền trượng, đi theo cô như đang tản bộ.

Cô rất muốn một mình yên lặng dừng lại một lát.

Nhưng chắc Khương Nhiên sẽ không để cô yên ở một chỗ.

Luru Diệp biết tật xấu của Khương Nhiên, anh muốn cô không rời khỏi mắt anh một phút giây nào.

Cô cúi đầu, chợt mang bộ dáng không thoải mái nói: "Bụng của em có chút không thoải mái. Có phải là buổi sáng ăn cơm ăn quá nhanh hay không."

Khương Nhiên cau mày nhìn về phía cô: "Em."

Nhưng anh vẫn để cho cô ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi, bởi vì sẽ lập tức cắt băng rồi, mà cô lại làm chủ.

Nhìn Khương Nhiên dẫn người đi ra ngoài chuẩn bị chuyện cắt băng, Luru Diệp hít sâu một cái.

Chờ Khương Nhiên vừa đi, cô nhảy lên như một đứa bé, đông sờ tây sờ xem một chút.

Chỗ này thật đúng là thiết kế theo thẩm mỹ của cô, đừng thấy không tốn bao nhiêu tiền, nhưng những thứ đáng yêu cũng không ít.

Rất nhiều chi tiết nhỏ cũng xử lý vô cùng tốt.

Chỉ rất là kỳ quái, khi cô nhìn đủ rồi, phát hiện đám cảnh vệ đáng lẽ phải đứng canh ở ngoài cửa không biết đã chạy đi đâu.

Cô đang buồn bực, đã nhìn thấy ở cuối hành lang, bỗng nhiên xuất hiện hai người đeo mặt nạ.

Cô lập tức ‘ai’ một tiếng, mới vừa muốn lên tiếng hỏi một chút, nhưng mấy người kia đã nhanh chóng chạy qua.

Lúc này Luru Diệp mới phản ứng kịp, trong điều kiện canh gác như này, những người kia đi vào bằng cách nào? !

Cô bị giật mình, nhưng không kịp chạy đi, một người trong đó đã chạy tới trước mặt cô, người nọ trực tiếp ôm cô vác lên vai.

Hơn nữa những người mang mặt nạ tới càng ngày càng nhiều.

Những người này bỗng nhiên xuất hiện cùng lúc, nhưng Luru Diệp đã nhanh chóng nhìn ra vấn đề, nhà hàng này có cửa ngầm rồi! !

Cô không dám tin nhìn những người đó vụng trộm mang cô đi.

Cô quá thật choáng váng, nhà hàng của cô, thế mà lại bị người âm thầm động tay chân?

Sau khi nhanh chóng đi qua một đoạn đường tối đen, cuối cùng bọn họ đã tới nơi có ánh sáng.

Lần này Luru Diệp càng thêm sợ hãi người, chỗ bọn họ đi ra lại là vòm của nhà hàng! !

Vào lúc cô đang không biết phải làm sao, Luru Diệp nhìn thấy khinh khí cầu khổng lồ, thông dong đáp xuống trước mặt bọn họ.

Bởi vì khinh khí cầu hạ xuống quá nhanh, trực tiếp phá vỡ vòm cao của nhà hàng.

Roi xuống trước mặt bọn họ như một quái thú, mang theo gió lốc khổng lồ, quét qua làm khuôn mặt Luru Diệp thấy đau.

Chờ cửa khoang vừa mở, cô bị người mang trên vai vác vào.

Vào đến bên trong, Luru Diệp mới biết được hoàn cảnh! !

Không gian của khinh khí cầu này rất lớn, giống như cả một kho hàng.

Những người đó không dừng việc khởi động khinh khí cầu một chút nào.

Cô bị những người đó ném vào trong chòi gác, có người đặc biệt nhìn chăm chăm cô.

Nhưng rất nhanh có người như kẻ cầm đầu đi tới, đó là hai người đáng sợ rất hung ác.

Lúc cô còn chưa biết rõ có chuyện gì xảy ra, hai người này đã ôm cô đi tới căn phòng nhỏ.

Lúc trên đường đi, cô chỉ nghe thấy những người đó dùng các từ ngữ ô uế để hình dung về cô.

Thậm chí tên ôm cô còn sờ loạn trên người cô.

Nhưng lại nhanh chóng có thêm một người đến, quát lớn hai người này, để cho bọn họ không được thương tổn cô.

"Những người mua đã đặc biệt phân phó, không thể giết chết! !"

"Đội trưởng, đây chính là phụ nữ! ! Thế nào chúng ta cũng phải thử trước xem là mùi vị gì."

"Cũng được ta tới trước."

Dường như tên thủ lĩnh đó đang âm thầm nhìn gương mặt của Luru Diệp, cảnh cáo: "Đừng giết chết."

Lấy được lời đồng ý, hai người này mang cô tới một gian phòng nhỏ hẹp.

Luru Diệp có thể cảm thấy khinh khí cầu như con quái thú này đang đung đưa bay trên không.

Hai người này bỏ cô trên đất, dí sát lại đắc thắng nói: "Con mẹ nó còn Chiến thần! ! Nếu chúng ta muốn làm cái gì, coi như hấn là chiến thắng cha hấn, chúng ta cũng có thể xử! !"

Luru Diệp bị dọa sợ, cô ôm chặt mình, không ngừng rụt về phía sau, cố gắng câu thông với bọn họ, "Các anh đừng làm tổn thương tôi."

"Không phải chúng tôi muốn thương tổn cô, chúng tôi là muốn thương cô." Có người nhẫn tâm kéo cô qua.

Đưa tay chuẩn bị xé quần áo của cô.

Luru Diệp phản kháng điên loạn, áo cô mặc cũng bị kéo xuống.

Cô mới vừa nhìn thấy người nọ khóa cửa khoang như nào, cô như phát điên vọt tới, nhấn mở cửa khoang chạy đi ra ngoài.

Cô hoảng hốt chạy bừa mấy bước, chạy tới chỗ như là đài điều khiển.

Nhưng cô nhanh chóng nhận thấy không ổn.

Những người đàn ông đang làm việc bên trong đều dừng động tác trong tay, nhìn cô giống như nhìn quái vật, cô mơ hồ biết mình phạm vào lỗi rất lớn, may là cô lấy tay che cơ thể lại, nhưng ánh mắt của những người kia bắt đầu trở nên dâm tà.

Cô hoảng sợ đến mức cơ thể run run.

Cô cắn chặt răng, chợt liếc thấy cửa khoang kim loại bên cạnh, cô biết cô phải đối mặt là cái gì, trong mắt cô hàm chứa nước mắt, không nói hai lời mang theo tâm ý phải chết đâm tới cửa kim loại.

Nhưng không đụng vào được, đã có người níu lấy tóc của cô, kéo cô lại.

Cô không cam lòng kêu lên: "Buông ta ra."

Vừa dứt lời, cả khinh khí cầu như đụng phải cái gì, rung lắc một cái.

Trong nháy mắt trên đỉnh cũng vang lên một tiếng nổ tung.

Sau đó Luru Diệp nhìn thấy một người được trang bị đầy đủ nhảy từ trên cao xuống.

Sức mạnh của người nọ rất kinh khủng, đến mức, như vượt mọi chông gai, không thể ngăn cản.

Nhanh chóng xuất hiện vết máu chém giết, mãi cho đến khi chỉ còn lại Luru Diệp và người phía sau cô thì người nọ mới chậm rãi dừng bước.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, Luru Diệp cảm thấy thời gian đều ngưng lại.

Ngay cả hô hấp của cô cũng bị phóng đại vô số lần.

Khinh khí cầu khổng lồ bị vỡ trần làm dòng khí lưu khổng lồ tràn vào, ngay cả hô hấp cũng trở nên chật vật.

Người chiến sĩ đầm máu đó, đến lúc này mới tháo mặt nạ phòng hộ trên mặt, đó là khuôn mặt tuấn mỹ làm cho người ta hít thở không thông.

Cô cũng đã từng bị khuôn mặt này hấp dẫn, cũng không biết từ lúc nào gặp lại đã ôm đầy lòng chán ghét.

Hô hấp của Luru Diệp nặng nề.

Cô có thể thấy được trên người Khương Nhiên tràn đầy huyết khí.

Anh cứ một người một ngựa vọt tới như thế.

Tình cảnh căng thẳng làm người ta cũng không dám hô hấp, nhưng về mặt Khương Nhiên vẫn chỉ nhàn nhạt.

Người phía sau Luru Diệp khần trương lấy dao ra, trực tiếp gác trên cổ của cô, uy hiếp: "Mày đừng tới đây. Mày tới nữa tao sẽ giết chết cô ta. . . ."

Khương Nhiên lại giống như nghe thấy chuyện buồn cười gì đó, chỉ nhàn nhạt trả lời: "Tôi chỉ muốn thân thể của cô ấy."

Lúc anh nhìn về phía Luru Diệp, tròng mắt đen đến không thể đen hơn nữa.

Luru Diệp không có trông cậy vào việc anh có thể bỏ ra thứ gì cho cô, nhưng vẫn bị câu nói kia làm tổn thương.

Cô bị người nọ lôi kéo, không ngừng lui về phía sau.

"Mày có thể ra tay?" Khương Nhiên nhìn khuôn mặt của cô, chăm chọc tên dùng dao uy hiếp người của mình.

Có lẽ người nọ quá khần trương, run rẩy vạch ở trên cổ của cô, Luru Diệp cảm thấy có chút đau.

Nhưng trên mặt của Khương Nhiên không có một chút biến hóa nào.

Luru Diệp mở to hai mắt nhìn lại Khương Nhiên.

Khương Nhiên cũng không có dừng lại mà vẫn đến gần.

"Tao nghĩ mày nên hiểu rõ một chuyện." Khương Nhiên giống như đang xem trò cười: "Người phụ nữ chết và người phụ nữ còn sống, đối với tao mà nói đều giống nhau."

Hiển nhiên người nọ không ngờ Khương Nhiên sẽ nói như vậy, ở trong hoàn cảnh như này.

Khương Nhiên nhanh chóng dè tay lên vách tường.

Dưới chân Luru Diệp chợt đau nhói, như thể bị đánh, cả người cô cũng không khống chế được ngã xuống.

Theo động tác cô ngã xuống đất, người phía sau Luru Diệp cũng trở nên luống cuống, đây là một cơ hội để áp sát.

Lưu Diệp cũng biết Khương Nhiên nhanh tới mức nào, bởi vì lúc cô mới vừa cảm thấy chân mình đau, gần như là chóp nhoáng, Khương Nhiên đã nổ súng với người phía sau cô.

Hơn nữa sau đó, hiển nhiên Khương Nhiên đã đánh tới người kia.

Tên vẫn đang xiết lấy cô, nhanh chóng buông lỏng tay ra, cả người cũng ngã ‘ầm’ xuống.

Lúc cô được giải cứu, không hề cảm nhận được ngoài ý muốn.

Cô đã từng thấy các mặt của Khương Nhiên, cô hiểu rất rõ anh là một người đàn ông kinh khủng đến thế nào.

Chỉ là cô không nghĩ đến Khương Nhiên lại có thể làm như không có chuyện gì bắn về phía cô.

Coi như cô một mực cảm thấy cô ở trong mắt anh chỉ là vật phẩm, nhưng một khắc kia cô như rơi xuống vực sâu.

Ngược lại Khương Nhiên không nghĩ nhiều như vậy, sau khi giải quyết người nợ xong, Khương Nhiên nhanh chóng cởi đồ phòng hộ trên người mình xuống.

Khương Nhiên cởi đồ phòng hộ, cũng không có chú ý tới Lưu Diệp đã bò tới chỗ dao găm.

Lưu Diệp run rẩy, quả thực cô không muốn sống nữa, chuyện vừa rồi đã kích thích cô quá sâu.

Mặc kệ là Khương Nhiên hay là những người kia.....

Cô đều chỉ là một thứ đồ, thậm chí ngay cả cái gì đó cũng không bằng.

Vừa rồi căn bản anh không quan tâm cô chết hay sống.

Không bằng cô cứ thế chết đi thôi, dù sao cô còn sống hay đã chết, đối với anh đều giống nhau.

Hơn nữa đây mới thật là một cơ hội ngàn năm có một !

Lúc trước không phải cô không nghĩ tới cái chết, nhưng không phải thời cơ không hợp, thì chính là hoàn cảnh không cho phép, bây giờ đang ở trong hoàn cảnh cực đoan như vậy, coi như cô chết cũng sẽ không dính líu đến bọn Tiểu Điền Thất chứ? !

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp muốn cầm dao găm đâm mình, chỉ là còn chưa kịp đâm, Khương Nhiên đã chú ý tới động tác của cô.

Sau đó Khương Nhiên lập tức đoạt lấy dao trong tay cô.

Lưu Diệp khẩn trương thái quá, vừa nhìn thấy anh tiến đến gần, lập tức phát tay đâm một cái.

Chờ sau khi dao găm bị Khương Nhiên cướp đi, Lưu Diệp mới chú ý tới, mới vừa rồi ở trong cơn hoảng loạn, mình lại làm cánh tay của Khương Nhiên bị thương.

Hiển nhiên Khương Nhiên cũng không nghĩ tới mình sẽ bị đâm, Khương Nhiên không thể tin nhìn cô một cái.

Sắc mặt Lưu Diệp Mặt càng thêm trắng bệch phờ phạc

Nhưng nhanh chóng có người chạy tới, có người đánh thẳng vào cửa khoang buồng điều khiển.

Khương Nhiên không chần chừ cởi đồ phòng hộ ra mặc lên người của cô.

Nhìn cô nhỏ gầy, sức lực lại lớn như thế.

Sức nặng trên người chợt tăng thêm.

Cô tròn to hai mắt nhìn Khương Nhiên làm tất cả vì cô.

Cô còn tưởng rằng anh sẽ tức giận bắn chết cô đấy.

Lúc được mặc đồ cho, cô theo bản năng sờ chân bị đánh của mình một cái, sau đó cô nhanh chóng phát hiện chân của mình vẫn bình thường.

Cô không thể tin nhìn về phía Khương Nhiên, vừa rồi anh không thực sự bắn cô sao?

Chỉ là có ý làm đau cô, để cho cô có thể ngã xuống tránh một kích trí mạng kia sao?

Lúc này đã có người vọt tới.

Trong tay những người kia cầm vũ khí, không ngừng bắn vào trong.

Khương Nhiên nhanh chóng ôm lấy cô, linh hoạt tránh những viên đạn của mấy người kia, nhanh chóng bò lên đỉnh.

Nhưng Lưu Diệp vẫn cảm thấy, sau lưng của Khương Nhiên đang chảy máu.

Không có đồ phòng hộ bản thân anh bị thương sao? !

Nhưng nét mặt Khương Nhiên không có biến hóa.

Cuối cùng anh cũng ôm cô lên đỉnh khoang bị nổ tung, ở trên đó có một khinh khí cầu nhỏ đang bám vào, hiển nhiên anh ngồi cái này đến.

Anh ôm cô nhảy vào khinh khí cầu, giống như không quan tâm đến vết thương của mình, động tác không chút do dự chậm trễ.

Lưu Diệp đè nén: "Em cho là anh muốn em chết."

"Em rất đáng chết." Khương Nhiên lạnh lùng, dùng sức ôm cô, máu không ngừng chảy ra từ vết thương của anh, Lưu Diệp bị máu của anh dính vào.

Cô không biết một người có thể chảy bao nhiêu máu, nhưng máu của Khương Nhiên làm cho lòng cô run sợ, máu phía sau lưng anh thấm ra ngoài, toàn thân cô đều như nhũn ra.

Cô dùng sức ôm Khương Nhiên, cô không ngờ thời gian ngắn như vậy bọn họ đã bay đến vị trí cao như thế.

Khương Nhiên nhấn phím khởi động.

Khinh khí cầu nhỏ khởi động, rung lắc, cuối cùng cũng mang bọn họ bay ra khỏi chiến hạm của kẻ thù.

Xuyên qua bộ đồ phòng hộ, Lưu Diệp thấy bầu trời rộng lớn, hàng ngàn chiến hạm bị nổ tung, giống như pháo hoa tàn ra bốn phía, vô số mảnh vụn mang theo tia lửa rơi xuống, trong nháy mắt khi nổ tung, những thứ kia phát sáng như một quả cầu sáng to lớn.

Lấp lánh, không ngừng tăng cường độ sáng.

Suýt nữa chói mù hai mắt của cô.

Bàn tay hơi lạnh của Khương Nhiên nhanh chóng che mắt của cô, trước mắt của cô biến thành tối đen như mực, ở trên không trung, chỉ có người phía sau dùng sức ôm cô, mang cô lái vào khu vực an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 48

Edit: Thảo My

Beta: kaylee

Khinh khí cầu vừa dừng lại, người phía dưới liền lần lượt chạy nhanh.

Lúc ngẩng đầu lên còn có thể thấy pháo hoa to lớn giống như nổ tung trên bầu trời, âm thanh đinh tai nhức óc.

Dã Thú và Tiểu Điền Thất lẫn trong đám người, không ngừng muốn đến gần cô, nhưng những cánh vệ gắt gao bảo vệ cô và Khương Nhiên.

Bọn Dã Thú căn bản đều không đến gần được.

Tìm Lưu Diệp đều muốn nhảy ra ngoài, cô đi theo những người đó, cố gắng trấn định chính mình.

Chờ Quan Chi chú ý đến cô, nhanh chóng cho người che chở cô đưa đến Hạ cung.

Lặng lặng chờ đợi một ngày như vậy, Lưu Diệp nhận được tin tức của Khương Nhiên.

Tình hình của Khương Nhiên coi như ổn định, biết người không chết, cô ít nhiều yên tâm một chút, lúc mình đâm dao kia ra, cô cũng bị hù sợ.

Chờ lúc lại đi qua xem Khương Nhiên, tâm tình của Lưu Diệp có chút phức tạp.

Nhất là nhìn sắc mặt tái nhợt của Khương Nhiên, cô sẽ cảm thấy.

Nên hận anh hay là nên cảm kích anh! !

Người là bởi vì cứu mình mới thành như vậy, nhưng cô cũng tiếp nhận quá nhiều buồn bực, ban đầu thật sự là dọa phát sợ, sau đó suy nghĩ mới tiếp nhận quá nhiều buồn bực, Khương Nhiên hẳn là chỉ muốn cứu cô, mới nói những lời đó thôi.

Ngược lại cô lần qua lần lại muốn sống muốn chết.

Hơn nữa nhờ vào chuyện lần này, nhà hàng cô rất vất vả chuẩn bị kia coi như hoàn toàn hồng nát.

Chờ lúc cô trở lại, chỉ nghe thấy Tiểu Điền Thất và Dã Thú nói với cô, nhà hàng kia bị nổ tung ngay cả một khối thủy tinh hoàn chỉnh cũng không tìm thấy.

Tình cảnh ngày đó, bởi vì rất nhiều truyền thông đều ở đây, đều làm truyền hình trực tiếp.

Sau này cô nhìn lại đoạn kia một chút, không thể không nói ngay lúc đó mình hoàn toàn là đang trong phim khoa học viễn tưởng phát sóng trực tiếp của Hollywood.

Đoạn Khương Nhiên đơn thương độc mã xông vào hang ổ địch chém giết mình lại càng cố ý dùng vòng tròn đỏ.

Chỉ là này đoạn quá nhanh, thoáng một cái đã qua.

Có lẽ là bị chuyện này kích thích, Dã Thú cũng muốn học cách sử dụng cách phi hành khí (*).

(*) phi hành khí: tên gọi chung động cơ bay trong không trung như: khinh khí cầu, máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, phi thuyền vũ trụ

Thật ra Lưu Diệp vô cùng ủng hộ Dã Thú học nhiều thêm vài thứ.

Cho dù cô rất buồn bực, mỗi lần nhớ tới Khương Nhiên đều cảm thấy đó là một bức tường cần xuyên thủng.

Ngày đó lúc cô đang thương lượng với bọn Dã Thú xem sau này nên làm cái gì, Quan Chỉ lại tới gọi cô.

Tổ điều trị kia nói Khương Nhiên muốn gặp cô.

Chờ lúc Lưu Diệp đi đến, phát hiện vẻ mặt của Khương Nhiên đặc biệt nghiêm túc, trên bàn bên cạnh lại bày thanh đao găm

Dao găm kia lúc trước cô đã cầm qua một lần.

Trong nháy mắt Lưu Diệp cũng có chút há hốc mồm.

Đây là Khương Nhiên muốn hỏi cô chuyện tại sao tự sát đi.

Ài, làm sao giải thích cho anh.

Lưu Diệp thật sự đau đầu nha.

Kết quả sau đó liền nghe Khương Nhiên rất nghiêm túc nói với cô: "Anh chỉ muốn nói cho em biết, mặc kệ ở tình huống gì, anh đều có thể mang em thoát khỏi vây hãm, em không cần bởi vì sợ thành gánh nặng của anh mà lựa chọn phương thức quyết liệt như vậy."

Lưu Diệp lập tức sững sờ, trong nháy mắt đã muốn vỗ tay cho anh.

Vách đá dựng đứng này đúng là vua mơ mộng đệ nhất trên vũ trụ! !

Mặc kệ cô làm cái gì, anh đều nghĩ những chuyện này theo phương hướng tốt.

Lưu Diệp có chút thông cảm với anh.

Lưu Diệp mấp máy môi, ở trước công lực mơ mộng mạnh mẽ của Khương Nhiên, cuối cùng là kéo cửa quay về.

Chờ lúc lại trở về, rốt cuộc Lưu Diệp cũng không nhịn nổi, cô cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, trước đây cô chết cũng không sợ, làm gì còn phải sợ hãi rụt rè cái quái gì cũng không dám nói không dám làm.

Chỉ là mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt như thế của Khương Nhiên, cô đều bị khí thế của đối phương đè ép cái gì cũng không dám nói, lần này cô liền cảm giấy bút lên, không ngừng viết.

Không nói viết còn không được sao! !

Cô lần lượt viết, vốn là muốn nói phải trái một chút, nói tâm tình của mình một chút, kết quả lúc nhớ lại thật sự đủ loại khó chịu.

Bị Khương Nhiên đối xử thô bạo ở trên giường, bị lấy trứng, bị ngăn cản xuất bản tự truyện, còn bị cướp đi Tiểu Mao Cầu.

Kết quả càng viết càng uất ức, những nhận xét này là cô suy nghĩ bảy xoay tám chuyển, cô lần lượt viết ra.

Trước chỉ lấy ba tờ giấy, về sau những giấy này cũng không đủ dùng, cuối cùng Lư Diệp viết một bản, cô nhìn tội trạng tràn đầy của Khương Nhiên, thở sâu, mặc dù Khương Nhiên làm rất nhiều việc, chỉ là cô cũng phải nói có phương pháp, không thể mỗi cái đều đưa cho anh xem, phải có từng bước của quá trình.

Cô vẫn thu dọn phân loại.

Phân biệt chia làm kiểu ôn hòa, đề ra ý kiến, làm cho anh tức giận, làm cho anh muốn đánh người, làm cho anh bóp mình, sẽ bị đánh chết.

Chỉ là lúc quá tập trung, Quan Chi đến tìm cô, cô không nghe thấy tiếng bước chân.

Chờ khi Quan Chi đến gần, nhìn đến một bản đầy giấy của cô.

Lư Diệp sợ Quan Chi thấy những thứ mình viết, cô vội vàng dọn dẹp, lúc đang thu dọn, cô luống cuống tay chân rút ra một phần kiểu ôn hòa.

Lúc gặp lại Khương Nhiên, Lư Diệp cảm thấy không thể lại cho anh cơ hội mơ mộng.

Cô hít sâu một cái nói: "Khương Nhiên, em viết cho anh một ít thứ, anh rảnh có thể xem."

Khương Nhiên vừa nhìn thấy những thứ đó, vẻ mặt bỗng nhiên nổi lên mặt mờ, thậm chí có chút giống như hải lòng, lúc nhận lấy thậm chí còn hỏi một câu: "Đây là thư tình trong truyền thuyết sao."

"." Lư Diệp mơ hồ: "A, anh xem trước đi, em không quá rầy anh nghỉ ngơi."

Sau khi đưa đồ cho Khương Nhiên, cô khẩn trương trở về phòng, cũng không biết mình viết những thứ kia Khương Nhiên nhìn thấy có tức giận không.

Cô thấp thỏm không yên dọn dẹp căn phòng, sau đó lúc đang thu dọn những thứ trên bàn, cô đã nhìn thấy cái kiểu ôn hòa vốn nên đưa cho Khương Nhiên vẫn còn ở đây, chỉ riêng cái sẽ đánh chết cô không còn.

Trong nháy mắt Lư Diệp tròn mắt! !

Cô chưa từ bỏ ý định xác nhận lại một lần! !

Lập tức quả thật hận không thể chế tạo máy thời gian xuyên qua trở lại! !

Lúc nào thì thời điểm đặc biệt như này, còn muốn làm ra thiên lôi địa mẫn như thế! !

Quả nhiên không qua vài phút, Quan Chi về mặt quá lại đến tìm cô, còn truyền đạt mệnh lệnh của Khương Nhiên, để cho cô nhanh đi.

Lư Diệp buồn bực chỉ thiếu không kéo tóc mình về hai phía.

Ở trên đường đi, cô không nhận được lời kéo Quan Chi, cẩn thận hỏi: "Lúc anh đến cảm xúc của Khương Nhiên có tốt không?"

Quan Chi muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau mới trả lời: "Không rõ ràng lắm."

Lư Diệp vừa nghe thấy cái này liền hoàn toàn hôn mê.

Lư Diệp không ngừng nhớ lại mình viết cái gì, tối qua cô viết nhiều như vậy,

Cái gì ghét anh không động vào cô, còn có mỗi lần đều làm cho cô rất đau, cô không muốn làm cũng muốn cô làm.

Cô cảm thấy mình không được tôn trọng.

Chuyện gì cũng không bàn bạc với cô.

Cô hít sâu một hơi tiến vào.

Khương Nhiên bên trong cũng không có nổi giận, mặt anh không chút thay đổi hỏi: "Lá thư này ký hiệu là sáu, năm phần phía trước ở đâu?"

Lư Diệp ‘ồ’ một tiếng, khẩn trương giống như con lừa xuống dốc nói: "Em đây liền đi lấy."

Nói xong cô muốn đi hủy diệt chứng cứ.

Khương Nhiên lại không cho cô cơ hội, lập tức phân phó Quan Chi bên cạnh: "Anh đi Hạ cung tìm ra cho tôi."

Nhìn Quan Chi nhận lệnh mà đi, Lư Diệp chỉ biết mình xong rồi, đặc biệt nói xấu cũng thôi đi, còn ký hiệu một hai ba bốn năm.

Một lòng viết sáu phần, nếu không phải một chữ cũng không dám nói, thì đã không viết giống như Vạn Lý Trường Thành (nói về độ dài).

Chỉ là người đến loại tuyệt cảnh này ngược lại thần nhiên.

Cô phải cố gắng bình tĩnh hoà nhã nói với anh: "Thật ra thì những lời đó sớm nên nói với anh, em vẫn chịu đựng, chính là nghĩ có lẽ anh có thể từ từ hiểu. . . . Cho dù anh không có kinh nghiệm ở chung với phụ nữ, thật ra em cũng không có kinh nghiệm ở chung với đàn ông, bây giờ lại xui xẻo như vậy, gặp phải người hình thức hard (*) giống như anh. Liên có chút không biết làm sao."

(*) hình thức hard: hình thức sống khó ở chung, bắt nguồn từ việc một người phát thiếp nói ban đầu mình không cẩn thận lựa chọn hình thức hard, kết quả sinh tại Trung Quốc, rất hối hận, kết quả đưa tới hồi thiếp vô số, ví dụ như nếu như lựa chọn hình thức easy liền sanh ở nước Mỹ linh tinh, sau đó cái từ này liền bắt đầu được dùng nhiều

Khương Nhiên lấy tay xoa xoa huyết thái dương của mình.

Anh cũng không nói gì, chờ sau khi Quan Chi trở lại, Khương Nhiên liền cúi đầu nhìn những thứ kia.

Bên trong có chỗ không rõ còn có thể ngẩng đầu hỏi Lư Diệp mấy câu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Khương Nhiên rốt cuộc xem xong những thứ kia.

Anh có trí nhớ kinh người, chỉ nhìn qua một lần liền nhớ tất cả nội dung đều ở trong đầu.

Chờ anh xem xong, anh đặt những thứ đó xuống, hỏi: "Em cho rằng anh không thả Sở Linh là vì anh nhỏ mọn."

Lư Diệp khẩn trương giải thích: "À. Phần này em còn chưa viết xong, hơn nữa. Em không phải nói lòng dạ anh hẹp hòi, chính là hi vọng anh có thể lắng nghe nhiều ý kiến của người khác, quan tâm suy nghĩ. của người khác."

"Lấy tội bản thân anh ta phạm phải, cũng đủ ra tòa án quân sự, là vì niệm tình huống đặc biệt hiện tại, anh mới thoáng mở một mặt."

Lư Diệp không hiểu những điều kia, cô cũng cảm giác Vậy có phải hơi quá đáng hay không, lúc này nghe Khương Nhiên giải thích, cô cũng 'ồ' một tiếng.

Khương Nhiên lại nói thêm: "Em ghét mang vòng chó đó?"

Lư Diệp điên cuồng gật đầu, cô vẫn rất ghét cái đó, bị người ta đối xử như chó, cô có thể vui vẻ mới là lạ.

"Vậy tại sao em không nói cho anh?"

Lư Diệp 'ai' một tiếng, vội vàng lại giải thích: "Em muốn nói, nhưng em nhìn biểu cảm của anh giống như rất thích em mang, lần trước em nói đối sợi dây chuyền, anh đều nói em mang những thứ kia khó coi, để cho em mang cái này."

"Đó là anh tự tay đối." Khương Nhiên nhìn gương mặt của cô: "Đây chính là em bất mãn với anh sao? Tự mình mang Tiểu Mao Cầu đi? Không để cho em xuất bản tự truyện?"

"Còn có một chút." Lư Diệp đánh bạo: "Mặc kệ anh làm cái gì, anh cũng không nói với em, có một số việc thật ra thì bàn bạc một chút sẽ tốt hơn, nhưng anh ngay cả thông báo cũng không có liền quyết định. Anh vốn không xem em như là. Là một người sống."

Ánh mắt của Khương Nhiên rốt cuộc hoàn toàn nghiêm túc, anh trầm ngâm: "Vậy em có thể nói một chút bất mãn của em với anh sao?"

Trong lòng Lư Diệp căng thẳng.

Sau đó liền từ từ nghe anh nói không mang theo bất kỳ tình cảm gì, lúc trước khi anh nhìn cô đều mang theo ý cười, lúc này Khương Nhiên ngay cả khe cười cũng không có: "Ngu xuẩn, thô nát, rõ ràng cái gì cũng không biết làm, còn luôn muốn thay đổi thế giới, anh vẫn dung túng em, để cho em càng thêm tự do, anh chuyên quyền độc đoán cực tuyệt bao nhiêu cơ hội, anh cố gắng tiếp nhận em, anh không biết phụ nữ là cái giống gì, nhưng bây giờ anh muốn nói, nếu như phụ nữ đều là giống như em vậy, anh thật sự tình nguyện trên đời này không có phụ nữ."

Khương Nhiên nói xong những lời đó, liền gọi Quan Chi đến đưa cô đi ra ngoài.

Quan Chi người này rất cứng nhắc, kể từ sau khi biết cô là phụ nữ, vẫn rất ít nói, trừ thỉnh thoảng bên ngoài liếc trộm cô hai cái, phần lớn thời gian đều thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Bây giờ thấy Khương Nhiên thông suốt nói như thế, Quan Chi vẫn không nhịn được nói với Lư Diệp: "Phu nhân, tại sao ngài muốn hà khắc với thủ lĩnh bị thương như thế."

Lưu Diệp cũng rất ủy khuất, cô biết Khương Nhiên tức giận.

Nhưng những lời đó sớm muộn gì cũng phải nói, mặc dù cô muốn mềm mỏng, chỉ là đã như vậy, ngược lại thân nhiên nói.

Lưu Diệp một mực chờ Khương Nhiên giận tím mặt, lúc chờ cô cũng không có nhàn rỗi, cô muốn xây dựng nhà hàng một lần nữa.

Trước không cần suy nghĩ như một cô gái nhỏ, nhất trí muốn chống lại dao động chống lại tấn công.

Đặc biệt là cái thế giới không có một chút mùi vị phụ nữ này, có cho thì cô cũng không thể nỡ !

Cô muốn chinh lại nhà hàng thế nào, đây không phải là có sẵn à?

Phong cách kiến trúc lớn, tuyệt đối chống lại đè ép chống lại tấn công !

Sau đó công trình dưới đất giống như nhà hàng !

Cô không tin, đã như vậy còn có thể nỡ!

Cô toàn tâm toàn ý vui đầu vào chuyện mình thích, không tiếp tục suy nghĩ xem mình làm những thứ này có thể bị Khương Nhiên phá hoại hay không.

Chỉ cần đã làm sẽ lưu lại dấu vết, gần đây cố gắng hết sức là tốt rồi!

Không biết đã qua bao lâu, đợi lúc cô thấy Khương Nhiên.

Lưu Diệp lại phát hiện hình như Khương Nhiên gầy đi.

Chiếc cằm trước kia tuyệt đối sạch gọn lúc này đều đã có râu non.

Trước kia đều là cô dụ dỗ anh, thuận theo anh.

Nhưng từ sau lần anh nói những lời đó, cô lại không để ý đến Khương Nhiên, toàn bộ đều là thái độ em nhận anh giải quyết.

Mỗi ngày tham ăn tham uống, cũng quên Khương Nhiên.

Quan Chi ở giữa nhắc nhở cô nên quan tâm tình hình vết thương của Khương Nhiên, cô cũng giống như không nghe thấy.

Trên mặt Khương Nhiên không có biểu cảm gì, đầu tiên là trên dưới trái phải quan sát đánh giá cô, sau đó liền bất thành linh hỏi cô một câu: "Nam nữ ở thế giới kia của em lúc xuất hiện mâu thuẫn, đều làm như thế nào?"

Lưu Diệp có chút mơ hồ: "Có lẽ là cãi nhau."

"Vậy tại sao em không cãi nhau với anh?"

Lưu Diệp không hiểu ý tứ loại giọng nói chỉ trích của anh là như thế nào, đây là muốn biểu diễn trước khi xử lý cô?

Cô chân chừ: "Em không dám." Suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: "Hơn nữa thật sự tranh cãi kịch liệt, em lại đánh không lại anh."

"Em có thể thử xem." Khương Nhiên không biết là thật hay là giả, sau khi nói xong lời kia liền đưa gậy chỉ huy trong tay cho cô.

Lưu Diệp không biết anh có phải đang nói đùa hay không, cô cầm lấy gậy chỉ huy ước lượng trọng lượng, bình thường nhìn anh rất tùy ý cầm ở trong tay, còn tưởng rằng nó rất nhẹ, lúc này nắm chặt mới biết vật này thật nặng.

Cô phải lấy cả hai tay mới có thể cầm lên.

Cô cắn răng, nghĩ nên đánh ở đâu.

Đánh mặt nhất định không được, đánh lên phía sau lưng, anh mới vừa bị thương.

Đánh.

Chân?

Cô chân chừ một lúc, đánh chân đi, nếu không đánh mông cũng được !

Ừ, đánh mông đi !

Mông nhiều thịt, hơn nữa da anh cũng dày, nếu anh đã để cho đánh, cô còn khách khí với anh cái gì !

Kết quả cô mới vừa nói muốn đánh.

Vua mơ mộng đã nhàn nhạt rút gậy chỉ huy trong tay cô ra, mang theo chút thỏa mãn: "Biết em không nữa."

Lưu Diệp thật sự là hết chỗ nói rồi.

Đây chính là một chút thành tín cũng không có!

"Trừ cái này?" Khương Nhiên lại hỏi cô một câu.

Lưu Diệp cực kỳ không hiểu, bây giờ cô hoàn toàn không có loại cảm giác muốn dùng chế ngự chinh phục Khương Nhiên, trước cô đều đã đối với Khương Nhiên tốt như vậy, nhưng vẫn không cảm hóa anh, mỗi ngày không ngừng nói thích anh, anh cũng không phản ứng lại cô, huống chi bây giờ cô nói xấu anh nhiều như vậy, còn không chịu chủ động tìm anh thỏa hiệp, anh có thể lại đối với cô tốt mới là lạ.

Nhưng mà nếu anh hỏi, cô vẫn suy nghĩ mới trả lời: "Nếu như không muốn cãi nhau, có thể chính là đàn ông sẽ nói mấy câu dễ nghe với phụ nữ, dù dễ phụ nữ."

Khương Nhiên nghe xong liền nhú mày, giống như gặp phải vấn đề nan giải, qua một hồi lâu mới bỗng nhiên nói một câu: "Cục cung, em đừng tức giận."

Lưu Diệp còn tưởng rằng mình nghe lầm đấy.

Cô ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Khương Nhiên.

Khương Nhiên lúng túng, nói lại một lần, lần này rõ cuộc Lưu Diệp nghe rõ.

Cả người cô đều kinh hoàng, khó tin nhìn Khương Nhiên, quả thật bị dọa choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 49

Editor: Maria Nyoko

Beta: kaylee

Lưu Diệp bị giật mình thật.

Còn cục cung, cô cũng bị dọa ra gan rồi oa! ! (chỗ này từ cục cung phiên âm là tâm can, gan là can, tác giả chơi chữ nhé)

Cô tròn to hai mắt, cảnh giác nhìn Khương Nhiên.

Ngược lại Khương Nhiên vẫn rất tự nhiên.

Chỉ là mang một dáng vẻ chờ đợi Lưu Diệp trả lời.

Chân mày Lưu Diệp cũng nhú lại một chỗ.

Gần đây trong khoảng thời gian này, mặc dù áp lực rất lớn, nhưng ngược lại cô cảm thấy rất thanh nhàn, nhất là buổi tối, cũng không cần chịu hình phạt lộ ngực lộ bụng rồi.

Hơn nữa sau tất cả những gì đã xảy ra, tùy tiện nói một câu thì bị dụ dỗ trở về, cũng không phải là tiểu thuyết nào tàn.

Cô cũng gắng gượng trả lời: "Em không biết anh nói những lời này là có ý gì, những gì em viết không phải là lời nói dối trong chốc lát, thật sự có rất nhiều vấn đề, em, em không thể không tức giận không quan tâm."

Khương Nhiên vốn đang xấu hổ nhưng sau khi nghe những lời đó, vẻ mặt dần dần ngưng lại, chỉ là cuối cùng anh không nói gì đã đi.

Sau đó Lưu Diệp cảm giác tình hình phát triển rất quỷ dị, Khương Nhiên ngưng cuồng tự đại, kể từ sau ngày đó, mỗi ngày đều tặng hoa cho cô.

Hơn nữa khi nhận hoa được Quan Chi đưa tới, Lưu Diệp còn phát hiện ở trong hoa còn kẹp một ít chữ Khương Nhiên viết.

Chữ thì rất đơn giản, đều là một câu thăm hỏi thế nào, hay như bây giờ em như thế nào, em có khỏe không, tối hôm qua nghỉ ngơi như thế nào.

Hơn nữa Quan Chi không chỉ đưa đồ tới, còn có thể chủ động hỏi cô có gì muốn nói với Khương Nhiên hay không.

Trước kia Lư Diệp chưa từng gặp tình huống như thế, lần này cô đúng là bị kinh sợ rồi! !

Cho nên nói trước kia cái gì cô cũng theo Khương Nhiên, sau đó nuông chiều Khương Nhiên đến sai lầm, lúc này cô cứng rắn, Khương Nhiên cũng có chút ngồi không yên?

Lư Diệp giống như Thê Hồ Quán Đỉnh (*):

(*) Thê Hồ Quán Đỉnh: Đây là thuật ngữ trong Phật giáo được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng. Hay nói cách khác là bỗng chốc được khai sáng hoặc giác ngộ

Nói trắng ra là vội vàng thất lễ trong mua bán, lúc này mình cứng rắn, ngược lại đối phương thì mềm nhũn.

Cái này đúng là vô tâm trông liễu, Lư Diệp cảm thấy thế giới này quá kỳ diệu.

Không ngờ phụ nữ tốt đều là bánh bao! !

Đối tốt với đàn ông, họ sẽ hếch mũi lên mặt! !

Nhưng nếu lạnh nhạt bọn họ, thờ ơ bọn họ, ngược lại bọn họ lại níu chặt?

Lư Diệp hiểu rõ, đặc biệt hồi hận sao mấy năm trước không nói chuyện cùng mấy chị em ký túc xá về vấn đề yêu đương và đàn ông, nếu không cũng không ăn thiệt thòi lớn như vậy!

Đặc biệt nếu sớm biết đàn ông là không thể nuông chiều, cô nuông chiều cái rắm! !

Chỉ là Lư Diệp cũng là đau khổ nhớ nhung, nhưng đã tiếp thu những lời đó, mới đầu còn do do dự dự xem một chút bên trong tờ giấy, nhưng về sau, cô cũng không nhìn tờ giấy, trực tiếp ném hoa vào thùng rác.

Nhưng mà lần đầu tiên làm chuyện này luôn có chút run run rẩy rẩy, thật may là làm mấy lần Khương Nhiên cũng không có phản ứng gì.

Lư Diệp giống như được sự cổ vũ, mỗi ngày đều sẽ theo lệ thường ném hoa đi.

Hơn nữa cô làm chuyện này, không những không bị la mắng, ngược lại còn được phần thưởng! !

Lại như vậy qua vài ngày nữa, Quan Chi lại đưa hoa đến, thuận tiện mang cho cô một con chó nhỏ màu trắng.

Con chó kia thật xinh đẹp, nhất là màu lông, giống như được quét một lớp sơn phát sáng, mắt xinh đẹp giống như bảo thạch.

Lư Diệp nhìn con chó nhỏ đến ngây dại, loài động vật mềm nhỏ này, quả thật có thể đánh chết cô – người có lòng yêu mến những động vật nhỏ này! !

Sau đó cô nghe Quan Chi giải thích: "Phu nhân, đây là lễ vật của thủ lĩnh tặng ngài, đưa thú cưng của ngài đi, thủ lĩnh cũng cảm thấy có lỗi, đây là bồi thường cho ngài, mặt khác thủ lĩnh còn chuyển lời cho ngài, Sở Linh đã được thả ra rồi, bây giờ đang ở bên ngoài lấy công chuộc tội, nếu như ngài có yêu cầu gì khác cũng có thể nói ra."

Lư Diệp thật sự là bị trấn trụ!

Đặc biệt thật là có cảm giác nông nô vùng lên.

Bây giờ mặt trời muốn mọc từ hướng tây! !

Cuối cùng thì tên nào hoàng đế cuồng tự đại kia nguyện ý nghe cô? !

Chỉ là Lư Diệp vẫn nhớ Tiểu Mao Cầu của mình, mặc dù con chó con này cũng rất dễ thương, nhưng cô vẫn rất lo lắng cho Tiểu Mao Cầu, cô cũng nhân cơ hội nói: "Này Quan Chi, tôi thích con chó con này, tôi nhận trước, chỉ là tôi vẫn rất nhớ Tiểu Mao Cầu. Hãy nói cho Khương Nhiên, để cho anh ấy tìm Tiểu Mao Cầu trở về trả lại cho tôi."

Quan Chi không ngờ Lư Diệp sẽ đưa ra ý này, anh chần chờ một lúc, cố gắng giải thích với Lư Diệp: "Nhưng phu nhân, thủ lĩnh cho ngài con chó Edgar cực kỳ danh quý, loài chó ngài nuôi trước kia, thật ra thì chỉ là loài chó rất thường gặp, nếu nuôi để làm thú cưng, chó Edgar phù hợp với thân phận của ngài hơn."

Lư Diệp không nói nên lời, chỗ này khắp nơi lúc nào cũng cấp bậc rõ ràng như vậy! !

Nuôi thú cưng phải hợp ý nha, làm sao còn có thân phận hay không!

Cô cũng cũng nói rất nhanh: "Tôi hiểu ý của anh, nhưng Quan Chi, tôi chỉ muốn Tiểu Mao Cầu của tôi."

Lần này Luru Diệp cố ý nói đặc biệt cứng rắn, cô đã nhìn ra, có mấy lời mình không nói ra, chịu uất ức cũng chỉ có thể là mình!

Chỉ là lời này của cô thật đúng là có hiệu quả, không quá một ngày, Tiểu Mao Cầu đã trở lại.

Lúc Luru Diệp ôm Tiểu Mao Cầu, giống như đánh thắng một trận.

Trải qua thời gian dài, cuối cùng cô cũng đã xả được con tức, rất có cảm giác hài lòng.

Lúc cô trao đổi vấn đề trang trí nhà hàng với Tiểu Điền Thất, cô không nhịn được nói một chút cùng Tiểu Điền Thất: "Đàn ông, chính là phải như vậy, phải lạnh nhạt với bọn họ, nếu không bọn họ sẽ lên mặt, chỉ là Điền Thất, về sau em cũng không thể học Khương Nhiên, em nói xem cấu tạo não của bọn họ là gì, đối tốt thì đắc chí lên mặt, không tốt, thì ngược lại anh ta đối tốt với chị, nếu không phải cuồng ngược, ài, chị đoán, trong khoảng thời gian này anh ấy nhất định rất đau đầu, cậu xem gần đây chị cũng không quan tâm đến anh ấy."

Mặc kệ Khương Nhiên làm cái gì, dù sao cô quyết định sẽ làm lơ trước, không thể dễ dàng tha thứ cho anh, để anh ấy học cách tôn trọng cô! !

Nào biết cô mới vừa nói xong những lời đó, chỉ thấy nét mặt của Tiểu Điền Thất đổi một cái, bộ dáng nhìn về phía cô cứ như đang muốn nói lại thôi.

Trong lòng Luru Diệp kỳ quái, vội hỏi cậu: "Em làm sao vậy, có chuyện muốn nói với chị sao?"

Lần này Tiểu Điền Thất chần chờ một lúc, cuối cùng mở TV.

Luru Diệp rất buồn bực, không biết Tiểu Điền Thất để cho cô xem cái gì trên TV, từ sự kiện bắt cóc lần trước, cô cũng rất ít xem ti vi, chủ yếu là nhìn thấy cảnh hoang tàn khắp nơi, cô luôn cảm thấy không thoải mái.

Nhưng lúc này trên TV không có phát những sau việc sự kiện bắt cóc kia.

Lúc này trên ti vi đang phát hình Khương Nhiên khí thế ngất trời.

Hơn nữa tất cả đều thống nhất là hình Khương Nhiên mặc quân trang!

Trong lúc nhất thời Luru Diệp ngây ngẩn cả người, nghe một lát mới mơ hồ nghe được một ít cái gì mà đi nước ngoài, cái gì mà thu hút nhân tài.

Hai chữ nước ngoài càng không ngừng được đề cập, trong lúc đó có vô số chuyên gia thảo luận.

"Được gia tộc Phi Nhĩ Đặc mời, khoảng sáu ngày sau Khương Nhiên sẽ đi đến thăm Tây Liên Bang, hiện nay người phát ngôn của Khương Gia Quân đã xác định trong danh sách lên đường có Khương phu nhân."

"Kể từ sau vụ án bắt cóc lần trước, thì có nhiều phỏng đoán, trong đó quan điểm phổ biến nhất là, về sau không có bất kỳ người nào hay tổ chức nào có thể tiếp xúc gần gũi với phụ nữ, nhưng lần đi nước ngoài này của Khương Nhiên hiển nhiên lại làm mọi người rớt mắt."

"Tội phạm bị hiềm nghi gây ra vụ bắt cóc, giờ đang được Chính Phủ Liên Bang thẩm tra xử lý, người phụ trách Mậu Ngạn Ba bày tỏ muốn điều tra kỹ chuyện này, tuyệt đối phải nghiêm trị bất kỳ sự kiện bạo lực nào nhằm vào phụ nữ. Trước mắt kẻ chủ mưu chưa tìm được, mà lần này Khương Nhiên đi nước ngoài hiển nhiên sẽ kích thích công chúng một lần nữa."

"Mà chúng ta cần phải chú ý, bởi vì Khương Gia Quân có ‘tài nguyên’ phụ nữ, trong tương lai làm mỗi một thành viên Khương Gia Quân đều có thể tự tái tạo, như vậy lực hút rất to lớn, mỗi ngày đều mấy trăm ngàn thứ tìm việc ở Khương Gia Quân. Theo lời đồn tập thể những chuyên gia có liên quan đến việc nghiên cứu học đều từ chức gia nhập Khương Gia Quân, còn có chuyên gia không gian học bày tỏ nguyện ý nghiên cứu kỹ thuật không gian cho Khương Nhiên. Theo nhân viên nội bộ tiết lộ, trước đây không lâu Khương Gia Quân đã phái người tiếp xúc một ít học giả về không gian."

Màn hình TV không ngừng chuyển đổi.

Luru Diệp an tĩnh nhìn, tin tức rất nhiều, tin tức hấp dẫn ánh mắt hơn liên tiếp được phát ra.

Cô chợt hiểu, mặc dù thế giới này chỉ có một mình cô là phụ nữ!

Cho dù những người đó cuồng nhiệt vì cô, cô cũng chỉ là một con cò.

Cô nhìn những tin tức trên ti vi kia.

Trong vài đoạn chuyển tiếp, hiển nhiên là Khương Nhiên tuyên bố phát biểu, về mặt của anh bình tĩnh thong dong, không có một chút hốt hoảng, chứ đừng nói đến khốn khổ vì tình.

Giống như cừu non và sư tử, cừu non cho là mình có thể ăn được cỏ ngon, thật ra thì sư tử đã phân chia địa bàn lớn hơn, làm cừu non cũng không dám nghĩ chuyện đấy.

Luru Diệp không có cảm giác tức giận, cô chỉ là rất kinh ngạc.

Mà càng làm cho cô kinh ngạc chính là, sau đó Tiểu Điền Thất còn nói cho cô một tin tức kinh người hơn.

"Chị à, gần đây Dã Thú đang học thao tác phi hành khí (tên gọi chung động cơ bay trong không trung như, khí cầu, máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, phi thuyền vũ trụ), hắn học rất nghiêm túc, sau đó ngày hôm trước có người Khương Gia Quân chú ý đến hắn, muốn điều động hắn vào hạm đội Khương Gia Quân."

Luru Diệp kinh ngạc nhìn Tiểu Điền Thất, gần đây cô cũng gặp Dã Thú, nhưng Dã Thú cũng không tiết lộ một chút.

Tiểu Điền Thất do dự một chút, lại tiếp tục nói: "Nhưng mà anh ấy không đồng ý."

Trong lòng Luru Diệp ngũ vị tạp trần (ngọt, chua, cay, mặn, đắng đan xen), cô cũng không biết Tiểu Điền Thất nói gì, chỉ là ngây ngẩn một lúc thì đứng dậy đi tìm Dã Thú.

Cô ôm Tiểu Mao Cầu đến sân huấn luyện, huấn luyện bên trong tiến hành hùng hực khí thế.

Đủ loại huấn luyện mô phỏng tình huống phi hành khí bay trên không, không ít nhân viên huấn luyện ngồi.

Ban đầu Dã Thú muốn học, là cô nhờ Quan Chỉ.

Lúc này cô đã nhìn thấy không gian bốn chiều khổng lồ, những phi hành khí kia đang trình diễn một cuộc chiến không gian, vô số chiến hạm phi hành khí tham dự ở bên trong.

Cô cũng không phân rõ hai bên đối địch.

Cuối cùng không ngừng có phi hành khí bị đánh rơi, còn có chiến hạm khổng lồ.

Trong không gian bốn chiều, rất nhanh Luru Diệp chú ý tới, có một phi hành khí vô cùng linh hoạt vượt qua cuộc chiến, quả thật giống như cố ý, trong lúc không ngừng bay xuyên qua cuộc hỗn chiến, nó không chiến đấu, mà là không ngừng chen vào một điểm.

Cô có chút buồn bực, không hiểu đây là đang làm cái gì, ngược lại những nhân viên bảo an đi theo bên người cô hiểu chút cách thức, rất nhanh cô chỉ nghe thấy những nhân viên bảo an đều rất trầm mặc cho tới nay, thế nhưng ở đó vỗ tay.

Cuối cùng chiến đấu cũng kết thúc, Luru Diệp xem không hiểu những thứ kia, cô chỉ biết lúc Dã Thú từ máy mô phỏng đi ra, đã có người ném cho hắn khăn lông và nước.

Nhìn dáng dấp người này ở nơi này lẫn lộn vẫn rất tốt chứ sao.

Lúc này Dã Thú đi ra khỏi máy mô hình cũng nhìn thấy Luru Diệp, hơn nữa anh cũng chú ý tới Tiểu Mao Cầu Luru Diệp ôm trong ngực.

Trước kia Dã Thú thấy cô ôm qua một con chó Edgar, anh còn tưởng rằng Luru Diệp đã quên Tiểu Mao Cầu rồi.

Lúc này nhìn thấy cô ôm tên tiểu tử kia, gương mặt của Dã Thú đã trầm tĩnh lại, không nhịn được liền lộ ra nụ cười.

Luru Diệp giờ Tiểu Mao Cầu lên, để mặt Tiểu Mao Cầu quay về phía Dã Thú.

Dã Thú cười nhận lấy Tiểu Mao Cầu, năm đó Tiểu Mao Cầu được anh nuôi dưỡng một thời gian, Tiểu Mao Cầu cực kỳ thân thiết ới anh, không ngừng dùng móng vuốt cào tóc của anh.

Gần đây Dã Thú không cắt tóc, trước kia tóc ngắn hiện tại rất dài, Luru Diệp không biết tại sao có cảm giác đàn ông quân sự mạnh mẽ bao nhiêu nhìn lịch sự bấy nhiêu.

"Còn tưởng rằng em không cần Tiểu Mao Cầu rồi." Dã Thú vui vẻ vuốt lông Tiểu Mao Cầu.

"Sao có thể, em thích nhất tên tiểu tử này!" Luru Diệp vuốt lông Tiểu Mao Cầu.

Thật ra thì so với chó Edgar cao quý kia, cô thích Tiểu Mao Cầu khờ khạo ngây ngô hơn, mặc kệ cô đi tới đâu, Tiểu Mao Cầu cũng sẽ đi theo cô.

Ngược lại chó Edgar, đẹp mắt là tốt, cũng không có tật xấu gì, mỗi lần cô cho ăn, Edgar đều là bộ dáng cô qua phục vụ tôi.

Cái đức hạnh đó rất dễ dàng làm cho cô nghĩ đến Khương Nhiên.

Nhưng mà thật sự là đáng đáp đối phương đáng yêu, Luru Diệp cũng không bỏ được, cũng nuôi hai tiểu tử thôi.

Ngược lại đi cùng Dã Thú được một đoạn đường, Luru Diệp phát hiện Dã Thú, hỏi lung tung này kia, tán gẫu đông tán gẫu tây, duy chỉ không chịu nói chuyện điều động với cô.

Lưu Diệp cảm thấy mình không thể quá ích kỷ, Dã Thú đi theo bên người cô có thể có cái gì tốt.

Những thứ công việc ở khu Dưỡng Dục kia chỉ là chân chạy, còn có nhà hàng bị nổ kia, nghĩ như thế nào thì Khương Gia Quân cũng an toàn hơn một chút.

Dù sao cũng hơn đi theo bên người cô ăn bữa hôm lo bữa mai.

Cô cũng chủ động mở miệng hỏi: "Nghe nói anh được điều động?"

Trong nháy mắt thân thể của Dã Thú ngừng lại một chút.

Lưu Diệp nỗ lực bày ra dáng vẻ vui vẻ, thật ra thì trong lòng có chút không bỏ được, đối với cô mà nói Tiểu Điền Thất và Dã Thú đều là người thân.

Ở trong Khương Gia Quân to như vậy, tất cả mọi người đều thần phục Khương Nhiên, chỉ có hai người này là quan tâm cô.

"Đây là chuyện tốt chứ sao." Lưu Diệp nhìn hai mắt của anh, "Anh xem em, trước vẫn kêu là những thứ như mở công ty kia, hiện tại vụ án bắt cóc vừa xong, nhà hàng còn phải làm lại lần nữa, khu Dưỡng Dục kia. Nói là công việc, nhưng thật ra thì không phải là chân chạy à. Lại nói những công việc kia chỉ kiếm được chút tiền. Chính là công ích nha, không làm sự nghiệp của mình mạnh."

Dã Thú vội vàng lắc đầu: "Anh không muốn, anh chỉ muốn ở bên cạnh em."

"Nhưng em cái gì cũng không làm được." Lưu Diệp cười khổ: "Lại nói em có thể làm cũng chỉ có mấy chuyện kia. Quá nhỏ bé so với người khác, quá ngu rồi."

Nhìn những tin tức kia, Lưu Diệp hiểu rõ mình rất ngu ngốc, cô đặt quá tâm tư lên chuyện tình yêu dây dưa nam nữ.

Cũng vẫn muốn về mặt tình cảm có thể rung chuyển Khương Nhiên, mới vừa rồi còn dương dương đắc ý bản thân có thể bắt được người đàn ông kia, kết quả lại phát hiện hai người vốn không cùng trình độ.

Người kia ăn thịt, còn mình ăn cỏ.

Mình dây dưa chín vòng tám trăng, người kia chính là lòng mạng tâm tư mở mang bờ cõi thiên hạ.

Nếu như đôi giới tính, cô chỉ là rác rưởi, khẳng định sớm bị đào thải.

Nhưng bây giờ dù là phụ nữ, cũng không có tốt hơn bao nhiêu, cũng giống như ruồi bọ, xoay vòng vòng, còn cái gì cũng không làm được.

Dã Thú không biết khuyên người khác, nhìn cô chán chường như vậy, anh nghĩ một lúc lâu mới nói với cô: "Không, em đã rất lợi hại, em thay đổi số mạng của tôi và Tiểu Điền Thất, em còn thay đổi rất nhiều người, nhớ trước kia em để cho tôi đi khu Dưỡng Dục đó sao?"

Lưu Diệp tròn to hai mắt.

Dã Thú tiếp tục nói với cô: "Em không biết những đứa bé ở khu Dưỡng Dục kia rất yêu thích em, bọn nó vẽ hình em dán ở trên tường bảo là mẹ, em còn nhớ rõ em thiết kế khu vui chơi, bọn nó rất thích, còn có những thức ăn em làm ra, thật ra thì em đã làm rất nhiều, chỉ là."

Dã Thú không biết nói chuyện, hần nỗ lực tìm từ: "Chỉ là em làm mấy cái kia không có rầm rộ, em cũng không nói cho người khác biết. Mà tôi biết em làm vô cùng tốt. Cái thế giới này không ai có thể thay thế em, mặc kệ bọn họ lợi hại cỡ nào, cũng không có người có thể thích hợp làm một người mẹ hơn em! !"

Cô bị khen mặt đỏ rần, cô gãi gãi đầu xin lỗi.

Đi tới thế giới này, vẫn chưa có người nào từng khen ngợi cô như vậy, hơn nữa cho dù có khen cô cũng là muốn lợi ích từ cô, cô bị Khương Nhiên chê bai, bên cạnh cũng đều là những người tình anh, cô luôn cảm thấy mình vừa ngu vừa không dùng được.

Nhưng bây giờ nghe Dã Thú khen cô, cô chợt có cảm giác ấm áp, mặc kệ như thế nào, trên thế giới này có người biết cố gắng của cô.

"Thật ra thì em còn muốn làm rất nhiều việc." Lưu Diệp vừa vui vẻ, liền dễ dàng hươ tay múa chân, cô quơ múa cánh tay, gần như là nhảy nhót nói với Dã Thú: "Dù sao tiền mới tốn một phần tư, em còn muốn xây một nhà trẻ ở khu Dưỡng Dục này, chính là nơi đặc biệt dành cho trẻ con! ! Bên trong phải có chăn mềm, còn có rất nhiều giường nhỏ."

Dã Thú nhìn hai mắt của cô, nhìn gương mặt cô vui mừng đến hồng hồng, anh cũng vui vẻ nở nụ cười.

Mặc kệ là hạm đội Khương Gia Quân hay là chức vị chó má gì tốt hơn, anh chỉ biết, trên đời này điều duy nhất có thể làm cho anh rời khỏi Lưu Diệp chính là cái chết, trừ cái đó ra, anh sẽ luôn luôn bảo hộ Lưu Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 50

Hiển nhiên các thành phố đều bắt đầu chú ý tới việc Khương Nhiên đi nước ngoài.

Khi Lư Diệp biết thì mỗi ngày đều xem tin tức trên TV.

Cô phát hiện nếu không suy nghĩ đến việc Khương Nhiên là người đàn ông cùng chung chăn gối với mình, chỉ đơn thuần nhìn theo góc độ của người làm công với ông chủ, Khương Nhiên thật sự là một ông chủ rất đáng tin cậy.

Chỉ cần nói mấy tiếng, Lư Diệp đã bị trấn trụ rồi.

Khí chất như vậy, cho dù thông qua tivi vẫn giống như tia phóng xạ bắn ra ngoài.

Hơn nữa cô có chút ngoại ý muốn, không nghĩ tới Khương Nhiên cũng có một mặt như vậy, nói chuyện rất chậm rất có trật tự.

Trước kia nhìn anh làm việc lỗ mãng giống như không có đầu óc, lúc này Lư Diệp ổn định tâm thần xuống, mới phát hiện kỳ thật mỗi lời nói của anh đều có thâm ý khác.

Có điều rất nhanh cô phát hiện một tình huống rất kỳ lạ, giống như ánh mắt của mọi người đều đồng loạt đặt trên việc xuất hành của Khương Nhiên, nhưng những việc cụ thể như địa khu và phong thổ dân tình xuất hành, bao gồm thái độ của gia tộc Phi Nhĩ Đặc, nhưng không có một đài truyền hình nào đưa tin.

Lư Diệp không nhận được hỏi Quan Chi.

Quan Chi vẫn rất rõ ràng, rất nhanh nói với cô: "Phong tục ở khu Tây Liên Bang rất khác với khu Đông Liên Bang của chúng ta, bởi vì nơi đó thực hiện chính sách tự trị, truyền thống cũng không phát triển như ở nơi của chúng ta, mà từ trước đến nay người của gia tộc Phi Nhĩ Đặc vẫn rất khiêm tốn, cho nên lần ra nước ngoài này, đoán chừng cũng giống như lén lút gặp mặt."

Lư Diệp nghe xong thì bắt đầu để ý.

Dù sao cũng là nơi mình muốn đi đến, vì tránh cho mình làm những chuyện điên rồ, cô bắt đầu tìm hiểu một chút tập tục của địa phương này.

Nhưng mà tư liệu nói về Tây Liên Bang quá ít, vẫn là Dã Thú biết nhiều hơn.

Năm đó khi tham gia thi đấu Quyền Anh, Dã Thú đã từng tiếp xúc với một tuyển thủ của Tây Liên Bang.

"Người ở đó rất kỳ lạ." Dã Thú nói chuyện rất chậm, bình thường giọng nói của anh ta rất to, nhưng bây giờ khi nói chuyện với Lư Diệp, rất tự nhiên mà nhẹ giọng lại, biết Lư Diệp là cô gái đến từ thế giới khác, rất nhiều chuyện đối với bọn họ là chuyện đương nhiên cũng có thể sẽ có lý giải sai lệch, cho nên lúc anh ta nói đều nói tất cả tình huống rất tỉ mỉ, còn nói vô cùng chậm, còn thường dừng lại để Lư Diệp kịp tiêu hóa.

Chỉ là Lư Diệp càng nghe càng hồ đồ.

"Đợi một chút Dã Thú, sao nghe anh nói nơi đó thật giống như xã hội phong kiến, không đúng, quả thực còn nghiêm khắc hơn những gì tôi học được ở trên sách lịch sử, không phải Chính Phủ Liên Bang đều là chế độ tuyển cử à, sao ở đó còn có chế độ gia tộc chứ?"

"Bởi vì bọn họ có quyền tự trị rất mạnh." Dã Thú kiên nhẫn nói với cô: "Mặc dù Đông Liên Bang chúng ta cũng thích lấy ghen huyết thống để phân chia ưu đãi của người, nhưng dựa vào cố gắng sau này vẫn nhận được công nhận, còn ở khu Tây Liên Bang, cho dù có cố gắng bao nhiêu, nhưng không có ghen ưu tú cũng sẽ không có bất kỳ đường ra nào, hơn nữa nơi đó tuân theo chính là truyền thống cổ xưa, trước khi không có gia nhập Liên Bang, bọn họ đã từng là quốc gia đế chế (đất nước chịu sự thống trị của hoàng đế), quyền lợi quân chủ bao trùm tất cả, nhưng mà từ khi không còn phụ nữ, thứ gọi là đế chế cũng biến mất, nhưng mà rất nhiều thứ đã ăn sâu bén rễ, dù sao cũng vẫn lưu lại một chút dấu vết."

"Hơn nữa bọn họ có thể tự trị cũng là có nguyên nhân." Tiểu Điền Thất vừa cầm một quyển sách địa lý, vừa chỉ cho cô xem: "Cô nhìn bản đồ này, liên kết giữa bọn họ và Đông Liên Bang chỉ có một con đường Sunset Boulevard lớn hẹp dài, hai bên đường là những dãy núi màu đỏ nối liền nhau, mà còn trải qua thời gian dài nữa, nông nghiệp khai thác mỏ ở Tây Liên Bang rất phát triển, bọn họ có thể nói là quốc gia trong quốc gia."

Ngược lại lời này đã nhắc nhở Lư Diệp, cô suy nghĩ rồi nói: "Tôi xem trên tivi nói, sở dĩ Khương Nhiên lựa chọn đi đến nước kia, là vì trước kia nơi đó là đế chế, sau đó có người suy đoán Khương Nhiên có khả năng xưng đế....."

Lúc cô nói những lời này cũng không có nghĩ nhiều, nhưng vừa nói xong Lư Diệp liền phát hiện Tiểu Điền Thất và Dã Thú đều trầm mặc.

Lư Diệp thoáng cái đã hiểu, kỳ thật việc này cũng không hẳn là tin đồn thất thiệt.

"Kỳ thật người thích hợp với vị trí đó chính là cô." Sau đó Tiểu Điền Thất nói ra, anh cũng thật lòng muốn như vậy.

Dù sao trên thế giới này mặc kệ là ai cũng không có lý do gì phản đối Lư Diệp ngồi trên vị trí kia, nếu thật sự cần phải có một người thủ lĩnh mà nói, như vậy người cung cấp gien là vợ tương lai của mình, mặc kệ như thế nào cũng phải chọn người thích hợp nhất, quan trọng nhất là Lư Diệp người này không có dã tâm nắm quyền, so với những chính trị gia luôn coi lợi ích là lớn nhất kia, Lư Diệp càng giống như những phụ nữ trong truyền thuyết, dịu dàng đơn giản.

Lư Diệp cũng bị dọa đến, cô vội vàng nói: "Này, đừng nói bậy chứ, Tiểu Điền Thất, tôi ngồi vào vị trí kia làm gì....."

Cô đã rất ngốc rồi, nếu còn ngồi trên vị trí kia, không cần nghĩ tới, có lẽ cô không phải là quân cờ của người khác thì cũng bị những người đó ăn tươi nuốt sống thôi.

Hơn nữa chỉ có một Khương Nhiên, cô cũng đã bị chinh phục rồi, nếu còn dính dáng đến những chuyện lộn xộn kia, cô còn có thể sống hay không??

Thật ra lúc bọn họ nói chuyện, Quan Chi đã qua đây, lần này anh ta mang theo mệnh lệnh trở lại đây.

Kể từ trước khi đi đến gia tộc Phi Nhĩ Đặc, thái độ của Lư Diệp đối với Khương Nhiên đã có chút thay đổi thật vi diệu.

Bỏ hoa lúc trước bị vứt đi, cũng được Quan Chi cầm lại đây, cô cũng thoải mái nhận lấy, có điều lúc Quan Chi hỏi cô có cần gì nữa không, cô vẫn có thái độ kia.

Lúc này biết Khương Nhiên muốn gặp cô, Lư Diệp càng khẩn trương hơn, cô thu dọn đồ đạc thật nhanh

Có điều vì quá sốt ruột thu dọn, không cẩn thận đụng vào chồng sách trên bàn.

Dã Thú vội cúi đầu đi nhặt.

Lư Diệp xấu hổ cười với Dã Thú, chỉ cần chuyện gì có dính dáng tới Khương Nhiên, cô không nhận được mà luống cuống và khẩn trương.

Về mặt của Dã Thú còn nặng nề hơn cô, sau khi nhặt sách để lên bàn lần nữa, Dã Thú kiểm chế nhìn mặt của cô.

Lư Diệp có thể cảm giác được quan tâm trong mắt Dã Thú, cô nắm chặt tay giống như muốn tự động viên cho mình.

Có điều ở trên đường đi, Quan Chi chợt nói một câu: "Phu nhân, ngài có thể mời thủ lĩnh về Hạ cung đó."

Lời nói này làm cho cô sững sốt.

Gần đây cô và Khương Nhiên vẫn không có gặp mặt, Khương Nhiên vẫn không có tới Hạ cung, nói thật, cô cũng thật thoải mái, ít nhất không cần mỗi ngày chịu hình phạt cười trên con ngựa gỗ lớn rồi.

Nhưng mà bây giờ nhìn dáng vẻ này của Quan Chi.

Lư Diệp nhớ lại câu nói bảo bối đừng giận của Khương Nhiên ở lần gặp mặt trước, lúc ấy cô bị kéo không nhẹ, có điều bây giờ nhớ tới, Khương Nhiên hẳn đã làm xong công việc mới đi tìm cô, nếu không sẽ không nói ra lời buồn nôn như vậy.

Nhưng vấn đề của bọn họ thật sự không phải chỉ một câu bảo bối có thể nói rõ ràng.

Lư Diệp cũng thờ dãi nói: "Cảm ơn anh, Quan Chi, có điều.... Có trở về Hạ cung hay không thật sự không phải vấn đề quan trọng nhất....."

Vấn đề quan trọng nhất là cô không muốn cười con ngựa gỗ kia.

Không phải lần đầu tiên Lư Diệp tới văn phòng của Khương Nhiên, có điều lần này cô càng khẩn trương hơn một chút.

Khi cô đi đến trước cửa, Quan Chi đã dừng lại, cô hít sâu một hơi đẩy cửa đi vào.

Lúc cô đi vào, Khương Nhiên đang cúi đầu xử lý việc gì đó.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lư Diệp biết động tác của mình đã cứng ngắc, nhịp tim cũng nhanh khủng khiếp.

Cô đi đến trước mặt Khương Nhiên, kéo ra ghế dựa ngồi xuống.

Khương Nhiên không có nhìn cô nữa, mà rất nhanh xoay đầu nhìn về phía bên kia, hình như muốn tìm vật gì đó trên bàn.

Kỳ thật Khương Nhiên là người đàn ông có trật tự gọn gàng nhất mà cô từng biết, mặc kệ bên ngoài nói người đàn ông này vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung) không kiêng nể gì như thế nào, nhưng kỳ thật sau khi sống chung với anh một thời gian ngắn, Lư Diệp có thể cảm giác được tất cả sinh hoạt của Khương Nhiên đều là quân sự hóa.

Mặc kệ là giành giật từng giây ăn cơm, hay là cuộc sống đơn điệu giữa làm việc và nghỉ ngơi, lúc đầu cô có cảm giác không thích ứng, nhất là sáng sớm khi thức dậy xếp chăn lại, loại chăn mỏng chất liệu đặc biệt kia, cô có thể xếp chồng lên nhau đã không dễ dàng, nhưng Khương Nhiên có thể xếp thành khối đậu hũ (*ý nói ngay ngắn, vuông vức).

Còn có đoạn thời gian kia, lúc anh đi ngủ quả thật giống như nằm trong quan tài, vĩnh viễn đều là nằm thẳng tắp, chiếm vô cùng ít không gian, hơn nữa mặc kệ cô nửa đêm đi vệ sinh hay chỉ động dậy một chút, anh cũng có thể tỉnh lại rất nhanh.

Nhưng sau này không biết vì sao lại thay đổi... Buổi tối khi ngủ xoay bảy nghiêng tám không nói, còn nhiều lần thiếu chút nữa đã cô xuống giường.....

Nhưng ở trên việc xếp đồ, thì Khương Nhiên luôn có một thói quen không bao giờ thay đổi.

Tất cả đồ đạc của anh đều có quy luật, quả thực giống như đều rất sạch sẽ.

Nhưng lúc này Khương Nhiên lại tìm kiếm thứ gì đó ở trên bàn ngay ngắn trật tự, đáng vẻ vôi vàng kia, giống như đã đánh mất thứ gì đó.

Lưu Diệp cũng không dám nói cái gì, mỗi lần nhìn thấy Khương Nhiên cô đều cảm thấy căng thẳng.

Hơn nữa vừa rồi cô nói chuyện với bọn Tiểu Điền Thất đến miệng khô lưỡi đắng, cô còn chưa kịp uống nước, đã bị anh gọi đến đây.

Lúc này ngồi không như vậy, cô cảm giác miệng có chút khát, nhất là sau khi nhìn thấy còn một ly nước trên bàn, cô theo bản năng nuốt nước miếng.

Sau đó Khương Nhiên đang tìm kiếm đồ, đột nhiên chỉ vào cái ly ở trên bàn nói: "Nếu cô khát thì có thể uống ly nước đó."

Lưu Diệp không biết tại sao một động tác nhỏ xíu như vậy của mình cũng bị anh chú ý tới.

Nhưng đó là ly nước của anh, lúc trước hai người thân mật, cũng không biết hôn nhau bao nhiêu lần, lẽ ra uống chung một ly không tính là gì.

Nhưng Lưu Diệp vẫn cố chấp lắc đầu nói: "Tôi không khát."

Lần này Khương Nhiên không có nhìn cô, mà là nhấn một nút trên điện thoại, nói với người bên ngoài một câu, sau đó rất nhanh đã có người bưng nước đi vào.

Lưu Diệp vội cảm lấy, mặc dù Khương Nhiên công thức hóa chăm sóc cô, nhưng cô vẫn do dự đối mặt nói một tiếng cảm ơn với Khương Nhiên.

Khương Nhiên cũng không nói gì, vẫn thái độ giải quyết việc chung, lúc này anh đã tìm được đồ vật muốn cho Lưu Diệp nhìn rồi.

Đó là một sắp văn kiện, Khương Nhiên đưa cho cô, nói: "Ba ngày sau cô phải đi với tôi đến Phi Nhĩ Đặc, hành trình cụ thể cô hãy xem một chút, có cần lấy theo cái gì cô nói với Quan Chi một tiếng là được rồi, để cho anh ta chuẩn bị cho cô."

Cảm giác thờ ơ gấp này lại tới nữa.

Lưu Diệp hít sâu hai lần, mỗi lần ở trước mặt Khương Nhiên, cô có cảm giác bị đối phương đè áp gắt gao.

"Cô có thể đi ra ngoài." Sau khi Khương Nhiên nói xong lời muốn nói, lại vui đầu xử lý việc khác.

Lưu Diệp thở dài một hơi, kỳ thật cô rất sợ Khương Nhiên lại kêu bảo bối gì đó, xin em tha thứ cho anh, đến lúc đó có thể tính là cô bị áp lực đè ép phải gạt đầu.

Như vậy xem ra, Khương Nhiên hẳn là mặc kệ cô phải không?

Lúc đứng lên, không biết có phải vì quá khẩn trương hay không, ma xui quỷ khiến Lưu Diệp nói một câu: "Được, thù lĩnh..."

Quả nhiên ngón tay đang đánh trên bàn phím của Khương Nhiên ngừng lại, có điều rất nhanh anh lại khôi phục bình thường, nhắc nhở: "Kiểu xưng hô này lên kêu thì có thể, nhưng ở trường hợp trước mặt công chúng, tốt nhất cô nên gọi tôi là chồng yêu."

Lưu Diệp không biết Khương Nhiên lại đọc cuốn sách nào tàn nào rồi, có điều chồng yêu này.... Quả thật không thể kêu ra miệng, cô chần chờ một lát, vôi vàng thương lượng: "Vậy có thể gọi anh là Khương Nhiên không?"

Về mặt của Khương Nhiên đã có chút không kiên nhẫn: "Có thể."

Lưu Diệp khẩn trương cảm lấy sắp tư liệu thì đi ra ngoài, kết quả bởi vì đi quá nhanh, lúc xoay người bị vấp phải chân ghế một cái.

Cô không muốn nhất là lúc này sẽ bị xấu mặt ở trước mặt Khương Nhiên, nhưng vẫn thân bất do kỷ ngã như một con chó gặm bùn.

Khương Nhiên ngẩng đầu lên từ trong đồng công văn, chỉ thấy Lưu Diệp còn chưa kịp đứng thẳng, giống như chạy trời chết, ôm sấp hồ sơ một đường chạy ra ngoài.

Khương Nhiên nhìn về phía cửa một lúc lâu, sau đó rất nhanh anh lại cúi đầu xử lý công việc trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thù Nữ Thiểu Thất Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 51

Sau khi cầm lấy bản lịch trình, Lưu Diệp đã bắt đầu nghiêm túc xem, sau đó cô phát hiện thời gian cô và Khương Nhiên ở Phi Nhĩ Đặc cũng không lâu, cũng chỉ có ba ngày mà thôi.

Ngày đầu tiên là tham quan đón tiếp, nhìn lịch trình thì có lẽ ngày thứ hai là Khương Nhiên sẽ nói một vài chuyện quan trọng với đối phương, còn ngày thứ ba là chương trình đưa tiễn vui vẻ, còn lại chắc là đoạn đường về rồi.

Cô vẫn đang lo lắng đi thời gian quá dài con Tiểu Mao Cầu và chó Edgar cô không biết phải làm sao, lúc này cô đã yên tâm giao cho Tiểu Điền Thất, để anh ta giúp cô chăm sóc mấy ngày.

Thời gian còn lại phải đi chuẩn bị quần áo, thật ra cũng không lấy nhiều quần áo, chỉ cần nghiêm chỉnh đúng mực là được rồi.

Cô thuận tiện đọc một ít sách lễ nghi, có điều tư liệu về Phi Nhĩ Đặc cũng quá ít, cô lật một lúc lâu cũng không có lật tới hạng mục những việc phụ nữ cần phải chú ý khi tham gia hoạt động đối ngoại.

Ngược lại lúc đi sân huấn luyện tìm Dã Thú, Lưu Diệp và Sở Linh không hẹn mà gặp.

Kể từ khi biết Sở Linh được thả ra, cô thật sự rất vui mừng, lúc này nhìn thấy Sở Linh, Lưu Diệp vội chạy qua đó muốn bắt chuyện.

Ngược lại khi Sở Linh vừa nhìn thấy cô thì vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi.

Cô còn chưa đến gần, chỉ thấy Sở Linh giống như đập Phong Hòa Luân, ‘xoẹt’ một cái chạy mất dạng.

Lưu Diệp tròn mắt há hốc mồm, may mắn người của Đệ Nhị quân cô đều biết, cô cũng chào hỏi những người khác.

Nhưng vẻ mặt của mấy người đó rất kỳ lạ.

Thậm chí có mấy người khi nhìn thấy cô, ánh mắt tròn trảng lên.

Lưu Diệp không nhận được nhớ lại trước đây những người này đã hắt nước lên người cô, còn có người ép buộc cô khiêu vũ, rõ ràng thời gian cũng không lâu, nhưng với cô mà nói giống như đã cách mấy đời.

Còn có sau đó những người này lại chạy vào phòng bếp ngăn cô lại, vừa cầu xin vừa uy hiếp để cho cô nấu mấy món kia.

Khi đó thật sự vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, cô cũng vội vàng tán gẫu mấy câu với những người đó, "Ôi, lâu rồi tôi không gặp mọi người, nghe nói mọi người luôn ở bên ngoài, mọi người vẫn tốt chứ"

Trong đó có một quản lý vội đáp lời: "Chúng tôi, à, không, không, phu nhân. Chúng tôi rất tốt, chính là vừa mới phá tan một tổ chức vũ nhục danh dự của phu nhân, lần này cố ý tới đây xin chỉ thị của thủ lĩnh."

Lưu Diệp rất ngoài ý muốn, nhanh như vậy đã tìm ra tổ chức vũ nhục danh dự của cô rồi sao?

Cô có chút buồn bực, cô cũng không biết mình đã trêu chọc người không thể trêu chọc nào!

Kết quả rất nhanh cô nghe những người đó nói: "Những thương nhân vô sỉ kia lấy chân dung của ngài làm búp bê bom hơi, chúng tôi tuyệt đối không dung túng loại hành vi này! Chúng tôi đã đốt hết tất cả hàng hóa đó rồi."

Lúc này Lưu Diệp mới hiểu, trong nháy mắt cô có chút ghê tởm, thật không nghĩ tới còn có kiểu buôn bán này, lấy khuôn mặt của cô đi làm búp bê bom hơi.

Lưu Diệp cũng không tiện nhận xét cái gì, chỉ nói chuyện với mấy người trong Đệ Nhị quân rồi rời đi.

Thừa dịp mấy ngày trước khi xuất hành, Lưu Diệp ngựa không ngừng vó (ý chỉ liên tục không ngừng) chuẩn bị đủ thứ.

Khu dưỡng dục còn phải nhờ Dã Thú đảm nhiệm.

Trước kia cô rất sợ Dã Thú qua lại với cơ quan chính phủ sẽ bị người lừa gạt, nhưng bây giờ nhìn lại Dã Thú lợi hại hơn cô nghĩ.

Có điều còn có một số chi tiết cần phải nói rõ, ví dụ như khâu mua đồ, thật ra cô và Dã Thú nói tới thì hoàn toàn không có trở ngại gì, mặc kệ cô nói gì, Dã Thú cũng sẽ rất kiên nhẫn lắng nghe.

Mà cô cũng nhạy bén phát hiện tâm tình của Dã Thú có chút thay đổi rất nhỏ.

Trước kia Luru Diệp không có cảm giác này, nhưng trong thời gian gần đây, cảm giác giúp đỡ và cổ vũ giữa cô và Dã Thú càng ngày càng mãnh liệt rồi.

Nhất là sau khi cô hót tóc cho Dã Thú, cô cảm thấy Dã Thú thay đổi càng nhiều hơn trước, trước kia Dã Thú cho cô cảm giác nào lớn nhưng trống rỗng, nhưng bây giờ có lúc đầu óc của Dã Thú còn linh hoạt hơn Tiểu Điền Thất.

Ban đầu cô tính để cho Tiểu Điền Thất chăm sóc hai con chó này, nhưng mà để cho Tiểu Điền Thất phải chăm sóc hai con chó hoạt bát này, ít nhiều Luru Diệp cũng có chút lo lắng, lúc này cô cũng nói với Dã Thú: "Đúng rồi, tôi định nhờ Tiểu Điền Thất chăm sóc bọn Tiểu Mao Cầu, nhưng sức khỏe của Tiểu Điền Thất không được tốt, anh có thể thu xếp xong việc của khu Dưỡng Dục, rồi tranh thủ thời gian trông nom một chút."

Bây giờ cô không có chút khách khí với Dã Thú, nói tới nói lui cũng hoàn toàn giống như nói với người nhà.

Dã Thú gật đầu đồng ý: "Cô đi cũng phải chú ý an toàn."

Vụ bắt cóc lần trước Dã Thú còn nhớ mãi ở trong lòng, "Còn có vật gì cô muốn lấy theo không, đi ra khỏi nhà nhất định phải chú ý hoàn cảnh xung quanh đó biết không?"

Luru Diệp gật đầu, anh ngốc to con này, đừng nhìn anh ta cao to, thật ra thì bây giờ đang ở trước mặt cô nói dài dòng.

Trước đó vẫn là cô dặn dò Dã Thú chú ý tới thân thể nhiều hơn, bây giờ khen ngược, Dã Thú đã bắt đầu dặn dò ngược lại cô.

Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh tới ngày đi nước ngoài.

Luru Diệp không cần mang theo gì cả, ngoại trừ túi xách nhỏ, là một va li nhỏ đựng quần áo và đồ dùng cá nhân.

Tới đón cô là Quan Chi, anh ta tự mình che chở cô đến bên trong xe.

Tình huống khí thế này có chút ngoài dự đoán của cô, mặc kệ đoàn xe ngay ngắn chỉnh tề, hay là những quân nhân đứng bên cạnh xe chờ xuất phát, Luru Diệp cũng không biết có phải do mình quá đa nghi hay không, cô cảm thấy được gần đây người của Khương Gia Quân tăng lên.

Nhưng mà Luru Diệp có chút kỳ quái, phương tiện giao thông ở thế giới này đã rất phát triển, cô còn tưởng rằng lần này đi Phi Nhĩ Đặc sẽ ngồi phi hành khí (*) chứ?

(*) phi hành khí: tên gọi chung động cơ bay trong không trung như, khí cầu, máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, phi thuyền vũ trụ

Cô cũng tò mò hỏi một câu.

Quan Chi rất nhanh nói cho cô biết: "Tây Liên Bang có lệnh cấm bay, cho tới nay phương tiện giao thông đều là xe chạy trên mặt đất."

Lúc này Luru Diệp mới 'ồ' một tiếng, xem ra Phi Nhĩ Đặc còn thần bí hơn cô nghĩ.

Có điều cô đã ngồi trên xe lâu rồi, kết quả chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy Khương Nhiên đến.

Khương Nhiên này chính là rất có ý thức về thời gian, cô không nhìn được nhìn ra bên ngoài một chút, sau đó nhìn thấy những nhân viên làm việc đó đều có dáng vẻ lo lắng.

Luru Diệp nhớ trên tấm lịch trình đã ghi rất cẩn thận, ngay cả lúc nào thì đến Phi Nhĩ Đặc cũng viết rất chính xác.

Cho dù bọn họ xuất phát sớm hơn thời gian dự tính rất nhiều, nhưng dù sao chậm trễ như vậy, cũng không thể chịu nổi nha.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của những nhân viên kia, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Luru Diệp còn đang suy nghĩ, đã nhìn thấy Quan Chi vội vàng hấp tấp chạy tới.

Sau đó Quan Chi liền cúi người tiến tới trước mặt cô nhỏ giọng nói: "Phu nhân, xin ngài hãy đi xem thủ lĩnh một chút, người của bộ tham mưu đã đến rồi, trước đó đã tìm kiếm thủ lĩnh, nhưng thế nào cũng không thấy, còn có bộ ngoại giao, cũng sắp lửa cháy đến nơi rồi, không biết sao thủ lĩnh vẫn không chịu ra ngoài, tôi nghe giọng nói của ngài ấy có chút không đúng mực."

Luru Diệp cũng khẩn trương theo: "Vậy mấy người cứ xông vào không được sao?"

Quan Chi khó xử: "Chúng tôi phải phục tùng mệnh lệnh, nhưng phu nhân ngài không cần."

Luru Diệp thật cảm thấy đồ mờ hồ lạnh, quân nhân phục tùng mệnh lệnh thật sự là thiên tính, nhưng cũng không cần cổ hủ như vậy đi?

Lưu Diệp cũng thấy khó xử, nếu Khương Nhiên ra lệnh những người này không thể đi vào, như vậy cũng đã nói Khương Nhiên hơn phân nửa là không muốn người khác đi vào.

Chuyện này.Mấy người sợ phiền phức còn cô không sợ sao?

Nhưng Quan Chi nghiêm túc cầu xin cô như vậy, nhớ tới Quan Chi chăm sóc cô, Lưu Diệp ít nhiều có chút ngại ngùng.

Cô có chút do dự từ trong xe bước xuống nói: "Vậy tôi đứng ở cách cánh cửa hỏi một chút. Nhưng nếu anh ta không cho tôi vào đó. Tôi cũng không có cách nào."

Lưu Diệp nghĩ vô cùng tốt, Khương Nhiên không cho cô mặt mũi trước những người này, càng không thể nào muốn gặp mặt cô rồi.

Nhưng rất kỳ quái, Khương Nhiên gặp phải chuyện gì, đột nhiên không đi ra gặp người, hơn nữa lúc này, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, đột nhiên hân hoan như xe bị tuột xích, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng làm cho Lưu Diệp kinh ngạc chính là, cô cho rằng từ khi mình không có ở Hạ cung, Khương Nhiên nhất định ở trong căn phòng sang trọng xa hoa, kết quả sau khi đến nơi này, cô mới biết Khương Nhiên vẫn ở trong phòng nhỏ bên cạnh phòng làm việc.

Chỗ đó nhìn rất đơn sơ.

Hơn nữa phòng làm việc của Khương Nhiên cũng không xa hoa, tất cả đường nét đều rất thô sơ đơn giản, ngay cả cái ghế cũng là một cục gỗ đơn sơ không có một hoa văn, nhìn những cái đó cũng biết chỗ ở của Khương Nhiên giản dị cỡ nào rồi.

Lúc này Quan Chi đã sớm trốn xa, Lưu Diệp cũng không biết trước đó Khương Nhiên đã nói gì, dù sao nhìn dáng vẻ của đám người Quan Chi, hiển nhiên Khương Nhiên không muốn để người khác đến gần.

Cô hít sâu một hơi, gõ cửa giống như đang thực hiện trách nhiệm, có điều cô không dám dùng sức gõ, cũng chỉ khẽ gõ hai tiếng.

Vốn tưởng rằng Khương Nhiên sẽ ở bên trong la hét một câu ‘cút đi’ hay gì đó.

Kết quả bên trong rất an tĩnh, cô do dự một lúc, vừa nhỏ tiếng hỏi một câu: "Khương Nhiên, anh làm sao vậy, nếu không nói gì, tôi, tôi sẽ đi vào."

Khi cô nói lời này cũng không có nghĩ tới thật sự sẽ đi vào, hơn nữa nhìn dáng vẻ vẫn chưa bước vào của Quan Chi, cô đoán cánh cửa nhỏ này nhất định đang bị khóa.

Kết quả cô vừa cầm khóa cửa xoay một cái, lại có thể ‘cạch’ một tiếng, cánh cửa kia đã mở ra.

Hơn nữa vào lúc này, người ở bên trong cũng kịp phản ứng, hình như la lên một câu ‘cút ngay’!

Nhưng đã quá chậm, cửa đã bị mở ra một cái khe hở.

Lưu Diệp còn không có kịp phản ứng, cô đã nhìn thấy một màn lời điện thật lớn!

Hai cơ thể trắng bóng dây dưa với nhau.

Tiêu rồi!

Lưu Diệp sợ tới mức muốn đóng cửa lại giả bộ không nhìn thấy, kết quả tay vừa đưa ra bên ngoài, không chỉ không cầm được tay nắm cửa ngược lại làm cho cửa mở thêm rồi.

Nhưng cũng may cửa được mở ra, Lưu Diệp mới nhìn rõ trắng bóng ở bên trong là cái gì.

Mặc dù đồ chơi kia nhìn qua rất giống người, nhưng tư thế kia thấy thế nào cũng không phải là người có thể bày ra.

Trước kia lúc ở cùng với bọn Vũ Mị, không ít thì nhiều cô cũng bị món đồ chơi này hù dọa.

Có điều cô nằm mơ cũng không nghĩ sẽ ở chỗ này, nhìn thấy Khương Nhiên sử dụng nó!

Đây thật sự là đau mắt hột!

Nhưng hiển nhiên Khương Nhiên ở trong đó cũng không dễ dàng gì.

Lúc cô nơm nớp lo sợ muốn đóng cửa, Khương Nhiên ở bên trong chợt lên tiếng, giọng nói kia nhất định là đang cắn răng nghiền lợi nói ra.

"Cô vào đây cho tôi!"

Lưu Diệp đồ mặt đi vào, sau khi đi vào cô còn sấn sát đóng cửa lại, khuôn mặt của cô đỏ bừng đứng đó nói: "Anh, anh dùng nhanh lên một chút. . .

Lúc này chúng tôi vẫn còn chờ anh. . . . Anh, anh đừng chậm trễ quá lâu. . . . "

Lúc cô nói chuyện cũng không dám nhìn Khương Nhiên.

Nhưng cho dù góc thế nào cô cảm thấy có chút không đúng lắm.

Khương Nhiên không phải người không có chừng mực như vậy.

Hơn nữa lúc này còn có ý kêu cô đi vào, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó, cô cũng lớn mật nâng mắt nhìn về phía Khương Nhiên.

Khuôn mặt của Khương Nhiên còn đỏ hơn cô, hơn nữa ngoại trừ mặt đỏ, trên mặt của anh còn có tầng mồ hôi thật mỏng, vẻ mặt càng vặn vẹo hơn.

Lần này, rốt cuộc Lư Diệp biết tình huống không đúng rồi.

Dáng vẻ này của Khương Nhiên rõ ràng cũng không phải là đang hưởng thụ.

Lư Diệp do dự đi tới, biết như vậy không được tốt, nhưng ánh mắt vẫn không chịu không chế rơi vào trên người búp bê bom hơi.

Sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt búp bê có chút giống mình.

Trong nháy mắt Lư Diệp hiểu rõ, đây là búp bê bom hơi mà đám người Sở Linh tiêu diệt toàn bộ đi?

Lúc bọn họ báo cáo, Khương Nhiên. . . Có một ý nghĩ không cần bỏ phí, nên lấy tới dùng.

Sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn đi?

Cô có thể nói Khương Nhiên là một kẻ ngốc lớn mật không?

Loại sản phẩm không có chất của xưởng nhỏ có chút phi pháp đó mà anh cũng can đảm sử dụng!

Lư Diệp thật không biết nên nói anh thế nào mới tốt.

Nhưng nhớ tới chuyện này, hình như thật lâu trước kia Khương Nhiên cũng là một kẻ ngốc lớn mật đi, nếu không sao mình có thể bị giam cầm ở dưới Cờ Lư, gần gũi anh ta.

Lư Diệp quá lúng túng, đây không phải lần đầu tiên cô đối mặt với Khương Nhiên trần truồng, nhưng trong trường hợp này, cho dù trần truồng đẹp đến thế nào cũng không có hứng thú quan sát.

Huống chi 'cái kia' vẫn còn ở trong búp bê bom hơi, cảnh tượng này mặc kệ nhìn hay nghĩ như thế nào, cũng rất biến thái.

Cô cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Cuối cùng cô ổn định hơi thở một lúc lâu mới lên tiếng: "Vây, vậy là anh bị mắc kẹt trong đó hả?"

Cô nhìn động tác này của anh thì đoán ra vấn đề, nếu không người mạnh mẽ như anh, có gì không thể rút ra trong nháy mắt sao, còn cần phải kinh động tới đám người Quan Chi à.

Khương Nhiên không có lên tiếng.

Lư Diệp đoán chừng anh nhất định xấu hổ muốn chết rồi.

Lư Diệp cũng không biết nên giúp anh thế nào, thật sự có lòng nhưng không đủ lực, cũng không có kinh nghiệm tương tự để có thể truyền thụ cho anh.

Nhưng nhìn thấy người gặp nạn, mặc kệ ân oán cá nhân như thế nào, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Huống chi bây giờ Khương Nhiên còn đang cởi trần kia, dáng người của anh chuẩn đến khiến người ta ghen tị, cô nhìn cũng quen rồi, nhưng vết thương sau lưng anh cũng hiện ra rõ ràng.

Đó là vết bất cóc lần trước, Khương Nhiên vì cứu cô mới bị thương. . . .

Lư Diệp chỉ do dự một lúc, rốt cuộc thì đi tới, dù sao mọi người đều đã thấy qua đôi phương trần truồng, còn tình huống gì chưa từng thấy qua chứ.

Cô cảm thấy mình có thể chịu đựng, cô cẩn thận xóc chấn đập ở trên người Khương Nhiên ra, muốn xác định tình huống của Khương Nhiên.

Sau đó chỉ nhìn thoáng qua Lư Diệp lại bị dọa sợ phải đắp chăn lại.

Quá khiếp sợ!

Rốt cuộc Khương Nhiên đã làm gì, sao lại giày vò mình thành ra như vậy?

Lúc anh cùng búp bê bom hơi giống cô, tha hồ giày vò cũng không thể phản kháng!

Nhìn búp bê bom hơi bị khi dễ hung ác như vậy, cô đang bị trả thù sao?

Lưu Diệp có chút im lặng, vậy phải làm sao bây giờ.

Hơn nữa trải qua mấy ngày trở lại đây, hình tượng cao lớn kiêu ngạo sáng suốt của Khương Nhiên, coi như là mọc cánh bay đi.

Lưu Diệp ‘aizzz’ một tiếng.

Cô cũng thấy đau thay anh, sao anh có thể nhìn được chứ, làm loại chuyện như vậy chắc chắn sẽ không chờ trời sáng mới làm, đoán chừng tối qua đã xảy ra chuyện, sau đó anh vẫn chịu đựng, cố gắng tìm tất cả mọi cách, kết quả ngược lại càng ngày ‘gì kia’ càng nặng thêm rồi.

Đến như vậy rồi, anh còn mạnh mẽ chịu đựng cái gì chứ, Lưu Diệp thật lòng không hiểu được anh, lúc này, bên nào nhẹ bên nào nặng cô cũng chỉ nhỏ giọng khuyên anh: "Nếu không tìm tổ điều trị. . . Anh cảm thấy xấu hổ, thì tìm một người đáng tin cậy tới, kêu anh ta không nói ra ngoài là được rồi. . ."

Khương Nhiên vẫn không chịu động, cũng không có bất cứ động tác gì.

Thậm chí anh cũng không nhìn cô.

Lưu Diệp cũng không có giận anh, suy bụng ta ra bụng người, chuyện như vậy nếu rơi vào trên người cô, đoán chừng cô có xúc động vung dao tự cắt mất thôi, huống chi người này còn là một người lãnh đạo đây.

Nghĩ như thế nào tùy tiện gọi người đến cũng là thù hạ (người dưới quyền) của mình, mặt mũi kia có mà ném đến tận hệ mặt trời cũng không đủ.

"Vậy tôi ra ngoài nói trước với đám người Quan Chi, để cho bọn họ hoãn lại thời gian đi nước ngoài. . ."

"Không cần." Khương Nhiên hít sâu một hơi, lại cố gắng rút ‘cái kia’ của mình từ trong đồ vật chết tiệt kia ra.

Chẳng qua rất nhanh mặt của anh lại vặn vẹo hơn.

Lưu Diệp vội khuyên anh: "Anh đừng gấp gáp."

Cô nhớ tới năm đó mình không đeo được chiếc nhẫn kia, cô cũng liền thử nói: "Nếu không tôi đi lấy một chút dầu bôi trơn, anh chờ tôi một chút. . . ."

Thế nào cũng phải nghĩ ra cách nào đó.

Lưu Diệp giống như ăn trộm, sau khi đi ra ngoài thì nhìn thấy Quan Chi vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

Khương Nhiên nhìn lâu như vậy, không phải vì không để cho người khác phát hiện sao.

Cô cũng không dám trực tiếp cầm dầu bôi trơn, có điều mấy thứ như dầu gội kem dưỡng da tay đó ngược lại cũng có thể thích hợp để dùng, cô liền lấy va li của mình từ cốp xe ra.

Lúc này Quan Chi đi tới hỏi cô, cô nói với Quan Chi: "Không có chuyện gì, thủ lĩnh, à không, Khương Nhiên, còn phải sắp xếp lại một vài thứ, tôi đến dọn dẹp cùng anh một chút. . ."

Đi vào một lần nữa, Lưu Diệp lại xóc chấn lên, lần này cô quan sát cẩn thận hơn nhiều.

Hơn nữa biểu hiện của cô rất bình tĩnh, hoàn toàn mang theo tâm tình của bác sĩ cứu khổ cứu nạn để quan sát tìm hiểu tình hình.

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ vì sao Khương Nhiên càng lấy càng hồng bét rồi, đến cả búp bê bom hơi cũng biến hình rồi.

Hơn nữa với màu sắc chỗ đó mà nói, thật sự rất lợi hại, cô thật sự cảm thấy nếu mình không giải quyết được chuyện này, nửa đời sau Khương Nhiên sẽ không nhờ đến búp bê bom hơi rồi.

Có điều đồ dầu bôi trơn lên đó hai lần mà vẫn không được.

Lúc này cuối cùng Lưu Diệp cũng nóng nảy.

May mắn cô là người có kiên nhẫn, cô cảm nhịp gấn mi của mình, cẩn thận vừa bôi trơn vừa nỗ lực tạo ra khe hở.

Cô khăn trương đến mức lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

Đồ vật kia giống như đang đùa giỡn với cô, coi cô như trái cầu đá tới đánh lui.

Mặc kệ như thế nào, Luru Diệp cảm thấy trải qua lần lao dịch này, có lẽ cô và Khương Nhiên lại càng không có chút khả năng.

Một người đàn ông khó xử nhất không muốn nhất là để người yêu nhìn thấy mình xấu hổ, còn cô thì đã thấy hai lần rồi, lần trước vẫn còn đỡ hơn một chút, bây giờ chuyện này. Cô không biết sau này người kiều ngạo như Khương Nhiên sẽ đối mặt với cô như thế nào.

Nhưng mà ở dưới sự cố gắng cẩn thận của cô, ngược lại tình huống có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nhíp gắn mi vẫn còn chưa đủ dùng.

May mắn trong phòng Khương Nhiên có một ít công cụ, chỉ là cô không biết sử dụng dao găm, sợ sẽ làm cho Khương Nhiên bị thương, cho nên cô càng phải cẩn thận hơn.

Trong lúc đó đám người Quan Chi thật sự đã đợi không kịp, lại chạy tới hồi thúc một lần nữa.

Luru Diệp đành phải ở trong phòng luống cuống tay chân đáp trả: "Ai nha, đừng có hối, phụ nữ cần phải chuẩn bị nhiều đồ một chút nhiều, anh không biết sao. . . . Chờ một chút!"

Lúc cô làm những chuyện này, Khương Nhiên vẫn không có nhìn cô.

Cô cũng cố gắng không thêm nghĩ tới đây là Khương Nhiên nữa, cô chỉ là đang giúp người mà thôi, cô xem mình như một bác sĩ đang cứu người bị thương.

Cô không giống với Khương Nhiên, bởi vì nguyên nhân tư thế cơ thể, có nhiều chỗ hoàn toàn không thấy được, ngược lại cô thoải mái hơn anh nhiều, cô có thể xoay 360 độ nhìn không có góc chết, cũng dễ dàng cho việc quan sát suy đoán không biết có thể lấy tay mở rộng ra hay không.

Thời gian từng phút trôi qua, rốt cuộc cô cũng làm xong, thật ra nếu Khương Nhiên có thể bình tĩnh một chút, đoán chừng có thể tự mình làm xong.

Cô đoán nhất định Khương Nhiên quá kích động, gặp phải tình huống như vậy vừa xấu hổ lại 囧, có chút mất khống chế mới không thể xử lý tốt.

Bây giờ thấy Khương Nhiên an toàn thoát khỏi đó, cô vui vẻ từ đáy lòng, chính là khi cô đứng lên rồi mới phát hiện bởi vì mình ngồi xổm thời gian quá lâu, chân cũng đã tê rần rồi.

Cô liền lao đảo, Khương Nhiên ngồi rất gần cô, rất nhanh đã đưa tay kéo cô.

Giây phút bị Khương Nhiên đụng phải kia, Luru Diệp lại giống như bị phỏng sợ tới mức rụt tay trở về.

Quan trọng là vừa rồi nhìn nhiều hình ảnh đặc sắc như vậy, cô thật sự có chút chướng ngại tâm lý.

Cô không dám đợi ở trong phòng nữa, cô vội đi ra ngoài, đồng thời trong đầu cũng đang tính toán, đợi lát nữa đi ra ngoài cô phải viện cớ, giúp lấy một ít thuốc tiêu viêm thuốc bị thương gì đó cho ‘yếu điểm’ của Khương Nhiên.

Có điều chỗ này hàng người xếp dài không có hạn cuối, lúc nào cô mới có thể lấy đây!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 52

Chờ sau khi Luru Diệp tìm được thuốc, Khương Nhiên đã ăn mặc chỉnh tề lên xe.

Không gian trên xe rất lớn, ở ghế sau hai người chia thành hai chỗ riêng biệt mà ngồi.

Khi Quan Chi ngồi vào ghế lái phụ, liền phát hiện hai người ngồi phía sau giống như có giao hẹn từ trước, một người tựa đầu vào bên trái, một người tựa đầu vào bên phải, chừa lại một khoảng trống to ở giữa, trông rất quý dị.

Quan Chi biết gần đây hai người đang chiến tranh lạnh, nhưng mà chuyến đi lần này là đại diện cho Khương Gia Quân, Quan Chi chỉ mong hai vị này có thể cho quần chúng vây xem bên ngoài một bầu không khí vợ chồng ân ái.

Quan Chi liền góp ý nói: "Thủ lĩnh, lần này chúng ta xuất hành đã có ý đối đãi cửa sổ của xe. không phải là ngại và phu nhân nên ngồi gần nhau một chút sao."

Khương Nhiên nghiêm mặt, thể hiện đáng vẻ một động vật hung dữ mạnh mẽ không cho người lạ tiến lại gần.

Ngược lại Luru Diệp ồ một tiếng, nhích mông lại gần chỗ chính giữa.

Nhưng bởi vì Khương Nhiên không phối hợp, cho nên nhìn từ vị trí của Quan Chi mà nói, giống như là Lưu Diệp ngồi ở ngay giữa, Khương Nhiên chỉ là người cùng bồi theo.

Quan Chi cũng không biết hai người này đang âm ỉ cái gì.

Nhưng mà nhìn sắc mặt đỏ của thủ lĩnh, Quan Chi cũng không dám nói gì.

Trên đường đi coi như thuận lợi, xe chạy ổn định, rất nhanh đã có du thuyền đến đón bọn họ.

Sau đó xuyên qua tiếng người huân náo ở khu người nghèo đến khu người giàu.

Lần lượt gia tăng tốc độ, chỉ nhìn trên mặt đất cũng biết được xe chạy nhanh cỡ nào.

Lưu Diệp ngồi không quen, lỗ tai có cảm giác bị ù ù lấp đầy.

Ngược lại Quan Chi thấy vẻ mặt cô không ổn, vội kêu tài xế chạy chậm lại, đồng thời cố ý mở chút nhạc nhẹ để cô có thể thả lỏng.

Tiếng nhạc bao quanh khắp người.

Không biết có phải do Quan Chi cố ý hay không, mà tiếng nhạc có vẻ nhu hòa tuyệt đẹp, như lời thổ thề của người tình.

Đi được một lúc lâu, cuốn cùng thì đến một dãy núi hẹp màu đỏ, Sunset Boulevard là một lối đi thật dài.

Từ xa nhìn lại trông không thấy đầu.

Dần dần rút cuộc bọn người Lưu Diệp cũng chạy vào khu Tây Liên Bang.

Lúc ở trên đường đi, khuôn mặt của Khương Nhiên vẫn trang nghiêm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Diệp cũng không dám nhìn gương mặt anh, bởi vì ở trên gương mặt tuần tú đó, cô thấy được nét trẻ con không nên nổi bật trên đó.

Chỉ là ngoài dự đoán của mọi người, so với tiếng hô đình tai nhức óc cờ bay phấp phới của khu người nghèo người giàu, nghi thức chào đón của Tây Liên Bang đặc biệt nghiêm túc.

Vừa mới chạy vào khu Tây Liên Bang, Lưu Diệp liền buồn bực, trên đường đi vô cùng an tĩnh.

Tất cả cửa hàng đều khóa chặt, trên đường đến một người cũng không có.

Vì vậy Lưu Diệp có chút khản trương, cô hít thở sâu.

Tốc độ xe chậm lại, lúc trời gần sập tối, rốt cuộc bọn họ cũng chạy vào địa phận của gia tộc Phi Nhĩ Đặc của Tây Liên Bang.

Đó là một tòa kiến trúc hình nhon cao lớn.

Vây quanh tòa kiến trúc kia chính là một vòng tường rào màu đỏ, mặc dù có tường rào ngăn trở, nhưng mà vẫn có những cái cây to lớn từ phía sau tường rào cố gắng vươn ra ngoài.

Cảm giác ở nơi này hoàn toàn khác với Khương Gia Quán, cũng khác với khu nhà giàu.

Trong nháy mắt Lưu Diệp có cảm giác xuyên qua thời gian, quay về thời Trung Cổ.

Hơn nữa trong lúc cô nghĩ như vậy, cánh cửa lớn màu đen của gia tộc Phi Nhĩ Đặc mở ra, một đội kỵ binh cưỡi ngựa trắng ra đón.

Động tác đều nhịp, rất nhanh đã dừng ở trước mặt bọn họ.

Quan Chi còn chưa kịp mở cửa xe trước, Lưu Diệp đã nghe thấy tiếng pháo mừng.

Âm thanh kia thật là lớn, Khương Nhiên đã từ trên xe đi xuống.

Lưu Diệp biết mình không nên nhìn loạn, nhưng cô vẫn không nhịn được liếc mắt nhìn động tác của Khương Nhiên, sau đó cô phát hiện động tác của Khương Nhiên rất lưu loát, không phát hiện ra có gì bất ổn.

Người này thật đúng là có thể nhìn!

Chờ đến khi Lưu Diệp xuống xe, cô phát hiện ra ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người cô.

Cô cố gắng giữ mình bình tĩnh.

Nhưng mà xem ra bây giờ người của Tây Liên Bang đều thích để tóc dài, tầm mắt của cô liếc một vòng trên mặt của những kỵ sĩ kia, sau đó lại chú ý tới ngũ quan đáng đáp có chút thâm thúy của người Tây Liên Bang, màu của con người cũng là màu đen.

Cô liền nhớ tới Tiểu Điền Thất, xem ra ngũ quan của Tiểu Điền Thất và những người này có điểm giống nhau.

Cô đang đánh giá những người đó, thì từ phía sau những tên kỵ sĩ xuất hiện một người.

Dáng vẻ của người đó vô cùng đặc biệt, mái tóc bạch kim (màu bạc), ánh mắt màu ngọc bích (màu xanh lá).

Chờ đến lúc Lưu Diệp thấy người đó, thì thấy anh ta cũng đang quan sát cô.

Người nọ khẽ gật đầu, so với biểu tình khoa trương của Mậu Ngạch Ba khi nhìn thấy cô, hay so với tính cách của những người có tiền, người này trông có vẻ ôn hòa như một thân sĩ.

Lưu Diệp chần chờ một lúc, cũng gật đầu lại nhẹ nhàng.

Thái độ của tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc không lạnh không nóng, cũng không nịnh nọt cô, cũng không lạnh nhạt cô.

Nhưng mà ánh mắt nhìn về phía cô làm cô có cảm giác mình đang bị dò xét.

Bởi vì vấn đề thời gian, chuyến hành trình trong ngày này cũng không được an bày cụ thể.

Lưu Diệp vẫn nhắm mắt theo đuôi đi phía sau Khương Nhiên, mặc kệ là những thứ như bắt tay thăm hỏi hay là đi lên thang đu.

Lưu Diệp cố gắng không để mình phạm phải sai lầm.

Cô biết mình rất ngốc, nên dù đi đến đâu, cô đều cố gắng quan sát cẩn thận.

Trừ việc khăn trương thái quá làm vẻ mặt không được tự nhiên ra, Lưu Diệp cảm thấy lần này cô cũng biết tròn biết méo rồi.

Ở trong mắt của đám nhân viên hộ tống như Quan Chi, tất cả mọi người đều cảm thấy hai người đó rất không bình thường.

Mặc dù thủ lĩnh kiều ngạo, nhưng ở những hoạt động bên ngoài cũng chưa từng như vậy, bây giờ thủ lĩnh quả thật giống như một cây giáo, thể hiện rõ ràng bộ dáng chó làm ai làm phiền.

Mà Lưu Diệp tuy rằng không phạm phải sai lầm gì, nhưng mà một chút dịu dàng điềm đạm của phụ nữ cũng không có, thật sự giống như một người máy, mỗi động tác đều nghiêm túc cứng nhắc.

Mãi cho đến khi xong tất cả các quá trình, lúc chuẩn bị ăn tối, rốt cuộc Lưu Diệp cũng tỉnh táo lại.

Chờ đến lúc ăn cơm xong, dựa theo tiến trình thì bọn họ có thể đi nghỉ ngơi rồi.

Chỉ là lúc ăn cơm cô cũng không dám thả lỏng, tất cả ghế ở đây đều khắc hoa, lưng ghế lại vừa dài vừa rộng.

Trước kia cô xem tivi, cái gì mà người phương Tây thân sĩ kéo ghế cho phụ nữ, cô còn cảm thấy người phương Tây rất tôn trọng phụ nữ, hiện tại cô xem như là đã tiếp nhận buồn bực qua, cái ghế này đặc biệt nặng, cô đoán rằng, muốn không có đàn ông kéo hộ, thật đúng là không kéo ra được.

Chính là trong nháy mắt Khương Diệp kéo ghế cho cô, cô liền theo bản năng mà lướt nhìn cái quần của anh.

Cô cảm thấy mình nhìn vô cùng nhanh, nhưng vẫn bị Khương Nhiên nhạy cảm phát hiện ra.

Sau đó Khương Nhiên nhanh chóng liếc mắt nhìn cô một cái.

Nét mặt kia giống như là đang giận dữ.

Lần này Lưu Diệp cũng không dám nhìn loạn, cô chột dạ cúi đầu, giống như trẻ nhỏ làm sai ngồi chờ ăn cơm.

Món ăn được bày lên rất nhanh.

Món ăn tinh xảo, hương vị cũng không tệ.

So với vẻ thô cuồng trong Khương Gia Quân, mỗi một món ăn ở nơi này đều như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp được trưng bày trong một cái đĩa nhỏ.

Những món ăn thì hoàn hảo, duy nhất chỉ có một đĩa Lạp Xưởng chiên, sau khi Lưu Diệp nhìn thấy, trong nháy mắt gương mặt cô trở nên vẩn vơ.

Không biết vì sao lúc trước hai người tâm ý không tương thông, bây giờ lại cố ý tâm linh tương thông rồi.

Gần như không hẹn mà cùng nhìn đối phương.

Trong nháy mắt mắt hai người đỏ ửng, sau đó liền nuốt không trôi cơm.

Rốt cuộc cũng đã cố gắng hoàn thành toàn bộ tiến trình.

Sau đó chính là quay về nghỉ ngơi chuẩn bị ngủ.

Mặc dù nói ở nhà Phi Nhĩ Đặc làm khách, nhưng mà ở trước cửa vẫn sẽ có người của Khương Gia Quân canh gác như cũ.

Lưu Diệp và Khương Nhiên được sắp xếp chung một phòng ngủ.

Bố trí bên trong đương nhiên là xa hoa xinh đẹp, giường lại càng to, còn có ý lấy cánh hoa hồng bày thành hình trái tim trên giường.

Da đầu Lưu Diệp có chút căng, một lần nữa cô liếc mắt nhìn Khương Nhiên.

Dù gì cũng đã vào trong phòng rồi, hơn nữa cũng không có người ngoài, sao anh còn không chịu cởi quần ra

Vì chuyện ban ngày, không biết bây giờ cái chỗ đó thành cái dạng gì rồi?

Lưu Diệp nghĩ đến đây, liền lục tìm rương hành lý của mình, khi xuất phát, cô cố ý tìm tổ y tế lấy một ít thuốc, nói đem theo phòng hờ khi cần dùng.

Thật ra thì những thứ thuốc đó là cho Khương Nhiên dùng.

Chỉ mới cầm thuốc, còn chưa đến gần Khương Nhiên, mà cô đã khản trương đến mức tay cũng run theo.

Khương Nhiên đang ngồi trên salon cời giày quân nhân ra.

Anh cúi thấp đầu, mắt nhìn xuống dưới, khi cô đến gần nhìn thấy hàng mi thật dài khẽ rung động của Khương Nhiên, sau đó giống như một cảnh quay chậm, anh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Về mặt không có biểu cảm gì nhìn cô.

Lưu Diệp khản trương đến mức không nói thành lời, mặt lại càng thêm ngượng ngùng ửng đỏ, "Thuốc của anh. Anh... một lát anh nhớ xoa nó. . . .
. . Phòng, phòng ngừa bị nhiễm."

Khương Nhiên không lên tiếng cũng không nhận lấy thuốc.

Lưu Diệp lại nghĩ tới cảnh quý dị rồi.

Ai. Có chương ngại tâm lý rất lớn nha.

Bây giờ Lưu Diệp cũng không sợ Khương Nhiên, Khương Nhiên như vậy cô cũng không có cách nào sợ.

Cô quả thật rất ngượng ngùng, không dám nhìn Khương Nhiên lần thứ hai, vội để đồ lên bàn trà trước mặt Khương Nhiên, sau đó trốn lên giường lớn.

Cô cố gắng làm mình bình tĩnh, cố gắng dựa vào việc dọn dẹp giường để dời đi lực chú ý của mình.

Nhưng mà lúc cô dọn dẹp, cô vẫn luôn quan sát tình huống của Khương Nhiên, người này thật là, đã lâu vậy rồi mà cũng không thấy anh cởi quần bôi thuốc.

Chỗ kia vốn đã bị thương rồi, còn che kín như vậy rất không thoải mái nha.

Lưu Diệp sợ anh xấu hổ, vội nhắc một câu: "Anh... nếu anh thấy xấu hổ, có thể vào toilet."

Kết quả sau khi nói xong Khương Nhiên cũng giống như là không nghe thấy.

Thái độ đó quả thật là giống như cố ý giận dỗi cô.

Lưu Diệp thật không biết anh đang giận dỗi cái gì.

Cô đã kiểm tra thu dọn chăn gối xong rồi.

Thật sự Lưu Diệp cũng không có việc gì để làm, lại nhìn thoáng qua Khương Nhiên, sau đó cô thở dài một hơi bước tới, lần này cô chia thuốc ra, thuốc cần uống, thuốc cần thoa ngoài da, ngay cả nước cô cũng đã chuẩn bị xong.

Giống như là đang dỗ trẻ con, cô còn nhớ hồi còn bé trong lớp có một bé trai đái dầm, bé trai đó sau khi bị mọi người biết mình đái dầm, liền xù lông lên như một con nhím.

Thật ra cô nhớ tới loại sinh vật giống đực này có đôi khi đến chết vẫn sĩ diện.

Trước kia cô dụ dỗ Khương Nhiên cũng là vì muốn lấy lòng Khương Nhiên, sợ Khương Nhiên tổn thương mình, muốn có mối quan hệ tốt với Khương Nhiên, ngược lại lần này là cô xuất phát từ nội tâm, không muốn người nào đó vì giận dữ mà dẫn đến chỗ kia bị nhiễm trùng.

Cô giống như đang dỗ trẻ mà dỗ anh: "Đừng kéo dài thời gian nữa, đến lúc thật bị nhiễm trùng thì còn phiền toái hơn... uống thuốc đi."

Khương Nhiên cúi đầu nhìn cô, lại nhìn thuốc trong tay cô.

Về mặt của anh vẫn luôn nghiêm túc, giống như muốn duy trì mặt mũi cơ bản nhất.

Nhưng mà bất kể về mặt của anh có nghiêm túc bao nhiêu, biểu hiện có dọa người bao nhiêu, nói thật, gặp qua Khương Nhiên như vậy rồi, cô rất khó có thể bị anh hù dọa.

Cô không bật cười ở trước mặt là đã cho anh mặt mũi rồi.

Người nào mà có thể làm cho ‘lão nhị’ của mình biến thành như vậy chứ.

Lưu Diệp cũng rất tự nhiên nhìn lại anh, mặc kệ về mặt của anh có bao nhiêu hung hãn, ở trong mắt của cô, Khương Nhiên đã hoàn toàn biến thành con nhím vô trang đầy đủ, một con nhím chỉ cần nhìn thấy người là đâm, nhưng cô đã từng nuôi qua con nhím đó, mặc kệ trên lưng nó có cứng bao nhiêu, nhưng lật lại sẽ thấy cái bụng rất mềm, banh lớp gai nhọn đó ra sẽ thấy một gương mặt rất đáng yêu.

Nghĩ như vậy, giọng của Lưu Diệp không tự chủ mà dịu lại, "Đừng bức bối, cũng không phải bị người khác nhìn thấy, em nhìn là được rồi mà, với lại em cũng đã từng thấy qua rồi."

Khương Nhiên híp mắt lại.

Lưu Diệp cũng không cảm thấy anh đang tức giận, người này chính là không rõ trạng thái!

Cô chủ động cầm tay anh, nhét thuốc vào trong tay anh, thúc giục: "Đừng tự mình gây khó dễ cho mình, không phải anh rất thông minh sao, thực ra anh nên cảm thấy may mắn mới đúng, bị em nhìn thấy dù gì cũng tốt hơn là bị bọn Quan Chi phát hiện ra, hơn nữa em cũng sẽ không nói ra ngoài, anh có thể yên tâm."

Nét mặt của Khương Nhiên vẫn rất căng, tuy rằng sắc mặt không được tốt lắm, nhưng cũng không còn chông đời nữa.

Anh cầm lấy nước trong tay cô, cho thuốc vào miệng nuốt xuống.

Lưu Diệp cười một cái, lại đẩy những thứ thuốc bôi ngoài da đến trước mặt anh, dặn dò: "Vậy anh bôi thuốc đi, em sẽ trốn trong toilet, bao giờ anh thoa xong thì báo em, em sẽ ra."

Lưu Diệp nói xong liền tránh trong toilet, chờ đến khi cô đi ra, Khương Nhiên đã an bày thỏa đáng rồi, thậm chí quần áo cũng đã đổi thành đồ ngủ.

Hai người vẫn còn có chút lúng túng, Lưu Diệp cũng hiểu chuyện này.

Chờ đến lúc hai người nằm ở trên giường, bởi vì biết được ‘hình cụ’ (dụng cụ tra tấn) của Khương Nhiên tạm thời không dùng được, Lưu Diệp cũng thả lỏng người.

Ngược lại toàn thân Khương Nhiên cương cứng, nằm ở trên giường giống như một cương thi.

Lưu Diệp quay lưng về phía anh nằm một lát, bởi vì không ngủ được, nên trở mình lại.

Có lẽ không ngờ tới Lưu Diệp sẽ bất ngờ quay lại, nên trên mặt Khương Nhiên có chút u buồn.

Kết quả vừa thấy cô xoay người lại, anh liền giống như con nhím dựng hết gai nhọn, mặt lại càng thêm căng chặt.

Mặc dù biểu tình trên mặt anh biết hóa vô cùng nhanh, nhưng Lưu Diệp vẫn thoáng nhìn thấy dáng vẻ u buồn kia.

Ai, đứa bé xui xẻo này.

Lưu Diệp sợ là từ đây trong lòng anh có bóng ma không dám dùng búp bê bơm hơi nữa, một khi anh đã không cần, vậy phải tìm vật khác thay thế thôi.

Vì không để cho mình thượng con lừa gỗ này, Lưu Diệp cảm thấy mình nên có nghĩa vụ giúp Khương Nhiên cởi bỏ khúc mắc trong lòng.

Cô liền thử khích lệ anh: "Khương Nhiên. Thật ra thì đàn ông các anh dùng cái đó rất phổ biến, em biết người ở đây đều dùng, anh nhìn Quan Chi xem, nhìn mặt nghiêm túc vậy thôi, em nghe bọn Sở Linh nói một lần anh ta mua sáu cái. Còn có một số đồng nghiệp trước kia, ở trong ‘Phụ Nữ Nhất’, cũng đều sử dụng."

Khương Nhiên không hề lên tiếng.

Lá gan Lư Diệp cũng lớn lên, "Lại nói chuyện lần đó của anh là hoàn toàn ngoài ý muốn nha, sản phẩm không hợp quy cách, ai sử dụng cũng có vấn đề, đúng không."

Vì để cho Khương Nhiên một lần nữa có hứng thú với búp bê bơm hơi.

Lư Diệp lại giống như nhân viên chào hàng đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm.

Năm đó bọn Vũ Mị mua những cái này, ngược lại cô may mắn biết được một chút ít, mặc dù rất không nguyện ý, nhưng lúc đó vẫn bị bọn Vũ Mị phổ cập không ít kiến thức về búp bê thổi khí, như là chất liệu, tính năng này.

Cô liền nói cặn kẽ: "Nghe nói đeo chân cảm tốt nhất. Nhân hiệu cũng rất nhiều, có một vài chỗ làm cực kì tốt. Anh không nên chỉ vì một cây gỗ mục mà bỏ qua cơ hội thưởng thức cả một khu rừng."

Lư Diệp vừa nói vừa quan sát nét mặt của Khương Nhiên.

Về mặt của Khương Nhiên nhàn nhạt, cũng nhìn không ra là có vui vẻ hay không, chỉ là nghĩ tới hôm nay anh gặp những thứ đó, cô liền có cảm giác Khương Nhiên vừa 囍 vừa đáng thương, cô cũng sẽ cùng tâm trạng mà vuốt ve cánh tay anh.

Giống như đang an ủi, bọn họ dựa gần vào nhau như thế, bởi vì bây giờ Khương Nhiên không còn sức uy hiếp của đàn ông nữa, cho nên ở trên giường Lư Diệp một chút phòng bị cũng không có, cả người đều thả lỏng.

"Em biết cảm giác đó rất đau." Cô lấy thân phận người từng trải nói với anh: "Đừng tưởng không phải chuyện gì lớn, nhưng mà đau muốn chết người ấy! Lúc trước làm với anh, có mấy lần em đau muốn chết, anh cũng thấy búp bê bơm hơi rồi đó, kì thực em còn thấm hơn búp bê bơm hơi. Bây giờ nhớ lại em đều cảm thấy như là con ác mộng."

Lúc nói những lời này, ngược lại Khương Nhiên hiếm thấy mà cúi xuống nhìn cô.

Anh thật đúng là người đàn ông anh tuấn, dù nhìn ở góc độ nào cũng cảm thấy là cảnh đẹp ý vui.

Bởi vì chuyện đã qua rồi, Lư Diệp liền nhìn vào mắt anh cười cười, làm dáng vẻ hào phóng nói: "Nhưng mà đã qua rồi, không sao nữa."

Lúc nói đến đây, ngược lại Lư Diệp chợt nhớ tới cái gì đó, cô vội nhảy xuống giường, rót một ly nước cho Khương Nhiên, vừa đưa tới, vừa dặn dò: "Đừng rồi, anh phải uống nhiều nước, nếu không thương hỏa liên phiền toái, anh đừng bởi vì có thương tích mà không uống nước, nói cho anh biết đây đều là những lời kinh nghiệm, nếu thương hỏa, sẽ càng khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 53

Sau khi cho Khương Nhiên uống thuốc xong, Lư Diệp chợt cảm thấy hơi đói bụng, món ăn đúng là rất phong phú, tiếc là không thể làm sườn rán.

Hơn nữa, ban ngày lại chạy xe một ngày, bọn Khương Nhiên làm quân nhân nên đã quen hành quân gian khổ, nhưng cô ngồi trong loại phương tiện di chuyển nhanh chóng trên mặt đất này, đừng nói tới ăn trong xe, ngay cả ngồi lâu cũng sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, khó chịu.

Lúc toàn thân vừa buông lỏng đứng lên, lập tức cảm thấy cái bụng trống rỗng..

May mắn Lư Diệp nghĩ đến vấn đề ăn không quen, cho nên cố ý mang theo một chút đồ ăn nhẹ.

Cô vội vàng bới trong vali, tự mình lấy mấy thứ, lại đưa những thứ khác đưa cho Khương Nhiên.

Khương Nhiên không có thói quen ăn ở trên giường.

Lư Diệp cũng có thói quen, cô vừa ăn vừa dùng tay hứng lấy vụn điểm tâm, đồng thời tám chuyện với Khương Nhiên.

Khương Nhiên nhìn khuôn mặt và cái miệng không ngừng của cô, thật ra anh chẳng nghe vào được gì cả.

Có vài vụn điểm tâm rơi vào cổ áo Lư Diệp, Khương Nhiên dùng tay phui hết giúp cô, kết quả là vì mấy vụn điểm tâm này vướng vào tay mà rơi xuống hết gói đầu.

Lư Diệp lại luống cuống tay chân, dọn lại, sửa sang drap lắn gối.

Căn phòng sạch sẽ lúc trước, bây giờ đã thay hình đổi dạng.

Vụn điểm tâm rơi vãi khắp nơi, ngoài ra còn có cốc nước ở đầu giường của Luru Diệp.

Luru Diệp thật sự mệt mỏi, ngồi xe cả buổi ban ngày, tối đến lại phải cẩn thận mà xã giao. Lúc Khương Nhiên lặng lẽ đánh giá căn phòng, cô đã ngáp rồi chìm vào giấc mộng.

Khương Nhiên thấy cô ngủ rồi, anh nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, cuối cùng chỉ đành thở dài, nằm xuống ngủ theo.

Đợi đến khi tỉnh lại vào ngày thứ hai, Luru Diệp cảm thấy cả người mình vào buổi tối hôm qua như xác chết cứng vậy. Khương Nhiên nằm thẳng tắp ở đó, dường như anh đã khôi phục nguyên trạng, đặc biệt là ngủ chẳng đàng hoàng, còn dùng cánh tay đè lên bụng cô.

Luru Diệp ối chao một tiếng, gọi Khương Nhiên đang chìm vào giấc ngủ thức dậy, hôm nay cô có việc lớn cần phải nói.

Luru Diệp không biết có phải anh còn ngượng ngùng hay không, nhưng bây giờ cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

Hai người không nói với nhau lời nào, yên lặng rửa mặt xong xuôi, dường như Luru Diệp nhớ tới cái gì đó, cô liền dặn anh bôi thuốc.

Ngày hôm nay là một trong những ngày quan trọng để bố trí, sắp xếp mọi thứ, cô biết Khương Nhiên muốn bàn việc quan trọng với những người đó.

Đợi Khương Nhiên rời khỏi, Luru Diệp cũng không dám chạy loạn, ăn vài miếng cho bữa sáng rồi đi tới phòng kế cận.

Tuy rằng giữa chừng, Phi Nhĩ Đặc bên kia mời cô tới cung Mãn Côi (hoa hồng), nhưng trước đó đã có bài học từ vụ bắt cóc trong khách sạn, cô nào dám chạy loạn?

Có điều, hành lang trong trụ sở này cũng không thiếu thứ để xem.

Vài bức họa đã có tuổi lâu đời, nữ có nam có, đa số các bức họa đều chỉ vẽ một người, người bên trong mặc quần áo, đeo trang sức vô cùng hoa lệ, dáng vẻ cao thấp, ốm mập có đủ.

Chỉ là ở tận cùng hành lang, cô chợt nhìn thấy một bức họa cực kỳ đơn giản, so với những bức đang trước với sắc thái diễm lệ, cô gái trong bức họa này mặc quần áo rất đơn điệu, trên người không đeo một món trang sức nào, vương miện đội đầu lại càng cực kỳ đơn giản, đừng nói không có đá quý được khảm, ngay cả tạo hình của nó cũng rất đơn giản.

Hơn nữa, so với bối cảnh hoa lệ sau lưng những người kia trong bức họa, bối cảnh sau lưng cô gái này chỉ có một vách tường giản đơn.

Và lại, cô gái ấy cũng không làm động tác khoa trương gì, tư thế chẳng phải cố ý bày ra, trong tay cô gái cầm kim chỉ, hình như đang may vá cái gì đó. Người họa sĩ đã bắt kịp khoảng khắc này, vẽ nên vẻ mặt dịu dàng của cô gái, nhưng hình như cô gái đang nhìn cái gì đó.

Luru Diệp nhìn theo ánh mắt của người trong bức họa, đó là một chiếc giường trẻ con.

Trên giường có một đứa bé mập mập đang nằm, bàn tay mở ra, hiển nhiên là muốn sờ mặt mẹ mình.

Cô để ý tới dòng chữ bên dưới bức họa, một thế hệ của tộc Phi Nhĩ Đặc.

Hình ảnh đứa nhỏ này chỉ là một thế hệ thôi ư?

Cô buồn bực, khoan thai bước đi, bỗng nhiên ngẫm lại cẩn thận cái gì đó, hình như cô xem mấy bức họa sai hướng cả rồi, bức họa đơn giản ban nãy có lẽ là bức thứ nhất.

Những bức họa ở đây đều thuộc về gia tộc Phi Nhĩ Đặc.

Cô dựa theo trình tự chính xác, xem lại thêm một lần nữa, kể đó liền cảm thấy bản thân được khai sáng.

Hóa ra đây là lịch sử gia tộc Phi Nhĩ Đặc, từ một căn nhà đơn sơ cho đến vẻ cổ kính hiện tại.

Đến những bức họa cuối cùng, đa số đều là đàn ông, dần dần không còn phụ nữ... kể đó liền đứt đoạn... (không vẽ thêm tranh nữa)

Cô hiểu ra một chút, từ đó về sau, người thừa kế đều là người tái sinh, không vẽ lại từng bức họa như lúc trước nữa.

Chỉ là khi đi tới bức họa cuối cùng, cô nhìn kỹ thêm một chút liền phát hiện diện mạo của người trong tranh kém xa người từng nghe đồn.

Hơn nữa, ánh mắt của người trong bức họa lại khiến cô không nhìn được mà nhớ tới người họ ánh mắt nhan sắc, lại khiến nàng nhìn không được nhớ tới Tiêu Điền Thất.

Và lại, người trong từng bức họa lại có màu tóc rất nhạt. Luru Diệp nhớ trước kia khi mình xem tin tức, một khi Đông – Tây thông hôn, bởi vì màu đen của tóc, đa số chỉ cần là con lai, khi tóc dài ra sẽ biến thành màu đen. Xem ra, vài năm gần đây, người của gia tộc Phi Nhĩ Đặc rất hiếm khi thông hôn

với liên bang phía Đông.

Lưu Diệp vừa xem vừa cân nhắc.

Mãi cho đến khi trời tối, đại khái là đàm luận mọi chuyện quan trọng xong rồi, tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc muốn mở tiệc chiêu đãi bọn họ.

Lần này, Tộc trưởng tự mình tiếp khách. Vì để ứng phó với trường hợp ấy, Lưu Diệp cố ý thay đổi quần áo. Lúc ăn cơm, cô càng phải lấy lại mười phần tinh thần.

Phô trương đến mức khiến cho lòng bàn tay cô đỏ đầy mồ hôi.

Tổng cộng chỉ có ba người mà thôi, nhưng người được hầu hạ chỉ có một người, ngoài ra còn có người chuyên môn bung các loại đồ uống, đứng chờ ở bên cạnh.

Có cả những dụng cụ ăn uống đầy màu sắc.

Rốt cuộc, sau khi ăn no sáu trên mười phần, tộc trưởng còn muốn tiếp đãi món chính.

Lần này, đồ ăn không được bung lên trực tiếp mà là hai người nâng lên.

Thố đồ ăn này cực lớn, bên trên còn có chiếc muôi múc lớn bằng kim loại quý.

Lưu Diệp thở sâu, không biết chủ nhân muốn tiếp đãi bọn họ món gì.

Kết quả là, khi cái lồng vừa được mở ra, cô đã bị kinh ngạc.

Đây hoàn toàn chính là một cái rễ cây mới được đào lên, phía trên giống như còn dính rất nhiều bùn đất.

Sắc mặt Lưu Diệp thay đổi một chút, nhưng rất nhanh cô đã lập tức bình tĩnh lại, cảm muỗng nhỏ múc thứ giống như đất kia lên xem thử.

Đợi tới khi vật kia đến bên mũi, vừa nghe được mùi vị, cô liền yên tâm.

May mắn lúc tới cô đã học qua rất nhiều buổi học, tuy không học được gì đứng đắn, nhưng bởi vì cô thích nấu nướng, khó tránh khỏi làm một vài việc riêng tư trong lúc đang tra tư liệu, trộm tra xét một vài thứ đồ ăn thức uống đặc sắc.

Loại vật giống như thứ này, này người bình thường sẽ không chú ý tới, nhưng bởi vì cảm thấy quá kỳ lạ, cho nên cô cố gắng ghi nhớ.

Bây giờ thấy món ăn này, cô nhìn một cái liền nhận ra, đây không phải là loài nấm phụ căn trong truyền thuyết sao? Nhìn rất giống nấm đông trùng hạ thảo.

Giống với việc ăn cá Salmon (cá hồi) sống để giữ nguyên hương vị, người của Tây Liên Bang cũng thích dùng cách ăn sống này để giữ lại hương vị ban đầu của nguyên liệu nấu ăn.

Cũng không biết cô có thể ăn được hay không. Cô ăn thử một chút, mùi vị kia quả thật giống như chocolate hòa tan, mùi vị cũng đặc biệt kỳ lạ, là món ăn thần kỳ nhất trong số những món mà cô đã từng ăn. Hơn nữa, mới ăn một muỗng nhỏ như vậy, trong miệng cô lại cảm thấy toàn bộ cổ họng đều là hương vị thơm ngon, quả thật quá thần kỳ.

Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc một mực xem nét mặt của cô, thấy cô lộ ra nụ cười, lại hỏi: "Mùi vị có ngon không?"

Lưu Diệp chần chờ một chút, nói với người kia: "Món ăn rất đặc biệt, nhất là vị, cảm giác rất giống chocolate."

Người nọ thân nhiên nói: "Đây là món ăn mà Phi Nhĩ Đặc thích ăn nhất trong đời, từng trồng một mảng lớn trong vườn hoa hồng, nhưng là từ sau khi phụ nữ mất đi cũng rất ít trồng, nếu phụ nhân thích, ta sẽ sai người trồng một lần nữa."

Lưu Diệp không hiểu được loại lễ nghi cung đình này của bọn họ. Cô xấu hổ cười cười, con mắt lại liếc tới Khương Nhiên ở bên người, Khương Nhiên vẫn là bộ mặt chuyên dùng cho ngoại giao kia.

Nhưng thật ra lúc trở về, Lưu Diệp cùng Khương Nhiên lại đi qua dãy hành lang treo đầy những bức họa.

Giống với Lưu Diệp, Khương Nhiên cũng ngẩng đầu nhìn mấy bức, nhưng anh rất kỳ lạ, mỗi lần quan sát tranh xong đều nhìn cô một cái, lại nhìn cô gái trong bức họa kia, thế nào cũng cảm thấy Lưu Diệp có phần giống với người phụ nữ trong bức họa.

Lưu Diệp buồn bực hỏi anh: "Anh nhìn cái gì chứ?"

"Nhìn những điểm khác biệt của em với người phụ nữ trong tranh."

Lưu Diệp nở một nụ cười: "Rõ ràng rất khác nhau mà."

Dù sao cũng là phụ nữ trong hoàng tộc, sao cô có thể so được. Đừng nói ba đời nhà cô, chính là đào phần mộ tổ tiên lên cũng tìm được một người đã từng làm quan tới. Cô từ đầu đến cuối vẫn luôn là một người dân thường, một người quen có chức cao vọng trọng cũng không có, ngay cả làm trong chính phủ cũng tuyệt đối không.

Nhưng mà, chung quy hai người cũng đều là phụ nữ. Cô cũng giống như nói đùa, học dáng vẻ của người phụ nữ trong một bức tranh, tưởng tượng chính mình đang đánh đàn.

Nhưng mà, đàn không có ghế dựa à nha, cho nên dáng vẻ giống như ngồi cưỡi ngựa vậy...

Khương Nhiên cũng không nói gì, nét mặt mờ nhạt. Lưu Diệp chợt có chút ngưng ngừng, từ sau khi Khương Nhiên gặp chuyện không may, hình như cô có phần quá hoạt bát...

Giống như một ngọn núi lớn bỗng nhiên nứt ra một cái, cô cũng phát hiện núi kia giống như có máu thịt, chỉ ít thì dưới cái nhìn của cô, Khương Nhiên không hoàn mỹ sẽ trở nên thân thiết hơn, không đến nỗi cô đến không thở nổi.

Chẳng qua, yên tĩnh đi bộ cùng Khương Nhiên như vậy cũng rất tốt.

Cô ở bên cạnh, giống như hướng dẫn viên, phổ cập khoa học cho Khương Nhiên: "Hôm nay em quan sát nơi này trọn một ngày, em liền suy nghĩ xem những người này là người thế nào. Anh xem thử cái này đi, nhìn tư thế của cô ấy là chắc chắn được một nửa khả năng cô ấy rất thích đánh đàn, trong bức họa còn có một cái đàn dương cầm đó. Còn người này nhất định là thích nuôi mèo, có nhiều mèo như vậy..."

Đi tới trước một bức tranh có vẻ quan trọng nhất, cô bỗng nhiên dừng bước lại: "Người này nhất định rất dũng cảm..."

Ở đó không có khoa phụ sản, cũng không có thuốc gây mê hiện đại, phụ nữ sinh con giống như đang liều mạng.

Còn phải chăm sóc đứa trẻ này, nghĩ như thế nào cũng là cực khổ khủng khiếp.

Thế nhưng về mặt người phụ nữ này lại điềm đạm, không màng danh lợi.

Cô không nhìn được nhìn nhiều hơn mấy lần, so với những người phụ nữ kia, cô luôn cảm thấy bức họa này đẹp nhất, trên mặt cô gái kia giống như phủ một vàng sáng dịu dàng, đặc biệt hiền lành yên bình.

Tựa như Khương Nhiên nhớ tới cái gì đó, đột nhiên hỏi cô: "Làm sao em biết ăn món kia theo cách đó?"

Lưu Diệp "ồ" một tiếng, nhanh giải thích: "Em sợ mình xấu mặt mà."

Không biết bao nhiêu lần cô ồn ào gây ra chê cười.

"Bởi vì em rất ngốc, cho nên em muốn nghĩ nhiều chuyện hơn một chút, đỡ cho đến lúc đó lại thành trò cười, chỉ cần tìm được tất cả tư liệu đã đọc, lộn xộn này, nhìn đặc biệt nhiều, cũng không có ích gì, chẳng qua may mắn có chút tác dụng, chỉ ít không bị món ăn kia dọa sợ."

Lúc nói chuyện, dù sao Lưu Diệp cũng hơi xấu hổ.

Chẳng qua trong lòng cũng là nhảy nhót, vậy, cuối cùng cô cũng làm được một việc.

Chỉ là nếu như Khương Nhiên có thể khen cô một câu thì tốt hơn, cô cẩn thận mang theo sự mong đợi nhìn về phía Khương Nhiên, kết quả lại thấy Khương Nhiên đã quay đầu nhìn bức họa.

Từ sau khi bị cô biết dáng vẻ kia, dù sao thì Khương Nhiên vẫn tránh tầm mắt của cô, mỗi lần lúc cô đi qua xem, anh cũng rất nhanh chuyển mắt nhìn cái khác.

Thật ra Lưu Diệp không biết như vậy thì có cái gì, cái này Khương Nhiên phải ngây thơ thành cái dạng gì, bây giờ còn chậm không tới.

Lúc trở lại phòng ngủ, vẫn là Lưu Diệp làm từng bước dọn dẹp giường chiếu.

Chính là thời gian không còn sớm, cô biết Khương Nhiên mất mười lăm phút mà vẫn chưa ngủ được, cô nhiệt tình mang qua cái gối cho Khương Nhiên dựa vào sau lưng.

Cô rất dụng tâm chăm sóc Khương Nhiên.

Cô có thể cảm giác được quan hệ dần dần được sửa lại giữa cô và Khương Nhiên.

Mặc dù thái độ của Khương Nhiên thờ ơ, chẳng qua cái kia bị cô nhìn thấy, đoán chừng da mặt làm sao cũng phải một khoảng thời gian mới trở lại bình thường.

Chính là sau khi nằm dài trên giường, hai người đều có chút không ngủ được.

Lưu Diệp cũng liền xoay người sang chỗ khác, hỏi anh một câu: "Được rồi, hôm nay anh theo chân bọn họ nói chuyện thuận lợi chứ?"

Khương Nhiên tránh qua vị trí bên cạnh, một cánh tay chống đỡ bản thân để trả lời: "Khá tốt."

Lưu Diệp kéo mình cao, đứng trên người của mình, cô nhìn Khương Nhiên gần trong gang tấc.

Khương Nhiên nửa chống thân thể, vị trí của anh cao hơn cô một ít, anh nhìn về phía đáng vẻ của cô, bỗng nhiên làm cho Lưu Diệp có một loại ảo giác.

Cô cho là anh muốn cúi người hôn cô.

Chẳng qua rất nhanh, dường như Khương Nhiên muốn né tránh cô, liền lùi thân thể về phía sau, kết quả bởi vì lùi ra sau quá nhiều, cả người anh “Bịch” một tiếng liền bị rơi xuống đất.

Lưu Diệp nghe mà cảm thấy đau, hoảng sợ.

Hơn nữa ngay cả cảnh vệ bên ngoài đều nghe, họ nhao nhao gọi ngoài cửa: "Thủ lĩnh, không sao chứ?"

Lưu Diệp nhanh chóng la lên với người ngoài cửa: "Ah, không có việc gì, là tôi làm rơi đồ..."

Chờ Khương Nhiên từ dưới đất đứng lên, vì chú ý đến giúp đỡ Khương Nhiên, Lưu Diệp cúi đầu cũng không dám nhìn Khương Nhiên nữa.

Cái người tên Khương Nhiên này, bay giờ giống như một con gà trống ngốc vậy, mặc kệ ở bên ngoài kiêu ngạo biết bao, trước mặt cô thì lại thành bạch trảm kê*.

*Món ăn nấu chín từ thịt gà

Đáng vẻ muốn tìm lại mặt mũi cho mình, sau khi nằm xuống một lần nữa, giọng nói Khương Nhiên chột nặng nề hẳn, "Ngày mai lúc đi, cần tìm người dọn dẹp lại chỗ ở của chúng ta, người dẫn đầu cần phải phát huy xử lý tốt việc này."

Lưu Diệp “ồ” một tiếng, thực ra những thứ này đều có trong lịch trình...

Cô cố gắng nín cười.

"Sau đó... Lúc trở về anh muốn nghỉ ngơi hai ngày..."

Lần đầu tiên nghe nói cái này, Lưu Diệp lập tức than “ôi” một tiếng.

Chẳng qua Lưu Diệp rất nhanh nghĩ đến, Khương Nhiên sẽ cùng cô thương lượng đây sao, cô cũng nhìn anh, trả lời nhanh: "Được, đúng lúc anh cần chữa vết thương."

Không biết vì sao trong câu nói của cô, bỗng nhiên đôi mắt Khương Nhiên thay đổi sâu một chút, dường như có điều gì khiến đáy mắt anh lay động.

Sau đó Khương Nhiên trở mình rất nhanh, lăm bầm lâu bầu nói: "Còn có việc chính nữa, đợi xử lý xong... Lại..."

Lưu Diệp cũng không biết anh nói đợi xử lý xong là có ý gì, nhưng Khương Nhiên như vậy thực sự là càng ngày càng vừa mắt.

Hơn nữa, ngày thứ ba sắp xếp đúng là rất tốt.

Thật là giống ông chủ mang bọn họ đi ăn nhậu chơi bời.

Lưu Diệp có thể cảm giác được đối phương để tâm, bất kể là anh dẫn đi quan sát chỗ săn bắn.

Chính là lúc dẫn bọn họ đi vùng lân cận săn thú, Lưu Diệp có hơi lo lắng.

Hắn là tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc có ý tốt, muốn cho Khương Nhiên cười thử ngựa một chút.

Thực ra loại chuyện này đối với Khương Nhiên tính là gì.

Nhưng Lưu Diệp lại biết lúc này Khương Nhiên có thể mặt không đổi sắc bước đi cũng rất không dễ dàng, còn muốn cười ngựa đó không phải là chịu tội sao?

Dù sao cũng là tính chất trò chơi, cười không cười cũng không có quan hệ gì.

Lưu Diệp cũng rất sợ Khương Nhiên không biết yêu quý thân thể của chính mình, cô cũng nhanh cảm lấy cánh tay Khương Nhiên, giống như mèo nhỏ kéo cánh tay anh làm nũng: "Khương Nhiên, anh đừng cười ngựa nha, theo em đi không tốt ư..."

Khương Nhiên cúi đầu liếc mắt nhìn cô, anh là người thông minh, đương nhiên hiểu dụng ý của Lưu Diệp.

Rất nhanh, anh làm ra dáng vẻ đắn đo, từ chối nói: "Xem ra tôi phải khéo léo từ chối, không có cách, vợ tôi quản nghiêm, cái gì cũng đều phải nghe theo

bà xã."

Lưu Diệp không nghĩ tới anh có thể gọi hai từ bà xã tự nhiên như vậy, chẳng qua sau khi ngăn Khương Nhiên lại, cô cũng muốn buông tay ra.

Nào biết tay mới vừa buông ra, cô liền phát hiện tay Khương Nhiên lại có thể duỗi tay về phía cô.

Lưu Diệp bắt đầu còn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi Khương Nhiên đưa lòng bàn tay về phía cô một lần nữa, cô mới rõ ràng, đây không phải là Khương Nhiên muốn nắm tay cô sao!?

Trong quá khứ, hai người sánh bước cùng đi, nếu không phải cô tăng tốc để đuổi kịp bước tiến của anh thì chính là anh cố ý giảm bớt tốc độ để chờ cô.

Lúc này, anh nắm tay cô nhẹ như vậy cũng là lần đầu.

Hơn nữa còn ở nơi đông người.

Lúc cô đưa tay qua, ánh mắt chột nhìn thẳng vào ánh mắt Khương Nhiên.

Chỉ là nhìn vào mắt nhau một cái, Khương Nhiên liền quay đầu đi ngay tức khắc.

Lưu Diệp cười một cái, biết anh vẫn còn ở xấu hổ đây mà.

Đoán là anh muốn tạo nên bầu không khí vợ chồng ân ái!

Cô rất tự nhiên, đưa tay mình vào trong lòng bàn tay anh để cho anh nắm.

Bất kể là nhà hàng hay nơi săn thú, Lưu Diệp vẫn luôn nắm tay Khương Nhiên, đáng vẻ ấy hẳn là rất giống như đôi vợ chồng son muốn đi hưởng tuần trăng mật.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Đại khái là từng được nhiều người nắm tay, Lưu Diệp phát hiện, chỉ cần ở Khương Nhiên ở kề bên, cô liền không phải khấn trương như vậy.

Chỉ là khi tất cả hoạt động được tiến hành xong xuôi, lúc rời đi, tộc trưởng của gia tộc Phi Nhĩ Đặc chột đưa ra một vật, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Hơn nữa, cảnh tiễn người đi lúc ban đầu rất vui vẻ, nhiệt liệt, nhưng chỉ trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều ngừng lại, khung cảnh lẫn động tác giống như bị chậm rì hẳn đi.

Mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào chiếc hộp.

Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc rất nhỏ nhẽ. Anh ta đi tới trước mặt Lưu Diệp, cẩn thận mở hộp gỗ ra.

Lấy một vật ra từ bên trong, đó là chiếc vương miện đội đầu có kiểu dáng đơn giản.

Đại khái là làm bằng vàng ròng, cho dù là kiểu dáng hay cách chế tác đều thô ráp, và lại còn không nạm đá quý.

Nhưng vị tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc đang cầm vương miện kia, nét mặt anh ta cực kỳ nghiêm túc.

Hơn nữa, vương miện ấy trông rất quen, hình như cô đã từng thấy trong bức họa... Đúng vậy!

Chính là vương miện mà cô gái trong bức họa đầu tiên đã đội!

Thấy đối phương cung kính dâng đồ lên trước mặt mình, hơi thở của Lưu Diệp bỗng chốc như ngưng đọng lại.

Cô nhìn Khương Nhiên. Anh gật đầu, cô mới thở sâu, thận trọng nhận lấy vương miện, thứ này thật nặng làm sao.

Cô không rõ đây là tình huống gì.

Khoảng khắc cô vừa tiếp nhận vương miện, có một tiếng động rất lớn vang lên, giống như tiếng nổ tung, cho dù là đội danh dự hay đám người hầu, bọn họ đều tung hô "Nữ vương"...

Khương Nhiên dường như nhận ra điều gì đó, anh bước lên một bước, chủ động ôm tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc.

Lưu Diệp càng cảm thấy kỳ quái.

Điều thần bí gì đang được triển khai?!

Chẳng lẽ Lưu phế vật lại biến thành Lưu nữ vương?

Kịch bản này không đúng! !

Gấu thành Nữ vương như vậy, có hay không...

Đợi đến khi ngồi vào trong xe, Luru Diệp rốt cuộc không nhịn được mà hỏi Khương Nhiên, “Khương Nhiên, sao bọn họ lại tiến em như vậy? Còn Nữ vương... đó là ý gì?...”

Khương Nhiên nhàn nhạt nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt giống như chỉ có em mới biết được, “Không phải em viết nhiều trang như vậy, kêu gọi tôn trọng quyền lợi sao?”

Anh nhủ mày, "Anh nói rồi, em tìm sai một đám người tài đức còn không bằng tìm anh, anh cũng có thể giúp em, thậm chí còn làm tốt hơn.”

Luru Diệp chợt nói không ra lời.

Bị đàn ông tặng hoa lấy lòng, có phải cực kỳ yếu kém hay không?!

Nhất là khi Khương Hữu Khanh còn làm vương miện cho cô!

Vương miện vốn nặng, bây giờ càng nặng hơn.

Cô nắm chặt vương miện, quả thực cảm thấy thứ đồ chơi muốn lớn ra và đâm vào mình.

Cô biết không nên nghe chuyên gia, nhất là nghe một lần lại lệch đi một lần.

Cho nên anh làm những chuyện này đều là bởi vì mấy trang giấy cô viết, cô đề cập đến danh dự, đề cập đến quyền lợi, nhưng tình huống hiện tại có phải quá mức rồi không?

Ôi...

Sóng điện não không đồng bộ quả là chết người!

Luru Diệp cảm thấy đầu mình to thật, nhất là khi nghĩ tới cái này và cái kia...

Có thể điều cô muốn nói cô không phải là ý này, cô cũng có nói không làm nữ vương được... Cô có bị Khương Nhiên tát cô một cái, dán thẳng người vào tường luôn không?!

Hơn nữa, anh cẩn thận quá đi, nhất là sức lực lớn mạnh như vậy để làm gì chứ...

Tâm phiền ý loạn, trên đường trở về, Luru Diệp muốn tìm chút an ủi, len lén sờ vào tay Khương Nhiên.

Cô thấy mình làm rất nhanh, sẽ không bị phát giác.

Có thể Khương Nhiên đã dựa theo vị trí tay mà nhìn về phía cô.

Khi nhìn đến mặt cô, Khương Nhiên rốt cuộc không nhịn được mà nở nụ cười. Con nhím nhỏ cuối cùng đã lộ bụng, Khương Nhiên nhanh chóng cầm lấy tay cô.

Vì anh biết cô sẽ cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 54

Editor: Thiên Y.

Beta: Trịnh Phương.

Khương Nhiên muốn đi nghỉ phép ở một nơi, gần ngay dãy núi Hồng Sắc.

Luru Diệp còn tưởng rằng ở chỗ đó rất hoang vu, bởi vì khi cô đến, thấy phía trên dãy núi cũng không có cây cối gì. Kết quả là, tới khi lái xe vào bên trong dãy núi, cô mới phát hiện dãy núi Hồng Sắc đúng là vô cùng kì lạ. Lúc hoàng hôn, dãy núi này nhìn như trụ lù, nhưng khi lái vào trong núi, thảm thực vật lại xuất hiện ngày càng nhiều.

Khi xe từ từ tiến vào rừng rậm, tầm nhìn cũng dần trở nên rộng hơn.

Khi đi trên đường, Luru Diệp có nghe thấy bọn họ nói muốn đi một nơi. Khi Quan Chi đang chờ Khurong Nhiên xác nhận, anh ta cũng từng nói ra một câu, nơi bọn họ muốn đi hẳn là biệt thự màu trắng nằm giữa Tây Liên Bang và Đông Liên Bang.

Đường đi cũng không xa, không bao lâu sau, xe liền chậm rãi ngừng lại.

Chờ xe dừng hẳn lại, Quan Chi nhanh trí xuống mở cửa xe giúp Luru Diệp.

Nhìn Luru Diệp ngốc nghếch ôm cái vương miện kia, Quan Chi vội vàng tìm một cái hộp, giúp cô cất cái vương miện nặng muốn chết kia vào trong đó.

Khi Luru Diệp đang vội đi theo nhân viên, cô liền tranh thủ nhìn biệt thự trước mặt một chút. Cả tòa nhà chỉ có một màu trắng, kiến trúc vô cùng đơn giản, không chút cầu kì.

Nếu không phải là xe dừng ở đây, người ta căn bản sẽ không chú ý tới nơi này lại có một tòa nhà như vậy.

Có rất nhiều người đi theo bọn họ, nhưng biệt thự quá nhỏ cho nên phần lớn mọi người phải làm một cơ sở tạm thời ở bên ngoài.

Chẳng qua, những nhân viên đi theo đều xuất thân từ quân nhân, đã sớm quen với sinh hoạt dã ngoại.

Luru Diệp nhìn những người đó thuần thục chuẩn bị dựng trại, hình ảnh kia thật sự là giống như bọn họ đang cắm trại dã ngoại.

Chỉ là, Luru Diệp có chút buồn bực. Khurong Nhiên nói rằng đến đây để nghỉ phép, nhưng đợi đến khi đi vào bên trong biệt thự, cô liền cảm thấy căn biệt thự này cũng quá đơn sơ.

Hơn nữa, nhìn ra ngoài từ một cửa sổ khác của biệt thự, Luru Diệp liền có chút sững sờ. Lúc đầu cô còn tưởng căn biệt thự này là biệt thự bí ẩn trong rừng rậm, kết quả là, khi nhìn ra ngoài từ một hướng khác, lại phát hiện căn biệt thự này vốn được xây trên vách đá.

Cô nhìn xuống dưới một chút cũng đã cảm thấy choáng váng.

Hơn nữa, chỗ này trần đầy hơi thở nam tính. Sau khi bước vào cửa, ngay cả một chiếc ghế sa lon cũng không có, chỉ toàn ghế tựa.

Nhưng ngược lại, tâm trạng của Khurong Nhiên rất tốt. Nhưng rất kỳ lạ, vừa vào biệt thự, Khurong Nhiên liền đuổi hết đám canh vệ [bảo vệ] ra ngoài, để bọn họ canh gác bên ngoài.

Luru Diệp cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen mà mở vali ra tìm áo ngủ và đồ rửa mặt.

Đang loay hoay tìm, Khurong Nhiên chợt đến gần. Lúc trên đường, hai người vẫn luôn nắm tay nhau.

Luru Diệp không biết gì, tới lúc Khurong Nhiên tiến lại gần, cô liền cảm thấy mặt nóng nóng.

Gần đây Khurong Nhiên không nói chuyện với cô, cũng không gặp, nhưng lúc này lại như có chuyện vui, vẻ mặt hưng phấn nói với cô: "Đừng sắp xếp vội, anh dẫn em ra phía sau xem một chút."

Luru Diệp "A" một tiếng, phía sau không phải là vách đá sao?

Hành động của Khurong Nhiên rất nhanh, hoàn toàn mặc kệ cô có muốn đi hay không, đã lôi kéo tay cô đi về phía cửa sau của biệt thự.

Lần này Luru Diệp càng buồn bực hơn. Sau cánh cửa kia không phải là vách đá sao?

Chỗ kia có cái gì hay để chơi chứ?

Chẳng lẽ tìm cô leo núi sao?

Kết quả, Khurong Nhiên vừa mở cửa sau ra, liền khiến Luru Diệp kinh ngạc.

Cô nên biết, Khurong Nhiên chắc chắn sẽ không đi nghỉ phép ở nơi bình thường!

Quả nhiên!!

Quả thực, Luru Diệp cũng bị toàn bộ cảnh tượng trước mắt mình làm cho sợ ngây người!!

Ở một chỗ không được chú ý, dọc theo cửa sau của biệt thự, thần kì giấu diếm một chiếc thang mây dùng để lên xuống!!

Dựa vào (*)!!

(*) Dựa vào: Trong QT là "Kháo". Một câu chửi thường được người Trung sử dụng, đồng nghĩa với "Fuck".

Công trình này quả thật nghịch thiên!

Lúc đầu, cô còn cảm thấy chỗ này hoàn toàn không có gì đặc sắc. Đến khi đi theo Khương Nhiên vào trong thang máy, nhìn phong cảnh hai bên vách đá, cả người cô đều ngây dại!!

Quả thực là phong cảnh chỉ có trong phim ảnh!

Lúc đang đứng trong thang máy để đi xuống, không biết Khương Nhiên làm thao tác gì, thang máy mới đi xuống một nửa đã chợt dừng lại. Sau đó Khương Nhiên liền chỉ cho cô xem mặt trời lặn.

Lúc bọn họ rời khỏi Tây Liên Bang cũng đã không còn sớm, hiện tại mặt trời đã dần lặn xuống phía Tây. Dãy Hồng Sắc vốn giống như bị lửa thiêu, nhìn từ góc độ của họ, lại thêm ánh chiều tà, cảnh tượng kia quả thật đẹp giống như một bức tranh.

Sao người đi trước lại nghĩ ra được chỗ này?

Cô tròn to hai mắt, tâm tình rung động như sóng tràn bờ.

Khương Nhiên nghiêng đầu nhìn gương mặt của cô, tựa như hiểu được cô đang nghĩ gì, nói cho cô biết: "Trong chiến tranh Đông - Tây, Khương Nhiên thứ 6 đã từng bị thương. Trong lúc chờ hồi phục, một lần vô tình, ông ấy phát hiện ra chỗ này. Sau khi chiến tranh kết thúc, ông ấy thay đổi cứ điểm ban đầu, sửa thành thang máy màu trắng như bây giờ. Mấy năm trước anh đã tới đây một lần, vẫn luôn cảm thấy ngắm mặt trời lặn ở chỗ này là đẹp nhất."

Lưu Diệp gật đầu một cái, thật sự là rất đẹp.

Sau khi xem mặt trời lặn xong, Khương Nhiên cũng không đưa cô về luôn.

Lưu Diệp chú ý thấy anh có ý cho thang máy đi xuống, tay cầm một thứ giống như cái đèn.

Thang máy vẫn tiếp tục đi xuống như cũ, trời đã bắt đầu tối.

Thang máy phụ thuộc vào vách đá nhưng không nổi thẳng xuống tận cùng. Khi cách mặt đất chỉ còn có hơn 10m, thang máy cuối cùng cũng ngừng lại.

Đến lúc này, rốt cuộc Khương Nhiên cũng mở chiếc đèn trong tay lên để chiếu sáng. Sau đó Lưu Diệp nhìn thấy chỗ thang máy dừng lại là một hang động.

Cô thật sự kinh hãi đến nỗi không biết nói gì cho phải.

Quả thực giống như một tên nhà quê. Khương Nhiên lại một lần nữa vuốt tay về phía cô.

Cô giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, được Khương Nhiên nắm tay kéo vào trong sơn động [hang động trong núi].

Ngược lại, sơn động không có gì quá đặc biệt, trừ một chút pha lê ở bên ngoài, cô có thể cảm thấy bên trong rất ẩm ướt, âm ẩm u u.

Mặt đất không dễ đi, còn có chút trơn, thật may là Khương Nhiên luôn dắt cô đi.

Lưu Diệp cũng không biết Khương Nhiên muốn dẫn cô đi đâu. Sau khi đi vào bên trong được một đoạn, Lưu Diệp đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau đó, con đường trở nên rộng rãi hơn, cô nhìn thấy chiếc đèn cũng đã không đủ để chiếu ánh sáng tới nơi cao nhất. Đi sâu vào trong, tầm mắt của cô cũng ngày càng mở rộng.

Sau đó cô liền thấy một cái hồ bốc lên hơi nóng.

Lưu Diệp lập tức liền "A" một tiếng. Đây là suối nước nóng sao?

Cô nhìn sơ qua tình hình thực tế, chỗ này hẳn là được người xây dựng nên, vì mỏm đá tự nhiên không phải là như vậy.

Vì sao Khương Nhiên lại đưa cô tới đây ngâm suối nước nóng?

Trong khi cô còn đang suy nghĩ, Khương Nhiên lại giống như chờ đợi đã lâu, đầu tiên là tìm chỗ để đặt đèn chiếu sáng xuống, sau đó liền bắt đầu cởi quần áo.

Nhìn động tác cởi quần áo của Khương Nhiên, Lưu Diệp vội vàng nhắc nhở anh: "Không được đâu, vết thương của anh chưa khỏi, thấm nước rồi bị nhiễm trùng thì sao?"

"Miệng vết thương đã khép lại rồi." Động tác cởi quần áo của Khương Nhiên nhanh đến mức khó tin.

Lưu Diệp ồ một tiếng, mặc dù vẫn có chút lo lắng, nhưng lại khó mà nói ra câu 'Anh cho em xem thử.'

Lúc này Khương Nhiên đã nhảy vào suối nước nóng rồi.

Cũng không biết suối nước nóng này sâu thế nào. Nhìn Khương Nhiên mới đi mấy bước mà nước đã dâng đến ngực, như vậy, suối này rất sâu.

Nhưng Lư Diệp lại không quan tâm tới điều đó, dù sao cô cũng từng học bơi lội.

Nghỉ phép mà, chính là cần thả lỏng.

Hơn nữa cô còn là một đũa quê mùa, thật đúng là chưa từng được ngâm mình trong suối nước nóng đâu.

Cô không dám cởi hết quần áo, chỉ cởi áo khoác và quần, sau đó liền xuống nước.

Nước ấm hơn một chút so với tưởng tượng của cô, nhưng đúng là rất thoải mái. Hơn nữa cô không ngửi thấy mùi lư huynh gay mũi ở trong suối, cũng không biết là nguyên lý gì khiến cho nơi này có một suối nước nóng như vậy.

Lư Diệp vừa bước vào trong nước, liền bị hơi nóng phả đến khiến mắt khẽ nhắm lại.

Đợi đến khi cô mở mắt ra, Khương Nhiên đã bơi đến bên người cô, suýt nữa là đụng tới cô. Giọng của Khương Nhiên khàn khàn nói: "Chỗ này có thể khiến người ta thả lỏng."

Dĩ nhiên Lư Diệp hiểu được những chuyện này.

Nhưng Khương Nhiên đến gần cô như vậy, khiến cho cô rất căng thẳng.

Hơn nữa, mấy ngày gần đây Khương Nhiên vẫn luôn chủ động tránh xa cô, nhưng lúc này ánh mắt của Khương Nhiên rõ ràng là đang nhìn cô như một bữa tiệc lớn.

Cả người anh đều bốc hơi nóng, mặt càng thêm đỏ ửng, hô hấp dồn dập phả lên người cô.

Vết thương vừa khép lại. Đã liền muốn cái kia sao?

Lư Diệp theo bản năng liền dịch sang bên cạnh. Đó là lí do mà anh mang cô tới đây. Muốn chuẩn bị chuyện tắm uyên ương sao.

Nếu con lừa gỗ [ý chỉ Khương Nhiên] đã khoe rồi, vậy thì cô vẫn nên chạy thôi.

Lư Diệp không nói hai lời liền men theo bờ mà trèo lên.

Khương Nhiên cũng không nói chuyện. Vào lúc cô đang muốn leo lên, anh liền vươn tay ôm lấy hông của cô.

Bình thường, với sức của cô vốn không thể đẩy được Khương Nhiên, nhưng đúng vào lúc này, có lẽ Khương Nhiên đứng không vững.

Lúc cô giẫy giụa, theo bản năng đạp xuống một cước, liền đẩy ngã được Khương Nhiên ra.

Đợi đến khi cô bò được lên bờ, lại nhìn thấy Khương Nhiên vẫn còn quẫy đạp trong nước.

Ban đầu Lư Diệp không cảm thấy lo lắng, bởi vì lẽ ra người như Khương Nhiên không thể không biết bơi.

Nhưng nhìn đối phương đạp nước hơn nửa ngày, cô chợt cảm thấy không bình thường.

Lư Diệp háp tấp nhảy xuống nước kéo Khương Nhiên.

Cô vội vàng mượn sức nước kéo anh lên, cuối cùng đã tới chỗ nước cạn.

Cô mới buông anh ra.

Lư Diệp thật sự là không còn gì để nói.

Vì sao một người đàn ông mạnh mẽ như anh cũng có loại bug (*) này?

(*) Bug: Lỗi.

Lư Diệp sợ anh lại tập kích bất ngờ cô lần nữa, liền nhảy lên bờ, duy trì khoảng cách an toàn với anh.

Trong lúc nhất thời, hai người không hề nói chuyện, nhưng thật ra Lư Diệp đã tò mò đến chết. Cô còn tưởng rằng người tên Khương Nhiên này không sợ cái gì, sao anh có thể không biết bơi chứ? Cô nhỏ giọng hỏi: "Anh...anh không biết bơi hả?"

Khương Nhiên đứng ở giữa suối nước nóng. Bởi vì nghiêng đầu, Lư Diệp cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh. Sau một lúc lâu, cô mới nghe thấy giọng anh nhàn nhạt giải thích: "Cái này có gì kỳ lạ, 40% người của Tây Liên Bang đều không biết bơi."

40% á!!

Luru Diệp thật sự bị giật mình.

Ở thế giới của cô, không thể nói 100% đàn ông đều biết bơi, nhưng vẫn rất ít gặp vịt cạn [người không biết bơi] nha.

Tỉ lệ 40% này là lấy ở đâu ra?

"Tại sao có thể như vậy?" Cô không nhịn được lại hỏi một câu.

Khương Nhiên vẫn nhàn nhạt nói: "Bất cứ ai khi còn bé từng bị sặc nước, lớn lên đều có chút chướng ngại tâm lý. Đây cũng là chuyện rất bình thường."

Lúc này Luru Diệp mới hiểu, thì ra là cái này!!

Cô từng thấy những đứa bé bị treo ngược lên rồi chìm xuống nước, cũng biết bị như vậy xong nhất định là sẽ để lại di chứng.

Nhưng mà, khi còn bé, Khương Nhiên cũng từng bị như vậy sao?

Cô còn tưởng rằng loại người có thân phận địa vị như anh, khi còn bé hẳn sẽ không giống những người khác nha.

Cô hỏi một câu.

Khương Nhiên không tỏ vẻ gì, trả lời. Có lẽ là do bị Luru Diệp cự tuyệt, giọng điệu của anh có chút lạnh nhạt.

"Anh cũng không được nuông chiều từ bé. Mặc kệ là từ khi sinh ra hay là huấn luyện về sau, quân đội nhà họ Khương thờ phụng chủ nghĩa nhược nhục cường thực [kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh]."

Nghe lời này, Luru Diệp cũng liền gật đầu một cái, nói: "Nhưng mà không được nuông chiều và cố ý ngược đãi vẫn là không giống nhau. . . . Loại chìm đầu xuống nước kia quá kinh khủng, em biết rõ bị như vậy sẽ để lại di chứng. Vì vậy, khi ở viện dưỡng dục, em cố ý sửa lại trình tự xả nước. Em nói cho anh nghe."

Cô duỗi ngón tay ra. Ngón tay của cô trắng nõn, khi khoa chân múa tay trên tảng đá sẫm màu lại càng có vẻ mảnh khảnh gầy yếu hơn.

Nhưng động tác của cô lại rất nhanh, cô rất nhiệt tình mà nói: "Em thiết kế trình tự xả nước như vậy."

Khi người thân trong nhà sinh con, cô từng đi qua bệnh viện xem thử. Cô bắt chước những thiết bị kia, lại thêm một chút ý nghĩ của mình, còn thảo luận với bọn Tiểu Điền Thất thật lâu.

". Nếu thiết kế như vậy. vậy rất lợi hại. Anh xem, cái này cũng không cần xả nước đúng không."

Cô nói xong cũng há hê ngẩng đầu lên: "Nếu anh."

Lời còn chưa nói xong, Khương Nhiên vốn đứng ở trong nước không biết đã đến bên cô từ lúc nào. Trong nháy mắt khi cô ngẩng đầu lên, Khương Nhiên liền hôn xuống.

Luru Diệp cảm thấy có chút kỳ quái. Cô vươn cánh tay muốn đẩy ra, nhưng rất nhanh bị Khương Nhiên túm lấy tay.

Hơi nóng xông lên khiến người ta choáng váng. Trong nháy mắt, đầu óc của cô như thiếu dưỡng khí.

Cô biết mình bị vịt cạn lôi vào trong suối nước nóng. Dòng nước ấm áp bao quanh hai người, cơ thể căng thẳng của cô cũng dần dần buông lỏng.

Hô hấp trở nên dồn dập, hơn nữa không riêng gì Luru Diệp, cô còn có thể cảm nhận được hô hấp của anh còn gấp gáp hơn so với mình.

Đang hôn, thỉnh thoảng cô lại thấy được ánh mắt của anh, bọn họ đối diện, nhìn nhau. . . .

Anh nâng thân thể của cô lên, cô giống như bị mê hoặc mà nhắm hai mắt lại.

Lúc đầu vẫn rất đau, cảm giác không thích ứng rất mãnh liệt, thân thể của cô căng thẳng.

Khương Nhiên xác định bản thân cũng đang khản trương.

Rõ ràng đã không phải là lần đầu tiên, nhưng hai người đều thăm dò, liên tục hỏi.

"Có khỏe không?"

Cô nghe Khương Nhiên khàn giọng hỏi.

Cô cũng không thể nói rõ, cả người cô đều bám lên người của Khương Nhiên.

Sức ép của ép khiến cô gần như không thở nổi, nhưng cả thân thể rất ấm áp.

Hơn nữa cũng không đau như tưởng tượng, ngược lại có một loại cảm giác rất lạ lẫm, cô khó có thể nói thành lời.

Tay của cô không nghe lời mà vuốt ve sau lưng Khương Nhiên, hơn nữa thân thể theo động tác của anh khẽ run rẩy.

Anh đang hôn cô, đôi môi, mắt, lỗ tai.

Cô.

Cô do dự một lúc, sau đó giống như vô thức, tự giác hôn đáp lại.

Thân thể bị thiêu đốt, cứng giống như thức tỉnh. Trước kia cô không thể hiểu chuyện hoan ái giữa nam nữ, bởi vì những thứ kia chỉ làm cô cảm thấy đau.

Nhưng mà bây giờ có chút khác biệt.

Rất giống điệu múa.

Tay anh nâng mông của cô lên, bọn họ chặt chẽ dán tại một nơi, ma sát lẫn nhau.

Ánh mắt nóng bỏng, không ngừng sát lại gần.

Hô hấp giao hòa vào với nhau.

Lưu Diệp choáng váng muốn té xỉu. Trước kia cô cũng từng như vậy, khi đó cô hận không thể mau chóng thoát khỏi cực hình, nhưng bây giờ không giống như vậy, cảm giác lạ lẫm tán loạn chạy trong cơ thể cô.

Lúc lên bờ nghỉ ngơi, Khương Nhiên đặt cô trong ngực.

Cô bò lên người của Khương Nhiên, giống như Khương Nhiên là cái đệm lớn của cô.

Bọn họ cũng không nói chuyện, sau đó, Khương Nhiên lại ôm cô vào trong nước.

Bọn họ lại làm một lần, lần này động tác của Khương Nhiên thay đổi rất lớn.

Cô cảm giác như bản thân chỉ còn một chút sức lực. Chủ yếu là do thể lực, cô không kiên trì được lâu như vậy, rất nhanh cô đã cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng Khương Nhiên không dừng lại. Anh ôm cô, bởi vì động tác của anh mà nước không ngừng dâng trào, bờ vai, đôi má của cô cũng bị bot nước văng lên thấm ướt.

Mãi cho đến khi Lưu Diệp đói bụng đến trong bụng phát ra những tiếng “ùng ục”, hai người mới lên thang máy trở lại biệt thự.

Com tối ăn xong rất nhanh. Lưu Diệp có thể cảm nhận được, trong lúc ăn com, Khương Nhiên một mực nhìn cô, dùng chân đụng chân của cô.

Thân thể của cô bởi vì đụng chạm của anh mà run rẩy.

Cô không biết cơ thể mình hồng lên là bởi vì suối nước nóng hay là bởi vì động tình. . .

Chỉ là không biết vì sao, lúc làm ở trên giường, Lưu Diệp vẫn cảm thấy đau.

Cuối cùng hai người lại vào thang máy, chạy đến suối nước nóng làm một lần.

Thẳng đến khi Lưu Diệp kiệt sức mà hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Lưu Diệp đã nhìn thấy mình ở trên giường. Cô mơ mơ màng màng dụi dụi con mắt, mới chợt nhớ tới tối hôm qua mình quá mệt mỏi, hình như làm được một nửa liền ngủ thiếp đi.

Cô có chút khó xử, cái này.

Làm gì có ai làm được một nửa lại ngủ thiếp đi. Cô cũng không dám nghĩ đến nét mặt của Khương Nhiên là dạng gì.

Cô nhanh chóng ngồi dậy mặc quần áo.

Trong đầu cũng loạn cả lên, có điều thân thể lại rất thoải mái, không biết là do suối nước nóng hay do đâu, ngay cả da cũng trơn nhẵn.

Khi cô rửa mặt còn cố ý nhìn vào gương, liền nhìn thấy chính mình trong gương, sắc mặt hồng hào, khí sắc đặc biệt tốt.

Cô hít sâu một cái.

Đợi đến khi mặc đồ ngủ đi ra, chỉ nghe thấy Khương Nhiên đang nói gì đó với Quan Chi ở bên ngoài.

Lập tức, Lưu Diệp cảm thấy cũng có chút kỳ lạ. Tuy Khương Nhiên đối xử với cấp dưới không tệ, nhưng Khương Nhiên là người rất ít nói chuyện phiếm với cấp dưới, lại còn là những chuyện như đi săn.

Lúc này cô chỉ đứng ngoài cửa để nghe, Khương Nhiên quả thật như biến thành người khác, cách nói chuyện kia quả thật xứng đáng với hai chữ lái nhái.

Khi nhìn xuyên qua khe hở ở cửa, cô nhìn thấy Quan Chi cũng có dáng vẻ giống như cô, quả thật đều là đáng về bị hù dọa.

Không chỉ có Quan Chi mà mấy cánh vệ ở bên cạnh đều đang run run rẩy rẩy. Mặc kệ Khương Nhiên nói đến mức khí thế ngất trời, nhưng cũng không có một ai dám tiếp lời.

Bởi vì tất cả mọi người cảm thấy Khương Nhiên. . . . Không bình thường. . . .

Lưu Diệp biết mình không thể trốn tránh, cho nên sau khi nghe một hồi, rút cuộc thì cô vẫn cẩn thận đẩy cửa ra.

Có lẽ Khương Nhiên nghe được tiếng mở cửa, lúc anh quay đầu lại, đã nhìn thấy Lưu Diệp đang mặc đồ ngủ.

Quần áo Lưu Diệp mặc luôn rất bảo thủ, ở thế giới này toàn nam giới, cô vẫn luôn rất chú ý.

Nhưng dù là như vậy, vẫn lộ ra dấu hôn ở trên cổ.

Hơn nữa không riêng gì cổ, ngay cả cánh tay cũng có một chút.

Lúc ấy cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng bây giờ xem ra, quả thật cổ Lưu Diệp có chút thâm không nở nhìn.

Hơn nữa, nghĩ tới tối hôm qua giữa hai người xảy ra những chuyện kia, Khương Nhiên chột đỏ mặt.

Ngay cả Quan Chi ở bên cạnh anh cũng phát giác ra không khí lung túng giữa hai người.

Những người đó vội vàng thức thời rút ra.

Chờ bọn họ vừa đi, toàn bộ không gian cũng chỉ còn lại có hai người.

Lưu Diệp cảm thấy rất xấu hổ.

Cô do dự, đang suy nghĩ xem nên nói gì, Khương Nhiên đã lên tiếng hỏi: "Đói bụng rồi sao?"

Lưu Diệp gật đầu một cái, Khương Nhiên chỉ vào bữa ăn sáng ở bên cạnh.

Đợi khi cô đi qua, liền bị Khương Nhiên kéo lại.

Anh rất tự nhiên mà kéo Lưu Diệp vào trong lòng ngực, để cô ngồi trên đùi của mình.

Tựa cằm lên đầu cô, anh quan tâm hỏi: "Tối hôm qua bị đau sao?"

Lưu Diệp xấu hổ lắc đầu, không rõ vì sao bản thân lại có cảm giác như bản thân vừa trải qua đêm tân hôn.

Hơn nữa trước kia không phải chưa từng làm!!

Hiện tại lại cảm thấy cả hai giống như vợ chồng mới cưới, có phải cô bị làm sao rồi không!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 55

Lưu Diệp cảm thấy thật là thần kỳ, cô không biết quan hệ giữa mình và Khương Nhiên đã trở nên hòa hợp như thế bằng cách nào.

Chẳng lẽ lại nói hai người là từ quan hệ tình dục, quan hệ tình dục...

Việc hòa hợp xx trong cuộc sống rất có lợi để xây dựng gia đình đoàn kết, xã hội ổn định...

Thậm chí còn bớt sung, giảm đau, có công hiệu giúp bình tâm, tĩnh khí*?

*Bình tĩnh

Lưu Diệp ngồi trên đùi Khương Nhiên, mơ mình được ăn điểm tâm, chỉ là vào lúc ăn cơm còn bị người khác ngắm nghía như vậy thì thật kỳ quái!

Ăn điểm tâm, cô ăn cháo kèm với dưa muối, anh không cần phải nhìn cô đăm đăm thế chứ!

Cũng đâu phải là đang tham quan vườn bách thú, ngắm nghía gấu mèo bẽ truc xanh vào sáng sớm...

Hơn nữa, anh có biết là bản thân anh rất đẹp trai hay không!

Cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy, cô sẽ rất khản trương đó! Như vậy nhìn chăm chăm nàng, nàng sẽ rất khản trương hùng không! !

Lưu Diệp ăn mà không biết món ăn có vị gì, chỉ cảm thấy cả người mình cực kỳ căng thẳng.

Cánh tay của Khương Nhiên còn cố tình vuốt ve trên người cô, chạm vào cô.

Cả người cô ngứa ngáy vô cùng, ngay cả cơm cũng ăn không vô.

Cô biết anh đã kích động rồi.

Ngay cả cô cũng bị anh sờ đến mức tê tê... N

Trước kia còn chưa thấy thống khổ, sau khi trải qua rồi liền giống như thông suốt... Chỉ là cảm giác này biến đổi nhanh quá.

Cho nên mới nói... đây là sự chiêm nghiệm của xử nam – xử nữ sao?

Sau đó càng không thể không chế?

Lưu Diệp ăn điểm tâm xong xuôi, bởi vì thời gian vẫn còn, Khương Nhiên nhanh chóng đưa cô tới suối nước nóng.

Hơi nước xen lẫn khí trời trong một không gian được che kín, Lưu Diệp mới đó đã bị Khương Nhiên lột sạch áo quần.

Ánh đèn soi sáng cả sơn động, khiến cho người ta có cảm giác lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh. Và lại, vẻ ngoài của Khương Nhiên xuất sắc như thế, mái tóc anh lại ướt sũng vào lúc này, đôi mắt vốn dĩ sắc bén cũng ánh lên sắc màu ấm áp.

Theo như Lưu Diệp thấy, cảnh tượng trước mắt hết như một người trong bức tranh thủy mặc... đẹp đến mức khiến tim người ta đập nhanh.

Hơn nữa, khung cảnh này lại quá đẹp.

Lưu Diệp có cảm giác như đang cùng người ta quay phim cấp 3, tất cả động tác đều được chiếu rọi dưới ánh sáng dịu dịu, ngay cả vẻ mặt, hơi thở cũng mềm mại, triền miên...

Nhưng mà thực tế lại quá mạnh mẽ! Trong bộ phim này, thân thể của cô bị Khương Nhiên không ngừng đánh phá sâu vào bên trong.

Bởi vì quá ngượng, cô không nói được lời nào, chỉ có thể dựa theo bản năng mà ôm chặt lấy Khương Nhiên.

Cả người khoan khoái dễ chịu, hết như “thực tùy tri vị”.

*Thực tùy tri vị - nghĩa gốc là “cốt tùy có hương vị ngon, ăn vào rất tuyệt, sau đó còn muốn nếm thử một lần nữa” □ Làm một lần còn chưa đủ, làm thêm lần nữa.

Trước kia, Khương Nhiên làm rất nhiều chuyện quá đáng với cô. Tình dục gì chứ? Mười sáu cách yêu này quả thực giống như làm xiếc ảo thuật, cho dù là động tác nào cũng rất phở ở phần góc độ. Bây giờ, động tác của hai người là động tác nguyên thủy nhất...

Nhưng cũng là động tác triền miên nhất.

Lưu Diệp rốt cuộc cũng hiểu rõ, tất cả mọi chuyện đều có trình tự rõ ràng, động tác kinh điển mãi là động tác kinh điển, bắt đầu từ nó sẽ thao tác cực dễ dàng, thích hợp cho những người mới bước vào lĩnh vực này.

Quan trọng hơn dù làm gì, đồng đội ở hạng mục này cũng cần phải phối hợp...

Nếu như thực lực có sự cách biệt quá lớn sẽ phải nỗ lực để phối hợp với bên yếu kém hơn...

Lúc này, Khương Nhiên cũng thông cảm cho sự mềm yếu của cô, không để cô làm ra những động tác khó mà tưởng tượng được, cô không cần vận vẹo vòng eo hay đá chân.

Chỉ là vừa mới ăn xong đã vội “làm”, bụng cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Hơi nước bốc lên cũng khiến người ta khó chịu, mê mê trầm trầm*. Lư Diệp không biết đã “làm” qua bao lâu, cô cảm thấy thân thể không còn thuộc về mình nữa, cuối cùng Khương Nhiên cũng buông cô ra.

*Hỗn loạn miên man/Đầu óc không tỉnh táo

Lần này, Khương Nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, mang theo cả tấm thảm.

Thấy cô thở hổn hển, anh liền đặt cô lên trên thảm, dùng thảm để bọc lấy cô.

Trong lúc cô nằm nghỉ trên bờ, Khương Nhiên ra sức học bơi dưới nước.

Mái tóc Lư Diệp ướt sũng. Bởi vì ở gần suối nước nóng, có hơi nước bốc lên và thấm mềm, cô không cảm thấy lạnh chút nào.

Cô dùng tay chống đỡ thân mình, nhìn chằm chằm Khương Nhiên ở trong nước.

Lư Diệp thật sự lo lắng cho anh. Lúc nhỏ, anh bị nước dọa sợ, sao đột nhiên lại hết sợ được? Nghe ý tứ trong lời nói của anh, cô có cảm giác giống như chỉ cần anh để đầu chạm nước thì sẽ cảm thấy ngộp, khó chịu.

Chỉ là thấy ý của Khương Nhiên như thế, xem ra anh thật sự muốn học bơi.

Đúng vào lúc anh để đầu mình chạm nước, chưa tới một giây, anh đã ngẩng đầu dậy, sắc mặt không tốt cho lắm.

Xem ra, ở trong nước sẽ bị ngộp, đối với anh mà nói thật sự quá khó.

Lư Diệp đứng ở trên bờ, vội gọi anh.

Khương Nhiên lội nước để bước tới bên cạnh cô. Nước dâng ngang thất lưng anh, trên người anh có rất nhiều vết sẹo.

Vì cứu cô, lưng anh đã từng bị thương rất nặng.

Nhưng mà vết thương trên người anh rất nhiều, Lư Diệp không nhìn rõ cụ thể là chỗ nào.

Cô dùng tay sờ lên phía sau lưng anh.

Hai người dựa vào gần nhau như thế, ngay cả hơi thở cũng phả vào người đối phương.

Ngón tay cô trượt xuống chậm chậm, rốt cuộc cũng rơi vào trong nước, cầm lấy ngón tay anh. Nước ấm quá, lòng bàn tay anh còn nóng hơn cả nước.

Cô nhìn vào mắt anh, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, không biết vì sao cuối cùng lại tự mình hôn anh.

Môi giao hòa, đầu tiên là chạm vào nhẹ nhàng, sau đó cái hôn mới dần dần trở nên kịch liệt, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Khương Nhiên kéo vào trong nước.

Mãi đến khi lần hôn này dừng lại, Lư Diệp mới nói, “Em dạy anh bơi nha...”

Cô chưa từng nghĩ mình có thể dạy Khương Nhiên điều gì, nhưng bây giờ, cô quả thật là đang dạy anh, mà anh cũng rất nhẫn nại để nghe cô giảng giải. Khung cảnh này ấm áp làm sao, hết như trong một giấc mộng.

Khuôn mặt cô ửng hồng, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc để nói về những điều tâm đắc khi bản thân mình bơi lội. Cô không biết phải hệ thống việc học như thế nào, năm đó nghỉ hè, thông báo lớp học, cô từng học được một ít về kiểu bơi tự do.

Thật ra thì từ lúc đầu vào học đã không lấy gì làm tiêu chuẩn, chỉ là không để mình chìm xuống mà thôi.

Làm thế nào để nín thở trong nước khi bơi, cô nói có hơi lộn xộn.

Nhưng Khương Nhiên lại hiểu ra rất nhanh. Lúc cô tập cho anh nín thở, cô và anh đã cùng nhau lặn xuống nước.

Khương Nhiên lại hôn cô ở trong nước thêm một lần nữa.

Thế này đâu phải là học, Lư Diệp thấy anh rõ ràng là đang tán tỉnh cô...

Cô chợt hiểu ra vì sao người ta hay hình dung đôi tình nhân như sen tịnh đế.

Cô và Khương Nhiên ở trong nước giống y như vậy.

Vừa vui cười, vừa tán tỉnh nhau...

Dần dần, Khương Nhiên học được cách bơi lội, hơn nữa cuối cùng còn bơi tốt hơn so với Lư Diệp.

Đội Lư Diệp trở lại bờ nghỉ ngơi, thả tay vào trong nước, Khương Nhiên đã có thể bơi nhẹ đến gần ngón tay cô.

Ngẫu nhiên, anh còn có thể cố ý bật dậy để hôn lên má cô, sau đó lại nhanh chóng bơi đi.

Lư Diệp không nhớ rõ ngày đó bọn họ đã “làm” bao nhiêu lần, chỉ biết rằng vào thời khắc cuối cùng, cả người cô giống như tan tác, đôi chân mềm hẫng đi.

Lúc đi lên đi xuống cầu thang vẫn là Khương Nhiên công cô.

Tóm lại là vì được Khương Nhiên công quá nhiều, trên đường về, Lư Diệp khó mà quan sát son động cho kỹ càng.

Nhưng sau đó, cô liền phát hiện một vài chữ được khắc trên vách đá trong động.

Lư Diệp cảm thấy kỳ quái, cô nhìn không được mà đưa tay sờ lên mấy ký tự khắc trên đá. Nét chữ thật đẹp, có thể nhìn ra lực tay của người khắc rất lớn, hơn nữa chữ viết cũng cực kỳ tốt.

Trải qua biết bao năm tháng, tuy rằng nét chữ đã mờ đi, nhưng khi dùng tay sờ vào, cô vẫn có cảm giác người viết đã khoa tay múa chân vào lúc đó. Ở đã trải qua này năm tháng sau, tuy có chút mơ hồ, khả năng sờ lời nói vẫn là có thể cảm giác được này khoa tay múa chân.

"Đây là chữ mà năm đó Thanh Hầu đã để lại." Khương Nhiên thoải mái nói cho cô biết.

Lư Diệp lại thấy kỳ quái, "Thanh Hầu là ai?"

"Chính là Hầu Gia mà mọi người nhắc đến." Khương Nhiên nói thẳng, không hề câu nệ.

Người này... Lư Diệp có nghe người ta nói cái gì mà Hầu Gia Hầu Gia, suy nghĩ nửa giây, cô mới phản ứng kịp. Khương Nhiên hẳn sẽ không đề cập đến Hầu Gia bằng cách gọi tôn kính, bởi vì dựa theo địa vị mà nói, hình như Khương Nhiên và Hầu Gia có quan hệ vừa cạnh tranh vừa hợp tác?

Cô cảm thấy có chút tò mò, "Sao hẳn lại khắc chữ ở nơi này?"

"Lúc Hầu Gia quyết định quyền hết toàn bộ tài sản của mình ra ngoài, Khương Nhiên của kiếp trước đã từng mời hẳn làm khách du lịch."

Chuyện như vậy càng thần kỳ hơn, Lư Diệp còn tưởng rằng quan hệ giữa hai người này luôn luôn là quan hệ cạnh tranh.

Cần phải giúp cô giải thích mối nghi hoặc, Khương Nhiên bình thản nói tiếp, "Nghe nói Thanh Hầu ở vùng này và Khương Nhiên là bạn bè rất tốt."

"Luôn luôn như vậy sao?" Lư Diệp hỏi một câu.

"Không hẳn." Khương Nhiên cười, nói cho cô biết, "Sau khi sống lại, con người cũng không giống như lúc trước, tính cách lẫn thói quen đều khác biệt, mối quan hệ có lẽ sẽ trở nên ác liệt, ngay cả mình ước* năm đó cũng không còn nữa."

*Hiệp ước đồng minh

Lư Diệp nhớ tới người kia, trong lòng cô cũng rất lo lắng, lỡ như thật sự có một Hầu Gia nhảy ra, đòi chơi 3P thì phải làm sao bây giờ... (trong trường hợp này là 2 anh với 1 chị đó)

Cô rất muốn hỏi một câu, liệu đến lúc ấy, anh có làm theo mình ước hay không?

Nhưng nghĩ đến ánh mắt Khương Nhiên đang nhìn mình, Lư Diệp bỗng cảm thấy câu hỏi này thật ngốc.

Cô nhẹ nhàng lồng bàn tay mình vào trong lòng bàn tay của anh.

Khương Nhiên có thói quen dùng ngón tay vẽ loạn vào lòng bàn tay cô.

Cảm giác này tê tê đại đại.

Sau khi trở về phòng, Khương Nhiên và cô cùng nằm trên giường nghỉ ngơi.

Tay anh đặt lên thân thể cô, vuốt ve cô.

Cô nghe thấy hơi thở của anh.

Hai người cũng không biết mình muốn nói gì. Sau một hồi lâu như vậy, thân thể dần trở nên hài hòa, hưởng thụ tình dục.

Nhưng cả hai lại chẳng nói gì cả, bởi vì họ không muốn phá vỡ sự bình yên hiếm có hiện tại.

Bọn họ chỉ vuốt ve đối phương mà thôi.

Trên đường trở về, nhân viên đi theo đều phát hiện cả hai đã hoàn toàn khác lúc trước.

Trước kia một người đi bên phải, một người đi bên trái, hơn nữa còn giống như sợ truyền nhiễm cho nhau, nhưng sau một chuyến hành trình, thân thể bọn họ tựa như gắn kết lại với nhau.

Lưu Diệp luôn nói nhỏ cái gì đó với ông chủ của họ, ông chủ thường sẽ cúi xuống, lộ ra ý cười.

Hơn nữa, khi xe chạy được nửa đường, ông chủ còn rất chu đáo khi để cho xe ngừng lại ven đường, nghỉ ngơi một lát.

Bởi vì bà chủ không quen với tốc độ chạy quá nhanh của xe...

Nhìn ông chủ và bà chủ ở cạnh nhau, nhìn vậy là đủ rồi, đám nhân viên tròn tròn cả mắt.

Chuyện này quá khó tưởng tượng, hơn nữa còn khiến người ta nổi da gà!

Vì đi một chút lại ngừng, khi đoàn xe chạy về liên bang, sắc trời đã tối mịt.

Đợi đến khi vượt qua khu nhà của giới thượng lưu, Lưu Diệp liền cảm thấy tình hình có gì đó kỳ lạ.

Dường như bao nhiêu chuyện vui chuyện mừng từng xảy ra đều bắt nguồn từ dải lụa màu này.

Hơn nữa, lúc cô ngồi ở trong xe đã nhìn thấy một tòa nhà chọc trời ở cách đó không xa, trên đó có hình ảnh bốn chiều của một người khổng lồ.

Đó là một người phụ nữ mặc áo quần lộng lẫy, trang sức hoa lệ. Tuy ngũ quan quá nhỏ để nhìn thấy ở phạm vi này, nhưng khi nhìn lại cẩn thận, Lưu Diệp chợt phát hiện một điều... đó không phải là hình cô sao?!

Hơn nữa, người ở trên hình còn đội vương miện!!!

Bên trên có đủ màu đủ dạng vàng ngọc, châu báu!

Quá thần kỳ!

Hình như phía sau đầu còn có một cái vòng lơ lửng!

Vòng tròn ấy cứ lóe sáng, lóe sáng!

Đặc biệt chính là hình ảnh thánh mẫu chiếu sáng rạng rỡ muôn nơi!

Lưu Diệp tròn mắt, há hốc mồm. Âm thanh bên ngoài chợt giống như sóng xung kích, không ngừng có tiếng gầm tiến lên lại.

Ồn ào quá đi mất, cái gì mà nữ vương vạn tuế, thánh mẫu vạn tuế...

Lưu Diệp cảm thấy mơ hồ.

Cô liếc nhìn lên trời, quả nhiên thấy trên đó bắt đầu gây sức ép, vô số máy bay truyền thông hết như máy bay chiến đấu, bọn họ vừa săn tin vừa chụp hình.

Cô tròn mắt, không ngờ tin tức mình trở thành nữ vương lại truyền nhanh như vậy.

Đây chính là phiên bản nâng cấp của việc khoác áo hoàng bào sao?

Trước đó, cô định thương lượng với Khương Nhiên rằng cô không muốn làm nữ vương, ép buộc làm gì...

Nhưng bây giờ, thấy tình huống như vậy, hai mắt Lưu Diệp đều trở nên mờ mịt rồi.

Cho dù là khu người giàu hay khu người nghèo ở, Lưu Diệp đều nghe thấy tiếng gọi âm ỉ của người ta, tiếng gọi kèm theo nước mắt tràn mi vì quá vui mừng...

Cô cảm thấy đây không còn là vấn đề mở một ngón tay vàng mà là cả một bàn tay vàng!!!

Xe chạy một đường trở về địa bàn quân đội của nhà họ Khương như dự định.

Ngày thường, mỗi khi xe trở về, Quan Chi đều nhảy xuống mở cửa xe cho Lư Diệp.

Nhưng hôm nay, anh ta vừa bước ra đã thấy ông chủ rời khỏi xe, mở cửa cho bà chủ.

Ngay sau đó, Lư Diệp bật ra như một con nhỏ, hai người họ dán vào nhau như keo dán vụn, tay nắm tay rất tự nhiên.

Nhưng mà đội quân thứ hai nghênh đón bọn họ lại giống như có gì đó khó nói.

Họ đứng cúi chào, chưa xảy ra cái gì, nhưng ngay từ đầu, Lư Diệp đã lưu ý đến bước chân của họ, trông chúng rất kỳ quái, chân thấp chân cao.

Nếu chỉ có một hai người thì cô sẽ không nghĩ lung tung, vậy mà lại tới hơn mười người đều mắc phải một căn bệnh, dường như Sở Linh cũng nhìn sang hướng khác, không dám nhìn cô...

Lư Diệp tức thì có dự cảm không tốt...

Xem ra, kẻ to gan, ngốc nghếch thích sử dụng sản phẩm Tam Vô không chỉ có một mình Khương Nhiên!

Đây là quân đoàn thứ hai quân đoàn bị sản phẩm Tam Vô tiêu diệt...

Cô đưa mắt nhìn Khương Nhiên, không biết có phải anh cũng chú ý tới rồi không.

Chỉ là thấy vẻ mặt anh vẫn bình thản, lời kẻ tiếp mà anh thốt ra cũng có hơi bất thường.

Lư Diệp chợt nghe tiếng anh nói rất nhẹ, bảo Sở Linh sắp xếp khóa huấn luyện cho quân đoàn, ngoài ra còn có vượt qua chướng ngại vật, hành quân gấp rút, vác nặng rồi chạy cự li dài...

Đội đến khi đám người Sở Linh chịu chết, cùng nhau chạy bước thấp bước cao, Lư Diệp nhận không được liền nói thảm một câu, “Ồi... Như vậy có phải là rất...”

"Huấn luyện bình thường mà thôi." Khương Nhiên lời kéo tay cô, giống như muốn tranh công vậy, “Lại đây, anh dẫn em đi xem bể tắm mới.”

Lư Diệp quả thật bội phục Khương Nhiên, đầu óc nghĩ gì vậy, hành động gì nữa đây!

Đội đến khi tới Hạ Cung, cô liền nhìn thấy bể tắm cường điệu và mấy vật dụng tình dục.

Hai ngày gần đây, cô và Khương Nhiên quả thực như hình với bóng, không ngờ trong lúc cấp bách, anh cũng có thể sắp xếp chu đáo vì cuộc sống thành thoi sau này như vậy!

Mà lại có thể sắp xếp chuyên nghiệp như thế!

Quả nhiên là suy nghĩ của người lãnh đạo!

Một ngày cũng không được phép trễ!

Nhưng mà chuyện đời khó ai ngờ, đúng lúc Lư Diệp đang chuẩn bị thay quần áo, cô chợt phát hiện tình huống của mình cực kỳ không may...

“Dì cả” chết người đã tới sau tuần trăng mật.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 56

Editor: Mèo TM

Beta: Thiên Y

Chờ đến khi Khương Nhiên xử lý công việc xong, vội vàng muốn trở về sử dụng thử các chức năng của bồn tắm mới thì Lư Diệp liền nói cho anh nghe tin không vui này.

Về mặt của Khương Nhiên y như bị người ta cho uống thuốc chuột.

Trước kia Lư Diệp rất sợ về mặt này của anh. Nhưng giờ có thể nhìn thấy được Khương Nhiên như thế này thì không cần phải sợ nữa, ngược lại cô

còn muốn vò xù tóc anh rồi cười ằm lên.

Hai người họ đều đã nếm trải qua cảm giác khoái hoạt đó, quả thực là càng ăn càng nghiện, làm sao Khương Nhiên có thể nhịn được khi bị kích thích như thế. Vì vậy, bộ phận nào đó của cơ thể anh đã rục rịch muốn tỉnh dậy.

Khương Nhiên cũng không còn cách nào, đành phải làm một chút động tác thân mật nhẹ nhàng với cô.

Nhưng cô nam quá nữ bị kích tỉnh thì khác gì súng đã lên nòng, cho dù muốn đắp chăn nói chuyện thuần túy cũng khó mà làm chủ được cơ thể thành thật của mình.

Hai người vừa mới hâm nóng sơ qua một lát thì dường như Khương Nhiên đã không nhịn được nữa, đột nhiên bò lên đè cả cơ thể lên người Luru Diệp.

Luru Diệp căng thẳng muốn chết luôn, rất sợ anh sẽ bắt mình phục vụ anh nữa.

Rốt cuộc căng thẳng hồi lâu cũng không tiến triển thêm gì, lại thấy Khương Nhiên chỉ kéo tay cô sờ vào vật đang cương cứng nóng hổi của mình.

Cô đỏ mặt, lại càng ngại ngùng, vội núp vào trong chăn.

Khương Nhiên cũng chui vào theo, quần áo của hai người dần dần được cởi ra bớt.

Luru Diệp sống chết nắm chặt lấy quần ngủ của mình, chờ cho đến khi Khương Nhiên bình tĩnh một chút.

Cô không dám nhìn mặt của Khương Nhiên luôn.

Cô không ngờ mình cũng có ngày động-tâm-với-mỹ-nam.

Có lẽ là sợ mình sẽ lại không kèm chế được, Khương Nhiên im lặng nghỉ ngơi một lát, sau đó rủ cô chơi game với mình.

Lần đầu tiên Luru Diệp biết bức tường bằng thủy tinh trong suốt đó còn có thể làm màn hình trò chơi được. Ở thế giới của cô cũng có một số trò chơi lập thể như là đánh bóng bàn, đánh golf, sau đó trên màn hình sẽ lập tức hiện ra kết quả trò chơi. Nhưng theo cảm giác chân thật mà nói, đương nhiên ở đây hiện đại hơn nhiều. Những hình ảnh trong trò chơi này tạo cho người ta có cảm giác như đang lạc vào một thế giới khác vậy.

Hơn nữa, âm thanh cũng sống động hơn nhiều.

Lúc trước, Khương Nhiên chỉ cô chơi trò xạ kích, đáng tiếc Luru Diệp không biết chơi, đánh nhau loạn xạ hết lên.

Chủ yếu là đánh vào phía sau con mồi, hiệu ứng máu me văng tung toé cực kì chân thực, ngay cả hình ảnh con mồi ngã xuống, giấy chết cũng y như thật.

Luru Diệp vừa nhìn thấy cảnh này cũng có hơi ón, cuối cùng có nói thế nào cũng không chịu chơi.

Nhưng tình huống bây giờ có hơi đặc biệt, những trò vận động mạnh cô cũng không chơi được. Cuối cùng Khương Nhiên nói sẽ dạy cô chơi một loại trò chơi đánh cờ. Nhưng mà vừa nghe thấy quy tắc thì Luru Diệp đã muốn đập đầu ngất luôn.

Cuối cùng Luru Diệp nhớ tới cờ carô, liền hỏi Khương Nhiên có muốn chơi đơn giản một chút hay không.

Chỉ là Luru Diệp cảm thấy mình khó có thể thắng được Khương Nhiên.

Bởi vì Khương Nhiên vẫn luôn chê cô ngốc, còn nói cô đầu to óc như trái nho. Năm đó lúc đi học, cô chơi cờ carô cũng không giỏi lắm.

Cũng không biết Khương Nhiên là do mới biết chơi hay muốn giở trò gì mà đều thua dưới tay cô.

Lần này Luru Diệp vui như mở cờ trong bụng, chạm nhẹ ngón tay lên màn hình cảm ứng, mỗi một bước đi đều ngẩng đầu nhìn Khương Nhiên.

Mặt mày hớn hở như đang cực kì đắc ý.

Mỗi lần Khương Nhiên đi một bước cũng sẽ nhìn lại cô, còn lấy tay sờ sờ tóc cô nữa.

Cô cũng bị hành động này của anh tác động, cũng duỗi tay ra sờ, chỉ là cô không sờ tóc Khương Nhiên, mà sờ sờ vành tai của anh.

Trời vừa chập tối, Luru Diệp chợt cảm thấy đau bụng.

Mỗi khi đến kì kinh nguyệt cô đều bị đau bụng. Lần này bà di đến thăm, có thể kéo dài đến tối mới lên cơn đau, cũng coi như vẫn còn may mắn.

Lúc trước cô đều cố chịu đựng, nhưng bây giờ có lẽ là được cưng chiều thành quen, nghĩ nghĩ một hồi Luru Diệp vẫn quấn chặt mình trong chăn.

Muốn uống nước, cô sẽ hỏi dò: “Khương Nhiên, có thể phiền anh rót ly nước giúp tôi không... Tôi muốn uống nước...”

Vì vậy rất nhanh nước được đưa tới.

Động tác của Khương Nhiên rất mau lẹ.

Lưu Diệp ôm chầm nhìn mặt Khương Nhiên cười cười.

Lúc ăn cơm tối, đột nhiên Quan Chi đi vào mang theo vẻ mặt căng thẳng. Bình thường, Quan Chi muốn nói gì cũng không ngại khi có mặt cô.

Nhưng lúc này Quan Chi như có chuyện gì khó nói, đi đến gần bên tai Khương Nhiên nói nhỏ gì đó.

Sau đó Lưu Diệp nhận thấy vẻ mặt bình tĩnh trước giờ của Khương Nhiên thoáng thay đổi.

Khương Nhiên cũng không nói gì, vẫn giữ vẻ mặt bình thường, chỉ cầm áo khoác lên vừa mặc vào vừa nói với cô: “Vợ à, anh có việc phải ra ngoài, em ăn cơm tiếp đi, anh sẽ về muộn một chút...”

Nói xong Khương Nhiên liền đi theo Quan Chi ra ngoài.

Trong lòng Lưu Diệp cảm thấy có gì đó không đúng. Chờ cho Khương Nhiên vừa đi khỏi, cô lập tức mở tivi lên xem.

Hiện tại Khương Gia Quân được chú ý như vậy, đoán chừng nếu như có xảy ra chuyện gì lớn thì tivi đã đưa tin tức hết rồi.

Sau đó Lưu Diệp thấy Mậu Ngạn Ba trên tivi.

Mậu Ngạn Ba lấy thân phận bảo tồn phụ nữ, đang bày ra vẻ mặt đắc ý nhìn thẳng vào màn hình nói: “Đúng vậy, chúng tôi đã tìm được Hầu Gia. Trước mắt chúng tôi đang hợp tác với Khương Gia Quân khai thông ở bên trong, hi vọng bọn họ có thể tuân thủ theo tuyên bố công khai lúc trước...”

Lưu Diệp đứng trước màn hình tivi, mặt thối dần ra. Đúng là làm việc nhanh như thánh mà!

Mậu Ngạn Ba thật đúng là từ trong góc xó đó tìm được Hầu Gia rồi!

Sau đó ống kính máy quay di chuyển qua một người thanh niên được cho là thanh tú đang từ từ bước ra đèn chiếu. Phải nói là gương mặt giống được năm sáu phần, chỉ là người này, Lưu Diệp và những người này đều là người quen, cho nên rất dễ dàng phân biệt được đâu là người quen đâu là quân cờ.

Rõ ràng người này không đủ khí chất, cũng không phải khí thế này.

Nếu muốn so sánh thì cũng chỉ có gương mặt là giống thôi.

Nhưng Hứa Hầu Gia tái sinh như thế nào?

Trong nháy mắt Lưu Diệp cảm thấy thật nhức đầu, đúng là chuyện này vừa lắng xuống, chuyện khác đã ập tới mà...

Khi cô định quay về bàn tiếp tục ăn cơm thì nghe thấy người phát ngôn của Khương Gia Quân đang cực kì nghiêm túc trả lời các câu hỏi của Chính phủ đặt ra.

Lưu Diệp chỉ thấy người phát ngôn bày ra dáng vẻ quân nhân gương mẫu, trình bày một cách ngắn gọn súc tích về quan điểm của Khương Gia Quân về việc phá án không có hiệu quả của đoàn người Mậu Ngạn Ba, sự nghi ngờ về thân phận của Hầu Gia lần này, cộng thêm lời tuyên bố của Khương Nhiên. Trong lần tuyên bố công khai lần trước anh có nói, không phải anh là người nói mà không giữ lời, nhưng anh muốn sau khi tự mình xác thực được thân phận thật sự của đối phương thì mới thực hiện trách nhiệm của mình. Mà cách duy nhất có thể chứng minh được thân phận của đối phương là...

Lưu Diệp có thể tưởng tượng được vẻ mặt lưu manh của Khương Nhiên khi nói ra câu nói đó là như thế nào.

Mặc dù đó là lời nói vô cùng nghiêm túc, nhưng nếu phân tích cận kề, thì đây là câu nói con mẹ nó giăng bẫy sẵn hết rồi, khinh bỉ phi phi!

Mà điều đáng khinh bỉ hơn nữa đó là, dù là con la hay con ngựa gì cũng bị lời ra hết!

Những phân tích của chuyên gia, những khảo sát cảm nghĩ của người dân về chuyện này lần lượt hiện ra phía dưới màn hình. Lưu Diệp cũng không thêm xem tiếp, đoán chừng người dân sẽ không tán dương câu trả lời của Khương Nhiên. Trước đây danh tiếng Khương Nhiên đã kém rồi, kể từ khi có cô thì ở trong mắt người thường, nhất định Khương Nhiên càng thêm bá đạo.

Cô im lặng tiếp tục ăn cơm.

Chờ khi Khương Nhiên trở lại, anh cũng không nói với cô chuyện đã xảy ra, ngược lại còn hỏi cô buổi tối ăn gì, ăn có ngon không.

Lưu Diệp cũng nói hết với Khương Nhiên.

Chờ đến khi đánh răng rửa mặt xong, lúc lên giường, cô liền chủ động ôm Khương Nhiên. Cơ thể anh rất ấm áp, bàn tay càng ấm hơn, áp vào bụng cô vừa đúng có thể thay túi chườm làm giảm cơn đau bụng.

Chỉ là Khương Nhiên không thể hiểu được tại sao con gái khi đến kì kinh nguyệt thì sẽ bị đau bụng.

Đau bụng như thế nào, tại sao lại đau? Với những câu hỏi này, lúc hai người nằm ôm nhau trên giường, Luru Diệp đã phổ cập kiến thức cả buổi trời mà anh nghe cũng không hiểu.

Khương Nhiên hỏi không ngừng: “Là giống như bị dao chém hay như bị dao đâm...”

Loại chuyện này không tự mình trải qua thì thật sự rất khó để hiểu được, Luru Diệp không còn cách nào khác. Mỗi lần bà đi đến thăm thì chân cô sẽ bị lạnh, vì vậy cô liền đưa chân mình để lên trên bụng của Khương Nhiên, nói: “Chính là bụng bị lạnh như vậy nè...”

Khương Nhiên không tránh đi, ngược lại còn vén áo ngủ lên một chút, để cho chân cô áp sát bụng mình.

Cả người Khương Nhiên y như tấm sắt dày, dù là bụng cũng có cơ bụng cực kì rắn chắc.

Mỗi một lần anh hít thở, cô đều có thể cảm giác được.

Trước kia cảm thấy anh vai u thịt bắp, bây giờ sau khi có chút quan hệ thân mật, Luru Diệp mới nhận ra cơ bụng sáu múi của người đàn ông trưởng thành lại gọi cảm hấp dẫn như vậy.

“Vậy...” Sau một hồi im lặng, bỗng nhiên Luru Diệp chủ động lên tiếng. Cho dù bị Khương Nhiên mắng là ngốc thì cô vẫn muốn nói chuyện đứng đắn với anh một chút.

“Chuyện của Hầu Gia, anh nghĩ như thế nào...”

Lúc nói chuyện cô có nhìn vào ánh mắt của Khương Nhiên.

Ngược lại Khương Nhiên không quá bất ngờ, anh sờ sờ bàn chân lạnh lạnh của Luru Diệp. Vì không có thói quen trao đổi bàn bạc chuyện công việc với người khác, càng chưa từng báo cáo cách làm việc của mình với bất cứ ai, nên một lúc lâu sau anh mới nói: “Mậu Ngạn Ba muốn gây tiếng xấu cho anh.”

Luru Diệp ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

Khương Nhiên có chút không quen nói: “Anh sẽ xử lý chuyện này ổn thoả.”

Dù sao hai người cũng chưa thích ứng được sự thay đổi này.

Nếu như có thể yêu thì tốt. Luru Diệp nghĩ, so với việc ân ái kia thì việc chia sẻ như thế này càng làm cho người ta có cảm giác thân mật hơn nhiều.

Cô áp sát cơ thể đến gần Khương Nhiên, dùng sức ôm anh thật chặt.

Ngày hôm sau, mặc dù Luru Diệp vẫn còn khó chịu nhưng cô vẫn thức dậy thật sớm, muốn đi tìm bọn người Điện Tiểu Thất.

Trước lúc ra khỏi nhà, Khương Nhiên đã nói với cô, người của gia tộc Frueth có tặng một ít đặc sản địa phương cho bọn anh, đều để ở Sở Ngoại Vụ, cô có thể chọn một số thứ mang tặng cho bọn Điện Tiểu Thất.

Trước kia Khương Nhiên không để ý đến chuyện này. Nhưng bây giờ Luru Diệp có thể cảm thấy, người đàn ông này rất rộng lượng, cũng đã bắt đầu thay đổi tính tình từ những chuyện nhỏ nhất, rất cố gắng phối hợp với cô.

Những quà tặng kia, Luru Diệp thật đúng là cầu cũng không được.

Cô chạy đi chọn một ít đặc sản địa phương Frurth, nhờ những nhân viên an ninh giúp cô xách theo rồi mới đi tìm bọn người Tiểu Điện Thất.

Mới không gặp có mấy ngày, đến khi gặp lại Tiểu Điện Thất, Luru Diệp liền nhận thấy gần đây tên nhóc này đã lớn lên không ít, giống như là uống thuốc tăng trưởng vậy.

Đoán được là đồ ăn mang từ Khương Gia Quân, nhóc con liền chạy nhanh chạy tới quàng vai bá cổ cô.

Cô vội lấy ra những món đặc sản kia ra, như là dâng bảo vật lên cho Tiểu Điện Thất và Dã Thú.

Nhưng ngược lại Dã Thú lại im lặng không nói gì, khi nhìn thấy cô thì cũng chỉ đứng một bên quan sát.

Luru Diệp cũng tiện thể nói đến chuyện điều tra, còn nhắc đến tin đồn của tộc trưởng Frueth. Bởi vì nghe nói tộc trưởng Frueth không dễ xuất hiện ở ngoài, cô cũng kể lại chi tiết hơn, để gây cho người khác có cảm giác lạnh nhạt, ngoài việc cung cấp tiền cho Mậu Ngạn Ba thì tộc trưởng Frueth này cũng không có gì đặc biệt.

Ngược lại sau khi Tiểu Điện Thất nghe cô nói xong chợt nói: “Chỉ, thật ra thì tộc trưởng Frueth thật sự sẽ không lộ diện đâu.”

Luru Diệp tỏ vẻ kinh ngạc.

Tiểu Điện Thất vội giải thích: “Em xem qua rất nhiều báo cáo về tộc Frueth, tộc trưởng Frueth thật sự không quan tâm đến những việc đó nên sẽ không

ra mặt đầu. Em nghĩ Khương Gia Quân cũng hiểu rõ điều này, chỉ là tất cả mọi người không nói mà thôi.”

Ngược lại Lưu Diệp lại không ngờ đến việc đó, nhưng nếu vậy thì cô thật sự đã không có việc gì nữa rồi, đúng không?

Thừa cơ hội này, cô kể lại chuyện giành được vương miện cho bọn Tiểu Điền Thất và Dã Thú nghe.

Thật ra thì kể từ sau khi trở lại, cô vẫn luôn muốn nói việc này với Khương Nhiên.

Lần này, cô cảm thấy bàn tay may mắn của mình mở được thứ quá to lớn, nhưng nhìn dáng vẻ của Khương Nhiên hình như là rất vui vẻ.

Khó khăn lắm quan hệ của bọn họ mới hoà hợp được như vậy, Lưu Diệp cảm thấy thật khó nói ra. Hơn nữa, cô cũng đang do dự, dù sao đây cũng là chuyện lớn.

Một trường thôn bình thường có lẽ anh sẽ không động lòng, nhưng nếu là một nữ vương thì sao...

Chuyện này không khác gì miếng bánh từ trên trời rơi xuống, chói sáng!

Ngược lại Tiểu Điền Thất lại rất ủng hộ, cậu nói thẳng: “Chị! Em đã nói từ trước rồi, tìm chị là người thích hợp nhất. Hơn nữa, với những người thuộc Liên Ban Chính Phủ, so với việc đề Khương Nhiên làm vua thì chắc chắn bọn họ càng muốn đề chị làm nữ vương hơn...”

Lưu Diệp không ngờ Tiểu Điền Thất lại có tư tưởng này. Nhưng mà cây củi mục như cô có được không đây? Cô hoang mang nhìn về phía Dã Thú.

Khoảng thời gian gần đây, Dã Thú ngày càng chứng chắc hơn. Lúc này anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt bình tĩnh nói với cô: “Trong lòng tôi, cô chính là nữ vương thích hợp nhất.”

Nghe Dã Thú nói, cô chợt đỏ mặt ngại ngùng. Ai mà không mơ mộng muốn được làm công chúa chứ, huống chi còn là nữ vương nữa, thật là kích thích....

Hơn nữa sau đó Dã Thú còn nói về chuyện ở viện dưỡng dục. Thông qua phân tích của anh, Lưu Diệp cũng hiểu được sơ sơ. Nếu như cô có được danh hiệu chủ tịch danh dự của viện, sau đó đợi đến khi Liên Bang Chính Phủ xảy ra xung đột thì ít nhiều gì cũng sẽ có ích.

Trong lúc nghỉ ngơi, thừa dịp Tiểu Điền Thất đi thu thập tư liệu, Lưu Diệp chợt nhớ đến chuyện của Hầu Gia.

Cô nhanh chóng mở tivi lên, theo dõi tin tức trên đó.

Dã Thú cũng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông anh tuần trên tivi.

Người đàn ông kia đang bị rất nhiều phóng viên bao quanh, không một kẻ hở.

Khương Gia Quân đúng là người gây sự. Khương Nhiên bày ra vẻ mặt trùu lưu manh, lúc này đã giăng sẵn bẫy, đang buộc đối phương nhảy vào.

Lưu Diệp cũng không biết Khương Nhiên đang hù dọa đối phương hay là thế nào. Mà Mậu Ngạn Ba lại đang nhìn vào ống kính tivi, danh chính ngôn thuận nhắc lại rằng bọn họ là người văn minh, nên càng mong muốn Khương Nhiên dùng những cách văn minh để giải quyết sự kiện lần này.

“Hầu Gia không phải như vậy.” Bỗng nhiên Dã Thú lên tiếng nhận xét.

Anh ta cúi đầu. “Hầu Gia thật sẽ không bị Mậu Ngạn Ba mang ra để đùa giỡn như vậy.”

Dĩ nhiên Lưu Diệp cũng biết điều đó, nhưng khi nghe Dã Thú nói, ngược lại cô như có chút cảm giác quen thuộc.

Cô vội vàng liếc nhìn về mặt của Dã Thú, sau đó cô liền nhớ lại, đúng vậy nhỉ!

Năm đó người này cũng bị người khác mang ra để làm trò lừa đảo, nói cái gì mà Hầu Gia tái sinh, sau đó bị ông chủ Địa Hạ Quyền lợi dụng đó thôi.

Cô vội vàng vỗ vỗ tay của Dã Thú như đang an ủi: “Ai cũng có lúc đại đột mà, chỉ cần sau này đừng để người khác lừa nữa là được.”

Ngược lại Dã Thú lại thản nhiên như không, anh nhìn thẳng vào ánh mắt của Lưu Diệp.

Ở Lưu Diệp toát ra một loại cảm giác rất dịu dàng mà chỉ con gái mới có. Đây là một sự tồn tại cực kì đặc biệt trong thế giới toàn nam này, dù là về mặt hay ánh mắt, đều rất dịu dàng ôn nhu.

Bỗng nhiên anh ta không thể kiềm chế được mà nghĩ đến một hình ảnh, ánh mắt Lưu Diệp dịu dàng như thế, không biết thân thể cô có mềm mại như vậy hay không...

Con gái đều có mùi hương đặc biệt, cơ thể đặc biệt... Có những nơi mà anh không được chạm tay đến...

Cơ thể đang dần nóng lên, bỗng nhiên anh ta muốn đến gần để cảm nhận sự mềm mại đó...

Chương 63: Chương 57

Editor: Trịnh Phương

Beta: Mèo ™

Lưu Diệp đang buồn bực rằng tại sao Dã Thú lại dùng ánh mắt như nhìn thịt kho tàu để nhìn cô như vậy, lại nhìn thấy vẻ mặt của phóng viên trên ti vi chợt trở nên nghiêm túc.

Trong nháy mắt, Lưu Diệp liền nín thở, mắt không nháy một cái mà nhìn chăm chăm vào ti vi, nét mặt của phóng viên kia cũng quá nghiêm túc, giống như đã xảy ra chuyện lớn gì.

Dã Thú cũng để ý đến ánh mắt của cô, hai người đều ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy phóng viên trên màn ảnh vẻ mặt kích động và nghiêm túc đối mặt với ống kính, nói: "Có một tin tức lớn. Theo tin tức mới nhất mà đài chúng tôi mới vừa nhận được, Liên Bang Chính Phủ bắt đầu biểu quyết đối với Hiến pháp (bản dự thảo) do nữ vương Tây Liên Bang đề ra, tất cả đại biểu Liên Bang đang tiến hành xem xét bản thảo đã được chỉnh sửa. Sau khi hội nghị thông qua, các đại biểu lại tiếp tục tiến hành xem xét lần thứ hai, trải qua hai giờ sáu phút xem xét và biểu quyết, có 2352 phiếu tán thành, 3 phiếu phản đối, 96 phiếu trống."

Lưu Diệp ngu luôn.

"Về chuyện biệt thự cho nữ vương ở, Liên Bang Chính phủ vẫn đang trong quá trình thương nghị [thảo luận về việc mua bán] với Khương Gia Quân." Phóng viên ngừng lại một chút, dùng giọng nói kích động, rồi cuộc lại hô một câu: "Nữ vương vạn tuế."

Sau đó giống như có người đang vận động, trong studio cũng vang lên mấy tiếng "Nữ vương vạn tuế"...

Lưu Diệp thật muốn tròn tròn mắt, cô cho là bộ Hiến pháp đó của nữ vương dù thế nào cũng phải nghị quyết trong khoảng một năm, ít nhất là nửa năm, sau đó còn có người phản đối, sau đó lại không được chấp nhận... Như vậy mới đúng chứ!!

Không phải cô không biết hiệu suất làm việc của Liên Bang Chính Phủ đâu nha!!

Hiệu suất trước kia của bọn họ cũng không cao như vậy mà!?

Hiện tại là đang bị làm sao vậy chứ?

Trong lúc cô vẫn đang buồn bực, có lẽ Tiểu Điền Thất cũng đã nghe được tin tức, thờ hồn hên chạy tới đây, vừa nhìn thấy Lưu Diệp, Tiểu Điền Thất liền lộ ra vẻ mặt vui vẻ như một đứa trẻ, vui mừng nói: "Chị, chị đã xem tin tức chưa?"

Lưu Diệp ngu ngơ ngây ngốc gật gật đầu.

Tiểu Điền Thất chạy tới trước mặt cô, dù ổn trọng hơn người cùng lứa nhưng dù sao cũng vẫn là đứa bé choai choai, lúc này nó liền sôi nổi nói: "Em biết nhất định có thể làm được, không ai nhảy ra phản đối mà!!"

Lần này Lưu Diệp lại càng cảm thấy kỳ quái. Tại sao lại không ai có thể nhảy ra phản đối? Coi như sức mạnh quân sự của Khương Gia Quân rất lớn, nhưng trên đời này, người mắng Khương Nhiên còn ít sao?

"Sao lại phản đối." Vẻ mặt Tiểu Điền Thất như đang có ý nói rằng mọi chuyện đương nhiên phải như vậy: "Chị là hình mẫu phụ nữ sống lại trong lý tưởng của tất cả mọi người, dù sao thì ai muốn phản đối ý kiến của chị thì chẳng khác nào phản đối việc vợ mình cung cấp gen, trừ những người may mắn ra, có ai bị ngốc mà đi phản đối chứ?"

Haiizzz!

Lưu Diệp cảm thấy có chút buồn bực.

Đây chính là hiệu ứng mẹ vợ? Nói trắng ra là, đám lưu manh trong thế giới này, vừa không có cha lại không có mẹ, cho dù cô trẻ lại thì cũng vẫn coi như là một nửa mẹ vợ, làm con rể, trừ phi bị ngu, mới có thể phản đối ý kiến của mẹ vợ?

Tất cả mẹ vợ trên thế giới này không phải sẽ thành nữ vương hết sao?

Huống chi, đây căn bản chỉ là một chức vụ giả tạo, thay vì nhìn Tổng thống Liên Bang bụng phệ béo phì chủ trì hoạt động bên ngoài, còn không bằng

nhìn người phụ nữ xinh đẹp ở phía trên kia.

Lưu Diệp há hốc mồm, cảm thấy cô phải đi gặp Khương Nhiên.

Không biết hiện tại Khương Nhiên có thái độ gì nữa.

Cô cũng ra ngoài chạy một vòng, vừa lúc chạy qua khách sạn, Khương Nhiên vẫn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, Lưu Diệp cũng liền nói với anh một tiếng, chờ anh xử lý xong thì tới phòng bếp nhỏ tìm cô.

Trước kia cô bị Khương Nhiên bắt phải ngày ngày nấu ăn trong phòng bếp nhỏ này, hiện tại mặc dù không cần, nhưng bởi vì rảnh rỗi không có việc gì làm, lại xảy ra chuyện lớn như vậy, tâm trạng của cô có chút không yên, hiện tại cũng muốn nấu ăn để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Cô vừa chuẩn bị xong món ăn, đang định bê ra bàn, Khương Nhiên đã tới rồi.

Anh còn đang mặc một bộ đồng phục.

Dáng vẻ anh tuấn khiến trái tim người ta đập thình thịch, nhưng sau khi đi vào phòng bếp, có lẽ là sợ làm dơ áo khoác, Khương Nhiên rất nhanh liền cởi áo khoác xuống.

Thấy Lưu Diệp đang bận chuẩn bị thức ăn, anh đi tới ôm lấy cô từ phía sau lưng, khẽ sát vào đầu cô, cúi đầu hôn một cái lên cổ của cô, sau đó mở miệng giống như gà ăn thóc, lại hôn vài cái.

Lưu Diệp vội vàng che kín cổ. Kể từ sau khi bà đi nhà cô [kính nguyệt] ghé thăm, Khương Nhiên liền bắt đầu lấy cổ của cô để hạ hỏa.

Cho nên cổ cô quả thật giống như một tiệm thuốc màu. Dù là vết hôn thì cũng phải khiêm tốn một chút chứ.

Cô cũng liền xoay người, ôm đáp lại Khương Nhiên.

Khương Nhiên lại muốn hôn cổ của cô, cô bị hù dọa, vội vàng nhón chân, chủ động hôn một cái vào bờ môi của anh, giống như đang dỗ dành một đứa bé, nhỏ giọng nói: "Ngoan, đừng cắn cổ."

Đợi tới khi cô lại xoay người nấu cơm, Khương Nhiên cũng không biết nên làm gì, đành ở bên cạnh nhìn.

Quan hệ của hai người lại vô cùng thuần túy, mặc dù cách thức bày tỏ không giống nhau, nhưng bản chất hoặc nhiều hoặc ít vẫn có chút thuần khiết.

Nhưng thật ra thì, mặc kệ là tình tình hay cách đối nhân xử thế cũng vẫn có những điểm không hài hòa.

Hai người đều hiểu rõ tình huống này, nhưng ngay từ đầu, sức hấp dẫn giữa hai người thật sự quá lớn.

Lưu Diệp liền lấy măng đưa cho anh, để anh góp một tay, giúp cô cắt măng.

Bộ dạng ngồi trên ghế xếp nhỏ cắt măng của anh quả thật giống hệt một đứa bé trai lớn đầu nhu thuận, Lưu Diệp không nhịn được liền đưa tay sờ sờ tóc anh, nhưng tóc anh dù nhìn bề ngoài có đẹp thế nào đi chăng nữa thì lúc sờ tới, lòng bàn tay cũng bị đâm đến ngứa ngáy.

Thật ra thì cô vẫn một mực nghĩ tới chuyện vừa rồi trên ti vi.. Cô cũng không biết nên nói gì, đầu óc nhất định là rất rối loạn, luôn cảm thấy bàn tay vàng quá lớn.

Hơn nữa, rốt cuộc thì nữ vương nên có bộ dạng như thế nào?

Đợi đến khi cô đã chuẩn bị xong gia vị, chuẩn bị cắt măng để xào, chỉ thấy Khương Nhiên đang dùng vẻ mặt u mê nhìn vào đoạn măng nhỏ bằng đầu ngón tay mà rầu rĩ.

Lưu Diệp cũng ngậy người theo. Người này cắt măng kiểu gì vậy chứ!!

"Anh cắt hết phần măng ăn được đi rồi!!"

Lưu Diệp vừa nói vừa buồn bực nhận lấy ngọn măng nhỏ bằng đầu ngón tay, rầu rĩ dùng phần măng còn dư lại chọc chọc vào bụng của anh.

Khương Nhiên vội vàng ôm cô vào trong ngực.

Lưu Diệp bị anh kéo vào trong ngực, qua vài giây mới nói: "Khương Nhiên, em nhìn thấy tin tức."

"Ừ." Khương Nhiên gối đầu ở bả vai của cô, chậm rãi đóng cửa.

Thân thể bọn họ vô cùng ăn ý, nhưng khi bàn bạc tới chuyện này thì vẫn có rất nhiều ngăn cách.

Lưu Diệp nỗ lực liên thông với anh: "Anh cảm giác em có thể làm được không?"

Coi như là một bình hoa cũng nên là một bình hoa ưu nhã xinh đẹp mà thôi.

Cô tự biết rõ, Nữ vương đó... Chênh lệch giữa bọn họ phải là từ Bắc Cực đến Nam Cực nhỉ?

"Có thể." Khương Nhiên ôm hông của cô, đáng về tự tin này quả thật giống như nếu cô không làm là một chuyện vô cùng lãng phí.

Lưu Diệp thật hy vọng bản thân có được một phần tự tin của anh.

Cô tóm lấy vành tai của anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Đây chính là nữ vương đó."

"Em chính là nữ vương của anh." Khương Nhiên nói vô cùng tự nhiên.

Cho tới khi Lưu Diệp ngẩn ngơ cả người, cuối cùng cô cũng cúi đầu xin lỗi, áp sát đầu mình vào đầu Khương Nhiên.

Hơn nữa, cũng không chỉ là chuyện Nữ vương. Gần đây còn có chuyện của Hầu Gia, Khương Nhiên vẫn chưa từng nói với cô.

Cô cũng liền theo sát, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Khương Nhiên, Hầu Gia đó. Anh định làm thế nào."

Vừa rồi, lúc xem truyền hình, lúc phát xong tin tức về Nữ vương, Đài truyền hình đó lại bắt đầu nhắc tới chuyện Hầu Gia, có nhiều người đều chúc mừng Hầu Gia sắp lên làm thân vương.

Đó không phải là tán dóc sao.

Nói khó nghe, một người đàn ông cô cũng không thể ứng phó kịp, nếu lại thêm một người nữa, cô còn có thể sống hay không đây!

Hơn nữa, loại chuyện này có hai thì ít có ba, nhưng cô là người bảo thủ, trên cổ có nhiều hơn hai vết hôn cũng sẽ cảm thấy chột dạ, nếu cho cô thêm ba, bốn người chồng, có lẽ cô sẽ trực tiếp thất cổ luôn.

Hơn nữa, tam phu tứ gia (*) khó bảo toàn sự yên ổn trong nhà, chỉ bằng chỉ số thông minh và sức chịu đựng chẳng tốt lắm của cô, nếu lại thêm mấy người như Khương Nhiên, vậy thì mỗi ngày của cô cũng đừng nghĩ tới việc được trôi qua trong yên ổn, bảo đảm cô sẽ là người đầu tiên bị phiến chết!

(*) Tam phu tứ gia: tương tự "tam thê tứ thiếp" (ba vợ bốn nàng hầu) ý chỉ một người đàn ông có thể có nhiều vợ, "tam phu tứ gia" ở đây chỉ một người phụ nữ có thể lấy nhiều chồng.

Cô cũng rất muốn tỏ rõ suy nghĩ của mình với Khương Nhiên, ví như cô là người kiên quyết ủng hộ chế độ một vợ một chồng.

Nhưng cô lại cảm thấy hơi ngại. Coi như hai người có gắn bó như keo như sơn đi chăng nữa, nhưng nếu cô nói như ra một câu như vậy, quả thật giống như là đang bày tỏ nỗi lòng.

Chỉ là, cô không dám nói, không có nghĩa là Khương Nhiên cũng sẽ không nói.

Lúc này, trong khi tình cảm của hai người đã ngọt ngào tới nỗi có thể làm ngán chết người không cần đèn mạng, giọng điệu của Khương Nhiên ngược lại có vẻ lạnh nhạt nói: "Chuyện như vậy không cần em quan tâm, anh sẽ sớm giải quyết nát bọn họ, đem cho chó ăn."

Lưu Diệp cho rằng Khương Nhiên đang trấn an mình, cô cũng liền cười rồi ôm Khương Nhiên.

Nhưng trái ngược với tâm trạng nặng nề, buồn bực của cô, những người đàn ông bên ngoài lại đang vui vẻ hân hoan chờ đợi phủ Nữ vương được quyết định.

Dĩ nhiên chuyện như vậy cũng không phải là nhà nhà đều vui mừng hớn hở. Lúc này, trong Khương Gia Quân, ngay cả bầu không khí hài hòa ít ỏi cũng đang dao động mãnh liệt.

Những nam tử hán đội trời đạp đất không biết sợ là gì rốt cuộc cũng phát hiện, thì ra cũng có chuyện bọn họ không gánh nổi.

Mặc kệ là kẻ địch dùng lợi ích để dụ dỗ, hay là gãy tay gãy chân, ngàn khó khăn vạn nguy hiểm bọn họ cũng có thể chống cự được, theo cách nói của mọi người trong Khương Gia Quân thì chính là, đứng nhìn vẻ bề ngoài của bọn họ giống như tiểu bạch kiếm, thật ra thì đây tuyệt đối là những người mà ngay cả gãy tay gãy chân cũng không hề nhủi mảy.

Nhưng lúc này, việc khó khăn nhất đối với bọn họ mà nói, chính là việc đi gọi thủ lĩnh rời giường sớm!!

Có phải chế mạng quá dài không hả!!

Cực kì độc ác đó, có biết hay không hả!!

Trước kia, khi hai vị kia giận dữ, bọn họ thật sự rất buồn, chỉ hận không thể biến mình thành cao su để đánh hai người vào với nhau, nhưng bây giờ thì.

Hai người này không cần đánh nhau như cao su nữa rồi.

Chỉ là, quá kích thích thị giác có biết không!!

Mặc kệ anh trì hoãn đến một giây sau cùng mới tới hay làm thế nào, sinh hoạt của Khương Nhiên trong quá khứ tuyệt đối là kiểu sinh hoạt có quy củ của quân nhân, mà hiện tại anh cũng đã biết ngủ nướng.

Coi như vách tường đã che đi những việc diễn ra ở bên trong, nhưng khi bọn họ đi gọi thủ lĩnh thức dậy, vẫn có thể ngăm nghe trộm được tiếng cười phát ra từ bên trong.

Sau đó, chờ đến khi bức tường thủy tinh biến thành trong suốt, bọn sẽ nhìn thấy không phải thủ lĩnh đang giúp phu nhân sửa sang lại cổ áo, thì chính là phu nhân đang sửa lại cổ áo cho thủ lĩnh.

Dường như hai người còn ngại chưa đủ buồn nôn, đến phút cuối cùng còn hôn tạm biệt, đặc biệt là còn phải hôn một đến hai lần, cái này không tính, bọn họ lại hôn thêm lần nữa.

Ai nha, không cho các người hôn.

Có cần phải kích thích đám người độc thân khốn khổ là chúng tôi như vậy không!!

Quan Chi cũng rất buồn bực, nếu tiếp tục chịu kích thích thế này nữa thì anh ta sẽ thành biến thái mất!

Nhiều lần Quan Chi cũng muốn lấy hết dũng khí, bất chấp bất cứ giá nào mà hỏi bọn họ một câu: "Chẳng lẽ hai người không cảm thấy buồn nôn sao?"

Nhưng mà, mắt nhìn thấy nàng dâu đều đã sống lại, anh ta rút cuộc vẫn phải chịu đựng các loại kích thích đến muốn đau mắt hột, cuối cùng lại chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

Hơn nữa, thủ lĩnh chỉ cần vừa rời khỏi phu nhân là lập tức có thể khôi phục như bình thường, cũng sẽ không nói chuyện bằng giọng điệu ngọt ngào, cũng sẽ không cười toét miệng.

Cho nên hiện tại Quan Chi chỉ mong thủ lĩnh có thể cách xa phu nhân một chút. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, đây còn là thủ lĩnh uy vũ hùng tráng, đã tâm bùng bùng của bọn họ sao?

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời gian gần đây Liên Bang Chính Phủ đang vì cái gọi là biệt thự của Nữ vương mà kéo tới tranh luận với Khương Gia Quân.

Lưu Diệp thường thấy hai phe đấu võ mồm với nhau trên ti vi.

Mỗi ngày cô đều thực hiện đầy đủ những việc cần làm để chăm sóc chính mình, mặc kệ thế giới bên ngoài bận rộn thế nào, hỗn loạn ra sao, lại đưa ra quyết định gì, cô đều làm theo kế hoạch của mình, bởi vì biết mình rất ngốc, cho nên cô làm việc vô cùng cẩn thận, cũng vô cùng dụng tâm.

Lúc ban đầu, để lựa chọn được một viện dưỡng dục vốn thành công lại có uy tín, hơn nữa còn có giáo dục, cô cùng bọn Tiểu Điền Thất nhất định muốn tổng hợp tất cả những viện dưỡng dục tốt, chuẩn bị mở rộng danh sách lựa chọn.

Hơn nữa, trừ viện dưỡng dục, Lưu Diệp phát hiện ra, người ở đây không có cha mẹ hay bất cứ người thân nào, mọi người khi về già phần lớn sẽ chọn cho mình một cái chết không đau đớn, hơn nữa cũng có rất nhiều người gặp tình huống như thân thể xuất hiện tình trạng nào đó liền sẽ thoải mái trực tiếp chết đi.

Đối với cô mà nói, việc này quả thật là không thể tưởng tượng nổi, nhưng bọn Tiểu Điền Thất và Dã Thú lại cảm thấy đây là chuyện rất tự nhiên.

Đến tận lúc này, Lưu Diệp mới hiểu được, ở thế giới này căn bản không có cái gì gọi là an hưởng tuổi già, khó trách rằng từ sau khi cô tới nơi này, phần lớn chỉ thấy người trung niên và thanh niên, rất ít khi gặp được người già.

Dù sao cô cũng muốn làm chút chuyện gì đó, nếu như điểm cuối của mỗi người đều là như vậy, còn là chết trong cô độc thì thật đáng thương. Chỉ là tạm thời cô vẫn chưa biết nên làm như thế nào.

Nàng cũng muốn có cơ hội có thể đi ra ngoài nhìn tận mắt tình hình sinh hoạt của những người lớn tuổi, chỉ là những việc này không nên gấp gáp, nếu như cô có được danh hiệu Nữ vương thì đoán chừng về sau làm việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mặt khác, quan hệ với Khương Nhiên cũng càng ngày càng tốt hơn.

Kể từ khi đi cà của cô đi, mỗi đêm Khương Nhiên đều sẽ làm cùng cô.

Trước kia cô cảm thấy mình và Khương Nhiên không hợp nhau, hai người nhất định chính là hai loại người khác nhau, nhưng bây giờ dường như Lưu Diệp cảm thấy có lẽ chính là bởi vì khác nhau, cho nên mới có thể hỗ trợ, bổ sung cho nhau.

So với sự cường thế của Khương Nhiên, tính cách của cô có thể coi là nhu nhược, nhưng vẫn biết tùy cơ ứng biến.

Hơn nữa tính thích ứng của cô rất mạnh, mỗi lần mặc kệ gặp phải chuyện gì, cô cũng đều có thể nghĩ ra cách để sống sót.

Nhưng ngày vui cũng chẳng được bao lâu, lại đến thời gian trích tế bào trứng(*) mỗi tháng một lần.

(*)Tế bào trứng (hay Noãn) là các tế bào sinh sản của nữ/giống cái đơn bội hoặc là giao tử cái.

Trước đây đều là do Khương Nhiên đưa Lưu Diệp đi, toàn bộ hành trình sau đó đều do anh tham dự.

Kết quả lần này có lẽ là do liên quan tới việc quan hệ của anh với Lưu Diệp hài hòa hiếm thấy, vậy mà Khương Nhiên như đã quên mất chuyện này.

Cuối cùng vẫn là người phụ trách của bộ tham mưu không thể không nhắc nhở thủ lĩnh nhà mình về chuyện này.

Trong nháy mắt, khi nghe thấy những lời đó, vẻ mặt luôn luôn nghiêm túc trước mặt cấp dưới của Khương Nhiên, xuất hiện vẻ mờ mịt xưa nay chưa từng thấy.

Người phụ trách của Bộ tham mưu cũng nhận thấy tình trạng của thủ lĩnh không đúng lắm, nhưng làm loại công việc này, dù sao anh ta cũng muốn tận chức tận trung (*). Cố gắng chịu đựng cảm giác tê dại từ trong đầu, anh ta tự mình đi mời tổ y học, lại vội tới xem thủ lĩnh một lần.

(*) Tận chức tận trung: Làm hết chức trách của mình, trung thành hết mức có thể.

Khương Nhiên cúi đầu nhìn chỗ mình ký tên, hơn nửa ngày sau mới đáp lại: "Tôi biết rồi."

Dừng một lúc, anh rất nhanh liền nhớ lại chuyện Lưu Diệp cười vui vẻ thảo luận với anh về công thức nấu ăn mới trong sách vào sáng nay.

Người kia thích những thứ mới lạ, dù thế nào cũng muốn làm thử một lần, có lần chế biến thành công thì sẽ ăn rất ngon, nhưng có những lần lại khó ăn muốn chết, quả thật là không dám khen tặng.

Anh cũng không quá thấu hiểu tâm tư của phụ nữ, suy nghĩ của những người đó thay đổi liên tục, trong mắt anh cũng chỉ đơn giản là vui mừng và buồn bực.

Nhưng bây giờ anh lại biết nhiều hơn một chút, cũng hiểu, lúc trước Lưu Diệp vẫn một mực gượng cười.

Cũng bởi vì điều này, anh mới càng cảm thấy bây giờ Lưu Diệp có thể cười vui vẻ như vậy là hiếm thấy cỡ nào.

Khương Nhiên trầm mặc, giao hết tài liệu cần xử lý cho người của bộ tham mưu, một bên phân phó người nọ đi xử lý, một bên liền đi ra ngoài.

Trong nháy mắt khi mở cửa, anh đã nhìn thấy đám chuyên gia y học lo lắng đợi ở bên ngoài.

Ở phía sau mấy người đó còn có mười mấy thành viên nòng cốt của tổ y học, trừ mấy thành viên trước kia của Khương Gia Quân ra, tổ chuyên gia y học này còn bổ sung thêm một vài chuyên gia hàng đầu khác.

Trong những người đó, có rất nhiều người đều do anh tự mình chọn lựa, anh không phải chuyên gia về gen, nhưng vì có thể thực hiện kế hoạch tái sinh phái nữ, ngay khi phần tài liệu kia đưa tới, anh liền phê chuẩn không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 58

Edit: Lê Hy

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lúc Khương Nhiên tìm được Lưu Diệp, Lưu Diệp đang ở cùng nhóm bọn Điền Thất định dự tính phí sửa đổi khu đường dục (*) đấy.

(*) Khu đường dục: khu chăm sóc và dạy dỗ.

Bởi vì công trình quá lớn, Lưu Diệp có chút bị quay đến mơ hồ, bản thân cô chỉ là người có chỉ số thông minh bình thường, mặc dù có trấn giữ giúp cô, nhưng cô vẫn muốn bản thân cũng biết rõ, chỉ là vừa học vừa tính toán quá tốn sức, kể ra năm đó cô từng không đạt tiêu chuẩn, tính toán phí sửa đổi loại công trình kiến trúc này lại càng không hiểu, tính theo cũng tốn sức quá mức.

Ngay cả Dã Thú cũng tính ra, cô còn đang xoắn xuýt hết lần này đến lần khác với đồng số lẻ sau dấu chấm phẩy.

Cho nên đợi đến lúc Khương Nhiên đến, liền thấy Lưu Diệp gấp đến độ cào mái tóc của mình đến lộn xộn, vẻ mặt đau khổ đang tính toán đấy.

Lúc anh đi qua, Điền Thất và Dã Thủ theo phản ứng bản năng, vừa thấy anh đến lập tức liền cung kính đứng lên.

Chỉ cần là quân nhân Khương gia ở đó, khó tránh khỏi cũng nhiễm chút thói nhà binh, khi nhìn thấy Khương Nhiên đều chẳng dám thờ ơ mạnh mẽ cẩn thận ứng phó.

Trái lại Điền Thất khể động, Lư Diệp cũng chú ý tới không thích hợp, đợi lúc cô ngẩng đầu lên, liền Khương Nhiên sắc mặt nghiêm chỉnh cực kỳ sa sầm nhìn mình.

Không thể nói là tâm hữu linh tê (tâm linh tương thông), đúng là mấy ngày này, lúc nào thì nên làm chuyện gì, cô vẫn còn rõ ràng.

Chính cô tự mình làm cũng coi như sống qua ngày, cũng biết vài ngày gần đây ngày rụng trứng sắp đến, hơn nữa mỗi ngày cô đều phải kiểm tra sức khỏe mà, nhìn về mặt của những nhân viên kiểm tra này, cô liền có thể biết được đại khái rồi.

Lúc này vừa thấy Khương Nhiên qua đây, cô cũng chủ động đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài theo Khương Nhiên.

Dù sao cái thêm cũng vô dụng, lại nói vẫn bị hai tay dẫn trở về...

Cô cũng đã quen thói, trước lạ sau quen thôi...

Cô cố gắng tỏ ra dường như không có việc gì, liền đi đến vài bước, trái lại bỗng nhiên Khương Nhiên kia không có bất kỳ dấu hiệu gì ngừng lại.

Vốn Lư Diệp đi theo sau lưng hắn, lần này, cô suýt chút nữa đụng vào người anh.

Cô khản trương cũng ngừng lại, buồn bực ngẩng đầu lên.

Vóc dáng Khương Nhiên rất cao, lúc nhìn về phía Lư Diệp, liền có chút ý tứ trên cao nhìn xuống, lúc này anh hơi khom lưng một chút.

Lư Diệp cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người nhìn nhau một hồi, trong lúc này người nào cũng không mở miệng nói chuyện.

Rõ ràng lúc buổi sáng thân mật giống như một người yêu mến, nhưng mà không khí bây giờ không đúng rồi.

Thật giống như từ chỗ phong hoa tuyết dạ đến chỗ giá lạnh nóng bức, tình yêu mơ mộng gặp cùi gạo đầu muối, mà trong lúc đó hắn và cô, chính là một...

Một con gà nhà chuẩn bị đào tổ, và một con gà mái nhỏ chờ tổ được đào.

Về mặt của Khương Nhiên ít nhiều có chút không được tự nhiên.

Lư Diệp cố gắng làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Kết quả đợi rất lâu, Khương Nhiên cũng không mở miệng.

Ngay lúc Lư Diệp chờ đến mức phát bực, cuối cùng Khương Nhiên mới nói: "Nếu em không muốn đi, có thể không cần đi."

Lư Diệp lập tức ngây ngẩn cả người.

Lúc Lư Diệp chờ đến mức phát cáu, cuối cùng Khương Nhiên mới nói: "Nếu em không muốn đi, có thể không cần đi."

Ngay lập tức Lư Diệp liền ngây ngẩn cả người.

Theo bản năng, cô liền nhìn những người trong tổ điều trị, lại nhìn vào mắt Khương Nhiên, nhưng trận thế không giống như cô có thể không đi...

Cô liền ngập ngừng, nhỏ giọng hỏi: "Vậy, Khương Nhiên, thực sự có thể không đi sao?..."

"Có thể." Khương Nhiên vô cùng khẳng định nói với cô.

Lần này Lư Diệp càng giật mình hơn.

Lần trước cô mâu thuẫn như vậy, chống đối như vậy, Khương Nhiên cũng chưa từng để trong lòng, mỗi lần dụ dỗ cô như dụ dỗ con chó nhỏ.

Hiện tại đây là làm sao?

Cô chớp chớp mắt, nghi ngờ nhìn về phía Khương Nhiên.

Bình thường Khương Nhiên sẽ không thương lượng cái gì với đồng nghiệp, lúc này anh chỉ đang tuyên bố một mệnh lệnh.

Một mệnh lệnh cô có thể từ chối.

Chỉ cần cô không muốn đi là có thể từ chối...

Nhưng nếu có thể không phải đi, những người của tổ trị liệu lại như thế nào?

Lưu Diệp chần chừ, cuối cùng nhìn về phía Khương Nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Kế hoạch ngừng sao, vậy nên anh không muốn em đi.”

Khương Nhiên không trả lời.

Lưu Diệp cũng có chút phát bực, đây là Khương Nhiên đang bắn khoả tâm tình của cô.

Gần đây hai người giống như ngọt ngào suôn sẻ, cho dù là bạn tình cũng tốt, dù sao cũng phải có chút tình nghĩa, chung quy có một số chuyện quá sâu ra tay không tốt...

Lưu Diệp ngập ngừng xong, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Vậy, Khương Nhiên,... Đúng lúc nhân cơ hội này, em có thể biết tổ điều trị đang làm cái gì hay không...?”

Bởi vì nếu nói không biết sẽ suy nghĩ lung tung, lúc ban đầu bị lấy trứng, dọa cô buổi tối đều mơ thấy ác mộng, mơ thấy một quái vật như bạch tuộc tám chân bò từ trong bụng mình ra.

Nếu như biết, có lẽ có thể khá hơn một chút, cũng có thể làm ra quyết định chính xác.

Khương Nhiên nghe xong ngẩng đầu lên, nét mặt của anh rất hiếm tỏ vẻ, nhìn qua cũng rất nghiêm túc.

Anh làm thủ thế, rất nhanh có người phụ trách của tổ trị liệu chạy chậm đến.

Lưu Diệp hít sâu một cái, khẩn trương hỏi, cô không phải hiểu những thứ kia lắm, cô chỉ chọn những vấn đề mình cảm thấy hứng thú hỏi.

Trái lại người phụ trách ăn nói rất rõ ràng, có lẽ rất chuyên nghiệp, có thể phát hiện Lưu Diệp nghe không hiểu nhiều chỗ, biết dùng ví dụ ra so sánh.

Cuối cùng Lưu Diệp hỏi những thứ mình muốn biết.

Vốn cô cho rằng trứng của mình bị người ta lấy đi nghiên cứu những chuyện đáng sợ kia, hiện tại biết rõ là dùng để làm người tái sinh xong, cô cũng thờ phào nhẹ nhõm. Đã từng có một lần, cô sợ người ta lấy trứng của cô ghép với người cô không quen, sau đó lấy ra một đứa bé ở đâu mà cô cũng không biết...

Nếu như là tạo người tái sinh, thật ra cũng giống như clone...

Nghĩ thế cũng tốt hơn những suy nghĩ trước kia của cô, Lưu Diệp cũng nói ngay với Khương Nhiên: “Khương Nhiên, hiện tại em biết rõ thế nào, em cũng cảm thấy không sao, loại nghiên cứu này cũng rất đáng tin, làm đi, em có thể tiếp nhận tình huống như thế này.”

Khương Nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Lưu Diệp vội vàng nói như đùa giỡn: “Dù sao sớm muộn gì em cũng phải làm mẹ vợ đúng không...”

Chỉ là Khương Nhiên không có nhiều tế bào hài hước như cô, nét mặt của anh nhìn qua vẫn nghiêm túc như vậy.

Lưu Diệp lúng túng cúi đầu xuống.

Khẳng định là không vui, nhưng cô đã có giác ngộ nhất định, mọi người để cho cô làm nữ vương, tự nhiên không phải vì bộ dạng của cô như nữ vương, mà là cảm thấy cô có thể làm ra chuyện như nữ vương, thật giống như phong hậu vậy, sản xuất đời sau, cho những tộc đàn kia hy vọng.

Cô không có lòng làm nữ vương, nhưng lại hiểu được loại đạo lý này.

Đợi đến lúc đi đến phòng giải phẫu với Khương Nhiên lần nữa, cô cũng nỗ lực tỏ ra bộ dáng nhẹ nhàng, thân thiện.

Chỉ là lúc Khương Nhiên muốn đi vào cùng cô, khiến cô cảm thấy là lạ.

Nói trắng ra hay là câu nói kia, quá kỳ sao...

Liền cảm thấy có một số việc không thích hợp.

Hai người cũng quen tay hay việc, cho dù trong lòng không được tự nhiên thế nào, có thể làm đúng còn không chần chừ chút nào.

Sau khi trừ độc, tiến vào bên trong, Khương Nhiên thuần thục đeo găng tay, Lưu Diệp cũng không cần anh ôm, cô nhảy lên linh hoạt.

Thân thể cần phải đặt như thế, cô cũng có chút tâm đắc, sẽ lại không giống như lần đầu tiên, khiến cơ bắp chân đều chưa xót đau đớn.

Nhưng mà lúc thân thể chạm vào mặt bàn phẫu thuật vẫn lạnh lạnh như cũ.

Khương Nhiên không giống ngày trước, sẽ nắm tay cô, chỉ là lúc này Lư Diệp phát hiện tay của Khương Nhiên còn lạnh hơn một chút.

Cô cố gắng nở nụ cười.

Đau thì có chút đau, nhưng mà rất nhanh giống như bị tiêm thuốc mê, thân thể đã không còn tri giác.

Dường như Khương Nhiên không còn như ngày xưa nhìn chăm chăm vào dụng cụ, đầu của hắn nghiêng một chút.

Đèn của phòng giải phẫu tắt, có thể nhìn thấy nét mặt của anh.

Khương Nhiên như vậy có chút xa lạ, Lư Diệp không biết như thế nào, liền đưa tay ra sờ mặt của hắn.

Người đàn ông mạnh mẽ như vậy, không biết vì sao trong nháy mắt vừa rồi, dường như có chút yếu ớt...

Có phải cô như gà mái bị lấy trứng thật sự thành thánh mẫu rồi hay không?

Tay của cô nhẹ nhàng chạm vào làn da trên khuôn mặt cơ cứng của anh.

Nét mặt của anh không thay đổi gì, đến cuối cùng anh đưa tay ra, lúc này lực nắm của anh có chút lớn, cũng bóp thương cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đợi làm việc kia xong, Lư Diệp liền từ trên bàn giải phẫu ngồi dậy.

Bình thường Khương Nhiên cũng sẽ đỡ cô, lần này phản ứng của Khương Nhiên rõ ràng có chậm một chút.

Ngược lại, Lư Diệp trấn định hơn nhiều so với lần trước, cô mặc quần áo đầu vào đấy.

Đầu tiên là kéo quần lên, sau đó là áo, giày...

Giày cởi để trên mặt đất, Khương Nhiên cúi người cầm lên đưa cho cô.

Cô nhận lấy đi lên trên chân, giày cao gót xinh đẹp rất đẹp mắt, có thể gần đây cô có quá nhiều chuyện gấp rút, trong chốc lát phải tra tài liệu, trong chốc lát lại nhìn bên này đối chiếu bên kia, cho nên lúc này cô đi giày thoải mái, để bằng.

Hai người đều không nói gì, bởi vì có chút kỳ quái.

Nhưng vì sao kỳ quái, trong lúc nhất thời hai người lại không biết lý do ở đâu.

Rõ ràng lần này rất thuận lợi, Lư Diệp cũng tâm bình khí hòa, lần đầu tiên không có tranh chấp, cũng không có ồn ào.

Nhưng vẫn khó chịu kỳ quái.

Không biết là bị lây nhiễm không khí này, hay là đã làm chuyện kia, trước kia Khương Nhiên không khách khí với cô như vậy, hiện tại Khương Nhiên rõ ràng khách khí với cô rất nhiều.

Anh không còn đọc đoán yêu cầu cô đi chỗ nào, mà sẽ hỏi cô sau khi rời khỏi đây muốn đi đâu.

Hiện tại Lư Diệp trở lại Hạ Cung nghỉ ngơi.

Sau khi biết ý tứ của Lư Diệp, Khương Nhiên lại tự mình đưa cô trở lại Hạ Cung.

Lúc cô nằm trên giường, Khương Nhiên còn giúp cô kéo chăn mền.

Lư Diệp cũng mỉm cười nói cảm ơn với anh.

Sau đó hai người đều ngáp ngừng, ngày trước đều có nụ hôn tạm biệt.

Lúc này nụ hôn tạm biệt trở thành một vấn đề khó khăn.

Khương Nhiên ngừng lại trên đỉnh đầu cô.

Lư Diệp có thể hiểu cảm giác của anh, anh thấy mất mặt, trong tờ giấy cô viết năm đó có ghi, cô rất ghét bị người lấy trứng...

Anh có thể cho cô một chiếc vương miện nhưng mà bây giờ...vẫn còn làm chuyện như vậy...

Lư Diệp cũng liền chủ động vòng tay trên cổ anh, cô không hôn anh, mà giống như trấn an, cọ xát mặt của anh.

“Không có gì.” Cô sẵn sàng nói: “Em có thể hiểu được.”

Cho nên những thánh mẫu kia dạy đích thực không có nhìn nhầm cô!

Quả nhiên cô là thánh mẫu trời sinh, hay là hoàn toàn giả tạo kiểu kia kia!

Thời gian còn lại Luru thánh mẫu đang thành thật tĩnh dưỡng trong Hạ Cung.

Lúc Khương Nhiên trở lại, tay đang cầm thức ăn, ngược lại bụng cô thực sự có đói một chút, cô vẫn giữ vững tinh thần đến ăn cơm.

Nhưng bất kể không khí điều chỉnh thế nào cũng không đúng, bất kể là cô nói lời đùa ngu ngốc, hay là nỗ lực giả bộ bình tĩnh, giả bộ không sao cả, có thể là tâm tình không kéo lên nổi, ngược lại khéo quá thành vụng, không khí an nhàn càng quái.

Luru Diệp không có biện pháp, đành phải ngồi yên lặng ăn thức ăn.

Nhưng rất nhanh Luru Diệp phát hiện ra một món kỳ quái, bình thường trong mâm thức ăn tuyệt đối rất tiêu chuẩn, rõ ràng gấp phải một món ăn quý dị, hương vị món ăn kia, thực sự không dám khen tặng, hơn nữa sao kỹ thuật xắt rau tẻnh vậy?

Cắt ngắn ngang, không phải ngắn thì là dài...

Lẽ ra món ăn bưng cho cô đều lựa kỹ chọn khéo, bỗng nhiên dừng lại tiêu tảo không nói, có cả khoa chuyên môn an toàn làm kiểm tra trắc định không có vấn đề mới có thể bưng cho cô.

Nhưng thức ăn khó coi như vậy làm sao để vào được, những ánh mắt kiểm tra kia đều bị sai lệch sao?

Là một đầu bếp cấp bậc chuyên nghiệp, cô không nhìn được lác phần cơm kia, nói thầm: “Món ăn này, có phải bưng nhầm hay không?”

Khương Nhiên liên tục trầm mặc ăn cơm, rồi mới lên tiếng: “Món đó là anh làm...”

Luru Diệp có chút kinh hãi, cô vội vàng nhìn sang.

Có lẽ Khương Nhiên có chút lúng túng, ngừng lại một lúc, lại giải thích: “Buổi chiều anh không có việc gì làm, liền muốn xem thử một chút.”

Luru Diệp nghe vậy vội vàng nhìn lại nguyên liệu trong món ăn, đúng là cô rất tinh thông những điều kia, những món ăn này, tuy món ăn khó ăn, nhưng nhìn ra được là có coi trọng, hơn nữa không riêng gì một món này của Khương Nhiên, những món khác cũng đều được chú ý.

Lúc này cô mới chú ý đến, hơn nữa cả đĩa trái cây ở bên cạnh đều dùng tấm lòng.

Nguyên liệu nấu ăn bên trong, nếu như cô nhớ không nhầm, đều có thể điều hòa tâm tình, chính là sau khi ăn, tâm tình sẽ điều hòa, khiến người ta cảm thấy vui vẻ hơn một chút...

Anh sợ tâm tình của cô không tốt?

Cô ồ một tiếng, lại yên lặng bới vài miếng cơm, những món khác đều ngon, nhưng đã là đồ Khương Nhiên tự mình xuống bếp làm, thế nào cô cũng cần phải một chút.

Cô cũng không quan tâm gấp món ăn ly kỳ cổ quái kia cho vào miệng, ăn đến miệng đều phồng lên.

Thình thoảng Khương Nhiên sẽ ngẩng đầu liếc nhìn cô.

Cô liền làm bộ mặt ngốc ngếch khoa trương để trêu chọc anh, rõ ràng cô là người bị lấy trứng, tại sao tâm tình của hấn lại xuống thấp?

Nhưng mà cô đã thấy, sau mỗi lần bị lấy trứng, cô đều có chút lười biếng.

Hiện tại cô cũng đang nửa nằm ở trên giường bưng đĩa trái cây lên ăn.

Trên tivi, Khương gia quân vẫn đang cãi nhau với chính phủ.

Khương gia quân chỉ trích chính phủ làm việc không hiệu quả, một vụ án bắt cóc nhỏ nhỏ cũng xử lý dài dòng.

Nhưng bọn Mậu Ngạn Ba lại kháng nghị nói chuyện này không liên quan đến hiệu suất, ở biển Luru Ly không ai quản lý loại việc này, đám hải tặc Dong Bình Đoàn kia vốn là tội phạm chạy trốn không thể quản lý...

Các người muốn trách mắng, các người đi đi...

Người nào ăn không ngồi rồi, người nào là phế vật...

Hai bên ngay ở TV liền mở lời dài.

Hơn nữa trừ bỏ ngoài việc cãi cọ này, nhiều nhất vẫn còn căn nhắc biệt thự của nữ vương.

Cảnh kia quả thực là tranh luận không dứt.

Nhìn trước mắt, điểm tranh luận mấu chốt là biệt thự của nữ vương muốn để ở Khương gia quân hay không.

Hiện tại hai bên lại đều lui một bước, nếu biệt thự không chọn thỏa đáng, như thế thì an bài một sĩ quan phụ tá ở khu người giàu, làm người đối ngoại xử lý công việc tạm thời tại chỗ ở dù sao cũng có thể đi?

Chỉ là chuyện này vừa bắt đầu lại cãi vã, tuyên chí? Thiết trí nội quan (người bên trong)...vệ sĩ đó...

Bla bla bla...

Lưu Diệp lười biếng ăn trái cây.

Thật ra cô đã nghĩ cách từ sớm, trước kia cô mở một cửa hàng rách nát kia, còn chưa khai trương đã bị nổ tan, về sau tu sửa lại một lần nữa, nhưng gần đây cô đang bận chuyện của khu dưỡng dục, từ đầu không có tính lực mở lại cửa hàng kia.

Cô cũng nhớ, thay vì ở chỗ lớn như vậy, không cần lãng phí, khi không để sĩ quan phụ tá ở lại làm gì.

Đúng là vị trí không tệ, ở trong khu giữa khu người giàu và khu người nghèo, giao thông cũng thuận lợi, chủ yếu là vùng đất chiếm được cũng lớn, trước vụ án bất cóc sau, thiết kế lại lần nữa, các phương diện cũng hoàn toàn đều phù hợp với điều kiện bảo vệ rồi.

Đợi lúc Khương Nhiên cũng thay áo ngủ lên giường, cô cũng chủ động xông qua, giống như làm nũng nói: "Khương Nhiên à, có thể thương lượng chuyện này với anh không, thật ra cửa hàng của em cũng rất tốt, anh cảm thấy chỗ kia để cho sĩ quan phụ tá thì thế nào?"

Khương Nhiên rất nhanh liền gật đầu nói: "Có thể."

Lưu Diệp không nghĩ đến anh có thể sáng khoái đồng ý như vậy, hôm nay Khương Nhiên thực sự là kì quái.

Khi trước, bởi vì giải phẫu yêu cầu sau sáu giờ mới có thể tiếp tục làm chuyện kia, cho nên Khương Nhiên cũng sẽ chờ hết sáu tiếng mới làm vận động trên giường.

Lần này cũng đã qua sáu tiếng, hấn cũng đã thay quần áo xong, lại không có hành động...

Lưu Diệp cũng suy nghĩ, nếu không thì nhân cơ hội này xin cái khác nữa.

Nếu không tự mình nói ra chuyện rên rỉ khi còn nóng, cô đang suy nghĩ, đã thấy Khương Nhiên tiến đến bên người cô,

Anh còn đưa tay cầm một quả trong đĩa đựng trái cây, nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa tựa như đàm luận thời tiết, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, lúc buổi chiều ta sửa đổi kế hoạch của tổ trị liệu, tháng sau không cần lấy trứng nữa."

Hắn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt cô nói, "Chúng ta sinh con đi."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 59

Edit: Shailene.419

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lưu Diệp hơi ngơ ngẩn, sinh con?

Ở cái nơi toàn là đàn ông, ngay cả một nữ y tá còn không tìm được, để cho đàn ông đỡ đẻ à?

Cô không sợ bác sĩ nam, cô chỉ sợ nam bác sĩ vạn năm thức thối thôi!

Giả như cô không so đo những thứ kia, thì cũng có thể những người này không có kinh nghiệm thì phải làm sao!

Đừng nói với cô, những người này đã nghiên cứu cách đỡ con nít bao năm qua?!

Vậy thì quá lớ rồi còn gì!

Đến lúc đó trong bụng có một đứa trẻ như thế, nếu không thể sinh ra, thì phải chịu khổ chút rồi.

Như thế không chết người được đúng không?

Huống hờ cô không tự giác trở thành một bà mẹ, Luru Diệp cũng rất khổ não.

Nhưng khi nhìn dáng vẻ của Khương Nhiên, giống như đây là lựa chọn tốt nhất vậy, thật ra thì Luru Diệp biết, mình chắc chắn muốn sinh con, ban đầu Khương Nhiên giống như điên như dại cho cô Thượng Mộc Lư, cô vội cho rằng Khương Nhiên muốn cô nhanh chóng mang thai, sau đó mới biết hóa ra Khương Nhiên không hề có ý định đó, nói thật, cô vẫn còn tổn thất.

Nhưng bây giờ. . .

Luru Diệp gây khó dễ không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ là. . . Nhìn cái bụng phẳng lì của mình, cảm thấy là lạ, ngược lại còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa bất kể trong bụng cô có trăm ngàn lượt về thế nào đi chăng nữa, thì Khương Nhiên kia đã từng bước bắt đầu áp dụng.

Buổi tối hôm đó tuy rằng nói không vận động trên giường với cô, chỉ có điều ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Khương Nhiên liền vội vã không đợi nổi ôm cô vào phòng tắm.

Chẳng qua là sau khi vào phòng tắm, Khương Nhiên không lập tức nhào tới.

Luru Diệp thấy anh cúi đầu nghiên cứu gì đó.

Cô buồn bực nhìn qua, chỉ thấy anh giống như đang hùi đi cái túi hàng gì đó.

Vật này sao lại nhìn quen mắt đến như vậy, rất giống cái bao cao su. . .

Không phải nói là muốn có con sao, sao bây giờ đột nhiên lại muốn dùng đến cái này?

Luru Diệp cực kỳ buồn bực, khi ngâm mình trong nước, mặt bỗng hồng hồng.

Hơn nữa không biết đã xảy ra chuyện gì, Khương Nhiên thí nghiệm mấy lần tựa như vẫn không thể đúng.

Cô cũng không nỡ bỏ đi, đồng đặc nói phải giúp anh.

Cô chỉ nhăn nhó nhỏ giọng hỏi: "Anh đang mang cái đó à?"

Khương Nhiên ngược lại lại rất thần nhiên: "Bác sĩ Liệu Tổ đề nghị anh ngưng dùng thuốc ngừa thai trong vòng một tháng, sau đó tiến hành thụ thai tự nhiên."

"Hả. . ." Hóa ra mang bao là vì ưu sinh ưu dục à. . .

Chuyện này có thể có. . .

Cô vừa liếc nhìn cái bụng phẳng lì của mình, lúc này vì muốn duy trì nòi giống, cảm giác phụng thiên thừa vận sớm mang thai lại mãnh liệt hơn một chút.

Thế nên hai người họ làm chuyện này cũng vì mang sứ mệnh lịch sự lâu dài?

Luru Diệp suy nghĩ vấn vợ, tâm trạng nhờ thế mà thoải mái hơn.

Cuối cùng rốt cuộc Khương Nhiên cũng làm xong, chỉ là đến lúc tới, lại có những vấn đề mới xuất hiện.

Mặc dù làn nước ấm áp có thể khiến Luru Diệp bớt đau đớn, không biết có phải vì bị nước làm ảnh hưởng hay không, hay là Khương Nhiên dùng quá nhiều sức, mới làm không được mấy lần thì cái bao cao su bị hỏng mất. . .

Còn đang lúng túng với thứ bị hỏng, Luru Diệp suýt chút nữa bị hù chết, còn tưởng rằng vật kia lạc vào nơi kinh khủng nào đó rồi, may mà cuối cùng Khương Nhiên lấy ra được. . .

Chẳng qua là quá trình lấy ra rất đáng ghét.

Luru Diệp chịu đựng kích thích, nhất thời không có tâm trạng.

Khương Nhiên ngược lại rất có hứng thú, nhanh chóng đổi cái mới, có điều khi hai người làm tiếp, chung quy không nắm bắt được trọng điểm, Luru Diệp

không biết nên phối hợp với anh thế nào, cô sợ vận động quá nhanh thì thứ đồ kia lại bị tuột ra, thế là bất động, ngộ nhờ mà rớt thì. .

Cơ thể của anh đã cứng ngắc.

Cảm giác làm thế nào cũng không đúng, luôn bị bó tay bó chân.

Khương Nhiên có sức khỏe mà cũng có chỗ không cần dùng đến, mới vừa động mấy cái, Lư Diệp đã sợ hãi mặt mũi trắng bệch hỏi anh: "Rớt rồi sao, rớt rồi sao?"

Ngược lại thì thời gian trôi qua rất nhanh, và như vậy khi thời điểm đến, hai người còn chưa làm xong một hiệp.

Lư Diệp nhìn bộ dạng như đờ đẫn của Khương Nhiên, bỗng nhiên cười xoa xoa lỗ tai của anh.

Mặt hai người dần lại, mặc dù không thỏa thuê, nhưng vẫn đón nhận nụ hôn buồn miên man.

Từ sau đó Khương Nhiên ngược lại lại thật sự quan tâm chào hỏi thân tình với binh lính bên ngoài, vội vã tìm sĩ quan phụ tá để xác định, thế là chọn trước quán rượu ấy.

Lư Diệp đầu đầy những suy nghĩ mơ hồ, đối với chuyện làm nữ vương cảm giác thế nào cũng không được đúng đắn cho lắm, luôn cảm giác tựa như trò cười, nhất định là của mọi nhà, thế nhưng tất cả mọi chuyện ở đây đều thóa chí đầu vào đấy.

Mấy ngày gần đây còn có người đặc biệt tới dạy cô học tập lễ nghi, có điều người chỉ bảo cho cô cũng là người không chuyên, một hồi dạy chào kiểu lính một hồi dạy bắt tay cúi người, Lư Diệp cuối cùng vội vàng cho đuổi người nọ đi, nói trong lòng đàn ông mà lại dạy quy củ cung đình cho phụ nữ, cũng chỉ là nói dõc thôi.

Dù sao thì cô cũng xem nhiều phim truyền hình đến vậy, nên có thể bắt chước được chút đỉnh.

Cô cũng chỉ tự thiết kế một bộ luật rồi giao cho những chuyên gia trong bộ tranh luận, để những người đó mang đi tranh luận với chính phủ liên bang.

Thời gian còn dư dả, Lư Diệp vừa nghĩ đến chuyện chuẩn bị mang thai, vừa nghĩ đến chuyện tự mình công bố với dư luận.

Từ sau khi hai người quyết định sinh con, Lư Diệp có thể cảm nhận được, thái độ của Khương Nhiên đối với cô tốt hơn hẳn.

Không biết có phải giống đực đều như vậy, gặp được giống cái liền muốn sinh một thằng cu, thì sẽ dạn dàng quá mức bình thường.

Cô cũng chỉ nói bừa một yêu cầu, ví dụ như sau khi lên làm nữ vương, có thể để cho tiểu Điền Thất tiếp tục đi theo cô không.

Cô nói ra những lời ấy thì Khương Nhiên gật đầu rất nhanh, thậm chí còn để cho cô theo người của Khương Gia quân và chính phủ liên bang để tranh luận đàm phán.

Cái buổi lễ còn có cái gì mà người hầu cung nội quan hay gì gì đó.

Trong lòng Lư Diệp rất có chủ kiến, đầu sao nhiều năm xem phim cung đấu như vậy, cũng xem truyện của Elisabeth (*), những thứ khác không hiểu, nhưng những người hầu trong nội cung nghĩ như thế nào, cũng bị các loại thể lực nằm vùng chờ đợi cơ hội.

(*) Báthory Erzsébet: là một nữ bá tước thuộc dòng họ quý tộc Báthory người Hungary, nổi tiếng là xinh đẹp và tàn ác. Bà có lẽ là một trong số phụ nữ giết người nhiều nhất được ghi nhận trong lịch sử tính đến thời điểm hiện nay.

Cô cũng chỉ nghĩ đến một biện pháp, vừa hay trước đó cô có xem qua một vài báo cáo, biết rằng từ sau khi cô xuất hiện, cuộc sống của người biến tính đã gặp phải biến cố.

Lần này nếu cô nói ra, những tuyệt chiêu ấy có thể khiến người biến tính vào trong cung, có thể so sánh với những chàng trai cao lớn vạm vỡ, điều này hẳn sẽ khiến trái tim người phụ nữ biến tính nhẹ nhõm hơn một chút.

Quả nhiên sau khi tin tức được tuyên bố ra bên ngoài, thì có đến mấy trăm người đến xin việc.

Vốn dĩ Khương Gia Quân và Chính phủ liên bang phụ trách việc sàng lọc, có điều là Lư Diệp trực tiếp đơn giản hóa quá trình tuyển chọn, cô trực tiếp dùng cách rút thăm chọn ra mười người hầu.

Chuyện thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người, ngày trước Lư Diệp đi khắp nơi ăn quyết, đây là lần đầu phát hiện mình có chút ưu điểm, ít nhất là khi ứng xử với chuyện quân đoàn cãi vã, cô phát hiện bản thân có thể cân bằng quan hệ giữa hai người rất tốt.

Hay như khi còn bé, cô rất thích làm người giải hòa cho người khác, gặp người ta xảy ra mâu thuẫn với nhau sẽ cố gắng hài hòa, còn có chính là. .

Từ sau khi cô đến thế giới này, vẫn phải cẩn thận dè dặt, cho nên vô tình học được bản lĩnh xem lời nói và sắc mặt, bây giờ nghe giọng nói biểu cảm của những người ấy, cô đã nhanh chóng đoán ra được ý nghĩ của người ta.

Chuyện bên ngoài xem như đã ổn thỏa, thật ra thì trước đó cô đã viết rồi, Khương Nhiên xem qua, khi đó anh còn cười cô toàn viết mấy thứ vô dụng.

Làm cô buồn rầu, lúc này thấy anh xem lại, Luru Diệp có chút mâu thuẫn.

Sau khi thận trọng đưa cho Khương Nhiên, Khương Nhiên ngược lại nhìn rất nghiêm túc, nằm ở trên giường, đọc duyệt cái gì quan trọng trước khi ngủ như là đọc tài liệu vậy, liếc nhìn từng trang từng trang, đến cuối cùng nhìn giống như bị mê mẩn, anh còn thẳng người lao tới, nửa nằm nửa ngồi, dùng khuỷu tay chống người, đưa ngón tay ra, nội dung của tự truyện dần mỏng đi.

Ngón tay thon dài lướt nhanh trên bản thảo, Khương Nhiên xem rất cẩn thận, khi nhìn thấy lỗi chính tả, anh còn cẩn thận loại ra giúp cô.

Luru Diệp nhìn thấy, chỉ ngưng ngưng nói: "Em còn chưa sửa lỗi chính tả. . ."

"Anh giúp em." Khoảng thời gian gần đây Khương Nhiên không chỉnh sửa lại tóc, khi cúi đầu xuống, tóc trên trán sẽ che hết mắt.

Ánh mắt anh rất chuyên chú.

Luru Diệp biết anh xem qua thì không thể quên được, lúc này thấy anh quan sát nghiêm túc như vậy, trong lòng cô liền kêu gào, ban đầu mình không nên nhắc đến nhiều ân ý quá, cái gì cũng viết vào, chỉ đơn giản là cộng thêm nước mắt và máu vào lịch sử của người phụ nữ, đều là phụ nữ phải tự lập như thế nào, phụ nữ khó khăn thế nào. . .

Còn có các thể loại nguyện vọng tốt đẹp về tình yêu. . .

Có thể theo dần dòng thời gian, cuộc sống năm đó quá khắc khổ, bất tri bất giác có được ngày hôm nay như thế này. . .

Tựa như có chút ngưng ngấp.

Biểu cảm của Khương Nhiên nhàn nhạt, không thể nhìn ra sự vui mừng.

Khoảng thời gian gần đây hai người nhìn bên ngoài rất hòa hợp, thật ra thì ở trên giường, chuyện không quá thuận lợi, thử mấy lần đều thất bại.

Bao không bị rớt thì bị hỏng, nếu không thì là Luru Diệp cảm thấy đau đớn.

Hai người đều có tâm bệnh, vào buổi tối, hai người cũng chỉ nằm trên giường tự làm chuyện của riêng mình.

Không ai nhắc lại chuyện đó.

Bây giờ sau khi nhìn lại tự truyện thật lâu, Luru Diệp nhìn thời gian không còn sớm, liền do dự không biết hôm nay cứ ngủ thẳng người như vậy hay sao?

Thế nhưng Khương Nhiên lại không đề cập gì đến chuyện này.

Luru Diệp liền nhớ ra hai chú chó nhỏ dưới chân, bình thường bọn họ đều mang hai chú chó nhỏ này đặt ở phòng khác.

Bây giờ cô lại lo sợ bầu không khí buổi tối quá kỳ quặc, cô cố ý đem hai chú chó nhỏ đặt bên chân chuẩn bị khuấy đảo bầu không khí cho sôi động.

Lúc này cô chỉ lấy tay trêu chọc mấy con chó nhỏ.

Quả bóng đen ngược lại rất thích, vừa nhìn thấy Luru Diệp trêu chọc mình thì hào hứng xoay vòng tại chỗ.

Chú chó Edgar lại lười biếng, ngay cả mí mắt cũng không thêm nhếch lên một chút.

Luru Diệp rất thất vọng, mình đối xử tốt với hai con chó nhỏ này như vậy, nhưng con chó Edgar này không hiểu tại sao, cô có nuôi thế nào nó cũng không quen.

Luru Diệp thờ dài.

Cô cảm thấy tiếng than của mình rất cạn, ai ngờ đâu Khương Nhiên lại để ý đến, anh nhanh chóng nhìn qua, chăm chăm vào mặt cô mà hỏi: "Thế nào?"

"Hả?" Luru Diệp không ngờ Khương Nhiên lại để ý đến như vậy.

Luru Diệp chỉ đem chuyện con chó nhỏ nói với anh.

Khương Nhiên nghe xong, đôi mắt đen khép lại, đặt sang một bên, cười nói với cô: "Em sai rồi, con Edgar rất thích em." "Em sai rồi, con Edgar rất thích em."

"Rất thích?" Lần này Luru Diệp càng mơ hồ, thích thì phải nguẩy đuôi mừng rỡ như tiểu mao cầu chứ, mỗi lần nhìn thấy tôi nó đều xoay mấy vòng, cái này mới gọi là thích không phải sao?

Con Edgar này làm sao mà thích cô?

Khi cô cho ăn nó chỉ giương mắt lên nhìn, cùm lăm chỉ là ngừi ngón tay cô mà gọi là thích sao?

"Giống chó này chỉ số thông minh rất cao, hơn nữa lòng trung thành cũng rất cao, không giống với những giống chó khác, nó rất kiêu ngạo, ngoài người chủ nó quý mến ra thì nó cùm lăm chỉ là ngừi ngón tay của người khác thôi."

Vừa nói, Khương Nhiên như muốn chứng thực lời nói của mình, ra lệnh hai lần cho con chó Edgar đứng lên ngồi xuống, dạy hai lần con chó nhỏ đó đã biết làm theo.

Mỗi lần nghe được mệnh lệnh sẽ lập tức ngồi xuống, gọi nó đứng lên nó sẽ lập tức đứng lên.

Lần này Lưu Diệp lại nhìn đến ngừi!

Điều này quả thật kì diệu, chú chó thông minh như vậy đúng là mới gặp lần đầu.

Cô chạy nhanh đến bên giường, cô luôn cho rằng con chó Edgar này xinh xắn thế thôi, mà bây giờ phát hiện giống chó này chính là một đứa trẻ, cô dạy nó cách bắt tay hai lần.

Cũng chỉ có hai lần, chú chó này đã hiểu cách làm!

Trí thông minh như thế này, chắc nó có thể nghe hiểu được tiếng ngừi.

Song không biết là bản thân mình chột đối xử tốt với chú chó Edgar quá, con tiểu Gia gia kêu mấy tiếng, Quả bóng nhỏ chột bất mãn, ngồi nhìn cô bằng đôi mắt lung tròng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Lưu Diệp không nghĩ rằng Quả bóng nhỏ sẽ ghen tị, cô nhanh tay trấn an sờ cổ quả bóng nhỏ rồi nói, "Đừng kêu nữa, hai đứa tức cái gì, hai đứa cũng là bảo bối của chị mà."

Một tay cô ôm lấy Tiểu gia gia, một tay ôm lấy Quả bóng nhỏ, chỉ có điều là hai chú chó này được cô nuôi chẳng khác nào con heo, cô vừa mới ôm một chút đã bị đè ngồi trên mặt đất.

Khương Nhiên vội vàng đứng dậy, đem mấy chú chó đè trên ngừi cô ra.

Lưu Diệp lần này xem như đã biết cảm giác không dễ chịu khi trái vây phải bắt, tay chân nhỏ bé như cô không thích hợp nên không nên đùa với mức khó cao như vậy.

Ngay khi đang được Lương Nghiên kéo đứng dậy, Lưu Diệp bỗng nghĩ, hai ngừi họ chính là cha mẹ tương lai đấy sao?

Cô cảm thấy thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Được bế đến bên giường, Lưu Diệp trầm mặc, như đang suy nghĩ tâm sự gì đó vậy.

Khi Khương Nhiên lại tiếp tục xem tự truyện, Lưu Diệp dùng chân quăn lại thành một cái bọc nhỏ, lấy gối cẩn thận đặt vào trong, cô từng ôm đứa trẻ nhà thông gia, khối thịt mềm nhỏ nhất định là đứa bé tròn trịa.

Cô thử dùng đưa cái bọc vải nhỏ, cố gắng nghĩ rằng mình đang ôm một đứa con nít. . .

Một vật nhỏ sống sờ sờ. . .

Khương Nhiên đang xem tự truyện, liền cảm thấy cái giường lắt lư hai cái, chờ đến lúc anh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lưu Diệp ôm gối biểu cảm quái dị lắt qua lắt lại.

Hơn nữa cô còn giống như đang hát ru tiểu bảo bối gì đó mau ngủ đi, bài hát ấy rất nhẹ nhàng, cô ngâm nga như tiếng muỗi vo ve vậy, anh phải cố gắng lắng nghe, mới có thể nghe rõ lời bài hát.

Khương Nhiên không ngắt ngang cô, lắng lắng lắng nghe một lúc.

Chờ đến lúc Lưu Diệp phát hiện mình bị nhìn thấy, cô vội vàng ném chăn mỏng lên giường, lấy gối vỗ vỗ hai cái.

Khương Nhiên tiện tay chống đầu cười với cô: "Em đang đánh đứa nhỏ à?"

Lưu Diệp bị anh nói mặt đỏ lừ lên, cô lấp ba lấp bấp giải thích: "Em, em chỉ đang cảm nhận. . . Em, em không biết bộ dạng của mẹ là thế nào. . ."

"Anh cũng không biết làm cha phải thế nào." Khương Nhiên kéo mạnh cô về phía mình, "Em có thể nói cho anh biết."

Lưu Diệp chần chờ một lúc, không thể không nói với anh: "Em không được ba mẹ nuôi nấng, bọn họ ghét khi em là con gái. . ."

Khương Nhiên không lên tiếng.

Lưu Diệp biết anh đang nhìn mình, ánh mắt như thế, chỉ khi nhìn cô Khương Nhiên mới có.

Sau đó hai người rất tự nhiên mà thử trên giường với nhau một lần, không thể nói là ai bắt đầu trước, khi bắt đầu vẫn còn chút đau đớn, hơn nữa lại không có thói quen dùng bao cao su, thế nên họ từ từ thích ứng, hai người họ đều rất có kiên nhẫn, cũng rất ân ý. . .

Nhưng làm được một nửa, Lưu Diệp chợt nhớ tới dưới giường còn có hai tiểu gia ấy. . .

Quả nhiên ngay khi nhìn xuống nửa giường phía dưới, đã nhìn thấy hai con chó nhỏ cũng chứng kiến chuyện gì kỳ quặc đang ngạo đầu cảm nhận mọi chuyện.

Lưu Diệp ngưng ngưng đỏ cả mặt, bất kể Khương Nhiên có đồng ý hay không, cả gan đẩy Khương Nhiên ra, đem nhốt hai con chó nhỏ vào chỗ khác, mới quay lại cùng Khương Nhiên.

Đôi lời từ tác giả: Cảm ơn Bồ Lan, Muahahaha, Bí đồ ném túi mìn, cảm ơn Viên Viên ném hỏa tiễn ~ cúi người ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 60

Edit: Lệ Hy

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Chuyện Lưu Diệp muốn đăng cơ làm nữ vương rốt cuộc ngày càng gần, cô rất có cảm giác đang đi diễn trò.

Nhưng mà nhìn tất cả mọi chuyện đều đã tiến hành từng bước, lúc thấy ngay cả hiện trường diễn lễ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, cô mới có cảm giác, trời à!

Cảm thấy vậy mà chuyện này trở thành sự thật!

Hơn nữa những người đàn ông này có lẽ đã lâu không hưng phấn như vậy, chỉ là một diễn lễ đăng cơ cũng phải lần qua lần lại đủ kiểu đủ trò.

Ở giữa còn có tuần hành (đi dạo) cái gì, hơn nữa kia còn không phải bắt đầu chính thức, chỉ là từ Khương gia quân đi về phía phó quan mà thôi.

Ngay cả chỉ một động tác như vậy.

Đã giầy vò Lưu Diệp thiếu chút nữa muốn ngắt đi, mấy vạn dân chúng ùn ùn kéo tới, hơn nữa còn ở trước lúc xuất hành, Lưu Diệp nhìn thấy ở trong TV xuất hiện nhiều chuyện giẫm đạp, cô rất khẩn trương, vội vã gọi điện thoại cho Mậu Ngạn Ba duy trì trật tự.

Lúc ấy Lưu Diệp cũng nghĩ nhiều, thì cảm giác mọi người đến xem cô thôi, rất nhiều người bị giẫm lên là không tốt đi.

Kết quả một chuyện như vậy, lập tức đã bị Khương gia quân dụng dừng đến, cái gì mà người giám sát của chính phủ không để ý tới, gì mà không có cách nào duy trì trật tự, để cho toàn viên Khương gia quân cực kỳ lo lắng, cực kỳ sợ hãi chuyện xấu lại xảy ra lần nữa.

Những người bên Mậu Ngạn Ba đó cũng không phải ngồi không, lập tức liền ngăn chặn lời trách móc của đài truyền hình, cái gì mà vụ án bắt cóc lúc trước chính là phát sinh ở chỗ các người, lời nói của nhà nước tự nhiên là quang minh chính đại, lên lút mà nói không muốn có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe, cái gì mà nhìn người khác thối lắm, cũng không phải chim tốt như vậy...

Tới tới lui lui, Lưu Diệp bị âm ỉ đau cả đầu.

Vẫn âm ỉ đến ngày tuần hành đó, hai bên cũng không ngừng, lúc sắp phải đi ra ngoài, lại bởi vì tại sao trên xe riêng của nữ vương có thể có, cứ như vậy ước chừng mất năm sáu phút.

Cuối cùng toàn bộ ổn thỏa, xe mới chạy ra được.

Lưu Diệp đau cả đầu, ở trong xe liền kể khổ với Khương Nhiên nói: "Ông trời của ta, hai ngày gần đây âm ỉ lỗ tai ta cũng sắp mất thính giác rồi."

Khương Nhiên chỉ cười nhìn cô.

Lưu Diệp biết anh sẽ không an ủi người, nhưng mà Khương Nhiên lại nắm tay cô.

Thực ra trong lòng là chờ mong, nữ vương ơi!

Cô đã không phải là Mary Sue, hiện tại cô cũng phải làm mẹ của Mary Sue rồi !!

Nào biết chỉ vừa mới bình tĩnh được 2 phút, cô đã bị một màn cảnh tượng xuất hiện ở phía trước làm cho sợ ngây người !!

Không phải lần đầu cô chứng kiến trường hợp như vậy, đám người hoan hô cô đã bình tĩnh lại, nhưng mà trên tay tất cả nhà cao tầng đều treo chân dung của mình cũng ỉn hãi quá rồi !!

Hơn nữa đợi đến lúc xe của cô chạy đến phó quan (biệt thự phụ) , cô vừa mới xuống xe, tức thì liền có hơn trăm phát bắn súng chào chúc mừng.

Những nhân viên chờ ở hai bên đường này, nghe thấy tiếng pháo mừng xong, lại càng hành lễ ngay ngắn.

Mà ở phía trước Dã Thú và Tiểu Điền Thất chuẩn bị công việc liên quan, cũng nhanh chóng ra đón.

Thời điểm nhìn thấy cô đến gần, Dã Thú lại càng không chút do dự nào liền quỳ một gối xuống.

Lưu Diệp biết đây là Mậu Ngạn Ba và Khương gia quân cho những nhân tài này kéo dài lễ hôn tay gì đó cho cô.

Nhưng nhìn Dã Thú làm nghiêm túc như vậy, cô theo bản năng liền vươn tay ra.

Rất kỳ quái là lúc ngón tay bị Dã Thú hôn, cô có thể cảm giác được đầu lưỡi của Dã Thú giống như quần lấy ngón tay của cô, cô còn tưởng rằng anh chỉ muốn làm bộ thôi.

Lưu Diệp cũng có chút xấu hổ.

May mắn tiếp theo là Tiểu Điền Thất làm trung quy trung củ (có quy củ khuôn phép).

Sau đó Lưu Diệp đã bị những người đó đón đi đến phó quan, trái lại bên trong bố trí rất đơn giản, dù sao chỗ này chỉ là nơi ở tạm thời.

Dù vậy hôm nay Lưu Diệp cố ý mặc chiếc váy vừa dày vừa nặng, để có vẻ trang nghiêm hơn, cô cố ý chọn một chiếc áo choàng.

Lúc này làn váy thật dài kéo trên mặt đất, cô đi đường cũng có chút cố hết sức, nhưng vẫn cố tỏ ra phong phạm cực kỳ nữ vương.

Cô liền cố gắng ngẩng đầu ưỡn ngực, hơn nữa lúc ở trên đường, Lưu Diệp liền phát hiện người hành lễ với cô ngày càng nhiều, Quan Chi một mực làm công tác bảo vệ bên cạnh cũng ở lúc vào cửa xong, làm động tác hôn tay với cô.

Mậu Ngạn Ba kia có tiện nghi không chiếm chỗ khác nào người lơ lửng bị thiệt thòi, cũng chạy đi lên, động tác khoa trương vừa quỳ vừa hôn.

Hôn đến mức tay của cô đều ẩm ướt... Tựa như bị cái gì liếm liếm...

Lưu Diệp liền cảm giác chuyện này có chút ghê tởm..

Đặc biệt sao lúc trước đám người kia lại sửa đổi việc này, sẽ không là muốn hôn ngón tay của cô đi..

Nếu bọn anh muốn làm như vậy nữa, lần sau ra cửa cô phải cân nhắc xem nên thò tay vào đậu phụ thôi !!

Nếu không thì không gánh được !

Đợi đến lúc đi vào phó quan, hoạt động còn chưa kết thúc, Lưu Diệp nhớ rõ Khương gia quân có người chuyên môn đã báo cáo cho cô, nói lúc đi vào phó quan, sẽ có một chút nghi thức yết kiến, cần cô quen thuộc những đại thần và các loại gia tộc nhân viên quan trọng này.

Lúc ấy không thấy làm sao, hiện tại từng việc tiến hành xong, Lưu Diệp mới phát hiện mình nghĩ những người đó quá đơn giản, này không phải là có chút nhân viên yết kiến, đây là một quân đoàn yết kiến a!!

Nhân viên thật sự quá mức quá mức nhiều, may mắn có Mậu Ngạn Ba và người của bộ phận đối ngoại Khương gia quân giới thiệu giúp cô.

Lúc bắt đầu cô còn có thể nhớ kỹ một chút, nhưng dù là nhìn tên, lúc sau vẫn không xong, liền tựa như bản năng, máy móc đưa tay cho đám người hôn mu bàn tay.

Sau đó nhận lễ vật chúc mừng của đối phương.

Lễ vật cũng hoa cả mắt, ở giữa còn có người ở đâu đưa đến quần áo làm bằng vàng và ngọc.

Lưu Diệp có chút nói không nên lời, bởi vì cái loại dây vàng áo ngọc (đồ liệm) này, cô nhớ rõ là người chết mặc đi..

Nhưng mà có lẽ mỗi nơi chú trọng khác nhau.

Trái lại lúc người đại biểu của gia tộc Phi Nhĩ Đặc (Fuerth) đến, bởi vì đối phương từng có trợ giúp rất lớn với mình, lại từng chiêu đãi mình.

Luru Diệp cũng nhiệt tình hơn một chút, lúc sứ giả tiến lên, cô liền chủ động hỏi một câu: "Xin gửi lời thăm hỏi của ta đến tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc."

Kết quả mới vừa nói xong câu kia, Luru Diệp liền chú ý tới sắc mặt của vị sứ giả kia dường như không được tốt lắm, liền như nhìn thấy gì đó khó lường.

Mới đầu cô còn tưởng rằng là mình làm chuyện gì sai, nhưng sau đó cô chú ý tới ánh mắt của vị sứ giả kia nhìn không phải cô, mà là Tiểu Điền Thất sau lưng cô.

Sắc mặt Tiểu Điền Thất giống như cũng có chút thay đổi.

Bởi vì tai mắt chung quanh rất nhiều, Luru Diệp lập tức cũng không nói cái gì.

Chỉ là nhìn Tiểu Điền Thất nhiều hơn vài lần.

Đám người lui bót, Luru Diệp mới nhỏ giọng hỏi Tiểu Điền Thất, "Này, Điền Thất, ngươi làm sao vậy, vừa rồi không có việc gì chứ?"

Sắc mặt vốn có của Tiểu Điền Thất liền trắng bệch, biểu tình hiện tại lại giống như nhận lấy đả kích, qua một lúc lâu sau mới nói với Luru Diệp: "Chị, em cảm cảm thấy cảm giác của người kia rất quen thuộc. . . Có lẽ lúc ta còn nhỏ từng thấy anh..."

Luru Diệp nháy mắt liền ồ một tiếng, lòng hiếu kỳ của cô cũng bị gọi lên, vội vàng đã nói: "Vậy em muốn chị tìm người gọi anh trở lại không, để cho người hỏi thử một chút?"

Lần này Tiểu Điền Thất rất nhanh lắc đầu nói: "Không cần, chị."

Anh sờ sờ dây số trên cổ tay mình, thật giống như suy nghĩ cái gì nói: "Còn nhớ rõ lúc chị mới từ Phi Nhĩ Đặc trở về đã nói với em những lời này không, chị nói bề ngoài của em rất giống người Phi Nhĩ Đặc,... Em nghĩ có lẽ chị nói đúng, có lẽ trời sinh em đã là người Phi Nhĩ Đặc..."

Luru Diệp vốn đang nghĩ muốn nói với Tiểu Điền Thất chút gì nữa, nhưng lúc này người xếp hàng chờ đợi yết kiến nhiều lắm.

Rất nhanh đã có người đi đến.

Luru Diệp nhanh chóng ra về đoạn trang chờ đợi.

Trên đường yết kiến, vì tỏ ra uy nghiêm một chút, cố ý an bài lối đi thật dài, còn có thảm màu đỏ, chỗ của Luru Diệp, còn cố ý sắp đặt đầy đến trên chín bậc thang.

Cho nên chờ đến lúc người nọ đi tới, cần đi một đoạn đường rất dài.

Nhưng thật ra Luru Diệp sớm đã thấy rõ người đến rồi.

Đặc biệt lần này đến không phải là người khác, mà là lão Hầu gia hư hư thực thực kia.

Chớp mắt đầu óc của Luru Diệp cũng có chút to lên, bởi vì yết kiến, Khương Nhiên bị chính phủ liên bang ngăn ở bên ngoài.

Suy nghĩ của Luru Diệp liền như chip bông, bỗng nhiên muốn cô đối mặt với người đàn ông có khế ước cực mạnh này, trong lòng cô có chút không nắm chắc...

Đối phương vẫn mang bộ dáng ta là chồng thứ hai của ngươi... Đến lúc đó cô phải làm sao...

Chờ đến lúc người nọ đến gần, cô cũng cố gắng trấn định bản thân.

Dù sao sau lưng cô còn có bọn Quan Chi, cô không phải sợ cái gì.

Người kia đi đến làm lễ hôn tay xong, Luru Diệp cũng không lên tiếng, chờ vị yết kiến tiếp theo.

Trái lại Mậu Ngạn Ba vẫn đứng sau lưng cô theo dõi lại mở miệng, cố ý nói: "Xin để ta giới thiệu cho người, vị này chính là Hầu gia có khế ước cực mạnh."

Luru Diệp nhàn nhạt nhìn qua, kỳ thật trong lòng đã khản trương muốn chết, NM !!

Bên thứ ba chuyên nghiệp chen chân vào...

May mắn Quan Chi bên cạnh rất nhanh xen miệng vào, "Có phải Hầu gia hay không, không phải người định đoạt cũng không phải ta định đoạt, không phải chỉ là nghe đồn thôi, một thế hệ Hầu gia ở khu vực tam giác biển Luru Ly để lại vũ khí bí mật, chỉ có người tái sinh của anh mới có thể bình yên vô sự ra vào, nếu là Hầu gia chân chính mà nói, như thế thì đi xem biển Luru Ly lúc nào cũng không sợ đi?"

Sau đó Mậu Ngạn Ba liền ôn hòa đáp lại: "Biển Luru Ly đã sớm bị hải tặc chiếm cứ, lại nói nhưng việc kia chỉ là tin đồn, không đủ xác thực."

Lưu Diệp vẫn cố gắng trấn định bản thân, cũng không nhìn tới Hầu gia kia, nhưng mà cô có thể cảm giác được, lúc bọn Quan Chi tranh luận, Hầu gia này không kiêng nể gì quan sát mình.

Thân thể cô cương cứng, giống như là bị rắn đết mất.

Quan Chi và Mậu Ngạn Ba người tới ta đi nói vài câu, cũng không phân ra tanh bại.

Trái lại chờ Mậu Ngạn Ba dẫn người kia đi, Quan Chi khinh miệt nói một câu, "Những hải tặc này còn chưa đủ nhét kê răng cho chúng ta."

Lưu Diệp thở dài một hơi, cô thực sự bị dọa chết rồi.

Cuối cùng bận rộn một ngày, Lưu Diệp đoán tay mình cũng bị hôn đến trụi da.

Hơn nữa cô cũng không biết bản thân rốt cuộc thu được bao nhiêu lễ vật, phần lớn những lễ vật này đều là vô giá, còn có một số báu vật trân quý hiếm có khó gặp, nhưng cuối cùng Lưu Diệp cũng hiểu lúc tiền nhiều đến trình độ nhất định, cũng không phải đạo lý tiền bạc rồi.

Đối với cô mà nói cả người cô đều choáng váng.

Trái lại từ sau khi rời khỏi đại sảnh yết kiến, lúc nghỉ ngơi, Tiểu Điền Thất và Dã Thú một mình tìm được cô.

So với người đứng đầu của những gia tộc khá giỏi, lần này Dã Thú tìm đến cô, lễ vật dâng cho cô thì quá mức đơn giản rồi.

Chỉ là một chuỗi trân châu rất đẹp, hạt châu cũng không quý báu, cũng không phải là minh châu truyền lại đời sau, cũng không phải chất liệu hiếm thấy gì, chỉ là hạt châu thủy tinh cực kỳ bình thường, lúc Dã Thú đưa cho cô, nhưng lại vô cùng trân trọng, vừa giao vào trong tay cô, vừa nói cho cô: "Đây là ngọc trai cầu nguyện, trên mặt có bao nhiêu viên ngọc, ta sẽ thỏa mãn bấy nhiêu nguyện vọng của người."

Lưu Diệp cười tít mắt, những đồ khác không chú ý bao nhiêu, nhưng phần tâm ý này khó có được, cô không chút do dự đeo chuỗi ngọc trai trên tay, cao hứng lắc lắc cho Dã Thú nhìn.

Cô thấy nhiều đồ vật lắm, ngược lại cũng không có cảm xúc gì với vài thứ kia, ngược lại cảm giác chuỗi hạt ngọc như thủy tinh này cực kỳ đặc biệt, cũng vô cùng mộc mạc, hơn nữa cô có thể cảm giác được cái vòng tay này được làm cực kì có tâm, liền ngay cả sợi dây cũng buộc đẹp lắm, phía dưới cũng còn có có thứ gì đó giống như kết đồng tâm.

Hơn nữa chờ Dã Thú vừa đi, Tiểu Điền Thất liền nhỏ giọng nói cho cô: "Chỉ, thật ra những hạt ngọc này đều là tự mình Dã Thú mài, anh chọn hạt tốt nhất, lúc biết được người muốn đăng cơ, đã liên tục mài giữa rồi."

Lần này Lưu Diệp lại càng cảm động cũng không nói ra lời nữa.

Sau đó Tiểu Điền Thất lại đưa cho cô một phần lễ vật, lễ vật của Tiểu Điền Thất cực kỳ thực dụng, anh cố ý làm một quyển từ điển một chút ví dụ thực tế của cung đình có niên đại từ xưa cho cô.

Thật ra những tư liệu này cũng dễ tìm, nhưng mà muốn phân loại làm thành từ điển cũng rất phí tâm rồi.

Hơn nữa đúng là cô cần dùng đến mấy thứ này, Lưu Diệp cũng vui vẻ ôm vào trong ngực.

Chỉ là nhìn bộ dáng của Tiểu Điền Thất, Lưu Diệp cảm thấy có phải anh có chuyện gì đang giấu mình hay không, sao từ khi nhìn thấy người của gia tộc Phi Nhĩ Đặc, vẻ mặt của anh vẫn giống như rầu rĩ không vui.

Nhưng hiện tại Lưu Diệp cũng không có tinh lực, cô cũng bị mệt chết rồi.

Ngày hôm nay quả thực là ứng với câu nói thu lễ vật đến nhũn tay.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy kì quái là ngay cả Mậu Ngạn Ba cũng đưa lễ vật cho cô, nhưng người của Khương gia quân lại không có một chút động tĩnh.

Nhưng cô đoán phần lớn những người quân nhân này cũng không để ý đến mấy thứ này đi, cảm giác những thứ đó đều là lễ nghi phiền phức.

Nhưng chờ đến buổi tối Lưu Diệp trở lại phòng ngủ, thay xuống những bộ y phục nặng nề, Lưu Diệp lại phát hiện Khương Nhiên vẫn không ở trong phòng chờ cô.

Cô ít nhiều có chút thất vọng, bởi vì lẽ ra đến phó quan xong, Khương Nhiên cũng chưa làm chuyện gì, nhiệm vụ duy nhất của anh cũng là bồi anh.

Cô rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Mà lúc này đi vào phòng lại không thấy người, cô cũng rất mất mát.

Hơn nữa loại tình huống này cũng không phải ngày một ngày hai, không biết vì sao, gần đây Khương Nhiên luôn luôn thức đêm chịu đến khuya, cô cũng không biết anh muốn làm cái gì, nếu có hỏi, Khương Nhiên sẽ nói là có nói người cũng không hiểu đâu.

Mới đầu Luru Diệp còn tưởng rằng là anh đang chuẩn bị lễ vật bí mật đưa cho cô, nhưng đến bây giờ Khương Nhiên cũng không có động tĩnh, cô cũng lén lút lục lại cả gian phòng, dùng nói bóng dáng lễ vật, ngay cả một chút dấu vết dấu vết để lại cũng không có...

Cho dù là một bộ gối ôm cho cô...

Cảm xúc của Luru Diệp liền hạ thấp, nhưng rất nhanh cô lại giữ vững tinh thần, bắt đầu xem thứ Tiểu Điền Thất đưa cho cô.

Hiện tại thật muốn làm nữ vương, mặc kệ là con rối cũng được, bình hoa cũng được, dù sao cô cũng phải có chút bộ dáng!

Đợi đến lúc Khương Nhiên trở lại, thì thấy Luru Diệp đang chăm chú học mấy thứ kia, anh cũng không nói gì, chỉ tự nhiên ôm lấy eo của cô, muốn vận động trên giường vài trận với cô.

Luru Diệp thờ dài, cũng không thể nói rõ tư vị trong lòng là như thế nào, chủ yếu là tất cả mọi người đều đưa lễ vật cho cô... Nhưng người cô để ý nhất lại thờ ơ...

Sắp xếp ngày hôm sau cũng rất khẩn trương, tuy nói vẫn là hoạt động trước diễn lễ đăng cơ, nhưng hiện tại những người đàn ông này rất khoan dung với phụ nữ, còn là nữ vương, sức mạnh giãy vò kia, quả thực tựa như không dùng được.

Luru Diệp cũng dậy sớm, trang điểm ăn mặc, vừa mặc quần áo vừa mang những trang sức dùng để trang trí.

Bởi vì diễn lễ đăng cơ còn chưa chính thức bắt đầu, những "Nữ quan" trong cung kia còn chưa lên chức chính thức.

Hiện tại tất cả mọi chuyện Luru Diệp đều phải tự mình làm, y phục tựa như bao tải dây kia, còn có áo choàng hoa lệ, cô vừa chỉnh lý, vừa nhìn Khương Nhiên trên giường, cô còn tưởng rằng Khương Nhiên sẽ đi cùng cô, mặc dù chính phủ liên bang sẽ an bài vị trí anh đi bên cạnh, nhưng trường hợp lớn như vậy, cô vẫn muốn để anh đi cùng mình.

Chỉ là cô lén nhìn Khương Nhiên vài lần, bình thường Khương Nhiên luôn luôn dậy sớm lần này lại lười biếng chưa rời giường.

Nhìn bộ dáng này của Khương Nhiên, Luru Diệp cũng có chút mềm lòng, vốn đề cho anh đi là để cho anh ngồi giúp, cô cũng thờ dài đi qua, phũ lên trán anh một nụ hôn nói: "Giữa trưa ngươi phải tự mình ăn cơm, buổi tối ta mới có thể trở lại."

Khương Nhiên ở trên giường không động dậy gì, chỉ làm động tác xoa tay.

Luru Diệp cảm giác là lạ, sao bỗng nhiên người này lười biếng như vậy.

Cô nhanh chóng tốc đi ra ngoài, bên ngoài Mậu Ngạn Ba và Quan Chi đang đấu võ mồm.

Chờ sau khi cô ra ngoài, hai người một trái một phải che chở cô tiến vào trong xe, chạy tới đấu trường nơi hôm nay hoạt động.

Đây là chủ ý của chính phủ liên bang, nói đã mấy trăm năm Liên Bang không có thi đấu đại hội thể dục thể thao, muốn nhân dịp trước mấy ngày cô đăng cơ làm ra hoạt động này, để cho tất cả mọi người đến xem, trận đấu hữu nghị, sau đó giành được phần thưởng.

Đương nhiên phần thưởng lớn nhất còn là nhạc kịch của cô, là quán quân chiến tranh, có thể tự bản thân cô đeo vòng hoa.

Cô đến rất đúng lúc, trái lại trên đấu trường rất nhanh bắt đầu trận đấu.

Ngay cả Luru Diệp rất nhanh liền cảm thấy bị lừa, không phải từ đầu chính phủ liên bang đã nói cái gì mà trận đấu an toàn hữu nghị thôi sao.

Trên đấu trường hình tròn, Luru Diệp liền thấy giữa đấu trường có mấy cây cột vĩ đại, mà ở trên cột cũng lần lượt kéo một số dây thừng, những dây thừng co giãn này đan xen giống như một chiếc võng. (cái võng là sân đấu)

Mà cái gọi là thi đấu thể thao là có người muốn lên trên pk cùng những người khác, mặc kệ dùng cách gì làm cho đối phương rơi xuống đất.

Nhưng chỗ kia cao hơn mười thước đó!!

Chơi đùa kiểu này còn muốn kêu là an toàn hữu nghị, đặc biệt đánh nhau chính là chào hỏi với người ta sao!!

Nhưng đã bắt đầu, mặc kệ Luru Diệp cảm thấy hoạt động thể thao này không an toàn bao nhiêu, nhưng người tham gia vẫn nói liền không dứt.

Hơn nữa nhìn thấy những người đó sau khi hạ xuống, cuối cùng thì Luru Diệp yên tâm, hóa ra mặt đất có đệm êm chuyên biệt.

Đúng là trên đấu trường gió nổi mây phun, Luru Diệp nhìn hồi lâu cũng bị cảm xúc nhiệt liệt này cuốn hút, rất nhiều người đang kêu gào cổ lên.

Người khác biệt bởi vì khu vực khác nhau thay mặt phát cờ hò reo.

Nhưng Luru Diệp dần dần cảm giác không thích hợp, đấu trường này quả thực cố ý an bài vì Hầu gia!!

Trách không được lúc trước bọn Mậu Ngạn Ba muốn làm cái này !!

Đây là tạo thế cho Hầu gia !!

Người ở lại trên những sợi dây thừng chỉ có "Hầu gia" kia rồi !!

Lúc này mọi người trong đấu trường liền tựa như bị cuốn hút, cũng không hện mà kêu Hầu gia Hầu gia ! !

Nhìn bộ dáng điệu võ dương oai của Hầu gia kia, trong lòng cô liền sốt ruột, nếu một lúc sau cô đội vòng hoa cho Hầu gia, lại có người kêu to cùng một chỗ gì đó, cô rộn lòng hay không.

Hơn nữa rất kỳ quái là chính phủ liền bang làm như vậy, Quan Chi anh cũng không phản ứng à?

Cô không nhận được liền nói với Quan Chi bên cạnh: "Quan Chi, như vậy không có chuyện gì sao?"

Quan Chi vẻ mặt bình tĩnh trả lời: "Điện hạ, chó sủa vui nữa, vẫn là chó."

Nói thì nói như vậy, nhưng tình huống này, thật sự rất không bình thường !!

Tất cả mọi người trong đấu trường đang hô hoán Hầu gia Hầu gia gì đó !!

Đã có người mơ hồ kêu gọi nữ vương và Hầu gia cùng nhau...

Ngay tại lúc Lưu Diệp lo lắng trùng trùng, Dã Thú một mực đứng bảo vệ, bỗng nhiên lên tiếng nói: "Đừng lo lắng, em đi đuổi thẳng nhò kia xuống."

Lưu Diệp còn chưa kịp ngăn cản, Dã Thú đã chạy xuống.

Nhưng đợi lúc thấy Dã Thú lên sân khấu, không bao lâu Lưu Diệp liền để tâm xuống, Dã Thú làm vô cùng tốt, hơn nữa động tác xinh đẹp kia quả thực ngoài dự kiến của cô.

Động tác của anh vô cùng trầm ổn, động tác biểu tình lời cuốn hơn "Hầu gia" kia, biểu tình Dã Thú bình tĩnh ung dung như thế.

Lưu Diệp yên tĩnh nhìn, mỗi một lần động tác cao liên tục, theo bản năng cô đều buộc chặt hô hấp, ánh mắt lại càng không nháy nhìn chằm chằm động tác của Dã Thú, không ngừng cầu nguyện không được rơi xuống, không được rơi xuống...

Giống như nhận được cảm ứng, động tác của Dã Thú ngày càng ổn định, ngày càng xinh đẹp.

Tiếng hoan hô cũng đã yên tĩnh trở lại, mọi người đều lặng lẽ nhìn người kia.

Động tác kia rất ngắn, nhưng người kia đi trên dây thừng lại như đi trên đất bằng.

Bởi vì tất cả mọi người biết, lúc ban đầu người thiết kế sân vận động này là vị Hầu gia oai phong một cõi kia...

Động tác của Dã Thú vô cùng ổn định, giống như treu chọc, dần dần tất cả mọi người nhìn ra động tác của vị "Hầu gia" kia đã rối loạn lên, khí tức cũng không vững vàng nữa, động tác lại càng xuất hiện rất nhiều sai lầm.

Mọi người đều đang chờ Dã Thú cho một kích trí mệnh, bởi vì kết quả khẳng định là nhất định "Hầu gia" kia xong đời rồi...

Lưu Diệp lại càng nắm thật chặt hai bàn tay, cô kích động cổ họng cũng sít chặt, đồng thời Dã Thú này khiến cô có chút xa lạ, cô từng thấy Dã Thú trầm mặc, từng thấy Dã Thú thật thà phúc hậu đi sau lưng cô, cũng đã thấy Dã Thú tự ti, mà Dã Thú lúc này, là lần đầu tiên cô thấy.

Trên mặt của anh có thứ gì đó, giống như có ánh sáng, ngay thời điểm này, Dã Thú ngẩng đầu lên, rõ ràng cách rất xa, nhưng sau lưng anh là màn hình khổng lồ.

Trên màn ảnh kia đang trực tiếp hướng cuộc thi đấu, tức thì mọi người cũng thấy được, biểu tình trên mặt Dã Thú, anh đang nhìn nữ nhân kia.

Đó là ánh mắt của nam nhân với nữ nhân.

Lưu Diệp cũng nhận thấy không thích hợp, giống như tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc cô đang muốn nhìn về phía màn hình lớn.

Ngay tại khoảnh khắc này, biến cố xuất hiện.

Bỗng nhiên bầu trời tối sầm xuống, theo bản năng Lưu Diệp ngẩng đầu lên, sau đó cô nhìn thấy đoàn máy bay chiến đấu đen kịt, từ trên đầu cô gào rít đi qua.

Lúc đoàn phi hành khí kia xẹt qua, một phi hành khí loại nhỏ cũng hạ xuống, từ trời rơi xuống, tư thái kia quả thực giống như lưỡi kiếm sắc bén muốn cắm xuống dưới nền đất, tà liền xâm nhập vào trong đấu trường.

Trong nháy mắt gần như chạm đến nền, người ở bên trong lại dùng thao tác lóa mắt làm cho người ta hít thở không thông, để cho phi hành khí nhanh chóng quẹo một chỗ.

Quý đạo của phi hành khí cũng tạo ra một trận gió mạnh mẽ theo, đây thừng đang lay động dữ dội, vốn là "Hầu gia" kia sau Dã Thú, đều rơi xuống đất ào ào.

Nhưng không ai quan tâm bọn anh nữa.

Ánh mắt mọi người đều bị định trụ rồi !

Mọi người đều cũng choáng váng nhìn người bắn ra từ trong phi hành khí kia.

Người kia mặc một thân quân phục, vừa đi vừa cời bao tay trên tay, động tác của anh rất nhanh, đi qua vòng hoa trước khán đài, anh còn cố ý ngừng lại, lấy vòng hoa vào trong tay.

Ánh mắt anh bình tĩnh đậm đặc, không có một tia cảm xúc.

Nhưng lúc đang giương mắt, cuối cùng anh nở một nụ cười.

Lưu Diệp ngừng thở nhìn anh đến gần mình...

Thật khác so với những người quý một gói xuống trước mặt cô, người trước mắt này chưa bao giờ đối diện cô như thế.

Anh chỉ đi đến trước mặt cô, lúc đến gần, vóc người giống như chiếu cố cô, anh hơi hơi cúi thân thể xuống một chút.

Lưu Diệp cũng không nháy nhìn mặt anh, ánh mắt mọi người toàn trường cũng đang nhìn chăm chăm người đàn ông này.

Mà sau lưng anh, vòng tròn khổng lồ trên màn hình, rất nhanh liền phát lại hình ảnh chiến đấu lúc trước.

Giống như một bộ phim điện ảnh, tất cả mọi người thấy được những hình ảnh khủng bố này.

Trên màn hình là con thuyền bị phá hủy, tiếng la khóc, còn có vô số người táng thân biển lửa, khói dày đặc ngọn lửa...

Đạn vào cùng một chỗ...

Không có hình ảnh nào chân thật hơn rung động hơn nữa.

Lưu Diệp ngạc nhiên nhìn màn hình trước mặt, trên màn hình đang phát lại - - những chuyện phát sinh lúc trước...

Ngọn lửa thật lớn phun ra, từ trên xuống, đó là một trận tàn sát đơn giản mà nhanh chóng.

Phía dưới thật giống như bị kiến cắn nuốt.

"Hải tặc Dong Bình Đoàn từng bắt cóc em vừa bị quét sạch sẽ rồi." Lúc này Khương Nhiên, mang theo một vẻ mặt thỏa mãn sau khi chiến đấu, đang cười nhìn về phía cô, giống như hiến vật quý: "Thích lễ vật anh tặng cho em không?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 61

Editor: Mộc Du

BeTÔI: Niệm Vũ

Trong nháy mắt, Lưu Diệp tròn tròn mắt.

Giống như bị hóa đá, Lưu Diệp đỡ cảm của mình, đây không phải là ‘Miệng ngựa môi lừa’ (*) sao?

(*) Không liên quan, không ăn nhập.

Quà tặng cô vẫn hằng mong chờ từ hôm qua thì chẳng thấy đâu, còn hiện giờ, Lưu Diệp chỉ muốn trả lại món quà này ngay lập tức!

Chết tiệt, đây là tặng quà hay là muốn làm cô lên con đau tim vậy!

Mấy ngàn mạng người lận đó, lại còn quay cả quá trình rồi cho cô xem nữa!

Chê cô chưa đủ hoảng sợ à.

Lưu Diệp im lặng cúi đầu.

Nhưng mà Khương Nhiên đã nhanh tay đội vòng hoa lên đầu cô.

Lưu Diệp thầm đoán, không biết đêm nay có bao nhiêu người mất ngủ nhỉ.

Với lại, khác với lúc trước, mọi người cùng reo hò "Hầu Gia" rõ vang, nhưng hiện giờ, khi Khương Nhiên đội vòng hoa lên cho cô, thì lại chẳng có lấy một người hoan hô, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn màn hình.

Chắc hẳn có rất nhiều suy đoán xem anh chàng này đã làm thế nào mà lại có thể lạng lẹ im ắng điều động Khương Gia Quân rồi lợi dụng khi sự chú ý của mọi người đặt trên lễ mừng của nữ vương, anh đã giành Tônhih lợi trở về.

Đây mới chỉ đi đánh cướp biển thôi, điều gì sẽ xảy ra nếu anh nhắm vào chính phủ Liên bang chứ?

Lần hành động này đã giải quyết xong nội dung chủ yếu rồi ư?

Lưu Diệp không muốn để Khương Nhiên mất mặt.

Cô ngẩng đầu lên, cố tạo ra vẻ mặt tươi cười, trả lời vấn đề Khương Nhiên vừa mới hỏi mình: "Thích chứ."

Sau đó thì tình hình đơn giản hơn nhiều, trong đấu trường lặng ngắt như tờ, chỉ chốc lát sau người của Khương Gia Quân đã tìm được người chủ trì đang run lẩy bẩy, sau đó là giọng nói ngắt quãng của người chủ trì thông báo tiết mục tiếp theo lên sân khấu, tuy nhiên, dù anh ta dốc sức hâm nóng bầu không khí đến cỡ nào thì đến khi tất cả các hoạt động kết thúc, trong đấu trường vẫn chỉ độc một không khí trầm lắng.

Thậm chí đến khi tiết mục kết thúc, gần như những người xem bên dưới đều vội vã chạy thục mạng, ngay khi cửa lớn đấu trường mở ra, mọi người ở bên trong chạy ào ào ra ngoài như triều lên.

Có mấy người đứng ở gần cửa xem cũng vì chen chúc mà bị thương.

Lúc Khương Nhiên quay về vào tối nay, Lưu Diệp cũng hơi hết hồn.

Toàn bộ quân địch đều bị tiêu diệt trong nháy mắt, tuy hơi lăm lăm nhưng khi biết người bên gối mình là một kẻ giết người không chớp mắt, Lưu Diệp vốn sinh ra trong gia đình dân cư nhỏ, nên có phần không chịu đựng được.

Thế nhưng vì sao tên ma vương giết người chẳng có một tí tự giác nào cả.

Bởi vì tâm trạng tương đối tốt nên Khương Nhiên còn lấy đầu gậy chỉ huy khều khều tóc cô.

Lưu Diệp ra vẻ xấu hổ nghiêng đầu tránh đi nhưng thật ra thì trong lòng có chút sợ hãi.

Vội vội vàng vàng đi tắm rửa thay quần áo, sau đó ngoan ngoãn trèo lên giường, Khương Nhiên thì ngược lại, dường như anh có rất nhiều chuyện muốn nói với cô.

Chỉ là Lưu Diệp mới nghe được có vài câu đã cảm thấy da đầu tê dại, ở trên giường không nói những chuyện phong hoa tuyết nguyệt thì thôi đi, đằng này anh còn phổ cập cho cô về tất cả các tính năng, lực sát thương. của những loại vũ khí kia.

Kết quả là.

Lưu Diệp không chịu nổi nữa, buộc lòng bất chấp giá nào rồi chủ động cởi nút áo ngủ ra, quả nhiên, rất nhanh sau đó Khương Nhiên đã đè lên người cô.

Động tác của anh vẫn vậy, chẳng khác gì mọi khi, bởi vì hiện tại ngày ngày làm, chuyên cần làm nên hai người đã vô cùng quen thuộc cơ thể đối phương, quen thuộc đến nỗi chỉ cần mỗi một động tác hô hấp cũng có thể biết đối phương sẽ làm gì tiếp theo một cách chính xác.

Chỉ là hôm nay Khương Nhiên có phần hưng phấn hơn thường ngày, động tác của anh nhanh hơn một chút so với trước kia.

Lưu Diệp cảm thấy hơi không quen, hơn nữa đầu cô còn bị đụng vào đầu giường vì hòa theo động tác của anh, tuy không đau nhưng vẫn dọa cô sợ.

Thật may là Khương Nhiên đã nhanh chóng phát hiện ra, anh ôm cô đổi tư thế.

Lần này Khương Nhiên rất biết khống chế sức lực.

Lưu Diệp nỗ lực phối hợp cùng anh.

Cô không nhắm mắt lại mà nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này, cho dù trước kia cô có sợ hãi và cảm thấy anh khủng bố đến bao nhiêu thì lúc này, ngoại trừ cảm thấy đôi mắt này có phần xinh đẹp ra thì chẳng có gì đặc biệt nữa.

Cái gì mà hung ác rồi dữ tợn chứ....

Cô có thấy gì đâu.....

Trái lại, cô lại thấy được sự dịu dàng trong đôi mắt ấy, hết như cô nhìn Tiểu Mao Cầu nhỏ vậy.

Nhưng rõ ràng có gì đó khác biệt, Lưu Diệp chợt nhận ra mình không thể nào tập trung được, trong đầu của cô như có cơ chế tự động, không ngừng suy nghĩ tới những chuyện lung tung trước kia.

Năm đó, khi mình mở một tiệm cơm nhỏ, những người đi đường đều bị Khương Nhiên dọa sợ đến tè ra quần, rồi bản thân cô còn đứng đầu những cô gái không ngừng bàn tán về Khương Nhiên.

Thế nhưng, xét về mặt nào thì Khương Nhiên khi ấy cũng không thể nào là anh chàng này được.

Chuyện khiến Lưu Diệp cảm thấy khó tưởng tượng hơn nữa chính là với dạng thủ đoạn và tính cách của anh, làm sao Khương Nhiên lại có vẻ ngoài tốt đẹp thế này.

Khi anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, cô cảm thấy mình sắp tan ra đến nơi rồi.

Lưu Diệp cố xua tan những hình ảnh máu tanh kia, cô nhắm mắt lại, hôn lên môi anh.

Anh mút đầu lưỡi của cô, cô có thể cảm nhận được.....

Cơ thể dần dần nóng lên, cô bị anh khiêu khích đến nỗi chỉ muốn càng thân cận người này nhiều hơn nữa...

Mười phần ăn ý, cả hai đều nỗ lực trong việc tạo người, theo lời Khương Gia Quân là: phải cấp tốc “sản xuất” thủ lĩnh đời sau..... hơn nữa, đứa bé đó không chỉ là thủ lĩnh, mà còn được vô số người trông chờ khi đứa bé ấy được sinh ra bằng phương pháp thai nghén tự nhiên.....

Lưu Diệp ôm Khương Nhiên thật chặt.

Cô tự nói với mình, người đàn ông này rất cưng chiều cô, đối xử với cô rất tốt, cô đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng trên thực tế thì vẫn có điều gì đó không đúng, bởi vì sự cưng chiều này không giống với điều mà cô muốn.

Giống như Dã Lang, cô không cần lên sân khấu lộ liễu, cũng chẳng cần quà tặng lạ thường, cô chỉ cần một chiếc lắc tay hoặc là một bộ quần áo tự chọn, thế là đủ rồi.

Nhưng mà Khương Nhiên lại cảm thấy cách làm như vậy rất nhàm chán và tầm thường.

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng cũng kết thúc, Lưu Diệp chẳng còn chút sức lực nào, người cứ như bị hư thoát (*).

(*) hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

Nửa đêm, trong lúc cô đang mơ màng, thì Khương Nhiên lại hưng trí, cô bị lay tỉnh làm thêm một lần nữa.

Ngay lúc Lưu Diệp muốn nhắm mắt ngủ thì cô chợt nhớ tới Dã Lang, kể từ sau khi nhìn thấy Khương Nhiên, trong đầu cô chỉ toàn xuất hiện những hình ảnh biển lửa, tàu thuyền và âm thanh gào thét thôi, chẳng còn nhớ đến chuyện của Dã Lang nữa, mặc dù biết ở đó có thiết bị bảo vệ..... Nhưng cô vẫn chưa yên tâm.....

Cũng không biết Dã Lang ngã xuống từ một nơi cao như thế có làm sao không.....

Cô rất muốn gọi điện cho Dã Lang ngay tức thì, nhưng ngại Khương Nhiên vẫn đang ở cạnh, Lưu Diệp không thể làm gì khác hơn là nhìn xuống.

Mãi cho đến ngày hôm sau, khi Khương Nhiên đi xử lý công việc, cô mới vội vàng gọi điện thoại cho Dã Lang.

Lần này nhận điện thoại là Tiểu Điền Thất, có phần nằm ngoài dự liệu của Lưu Diệp, cô nhanh chóng hỏi Tiểu Điền Thất: "Alo, Điền Thất à, Dã Lang đâu rồi, ngày hôm qua anh ấy không sao chứ?"

Mặc dù là nơi đó có thiết bị bảo vệ nhưng ngộ nhỡ vẫn bị thương thì sao.....

Cô vẫn hơi lo lắng.

Trái lại, Tiểu Điền Thất trả lời rất nhanh: "Chị, anh Dã Lang rất tốt, chỉ là....."

Hình như Tiểu Điền Thất có chuyện muốn giấu.

Tim Lư Diệp thất lại, sờ chuỗi hạt châu trên cổ Tỳ theo bản năng, hỏi: "Anh ấy sao rồi?"

Thật ra thì chuyện ngày hôm qua chính là một đả kích vô cùng lớn đối với Dã Lang, lúc đó anh hăng hái như vậy, chính cô cũng cho là Dã Lang sẽ là người dẫn đầu, là tâm điểm chú ý của trận đấu, kết quả là Khương Nhiên vừa xuất hiện thì chẳng ai để ý đến anh ấy nữa.

Nhưng mà chuyện gì khiến Tiểu Điền Thất cứ nhất quyết không chịu nói chứ.

Sau khi Lư Diệp đặt điện thoại xuống, cô cũng không nghỉ ngơi nhiều, chỉ báo với bảo vệ trị an bên ngoài một tiếng, rồi đi thẳng ra ngoài tìm Dã Lang.

Dã Lang và Tiểu Điền Thất đều đang ở trong phòng.

Lúc cô tới, chỉ thấy cửa phòng Dã Lang đang mở ra, nhìn vào bên trong, Lư Diệp tròn mắt.

Bởi vì Dã Lang đang cúi đầu thu dọn đồ đạc, cô nhìn thấy anh đang sắp xếp cái gì đó, rồi bỏ vào một cái túi du lịch.

Lần này Lư Diệp càng buồn bực hơn, vội gọi: "Dã Lang."

Thật ra thì Dã Lang đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của cô rồi, tiếng bước chân của Lư Diệp rất đặc biệt, khác hoàn toàn những người khác, tiếng bước chân của cô rất nhẹ, hơn nữa khi cô đang đi mà vấp phải vật gì đó thì sẽ giật nảy mình theo thói quen.

Trong trí nhớ của anh thì Lư Diệp chính là như vậy, cô vẫn luôn cười hi hi ở bên cạnh anh, đồng hành với anh.

Anh cố đè nén hơi thở, trong lồng ngực như có cái gì đó muốn thoát ra ngoài.

Anh không lên tiếng, nhanh chóng kéo túi du lịch, đến lúc này anh mới quay đầu lại.

Người con gái ở sau lưng anh chính là người anh đã lập lời thề sẽ bảo vệ bằng cả tính mạng mình.

Nhưng là mặc kệ anh đã từng nói bao nhiêu lời, tới giờ nghĩ lại mới thấy đó chỉ là mạnh miệng mà thôi.

Dã Lang nhìn cô bằng ánh mắt xin lỗi, nói: "Cô chủ, thật xin lỗi."

Đã thật lâu rồi anh không gọi cô là cô chủ, Dã Lang cũng rất ít khi gọi cô là Điện hạ, trong khoảng thời gian này mỗi lúc anh nói chuyện đều nhìn thẳng vào mắt cô.

"Tôi muốn ra ngoài mở mang tầm mắt." Dã Lang thấp giọng nói, sau khi nói xong anh liền không nhìn vào mắt Lư Diệp nữa.

Lư Diệp rất nhanh đã đoán ra, có phải Dã Lang bị đả kích nên mới muốn bỏ đi không?

Cô đang muốn mở lời.

Thì Dã Lang đã nhanh chóng nói tiếp: "Tôi không thể cứ mãi đi theo bên cạnh người như vậy, tôi muốn làm những chuyện mà một người đàn ông nên làm."

Lư Diệp rất khó khăn mới tiếp thu hết những lời này, thật ra thì những lời Dã Lang nói đều đúng, cô cũng biết là Dã Lang đi theo bên cạnh mình thì đều khó làm được gì.

Mang tiếng là nữ hoàng nhưng thật ra thì một chút thực quyền cô cũng không có.

Hơn nữa là không thể chỉ bởi vì mình luyện tiếu người anh trai này mà ngăn trở tiền đồ của người ta được.

Mặc dù Lư Diệp rất khổ sở, trong lòng cũng suy nghĩ rất nhiều nhưng trên mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc gì.

Trái lại, cô cố nặn ra một nụ cười, đi tới trước mặt Dã Lang, khích lệ: "Anh nghĩ như vậy đúng là rất tốt, nhưng mà sau khi anh rời khỏi đây, thì nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Đừng giống như trước kia cứ hay quên ăn cơm. A, đúng rồi, anh chờ một chút."

Lư Diệp nhớ tới những quà tặng kia, cô cũng không thể để cho Dã Lang cứ đi với hai bàn Tỳ trắng được, cô phải tìm cho Dã Lang một chút đồ.

Lư Diệp nhanh chân chạy đến nơi để quà.

Cô tìm thấy rất nhiều thứ nhưng lại không biết là những thứ này có hợp với Dã Lang không? Cuối cùng chỉ còn có bộ quần áo làm bằng Ngọc Thạch gì đó thôi, lúc đầu cô còn tưởng rằng đây chỉ là dây vàng áo ngọc gì thôi nhưng kết quả sau khi mở ra, cô mới phát hiện đây chính là một bộ đồ bảo vệ, có thể mặc sát người, nhìn thì giống như là làm bằng vàng nhưng thực ra chính là một loại kim loại rất hiếm có.

Lư Diệp nhìn một cái đã động lòng, giữ bộ đồ này lại, cô lại chọn những quà tặng khác, dao găm khảm châu báu thì sao nhỉ.

Đợi tới lúc cô đưa cho Dã Lang, Dã Lang lại cố chấp không chịu nhận.

Lưu Diệp sốt ruột, lúc trước Dã Lang giúp cô nhiều như vậy, thế nào thì cô vẫn muốn đền ơn anh.

Cuối cùng sau khi cô nói một hồi lâu, khuyên bảo mãi, Dã Lang vẫn mỉm cười nói với cô một câu: "Vậy thì khi nào rảnh rồi thì nhớ đến tôi một chút. . . ."

Hai mắt Lưu Diệp đỏ hồng, cô cố kìm nén nước mắt: "Nhất định sẽ nhớ tới."

Rồi gật đầu nói: "Anh phải bảo trọng đấy, biết chưa."

Lưu Diệp vốn định tự mình tiễn Dã Lang ra khỏi đây, nhưng giờ, bởi vì chuyện của Khương Nhiên mà phóng viên toàn cậu đã bao vây khắp biệt thự rồi.

Lưu Diệp chỉ có thể tiễn anh đến cửa đại sảnh, không thể tiễn xa hơn nữa, tâm trạng của cô rất tệ, hơn nữa cô luôn cảm thấy chuyện Dã Lang bỏ đi có liên quan rất lớn tới chuyện ngày hôm qua.

Nhưng mà đàn ông chính là loại sinh vật có lòng tự ái rất mạnh. . . .

Lần này còn có Tiểu Điền Thất cùng tiễn Dã Lang với cô.

Hai người Tiểu Điền Thất và Dã Lang vẫn luôn đi theo bên cạnh của Lưu Diệp nên tình cảm của bọn họ rất thân thiết.

Lúc này nhìn Dã Lang đi xa, Tiểu Điền Thất mới chột nhò giọng nói với Lưu Diệp: "Chị, thật ra thì Dã Lang rất thích chị."

Lưu Diệp có phần không phản ứng kịp.

Hơn nữa Tiểu Điền Thất nói với cô bằng giọng nhỏ như thế thì dĩ nhiên không muốn bị người trong Khương Gia Quân nghe thấy.

Cô nghi ngờ nhìn Tiểu Điền Thất.

Lần này tiếng của Tiểu Điền Thất lại nhỏ hơn chút nữa: "Chị có còn nhớ lúc mà chị tức giận Khương Nhiên thì hay viết ra những chữ kia không, mỗi lần anh Dã Lang đều nói để anh ấy xử lý. Em cũng nghĩ là anh ấy đã xử lý chúng hết rồi nhưng cho đến một ngày kia em nhìn thấy anh ấy vuốt ve những chữ viết đó cứ y như là châu báu ấy, lúc đó em mới phát hiện. Thật ra thì anh ấy đã cất giữ hết tất cả những tờ giấy đó, coi chúng như là ngọc ngà, có một thời gian anh ấy còn không chịu để nó rời mình nửa bước. nên cứ nhét vào trong ngực."

Lưu Diệp ngay tức khắc sững sờ.

Cô biết mình sẽ được rất nhiều người đàn ông yêu thích, bởi vì ở đây chỉ có duy nhất một mình cô là con gái, mọi người đều còn lựa chọn khác.

Thế nhưng mà!!

Người đó là Dã Lang!

Cô coi Dã Lang như một người anh trai thân thiết của mình!

Lưu Diệp cảm thấy hơi nhưc đầu, hơn nữa, cô đã đi quá xa ở cái thế giới kì diệu này rồi.

Mà cũng có gì đặc biệt đâu, hai người không cùng huyết thống nên phát sinh tình cảm cũng rất bình thường!

Dã Lang là một người tốt, vừa hiền lành lại trung hậu, nhưng Khương đại ma vương là người nháy mắt một cái đã có thể cho nổ sạch chỗ ở của mọi người.

Vì hòa bình thế giới và sự phát triển của loài người, cô vẫn nên đành hoàng đi theo Khương Nhiên thôi.

Đang lúc cô tâm sự nặng nề tiễn Dã Lang đi, thì ở đầu bên kia, Khương Nhiên bị truyền thông khắp nơi tấn công điên cuồng.

Mặc dù là từ trước tới giờ cướp biển trên biển Lưu Ly vẫn nổi tiếng tàn ác, nhưng lúc này đây mọi người đã đạt thành nhận thức chung, người dám tiêu diệt tập đoàn tội phạm thì hiển nhiên sẽ có thể lực lớn hơn tập đoàn phạm tội.

Hơn nữa chủ yếu là người tên Khương Nhiên này, rốt cuộc anh ta đã đặt luật pháp thiêng liêng ở đâu?

Khắp trời đầy đất là lời khiển trách, trước đó còn có người bình luận tiêu diệt bọn cướp biển tàn bạo không có nhân tính, nhưng lúc này, tất cả các tổ chức đều lên án nói anh là Khương ác ma, nào thì kẻ mang tội giết người, rồi lại đến người cuồng chiến tranh.

Mậu Ngan Ba càng thêm danh chính ngôn thuận kháng nghị trên màn hình: "Cho dù có là tội phạm tội ác tày trời thì vẫn có quyền lợi xét xử công khai, hành động này của Khương Gia Quân chưa được sự cho phép của chính phủ liên bang, coi cấm lệnh như trò đùa, hành động như vậy."

Lúc Lưu Diệp trở về phòng thì vừa khéo thấy cảnh này:

Tên giữ chức Đại Ma Đầu khốn nạn nhất lúc này đang gác chân trên bàn cười cười.

Thấy cô bước vào, Khương Nhiên bỏ chân xuống rất nhanh.

Mặc dù có rất nhiều người nói anh là loại người tự cao tự đại thích làm bậy, nhưng thật ra thì Khương Nhiên vẫn rất biết cách tự kìm chế những chi tiết trong sinh hoạt.

Sau khi để chân xuống xong, Khương Nhiên còn tìm khăn lau đi vết bẩn trên mặt bàn lúc này bị mình đập dơ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thera Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 62

Editor: Mộc Du

BeTÔI: Niệm Vũ

Lưu Diệp nhìn thấy Khương Nhiên như vậy, có chút 囧囧.

Cái cảm giác đại ma đầu ở bên ngoài là chồng mình khiến cho Lưu Diệp cứ cảm thấy là lạ ở đâu đó.

Bởi vì từ sau khi hai người bắt đầu chung sống hòa thuận thì Khương Nhiên không để cho cô nhúng Tòi vào bất kì công việc nhà nào nữa, mà Lưu Diệp cũng chẳng có cơ hội được đụng Tòi vào công việc nhà, vì mặc dù là ở trong Hạ cung có mấy móc dành riêng cho việc dọn dẹp vệ sinh, nhưng vẫn không thể đáp ứng được tính cách quá ưa sạch sẽ của Khương Nhiên, có nhiều nơi Lưu Diệp còn không nghĩ rằng là phải quét dọn nó, thì Khương Nhiên đã tự dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Quan trọng hơn chính là Khương Nhiên này có tác phong quân đội, tất cả mọi thứ đều phải ngay ngắn và trật tự.

Còn Lưu Diệp thì lại chính là người hơi hợm, nhớ năm ấy, lúc còn ở trường học, cô hay toàn nằm trên giường ăn hoa quả với đồ ăn vặt, giờ đã thành thói quen, thỉnh thoảng cảm thấy mệt mỏi, cô chỉ thích vừa nằm ở trên giường vừa ăn rồi xem một số tin tức để thư giãn đầu óc.

Một lần hai lần Khương Nhiên cũng không nói gì, nhưng Lưu Diệp phát hiện, chẳng cần biết cô có ăn rơi vãi ra giường hay không thì sau khi cô ăn, ngay hôm sau, Khương Nhiên chắc chắn sẽ đòi tất cả ga giường, kể cả vỏ gối cũng không bỏ qua.

Lưu Diệp cũng không ngốc, lập tức nhận ra Khương Nhiên rất để ý việc cô ăn uống trên giường, chỉ là anh vẫn chịu đựng, không muốn nói ra mà thôi.

Lưu Diệp nhanh chóng sửa cái tật xấu đó, cuộc sống của cô đã quen tùy ý rồi nhưng lại sống cùng người quen kiểu sinh hoạt trong quân đội, thật ra cũng có chút xung đột.

Đặc biệt là đàn ông và phụ nữ có rất nhiều điểm khác nhau, từ trước tới nay Khương Nhiên vẫn luôn mặc một kiểu quần áo, nếu như cần đổi thì anh phải đi ra tủ quần áo ở bên ngoài chọn, rồi lại vào Hạ cung thay đồ.

Lưu Diệp thì không giống như vậy, cô để rất nhiều quần áo khác nhau trong Hạ cung, mỗi lần mặc đều thay đổi, hôm nay mặc cái này ngày mai mặc cái kia, không cần mỗi lần muốn mặc đồ gì cũng phải đi tới tủ quần áo ở ngoài chọn, bởi vì tủ quần áo đó quá lớn cũng quá nhiều, hơn nữa cô đã đặt tất cả đồ mình thích mặc trong Hạ cung cả rồi.

Nhưng sau đó Lưu Diệp phát hiện, lúc mới đầu thì Khương Nhiên cũng không nói gì, tuy nhiên, khi cô tìm những quần áo kia để mặc thì chợt nhận ra những bộ quần áo đó đã sớm bị Khương Nhiên treo lại trong tủ quần áo rồi.

Lưu Diệp biết Khương Nhiên không muốn cô để đồ lung tung.

Cũng không phải là tự nhiên cô lại sinh ra những thói quen đó, mà là từ nhỏ đến lớn nhà cô ở đều rất nhỏ, nên sinh ra thói quen cứ đặt đồ gần trong tầm Tòi, nếu như mỗi lần muốn thay quần áo cô đều phải dạo cái tủ quần áo như cửa hàng bách hóa đó một vòng, vậy chẳng phải mệt chết cô rồi ư?

Cho nên Lưu Diệp cũng không nói gì, tiếp tục tìm những bộ quần áo cô thích ở trong tủ quần áo to như cửa hàng bách hóa kia, rồi đặt trên ghế, cứ bày ra như vậy.

Thật ra hành động này cũng coi như là có chút khiêu khích, nhưng mà hai người sống chung với nhau đâu thể tránh khỏi việc ‘muỗng không đụng vào nồi’ (*)

(*) Tranh cãi, mâu thuẫn.

Kết quả, vào một ngày nào đó, khi cô về Hạ cung thì thấy nhà mình có thêm một tủ quần áo, còn quần áo của cô đã được treo gọn gàng trong tủ.

Bây giờ, mặc dù hai người đã rời khỏi Hạ cung, nhưng những thói quen đó vẫn còn được giữ gìn.

Nhìn Khương Nhiên cầm khăn lau hết chỗ nọ đến chỗ kia, Lư Diệp cũng ngoan ngoãn ngồi ở trên giường.

Dù bên ngoài nói Khương Nhiên là người chủ nghĩa bá quyền (*) thế nào, thì từ nhỏ đến lớn Khương Nhiên vẫn chưa từng để ai hầu hạ, lúc ở Hạ cung chỗ ở của Khương Nhiên cũng rất đơn giản mộc mạc.

(*) Dùng sức mạnh để thao túng hoặc dùng quyền lực để khống chế nước khác

Về rượu chè ăn chơi, theo lời nhóm Quan Chi nói thì Khương Nhiên chỉ tò mò về thuốc lá, còn chẳng có hứng thú gì với rượu cả.

Ăn cơm cũng không kén chọn, quần áo cũng thế, chỉ cần đơn giản và lịch sự là được rồi.

Lư Diệp đã từng cố ý xem quần áo của Khương Nhiên, trong tủ toàn quần áo rất đơn giản, màu sắc cũng chỉ có ba màu thường thấy: đen, xám và xanh đậm.

Nhưng trái lại, anh có rất nhiều giấy chỉ huy, hơn nữa màu sắc vô cùng tươi sáng, cái nào cái nấy đều được Khương Nhiên cất giữ cẩn thận.

Lúc này Lư Diệp đang ngồi ở trên giường thì thấy giấy chỉ huy đặt ở mép giường.

Vật kia đỉnh đầu rất nhỏ, ở chỗ Tội cảm có cảm giác thô ráp.

Thừa dịp Khương Nhiên đang quét dọn vệ sinh, Lư Diệp rảnh rỗi đến nỗi nhàm chán nên cầm lấy giấy chỉ huy của anh coi như là giấy Kim Cô mà chơi đùa, vốn tưởng rằng ở trên giường thì sẽ không xảy ra chuyện gì, ai ngờ cô làm cho cây giấy chỉ huy rơi xuống bên giường, cô không kịp ngăn cản chỉ có thể trơ mắt nhìn cây giấy chỉ huy của anh trực tiếp rơi xuống đất, vang lên âm thanh bém nhộn.

Lư Diệp liền tròn tròn mắt.

Khương Nhiên đang phụ trách lau ghế cũng nghe thấy âm thanh này, chờ anh quay đầu lại, đã nhìn thấy giấy chỉ huy của mình rơi xuống đất gãy thành hai đoạn.

Trong nháy mắt, chân mày của anh nhíu lại.

Lư Diệp cũng sợ hết hồn, cô vội vàng từ trên giường nhảy xuống, nhanh tay nhặt lên.

Đây là cây giấy chỉ huy mà Khương Nhiên thích mang theo bên người nhất. Mỗi lần kiểm duyệt quân đội trong Tội cũng có nó.

Kết quả là động tác của Khương Nhiên còn nhanh hơn cô, anh đã đến dưới giường, trực tiếp cầm giấy chỉ huy bị gãy lên.

Hơn nữa anh vẫn cứ im lặng, trực tiếp mở sọt rác ném cây giấy chỉ huy vào bên trong, trong lúc đó, Khương Nhiên chưa từng nhìn cô lần nào.

Sau đó, Khương Nhiên lại tiếp tục lau chùi cái ghế rồi đặt lại ngay ngắn.

Lư Diệp rất là sợ, ngồi ở trên giường khăn trương dịch chuyển cái mông.

Chờ anh làm xong mọi chuyện, cô nhanh chóng mở miệng kiểm điểm: "Khương Nhiên, vô cùng xin lỗi anh. Em không ngờ vật kia lại dễ gãy như vậy. Em. Không nên làm hư đồ của anh. Nếu không em đi tìm người làm lại một cái giống như vậy cho anh ha, anh có bản vẽ không."

Lúc này Khương Nhiên mới chịu nhìn về phía cô, anh đi tới trước mặt cô, cúi đầu, cũng không có nói gì, chỉ hôn lên trán của cô một cái.

Động tác này mang theo một chút cảm giác thân mật, Lư Diệp vẫn không biết rốt cuộc là anh tức giận hay không.

Có câu suy nghĩ của phụ nữ không dễ đoán, thì với cô, Khương Nhiên mới chính là một bí ẩn, dù hai người có thân mật bao nhiêu, nhưng chung quy, Lư Diệp vẫn không thể nào đoán được nguyên nhân vì sao anh vui mừng rồi lại không vui vì lý do gì.

Lúc này Lư Diệp muốn lấy lòng anh, nên rất thuận theo, hai Tội ôm cổ của anh, chủ động dán tới.

Vì vậy vụ việc ném hư giấy chỉ huy của Đại Ma Vương cũng đã được giải quyết, chấm dứt ở trên giường.

Mặc kệ ở bên ngoài náo nhiệt thế nào thì Khương Nhiên và Lư Diệp vẫn chẳng bị ảnh hưởng chút nào, dù những lời chửi mắng vang đầy trời, suy cho cùng, vẫn chẳng có một ai dám đối kháng trực tiếp với Khương Gia Quân, nói trắng ra là: Bạn đừng đại mà trêu chọc những tên lưu manh này, chúng chưa gây chuyện với bạn thì thôi, nếu bạn trêu chọc chúng thật, tuyệt đối không kết thúc dễ dàng được đâu.

Hơn nữa trong đợt sóng lên án công khai này, Luru Diệp phát hiện, một số gia tộc lớn đều giữ im lặng, không có bất kỳ một gia tộc nào đứng ra lên tiếng.

Cho nên lời chửi mắng cứ giống như ‘tiếng sấm lớn nhưng mưa nhỏ’, mọi chuyện lại trở về bình thường, cuộc sống vẫn như cũ, người dân vẫn lạc quan tích cực nhìn về phía trước, chính phủ vẫn vận hành như cũ, người bị chỉ trích cũng chẳng chết đuối vì nước bọt dư luận mà mỗi ngày vẫn thực hiện tạo người với cô vợ nhỏ của mình.

Chỉ là kể từ sau khi Dã Lang đi, trong lòng Luru Diệp vẫn luôn trống trải, lại qua mấy ngày sau, rốt cuộc đã đến ngày diễn ra buổi lễ sắc phong nữ hoàng.

Ngày hôm ấy, Luru Diệp đã chuẩn bị mọi việc thỏa đáng từ rất sớm.

Còn phải đọc lại bài phát biểu sau khi được sắc phong một lượt nữa, lần nữa học thuộc lòng, nội dung bên trong được viết ra sau trận cãi lộn của hai người Mậu Ngạn Ba và Quan Chi, đều là những lời nói nhằm nói suông, cái gì mà vì loài người vì nhân dân, cái gì mà tôi sẽ thực hiện chức trách của mình: bảo vệ quyền lợi cho mọi người.

Nhưng mọi người có quyền lợi gì thì Luru Diệp thật sự không biết.

Hoa tươi, âm nhạc, khắp nơi đều là không khí vui tươi, Luru Diệp đi theo đoàn xe đi trước.

Khắp nẻo đường không ngừng có người hô tên cô, hoa tươi rải đầy cả đường đi.

Luru Diệp lập tức hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng đã đến lúc.

Trên đất đã trải thảm dọc theo đường đi, cô đặt chân lên, chỉ cảm thấy chân như nhũn cả ra.

Xung quanh đều là tiếng hoan hô, cô vốn định xoay lại vẫy Tội với mọi người, nhưng Quan Chi đã gấp gấp thúc giục: "Điện hạ, thời gian không còn sớm nữa."

Luru Diệp buộc lòng phải tiếp tục đi lên phía trước.

Nơi diễn ra buổi lễ sắc phong ở rất cao, đây chính là cái đài cố ý xây dựng cho ngày cô lên ngôi.

Hơn nữa, để thể hiện sự cao quý, tất cả các thiết bị chụp ảnh đều không được cao hơn cái đài này.

Khuông Nhiên không xuất hiện, chính phủ Liên bang cử một người chuyên trách tới chủ trì buổi lễ lần này.

Luru Diệp làm theo từng bước: đầu đội vương miện, Tội cầm quyền trượng, trên người mang váy áo choàng nhiều lớp, giờ lại tăng thêm sức nặng của vương miện khảm kim cương trên đầu, cô quả thật không thể thở nổi.

Đội đến cuối cùng mới cần cô đứng lên phát biểu, dĩ nhiên, cô đã sớm thuộc lòng nội dung diễn thuyết.

Luru Diệp vừa đến trước đài, vừa nhớ lại những nội dung vô ích và vô dụng kia, cái gì mà một năm này đúng là một năm không tầm thường, dưới sự dẫn dắt của chính phủ Liên bang, chúng Tôi đã có được thành tích xuất sắc. . . Cùng đồng lòng góp sức, cố gắng phấn đấu. mọi người hãy cùng nhau giành được thành tựu còn to lớn hơn nữa.

Đội tiếng hoan hô ở phía dưới dừng lại, giọng nói khàn khản của Luru Diệp mới phát ra, cô hạ thấp giọng theo bản năng.

Sau đó, mỗi lời nói nhỏ nhẹ của cô đều bị phóng lớn vô số lần truyền ra xung quanh.

Ngay cả Luru Diệp cũng bị giọng mình dọa cho sợ.

Giọng nói đó nghe vào có chút xa lạ, đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra tiếng nói của mình lại có thể nhỏ nhẹ như thế, đúng chuẩn giọng dịu dàng một cô gái cần có.

Cô ngậy ra mấy giây, mọi người ở phía dưới cũng nín thở chờ cô phát biểu.

Luru Diệp đổi mắt nhìn xuống phía dưới, thấy ở bên dưới là vô số gương mặt.

Quá nhiều người, chồng chéo lên nhau, giống như là bày kiến.

Đây là nơi giao nhau của khu người giàu và khu người nghèo, cô có thể nhìn thấy cách đây không xa là viện bảo dưỡng và các tòa nhà cao chọc trời, trên mỗi nơi đều treo một bức chân dung nữ hoàng khác nhau, duy nhất ở trên lầu của viện bảo dưỡng treo một bức chân dung khác lạ, đó là ảnh chân dung cô với mái tóc dài.

Mặc dù là kể từ sau khi bị phát hiện là con gái, cô không cắt tóc nữa nhưng tóc của cô cũng chỉ là vừa sòng vai mà thôi.

Người phụ nữ trong bức ảnh đó mập hơn cô một chút, ngón Tội cũng tròn trịa hơn.

Nếu như ở thế giới này có mẹ, chắc cũng có dáng vẻ thế này.

Lưu Diệp hít sâu một hơi, không biết vì sao lại nói: "Tôi muốn làm mẹ."

Giọng nói rất nhẹ nhàng thông qua micro truyền ra ngoài, lan ra xung quanh.

Quan Chi và Mậu Ngạn Ba đứng ở sau lưng cô cũng ngẩn người, Mậu Ngạn Ba có ý nhắc nhở, dùng ngón tay chọc chọc phía sau lưng cô.

Lưu Diệp hiểu ý của anh chính là kêu cô đọc theo bản thảo.

Nhưng cô vẫn có chút do dự mà nói tiếp: "Tôi muốn làm mẹ của những đứa bé, làm con gái của những người lớn tuổi, phụ nữ ngoại trừ có thể lấy làm vợ, còn có thể trở thành bạn bè, người nhà. Tôi không hiểu chính trị nhưng tôi có thiên tính của người làm mẹ, tôi cũng biết cách dạy dỗ con gái trở nên hiếu thảo như thế nào, nếu như mọi người đồng ý, tôi cũng có thể trở thành bạn bè và người nhà của mọi người."

Cô ngừng lại một chút, bởi vì lúc này ngay cả Quan Chi cũng đã đi đến bên cạnh nhắc nhở cô: "Điện hạ, ngài."

"Tôi sẽ cố gắng làm tốt những điều này." Lưu Diệp nói xong câu này, có lẽ hơi khẩn trương, đầu óc cô cũng có chút loạn, nên không có nhớ những gì trong bản thảo, cô chỉ đành nói về tất cả những chuyện cô biết gần đây thôi, còn có những suy nghĩ kia: "Về viện bảo dưỡng, tôi sẽ cố gắng tiếp tục phát triển, còn về viện dưỡng lão gần đây vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, tôi hi vọng rằng cuối năm sẽ hoàn thành xong."

Đợi cô nói xong những lời đó, Quan Chi cùng Mậu Ngạn Ba đều im lặng.

Không có tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều rất yên tĩnh.

Lúc Lưu Diệp đang nói những lời này, bởi vì quá khẩn trương, cũng không dám cúi đầu nhìn nét mặt của mọi người.

Hiện tại nói xong rồi, cô mới phát hiện tình huống có chút không đúng, sao bên dưới yên tĩnh như thế chứ, sao ngay cả tiếng hít thở cũng không có?

Chẳng lẽ là cô nói sai rồi à

Cô cũng rất khẩn trương, hơn nữa phần nào hiểu được. Những lời cô đã nói ra chẳng có khí chất hoàng gia gì cả.

Nhất định là cô đã làm vỡ mộng của rất nhiều người, hình tượng nữ hoàng cao quý xinh đẹp đã biến thành người chỉ nói lảm nhảm, nói chuyện đơn giản mà cũng không nói được.

Nếu như cứ y theo bản thảo mà đọc thì ít nhất vẫn có khí thế, sao cô lại đi nói những lời ngớ ngẩn ngu ngốc đó chứ, hơn nữa là lúc nói những lời đó bởi vì quá khẩn trương nên cô đã gãi gãi đầu, thiếu chút nữa đã làm cho vương miện rớt xuống.

Mậu Ngạn Ba cùng Quan Chi cũng vẫn luôn nhắc nhở cô.

Nhưng cô vẫn cứ bị tình cảnh nhiệt liệt bên dưới làm ảnh hưởng, còn do bức chân dung ở viện bảo dưỡng kia nữa.

Cô không nhận được lại đi nói ra những lời trong lòng ở trường hợp trọng đại như vậy.

Vừa nghĩ tới mình đã làm hỏng bát buổi lễ sắc phong quan trọng này thì chân Lưu Diệp mềm oặt.

Cô cũng không dám nhìn về mặt của mọi người bên dưới, cô từ từ xoay người, dáng vẻ y như đứa bé biết mình làm hỏng chuyện, nhìn Mậu Ngạn Ba.

Cô đoán chừng Mậu Ngạn Ba nhất định là đang giận điên lên, người này luôn bảo thủ và coi trọng hình thức, hết 70% lời nói suông nói nhảm trong cái bài diễn văn đó đều do người này viết.

Kết quả là Mậu Ngạn Ba luôn luôn xảo quyết không biết là bị làm sao cứ đơ ra đối mặt với cô.

Anh ta vẫn luôn rất cơ trí nhưng lúc này đồ trong tay anh ta bị gió thổi đi, anh ta vẫn cứ như là không phản ứng kịp mà đứng ngẩn ra nhìn cô.

Lưu Diệp cũng không biết có phải là mình nhìn lầm không nữa, luôn cảm thấy lỗi tai của Mậu Ngạn Ba có hơi ửng đỏ.

Cô đang định nói xin lỗi.

Chợt nghe ở bên ngoài mơ hồ có tiếng vỗ tay.

Cô có chút buồn bực, đồng thời lại có chút chua xót, chắc là có một số người muốn an ủi cô thôi.

Nhưng rất nhanh, Lưu Diệp đã nghe được nhiều tiếng vỗ tay hơn nữa, tiếng vỗ tay ngày càng vang dội hơn, đến cuối cùng còn vô cùng vang dội, lan át bốn phía.

Lưu Diệp kinh ngạc xoay người lại, cô nhìn thấy cả đám người bên dưới đang điên cuồng hoan hô.

Tiếng đó giống như làn sóng, không ngừng khuếch tán xung quanh.

Tầm mắt của cô có hạn, nhưng ở trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy thì tiếng vỗ tay kia đã phát tán ra rồi.

Tiếng hoan hô càng ngày càng lớn, như muốn làm dao động cả thành phố....

Nhịp tim của Lưu Diệp tăng nhanh theo nó, bởi vì cô nghe thấy có vô số tiếng hoan hô nữ hoàng muôn năm.

Sự kích động trong tiếng hô kia cũng khiến cho cô kích động gấp ngàn lần những lời hoan hô đầu buổi lễ!

"Điện hạ." Mậu Ngạn Ba đi lên phía trước, hướng cô cúi người nói: "Trước tình cảnh này xin người cho phép thân ngâm một câu thơ được không ạ."

"A, nữ hoàng / người là thiên hạ / là Thánh mẫu đẹp nhất!"

Bản thân Lưu Diệp đang kích động nhưng sau khi nghe lời thơ của Mậu Ngạn Ba thì nét mặt của cô liền thay đổi rất thần kì, cô có một loại kích động rất muốn tặng lại cho anh ta một câu thơ: "A, Mậu Ngạn Ba / ngài là vô song / là nhà thơ ngu nhất thiên hạ!"

Chỉ là sau bài phát biểu, Lưu Diệp đã biết kiềm chế hơn nên không đột hứng nói tùm lum nữa, mọi chuyện kế tiếp cứ làm theo từng bước từng bước một.

Đi dạo và xem pháo hoa.

Chỉ là không biết làm sao mà Mậu Ngạn Ba bỗng nhiên hứng trí làm thơ!

Hậu quả là y chang bọn lưu manh đại phát thú tính, mặc kệ Lưu Diệp đi loanh quanh mỉm cười vẫy tay, hay là khi cô đứng xem pháo hoa thì bên cạnh luôn có một đàn nhạc.

Lưu Diệp liếc mắt cũng có thể nhìn thấy bọn Quan Chi cười đến sái miệng nhưng ngặt nỗi Mậu Ngạn Ba lại cứ như không biết gì cả, vẫn cứ ở đó dùng văn chương lai láng khen cô không dứt, cái gì mà người là ánh sao sáng ngời nhất chiếu rọi đường đi của tôi.

Cuối cùng thật sự là Lưu Diệp không nhịn nổi nữa, thừa dịp lúc nghỉ ngơi dùng hết lời ngon tiếng ngọt để khuyên nhủ Mậu Ngạn Ba, bởi vì Mậu Ngạn Ba là nhân viên của chính phủ phái tối, cũng giống với Quan Chi, chỉ là chức vụ của hai người là khác nhau thôi, còn toàn bộ những chuyện đối ngoại đều là do cô phụ trách.

Lưu Diệp liền nói: "Mậu phụ tá, cảm ơn anh, chỉ là anh cứ làm như vậy có phải là quá khoa trương hay không."

"Không đâu." Mậu Ngạn Ba chợt dùng giọng điệu khiến người ta nổi da gà nói: "Tôi thật sự cảm thấy ngài rất tốt."

"Ừm." Lưu Diệp trầm mặc chốc lát, thầm nghĩ nếu như mình không phản kích lại thì không chừng anh ta lại còn nói ra những lời nổi da gà hơn nữa.

Cô trầm ngâm một chút rồi nói: "Vậy cũng tốt, Mậu phụ tá, anh đã vì tôi mà làm nhiều thơ như vậy rồi, nên tôi cũng tặng lại cho anh một câu thơ."

Cô ho khan một tiếng, tận lực kiềm chế cơ mặt: "Thơ hay không khiến người ta nổi da gà!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 63

Edit: quandao12

Beta: Niệm Vũ

Thật ra thì Lưu Diệp đã chán người này từ lâu. Lúc trước anh ta lấy viện bảo dưỡng làm cớ gây khó dễ cho cô, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thật ra lại trong ngoài khác nhau, miệng thì nói tôn trọng ý kiến phái nữ, nhưng lại làm đủ chuyện mờ ám, hơn nữa anh ta còn mang danh cô và chính phủ đi khắp nơi đòi tiền. Song, khiến Lưu Diệp không đoán được chính là người luôn ra về chính nhân quân tử như Mậu Ngạn Ba, sau khi bị cô chế nhạo ấy thế mà không nói gì, trái lại còn cười híp mắt nhìn cô, ra dáng người quân tử đứng đắn, khiến Lưu Diệp cảm thấy thật bản thủ.

Đại lễ lên ngôi sắp xếp rất nhiều hoạt động. Lưu Diệp cố gắng hoàn thành, thật ra cô không thích khoa trương như vậy, nếu có đại diện thay mặt thì tốt biết bao, những chuyện lật vật phía sau đúng là gãy vỡ người ta. Chỉ là dân chúng rất nhiệt tình với chuyện này, Lưu Diệp thăm nhủ, sau việc hôm nay ắt sẽ có không ít người bị khàn giọng.

Đại lễ tối trở về, Lưu Diệp đã mệt muốn chết, khi cử hành nghi thức, chỉ cần có thời gian cô đều đứng trên khán đài tìm Khương Nhiên. Kết quả kỳ lạ

chính là dù cô tìm thế nào cũng đều không thấy bóng dáng anh đâu. Cô cảm thấy rất mất mát. Đến khi trở về, qua lời Quan Chi cô mới biết, Khương Nhiên vốn không ở lại, vì thấy hoàn cảnh nào loạn nên đã về từ lâu.

Trở lại phòng ngủ, cô ngay lập tức thấy Khương Nhiên đang ngồi chơi thả câu.

Lưu Diệp thờ dãi, cởi lớp quần áo dày trên người ra, thay quần áo ở nhà, lười biếng nằm lên giường.

Bây giờ vẫn chưa thể lo lắng được, ngày mai cô còn phải tham gia cái Quốc hội Liên Bang khi gió gì đó. Trái lại, lần này Khương Nhiên chẳng thêm để ý tới nghi thức lên ngôi lần này của cô, cũng chẳng hỏi cô có thuận lợi hay không, chỉ là thấy đáng về cô quá đổi thâm, Khương Nhiên chủ động lấy gối đầu giúp cô rồi nhét xuống rồi dưới đầu.

Lưu Diệp vừa gối vừa ôm lấy cái gối, toàn thân mệt đến rã rời. Cô biết Khương Nhiên quen những trường hợp lớn, chắc hẳn loại nghi thức này không lọt được vào mắt anh. Lưu Diệp than thở, trong lòng cảm thán, quả nhiên không có quý tộc nào không được bồi dưỡng ba đời, dân quen như mình, lần này được đưa lên cao quá nhanh, đến giờ đầu cô vẫn còn choáng váng.

Cũng bởi vì vậy, Lưu Diệp không dám lười biếng chút nào, chỉ nghỉ ngơi một chút, cô đã nhanh chóng bật dậy, bắt đầu nghiên cứu Quốc hội Liên bang ngày mai. Trước kia cô đã được học qua một chút, nhưng vì an toàn, nên cô vẫn đọc kỹ các tài liệu kia một lần. Mãi cho đến khi Khương Nhiên giục cô ngủ, cô mới cất tài liệu trên giường đi.

Mỗi đêm bọn họ đều làm chuyện kia, sau khi Lưu Diệp lên giường, còn tưởng rằng Khương Nhiên sẽ cởi quần áo cô rồi làm chuyện kia như mọi ngày. Kết quả Khương Nhiên không làm thế, anh chỉ nhẹ nhàng ôm cô. Lưu Diệp có chút nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn lên, đèn đã sớm tắt, cô nhìn về phía Khương Nhiên. Ở trong bóng tối, Khương Nhiên ấn đầu cô xuống gối, thúc giục: “Mau ngủ đi, ngày mai em còn phải mệt hơn đây.”

Lưu Diệp chợt thấy cảm động, Khương Nhiên đang cảm thông cho cô đấy. Cô chủ động đưa tới, sấn vào trong ngực Khương Nhiên, đan tay vào bàn tay đang đặt ở eo mình. Không bao lâu, Lưu Diệp đã say ngủ vì mệt mỏi quá mức.

Ngày hôm sau, giống như sau khi đánh trận, lúc thức dậy Lưu Diệp chỉ cảm thấy chân mình như muốn rớt, cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, mặc quần áo tử tế. Trên đường đi tới sảnh hội nghị, Lưu Diệp khó có được dịp thả lỏng, nhân cơ hội này, Lưu Diệp cũng nhanh chóng hỏi Quan Chi mấy câu.

Kể từ khi làm hồng gậy chỉ huy của Khương Nhiên, cô vẫn luôn nghĩ cách cứu vãn nó. Nhớ lại, khi cô hỏi xem bản vẽ, Khương Nhiên chỉ ra dáng hồng rồi thì thôi, nhưng nhìn dáng về anh là biết anh cũng không hoàn toàn thờ ơ với cây gậy này.

Lưu Diệp rất dễ ý, cũng muốn hỏi thăm Quan Chi một chút xem có thể tìm một cái giống thế cho Khương Nhiên không. Hơn nữa Lưu Diệp cảm thấy thật kỳ quái, làm gì có gậy chỉ huy nào chất liệu yếu ớt như vậy chứ, lẽ ra Khương Nhiên nên dùng chất liệu bền chắc hơn mới phải.

Kết quả Quan Chi vừa nghe cô nói xong thì tròn tròn mắt, vẻ mặt như bị hù dọa: “Điện hạ, ngài đang nói cái có đầu mũi bé tí, tay cầm màu đen kia ả...”

Lưu Diệp gật đầu.

Quan Chi hít một ngụm lãnh khí nói: “Cái... cái gậy chỉ huy đó là ở trong gia tộc Khương Nhiên, truyền thừa rất nhiều năm, đến giờ đã qua rất nhiều thế hệ. Điện hạ, ngài vút thật rồi ư?”

Lưu Diệp tròn tròn mắt, giá tiền đất còn quý, thế thì... biết đền sao đây?

Quan Chi cũng sợ cô đau lòng, vội an ủi cô: “Không sao đâu ả. Điện hạ cứ giao cái gậy chỉ huy đó cho thần, thần sẽ tìm người sửa lại.”

Lần này Lưu Diệp rất buồn bực: “Phản còn lại đã bị Khương Nhiên ném đi như vút rác rồi.”

Về mặt Quan Chi y như bị sét đánh.

Lưu Diệp càng không đành lòng nổi.

Cô còn có thể nói gì đây? Thứ đồ vật yếu ớt kia là đồ rất cổ rồi đấy.

Lưu Diệp càng cảm thấy có lỗi với Khương Nhiên. Trước kia cô rất sợ Khương Nhiên, luôn sợ mình làm gì sai sẽ chọc Khương Nhiên tức giận, nhưng lần này cô đã biết, thì ra Khương Nhiên cũng chịu đựng cô rất nhiều. Cô làm hồng vật quan trọng như vậy, đừng nói là trách mắng, ngay cả một chữ Khương Nhiên cũng không nói cho cô biết.

Lưu Diệp ôm tâm sự nặng nề suy nghĩ làm thế nào để bồi thường cho Khương Nhiên. Chẳng qua là xe rất nhanh đã đi tới nơi, khi xe chậm rãi dừng lại, Lưu Diệp ổn định tinh thần bước xuống xe.

Đây là lần đầu tiên đến những nơi như trung tâm chính trị thế này, để trang trọng một chút, cô cố ý mặc quần áo thật quý giá đắt tiền. Hơn nữa, nhờ học tập nghiêm túc, còn chưa đi đến cửa, trong đầu cô đã hình dung được sơ lược về quang cảnh trong sảnh nghị thức.

Sau khi đi vào, bố trí bên trong quả thật giống như trước kia cô từng thấy. Nóc nhà hình vòm cao cao, phía trên trang trí rất nhiều đèn. Trong hội trường lớn như vậy, tất cả mọi người ngồi vây thành hình tròn, ở vị trí trung tâm trước kia từng treo lá cờ Liên bang. Nhưng bây giờ lá cờ đã bị thu, thay thế bằng một cái ghế màu đồng rậm.

Lưu Diệp hít sâu một cái, đó là vị trí đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô.

Cô tiến vào trong hội trường. Người ở trong đều ào ào quay đầu lại, cô và Quan Chi, Mậu Ngạn Ba đi vào hội trường, những người đó sớm đã đứng dậy đợi. Cô đứng trước chiếc ghế màu đồng, nhìn quanh một lượt, rồi chậm rãi ngồi xuống. Sau đó những người đó cũng lục tục ngồi xuống, tiếng ghế va chạm thưa thớt vang lên.

Đây là phòng họp có sức chứa nghìn người, trên bàn trước mặt Lưu Diệp, công văn cần xử lý sớm đã được mang lên. Cô vươn tay lấy mấy tài liệu phía trên, phát hiện đây đều là dự luật sửa đổi gì đó.

Trong khi cô xem xét, bên dưới có tiếng xì xào, khu vực khác nhau, chức trách khác nhau, ban đầu còn có trật tự, sau đó thì loạn hết cả lên, giọng ai cũng vừa to vừa lớn, như thể đây giống như một ngày hội. Lưu Diệp cũng từng tham gia hùng biện ở trường học, biết trong trường hợp này nhất định sẽ có ý kiến khác nhau, nhưng rất nhanh cô phải trợn mắt. Tình huống này dường như đã mất khống chế, thậm chí đã có công chức đỏ mặt tía tai xông tới đánh nhau. Sau đó... nào lý nào chén... đều bay như phi tiêu hết!

Lưu Diệp trợn mắt há mồm nhìn đám quan to thể hiện võ thuật, dù thân phận gì, thì đám đá cũng khá tốt, bởi ở thế giới toàn nam giới này, dù bạn bắt gặp ông già sáu mươi tuổi hay thằng nhóc hai mươi tuổi, tuyệt đối không mơ hồ nào chút nào về võ cả.

Lần này coi như Lưu Diệp đã hiểu tại sao chính phủ Liên bang lại có hiệu suất làm việc thấp tới thế. Ngay ở đây còn dám đánh nhau ư? Vừa cãi cọ đã đánh nhau rồi ném phi tiêu. Vừa rồi cô nói mãi cũng không nghe thấy có kiến giải gì, nhưng vừa lao vào đám đá thì các kỹ năng đều có đủ cả.

Lưu Diệp ngồi trên ghế rất khó chịu, tai như ù đi, nhìn người người nhón nháo càng thêm hoa mắt. Cô theo bản năng liếc mắt nhìn phụ tá bên cạnh, lại nhìn thấy Mậu Ngạn Ba thể nhưng vẫn không nhúc nhích, đáng vẻ vững vàng như Thái Sơn, rất có tư thế quân tử lâm nguy không hoảng loạn.

Lưu Diệp cố gắng giữ bình tĩnh, thậm chí ngăn vạn lần đừng để mất mặt, dù sao mình cũng là nữ vương rồi!

Loại trận chiến này không đáng gì, chỉ là bị âm ỷ đến mức rối loạn, giống như bị ném vào trong lốc xoáy, cho dù cố gắng bình tĩnh thế nào đi nữa, trong lỗ tai vẫn toàn tiếng ồn ào ầm ỹ kia.

Cô liếc nhìn thêm lần nữa, ngay tức khắc tức tối đến lệch cả miệng nhìn Mậu Ngạn Ba đang trấn định ung dung. Tên kia còn nhét bông vào lỗ tai!

Chuyện này cũng có thể à?

Nhưng lúc này muốn tìm máy trợ thính cũng không kịp nữa rồi, Lưu Diệp hít sâu một cái, lấy tóc che lỗ tai, cố gắng chống đỡ. Rốt cuộc đám người mệt mỏi vì đám đá, đồng thời là lúc hội nghị kết thúc. Đến khi rời khỏi, Lưu Diệp cảm thấy tai mình ù hần đi.

Lúc lên xe, Lưu Diệp cũng rất buồn bực, chuyện gì thế này? Cứ nghĩ tới mỗi tuần đều phải tham gia hoạt động võ văn này, Lưu Diệp đã cảm thấy đau đầu.

Đoàn xe chậm rãi đi về phía trước, Lưu Diệp phóng tầm mắt nhìn, phần lớn những thứ trang trí mừng ngày lễ còn chưa được tháo xuống. Cô nhìn một chút, lại chợt nhớ ra gì đó, nhanh chóng dặn dò tài xế: “Mau rẽ trái, tôi muốn ghé thăm cô nhi viện ở đó một chút.”

Trước kia, công việc trong cô nhi viện đều do Dã Lang làm, giờ anh rời đi, Lưu Diệp nhất thời chưa tìm được người thích hợp. Khó có dịp được ra ngoài, cô muốn tự mình đến tham quan một chút.

Kết quả tài xế rẽ trái ngay, mà dừng xe lại, chờ Quan Chi và Mậu Ngạn Ba đi tới. Hai người này cũng tới rất nhanh. Lưu Diệp nói cho hai người biết ý định của mình, Quan Chi im lặng không nói gì. Trái lại, Mậu Ngạn Ba luôn khéo đưa đẩy chợt lên tiếng: “Đường đi đều được sắp xếp từ trước, không thể tùy ý thay đổi.”

Bình thường tính khí Lưu Diệp rất tốt, nhưng bây giờ cô lại cố chấp: “Tôi phải đi.” Cô cũng không nói gì thêm, bởi vì biết mình không phải đối thủ của Mậu Ngạn Ba, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho Quan Chi. Quả nhiên Quan Chi lập tức đứng về phía cô.

Mậu Ngạn Ba lưỡng lự, nhưng anh biết cô gái này rất cứng đầu, đành gật đầu đồng ý.

Chỉ là nhìn dáng vẻ của anh, Lưu Diệp đã bực mình. Trước kia Mậu Ngạn Ba làm phiền cô trong cô nhi viện, giờ cô muốn qua thăm một chút, anh ta còn không đồng ý, chẳng biết trong đầu anh ta nghĩ gì nữa.

Xe rất nhanh đã đến nơi, Lưu Diệp cũng không xuống xe ngay, Mậu Ngạn Ba và Quan Chi bảo vệ bên cạnh xe, chờ đến khi bên trong cô nhi viện sắp xếp xong, bọn họ mới mời cô xuống.

Lưu Diệp cuối cùng cũng chờ được đến lúc thích hợp, cởi trang phục nặng nề rồi để trong xe, quần áo bên trong của cô tương đối đơn giản, chỉ là một cái áo choàng ngắn một màu, như vậy mới khiến Lưu Diệp thoải mái hơn một chút. Trước kia cô đã đến nơi đây vài lần, mỗi lần đều vì thăm Tiểu Điền Thất, nhưng sau này, cô với Dã Lang đã biến nó thành nơi thích hợp cho đám trẻ trú ngụ. Giờ nó đã không còn giống trước nữa, cô ngẩng đầu nhìn một chút, cả viện nhìn qua rất sạch sẽ, giống như đã được quét vôi lại.

Cô chậm rãi đi vào, bên trong hành lang cũng đã được tu sửa, mặt đất bằng phẳng, từng góc nhỏ cũng đều được thay đổi. Lưu Diệp đi thăm mấy nơi, lần này ngay cả Mậu Ngạn Ba ở cạnh cô cũng phải kinh ngạc. Bởi vì cho dù là ai cũng không đoán được cái nơi như bãi rác này có thể được sửa sang trở nên gọn gàng ngăn nắp đến thế. Lưu Diệp không phải người có tài, nhưng cô biết đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ, cho nên khi muốn hiện thực hóa căn nhà này, cô đã tìm đến những kỹ sư tốt nhất. Nhìn thành quả Lưu Diệp khó nén vui vẻ, không nhịn được nhớ tới Dã Lang, xem ra anh rất lợi

hại, mọi thứ đều làm tốt như thế.

Cô đi thăm từng tầng một, nhưng bọn Mậu Ngạn Ba sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên đã sai người đưa đám trẻ đến tầng khác.

Lúc Lưu Diệp ở dưới tầng, cô thấy đám trẻ nhìn cô qua ô cửa sổ. Sau khi cô bước vào còn vẫy tay với bọn chúng, lúc này mới biết những đứa bé kia bị đưa đến tầng cao nhất, cô ý tránh cô, Lưu Diệp có chút mất hứng. Hơn nữa từ khi Mậu Ngạn Ba bước vào, vẻ mặt càng khó coi hơn. Cô không để ý đến Mậu Ngạn Ba, trực tiếp đi đến tầng cao nhất. Đám trẻ ở đây giống như bầy ong vỡ tổ, trong nháy mắt vô số đứa trẻ lao về phía cô. Lưu Diệp nhanh chóng đưa tay ra đỡ những đứa bé kia, nghe bọn chúng gọi cô là mẹ, cảm thấy thật kì lạ. Rõ ràng cô còn trẻ như thế... Lưu Diệp cố gắng làm ra dáng vẻ mà cô cho là hiền lành nhất, chỉ là cô không biết làm mẹ như thế nào. Cô không được cha mẹ nuôi lớn, chỉ có thể nỗ lực tưởng tượng, hết sức thân mật với đám trẻ này, hỏi bọn chúng sống có tốt không, có cần thêm gì không... Năm bàn tay nhỏ bé của chúng, vuốt ve khuôn mặt chúng... Từng cái đụng chạm của cô dường như có ma lực, Lưu Diệp không cảm thấy mình có gì đặc biệt hơn người, nhưng ánh mắt của đám trẻ đã nói cho cô rằng chúng mong muốn những cái vuốt ve và cả tình thương của cô đến mức nào. Đám trẻ ồn ào lộn xộn, có vài đứa còn chưa nói được lưu loát, nhưng cũng bị bị bỏ bỏ nói. Đứa bé đáng yêu nào cũng có, nhưng nhìn chung đứa nhỏ ở viện dưỡng dục này dường như hơi bé một chút, Lưu Diệp nhìn qua thấy toàn là mấy nhóc khoảng bốn, năm tuổi, vóc dáng có chút nhỏ bé, đi đứng còn chưa vững, giống như một bầy chim cánh cụt nhỏ. Bọn chúng đều mặc quần áo giống nhau.

Mãi đến khi trời tối, Lưu Diệp mới đi xuống tầng, Mậu Ngạn Ba bên cạnh cô đã ra vẻ không kiên nhẫn. Chỉ là khi xuống tầng, cô lại nghe thấy tiếng khóc của đám trẻ. Không phải những đứa trẻ lớn hơn một chút đều được đưa ra ngoài, còn các em bé hơn thì ở trên tầng à?

Lưu Diệp nghe thấy tiếng khóc, không tìm được lòng hiếu kì mà đi vào tìm. Rất nhanh sau đó, cô đã thấy những chiếc giường cho trẻ nhỏ chính mình thiết kế được xếp thành từng dãy, bên trong có vô số đứa nhỏ.

Trong đó có một đứa nhỏ không hiểu vì sao lại khóc rất to, tiếng khóc có chút khàn khàn, giống như đã khóc lâu lắm rồi. Lưu Diệp không chịu được, vội vàng bước nhanh đến trước đứa trẻ nọ. Thoạt nhìn, bé mập mạp lại dễ thương, cánh tay nhỏ bụ bẫm, có thể nhận ra sống ở đây khá tốt. Cô cúi đầu dỗ dành, đứa bé liền nín khóc rất nhanh, trái lại còn mở mắt thật to nhìn cô, rồi đưa ra ngón tay nhỏ nhỏ muốn nắm lấy tóc cô. Lưu Diệp cũng đặt ngón tay vào lòng bàn tay đứa bé, em bật cười khanh khách. Cô không nhận được làm mặt quỷ trên chóc đứa bé, một lát sau lại nhăn nhó mặt mày, tiếp đó lại cô ý quyết miệng, hoặc là chớp chớp mắt, trên chóc rất vui vẻ, cũng quên đi việc giữ hình tượng. Kết quả đến khi dừng lại, cô mới thầm mắng có phải đầu óc mình bị hỏng không? Làm ra những vẻ mặt cùng động tác khó coi như vậy...

Cô liếc sang bên cạnh theo bản năng, sau đó cảm thấy thật xui xẻo, Mậu Ngạn Ba đang nhìn cô không chớp mắt. Trông đơ đơ như người gỗ!

Mẹ nó!

Kẻ lịch sự bại hoại này chắc chắn đang chế nhạo cô trong lòng! Lưu Diệp ngượng ngùng bối rối, cô buồn bực tròn mắt nhìn Mậu Ngạn Ba một cái.

Sau đó cô ý rút tờ giấy dưới người đứa trẻ ra, đưa cho Mậu Ngạn Ba: “Haiz, trợ lý Mâu, phiền anh đổi cái mới cho em bé này nhé...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 64

Editor: Sư Tử Cười Gà

Beta: quandaol2

Đời này Mậu Ngạn Ba đều đã trải qua mọi chuyện, mặc kệ là việc gì, nhân vật quần quýt khó chơi cỡ nào, anh cũng chẳng sợ, nhưng bây giờ trước mặt anh là một cái tờ giấy thôi hoắc. Mặc kệ nhìn cái đồ chơi kia từ góc độ nào, anh cũng không có cách nào hiểu nổi.

Thật ra không thể trách Mậu Ngạn Ba, tờ giấy này do Lưu Diệp hỗ trợ thiết kế ra, ban đầu biết thế giới này không có tờ giấy, quả thật Lưu Diệp đã sợ ngây người. Cô vội vàng thiết kế một cái như vậy, sợ không thích hợp, cô còn cố ý tìm mô hình làm thí nghiệm, chỗ thất lung còn làm thật mềm.

Lúc này Lưu Diệp giờ vật kia lên trước mặt Mậu Ngạn Ba. Mậu Ngạn Ba lưỡng lự một lúc, trái lại anh biết mặt màu vàng kia là gì, nhưng cụ thể nên làm thế nào, anh thật sự không biết, nên anh do dự đón lấy. Thật may xung quanh còn có nhân viên, rất nhanh đã có người đưa cho anh một cái mới tinh.

Mậu Ngạn Ba khổ sở đi đến chỗ đứa trẻ mềm mại kia, anh có ý muốn di chuyển đứa bé kia đi một chút, nhưng ngón tay vừa đụng phải thân thể mềm nhũn của đứa bé, anh vội vã rút ngón cái lại như bị hoảng sợ. Đứa bé kia xê dịch người, mất chuyển động. Dường như gặp phải nhiều vấn đề khó khăn nan giải, Mậu Ngạn Ba lập tức nhủ mảy, anh có phần khó xuống tay. Vì không thể hiểu được vì sao một đứa bé bé nhỏ như vậy có thể phát triển thành người to lớn như anh. Nhỏ như vậy, ngón tay nhất định là phiên bản bỏ túi.

Lưu Diệp hé miệng cười, thầm nhủ, những người đàn ông này à, bình thường kiêu ngạo như thể trên đời không có bọn họ thì không thể được, giờ ngay cả thay tờ cho trẻ con cũng không biết. Nhưng vừa nghĩ đến đây, Lưu Diệp chợt nhớ đến Khương Nhiên, trong lòng cô lập tức trở nên dịu dàng. Nghĩ đến Khương Nhiên cũng sẽ như vậy, cũng sẽ ngây ngốc và kinh sợ như thế. Hơn nữa Khương Nhiên sẽ đối mặt với con của anh, đứa bé kia có

gương mặt tương tự anh nhưng lại không hoàn toàn giống hệt nhau. Đến lúc đó Khương Nhiên sẽ có vẻ mặt và động tác gì, có lẽ cũng sẽ sợ không biết nên làm gì, rồi sau đó bị xoay vòng vòng đúng không?

Nghĩ thế, Lư Diệp không cười nhạo Mậu Ngạn Ba nữa, thay vào đó, cô nhận lấy tờ giấy trong tay Mậu Ngạn Ba, lúc trước vì khảo nghiệm xem tờ giấy có dễ dùng không, nên cô đã luyện tập với mô hình rất nhiều lần, lúc này động tác thay cho đứa bé rất lưu loát. Sau khi thay xong, cô nắm tay đứa nhỏ chơi đùa.

Đúng lúc đó, Lư Diệp chợt nhận ra nét mặt Mậu Ngạn Ba quái lạ, trước đó Mậu Ngạn Ba còn thích dùng vẻ mặt khoa trương nói chuyện với mình, giờ đây đột nhiên im lặng, thậm chí cả người quản lý đoàn xe cũng mang dáng vẻ ngây ngốc. Song, rất nhanh Lư Diệp không chú ý đến Mậu Ngạn Ba nữa, vì cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lát sau, chờ bọn họ trở ra, bên ngoài đã tụ tập vô số người. Cho dù có nhân viên an ninh ngăn cản, nhưng trong nháy mắt những người kia vừa thấy cô, đã tuôn ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, còn có rất nhiều người muốn xông lên. Cô thật sự bị làm cho giật mình, Quan Chi tiến lên một bước chắn trước mặt cô. Mậu Ngạn Ba cũng nhanh chóng mở cửa xe ra, ấn cô vào.

Sau khi cô lên xe, tiếng hoan hô không những không tàn đi, mà còn có xu hướng ngày càng vang dội. Nhân viên công tác không ngừng kéo léo tách bọn họ ra, để bọn họ tránh ra chút, nhưng một chút hiệu quả cũng không có. Đoàn xe gian nan di chuyển, vừa bắt đầu còn có thể di động, nhưng sau đó dừng nói chuyện động, quả thật càng khó không chế để đám người đó dừng đến gần.

Lúc này Lư Diệp mới tròn mắt, giờ đã biết hậu quả khi bản thân cô bốc đồng, cô thật sự không ngờ đến tình huống sẽ mất khống chế như thế này, hơn nữa nghe Quan Chi và Mậu Ngạn Ba nói, dường như người càng ngày càng nhiều hơn, Mậu Ngạn Ba bắt đầu điều quân của chính phủ Liên bang đến. Cuối cùng Lư Diệp đã hiểu rõ vì sao Mậu Ngạn Ba nghiêm túc từ chối cô như vậy. Mặc dù không thích Mậu Ngạn Ba, nhưng lúc thấy Quan Chi duy trì trật tự, Lư Diệp vẫn tự mình nói với Mậu Ngạn Ba: "Mậu trợ lý, ngại quá. . . Trước kia tôi nên nghe lời anh ..."

Ngừng một chút, cô nhìn ánh mắt Mậu Ngạn Ba, thành khẩn nói: " Hơn nữa. . . rất nhiều việc tôi đã nghĩ không chu toàn, nếu như có chỗ nào sai, làm phiền anh nhắc nhở, làm phiền anh nhắc nhở tôi ngay, đừng chỉ bác bỏ không, vì nếu anh chỉ phản đối lời của tôi, tôi sẽ không biết lí do tại sao. Anh có thể nói cho tôi biết nguyên nhân, tôi nghĩ nếu tôi biết nguyên nhân, tôi sẽ nghe theo anh."

Những tướng thái độ của Mậu Ngạn Ba sẽ rất khoa trương với cô, hoặc cố ý làm to mọi chuyện. Nhưng giờ đây, vẻ mặt anh cổ quái nhìn cô. Trong bóng đêm, Lư Diệp chợt cảm giác đôi mắt kia của Mậu Ngạn Ba rất quái dị, vì Mậu Ngạn Ba là một người vô cùng khoa trương, hơn nữa còn là kẻ cực dối trá, biết cách hành xử, tất cả ánh mắt đều là hư đầu ba não (*), hiện tại thì nặng nề, không có bất kỳ hào hứng gì nhìn cô.

(*) hư đầu ba não: giả dối; dối trá; đạo đức giả

Lư Diệp cho rằng anh còn giận, nên cô cũng không dám nói nữa.

Kết quả, sau vài giây, Mậu Ngạn Ba chợt hỏi: "Phụ nữ các cô đều như vậy à?"

Lư Diệp bị hỏi đến ngẩn người, vội ơ một tiếng.

Mậu Ngạn Ba cúi thấp đầu xuống, bóng đêm rất đen, nếu không phải đối phương là Mậu Ngạn Ba, quả thật Lư Diệp có cảm giác người này đang xấu hổ.

Lư Diệp không biết tại sao anh hỏi câu này, nhưng cô vẫn suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời: "Cũng không hẳn. . ."

Bạn học của bạn cùng phòng của cô, những cô gái đó không hề giống nhau, cô nhớ lại một chút rồi nói: "Phụ nữ ấy à... Có người tính tình hơi tệ, có người lại rất thẳng tính, người thì chậm chạp, dạng gì cũng có. Giống như đàn ông các anh, rất đa dạng. Hơn nữa..."

Cô còn định nói tuy bề ngoài có đánh đấm thì vẫn rất dịu dàng với trẻ con, nhưng lời nói còn ở bên môi, chưa kịp nói ra, Lư Diệp đã nghe thấy trên đầu có tiếng gì đó. Hơn nữa còn có ánh sáng rất mạnh chiếu xuống. Ngay cả ngồi trong xe cô cũng chú ý thấy, cô vội vàng lộ đầu ra khỏi xe, chỉ thấy phía trên đầu mình, có một phi hành khí đang đến gần, hơn nữa phi hành khí kia đang dần hạ xuống. Sau khi tiếp cận với đối phương, Lư Diệp đã nhận ra phi hành khí kia là giá ngồi của ai.

Cô nhìn thấy ký hiệu Khương Gia Quân, hơn nữa lúc phi hành khí đáp xuống, có một thang dây được thả xuống, rất nhanh có người ra khỏi phi hành khí, leo xuống dưới. Lư Diệp kinh hãi, cô không chút suy nghĩ lập tức bước ra khỏi xe. Tìm cô thất bại, cho dù phi hành khí ổn định, nhưng ở độ cao như vậy, nếu không cẩn thận rơi xuống thì vẫn rất nguy hiểm. Cô há hốc miệng nhìn, đầu càng ngược cao. Sau đó cô thấy rõ có một người đàn ông đang leo trên thang dây kia, mặc dù chưa nhìn thấy mặt, nhưng chỉ nhìn vóc người cô đã nhận ra được.

Phi hành khí đã tiếp sát, thang dây càng cách gần hơn.

Lúc này Quan Chi luôn duy trì ổn định đã chạy đến, nói với Lư Diệp: "Điện hạ, sau khi thủ lĩnh biết mọi việc đã đến đón ngài."

Trong lúc anh nói chuyện, người trên thang dây đã ra dấu tay.

Cuối cùng thang dây xuất hiện trước mặt Lư Diệp, Lư Diệp do dự một lúc, rồi nhanh chóng giữ chặt. Mậu Ngạn Ba bên cạnh cô muốn ngăn cản, nhưng chưa kịp nói gì, Lư Diệp đã nhanh chóng gắng gượng leo lên trên. Thật may trước đó cô đã cởi bỏ quần áo vừa dày vừa nặng, bây giờ leo lên không mất nhiều sức lắm, đột nhiên có chút hoảng sợ, cô chỉ có thể sử dụng cánh tay túm chặt thứ gì đó, hơn nữa cô phát hiện dường như không cần có leo lên nữa, sau khi cô đứng lên thang, thì nó tự động thu lên.

Càng ngày càng cao nên Luru Diệp có chút hoa mắt, hơn nữa cô nhìn thấy đám người phía dưới kia không ngừng hoan hô, cô có thể cảm thấy người phía dưới đang ngẩng đầu nhìn cô. Cô cảm thấy vô cùng may mắn vì hôm nay mình không mặc váy.

Sau đó rất nhanh đã có người đến bên cạnh cô, Luru Diệp có thể xác nhận người này chính là Khurong Nhiên. Động tác Khurong Nhiên rất nhanh chóng, anh không nói gì, ôm chặt cô, sức lực của anh rất kinh khủng, chỉ với một tay, đã có thể dễ dàng ôm cô vào bên trong phi hành khí. Sau khi vào trong, Luru Diệp nhìn thấy Khurong Nhiên đi đến bàn điều khiển nhấn vài phím. Có lẽ đang chỉnh lại đường bay của phi hành khí, phi hành khí nhanh chóng chuyển hướng.

Không gian trong phi hành khí không lớn, Luru Diệp lo lắng tình huống bên ngoài, bên nhìn ra ngoài qua cửa sổ phía sau. Nhưng dường như sau khi cô đi khỏi, đám người đó đều tự tản ra. Rất nhanh cô đã nhìn thấy đoàn xe bắt đầu di chuyển, đến lúc này cuối cùng cô đã có thể thở nhẹ nhõm một hơi.

Hơn nữa phía dưới đã có đèn sáng. Cả thành phố sáng choang, màu đen của dòng xe đang chạy, tòa nhà chọc trời càng rực rỡ hơn, quả thật nhìn như một bức tranh, càng không nói đến những tượng thành 3D khiến người ta hoa cả mắt. Tuy nhiên, khu ánh đèn chỗ người nghèo âm ỉ hơn rất nhiều, chỉ có một chút ánh sáng, cô mơ hồ nhớ đến nơi sáng nhất khu người nghèo, đã từng là nơi làm việc của cô.

Khurong Nhiên quay đầu lại, thấy Luru Diệp đang tập trung nhìn ra bên ngoài, anh lập tức chuyển đường bay. Luru Diệp phát hiện ra, rõ ràng bọn họ đang rời thành phố này, nhưng giờ lại bay thêm vài vòng trên bầu trời thành phố. Hơn nữa vào lúc này, cô bất ngờ phát hiện có một số phi cơ chiến đấu đang bọc hai bên trái phải quanh phi hành khí của bọn họ. Luru Diệp có chút giật mình, sau đó cô nghe Khurong Nhiên lạnh nhạt giải thích: "Bọn họ là đội bảo vệ."

Lần này Luru Diệp càng thêm áy náy, cô cứ tùy hứng như vậy, thì càng gây thêm phiền phức cho mọi người, nên cô nhỏ giọng nói: "Không ngờ gây ra nhiều phiền phức đến vậy."

Còn phải bắt những người này làm thêm gì.

"Không sao." Khurong Nhiên đáp: "Đối với bọn họ, bảo vệ em là chuyện rất vinh dự."

Anh nhìn chằm chằm phía trước, giọng nhẹ nhàng kể: "Sau khi thế giới này mất đi phụ nữ, vì để có thể tìm được hài cốt của phụ nữ, vô số người mạo hiểm bị phóng xạ chạy vào phế tích tìm kiếm, đó là con đường khủng bố có đi không về, cuối cùng người ta thống kê được, ở thời kỳ đó, có ít nhất sáu vạn người chết vì phóng xạ."

Lần đầu tiên Luru Diệp nghe anh nói đến những việc này, cô đến gần ghế lái của anh, mắt nhìn xuống dưới, chỉ thấy lúc này phía dưới bọn họ là biển rộng mênh mông bát ngát. Nhưng vào buổi tối biển không hề đẹp chút nào, vì quá mức bao la tĩnh lặng, ngược lại khiến người cảm thấy cực kỳ cô đơn. Cô ôm lấy cổ anh theo bản năng. Gần đây Khurong Nhiên khiến cô không thể không thích, hơn nữa Khurong Nhiên đặc biệt tốt, quả nhiên đã học được cách chăm sóc người khác ở đâu rồi, thừa dịp đêm tối, cô không nhịn được hỏi: "Khurong Nhiên, bây giờ anh đối xử tốt với em, đôi khi em cảm thấy mình như đang nằm mơ ấy."

Khurong Nhiên trái lại rất thành thật, nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn: "Anh đã xem qua tự truyện của em."

Anh ngừng lại một chút, chọn một đoạn trong đó rồi thuật lại: "Khi thích một người, sẽ muốn thỏa mãn nguyện vọng của đối phương, thậm chí rót một ly nước cho đối phương cũng đủ để khiến mình vui vẻ."

Luru Diệp hơi giật mình, cô biết anh đã đọc, đã thấy gì thì sẽ không quên được, nhưng nếu nhớ rồi thì thôi, anh lại xem nó là phân tích quan trọng sao? Sau đó học tập kinh nghiệm sống chung giữa nam nữ từ trong đó? Nhưng nội dung thật sự có chút buồn nôn, ban đầu khi cô viết thì không nhận ra, thật ra việc của bản thân mình giờ đã có bước tiến xa rồi. Quả thật đã từng có chút mong ước tốt đẹp về tình yêu nam nữ của một cô gái trẻ. Cô vừa cảm động, vừa e lệ, tay cô chạm vào tai anh, hình dáng, vành tai, ngón tay cô không ngừng vuốt ve ma sát. Luru Diệp có cảm giác quyền luyện không rời đối với thân thể anh. Muốn đụng chạm nhiều hơn một chút, không phải vì dục vọng, mà vì loại đụng chạm này sẽ khiến cô cảm thấy dịu dàng thỏa mãn.

Người đàn ông được vuốt ve cuối cùng cũng quay đầu lại, sau đó rất tự nhiên ôm lấy cô, bây giờ vẫn chưa về đến địa bàn của Khurong Gia Quân, Luru Diệp núp trong lòng anh nhìn biển rộng tối đen kia. Chân trời có một vầng trăng rất đẹp, Luru Diệp động lòng, cô nghe nhịp tim của Khurong Nhiên, chợt nghĩ, hẳn đây chính là thứ được gọi là lãng mạn.

Sau đó không lâu, cuối cùng trên mặt biển tối đen kia xuất hiện một ngọn hải đăng trông như một tòa kiến trúc. Mặc dù xung quanh rất tối, nhưng Luru Diệp vẫn nhận ra nơi đó, đó là chỗ của cô và Khurong Nhiên, bên trong có Tiêu Mao Cầu Tiêu Gia Gia của cô, còn có Hạ cung của Khurong Nhiên. Vốn theo kế hoạch ngày mai mới về đến Hạ cung, nhưng có thể về sớm cũng tốt.

Vào buổi tối, trại lính rất lạnh, gió biển cũng to hơn so với bình thường một chút. Khurong Nhiên nhảy xuống phi hành khí rồi cởi áo của mình khoác cho Luru Diệp. Luru Diệp được quân phục rộng rãi của anh bao lấy, chậm rãi nhô đầu ra khỏi phi hành khí.

Lần này không có những dân chúng nhiệt tình kia, chỉ có một vài người của Khurong Gia Quân chờ bên ngoài. Người bọn họ không phải chờ đợi nữ vương, mà là phu nhân thủ lĩnh của bọn họ. Cho nên sau khi cô xuống phi hành khí, những người đó chào cô theo nghi thức quân đội, trong khi cô còn chưa biết phải phản ứng thế nào thì Khurong Nhiên đã thay cô đáp lại, anh nhanh chóng đáp lễ với cấp dưới theo nghi thức. Luru Diệp đã từng nhìn thấy đại trận như vậy, nhưng vẫn có chút khản trương, vì bên trong còn có đám người Sở Linh. Cô luôn cảm thấy kỳ lạ, cơ thể luôn cảm thấy thoải mái. Nơi đây giống hệt như nhà mẹ đẻ của cô vậy. Hơn nữa sâu trong nội tâm cô, đã sớm xem nơi đây như nhà của mình.

Sau đó đi theo Khurong Nhiên trở về Hạ cung. Lúc Luru Diệp thay quần áo ở nhà, đã nhìn thấy trong phòng giữ quần áo đặt một cây gậy chỉ huy mới tinh. Cô lập tức nhớ đến cây gậy bị cô làm hỏng. Cô rất áy náy, cô luôn nghĩ làm thế nào để bồi thường cho Khurong Nhiên, nhưng dù nghĩ ra sao, cũng

không nghĩ ra cái Khương Nhiên sẽ đặc biệt thích, cái gì anh cũng có, cô còn không biết có thứ nào Khương Nhiên không thể đạt được không. Cho nên đợi khi cô đi ra, cô ngượng ngùng kéo tay Khương Nhiên.

Khương Nhiên đã thay xong quần áo, đang ngồi trên giường chờ cô, bị cô kéo cánh tay, Khương Nhiên cảm thấy nghi hoặc.

Sau đó anh nghe thấy Lưu Diệp đỏ mặt nói với anh: "Khương Nhiên, em muốn sinh con cho anh. Sinh một bảo bối đáng yêu xinh xắn."

Nói xong, Lưu Diệp chịu đựng cảm giác điên cuồng trong lòng, khi Khương Nhiên còn chưa đáp lời, cô đã hôn anh, đồng thời đè anh ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thù Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 65

Editor: Sư Tử Cười Gà

Beta: quandao12

Lưu Diệp biểu lộ thành ý, nên cô tình tìm một gói đệm lót dưới lưng. Không phải trong tiểu thuyết nói như vậy ư, lót dưới eo sẽ dễ dàng mang thai. Ngược lại sau khi nhìn biểu hiện của Khương Nhiên, Lưu Diệp vội đỏ mặt giải thích cho anh, làm như vậy là vì cái ấy ấy.

Kết quả cô đang nỗ lực dùng góc độ khoa học góc độ để nói, thì cô nhìn thấy Khương Nhiên đang lên cười, ánh mắt sắp híp lại rồi. Lưu Diệp có chút lúng túng.

Nhân lúc cô đang muốn kéo cái gối trở về, Khương Nhiên lại trở nên hăng hái, thế mà tìm thêm gối ôm, lót dưới eo Lưu Diệp. Lần này Lưu Diệp có thể biết cái gì gọi là nghệ thuật rồi. Nhưng vẫn chơi thật vui, vì bọn họ rất nhanh sẽ có bảo bối, cô còn trẻ như vậy, Khương Nhiên lại cường tráng như vậy, hai người muốn có em bé sẽ là chuyện rất dễ dàng.

Lưu Diệp vừa chuẩn bị mang thai, vừa tích cực làm công tác giáo dục, sau khi trải qua chuyện lần trước, cô càng hiểu rõ những chuyện mình làm, thậm chí còn hăng say hơn trước kia. Lúc rảnh rỗi, Khương Nhiên sẽ để cô thoải mái một chút, kể từ sau khi Dã Lang đi khỏi, Lưu Diệp cũng dời chỗ làm việc đến Hạ cung, cần xin chỉ thị gì, Tiểu Điền Thất sẽ đến Hạ cung tìm cô. Phần lớn thời gian Lưu Diệp đều bận túi bụi, tương phản, Khương Nhiên nhàn hạ hơn cô.

Thỉnh thoảng, khi rảnh rỗi, Khương Nhiên sẽ chơi game, ở cạnh cô. Nhưng khiến người bất ngờ chính là Khương Nhiên sẽ không chơi những loại game kịch liệt, phần lớn thời gian anh đều chơi trò thả câu, thỉnh thoảng Lưu Diệp quay đầu lại nhìn, sẽ thấy anh đang cau mày chờ cá mắc câu. Có một lần Lưu Diệp gặp phải vấn đề khó giải quyết, cô thật sự không nghĩ ra cách xử lý, cuối cùng nhớ đến Khương Nhiên bên cạnh mình vẫn đang thả câu. Lưu Diệp kìm nén xấu hổ hỏi anh một câu. Khương Nhiên không chút nghĩ ngợi lập tức trả lời cô. Điều này khiến Lưu Diệp giật mình, cô còn tưởng rằng Khương Nhiên chỉ biết chiến tranh, bây giờ nhìn lại quả thật anh nhận được nền giáo dục tinh anh, ứng phó với các loại vấn đề đều rất trâu bò.

Lần này Lưu Diệp rất muốn lừa Khương Nhiên để cùng làm những việc này với cô, nhưng anh thật sự không hề cảm thấy hứng thú với công việc này. Hơn nữa Khương Nhiên không dễ dỗ chút nào, chủ yếu vì Khương Nhiên quá thông minh, Lưu Diệp còn chưa có nắm ni anh, anh đã sớm thần nhiên đầy mấy việc đó đi rồi. Lưu Diệp không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn tự mình hi hục làm. Chẳng qua mỗi ngày trôi qua đều rất ngọt ngào, rất nhanh đã đến hội nghị mỗi tuần một lần.

Sáng sớm Quan Chi đã chờ cô, lần này Lưu Diệp có chú tâm, cố ý tìm nút bịt tai, chuẩn bị đến lúc những người đó đánh nhau, cô sẽ nhét chúng vào tai nhân cơ hội nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Ngồi trên xe, dưới sự hộ tống của Quan Chi, cuối cùng Lưu Diệp đã đến phòng họp, Mậu Ngạn Ba đã sớm chờ ở đó.

Lưu Diệp học theo lần trước, bước đi nghiêm trang, đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, sau đó theo trình tự như cũ, trao đổi xong, còn chưa bắt đầu nghị sự, phía dưới đã sớm đánh loạn, không phải tát vào mặt thì sẽ kéo cánh tay ném ‘phi tiêu’. Lưu Diệp vội vàng nhét nút tai vào. Có điều nếu trường hợp quá hỗn loạn, cô cũng không thể cứ nhắm mắt dưỡng thần, nên Lưu Diệp nhàn rỗi nhắm chán lật đi lật lại mấy thứ trên bàn.

Dựa theo nội dung văn kiện, Lưu Diệp lập tức kinh sợ, nếu là những thứ khác thì dễ nói, nhưng có một sự việc cần xử lý đã ngay lập tức khiến cô chú ý. Bởi vì trước đó xảy ra chiến tranh hải lục Lưu Ly, dẫn đến các thuyền hàng trên cảng không thể chuyển động, nghe nói cảng địa phương không có năng lực tổ chức, khiến một nhóm lớn hàng hóa bị dờ bở. Vấn đề là nếu thuyền hàng chỉ chờ quần áo giày dép thì không sao, nhưng cô xem tài liệu đề cập, rất nhanh cô liền nhủ mảy, bên trên những thứ thuyền kia còn có rất nhiều trái cây và rau dưa dễ dàng thối rữa nữa. Cô lật đi lật những cái tên bên cảng chờ hàng hóa này, trước kia cô đã làm về ẩm thực, cô lơ mơ nhớ những cảng này thường xuyên thiếu hàng. Cô lập tức hiểu, đa số những thuyền hàng này được cung cấp cho Liên bang của bọn họ.

Cũng vì cô đã làm về ẩm thực, nên rất rõ ràng một khi không thể cung cấp được thực phẩm kịp lúc, những bọn buôn lậu về rau xanh sẽ phát giá trên trời, không chỉ ngành ẩm thực, ngay cả người dân bình thường cũng sẽ chịu liên lụy. Đây tuyệt đối là vấn đề dân sinh, chuyện liên quan đến sinh cơ của người dân, còn có việc gì cấp thiết hơn sao, không nói, càng chậm trễ một ngày, những thực vật kia sẽ càng nát bấy nhiều. Cô vừa nghĩ đến đã cảm thấy đau lòng ghê gớm, nhưng cô ngừng đầu lên phóng mắt nhìn qua, lại thấy bọn họ vẫn còn cãi nhau!!

Cô nhỏ giọng nói: "Haiz, trước tiên các người nên nhanh chóng xử lý rõ ràng rồi tranh cãi sau được không, nhiều thức ăn chất đông ở cửa mậu dịch như vậy, nhiều hơn một ngày sẽ càng hỏng thêm bấy nhiêu đấy."

Nhưng hoàn toàn không một ai nghe lời cô, phía dưới vẫn hỗn loạn như cũ, thật sự như một cái chợ. Lư Diệp lại nói vài câu, cô có thể khẳng định chắc chắn có người nghe cô nói, nhưng không ai để ý đến cô. Lư Diệp chần chờ một lúc, trong đầu nghĩ đến những thứ rau dưa sắp hư kia, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, đưa tay cầm Microphone bên cạnh. Đồng thời cô cũng tháo nút tai xuống, bỏ vào túi, cô ho nhẹ một tiếng. Âm thanh Microphone nhanh chóng vang lên, những người kia ngăn người chốc lát, rất nhanh đều dừng lại động tác trong tay, dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

` Bọn họ rồi rít nghiêng đầu qua.

Bỗng chốc bị nhiều chính phủ đại viện nhìn như vậy, Lư Diệp khá căng thẳng, thế nhưng việc này không thể trì hoãn nữa.

Cô cẩn thận hỏi: "Xin hỏi Bộ trưởng mậu dịch có ở đây không?"

Người bị điểm tên không hiểu gì đưa tay lên.

Lư Diệp cố gắng để giọng mình không căng thẳng, cô trang trọng nói: "À, chào ngài. Lần này trong trang tài liệu thứ ba, có một vấn đề về thuyền hàng hải bị cầm giữ ở Lư Ly, tôi vừa xem, có vẻ vấn đề này rất gấp, ngài nên mau sớm giải quyết."

Kết quả nhân viên bộ phận mậu dịch kia nhanh chóng cung kính trả lời: "Điện hạ, tôi đã giải quyết, nhưng Bộ nông nghiệp không phối hợp, trước đây biển Lư Ly bị thiệt hại, có hàng hóa bị phóng xạ. Dựa theo điều 136 mậu dịch Liên bang, tất cả hàng hóa đều cần kiểm tra (*), nhưng bây giờ Bộ nông nghiệp không đề trình kết quả kiểm tra một cách hữu hiệu, tôi thật sự không còn cách nào."

(*) Kiểm tra đo lường

Lư Diệp ngây ngẩn cả người, cô vội vàng tìm Bộ nông nghiệp hỏi. Kết quả Bộ nông nghiệp cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhanh chóng đổ chuyện này cho Cục an toàn thực phẩm.

Cục an toàn thực phẩm nói đây là vấn đề về kiểm tra, cách kiểm tra của địa phương hoàn toàn không hiệu quả, vì vậy đại biểu chính phủ địa phương miễn mếu, giống như uất ức lắm, kể khổ với Lư Diệp: "Đất này là khu xây dựng công cộng, chúng tôi đã có đề trình xin ý kiến, nhưng bên trên vẫn chưa phê duyệt, dẫn đến hiện tại thiết bị kiểm tra không thể đáp ứng được yêu cầu."

Lần này liên quan đến cả Bộ xây dựng công cộng, nên cũng khóc than, nói không được phê duyệt, Bộ tài chính không bỏ tiền ra, không bột đổ gột nên hồ. . .

Vì vậy vòng vòng một hồi, hầu như bộ phận nào cũng bị tổn hại, từng người đều khổ não, sống không dễ dàng gì, đã tận tâm tận lực rồi, lại bị các tác động bên ngoài ngăn cản, quả thật như châu chấu đá xe, còn đang đau khổ chống đỡ. Có thể làm được đến bây giờ, thật sự đã dốc hết tâm huyết mọi gan mọi phổi ra rồi. Đối mặt với đám người trông như bọn họ đã cúc cung tận tụy hiến thân cho sự nghiệp lắm rồi, Lư Diệp cũng sờ. Cô không ngừng hít thở sâu, nghĩ đến những gì cần nói, nhưng cho dù nghĩ thế nào, Lư Diệp cũng không nói được một câu, những người này cẩn thận đến giọt nước không lọt, đá qua đá lại quá tốt, thật sự là một vòng lẩn quẩn mà.

Cô cúi đầu nhìn những quan viên lao tâm lao phổi kia, Lư Diệp chợt hiểu, cho dù trông bọn họ có vẻ kính trọng cô, nhưng thật ra bọn họ gờm càng già càng cay, trong mắt bọn họ cô chỉ để trang trí thôi.

Cuối cùng Lư Diệp đành thở dài: "À, tôi biết rồi."

Thật ra với chức trách của cô chỉ có thể nói câu tôi biết rồi thì phải?

Sau khi họp xong, Lư Diệp bị cảm giác vô lực đó đè lên vai, cô chưa từng muốn làm điều gì long trời lở đất, chỉ vì cô đau lòng những thực phẩm kia sẽ bị dập nát uổng phí ở cảng. Trái lại Mậu Ngạn Ba vẫn trầm mặc đứng nhìn Lư Diệp, thái độ trở nên tế nhị, anh ta luôn không quan tâm đến việc không liên quan đến mình, chỉ vật chân ngồi xem, lúc này thấy Lư Diệp luôn luôn sáng sủa cũng có ngày chán chường như vậy, anh ta hiếm khi mở lời khuyên cô: "Người tội gì phải vậy chứ."

Phụ nữ nên được người ta cung kính quý trọng, tội gì cô phải làm chuyện này?

Huống chi vị trí của cô có danh không có thật, làm đáng một chút thì được, ngay cả anh ta cũng đeo nút tai, cô còn trở nên chuyên nghiệp ư, thật buồn cười. . .

Lư Diệp dừng bước, cô không nhìn nét mặt Mậu Ngạn Ba, thật ra nhìn hay không cũng không cần thiết nữa, nghĩ đến gã kia chỉ biết cười cô, nhưng vẫn muốn giải thích vài câu, cô lầm bầm: "Tôi chỉ cảm thấy lãng phí rất đáng xấu hổ, mắt thấy nhiều đồ như vậy dập nát, nên rất đau lòng."

Mậu Ngạn Ba không ngờ cô nói thế, không vì dân vì nước, cũng không nói đạo lý lớn lao gì, lời nói rất chân thật. Anh ta là người thành thạo trong quan trường, trái lại sau khi nghe những lời đó, bỗng nhiên trong lòng chợt động. Nhưng chưa hiểu rõ cảm giác đó là gì, Lư Diệp đã nhanh chóng lấy nút tai trong túi ra, dường như đã hạ quyết tâm, cô không thêm nhìn lập tức nhét nút tai vào tay Mậu Ngạn Ba.

Cô tiếp tục nói: "Về sau tôi không cần thứ này nữa, tôi muốn biết đến cùng bọn họ đang cãi nhau về chuyện gì. . . Tôi biết tôi ngốc, nhưng tôi sẽ cố gắng..."

Cô cũng không hiểu mình bị làm sao, cô chỉ muốn cố gắng một chút, nếu đã đứng ở vị trí này rồi, cũng cần phải nắm rõ tình hình một chút.

Ngược lại Mậu Ngạn Ba ngẩn người, trong nháy mắt cô kín đáo đưa nút tai cho anh, anh nhìn thấy hình dáng ngón tay Lưu Diệp, trước kia đã từng thấy qua, theo thị giác biết đó là một đôi tay nhỏ hơn so với đàn ông. Trong nháy mắt tay cô chạm vào lòng bàn tay anh, khoảnh khắc đó, anh nhìn thấy những ngón tay kia còn mảnh khảnh hơn trong suy nghĩ của anh, ấm áp, móng tay cũng nhỏ hơn chút, sờ vào có cảm giác mềm mại. Anh ta cảm thấy thật huyền diệu. Đến khi ngẩng đầu lên nhìn Lưu Diệp một lần nữa, Lưu Diệp đã sớm ngồi vào xe, đi đến địa bàn Khương Gia Quân, bên trong xe, về mặt Lưu Diệp bình tĩnh trầm ổn.

Dáng vẻ đó hoàn toàn khác xa so với lúc anh ta nhìn thấy cô lần đầu tiên, khi đó Lưu Diệp khiến cho người ta có cảm giác cô rất nhút nhát, lúc nào cũng đều vâng vâng dạ dạ, ngay cả một câu cũng nói không xong, càng không nói về việc có tư duy rõ ràng hay không, thật sự như một tên ngốc bị mình dắt mũi đi. Nhưng bây giờ Mậu Ngạn Ba có thể cảm thấy, Lưu Diệp có suy nghĩ của mình, sau lần diễn đạt bản thảo hôm đó, anh ta vẫn có cảm giác này, trong khi bọn họ không phát hiện ra, cô gái này đã không ngừng học hỏi thích ứng với quy tắc của thế giới này, anh không biết đến cuối cùng cô gái này sẽ trở thành người như thế nào. Mậu Ngạn Ba đưa mắt nhìn theo bóng xe rời đi, nhìn mãi không dứt, cho đến khi xe chở cô gái kia dần dần biến mất trong tầm mắt anh.

Thật ra Lưu Diệp đầu tài giỏi như vậy, trong lòng cô sớm đã tự đánh nhau đến chết rồi, gì mà bình tĩnh thông dong, chẳng qua cô đang tức giận bản thân mình thôi. Cô luôn biết cô ngốc, nên sẽ không nói cũng không làm, đã cố gắng chuẩn bị như vậy, kết quả chuyện ập lên đầu, ngược lại tự loạn trận cước, cô thật sự ghê tởm sự ngu xuẩn của bản thân, cô chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng đến khi cần dùng, thì sao đầu lại hoàn toàn trống rỗng vậy? Không lẽ trước đó chưa làm đủ bài tập sao?! Nghĩ vậy, chờ sau khi trở về, Lưu Diệp càng nỗ lực học tập.

Cô không ngừng làm quen với thế giới này. Khương Nhiên thấy Lưu Diệp liều mạng như vậy thì không nhìn được nhử mày. Anh nghe Quan Chỉ nói thì biết Lưu Diệp muốn đuổi kịp người ta.

Lưu Diệp này, thỉnh thoảng khiến Khương Nhiên phải thay đổi cách nhìn, tuy nói cô ngốc bẩm sinh, nhưng tính tình cô ấy rất kiên nhẫn, mặc kệ ngã đau đến bao nhiêu, cũng không tức giận.

Khương Nhiên không nói gì, ban đêm khi đi ngủ, Khương Nhiên chợt nâng đầu cô, nghiêm túc dạy Lưu Diệp cách biểu hiện qua nét mặt.

"Em nhìn người quá dịu dàng, ánh mắt không đúng."

Khương Nhiên nhanh chóng làm mẫu cho cô.

Lưu Diệp đang rầu rĩ, thấy Khương Nhiên lấy thân phận boss lớn siêu cấp dạy mình, cô rất vui vẻ, vội nghiêm túc học, học theo các loại vẻ mặt và động tác của Khương Nhiên.

"Tập trung lực chú ý, đừng nghe bọn họ nói nhảm, mặc kệ anh ta ném vấn đề đó cho ai, em chỉ cần nhìn chăm chú vào anh ta, em thử nhìn cái ghế xem. . ."

Lưu Diệp trừng mắt nhìn cái ghế, sau khi Khương Nhiên nhìn thấy lập tức bị chọc cười, vì dáng vẻ Lưu Diệp hoàn toàn không có lực uy hiếp, ngược lại giống như làm nũng. Ánh mắt chớp chớp, quả thật rất giống một con thỏ nhỏ vô tội. Khương Nhiên lập tức ôm Lưu Diệp vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô.

Lưu Diệp thất bại ngã vào lòng anh, thàn nói: "Tức chết em, em không làm được, em không có khí thế của anh, giả bộ cũng giả không giống nữa."

Khương Nhiên không biết cách an ủi người khác, anh suy nghĩ một chút, hỏi Lưu Diệp: "Vậy em có muốn dùng cách của anh để giải quyết vấn đề không?"

Cách của Khương Nhiên sao?

Trong nháy mắt Lưu Diệp lập tức nhớ lại những hỏa đạn và đám người chạy trốn kia, mặc dù không biết anh nói cách giải quyết của anh là gì, nhưng xét thấy người này làm việc không hề nương tay, Lưu Diệp rất sợ anh sẽ làm ra chuyện hủy thiên diệt địa gì đó, cô vội vã đáp: "Ai da, không sao đâu, em nghĩ em nên tự mình giải quyết thôi."

Khương Nhiên không nói gì, tựa như đang ôm châu báu lớn, nâng đầu cô lên, tuy không phải cảnh cáo, nhưng vô cùng nghiêm túc nói với cô: "Nếu vậy, bỏ qua chuyện này đi, hiện tại chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Lưu Diệp ồ lên một tiếng, gần đây hình như cô hơi lạnh nhạt với Khương Nhiên thì phải, chỉ toàn hỏi anh cụ thể về từng ngành và phạm vi quản lý. Lưu Diệp thật sự cảm thấy Khương Nhiên chưa một cước đạp cô xuống giường xem như rất có phong độ rồi. Cô đỏ mặt để Khương Nhiên cởi quần áo, sau đó làm cái chuyện rất quan trọng kia.

Lưu Diệp vẫn bận rộn học tập chỉnh sửa tài liệu, nhưng cô thuộc dạng càng đánh càng bại, mặc kệ cố gắng nhiều thế nào, luôn bị đám lão luyện kia tìm ra sơ hở. Cuối cùng Lưu Diệp quả thật như gỗ mục, không biết làm như thế nào để công phá da mặt như tường đồng vách sắt của đám lão luyện đó.

Nhưng ngay khi cô toàn tâm toàn ý chuẩn bị làm ra chút thay đổi, Lưu Diệp không biết rằng, bụng cô mới là thứ cần phải chú ý nhất. Lưu Diệp không hề cảm thấy mang thai sẽ nhanh như vậy, dù sao cũng phải có quá trình chứ. Nhưng đến khi cô có kinh nguyệt, đầu tiên là đoàn người y bác sĩ của Khương Gia Quân đều trở nên cổ quái. Quả thật hi vọng của mọi người đều sụp đổ, có nhân viên không chịu nổi suýt nữa khóc nức lên.

Sau đó chuyên gia tổ y học ngày đêm không ngừng nghiên cứu ra các phương pháp khác nhau. Hơn nữa vừa lúc đó, Mậu Ngan Ba cũng cử chuyên gia đến đây. Lí do là muốn chăm sóc nữ vương diện hạ và con nối dòng của người, kết quả đám người kia đen mặt, vô cùng bất mãn. Lư Diệp thăm cảm giác có điểm không tốt, nhưng Lư Diệp có phần ngoài ý muốn, bởi trong đám người chính phủ cử đến lần này có Mậu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 66

Editor: Jinnn

Beta: Niệm Vũ

Nhớ ngày đó Mậu Thần còn là khách hàng đầu tiên trong “Phụ nữ đứng đầu” của cô.

Chẳng qua lúc này gặp lại, cái loại cảm giác này, tuy thời gian không quá lâu, nhưng Lư Diệp lại có một loại cảm giác đã qua rất nhiều năm.

Lúc đó chính cô còn đắn đo nghĩ rằng có thể trốn tránh đàn ông, che giấu tung tích, vụng trộm sinh hoạt, kết quả bây giờ... Hoàn toàn khác rồi...

Chỉ là lúc bọn họ gặp nhau, Mậu Thần vẫn không dám ngẩng đầu nhìn cô.

Lư Diệp không còn làm việc không có suy nghĩ giống như trước nữa, cô biết bây giờ thân phận của mình rất đặc biệt, nếu giờ cô và Mậu Thần nhận nhau, vậy chẳng khác nào đẩy anh ta lên giá treo cổ.

Nếu tin tức cô là anh chàng xô-fa (*) Mậu Thần bao trọn tháng, còn bị đối phương ghét bỏ rớt rượi lộ ra... Vậy nhà họ Khương, Khương Nhiên...

Lư Diệp đoán rằng Mậu Thần sẽ lập tức bị mang đi làm thức ăn cho cá.

Lư Diệp cũng không nói gì, giống như Mậu Thần giả vờ không biết cô là ai, cô cũng cố gắng giả bộ như không quen Mậu Thần.

Chỉ là dù Lư Diệp cũng cảm thấy việc này không có gì to tát cả, nhưng chuyện tháng này cô không mang thai vẫn lan tràn như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Từ đó về sau, cô phát hiện cuộc sống của mình thay đổi rất nhiều, đầu tiên là bảo vệ bên người cô vui buồn thất thường, trước kia cô vẫn luôn bước đi như vậy, ngẫu nhiên gặp được bậc thang là cô đều theo thói quen nhảy tới.

Giờ thì hay lắm, cô còn chưa nhảy, những bảo vệ kia đã vây quanh cô.

Quả thực là thái độ giống như cô đã mang bầu.

Hơn nữa không riêng gì những người này, nhà họ Khương dứt khoát muốn lấy lại mặt mũi, nên đã mang tất cả mọi vinh dự đặt cược trên bụng cô.

Luôn luôn mua cho cô những thực phẩm thức đầy sự mang thai, những thứ đó Lư Diệp cũng đều ăn, dù sao cô cũng không kén chọn.

Thế nhưng lần trước lúc ở trên giường với Khương Nhiên, những hạt đậu phộng được đặt trên đó là xảy ra chuyện gì vậy...

Khương Nhiên có bệnh thích sạch sẽ, vậy mà có thể phát rò đồng ý với Sở Linh, để Sở Linh ở quân đoàn thứ hai rải đầy đậu phộng trên giường của bọn họ.

Còn nói cái gì mà rải loại đậu phộng này lên trên sẽ có nhiều phúc, muốn sinh bao nhiêu cũng được...

Càng đừng đề cập đến việc ăn những thứ đó.

Cái này cũng vì đời sau sao?

Chẳng qua làm ở trên đậu phộng cũng không có gì, lúc bắt đầu Lư Diệp còn tưởng rằng cô sẽ bị đâm thủng, kết quả chờ lúc mới bắt đầu, Khương Nhiên lại ôm cô làm.

Bởi vì vấn đề tư thế, Lư Diệp lại tránh được các hạt đậu phộng.

Hơn nữa sau khi làm xong, trên giường còn có chút vỏ và nhân đậu phộng rơi ra ngoài.

Lư Diệp sờ sờ mấy hạt, những hạt được da cọ xát cho vào trong miệng ăn vẫn rất ngon.

Cô liền cùng Khương Nhiên nằm trên giường ăn đậu phộng một đêm.

Sau đó Luru Diệp còn ý vị sâu xa giáo dục Khương Nhiên, cô nói cho anh biết: “Nào có dễ dàng mang thai như vậy, loại chuyện này phải có duyên phận...”

Khương Nhiên tự phụ đã quen, hiển nhiên cảm thấy chính mình có thể cho người ta quả rồi tiến vào phòng sinh.

Hai người câu được câu chằng nằm trên giường, Luru Diệp lấy đậu phộng trên giường bóc vỏ ăn.

Khương Nhiên lấy đậu phộng từ trong tay Luru Diệp, anh tâm trạng nặng nề ăn, bởi vì anh ăn không nhập tâm, cho nên Luru Diệp vụng trộm đổi nhân đậu phộng thành vỏ đậu phộng, anh cũng không hề phát hiện, còn muốn bỏ vào trong miệng.

Luru Diệp thấy vậy thì mau chóng ngăn anh lại.

Haiz, đây là Khương Nhiên đầy khí phách sao?

Cô ngay tức khắc bò lên người anh, biến mình thành một đứa trẻ đùa vớ Khương Nhiên, cô còn giả vờ khóc hai tiếng.

Kết quả Khương Nhiên không có một chút phản ứng nào.

Luru Diệp vội vàng bám vào vai anh, cau mày hỏi: “Này, Khương Nhiên, em đang giả vờ là em bé, sao anh không phối hợp...”

Giờ Khương Nhiên mới hiểu, thì ra cô nháy mắt kêu meo meo là giả vờ làm em bé, anh biết là Luru Diệp muốn đùa cho anh vui, gần đây cô vẫn luôn ở trước mặt anh đùa nghịch đồ anh vui vẻ.

Anh cũng liền ôm cô nói: “Anh không biết em bé trông như thế nào, nếu không lần sau khi em đến viện dưỡng dục, anh cũng đi xem một chút.”

“Được.” Luru Diệp ngọt ngào đồng ý.

Gần đây cô cũng muốn đến xem những đứa bé ở trong viện dưỡng dục, chỉ là mỗi lần cô ra ngoài đều có bảo vệ theo cùng, cô lại không muốn mang đến quá nhiều phiền phức cho người khác.

Nếu có Khương Nhiên đi cùng, ít nhất cũng có thể giảm một nửa số lượng bảo vệ theo sau.

Hơn nữa thao tác kỹ thuật của Khương Nhiên rất tốt, bọn họ hoàn toàn có thể bay máy bay qua ha.

Luru Diệp nghĩ như vậy thì thấy rất hưng phấn, nghĩ đến việc bay theo Khương Nhiên.

Chẳng qua điều khiến cô ngoài ý muốn đó là, Khương Nhiên không bao giờ chào hỏi những thuộc hạ của nhà họ Khương, luôn trực tiếp rời khỏi nhà họ Khương trong trạng thái bí ẩn.

Cuối cùng anh vẫn lấp liếm được.

Luru Diệp có chút lo lắng, rất sợ làm như vậy sẽ bị người nhà họ Khương lời ra tiếng vào, cũng sợ bên trong sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng qua Khương Nhiên đã tính toán trước, vẻ mặt nhẹ nhõm như ra ngoài dã ngoại.

Luru Diệp bị anh lây nhiễm cũng thả lỏng theo, hơn nữa đến cuối cô còn có chút hưng phấn, hai người giống như hai đứa trẻ vừa mới thoát khỏi lồng giam, vô cùng vui vẻ nhìn cảnh sắc phía bên dưới.

Lần này lúc đi ra, Luru Diệp còn mang theo bánh ngọt tự làm, trước giờ cô đều làm bánh ngọt rất ngon, lần trước lúc gặp những người bạn nhỏ đó, cô còn chưa có quà tặng, lần này cô đã có thể chia cho các bạn nhỏ cùng ăn rồi.

Luru Diệp cũng lấy ra mấy cái để Khương Nhiên ném thử một chút.

Nhưng Khương Nhiên ăn cái gì cũng quá nhanh, đơn giản cho hết vào miệng.

Lúc Luru Diệp dứt cho anh ăn luôn lo lắng anh sẽ cắn phải ngón tay của mình.

Trời trong gió nhẹ, chờ đến khi máy bay đáp xuống mái nhà của, Luru Diệp mới vội vã cuống cuống đi ra.

Lần này cô không mặc đồ quá nữ tính, cố ý chọn quần áo nghi dưỡng, để che dấu mái tóc dài của mình, cô còn đội mũ.

Khương Nhiên vẫn mặc trang phục không quân, rất tự nhiên đeo một chiếc kính mắt chắn nửa khuôn mặt.

Lúc hai người mặc như vậy đi vào viện dưỡng dục, bởi vì cúi đầu nên Luru Diệp cũng không bị những nhân viên ở đó nhận ra.

Ngược lại Khương Nhiên rất nhanh để lộ mình là người nhà họ Khương, khiến những nhân viên ở đó mau chóng đóng kỹ cửa sổ lại, để anh mang người

đi thị sát.

Lưu Diệp đứng bên cạnh thấy vậy thì há miệng, trong lòng tự nhủ người này đúng là có khí thế trời sinh, những nhân viên ở đó đơn giản là bị hù dọa, cái gì cũng chưa xác nhận đã đóng kín cửa sổ lại, chờ cô vào thăm.

Chẳng qua khi đám trẻ thấy cô kia thì dù có mũ cản trở, thì chúng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Lưu Diệp vội vàng làm động tác suyt, hạ giọng nói với đám trẻ giống như những chú vịt nhỏ: “Nhỏ giọng một chút, đừng để người khác biết cô trộm tới thăm các con...”

Cô vừa nói vừa lấy những miếng bánh bích quy ra, có miếng hình gấu có miếng hình mèo, cô chia những chiếc bánh cho bọn trẻ.

Những chiếc bánh nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay, có một số cái còn không cầm được.

Từng cái tay nhỏ đưa tới, Lưu Diệp lần lượt đưa cho, đôi mắt của đám trẻ rất sáng, cô nhìn thấy mà nhũn cả lòng.

Khương Nhiên theo sau cầm túi giúp cô.

Từ lúc Lưu Diệp nhìn thấy đám trẻ con thì hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt của Khương Nhiên, cho nên cô cũng bỏ qua ánh mắt hiềm khi có vẻ dè dặt của anh.

Mỗi lần cô chia bánh xong đều quay đầu nhìn Khương Nhiên.

Sau đó Khương Nhiên sẽ mở túi ra, để cô lấy bánh bích quy bên trong.

Chờ chia cho đám trẻ xong, lúc này Lưu Diệp mới lưu ý không rời tách khỏi chúng nó, song những đứa bé đó rất ngoan, cô bảo đừng nói ra ngoài, những đứa bé đó liền làm hành động suyt giống như đang chơi trò chơi vậy, còn đặt ngón giữa tròn vo ở giữa miệng.

Lúc cô xuống tầng, đám trẻ kia đều vẫy tay đến mức sắp rơi xuống, cô cũng nỗ lực vẫy lại.

Sau đó Lưu Diệp lại dẫn Khương Nhiên đến phòng của trẻ sơ sinh, những đứa bé ở đây đều mềm nhũn, từng đứa đều nằm ở đây.

Có đứa ngủ thì ngáy o o, có đứa lại ngậm lấy đầu ngón tay của mình.

Lúc Lưu Diệp nhìn Khương Nhiên, chỉ thấy trên mặt Khương Nhiên không có biểu lộ gì quá lớn.

Cô hạ giọng hỏi anh: “Chơi vui chứ, anh có muốn sờ mặt của mấy bé không?”

Nói xong Lưu Diệp ngay tức thì ôm lấy một đứa bé, cô còn muốn nhét đứa bé đó vào lòng Khương Nhiên, đến lúc này Khương Nhiên mới kinh ngạc, nhanh chóng lùi một bước.

Sau đó anh mới bình tĩnh lại, nhưng vẫn không chịu ôm đứa bé.

Nhìn Lưu Diệp động tác thành thạo ôm lấy em bé, anh cười cười.

Lưu Diệp lại hạ quyết tâm ở trong lòng, chờ khi bọn họ có con, cô nhất định phải để anh bế con, hình ảnh người đàn ông vững chắc ôm lấy đứa con khiến người người động lòng, đến lúc đó cô nhất định phải nhìn thấy!

Bởi vì là vùng trộm chạy đến, hai người cũng không dám nán lại, sau khi thăm hết các phòng, hai người liền trở về theo đường cũ.

Lúc trở về, Lưu Diệp lại thấy được biển khơi ầm ầm sóng dậy, nước biển ban ngày đẹp hơn đêm rất nhiều.

Cô dịu dàng ôm Khương Nhiên, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Chúng ta nhất định sẽ trở thành người cha người mẹ tốt...”

Bởi vì Khương Nhiên đã cố ý tính toán thời gian trở về, cho nên sau khi Lưu Diệp về đến nhà thì không có ai biết cô từng ra ngoài.

Lúc nào Lưu Diệp cũng có lòng tin rằng, con của cô và Khương Nhiên chắc chắn sẽ tới không bao lâu sau nữa.

Mà loại chuyện này nhất định phải thuận theo tự nhiên, có đôi khi quá thúc ép thì chưa chắc đã có thể mang thai được.

Nhưng những lão già ở xung quanh nào có ai chịu nghe cơ chứ, nhất là những người thô kệch ở nhà họ Khương, chỉ hận không thể hôm nay gieo hạt là ngày mai có thể ôm đứa cháu về.

Mà không biết có phải là bị lây nhiễm hay không, cuối cùng lúc ở trên giường Khương Nhiên cũng có chút gấp gáp, quả thực là chỉ lo số lượng mà không để ý chất lượng.

Lưu Diệp cảm thấy không tài nào hiểu được, việc có thể mang thai được hay không, sao lại liên quan đến mặt mũi tôn nghiêm của đàn ông chứ?

Hơn nữa vốn Khương Nhiên vẫn đang bình thường, nhưng kể từ khi biết kinh nguyệt tháng này của cô tới thì sắc mặt lại không tốt, Lưu Diệp nhìn vậy thì trong lòng cũng bị ảnh hưởng.

Một tuần cứ thế trôi qua, bụng Lưu Diệp vẫn bằng phẳng như cũ, kết quả kiểm tra vẫn không có gì khởi sắc, mắt thấy bà đi cả không được mọi người hoan nghênh lại sắp tới nhà rồi.

Lúc bác sĩ biết điều này, vẻ mặt giống như sắp đến ngày tận thế vậy, người đàn ông có chút yếu ớt liền trực tiếp chảy nước mắt...

Má! Sao lại yếu ớt như vậy a!!

Mang thai thôi mà, chắc sẽ không mang thai ra thân tiền đó chứ...

Hơn nữa không riêng gì áp lực nội bộ đến từ nhà họ Khương, mà bên ngoài cũng xôn xao, dường như tất cả mọi người đều chú ý tới điều này, hiển nhiên có quá nhiều người đã đợi không kịp nữa, rất nhanh các tin xấu đã lũ lượt kéo đến.

Ban đầu trên những tiết mục giải trí trên tivi đều dùng giọng điệu trêu chọc, nói cái gì mà cố gắng cực khổ, kết quả hạt giống vẫn không nảy mầm.

Những điều này coi như vẫn còn kín đáo, nhưng ghê tởm nhất chính là những người hát rap, những người đó vừa hát vừa nhảy lại còn vẽ.

Cái gì mà hự hự hạ hạ, trông hay không trông, muốn hay không muốn, anh xx em xx...

Lưu Diệp nghe vài câu đã muốn chui vào trong tivi mắng té tát.

Sau đó truyền thông cũng dần dần đi theo xu hướng ồn ào hấn lên.

Trong một chương trình y học còn đặc biệt làm một chuyên đề, tuy không có chỉ rõ họ tên, nhưng chuẩn đoán bệnh cho một người đàn ông cường tráng lại không có khả năng sinh đẻ, sau đó đưa đến kết luận rằng là do bẩm sinh, vì lúc dậy thì không tốt cho nên mới dẫn đến triệu chứng này...

Chương trình phát sóng chưa tới hai ngày thì chuyên gia này đã bị người khác đánh đến nổi mặt mũi bầm dập.

Có khoảng thời gian, khi Lưu Diệp trở lại Hạ cung, sẽ thấy Khương Nhiên lạnh mặt xem những chương trình đó trên tivi.

Gần đây Khương Nhiên giống như một chú nhím con được bọc thêm bộ giáp, lại bắt đầu co lại trong thế giới của bản thân.

Tuy đối xử với cô vẫn rất tốt, chỉ là phần lớn thời gian đều sẽ thấy Khương Nhiên rầu rĩ không vui, hoặc là đầy ưu sầu.

Hơn nữa bây giờ Khương Nhiên cực kỳ thích xem truyền hình, Lưu Diệp thấy rất bất ngờ, cô nhớ rõ Khương Nhiên ghét nhất là những chương trình giải trí tầm thường mà?

Bây giờ hai người ở chung một chỗ không phải là đánh nhau đến chết để tạo người thì là ăn các loại thuốc cổ truyền thúc đẩy sự mang thai, hiện tại khó thấy anh lại bình tĩnh nghỉ ngơi như thế, Lưu Diệp đi tới, chủ động dựa vào cánh tay anh, cùng anh xem tivi.

Kết quả sau khi xem một lúc, Khương Nhiên liền nhanh chóng gọi điện thoại, sau đó Lưu Diệp liền nghe thấy Khương Nhiên dùng giọng điệu lạnh băng nói ra một chuỗi cái tên.

Hình như là bọn Sở Linh ở quân đoàn thứ hai của bọn họ, Lưu Diệp mơ hồ nghe thấy cái gì mà cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không lưu lại dấu vết...

Lưu Diệp có ngu ngốc đến mấy thì cũng nghe hiểu, má!!

Thì ra ngọn nguồn người ở làng giải trí bị chặn đầu đánh nhau là ở đây!

Khương Nhiên là người đã gặp qua là không quên được, vừa rồi là vừa xem tivi vừa ghi nhớ sao?

Sau đó để bọn Sở Linh lần lượt tới dạy dỗ?!

Đã từng chứng kiến Khương Nhiên đánh những trận đại chiến, lúc này lại nhìn Khương Nhiên đang bức bối giống như một đứa trẻ, Lưu Diệp cũng không biết là nên tỏ vẻ thế nào.

Lưu Diệp định an ủi Khương Nhiên vài câu, kết quả cô còn chưa mở miệng đã thấy Khương Nhiên khoanh hai tay lại, cau mày nói: “Chuyện này không đúng lắm...”

Ánh mắt của anh thâm thúy nhìn những người trên tivi: “Dù là những đóm lửa nhỏ, cũng phải có người đầu tiên đốt lửa chứ, trái lại anh muốn xem xem, lửa này bốc cháy đến đâu!!”

Lưu Diệp nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Khương Nhiên, lần đầu tiên trở nên tê dại.

Cô chỉ có thể cố gắng điềm đạm chống đỡ, gắng sức để Khương Nhiên không để trong lòng.

Thực ra cho dù tâm trạng của Khương Nhiên có như thế nào, thì Khương Nhiên vẫn đối xử rất tốt với cô, mấy ngày cô tới tháng, Khương Nhiên còn mang nước ấm tới cho cô.

Chỉ là trừ điều đó ra, Khương Nhiên vẫn trầm mặc ít nói.

Hơn nữa dần dần ngay cả những chương trình truyền tin cũng rất nghiêm chỉnh, cũng bắt buộc dự báo thời tiết, ngày nào cũng thông báo tình hình bụng của cô.

Nhìn người dẫn chương trình nghiêm túc thông báo: “Hôm nay là ngày 23 tháng 5, thứ bảy, nữ vương điện hạ vẫn chưa mang thai...”

Hình ảnh nghiêm túc như vậy, phối hợp với âm thanh trang trọng của người dẫn chương trình, Lư Diệp đều cảm thấy trái tim co thắt lại.

Mang thai thôi mà!

Có cần dọa người như vậy không!

Lần này xem như không còn hứng thú gì nữa, chỉ hướng về việc mang thai mà thôi, hiện tại lúc làm tình, hai người cũng thống nhất dùng tư thế dễ dàng mang thai nhất, vì Lư Diệp hết sức nên sau khi làm xong cô liền giờ chân lên.

Nhìn thấy Lư Diệp giờ chân lên tường, nỗ lực chờ quá trình cấy giống, lại khiến cho Khương Nhiên lúng túng.

Lư Diệp lại cảm thấy không quan trọng, tất cả mọi người đã gấp gấp như vậy, để giảm bớt áp lực cho Khương Nhiên, cô cũng phải nỗ lực!!

Chỉ là chân cô không có đủ sức, giờ lên chưa đầy một phút thì bắp đùi đã cảm thấy mỏi nhừ.

Chân trượt xuống dưới, cô lại tiếp tục nâng lên.

Cô cũng không có khái niệm gì cụ thể, cũng không biết nâng lên bao lâu mới tốt, lúc cô làm như vậy, Khương Nhiên chỉ nằm ở trên giường.

Gần đây anh vẫn luôn miễn cưỡng, Lư Diệp cũng không nhớ rõ lần trước anh cười là lúc nào nữa rồi.

Chẳng qua sau khi cô làm một lúc như vậy, rốt cuộc Khương Nhiên cũng ổn định lại tinh thần, nửa ngồi trên giường nghiêng đầu nhìn cô.

Lúc này Lư Diệp liều mạng nhấc chân lên, bởi vì chân thực sự rất mỏi, trên mặt cô cũng vận vẹo, cho nên lúc Khương Nhiên cúi đầu nhìn cô, Lư Diệp phải cố gắng khôi phục lại vẻ mặt, đến cuối cùng còn nhếch miệng cười với anh, chỉ là nụ cười này còn không bằng không cười.

Khương Nhiên không nói gì, chỉ nhìn mặt cô, ánh mắt của Khương Nhiên cứ buồn như vậy, khiến Lư Diệp cảm thấy rất không thoải mái.

Dùng quả cà héo để hình dung Khương Nhiên thì có vẻ hơi quái dị, thế nhưng khi Lư Diệp đối mặt với Khương Nhiên lúc này, thì thực sự không nghĩ ra được từ nào khác.

Bây giờ anh giống hệt một quả cà héo, tóc tai bù xù, một chút tức giận cũng không có.

“Không sao.” Lư Diệp nắm tay đặt trên bụng mình, tràn ngập hi vọng an ủi Khương Nhiên: “Em cảm thấy vừa rồi chúng ta làm không tệ, cực kỳ đúng chỗ, có vẻ sẽ có em bé ngay thôi.”

Khương Nhiên không nói tiếng nào, để chân cô xuống.

Lư Diệp cũng không muốn bỏ dở giữa chừng, lần trước đó Khương Nhiên làm rất tốt, hai người phối hợp cũng rất ăn ý, cô cảm thấy lần này hy vọng mang thai rất lớn.

Cô cố chấp giờ chân lên, eo của cô dựa lên một chiếc gối, toàn bộ sức lực đều dựa vào sức chống đỡ của lưng.

Cuối cùng lần này Khương Nhiên cũng mở miệng: “Em muốn như vậy cả đêm?”

“A, nếu có thể mang thai, đợi một đêm cũng đáng.” Lư Diệp ra vẻ nhẹ nhõm sờ lên mặt Khương Nhiên, bình thường mặt Khương Nhiên rất mịn, thế mà bây giờ mọc cả râu rồi.

Mặc dù dưới cằm có râu nhưng nhìn qua Khương Nhiên lại càng thêm nam tính, lòng cô đau quá...

Khương Nhiên không nói gì, anh nhanh chóng ôm lấy chân Lư Diệp, giúp Lư Diệp giữ người thăng bằng.

Bởi vì có Khương Nhiên hỗ trợ nên Lư Diệp dễ thở hơn nhiều, cô còn không biết mình ngủ bao giờ, chỉ biết nửa đêm lúc cô mơ mơ màng màng xoay người, Khương Nhiên vẫn đang ôm cô, dù cho cô có trở mình, Khương Nhiên vẫn nhanh chóng ôm cô vào lòng như cũ.

Cặp vợ chồng nhỏ đầy ngọt ngào trước kia bây giờ cũng bị việc mang thai ép tới không thở nổi.

Lưu Diệp có thể cảm nhận được gần đây tâm trạng của Khương Nhiên không tốt, bởi vì đã có một tổ chữa bệnh đề nghị Khương Nhiên làm kiểm tra sức khỏe, điều này rất có ý nghĩa đối với nội bộ nhà họ Khương, bởi vì có người nghi ngờ Khương Nhiên là loại đàn ông không thể nhân giống...

Đến lúc này, cuối cùng Lưu Diệp mới biết, vì sao việc mang thai của cô lại khiến nhà họ Khương sốt ruột như vậy.

Thì ra lúc trước đã có cuộc cãi vã vì buổi lễ lên ngôi của cô, theo Chính phủ Liên bang, nhà họ Khương có một bản dự thảo pháp luật cho người thừa kế Nữ vương.

Thực ra là vì chính phủ Liên bang muốn giữ lại một con đường cho nhà họ Hầu, cố ý tạo một cái thông lọng, từ trước tới giờ nhóm đàn ông ở trong quân đội kia đều cho rằng thủ lĩnh của mình là người đàn ông hùng mạnh nhất thế giới, vì vậy dù biết rõ đó là thông lọng thì vẫn giữ nguyên suy nghĩ thủ lĩnh nhà chúng ta là người hùng mạnh nhất, không thêm để ý chút nào mà ký vào.

Lúc này vừa thấy Lưu Diệp mãi vẫn chưa mang thai, mọi người mới tròn tròn mắt.

Mà chính phủ Liên bang cũng không phải ngồi không, thấy bụng của Lưu Diệp mãi vẫn không có động tĩnh, rất nhanh đã tìm người truyền hiệp nghị này ra ngoài.

Trong lúc nhất thời bụi đất tung bay, khắp nơi ngoại trừ bàn tán việc rút cuộc Khương Nhiên có năng lực hay không, thì bây giờ lại thêm việc Nữ vương không thể có người thừa kế, có thể lựa chọn chồng một lần nữa.

Điều này con mẹ nó không phải là đề nghị NP(*) sao một cách trắng trợn sao?!

(*) NP = n person: 1 nữ nhiều nam; 1 nam nhiều nữ hoặc nhiều nữ nhiều nam. Ngoài ra np có thể ám chỉ quan hệ yêu đương hay quan hệ trên giường.

Lưu Diệp nghe vậy thì con tức bùng nổ.

Mà Khương Nhiên lại vẫn trầm mặc ít nói, buổi sáng sau đó, bỗng nhiên anh nói với cô: “Hôm nay anh muốn đi làm kiểm tra.”

Lưu Diệp cũng không kịp phản ứng.

Trong mắt cô Khương Nhiên vẫn luôn bách chiến bách thắng, hoàn toàn không có bất kỳ nhược điểm gì.

Nhưng lúc này người đàn ông đứng trước mặt cô nói câu kia, không biết tại sao lại khiến cô có một loại ảo giác đối phương bỗng nhiên trở nên yếu ớt.

Cô giờ tay ra nắm lấy bàn tay của anh theo bản năng.

Tay của anh lớn hơn tay cô, cô hoàn toàn không cầm được, nhưng cô vẫn cố nắm, tâm trạng càng nặng nề hơn.

Trong lòng cô hiểu rõ, Khương Nhiên không phải loại đàn ông chỉ biết nói mềm mà anh muốn chứng minh bản thân.

Cô cũng không biết phải an ủi anh như thế nào, tất cả lời nói đều yếu ớt.

Cô chỉ có thể dựa vào Khương Nhiên, dùng sức ôm lấy anh.

Ngược lại, nhìn qua Khương Nhiên rất tốt, anh đứng trên cao đã lâu, cho dù đi làm loại kiểm tra này cũng là hành động cao cao tại thượng.

Lúc đầu Lưu Diệp muốn đi cùng anh, chẳng qua nhìn dáng vẻ của Khương Nhiên, cô đoán rằng cô ở đó sẽ khiến Khương Nhiên còn lúng túng hơn nữa, cô cũng chỉ giúp được Khương Nhiên cầm áo khoác và những thứ lặt vặt.

Khương Nhiên cũng không nói gì, sắc mặt càng trở nên nghiêm túc, trước khi đi đến cửa, bỗng nhiên Khương Nhiên cúi đầu hôn lên má cô: “Chờ anh trở lại rồi chúng ta cùng đi ăn trưa, muốn ăn gì cứ nói cho anh là được rồi.”

Lưu Diệp gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn anh rời khỏi Hạ cung, chờ anh đi được một lúc, cô mới thu tầm mắt lại.

Lưu Diệp chờ ở Hạ cung.

Tuy lần kiểm tra này rất yên lặng, nhưng vẫn bị giới truyền thông chú ý quá mức, chắc hẳn Khương Nhiên đã rất cố gắng, vì đề lần kiểm tra này được công chính, Khương Nhiên cố ý lựa chọn bệnh viện không có quan hệ lợi ích với Liên bang làm kiểm tra.

Lưu Diệp thấp thỏm chờ kết quả bên trong Hạ cung, cô không biết lúc kiểm tra Khương Nhiên sẽ đối diện với những bác sĩ làm việc như thế nào, anh là một người đàn ông khi đối mặt với nguy hiểm cũng không bao giờ nhúu mày một cái...

Nhưng bây giờ anh lại muốn coi quần xuống để chứng minh chính mình...

Hơn nữa Lưu Diệp có thể cảm thấy, ngoại trừ những lời nói quá đáng đến từ những người bên ngoài, thì thực ra Khương Nhiên cũng rất lo lắng cho cơ thể của mình.

Thật sự là đã có lần anh bị sốt không lý do, và lại gien được phục chế để tái sinh con người, rất khó nói trước có xảy ra sai sót gì trong khâu trung gian

không.

Lưu Diệp không dám nghĩ tiếp nữa, cô yên lặng cầu nguyện trong lòng, nhất định không có vấn đề, nhất định không sao đâu...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rất nhanh đã có kết quả kiểm tra.

Lúc ấy Lưu Diệp đang chuẩn bị nội dung hội nghị trong Hạ cung, lúc mở tivi, cô đã nhìn thấy sắc mặt rất nặng nề của người phát ngôn ở bệnh viện.

Giọng điệu người kia trầm thấp giống như tuyên bố ngày tận thế, có vô số truyền thông vây quanh, chậm rãi đọc kết quả kiểm tra, đàn ông ở thế giới này rất hiếu chiến, nhìn Khương Nhiên có vẻ rất hoàn hảo, nhưng chức năng sinh sản đúng là có vấn đề, vấn đề cụ thể là bởi vì liên quan đến cá nhân **...

Vô số ký giả đặt câu hỏi giống như bị điên, đến mức micro giống như muốn nện vào mặt của người kia, đến cuối cùng tất cả đều mất khống chế, người phát ngôn của bệnh viện được rất nhiều bảo vệ hộ tống cố gắng đột phá vòng vây...

Đầu óc Lưu Diệp trống rỗng, điều duy nhất cô nghĩ tới là Khương Nhiên phải làm gì đây...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 67

Edit: Jinnn

Beta: Niệm Vũ

Đầu óc Lưu Diệp trống rỗng, điều duy nhất cô nghĩ tới là Khương Nhiên phải làm gì đây...

Anh là người đàn ông chưa bao giờ biết cúi đầu trước người khác... Kết quả như vậy đúng là một đòn đả kích trí mạng với anh...

Lưu Diệp không chần chừ chút nào chạy từ Hạ cung ra ngoài, cô muốn nhanh chóng tìm Khương Nhiên an ủi anh.

Thực ra Khương Nhiên đã trở về, chẳng qua trước kia Khương Nhiên sẽ chạy về phía Hạ cung, nhưng lần này lại dứt khoát giam mình trong phòng ngủ ở văn phòng của anh.

Lúc Lưu Diệp tới, Khương Nhiên cũng không muốn gặp cô, hơn nữa đề phòng Lưu Diệp xông vào, Khương Nhiên còn sai Quan Chi đứng chắn giữa cửa.

Đến lúc Lưu Diệp thờ hồng học chạy đến, nhìn thấy Quan Chi đứng giữ ở ngoài cửa thì cũng chỉ biết cúi đầu.

Tìm Lưu Diệp giống như bị người cắt một nhát, đừng nói là Khương Nhiên, loại chuyện này đến người thường cũng chưa chắc đã tiếp nhận được, huống hồ là Khương Nhiên kiêu ngạo như vậy.

Quan Chi bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, rất xin lỗi, ngài không thể đi vào...”

Lúc Lưu Diệp đang định giải thích, Quan Chi đã nói: “Thật xin lỗi, thủ lĩnh nói, bây giờ người mà ngài ấy không muốn gặp nhất chính là ngài.”

Lưu Diệp sững sốt mấy giây, sau đó cô liền ngồi xổm xuống.

Cô đứng ngay trước cửa phòng Khương Nhiên, thế nhưng lại không thể bước nổi một bước.

Cái loại cảm giác này giống như nằm mơ vậy, cô cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, đáng vẻ cô cười nói với Khương Nhiên về em bé...

Còn Khương Nhiên ôm cô vào lòng, về mặt khi anh nói chúng ta sẽ có em bé...

Rất nhiều hình ảnh chồng chéo lên nhau, mắt cô đau buốt, cô cố gắng nén nước mắt xuống.

Trong lòng cô hiểu rõ, càng là người kiêu ngạo càng không chịu được đả kích như vậy.

Tâm trạng Lưu Diệp sa sút trong giây lát, song cô lại ổn định tinh thần rất nhanh, cô nhớ tới những lời Khương Nhiên nói với cô trước khi rời Hạ cung, anh nói sẽ đưa cô đi ăn trưa.

Lưu Diệp nhanh chóng gọi nhân viên bảo vệ bụng khay thức ăn đến trước cửa phòng của Khương Nhiên.

Khương Nhiên đã không muốn gặp cô, vậy thì cô ăn chút cơm trước cửa phòng anh cũng được chứ?!

Lúc hương thơm từ đồ ăn bay tới, Quan Chi cũng không nhịn được nữa.

Vóc dáng Lư Diệp không cao, cô ngồi trên mặt đất, để thức ăn trên bậc thang.

Chờ sau khi bày biện xong, lúc Lư Diệp ngẩng đầu lên, mang theo một chút dũng khí hỏi: “Quan Chi, các anh mang cơm trưa vào cho Khương Nhiên đi, lúc tâm trạng không tốt thì càng không thể đói bụng...”

Quan Chi chân chừ nhìn cô.

Lư Diệp hiểu ngay, có lẽ Khương Nhiên không muốn gặp ai, đừng nói là đồ ăn, mà đến cả nước uống cũng không thèm uống.

Chẳng qua không sao, cô cũng sẽ không cứng rắn xông vào, cô chỉ theo lời anh nói lúc trước, cùng nhau ăn cơm thôi.

Phòng ngủ nhỏ của Khương Nhiên bố trí rất đơn giản, cửa cũng không dày, cô biết cô nói chuyện với Quan Chi ở ngoài Khương Nhiên nhất định có thể nghe được.

Lư Diệp cũng phải cố gắng ăn, nỗ lực nói với chính mình, lúc này không ăn cơm không được.

Cô cố gắng nghĩ như vậy, vừa ăn cơm vừa ra vẻ nói chuyện phiếm.

Cô nói những lời vu vơ, tự mình nghĩ ngợi lung tung, còn nói một số tin tức lá cải, giống như bây giờ không phải cô đang ăn cơm trên bậc thang mà là đang đối diện với Khương Nhiên.

Lư Diệp như vậy khiến Quan Chi lộ vẻ xúc động.

Nhưng Khương Nhiên ở bên trong vẫn chưa lên tiếng.

Sau khi ăn xong, Lư Diệp giống như chưa có chuyện gì xảy ra, đối diện cửa phòng Khương Nhiên nói: “Này Khương Nhiên, cơm em cũng ăn xong rồi, giờ em còn phải bận đi nghiên cứu nghị viện, những mối quan hệ gần đây khiến đầu em rất đau đầu, em muốn hôm nay có thể thuận lợi một chút... Nếu không có vấn đề gì, buổi tối em lại tới ăn cơm với anh nhé...”

Cô cũng không đợi Khương Nhiên trả lời, nói xong những lời đó, Lư Diệp đã quay lại Hạ cung của chính mình.

Cô biến đau thương thành sức mạnh, bắt đầu liều mạng nghiên cứu những mối quan hệ ngổn ngang trong nghị viện.

Dù chỉ là tin tức vắn vắn về cơ thể của Khương Nhiên cũng đã nhiễu loạn toàn bộ thế giới.

Mới đầu còn khá hơn một chút, chỉ có các đài phát thanh lớn rồi rít to thái độ, vì nữ hoàng điện hạ gả cho một người đàn ông yếu đuối, tất cả đều nhao nhao bày tỏ lòng thương xót buồn bã và đồng tình.

Nhưng rất nhanh đã nổ ra biểu tình, nào thì Đức Mẹ Maria dạy rồi đến Nữ Thần bảo.

Hơn nữa không riêng gì tin tức này khiến mọi người phản ứng kịch liệt, mà còn có tin tức nội bộ nhà họ Khương muốn tìm người thay thế Khương Nhiên sinh con.

Lúc Tiểu Điền Thất lặng lẽ nói những chuyện này cho Lư Diệp, Lư Diệp giận đến phát điên lên.

Lư Diệp cũng không biết là ai truyền đi loại tin tức quá đáng này, đáng giận là nó còn truyền đi khắp nơi, đáng giận hơn nữa là, những người đàn ông kia nhìn cũng không ngốc cho lắm, vậy mà đều đồng ý tin loại chuyện này!!!

Tuy bộ phận PR của nhà họ Khương đã kịp phản ứng, nói việc này tuyệt đối giả dối không có thật, thế nhưng người phía dưới vẫn không nén được tâm trạng.

Không bao lâu, chờ đến lúc Lư Diệp lại đi tham gia hoạt động của nghị viện, ngay tức khắc phát hiện dường như cô đã trải qua cả một đoạn đường giống như biểu diễn thời trang.

Cũng không biết những người xung quanh đến từ đâu, đủ loại hình dạng màu sắc, cái gì mà đoàn Đức Mẹ Maria rồi là đoàn Kỵ Sĩ lại đến đoàn Nữ Thần, những người đàn ông khác thì giống như hoa Hồ Diệp, ăn mặc quái dị cũng có, tư thế chọc người nào cũng đều làm.

Tuy không phải quá ư ồn ọ, thế nhưng tuyệt đối là trang điểm lộng lẫy, kỳ lạ khiến người nhìn bức dọc.

Mà Hà Hữu trước đó không hề xuất hiện, cũng không biết chạy tới từ xó nào, mặc vàng mang bạc, đầu tiên là khen cô một câu, phút cuối cùng còn thần bí cười hề hề đưa cho cô một phiếu kết quả kiểm tra sức khỏe, trong đó dòng sinh đẻ còn có ý dùng màu đỏ để đánh dấu.

Lư Diệp nhìn mà muốn tức điên, cô lập tức trả lại tờ giấy kia cho Hà Hữu, chính nghĩa nói: “Xin ngài đừng tin những lời đồn đại vớ vẩn đó.”

Hà Hữu cũng không biện bạch gì, chỉ cười thần bí, giọng nói mập mờ: “Không sao đâu điện hạ, dù có những tin đồn kia hay không, chỉ cần ngài cần, bất cứ lúc nào thần cũng ở bên ngài... Cổng hiến vì ngài, tuyệt đối tuân thủ bí mật... Tuyệt đối không truyền ra bên ngoài...”

Lưu Diệp nghe xong, khoe miệng giật giật.

Người này thật sự quyết định chủ ý hiến dâng âm thầm à?

Thật may là Mâu Ngạn Ba bình thường rất thích làm thơ tình sến sảm nay lại trầm mặc.

Thường ngày Mâu Ngạn Ba thích nhất là nói những chuyện buồn nôn của nhà họ Hầu cho nhà họ Khương bọn họ, nhưng lần này Mâu Ngạn Ba lại không hề nói gì.

Lưu Diệp vẫn luôn cảm thấy Mâu Ngạn Ba là lạ.

Người kia nhìn vào ánh mắt của cô, thẳng đến mức không để ai đoán được.

Lúc cô tỉnh cờ nghi ngờ nhìn Mâu Ngạn Ba, dường như Mâu Ngạn Ba cũng không dám đối mặt với cô, nhanh chóng nhìn ra chỗ khác.

Chẳng qua Lưu Diệp cũng không thừa sức lực để ý đến phản ứng khác thường của Mâu Ngạn Ba.

Giờ cô đang sứt đầu mẻ trán, giống như rơi xuống đầm lầy vậy, nhưng cho dù trong lòng có sốt ruột, có gặp nhiều khó khăn hơn nữa, Lưu Diệp đều phải nỗ lực chịu đựng.

Mỗi ngày cô đều đứng giờ đến ăn cơm cùng Khương Nhiên.

Dù Khương Nhiên có chịu gặp cô hay không, cô đều đứng trước cửa phòng anh, trò chuyện về cuộc sống hàng ngày, về những việc mà cô gặp phải, còn cố gắng kể chuyện cười cho Khương Nhiên nghe.

Cũng không biết là sau đó Quan Chi không nhịn được nữa, hay là Khương Nhiên ở bên trong ra lệnh.

Chờ đến lúc cô lại đến trước cửa phòng Khương Nhiên ăn cơm, chỉ thấy mặt đất được quét dọn rất sạch sẽ, hơn nữa cái ghế nhỏ lúc trước cô cố gắng ngồi, bây giờ cũng đã đổi thành một cái ghế mới, cho dù là chất liệu hay là tạo hình thì đều được đặt làm riêng.

Ngồi lên cực kỳ dễ chịu, mà không riêng gì lần này, cuối cùng đến chỗ ăn cơm cũng được trải thảm mềm mại.

Đáng vẻ ấy, lúc Lưu Diệp lại tới một lần nữa, đầu có giống như đang đau khổ chờ Khương Nhiên hồi tâm chuyển ý, đáng vẻ đó giống như tới phòng VIP để ăn cơm vậy.

Những đầu bếp ở đó còn tận dụng mọi thứ để nướng đồ cho Lưu Diệp.

Vì vậy Lưu Diệp ngồi trên chiếc ghế nhỏ vô cùng hào hoa, được người hầu hạ một bữa đồ nướng phong phú.

Thế nhưng Lưu Diệp vẫn không vui nổi, bởi vì cho dù cô có làm gì thì Khương Nhiên cũng không chịu gặp cô.

Thực ra cô cũng biết lúc trước ngoài miệng cô nói không vội có con sớm, nhưng trên thực tế, cho dù là cô nhắc chân lên hay phối hợp làm những tư thế kia với anh, đối với Khương Nhiên mà nói, đây cũng chính là một áp lực vô hình.

Cho dù là ban đầu có xuất phát từ lòng tốt như thế nào, nhưng sau khi xảy ra chuyện này, chắc chắn Khương Nhiên sẽ nhớ tất cả những việc cô làm, tiếp đó tâm trạng anh sẽ ra sao, Lưu Diệp không dám tưởng tượng...

Người đàn ông bách chiến bách thắng, có thể thay đổi cả thế giới kia, sau này còn là ước mơ mà bao người phụ nữ đều ngóng trông lại phát hiện mình không phải một người đàn ông hoàn chỉnh...

Lưu Diệp chẳng làm được gì có ích, mỗi ngày cô chỉ có thể kiên trì tới đó, đối mặt với cánh cửa gỗ im lặng mà nói những lời cô muốn nói với Khương Nhiên.

Trong lúc chờ đợi, vụ việc bên cạnh trước đó, Lưu Diệp cũng không bỏ cuộc, cô đã báo Tiểu Điền Thất liên hệ với Hoàn Hàng ở bên ngoài, cô không quen ai nữa, sau này cần gì thì phải tìm Hoàn Hàng, để Hoàn Hàng đưa ra đề xuất cho cô, dù chỉ nói một ít cũng tốt.

Sau cùng, dưới sự trợ giúp của nhà họ Khương, cuối cùng Lưu Diệp đã liên lạc qua video được với Hoàn Hàng.

Cái người tên Hoàn Hàng này, cũng không biết đại não được cấu tạo từ cái gì, cách một cái màn hình còn muốn thăm dò, ngửi mùi trên người cô.

Cuối cùng trông thấy Lưu Diệp cau mày, Hoàn Hàng mới ngưng ngưng điều chỉnh tư thế.

Mặt Lưu Diệp rất ít cảm xúc, cô phát hiện mình thật sự đã bị lây nhiễm một cách vô tri vô giác, trước kia cô luôn cảm thấy bản thân không mấy khi tức giận, thế nhưng sau khi ở cùng Khương Nhiên, cô liền phát hiện cô không thể chịu nổi loại đàn ông cứ cười đùa cợt nhả nữa.

Nhất là Khương Nhiên còn là một người đàn ông nghiêm túc của quân đội, còn người đàn ông này lại khiến Lư Diệp có một loại cảm giác đối phương quá cả lơ phất phơ.

May là lúc nói chuyện với Hoàn Hằng, anh ta đã thu lại bộ dạng cả lơ phất phơ đó, anh ta cũng không giấu diếm cô, nói: “Thực ra hàng hóa ở bến cảng bị dừng lại không liên quan đến chuyện kia.”

Gần đây Lư Diệp vì việc điều tra ra ngọn nguồn mà sút đầu mẻ trán, một câu nói như vậy của Hoàn Hằng đã phủ nhận, cô buồn bực nhìn Hoàn Hằng trên màn hình.

Sau đó nghe Hoàn Hằng từ từ giải thích: “Thật ra đó đều là lấy cớ, vấn đề lớn nhất chính là liên minh nhà họ Lộ, bọn họ là người buôn bán, còn chúng ta giống như những con tôm nhỏ bị đối phương xâm chiếm từng bước một vậy, cho dù người của chính phủ có từ chối như thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu vận hành theo bình thường, mặc cho tốc độ rất chậm, cũng sẽ không đến mức không kiểm tra được một chiếc, nhưng trong lúc chúng ta xếp hàng thì không bị kiểm tra thuốc thử có đúng không, cho dù là máy móc hỏng, thậm chí là lấy cớ nhân viên phát bệnh không có cách nào để làm việc... Làm buôn bán nhỏ mà làm vậy sẽ bị lỗ vốn, mà nhà họ Lộ kia sẽ thừa cơ đè thấp giá tiền của chúng ta, dùng con đường riêng của họ để khai thông...”

Lư Diệp thật sự không nghĩ rằng chuyện này lại phức tạp như vậy.

Trước khi đăng quang Nữ hoàng, cô đã nhận quà tặng của nhà họ Lộ.

Bây giờ cô chỉ muốn biết chân tướng rõ ràng vì sao những thuyền hàng lại bị ngừng lại, nói trắng ra là, những thứ kia không phải chỉ là chút đồ ăn sao, nhưng cứ tra cứu kết quả một hồi như vậy, quả thật làm cho cô phải trợn mắt há mồm, những đồ vật trong đó thực sự rắc rối phức tạp đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng Lư Diệp thờ dài, suy cho cùng cô vẫn quá ngây thơ rồi...

Có lẽ thật sự giống như Mâu Ngan Ba nói, cô làm những việc này hoàn toàn tốn công vô ích, cái gì cô cũng không làm được, chứ đừng nói đến việc cứu một chiếc thuyền, đến một góc rau cũng không có, những đồ ăn kia đã nát càng thêm nát, một chút thay đổi cũng không.

Sau khi cúp điện thoại, Lư Diệp trầm mặc, đối ngoại thì có một nhóm kẻ già đời đang chờ lừa gạt cô, còn đối nội thì lại có một người đàn ông kiêu ngạo đang bị tổn thương...

Lư Diệp buồn bực đến mức muốn giật tóc mình.

Mất thấy một tuần nữa là lại đến hoạt động của nghị viện, Lư Diệp rất sợ những người trong nghị viện sẽ nói đến chuyện của Khương Nhiên.

Kết quả cứ sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, chờ đến lúc cô tham gia nghị viện, những người đàn ông lúc trước chỉ biết đánh nhau thì lúc này lại vô cùng ăn ý, cùng thay đổi họng súng, nhắm họng súng vào Khương Nhiên, cái gì mà người đương chức không thể thực hiện chức trách vốn có, không bằng chủ động nhường lại đi, cái gì mà không muốn chậm trễ thời gian quý giá của mọi người...

Tất cả mọi người đều dùng giọng điệu lo lắng hỏi về vấn đề con nôi dôi của nữ hoàng, về mặt u sầu đến mức khiến người khác cũng muốn sầu chết.

Lư Diệp lặng lặng nhìn ánh mắt của những người đó, bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh, thực ra trong lòng cô đang sôi sùng sục.

Đồ ăn chậm trễ ở bến cảng thì không ai quan tâm, con đường cần sửa chữa cũng không ai để ý, đồng rác trước viện dưỡng dục của bọn nhỏ cũng không ai quản lý...

Hiện tại những người này lại rất tích cực, nhảy nhót vui mừng giống như được giẫm đuôi mèo.

Cô nhìn ánh mắt của những người đó, trước đó cô đã thảo luận rất nhiều chuyện với những người này, nhưng mỗi lần đều bị những quan lớn trong triều lấy danh nghĩa để gạt lại, hiện tại những người này lại vô cùng vui vẻ, đáng về đó, giống như đang biểu diễn trên sân khấu.

Những người này con mẹ nó đều là những diễn viên hóa trang trên sân khấu, miệng thì toàn đất nước và thể giới, nhưng thực ra bụng toàn ý nghĩ đen tối!

Tính cách của Lư Diệp vẫn luôn mềm mỏng, quả thực là không bao giờ nổi cáu.

Đang nói chuyện bị người ta cắt ngang cô cũng sẽ không tức giận, bị người ta đối phó sau lưng, cô sẽ để tay lên ngực tự hỏi lòng mình, có phải cô chưa đủ tốt hay không, có phải cô chuẩn bị chưa đầy đủ hay không...

Nhưng bây giờ Lư Diệp đã không phải là Lư Diệp của ngày hôm qua nữa, di ghê đến đúng giờ, đồng thời cũng phá nát tia hy vọng cuối cùng của cô, còn gây cho cô cảm xúc còn mãnh liệt hơn ngày trước...

Cho nên sau khi nghe những lời bàn tán đó, giống như đắp thêm một chất xúc tác vậy, cô nghe mà thấy cực kỳ khó chịu, môi cô giật giật, rốt cuộc cũng đứng lên, lần này microphone cũng vô dụng, giọng lạnh lạnh trời sinh của phụ nữ vang lên, trong nháy mắt cô vừa lên tiếng, tất cả mọi người ở đây đều bị giọng của cô dọa sợ.

Cô gần từng câu từng chữ: “Tất cả các người im miệng lại cho tôi!!”

Trước kia cô chưa từng làm như vậy, bây giờ cô kích động đến mức ngón tay cũng run run.

Cô chưa từng phát cáu như thế này, điều gì có thể nhìn cô vẫn luôn nhìn, có thể cho qua liền cho qua, nhưng bây giờ cô lại nổi giận với hơn nghìn người...

Chân cô cũng mềm nhũn, chẳng qua cô vẫn nhanh chóng đi tới trước mặt bộ trưởng bộ Giao thông, cô đối diện với ông ta, thở sâu nói: “Ngân sách tài chính năm nay là 14 triệu, nhưng ngài xem ngài đã sửa được cái gì ra hồn rồi...”

Lưu Diệp phê bình một loạt những công trình, chỉ là trí nhớ của cô không tốt lắm, gần đây cô tính toán khá nhiều, nhưng mới nói vài câu, Lưu Diệp liền không nhớ nổi những con số cụ thể kia.

Rất nhanh những ông già giáo hoạt đó bắt đầu đứng lên xì xào bàn tán, nhìn ánh mắt của những người kia, Lưu Diệp biết mình lại bị người ta khinh bỉ.

Trước đó, lúc cô nỗ lực muốn biết vì sao thuyền hàng lại bị ngừng lại, những người đó cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, ngăm ngăm lửa cô rồi đuổi cô...

Giờ chắc chắn những người này cũng coi cô như cô gái nhỏ nổi loạn đang trút giận mà thôi...

Lưu Diệp nỗ lực khống chế ngón tay mình không run nữa, cô nhanh chóng cầm cuốn sổ mà bản thân mang đến, trong lúc cô đang tìm tờ giấy kia, đại thần bộ giao thông đã sớm nói lưu loạt khoản tiền mà cô nói tới.

Dáng vẻ lo nước thương dân, giống như một tướng tài trung thành bị vu oan.

Lưu Diệp nỗ lực khống chế tâm trạng của mình, cô đã tìm được những số liệu đó, mấy ngày nay, một giây cô cũng không buông lỏng, bây giờ đã có thể dùng tới những thứ này.

Cô lấy tay chỉ vào những nội dung đó, ăn nói rõ ràng, đề cập đến cầu cống, đề cập đến những đường hầm dưới lòng đất...

Cô nói kỹ càng những công trình thối nát đó, lúc đối phương muốn giải thích, Lưu Diệp nhanh chóng cắt ngang ông ta, mang dự toán ra so sánh với chi phí thực tế.

“Chi phí vượt quá 40%, nghe nói trong trụ sở của ngài chuyên dùng châu báu để tạo ra một ngôi sao? Là một người yêu thích thiên văn, tôi không phản đối việc yêu mến bầu trời lấp lánh ánh sao, nhưng tôi rất buồn bực, lấy thu thập một năm 34 vạn đồng của ngài, ngài mua những vật đó từ đâu...”

Lưu Diệp quét mắt một vòng, rất nhanh dừng trước bộ trưởng bộ Năng lượng, cô vẫn đọc những số liệu đó như cũ, tốc độ nói rất nhanh, thời gian này tích lũy áp lực, khiến cô có loại cảm giác thờ không nổi, bây giờ cô muốn dùng toàn lực bán phần đòn.

Cô không biết rốt cuộc ai dẫn dắt cô sau lưng, những tin tức chán ghét kia khiến cô rất khó sở, thế nhưng những gì cô nên làm thì không thiếu một chút nào.

Cô biết là mình ngốc, não cũng không linh hoạt bằng những người này, chính vì vậy, lúc làm việc mới cần hết sức tập trung, không thể có chút phân tâm nào, hơn nữa cô cũng biết cô không làm được việc lớn, cho nên đối với những việc có thể làm, cô bèn cố gắng nghiêm túc vượt mức quy định.

Không ngừng dùng quyền hạn của mình để điều tra lấy những tin tức tư liệu kia, sau đó chỉnh sửa phân tích...

Cô ghi chép tất cả mọi thứ mình làm, cô không phải là một nữ hoàng tài năng, nhưng chỉ ít cô có thể mang lời nói của mình đến với mọi người, giống như nút thắt của một sợi dây, rốt cuộc cô cũng dùng được cách của mình để gỡ nó ra.

Cô nói không ngừng, cô đi đến trước mặt những người đó, trước đó đám người này còn ồn ào, lúc này khi cô đi đến trước mặt thì đều cúi gằm đầu xuống như bị hù dọa, thậm chí còn có người len lén xoay sang chỗ khác, đều mong cô không nhìn mình.

Ánh mắt Lưu Diệp rất tốt, cô không khàn giọng chỉ trích cái gì, cô chỉ mở sổ ra, đọc những thứ mình ngày đêm làm ra cho những người kia nghe.

Nội dung ngành phúc lợi xã hội được cô có ý đặt sau cùng, cô càng muốn hiểu bộ này hơn bất cứ bộ nào khác, cô tự làm phúc lợi lâu như vậy, cho nên hàng năm đều đổ rất nhiều tiền vào đó, nhưng bộ trưởng lại biến viện dưỡng dục thành một đồng rác, cô bình tĩnh nhìn gương mặt của người kia.

Khương Nhiên đã từng dạy cô làm mất trở nên hung ác, nhưng cô mãi vẫn không học được khí thế như vậy, cũng không thể bén nhọn như thế, nhưng bất tri bất giác, ánh mắt của cô đã trở nên nghiêm nghị, bộ trưởng kia bị ánh mắt của cô dồn đến góc tường.

Sau khi nói xong một loạt, rốt cuộc Lưu Diệp cũng biểu lộ cảm xúc nói: “Các vị quan tâm đến cuộc sống riêng của tôi, lại chẳng quan tâm đến công việc của mình, nhân rồi đi quan tâm xem người khác có phải đàn ông hay không, cũng xin các vị thuận tiện kiểm tra xem bản thân có xứng làm đàn ông hay không, hơn nữa...”

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn tất cả, vì đau bụng kinh, cô nói, “Các vị cần phải hiểu rõ, Khương Nhiên là chồng yêu của tôi, dù tương lai có như thế nào, anh ấy cũng là người chồng duy nhất của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 68

Editor: Niệm Vũ

Beta: Hec

Lưu Diệp nói rất nhanh, cô chưa từng có kinh nghiệm đối mặt với việc này, nhưng khi Lưu Loát nói hết suy nghĩ của mình trước mặt mấy nghìn người, cô thật sự cảm thấy thoải mái trong lòng, giống như được ăn đá bảo ngon miệng vào giữa ngày hè nóng nực.

Đây chắc chắn là cảm giác nhẹ nhõm, sau khi thở phào một hơi thật dài.

Thế nhưng, ở đại sảnh hội nghị lại lặng ngắt như tờ, rất nhanh, Lưu Diệp đã nhận ra ánh mắt những người kia nhìn cô có gì đó không hợp lẽ thường.

Trước đó, những người nọ nhìn cô bằng ánh mắt tò mò xen lẫn khinh thường, đến lúc này, họ lại im bật.

Họ đã bị người phụ nữ tưởng như là bình hoa này đe dọa đến đường cùng.

Lưu Diệp cũng im lặng, cô không cần phân tích tâm lý của những người kia làm gì, sau khi dứt lời, lập tức trầm mặt bước ra ngoài.

Cơ bản là vì bụng đang rất đau!

Đau bụng kinh không phải bệnh đặc biệt, nhưng đau đớn nó mang lại đúng là giết người!

Đội Lưu Diệp phờ phạc ỉu xù chạy về địa bàn của Khương Gia Quân, vệ sĩ bên cạnh cũng nhìn ra tình huống của cô không ổn.

Sắc mặt Lưu Diệp trắng bệch, dù như vậy, Lưu Diệp vẫn kiên quyết muốn “cùng” ăn cơm với Khương Nhiên.

Chờ lần này cô đi, Quan Chi cũng không nhẫn tâm, ra và khuyên nhủ cô giữ gìn sức khỏe, mặc kệ hoàn cảnh tốt ra sao, hơn nữa gần đây bên ngoài thời tiết luôn luôn âm u mà ở ngoài kia nhiệt độ cũng khá thấp, tội gì cô phải đứng ở ngoài đón gió lạnh chứ.

Nhưng vẫn không chống lại được sự kiên trì của Lưu Diệp.

Lưu Diệp tựa lưng vào cửa phòng Khương Nhiên, chung quy là cơ thể vào giai đoạn đến tháng khá yếu ớt, hơn nữa lần đau bụng kinh này còn mãnh liệt đến thế, Lưu Diệp nghĩ ngờ nó có liên quan rất lớn đến áp lực gần đây.

Khoác thêm một cái áo gió rồi nhìn từng món ăn được bung lên, trước đó cô còn có thể ăn mấy phần, giờ lại chẳng còn chút khẩu vị nào, thấy cái gì cũng không muốn động đũa.

Cô kiên trì, cứng rắn nhét thức ăn vào miệng, nhưng đồ ăn vào miệng cứ như không có vị, ngay cả nuốt xuống cũng chẳng được.

Rốt cuộc, cô cũng không chịu nổi nữa, cô đã dùng tất cả các cách rồi, dù là khuyên bảo, hay cổ vũ, thậm chí còn cầu xin Khương Nhiên ra gặp mặt, nhưng Khương Nhiên vẫn bất động, khăng khăng ẩn mình sau cửa gỗ giống như con rùa chỉ biết rút đầu vào vỏ, đừng nói là cô, ngay cả người bên ngoài cũng không gặp được anh, ngay cả công việc anh cũng bỏ mặc không xử lý.

Lưu Diệp thật sự uất ức đến cực điểm, cô không biết phải làm gì với Khương Nhiên nữa, cô đã nỗ lực kiên cường hết sức rồi, thế nhưng anh vẫn không chịu bỏ lòng kiêu ngạo của chính anh xuống, anh như con nhím bị tổn thương xù hết gai lên đâm người khác đau đớn mà chẳng hề kiêng dè một ai, cứ thế mà tách mình ra khỏi thế giới.

Nhưng không thể dễ thế này mãi được.

Cô rất khó chịu, ghen ngào nói: "Khương Nhiên, em khó chịu lắm, bụng em đau quá... Anh ra nhìn này..."

Chỉ em còn chưa nói hết, Lưu Diệp đã thấy cánh cửa gỗ vốn khép chặt từ từ hé mở.

Mà người đứng ở trong đó, chính là Khương Nhiên đang mặc quần phục.

Lần này Khương Nhiên chịu ra ngoài quả thực ngoài dự đoán của Lưu Diệp, cô cho rằng Khương Nhiên tự giam mình trong phòng thể nào cũng sa sút tinh thần đến cực điểm, lúc ra ngoài chắc chắn người ngơ ngác, râu ria xồm xoàm.

Kết quả, người đàn ông đang đứng ở cửa vẫn sạch sẽ gọn gàng, đừng nói gì mà râu ria xồm xoàm, ngay cả quần áo anh đang mặc cũng chỉnh tề, chẳng có nếp nhăn nào, nhìn một lượt từ cổ áo đến măng-sét càng trắng thơm hơn, tóc đã được chải chuốt gọn gàng, chỉ là thoát nhìn thì gây đi một chút mà thôi.

Lưu Diệp tức khắc thù người ra, cô nhìn anh không chớp mắt.

Nhưng về mặt của anh lại khác ngày thường quá xa, ít nhất, theo sự quan sát của Lưu Diệp, anh đã không còn thần thái phấn chấn như trước nữa.

Anh không cảm xúc nhìn cô, sau một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: "Đau bụng mà vẫn đi đi lại lại, ngại chưa đủ khó chịu à?"

Dứt lời, anh đi đến trước mặt cô, nếu là trước đây, chắc chắn Khương Nhiên sẽ kéo cô dậy rồi dắt đi, nhưng Khương Nhiên của hiện tại không làm thế.

Anh chỉ hất hất cằm, ý bảo cô mau đứng lên, đừng ngồi dưới đất.

Lưu Diệp hấp tấp đứng lên, cô vốn có rất nhiều lời muốn nói với Khương Nhiên, nhưng khi chân chính đối diện với anh, ngược lại cô không biết nên mở đầu câu chuyện của họ thế nào.

Cô muốn an ủi anh, yếu ớt ôm anh nói không sao cả.

Nhưng đợi Khương Nhiên quay lại, anh chỉ còn là một núi băng biết di chuyển.

Bản thân Lưu Diệp đang chịu sự hành hạ từ cơn đau khi hành kinh, sợ nhất là cảm lạnh, thế mà giờ lại bị Khương Tăng Băng đông lạnh, khiến tim cô thất lại.

Cô tái mặt đứng sau lưng Khương Nhiên, Khương Nhiên cũng không nói gì.

Hai người cùng nhau về Hạ cung, chỉ là hiện giờ bầu không khí ngọt ngào khi xưa trong Hạ cung đã biến mất.

Trong lòng Lưu Diệp có nỗi khổ tâm, cô thử đưa tay chạm vào Khương Nhiên, nhưng vừa mới đụng vào cánh tay anh, Khương Nhiên đã né sang chỗ khác.

Tiếp đó, thoát nhìn thì dường như họ đã khôi phục bình thường, mỗi ngày đều ăn cơm rồi ngủ như trước, chẳng có gì thay đổi, Khương Nhiên vẫn là Khương Nhiên thích sạch sẽ, sau khi dọn dẹp phòng xong xuôi, anh sẽ im lặng treo quần áo của Lưu Diệp lên móc.

Anh cũng không khắt khe với cô, chỉ là không gần gũi với cô nữa, không tiếp tục đụng chạm cô, cũng không dõi mắt theo bóng cô như trước.

Ngoại trừ việc hai người không còn là người thương, tất cả đều như cũ.

Lưu Diệp ôm tâm sự nặng nề tích tụ, cô cũng không đến nỗi thêm khát Khương Nhiên chạm vào mình, nếu Khương Nhiên có gánh nặng tâm lý, cô có thể thông cảm cho anh, không muốn quan hệ như vậy thì thôi, nhưng bây giờ, rất bất thường.

Đối với cô, Khương Nhiên hoàn toàn giữ thái độ trốn tránh, rõ ràng trong hai người họ ai cũng không có lỗi, hơn nữa Lưu Diệp có phản nghi ngờ kết quả kiểm tra kia, dù sao thế giới này cũng có quá nhiều chuyện không đáng tin, huống hồ lúc ấy còn chẳng có phụ nữ xuất hiện, sao có thể tin tưởng hoàn toàn vào cách thức kiểm tra chứ, nhớ sai thì sao?

Trong mắt cô, nhìn thế nào Khương Nhiên cũng không giống đàn ông vô sinh.

Chỉ là Lưu Diệp không biết nên tìm ai thảo luận chuyện này, hiện giờ đừng nói gì đến khuyên Khương Nhiên đi kiểm tra, chỉ nói chuyện với anh thôi cũng là một vấn đề khó giải quyết.

Trùng hợp, hôm đó Lưu Diệp đi kiểm tra sức khỏe, đột nhiên thấy Mậu Thần trong nhóm nhân viên công tác.

Cô không quen những người khác, nhưng Mậu Thần cũng có thể được coi là người quen cũ của cô, không chỉ nhân phẩm tốt, mà còn là người học y, cho dù anh ta học về gene hay thứ gì khác, tóm lại vẫn có kiến thức hơn cô.

Bản thân Lưu Diệp không tiện ra mặt, cô cũng không dám làm phiền người khác, đành tìm Điền Thất, nhờ Điền Thất liên hệ với Mậu Thần giúp mình.

Thế nhưng, chờ tới khi Lưu Diệp gặp Mậu Thần, anh ta y chang kẻ trộm, về mặt hoảng hốt, lén lút lút lút, hình như còn mang theo vẻ ngượng ngùng quái dị, vừa thấy cô đã tuôn ồ ạt các vấn đề về luân lý đạo đức, rồi đến xã hội học, cha con học....

Lưu Diệp nghe đến ngớ ngẩn, song, đến khi Mậu Thần dừng lại, về mặt ửng hồng e lệ, như muốn tới gần cô nhưng không dám, cô mới hiểu được mấy lời linh tinh lúc đầu, ngay tức khắc, trong đầu cô chỉ còn suy nghĩ muốn đá bay gã Mậu Thần ra ngoài, anh ta nghĩ rằng cô muốn mượn tình trùng nòi giống của anh ta à?

Cô nhanh chóng tỏ ra nghiêm túc, nói: "Anh đừng sợ, tôi không tìm anh đến để mượn nòi giống đâu, tôi chỉ tìm anh để hỏi mấy chuyện thôi."

Lần này đổi thành con một sách Mậu Thần tròn tròn mắt, anh ta đã chuẩn bị xong tinh thần bị Khương Gia Quân tiêu diệt chứng cứ, huy xác không để lại dấu vết sau khi cho mượn nòi giống rồi mà....

Kết quả...

Về mặt anh ta chuyển thành vô cùng thất vọng.

Lưu Diệp không để ý tới anh ta, nghiêm mặt nói tiếp: "Tôi muốn biết các anh kiểm tra đàn ông như thế nào, phương pháp có đáng tin không? Hơn nữa rốt cuộc vấn đề của Khương Nhiên là gì, anh biết chứ?"

Về mặt Mậu Thần mất mát, khó xử nói: "Tôi chỉ mới thấy trên truyền hình giống chị thôi, vấn đề cụ thể của Khương Nhiên là gì, tôi cũng không rõ lắm, nghiên cứu chính của tôi là cấu trúc cơ thể phụ nữ, lúc nghiên cứu cũng so sánh với đàn ông vài điểm."

Lưu Diệp không để ý câu trả lời từ chối của anh ta, người khác thì cô không biết, vậy nên miễn là Mậu Thần hiểu biết nhiều hơn cô là được.

Vấn đề duy nhất hiện giờ chính là thái độ kiêu kỳ của Khương Nhiên, muốn anh đồng ý kiểm tra bệnh một lần nữa, chưa nói tới việc cô không biết đề xuất thế nào, vừa nghĩ đã biết chuyện khó thành.

Đi khám khi biết mình có dấu hiệu của bệnh là chuyện rất đời bình thường, nếu kết quả kiểm tra cho đáp án mình dương tính với bệnh thì cam chịu số phận còn chấp nhận được, đằng này không khám cũng chẳng làm gì, đó không phải tính cách của cô.

Lưu Diệp vẫn khá tin tưởng vào nhân phẩm của một con một sách như Mậu Thần, cô không vòng vèo, nói thẳng với Mậu Thần: "Anh cứ tìm hiểu xem cách kiểm tra cửa khẩu ** giống có chỗ nào nhầm lẫn không, tôi cũng không nhờ anh việc gì khác đâu, anh chỉ cần kiểm tra một chút thôi mà? Chỉ là nhất định phải giữ bí mật thôi..."

Mậu Thần vốn không định nhận lời cô.

Nhưng nói đến đây, Lưu Diệp đã sốt ruột, cô uy hiếp Mậu Thần: "Nếu anh không nhận lời, tôi sẽ kể hết chuyện năm đó giữa chúng ta ra đây, mà hình như tôi nhớ anh còn liên tục chỉ định tôi suốt một tháng..."

Mậu Thần giật mình, anh ta không muốn ném thêm quả đấm này lần nữa.

Năm đó, cũng bởi vì "Chuyện cũ khó quên của anh ta và cô" khi Vũ Mị công bố chuyện anh ta tìm Lưu Diệp tiếp khách ** khiến cho anh ta suýt bị giam bẹp bởi tinh thần quần chúng của những người trong sở nghiên cứu, giờ vất vả mãi mới đổi được hoàn cảnh mới, nếu để những người đó biết được mình từng có quá khứ đen tối như thế...

Mậu Thần đầu khổ nhận lời.

Hiện giờ chỉ còn vấn đề làm cửa khẩu ** thế nào, Lưu Diệp và Mậu Thần thảo luận đến dụng cụ chuyên dụng.

Lúc về đến Hạ cung, lòng cô nặng nề hẳn, nếu để lộ chuyện này cho Khương Nhiên biết, chắc chắn anh sẽ không đồng ý.

Đạo này Khương Nhiên vẫn chưa chịu liếc nhìn cô một cái.

Lưu Diệp thở sâu một hơi, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có duy nhất cách này thôi.

Đội ăn cơm xong xuôi, hai người cũng tắm xong hết cả đã là giờ ngủ, ngày trước Lưu Diệp đều nằm ngủ một cách ngoan ngoãn, còn Khương Nhiên thì nằm nghỉ trên ghế sofa, hai người không ai nói gì, im lặng giống như chỉ là hai người bạn ngủ cùng phòng.

Lần này dĩ nhiên Lưu Diệp không tỏ ra ngoan ngoãn nữa, cô trầm trọng đến trước mặt Khương Nhiên, Khương Nhiên đã sớm nghiêng người ngủ từ bao giờ.

Nhưng Lưu Diệp đoán chắc chắn anh biết mình đến cạnh ghế, lỗ tai anh rất thính, hơn nữa đạo này Khương Nhiên luôn ngủ không yên.

Mỗi tối cô đều có thể nghe thấy tiếng động khi anh xoay người, thật ra nghĩ cũng dễ hiểu thôi, họ đều không quen nằm một mình, giờ lại nằm trơ trọi, trong lúc nhất thời chắc chắn không thích nghi kịp.

Tìm cô đập rất nhanh, trước kia cô chưa bao giờ có gan lớn như hôm nay, khi ấy, dù ngẫu nhiên có dừng khí chủ động, cũng đều dưới sự ám chỉ của Khương Nhiên, hơn nữa còn chưa kịp làm gì, Khương Nhiên đã không kìm được đẩy cô ngã xuống rồi.

Rất dễ nhận ra lần này Khương Nhiên kháng cự cô.

Nhưng cô cần phải làm việc này...

Lưu Diệp hơi khàn trương, trước hết, cô ngắm gương mặt khi ngủ của Khương Nhiên, không ngừng nạp dưỡng khí cho chính mình, một anh chàng điển trai đến thế này cơ mà, dù cho đây chỉ là tình một đêm thì người được lợi cũng là mình, huống hồ còn là người mình yêu, chủ động thì sao chứ, không mất mặt!!

Âm thầm xây dựng nền tảng vững chắc cho mình xong, Lưu Diệp liền hôn xuống vành tai của Khương Nhiên, nơi mẫn cảm của anh không nhiều lắm, nhưng anh từng nói, nếu cô hôn tai anh, anh sẽ rất vui.

Nhưng rõ ràng, lần này Khương Nhiên tránh đi, hơn nữa anh cũng chẳng thèm hé mắt, hiển nhiên nhìn qua cũng biết Khương Nhiên không muốn tiếp tục.

Lưu Diệp cũng hơi e dè.

Cô tiến lùi không được đứng bên cạnh Khương Nhiên, thật sự thì cũng không ham muốn gì lắm, tuy rằng đã lâu rồi họ chưa vận động cơ thể, cô vươn tay chạm vào ngón tay Khương Nhiên, thăm nghĩ, chỉ cần được anh nắm tay, săn sóc mình trong mỗi bữa là đủ rồi.

Có em bé hay không, nòi giống thế nào, Lưu Diệp đã buông bỏ từ lâu rồi.

Lưu Diệp vuốt ve ngón tay anh từng cái một, giống như đứa bé chịu uất ức lớn lắm, không ngừng vuốt tay anh, hi vọng đối phương đổi ý.

Chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng Khương Nhiên cũng mở mắt ngồi dậy.

Chỉ là trong mắt anh chẳng có tí ti dịu dàng, mà chỉ có tức giận ngút trời.

Suy cho cùng, Lưu Diệp vẫn bị ánh mắt ấy làm cho tổn thương, nhưng sau đó, rất nhanh cô lại tiếp tục hôn anh, như muốn độ sức thắng thua.

Lúc bấy giờ, cô rất dứt khoát trao nụ hôn lên môi Khương Nhiên, biết rõ Khương Nhiên sẽ mất hứng, nhưng cô vẫn cắn cắn môi anh.

Khương Nhiên nhanh chóng mím môi thật chặt hòng so tài với cô.

Lưu Diệp nỗ lực mút môi của anh vào, đầu lưỡi linh hoạt liếm quanh, tay cô vuốt ve cơ thể Khương Nhiên giống như động tác anh đã từng làm: bắt kẻ mình kháng cự thế nào, anh vẫn hôn thăm thiết.

Giờ cô phản đòn đây, hơn nửa người trên cả thế giới này đều biết vào lần đầu họ gặp nhau, cô đã độc chiếm anh **!!

Cô không thể để mình gánh oan uổng một cách vô lý được!!

Dù cho phải dùng vũ lực, cô cũng phải xử lý cho xong việc này!!

Song, bất kể cô làm thế nào, anh vẫn không chịu hé miệng, tuy nhiên, Lưu Diệp cảm nhận được: cơ thể anh đang có sự thay đổi.

Lá gan cô theo đó mà lớn lên, bắt đầu cời quần áo của mình và Khương Nhiên, Khương Nhiên toan đẩy cô ra, chỉ cần anh có ý muốn đẩy cô thì chỉ cần khẽ đẩy một cái là được, nhưng "quái lực" Khương Nhiên lúc này lại giống như người không có "quái lực", đẩy cô mấy lần cũng chưa thắng được.

Lưu Diệp càng bấu víu anh như bạch tuộc tám chân, cơ thể cô bại lộ hoàn toàn trước mắt Khương Nhiên.

Đó là hình ảnh khiến con người ta sục sôi máu nóng, cơ thể hai người run rẩy quần quýt.

Dần dần cũng chẳng ai kìm chế nổi nữa, họ dùng sức ôm lấy đối phương.

Lưu Diệp cảm thấy đau đớn lan tràn, sức lực của Khương Nhiên lớn hơn trước rất nhiều.

Nhưng cô không muốn, tư thế này kích thích hơn trước kia quá nhiều, lúc anh tiến vào, cô lại phải chịu cơn đau thấu xương, khiến cô không ngừng hít sâu thả lỏng người.

Đây là cách thức gần gũi nhất, lí trí của họ đều biến mất rất nhanh, cuồng nhiệt vận động.

Tay, cơ thể, môi chạm vào nhau, quần quýt đối phương... Ham muốn độc chiếm đối phương càng nhiều, không phải vì kéo dài chủng tộc, cũng không phải vì thế giới này, chỉ đơn giản vì họ muốn thế...

Chờ tất cả qua đi, Lưu Diệp vẫn chưa hồi phục tinh thần sau dư âm, nhưng Khương Nhiên đang ôm cô hình như lại bị kích thích, đến cả nhìn cô cũng không nhìn, anh vọt dậy rồi lao vào phòng tắm.

Trong lòng Lưu Diệp trống rỗng, nhưng cô không để ý thái độ lạnh lùng của anh nữa, cũng may anh đi tắm rửa, không thì cô cũng chẳng có thời gian để Lưu Diệp làm thêm mấy việc.

Cô phải nhanh chân, thừa dịp đồ chơi này còn tác dụng, lấy dịch ở trong người ra, Lưu Diệp chưa từng ngờ được, có một ngày mình lại làm chuyện ghê tởm đến vậy.

Tuy nhiên, vì không có kinh nghiệm, nên cô còn luống cuống tay chân, chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra, mấy phút sau, cửa phòng tắm mở ra...

Khương Nhiên gần như lao ra ngoài, cho nên anh ngay tức khắc thấy cảnh tay Lưu Diệp đang cầm dụng cụ thực hiện động tác có độ khó cao. Thấy đáng về cô thế này, không cần giải thích, anh cũng hiểu cô đang muốn làm gì.

Đây rõ ràng là vì thứ kia, mà mục đích lấy thứ đó không cần nói cũng biết.

Khương Nhiên im lặng bước tới, trên mặt không chút cảm xúc.

Lưu Diệp chỉ ngồi nửa người, Khương Nhiên đứng cao hơn, lúc này anh trông anh càng giống như đang hạ mình nhìn Lưu Diệp.

Anh cũng không nói gì, chỉ dùng một cước đá văng dụng cụ trong tay cô.

Dụng cụ lăn hai vòng trên đất rồi phát ra tiếng nứt.

Luru Diệp không hé răng.

Mắt cô đã ửng đỏ, nhưng cô vẫn gắng kìm nén nước mắt.

Chân cô run run, mắt thấy Khương Nhiên sắp rời đi, Luru Diệp đột nhiên gọi: "Khương Nhiên."

Giọng cô đầy xót xa, "Em không cần chúng ta phải có đứa bé... Em cũng không cần người đàn ông khác..."

Đôi mắt Luru Diệp long lanh những giọt nước mắt, "Bởi vì... bởi vì... em thật lòng thích anh, có đứa bé của anh hay không cũng chẳng sao cả, em làm thế, chỉ vì không muốn anh khổ sở, em cứ nghĩ rằng, có lẽ sau khi kiểm tra kết quả, nếu nó có vấn đề thật anh cũng không cần tiếp tục chật vật, hơn nữa cho dù mắc bệnh thật cũng không hề gì, ở thế giới của em, vô sinh thì đi trị, không chữa được thì nghĩ cách giải quyết... Cứ sa sút tinh thần mãi cũng không phải cách hay..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 69

Edit: Niệm Vũ

Beta: Hephc

Sau khi Khương Nhiên nghe hết những lời cô nói, anh cũng không nói gì thêm, cứ thế quay đầu chẳng đoái hoài tới cô, cứ bước thẳng chẳng chút do dự.

Những ngày tiếp đó, Khương Nhiên tự khép mình ngủ trong văn phòng, lần này, ngay cả Quan Chi cũng bị đá ra ngoài kí túc xá.

Cả ngày chỉ ở trên tầng không ra, ngay cả Luru Diệp nói muốn chờ anh ra ngoài ăn cơm, cũng vẫn không nghe thấy anh trả lời.

Luru Diệp biết mình đã xát muối lên miệng vết thương của Khương Nhiên.

Trước kia, Luru Diệp rất sợ anh, cảm thấy anh rất khủng bố, đôi khi còn không thể giao tiếp với nhau được, thật ra hiện giờ cũng y chang như vậy, anh cứ tức tối trong im lặng, làm cô cảm thấy anh như một đứa bé còn chưa trưởng thành.

Mặc kệ anh lợi hại đến đâu đi chăng nữa, về mặt tình cảm, Khương Nhiên chính là một người non tay.

Nhưng vẫn hơi hơi thích anh, muốn anh phần chân và vui vẻ.

Hơn nữa, Luru Diệp biết rõ, cô và Khương Nhiên rất không hợp nhau, họ cũng không phải người chu đáo trong tình cảm, chính cô cũng có phần thiếu sót trong tính cách, Khương Nhiên càng miễn bàn, từ trước tới nay, anh chưa từng chung đụng với cô gái nào.

Luru Diệp cũng không biết mình có phải hèn hạ lắm không.

Rõ ràng mọi người đều đưa ra ý kiến cô có thể tìm phu vương thứ hai hoặc mượn giống nòi, nhưng trong đầu cô chỉ nghĩ đến Khương Nhiên...

Cô muốn cùng anh nghiên cứu thật kỹ, muốn nỗ lực tiến về phía trước, có cuộc sống giống bao cặp đôi khác trên thế giới này.

Không biết câu tục ngữ tình trường thất ý thì quan trường đắc ý có đúng hay không.

Cuộc họp ở sảnh hội nghị lần trước, Luru Diệp nhận ra các vị tai to mặt lớn coi cô như quả bóng để đá cuối cùng cũng xem như là có nề nếp.

Có điều, hội nghị lần ngày ngoại trừ người nắm quyền thì còn có sự góp mặt của các đại biểu được Liên bang phái tới.

Mỗi lần có chuyện gấp gì đều phải bỏ phiếu ba, bốn vòng.

Lúc này, tâm trạng của Luru Diệp không tốt, cô chẳng thêm để ý đến người khác, dứt khoát trút sạch bất mãn trong lòng ra ngoài.

Nếu có gì hơi không vừa ý, Luru Diệp sẽ lên án thanh minh với truyền thông, cô biết mình đang giận cá chém thớt, nhưng tâm trạng đã không tốt còn bị một đám thùng cơm đưa đẩy, chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu.

Mới đầu cô chỉ định nói cho đã miệng, dù cho người giữ chức vụ nhàn hạ (*) công tác đã được nhiều năm, thế nào cũng phải đá đổ ông ta ra ngoài, ít

nhất cũng phải để người dân biết vấn đề nằm ở đâu chứ.

(*) Chức vụ ít việc để làm.

Không ngờ, mặc kệ cô công bố gì với truyền thông, bên dưới rất nhanh sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền, đầu tiên là tin đồn Đức Mẹ Maria rồi đến con chiên Nữ Thần lên tiếng ủng hộ cô một cách kì lạ, tiếp theo đó, những người bình thường nhanh chóng thực hiện hành động răn đe những cán bộ xui xẻo nọ, lời của Luru Diệp giống như ánh đèn soi sáng cho họ bước đi trên con đường tối tăm, đủ loại vấn đề đều bị đào ra tận gốc.

Các cán bộ thiếu đạo đức bất chấp chuyện sai hay đúng rất nhanh bị quần chúng bao vây đám đá... đến nỗi có nhà cũng không dám về...

Dần dần Luru Diệp nhận ra ngoài miệng mình oán giận đe dọa không có tính là uy hiếp cho lắm, tốt nhất là nên ra bài anh có muốn làm người xui xẻo bị đuổi giết thật hay không mới có hiệu quả được.

Vừa thông suốt, cô áp dụng ngay, lấy ngòi bút làm vũ khí, cứ thế, trong đại sảnh hội nghị, người người nhà nhà đều có cảm giác bất an, ai nấy đều bị Luru Diệp tra tấn đến mức ngốc hẳn đi, chỉ cần vừa thấy Luru Diệp thì ngay lập tức xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh và tay đổ đầy mồ hôi.

Nhưng, sắc mặt Luru Diệp càng ngày càng u ám, Khương Nhiên gây ra cảm xúc tiêu cực cho cô, mà cô thì không thể trút lên người vô tội được, thế là, một đám cận vệ bị cô đồ hết con tức xuống.

Đúng là không thể tùy ý đắc tội phụ nữ mà, đừng trông con gái nhà người ta hiền lành thế thôi, lúc trở mặt, tuyệt đối khiến người ta muốn chạy trốn.

Cũng vào lúc ấy, gia tộc Phi Nhĩ Đặc ở Liên bang phía tây gửi thiệp mời chính thức tới tay Luru Diệp, trong thiệp nói rằng, sắp đến ngày Phục sinh mỗi năm chỉ có một lần, bọn họ vô cùng trân trọng mời nữ hoàng điện hạ tham dự buổi lễ long trọng vào ngày hội này.

Đối với những người có mặt trong hội nghị mà nói, cái thiệp mời này chính là cọng cỏ cứu mạng!

Tất cả mọi người đều ôm ý nghĩ nhanh chóng tiễn vị thần ôn dịch vĩ đại đen đui này đi, nhất trí hăng hái khuyến khích Luru Diệp nếu có cơ hội thì cứ ra ngoài tham gia hoạt động, dù sao cũng không thể để mình Liên minh phía đông xui xẻo được, hơn nữa liên minh phía Tây cũng có không ít đồ bỏ đi đang chờ cô xử lí đấy...

Luru Diệp có hơi động lòng, gần đây cuộc sống của cô quá áp lực, cô cũng muốn rời khỏi khu vực Khương Nhiên quản lí, ra ngoài hít thở không khí.

Nếu muốn ra ngoài, ắt phải có sự đồng ý của Khương Nhiên.

Luru Diệp gia tăng sự kiên cố cho bức tường tinh thần, đi xin ý kiến của Khương Nhiên.

Hiện giờ, chỗ ở của Khương Nhiên y chang lỏng lẻo thú dữ, chỉ thiếu mỗi cái bảng "Động vật hoang dã nguy hiểm, đừng tới gần" thôi.

Nghe nói bây giờ ngay cả người đưa cơm cho anh cũng không dám tới quá gần, chỉ đưa thức ăn tới cửa là bỏ chạy ngay tức thì.

Luru Diệp cũng chẳng nói gì, cô cảm thấy bản thân trở nên bí ối không giới hạn, từ sau khi biết Khương Nhiên ít ăn cơm, cô luôn bụng bảo dạ tìm cơ hội tự mình xuống bếp nấu cho anh một bữa cơm, lúc này lại vừa khéo.

Cô vẫn nhớ gu ăn của Khương Nhiên, làm thật chuyên chú, tuy rằng lâu lắm rồi chưa xuống bếp, nhưng sau một lúc bắt đầu, rất nhanh, cô đã bắt đầu thông thạo.

Tất cả rau dưa đều được chọn lọc cẩn thận, khâu chuẩn bị tỉ mỉ kĩ càng, cô bỏ ra rất nhiều tinh lực để nấu cơm, mà thức ăn cô nấu thì nhiều vô kể, một bàn còn không chứa được hết, cô lại lấy thêm đĩa nhỏ để trang trí, chăm chú sắp xếp từng cái một từng cái một.

Đợi đến khi hoàn tất bữa ăn, cô mới viết một tờ đơn xin tới Phi Nhĩ Đặc đặt ở dưới thức ăn, sau đó thấy không hợp lắm, cô lại vội viết thêm một câu ở mặt sau tờ đơn kia, rằng: "Khương Nhiên, chúng ta làm hòa nhé?". Xong tất cả, sơ lược đã ổn, mới bảo người đưa cơm mang đi.

Thời gian còn lại, Luru Diệp ở trong Hạ cung ăn cơm trưa một mình.

Đợi đến lúc khá trễ, Quan Chi mới đến tìm cô, còn đưa đơn trả cô, trên đơn xin có hai chữ "phê chuẩn" tinh tế của Khương Nhiên.

Luru Diệp chép chép miệng, cũng không nói gì thêm, chắc là có ý đồng ý cho cô đến Phi Nhĩ Đặc, thật ra đây cũng là kết quả nằm trong dự liệu của cô.

Chỉ là, khi Quan Chi sắp rời đi, Luru Diệp vẫn không nhịn được nhún mình hỏi, "Gần đây Khương Nhiên có khỏe không?"

Quan Chi trái lại không bất ngờ, anh ta nhanh chóng trả lời: "Hôm nay khá tốt, từ sau khi ăn thức ăn người làm đã bắt tay xử lí công vụ tích lũy vào mấy ngày qua rồi ạ."

"Ồ." Giờ Luru Diệp không dám tự mình đa tình, cho rằng thức ăn của mình có tác dụng đánh động lòng người nữa, hẳn vì hơn 50% là công việc quá nhiều, Khương Nhiên mới phải xử lí.

Nhưng đã có thư trả lời, Luru Diệp vội vã gọi cho Mậu Ngạn Ba, báo chính phủ phải trợ lý đi theo cô, những hoạt động này đều cần Mậu Ngạn Ba một tay sắp xếp.

Sau khi chuẩn bị tốt, Luru Diệp ghi lại vài cái tên xấu xa trên danh sách nghị sĩ, chuẩn bị thừa dịp đến Liên bang phía tây "dạy bảo" mấy cái tên này cho kĩ.

Xong xuôi, trời đã nhá nhem, Luru Diệp muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngày mai cô sẽ đi liên minh phía tây, vì để không bị lộ thân phận, cô còn phải chuẩn bị bao nhiêu thứ nữa, rồi còn học thêm lễ nghi, hơn nữa cô còn chưa chọn quần áo xong.

Có cần mang theo cái vương miện lần trước liên minh phía tây dâng lên hay không cũng là một vấn đề, hơn nữa nghe nói ngày Phục sinh làm ngày ăn mừng cái người gì gì rất vĩ đại tái sinh, thậm chí, việc tưởng niệm người đó có liên quan tới phong tục liên minh phía tây, ngay cả cô có đẳng cơ cũng chỉ có thể được tôn là điện hạ, chứ không phải bệ hạ.

Những vấn đề khác thì cô đã đọc sơ qua tư liệu, nhưng vẫn còn rất nhiều chỗ vượt quá giới hạn về thần linh, ma quỷ của cô.

Tuy rằng sau đó đều có giải thích khoa học kèm thêm ở dưới, nói là cái gì mà lỗ hổng không gian gì đó, nhưng cô xem vẫn nhức hết cả đầu, chẳng phân biệt được là khoa học hay phản khoa học.

Cô nghĩ, không thì đợi tới ngày mai, đi tìm Điền Thất giải thích, phổ cập khoa học cho bản thân.

Đang nghĩ cô chợt nghe thấy tiếng cửa mở, buồn bực quay đầu lại, sau đó cô giật mình nhìn Khương Nhiên đi tới, lúc này một tay anh đang gỡ nút thắt trên quần phục, một tay nhấn nút □ điều khiển ở sau.

Ngay sau đó, toàn bộ vách tường trong suốt tạo thành một bộ tranh phong cảnh.

Trước đó, họ đâu có biến vách tường thành tranh phong cảnh che chắn như vậy nhỉ, giờ anh vừa vào cửa đã làm thế, Luru Diệp có chút buồn bực.

Hơn nữa về mặt Khương Nhiên rất âm u, trông giống như núi lửa sắp phun trào.

Đây là... sau khi bị ngộp một đoạn thời gian lại, Khương Nhiên muốn dạy dỗ cô hả?

Luru Diệp ngay tức khắc khẩn trương hẳn, cô chỉ hơi quá đáng chút chút, bắt người ta vụng trộm kiểm tra xúu thôi mà... hay là dùng cách đó tiếp nhỉ...

Cô cũng ngồi im không nhúc nhích, mặc Khương Nhiên xử phạt.

Nhưng chờ mãi cô vẫn chưa nghe thấy câu quả trách nào đã cảm thấy mình nhẹ bẫng, cả người cô bị bẻ lên đặt xuống một cái bàn.

Quần áo trên người rất nhanh bị ai đó xé toạc, Khương Nhiên giữ cầm cô, trước khi cô còn chưa kịp phản ứng đã cấp tốc trao nụ hôn lên môi cô, khiến Luru Diệp há hốc miệng vì kinh ngạc.

Khương Nhiên thuận thế tiến vào, đầu lưỡi của anh thần tốc quán lấy đầu lưỡi của cô, quán quýt.

Anh hôn cô một cách cuồng nhiệt.

Luru Diệp cảm thấy mình đang tan ra, giống như đang chìm vào biển cả bao la...

Đầu óc cô choáng váng, bởi vì, bắt đầu từ hôm qua, đến nay đã là một ngày một đêm, cô bị Khương Nhiên lật qua lật lại vận động.

Đủ kiểu cách, đủ các loại tư thế, Luru Diệp tự hỏi, không biết có phải Khương Nhiên điên rồi hay không...

Nhưng, khi đối diện với ánh mắt của anh, Luru Diệp nhanh chóng mềm đi.

Bởi vì ánh mắt của Khương Nhiên là ánh mắt cô vô cùng quen thuộc, rất đối dịu dàng, đó là ánh mắt chỉ dành riêng cho các cặp đôi yêu nhau.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Luru Diệp cũng có thể nghỉ ngơi, cô bò lên người anh.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Rõ ràng cơ thể đã thỏa mãn đến nỗi không thể hơn được nữa, nhưng cô vẫn hôn anh, giống như đang cắn nhẹ một cái, cuối cùng, đợi đến khi cảm thấy viên mãn, lại chạm khẽ rồi chậm rãi hôn thăm dò, sau đó lại tăng tốc rồi quay về dò xét.

Động tác ngây thơ đến thế, nhưng họ cứ lặp đi lặp lại một cách vui vẻ.

Luru Diệp có chút hiểu ra, cho nên hai chữ phê chuẩn kia không chỉ đồng ý cô tới Phi Nhĩ Đặc, mà còn đồng ý làm hòa, đúng không?

Chỉ là sao đột nhiên Khương Nhiên lại thông suốt nhỉ, chẳng lẽ vì bữa cơm cô làm ấy hả?

Khương Nhiên lật người lại, đè cô xuống dưới, cơ thể đã quá quen thuộc, rất nhanh đã thích ứng việc anh tiến vào.

Cô thở dồn dập, choáng váng như bị hư thoát (*).

(*) Hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

....

Đợi sau khi mọi chuyện lắng xuống, Luru Diệp cảm thấy đã đến lúc trải lòng, thừa dịp tâm trạng Khương Nhiên tốt, nên khuyên nhủ anh một chút mới phải, cô nói: "Khương Nhiên, cho dù có đứa bé hay không, em cũng không quan trọng, hơn nữa, ở thế giới của em, có một hay rất nhiều tổ ấm không cần đứa bé, vì họ chỉ thích cuộc sống dành riêng cho hai người, hoặc những cặp đôi thích sống không lo không buồn cũng chọn không sinh đứa bé, thật ra như thế cũng chẳng phải điều gì sai trái đúng không..."

Cô nhìn thẳng vào mắt Khương Nhiên, nghiêm túc nói: "Hơn nữa, em cũng nghi ngờ mình có thể làm mẹ hay không... thật đấy, em không biết khi làm mẹ mình sẽ có bộ dáng như thế nào... À, đúng rồi..."

Dường như cô nhớ ra gì đó, hỏi: "Khương Nhiên, anh muốn làm cha không? Nếu muốn thì chúng ta nhận nuôi một đứa bé... Ở thế giới của em, vợ chồng không có đứa bé cũng là chuyện thường thôi... có thể nhận nuôi mà..."

Sau khi Luru Diệp nhanh chóng nói hết, Khương Nhiên lại trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng, anh thản nhiên trả lời: "Anh cũng không nghĩ ra hình dạng khi mình làm cha, cũng không có ý niệm ấy."

Gần đây, anh chưa bao giờ ôn hòa nhã nhặn đến thế, Luru Diệp nhìn anh, tuy rằng anh không nói xin lỗi, nhưng trong mắt toàn là sự áy náy: "Nhưng em chắc chắn sẽ là người mẹ tốt."

Luru Diệp chủ động ngồi lên chân anh, cô xoa xoa tóc anh, giống như đang dỗ dành chú cún Edgar.

Nếu cún Edgar vẫn chưa nói được sau khi được chủ dạy hai lần, chú sẽ lui vào trong góc, vùi đầu dưới móng vuốt không đi ra, mỗi lần đều cần cô vừa dỗ vừa trấn an mãi, chú ta mới phẫn chí trở lại.

Luru Diệp thực sự cho rằng Khương Nhiên bây giờ chính là cún Edgar cỡ lớn, xem ra người quá nóng nảy cũng không tốt, vừa suy sụp đã không chịu được.

Trước cô hay trực tiếp gọi thẳng tên Khương Nhiên, giờ, Luru Diệp lại e lệ gọi anh một tiếng: "Nhiên Nhiên."

Chỉ là nghĩ thế nào thì cái tên này cũng có hơi nữ tính chút xíu, hơn nữa rất không hợp với anh.

Nhưng Luru Diệp vẫn quyết định gọi anh như thế.

Sau khi nghe thấy tên gọi kia, Khương Nhiên, vẻ mặt có hơi đờ ra một chút, nhưng anh vẫn không nói gì.

Luru Diệp thấy anh không có ý phản đối, thì tiếp tục vuốt tóc anh, rồi cúi đầu dịu dàng nhìn anh.

Đôi môi họ lại thân mật cọ xát.

Anh hé miệng, liếm hút đầu lưỡi của cô.

"Thật ra cả hai chúng ta đều không hợp làm bố mẹ." Luru Diệp giải thích: "Em cũng không có cảm giác làm mẹ, cho nên em nghĩ không có cũng là chuyện tốt, nếu chúng ta làm bố mẹ mà không có trách nhiệm với con, chỉ vì chủng tộc của thế giới mà cưỡng ép đưa đứa bé đến thế giới này là sai, chúng ta cứ thế này rất tốt... Chỉ cần có anh bên cạnh, đôi mình sống trong thế giới của hai người đã tốt lắm rồi..."

Ngay lúc ấy, trên vách tường cạnh bàn đột nhiên xuất hiện nhắc nhở có điện thoại, Luru Diệp nhanh chân tới nghe thì thấy Quan Chi ở đầu bên kia nói: "Điện hạ, sắp đến thời gian xuất phát rồi ạ, kế hoạch còn tiến hành không ạ?"

Hiển nhiên Quan Chi thấy hai người ở suốt trong Hạ cung một ngày một đêm còn chưa ra, trừ bỏ gọi người tới đưa cơm, cũng không thấy có gì khác, cho nên Quan Chi tận tụy với công việc cũng hơi bất ngờ, nhưng thấy lịch trình không thể thay đổi mới gọi điện thoại tới.

Luru Diệp lấp bắp kinh hãi, cô còn chưa chuẩn bị gì mà, thế mà đã đến hạn, trời ạ!!

Cô vội vàng xuống giường.

Khương Nhiên giữ tay cô, hiển nhiên là không muốn cô đi.

Nhưng chẳng còn mấy là đến giờ hẹn, cô còn chưa chọn được quần áo ra cửa đấy, đây không phải muốn mạng cô à.

Luru Diệp lấy tấm thảm bọc người lại, cơ thể nửa trần nhảy dựng chạy tới tủ quần áo, hôm kia bọn họ kịch liệt quá mức, Khương Nhiên cũng không chịu cởi khuy mà xé thẳng luôn, cho nên bây giờ cô phải tìm đồ để mặc đã.

Cô vội vàng rửa mặt chải đầu, đợi đến khi đã xong kha khá, cô mới tới trước mặt Khương Nhiên.

Anh vẫn còn nằm trên giường, da thịt nam tính lộ ra ngoài đầy sức quyến rũ, tuy rằng chỉ thấy một cái lưng, nhưng bộ dáng này thật sự trên cả gọi cảm.

Cô không kim được hôn lên lưng anh từ phía sau.

Khương Nhiên nâng người dậy, nhanh chóng vòng tay ra sau gáy, tặng cô một nụ hôn triền miên.

Trán cô và trán anh chạm vào nhau, cô không nhịn được thì thầm: "Có muốn đi với em không?"

Cô phải đi những mấy ngày đấy...

Khương Nhiên tỏ ra suy nghĩ, nhưng rất nhanh anh lắc đầu đáp: "Anh còn rất nhiều chuyện phải xử lí."

Sau đó, anh nheo mắt lại, "Suy cho cùng, anh vẫn thấy là lạ ở chỗ nào đấy, mấy ngày trước bọn Sở Linh vừa đưa báo cáo tập hợp lên, anh còn chưa kịp xem, giờ xử lí trước đã, chờ bao giờ em về, anh tranh thủ làm xong, sau đó đưa em đi nghỉ phép, nhé?"

Lưu Diệp không hiểu mấy việc này, cô "ừm" một tiếng rồi dặn dò: "Anh bận chuyện gì thì bận, nhưng tuyệt đối phải ăn cơm đúng giờ, đừng quên gọi điện thoại cho em đây... Em sẽ rất nhớ anh..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 70

Edit: rinnina

Beta: Phong_Nguyệt

Lưu Diệp vội vội vàng vàng như chạy nạn, mặc quần áo xong, cầm chắc đồ, chờ đến lúc chạy ra ngoài, đoàn xe của bọn Quan Chi đã chuẩn bị xong.

Cảnh tượng đương nhiên rất hoành tráng, nhưng chỉ đơn thuần đi nước ngoài, cho nên công tác bảo vệ cũng không nhiều, ngược lại lần này nhân viên phiên dịch cho hoạt động ngoại giao có rất nhiều, còn vội vàng mang theo một ít đồ.

Lưu Diệp chú ý tới mấy người ở tổ y tế cũng ở trên đoàn xe.

Nhưng vừa nhìn thấy Quan Chi, mặt của Lưu Diệp không biết tại sao đỏ lên, cô cũng không biết những người đó có nhớ mấy chuyện kia hay không, tỷ như thủ lĩnh của mình vì cái gì bị nhốt cùng với cô ở Hạ Cung một ngày một đêm.

Hai người đến tốt cùng làm cái gì.

Lúc đi ra vì sợ lộ ra dấu vết, cô còn cố ý chọn quần áo cao cổ, đúng là muốn che giấu vết hôn, cánh tay cũng không dám lộ ra.

Cuối cùng Lưu Diệp cùng đi với Quan Chi, đi vào trong xe.

Lần này trong đám người ra ngoài còn có Tiểu Điền Thất nữa.

Bởi vì dáng dấp của Tiểu Điền Thất rất giống với người tây Liên Bang kia, hơn nữa Tiểu Điền Thất nghiên cứu rất nhiều thứ, cũng quen thuộc tình hình của tây Liên Bang, cho nên lần này xác định đi nước ngoài thì Lưu Diệp cố ý chọn thêm Tiểu Điền Thất, còn Mậu Ngạn Ba thì dạy quá nhiều, lúc xếp ghế, nghe nói tăng thêm một đứa trẻ xuất thân khu người nghèo, dám xếp Tiểu Điền Thất ra sau cùng đoàn xe.

Cho nên sau khi Lưu Diệp lên xe, trừ tài xế ra cũng chỉ có một mình cô ngồi ở phía sau xe này.

Kết quả cô tức giận thở hổn hển vừa mới ngồi vững vàng, chỉ nghe thấy tai nghe vang lên mấy tiếng, cô còn tưởng rằng là có tình huống gì, chờ nhận xong thì cô nghe thấy giọng của Khương Nhiên.

Khương Nhiên đại khái còn chưa dậy, giọng nói khàn khàn trầm thấp, chỉ là nghe vào tai không ngờ cũng có từ tính, nghĩ nghĩ, Lưu Diệp liền tưởng tới, hai người trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh có làm mấy động tác thân mật.

Lưu Diệp cũng rất tự nhiên kêu một tiếng: "Nhiên Nhiên."

Quan Chi còn chưa đóng cửa cô cái cửa xe, chờ sau khi Lưu Diệp nhận điện thoại xong.

Ánh mắt của Lưu Diệp liếc xéo người ngồi ở bên cạnh mình, như bị sét đánh trúng, cả người cũng cứng lại.

Hơn nữa sau đó nét mặt Quan Chi nhìn cô giống như nhìn quái vật, giương mắt mà nhìn, đáng vẻ bị cô dọa sợ.

Lưu Diệp cũng rất xấu hổ, bởi vì dù có yêu nhau, nhưng cô cũng cảm thấy gọi Khương là Nhiên Nhiên vô cùng kì lạ.

Cái tên kia luôn luôn có liên hệ với kẻ cuồng chiến tranh phần tử Đại Vương hiếu chiến kinh khủng kia. Nhiên Nhiên. Xưng hô này giống như tên con mèo nhỏ con chó nhỏ vậy, mặc dù rất thường gặp giữa người yêu.

Gọi Khương Nhiên như vậy, luôn cảm thấy chẳng ra sao cả.

Lưu Diệp lúng túng, đoán chừng mới vừa rồi mình đã đánh nát hình tượng thủ lĩnh thần thánh trong suy nghĩ của Quan Chi.

Cô cũng chẳng dám nhìn nét mặt Quan Chi, nhanh chóng xoay mặt đi, nhỏ giọng hỏi: "Em lập tức lên đường, anh có muốn nói gì nữa không?"

Khương Nhiên dừng lại chốc lát mới nói: "Nói lại lời em nói trong phòng khách quốc hội, lặp lại lần nữa cho tôi nghe."

Trong phòng khách quốc hội?

Lần này Lưu Diệp buồn bực, lời gì trong phòng quốc hội, gần đây cô ở chỗ đó hơi nhiều, hôm nay khiển trách cái này ngày mai chỉ trích cái kia, cô nỗ lực nhớ một chút mới nói: "Anh nói là phúc lợi ngành người gây gỗ hả, nói bọn họ là ăn cơm khô, làm chuyện còn không nhiều bằng chó?"

"Trước cái đó." Khương Nhiên nhắc nhở cô: "Là về tôi đấy."

Lúc này Lưu Diệp mới chợt nhớ tới, mẹ nó!

Lời ấy là sao?

Làm sao anh biết!

Cô ở trong phòng quốc hội nói cái gì mà người đàn ông duy nhất tôi yêu là chồng tôi!

Cái này.

Đầu óc Lưu Diệp chuyển cũng nhanh, rất nhanh cô đã hiểu, hơn phân nửa là mình làm thức ăn khiến Khương Nhiên bứt giận, quyết định tha thứ cho cô, sau đó khi xử lý những chuyện công vụ này, người có địa vị như anh, mỗi chuyện đã xảy ra trong phòng quốc hội còn có quyết nghị đều có người đặc biệt sửa sang lại mang cho anh xem qua.

Hơn phân nửa Khương Nhiên là biết mình nói những lời đó trước mặt mọi người.

Sau đó lúc anh về Hạ cung, cùng cô. Làm một ngày một đêm nha.

Lưu Diệp rất xấu hổ, nói như vậy một lần thì dễ, giờ Khương Nhiên bảo cô lặp lại một lần ngay trước mặt, cô vừa nghĩ cũng cảm thấy đỏ mặt, hơn nữa Quan Chi đang ở cửa xe bên kia.

Cô càng thêm xấu hổ tới cực điểm, cô cũng cố ý trả lời: "A, anh nói là chuyện em mắng bộ giao thông ư, là do bọn họ làm việc không tốt, nào có làm chuyện như vậy, đúng không, anh xem xây dựng khu nhà giàu tốt như vậy, hết lần tới lần khác xây dựng đường xá cho khu người nghèo lại như bị chó cắn."

Khương Nhiên im lặng không tiếp lời.

Trong lòng Lưu Diệp cảm thấy hoang mang, bây giờ cô sợ Khương Nhiên quá nhạy cảm, vừa thấy Khương Nhiên không nói lời nào, cô lập tức nóng nảy, nhanh chóng nói: "Này, anh không có tức giận chứ, em đùa với anh thôi."

Sau đó rất nhanh cô đã nghe thấy tiếng cười của Khương Nhiên, Lưu Diệp cong môi, người này là cố ý sao?

Cô cũng cười, nói vào điện thoại: "Bây giờ em không muốn nói đấy. Nhiên Nhiên."

Cô cúi đầu, tưởng tượng nét mặt của Khương Nhiên, cố nén cười: "Chờ em trở lại sẽ nói, được không, em muốn nói trước mặt anh."

Cô nghĩ về mặt của anh, muốn biết lúc anh nghe thấy những lời đó sẽ có vẻ mặt gì.

"Tốt, tôi chờ em." Khương Nhiên nói xong, hai người lưu luyến không nỡ buông điện thoại xuống.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Diệp chợt cảm thấy trong lòng trống trải, rõ ràng còn chưa có rời khỏi Khương Nhiên nữa, nhưng trong lòng đã nhớ không thôi, cô chỉ có thể an ủi mình, chỉ có mấy ngày mà thôi, rất nhanh, đợi lúc về, Khương Nhiên còn nói sẽ dẫn cô đi nghỉ phép nữa. Đến lúc đó bọn họ có thể ở chung một chỗ như hình với bóng rồi.

Sau đó Luru Diệp đi cùng với bọn họ đến khu nhà giàu, đội ngũ của Mậu Ngạn Ba ở chỗ đó cũng chuẩn bị xong rồi.

Bọn họ còn phô trương hơn Quan Chi, nhân viên văn phòng tới còn nhiều hơn quân nhà họ Khurong.

Mậu Ngạn Ba ăn mặc chỉnh tề, một bộ đại biểu phái đoàn chính phủ.

Luru Diệp đã sớm biết đức hạnh thích việc lớn hám công to của Chính phủ Liên Bang, gặp lễ mừng thì vui như cắn thuốc, mấy chuyện mặt mày rạng rỡ này, nhưng với cái vẻ mặt này, thứ người như Mậu Ngạn Ba không có biểu hiện gì mới là lạ chứ.

Cô cũng ngồi yên trong xe không đi ra ngoài.

Đoàn xe xuất phát rất nhanh, trên đường đi Liên Minh phía Tây, đoàn xe chạy rất nhanh, đây đã là lần thứ hai Luru Diệp đi qua Sơn Mạch Lạc Nhật rồi.

Lần trước tâm trạng của cô bất an, dưới tình huống lúng ta lúng túng với Khurong Nhiên, nhưng lúc này thì khác, mặc dù một mình một người ngồi trong xe, nhưng tâm trạng của cô rất tốt.

Chỉ là lúc đoàn xe đi ba phần hai lộ trình, bỗng nhiên Luru Diệp nhận được điện thoại của Khurong Nhiên, Luru Diệp vừa nhìn cuộc gọi đến tên họ đều hiển thị, trên mặt của cô lập tức tràn ra nụ cười, tên Khurong Nhiên này, mình chỉ nhắc một câu gọi điện thoại nha, anh đã gấp gáp không yên, trước kia cũng chưa từng thấy anh dính mình như vậy.

Cô đang muốn ngọt ngào nghe điện thoại, kết quả là nhìn thấy động tĩnh bên ngoài không đúng lắm.

Đoàn xe đã sớm ngừng lại, cô xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thì thấy bên ngoài có chút hỗn loạn, không biết đang chạy cái gì, Quan Chi thì không ngừng chỉ huy người trong đội xe.

Ngay cả những người của Chính phủ Liên Bang cũng đang bận rộn làm cái gì đó, Mậu Ngạn Ba vội vã gọi điện thoại, nhưng không biết là tín hiệu không tốt hay là thế nào, cô không ngừng nghe Mậu Ngạn Ba kêu này nọ với đầu bên kia điện thoại.

Luru Diệp cũng vội vàng ấn phím, chuẩn bị nghe điện thoại của Khurong Nhiên, nhưng cô chỉ nghe Khurong Nhiên nói một chữ Diệp, thì điện thoại bị cắt đứt, chỉ còn lại tiếng động sột sọat.

Luru Diệp cảm thấy có chuyện không ổn liền đứng dậy.

Cô cúi đầu kiểm tra máy truyền tin, chỉ thấy trên đó không có hiển thị tín hiệu nào cả, việc này quá bất thường!!

Ở cái loại địa phương này bình thường sẽ không xảy ra chuyện, huống chi cô và Khurong Nhiên liên lạc bằng đường truyền riêng!!

Tín hiệu không tốt là chuyện không thể nào, trừ phi là có cái gì cố ý cắt đứt liên lạc giữa bọn họ, ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Luru Diệp lập tức cảm thấy khả trương.

Hơn nữa Quan Chi ở bên ngoài chợt ngẩng đầu lên, thời điểm nhìn lên bầu trời vẻ mặt rõ ràng thay đổi.

Luru Diệp theo bản năng nhìn theo ánh mắt của Quan Chi, sau đó Luru Diệp nhìn thấy trên bầu trời có một đội máy bay chiến đấu.

Lúc cô muốn xuống xe nhìn cho kỹ, lập tức cô cảm thấy có chỗ không đúng, hình dáng những máy bay chiến đấu cũng không phải dạng cô thường gặp, hơn nữa màu sắc cũng không giống

Hơn nữa vào lúc cô kinh ngạc, tình thế hoàn toàn đã thay đổi.

Ở gần Sơn Mạch Lạc Nhật, khi đội xe của bọn họ đến gần chợt xuất hiện rất nhiều người mang theo bom nguyên tử.

Những người đó mai phục ở trên đỉnh núi cao hơn bọn họ, hơn nữa những người đó có quá nhiều.

Lúc Luru Diệp từ trong xe nhìn ra phía ngoài, như thấy hàng đội ngũ rất đông, hơn nữa cô còn thấy trong tay những người kia cầm các loại vũ khí khác nhau, vũ khí cỡ lớn trực tiếp đặt cách chỗ bọn họ không xa.

Trên vị trí địa lý, Luru Diệp nhìn thấy đội xe của bọn họ hoàn toàn bị đối phương bao vây từ trên cao.

Hơn nữa những người bao vây bọn họ, hiển nhiên đang tính toán chiêu hàng(khuyến giải) bọn họ, liên tục không ngừng có cái loa kêu cái gì không nên chống cự, cẩn thận ngộ thương(lỡ tay làm bị thương).

Cô ở trong xe nghe không rõ lắm, nhưng rõ ràng Quan Chi nổi giận, anh ta đang cố gắng chỉ huy người đi qua đối đáp, nhưng người bên Mậu Ngạn Ba hiển nhiên đang dao động.

Rõ ràng Quân nhà họ Khurong được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, nhưng xen lẫn trong người của Chính phủ Liên Bang, như sói bị dê kéo chân lại vậy, không ngừng có người bên Chính phủ Liên Bang kể lại.

Tình cảnh bên ngoài vô cùng hỗn loạn, mắt thấy chiến sự sẽ hết sức căng thẳng.

Lưu Diệp cũng không thể ở lại trên xe được nữa, cô không chút do dự mở cửa xe ra, bên ngoài gió thật to, đều là gió lốc, cô mới ra tới đã bị gió thổi rối tóc.

Cô nỗ lực đè tóc của mình xuống, bọn Quan Chi đang ở bên cạnh xe của cô.

Cô nhìn sắc mặt trắng bệch của Quan Chi, còn có Mậu Ngạn Ba đang nghiêm mặt, chân của cô cũng hơi mềm ra.

Trong xe nhìn thì còn cách cả tầng cửa kính, lúc này đi ra, nhìn bốn phía vòng vây, nghe tiếng máy bay chiến đấu gào thét trên đỉnh đầu, cảm giác rung động hơn nhiều.

Cô cố gắng trấn tĩnh mình, cô học dáng vẻ của Khương Nhiên, Khương Nhiên thích cái loại tình cảnh giương cung bạt kiếm này, không để ý chút nào vẫn làm việc nói chuyện bình thường.

Chỉ là năng lực bình tĩnh thật là trời sinh, tay của cô không ngừng run rẩy.

Cô chỉ có thể không ngừng báo cho mình, không thể loạn, không thể sợ, ở đây có nhiều người như vậy mà, nói một câu không đúng, vừa không kịp phản ứng sẽ thương vong rất lớn, cô nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo!!

Xem thế là đủ rõ ràng rồi là muốn tử chiến tới cùng, lúc cô đi qua, Quan Chi đã móc súng lục ra.

Cô nhìn thấy Quân nhà họ Khương đang chuẩn bị.

Thật ra thì bọn họ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, hơn nữa đầu óc Quan Chi rất rõ ràng, anh vẫn ở bên cạnh xe của cô, thấy cô ra ngoài, Quan Chi lập tức nói với cô: "Điện hạ, xin ngài trở về, có ngài ở chỗ này, bọn họ không dám dùng vũ khí hạng nặng."

Lưu Diệp lại cảm thấy không đơn giản như vậy, nếu đối phương dám bao quanh bọn họ, chắc chắn sẽ không chỉ làm chuyện đơn giản như vậy, đối phương hẳn đã cân nhắc việc này.

Cô ngẩng đầu nhìn những người trên đỉnh đầu, thật là quý dị, khi bọn họ chuẩn bị vũ khí những người đó không có bất kỳ động tác gì, bộ dáng kia khiến bọn Quan Chi cũng hồ đồ.

Sau một hồi yên tĩnh kì lạ, dần dần Lưu Diệp cũng biết vì sao những người đó thờ ơ rồi lại thờ ơ rồi, bởi vì cô ngồi thấy trong không gian có hương vị ngọt ngào.

Gió.

Cuối cùng Lưu Diệp cũng hiểu, chỗ bọn họ đang đứng là chỗ gió tụ tập.

Quan Chi cũng nhận ra có chỗ không đúng, anh ngạc nhiên mở to hai mắt, nhưng không kịp lên tiếng nhắc nhở Lưu Diệp, anh đã té xuống.

Sau đó Lưu Diệp đã nhìn thấy những người bên cạnh một người tiếp một người té xuống.

Rất nhanh cô cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, như bị người đánh thuốc mê vậy, chân mềm nhũn cô cũng hôn mê theo.

Mơ mơ màng màng chờ lúc Lưu Diệp tỉnh lại lần nữa, đã nhìn thấy mình ở trên xe rồi, trong lúc này cô thậm chí cảm thấy hẳn là mình ngủ mơ thấy một con ác mộng, tại sao cô lại bị phục kích trong Sơn Mạch Lạc Nhật chứ, hơn phân nửa là thấy ác mộng.

Nhưng rất nhanh cô cũng biết tất cả đều không phải là mơ, cô mở mắt ra, cô ngẩng đầu lên, đồng thời cũng nhìn thấy tình cảnh ngoài xe.

Lúc này xe đã rời khỏi Sơn Mạch Lạc Nhật, chỗ bọn họ đang ở Lưu Diệp cũng không biết, chỉ cảm thấy hoàn cảnh chung quanh rất lạ, khắp nơi đều là lá khô còn có cỏ khô.

Cảnh sắc quá mức tiêu điều, hơn nữa hai bên xe cô có vô số người.

Những người kia có binh lính có tù binh.

Có mấy khuôn mặt tù binh cô rất quen thuộc, có người của Quân nhà họ Khương, có người của Mậu Ngạn Ba, bọn họ bị trói chặt, dùng một loại còng tay đặc chế còng đôi tay ở sau lưng, trừ những thứ này ra còn có binh lính trái phải trông coi bọn họ.

Đội cô tìm được Quan Chi ở trong đội ngũ, chỉ thấy người của Liên Bang phía Tây quá xem trọng Quan Chi rồi, chỉ một mình Quan Chi mà bên cạnh có ba bốn người đang trông coi anh, hơn nữa Quan Chi trừ đôi tay bị còng, ngay cả dưới chân cũng cũng bị còng, nhưng những người này vẫn không ngừng giáo huấn Quan Chi, không ngừng dậm đá lên người anh.

Lưu Diệp có một chút nôn nóng, cô cố gắng đi mở cửa xe, cô vốn tưởng rằng xe nhất định bị khóa chặt, kết quả cô chỉ đẩy một cái cửa tự nhiên mở ra, cô cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng nhảy ra ngoài, chạy tới chỗ những người đánh Quan Chi hô: "Các người mau dừng tay!"

Giọng nói của cô có điểm đặc biệt, cứ một tiếng như vậy, những người đang đánh đá Quan Chi lập tức dừng lại, đội ngũ giống như bị ấn nút dừng lại

vậy, tất cả mọi người nhìn cô.

Lưu Diệp vội vàng đi tới bên cạnh Quan Chi, Quan Chi cũng thấy cô.

Lưu Diệp đang muốn nói gì đó, lại thấy ánh mắt Quan Chi dò hỏi người cô, nhìn sang bên kia, cô vội vàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy "Tộc trưởng" Phi Nhi Đặc từng tiếp đãi mình trước kia đang đi tới chỗ cô.

Đối phương vẫn là đáng vẻ dễ tính vô hại kia.

Nhìn thấy cô, khom người chào thật sâu, trên mặt áy náy nói: "Ngượng quá đi, Điện hạ, vì mời ngài tới mà dùng chút thủ đoạn không tốt, nhưng xin ngài tin tưởng thành ý của chúng tôi."

Lưu Diệp ngây ngẩn cả người, cô chưa từng gặp qua người có da mặt dày như vậy.

Cô đang suy nghĩ trả lời thế nào, thì nghe đội ngũ phía sau chợt truyền đến tiếng cười.

Cô nhìn theo tiếng, chỉ thấy có mấy binh lính của Liên Bang phía Tây đang cười nhạo Mậu Ngạn Ba, trên tay những binh lính kia còn giống như đang đọc thứ gì, hơn nữa tiếng đọc không ngừng gia tăng, càng ngày có càng nhiều người nở nụ cười.

Mà Mậu Ngạn Ba luôn luôn nhảy bén giống như bị cái gì đã kích, cũng không biết đáp lại.

Lưu Diệp cũng rất buồn bực, cô không biết, thì ra lúc Mậu Ngạn Ba bị soát người, bị tìm ra một quyển sách, những người lính kia cũng không biết bốn sắc thanh niên văn nghệ của anh ta, thấy đồ kia cất giữ thật tốt, lại giấu chỗ bí mật như vậy, còn tưởng rằng tài liệu chính phủ cơ mật đấy.

Chờ sau khi mở ra, đã nhìn thấy mấy thứ không tầm thường.

Lúc này chờ Lưu Diệp đi tới, thì nghe người đọc sách còn đang đọc: "Đôi môi cô gái ẩm áp, thân thể mềm mại, như có chứa ma lực. Bọn họ đến gần nhau, cái hùng vĩ của anh đã dựng thẳng, đó là tượng trưng cho sức mạnh và sắc đẹp của đàn ông, là điểm chống đỡ thế giới này. Sau đó anh dùng lực mở hai chân cô ra, ở nơi thần thánh đó, có chỗ làm cho người ta say mê, anh cố gắng đi tách chỗ tốt đẹp nhất của cô ra, nơi đó là tồn tại vĩ đại nhất suy trì sinh mạng. Khi hùng vĩ của người đàn ông tiến vào khởi nguồn của sự sống."

Nếu như ghê tởm có thể giết người, Lưu Diệp đoán chừng mình đã bị nổ đầu.

Cô còn tưởng rằng có chuyện gì đấy.

Hừ hừ!

Thì ra là Văn Thanh(Văn tự) bị lộ ra!!

Trước đây thật lâu cô từng có nói chuyện với Mậu Ngạn Ba, bị bọn Sở Linh vọt tới thúc ép.

Đại khái là số mạng thôi.

Ai.

Mậu Ngạn Ba viết rất buồn nôn, chỉ là nhìn anh bị người ta châm biếm như vậy cũng rất đáng thương.

Nhất là những người đó vừa cười vừa làm nhục anh, mặc dù anh rất ít cười, chỉ là trường hợp không đúng, người cũng không đúng, hiển nhiên lực sát thương cũng quá lớn.

Lúc này, Lưu Diệp cũng không chút do dự nói ra: "Này, các người thật là quá đáng mà."

Nói xong cô đi qua, một cái đã đoạt quyển vở đó từ trong tay binh lính của Liên Minh phía Tây.

Sau đó cô nhìn thấy quyển vở đó lại còn là viết tay!!

Ai! Thanh niên văn nghệ, dùng cái gì cứu vớt thẩm mỹ của anh đây!

Quyển vở này bị những người đó cầm một cách thô lỗ, có mấy tờ đều bị rách, Lưu Diệp cũng cẩn thận mở mấy tờ bị rách kia, cô tận lực để cho mình làm chuyện nghiêm túc một chút, tận lực có vẻ tôn trọng Mậu Ngạn Ba một chút, nhưng lúc mở mấy tờ này ra, vẫn là rất bất hạnh thấy được một chút Thiên Lôi Địa Mầu!

Cô kém chút bị rối loạn thần kinh rồi.

Thật vớ lờ!

Có thể viết đến buồn nôn như thế này tuyệt đối là thiên tài!

Sau đó cô im lặng đưa quyền vớ đó cho Mậu Ngạn Ba, thật ra cô cũng rất muốn nói với anh một câu, Mậu Ngạn Ba à!

Ngài vẫn là tiếp tục làm thơ đi

Chỉ là trường hợp không đúng, Lưu Diệp nhìn về mặt xám trắng của Mậu Ngạn Ba, hít sâu một cái, trái lương tâm nói: "Anh đừng để trong lòng, những người thô thiển không biết thương thức. Tôi...tôi có thể hiểu những từ ngữ kia, tuyệt đẹp rung động lòng người."

Lúc nói những lời đó, cô nôi da gà từ cánh tay đến cổ, thật may là có áo cao cổ che lại, cô nuốt ngụm nước miếng tiếp tục trấn an: "Đàn ông không biết thương thức những điều kia, mà tôi nghĩ, nhất định sẽ có phụ nữ thương thức tài nghệ của anh, anh chỉ cần vượt qua thời đại này thôi."

Lúc cô nói xong những lời đó, Lưu Diệp đã nhìn thấy sắc mặt xám trắng của Mậu Ngạn Ba, ánh mắt chột như bị thiêu đốt, bắt đầu kích động.

Lưu Diệp không hiểu lắm Văn Thanh là cái giống gì, nhưng cô đoán chừng từng người tựa như ma ám Văn Thanh từ sâu trong nội tâm, đại khái cũng là một đồ ngốc chờ đợi bị người khám phá thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 71

Edit: rinnina

Beta: nguyenthituyen

Sau khi Lưu Diệp làm xong những thứ kia, thì nghiêng đầu nhìn Tộc trưởng giả đó, lúc cô ở hội nghị đã sớm rèn luyện qua, mặc dù miệng mồm không có lạnh lẽo cho mấy, nhưng lúc quả măng người khác thì khí thế cũng không yếu chút nào cả.

Cô cũng hùng hồn nói: "Bây giờ những người này đã được trời lên, các người có cần dùng quyền cước đấm đá bọn họ hay không, hay là người của tây liên bang các người, dù đã bị trời, nhưng mà các người cũng không chọc nổi quân của nhà họ Khương!"

Lúc cô nói ra mấy lời như vậy, những người đó cũng không có trả lời, ngay cả Tộc trưởng giả đó cũng không lên tiếng.

Lưu Diệp cũng tức giận thờ hồn hên đi vào trong xe.

Ngược lại, là Mậu Ngạn Ba thừa dịp những người đó giương mắt nhìn, vội vàng cẩn thận cất quyền sách kia vào trong ngực, rồi anh ta đưa mắt nhìn Lưu Diệp lên xe, lúc xe Lưu Diệp chạy đi xa, anh ta còn lưu luyến không rời mà nhìn theo.

Lưu Diệp nói có hình có dạng, thật ra thì cô cũng vô cùng sợ, mặc dù đi vào trong xe rồi cô vẫn chú ý tình huống bên ngoài, ngộ nhỡ nếu có người nào bị đánh nữa, thì cô sẽ cố gắng đi ra ngoài giúp một tay.

Cũng may là những người tây liên minh kia cũng có chút nể mặt của cô, mặc dù cô cũng không biết mình có mặt mũi gì, thế nhưng những người tây liên minh kia không giống với đám Hải Tặc đã từng bắt cóc cô, tuy bắt cóc nhưng cũng có chút văn minh.

Từ lúc cô nổi giận, những binh lính tây liên minh kia cũng không dám động tay động chân đánh bọn Quan Chi nữa.

Đội ngũ trước đó, Lưu Diệp nhớ rất rõ ràng, ban đầu lúc cô viếng thăm ở Phi Nhĩ Đặc, nhưng mà chỗ này lại không giống với chỗ lúc trước.

Lối đi này rõ ràng là cho thấy đang đi vào trong dãy núi, hơn nữa lúc trước khi cô đi nước ngoài, kiến trúc xây nhà của gia tộc Phi Nhĩ Đặc rất lớn, nhưng mà nhà cửa ở nơi này đều rất thấp bé.

Hơn nữa không chỉ thấp bé mà những căn nhà này phần lớn là xây ở trong núi, lúc đầu còn có một đường có thể đi, chờ đến lúc sau con đường bắt đầu cong cong queo queo, quả thực giống như mê cung vậy.

Hơn nữa lúc Lưu Diệp ở trong xe, cô kiểm tra cơ thể của mình, thì cô phát hiện quần áo mình đều còn nguyên, duy chỉ có sợi dây chuyền của mình đã bị lấy đi từ lúc nào.

Cô vốn đang gửi hi vọng trên sợi dây chuyền của mình, cô nghĩ sợi dây chuyền Khương Nhiên cho cô đeo nhất định có chức năng định vị nghe lén.

Giờ lại phát hiện sợi dây chuyền sớm không còn, Lưu Diệp cũng có chút mất mát.

Hơn nữa trong lúc chờ đợi, Lưu Diệp cũng thấy thiếu thốn, trước thì không muốn thấy người khác chịu khổ, cho nên mới phát ra một chút nóng nảy, nhưng bây giờ vừa yên lặng xuống, cô lại càng nghĩ càng sợ.

Cũng không biết mình sẽ đối mặt với những gì, lúc cô đang ngồi suy nghĩ miên man như vậy thì cuối cùng xe lái vào một cửa chính.

Tòa nhà đó được xây sát vào núi, Lưu Diệp để ý đến bọn Quan Chi cũng bị bỏ lại bên ngoài, chỉ có cô đi theo tộc trưởng giả đó vào trong núi.

Hơn nữa đi vào chỗ sâu hơn, xe cũng không cách nào chạy tiếp.

Lưu Diệp được những người đó mời xuống xe, hình như chỗ này đã đào rỗng nửa ngọn núi mà xây lên, bốn bề đều có thiết bị chiếu sáng.

Hơn nữa người cũng ít hơn tưởng tượng của Lưu Diệp, trừ những binh lính ở ngoài cửa ra, Lưu Diệp đã cẩn thận chú ý cho đến lúc đi vào, giống như bốn phía cũng chỉ giữ lại mấy nhân viên vận chuyển bình thường thôi, binh lính canh chừng cô cũng chỉ có mấy người.

Tộc trưởng giả dẫn cô đi vào trong.

Trong lòng Lưu Diệp không ngừng đánh trống, không biết mình sẽ bị đưa đến nơi nào, chỗ này giống như hang chuột, đừng xem nó có nhiều chỗ rất lớn, nhưng càng đi vào thì không gian càng nhỏ, cho dù có thiết bị chiếu sáng, nhưng mờ mờ ảo ảo vẫn cảm thấy vô cùng u ám.

Cô không biết có phải mình bị vua chuột bắt đi làm vợ không.

Theo thông lệ mà nói, tình huống cô như thế không bị người ta thay phiên cường hiếp, đã là vô cùng may mắn.

Đi hơn 10' sau, cuối cùng bọn Lưu Diệp cũng đi tới đích.

Lưu Diệp vốn tưởng rằng đó là một nơi đặc biệt kinh khủng gì đang chờ đợi cô nên là lúc cửa vừa mở ra, Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc trong truyền thuyết kia sẽ dữ tợn đi ra, kéo lấy cô, sau đó không nói cái gì mà xé quần của cô ra, rồi ấy ấy với cô.

Kết quả sau khi cửa gỗ đơn giản kia được mở ra, đừng nói là người, sau khi Lưu Diệp đã nhìn thấy bên trong thì đừng nói là người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, ngay cả con chuột cũng không có.

Tộc trưởng giả đó cũng không đi theo vào, sau khi Lưu Diệp đi vào tìm một vòng, thì phát hiện ở trước mặt cô trừ một màn ảnh máy vi tính giống như đồ vật, thì cái gì cũng không có.

Cô đang buồn bực thì liền nhìn thấy màn ảnh đó chọt lóe, rất nhanh một giọng nói từ máy truyền ra.

Giọng nói kia rất kì lạ, giống như là ghép vậy.

"Ngài khỏe chứ."

Đối phương còn rất có lễ phép .

Lưu Diệp tìm một vòng trái phải, cuối cùng đặt tầm mắt của mình ở trên màn ảnh máy vi tính đó, đúng là đồ chơi này phát ra tiếng, rốt cuộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này có bao nhiêu thần bí mà lúc này cũng không chịu lộ diện?

Lưu Diệp hơi sững sờ.

Trong lúc cô ngây ngẩn, đối phương lại mở miệng nói chuyện tiếp, hơn nữa lời nói đó rất không được người khác ưa nói: "So với tưởng tượng của tôi thì ngài còn thua xa hơn rất nhiều, tôi cho là phụ nữ sẽ càng nhã nhặn một chút."

Mẹ nó!

Lưu Diệp không nhận được liếc mắt, vị này là anh em thất lạc bên ngoài của Khương Nhiên sao.

Sao phẩm hạnh của những kẻ này lại xấu đến như vậy, ban đầu Khương Nhiên cũng đã nói, cái gì mà người yêu lí tưởng của anh em còn tha xa hơn nhiều..., nhưng mà nói cũng nói tên Khương Nhiên kia cũng xxoo mình không ít chút nào.

Vị này cũng có đáng về đạo đức như thế, tất cả đều đã bắt mình tới, lại há mồm nói cách tưởng tượng của tôi một đoạn dài! !

Mẹ nó!

Tôi có cầu xin các người không? ! Là các người bắt tôi đến mà!

Lưu Diệp thật muốn trả lời anh ta một câu, biết vì sao không gặp được cô gái lý tưởng của anh không? !

Bởi vì Ngũ Hành của anh thiếu đức đó! !

Nhưng người ta chiếm ưu thế, Lưu Diệp cũng không dám lên tiếng, ngược lại đối phương làm như rất quan trọng, cũng không thấy có người, ngay cả giọng nói cũng do máy móc ghi lại, những lời đó vừa nói xong, thì rất nhanh trong đầu Lưu Diệp hiện lên một khuôn mặt đàn ông cứng nhắc khô khan.

"Nhưng vẫn phải xin ngài bầu bạn cùng với tôi, cùng tôi sinh ra người thừa kế tương lai của tây Liên Bang."

Lưu Diệp im lặng, mình cũng bị bắt tới đây rồi, người này nói mấy lời không cời quần này đúng là thái lắm.

Cô cũng không lên tiếng, đối phương cũng không nói gì khác, cảm giác hình như hai người đều có chút lúng túng.

Hơn nữa rất nhanh màn ảnh đó lại chợt lóe lên, sau đó thì không có tiếng nữa rồi.

Ngược lại tộc trưởng giả đó đi vào rất nhanh, cung kính mời cô ra ngoài.

Lưu Diệp thấy không được tự nhiên, không hiểu những người này thần thần bí bí rốt cuộc là muốn làm gì.

Dù là cô có bị cưỡng bạo, nhưng cũng đừng hù dọa cô như vậy được không! !

Lúc Lưu Diệp theo tộc trưởng giả đó trở về, cuối cùng thì không nhận được hỏi một câu: "Người mới vừa rồi là Tộc trưởng của các người ư, rốt cuộc anh ta muốn gì, muốn sinh con với tôi sao? Nhưng sao anh ta lại không lộ diện?"

Chẳng lẽ anh ta có bản lãnh lấy trình tiết của người ta ở ngoài ngàn dặm sao?

Không biết tộc trưởng giả kia từ khi sinh ra đã có khuôn mặt cười một mình hay chưa, lúc trả lời cô, tộc trưởng ấy lại áy náy cười một cái: "Rất xin lỗi, Điện hạ, Tộc trưởng đại nhân không thích có tiếp xúc thân thể với người khác, nếu cần mang thai, đại khái cần phải mượn bên ngoài trợ giúp, chỉ là xin ngài yên tâm, đã có chuyên gia phụ trách việc này, vào lúc thích hợp, sẽ tiến hành giải phẫu cho ngài."

Lưu Diệp ngửa đầu nhìn đỉnh đầu một chút, cho nên nói rừng lớn loại chim nào cũng có.

Cô cho là mình đã gặp được vô số điều kì diệu, nhưng đến lúc này, còn có một kiểu trải nghiệm mới vô cùng phong phú như vậy, thật vờ lờ!

Tội phạm bất cóc không thích tiếp xúc thân thể kia! ! !

Muốn dùng thủ đoạn khoa học để cho cô mang thai! !

Cô cũng không biết mình nên dùng về mặt gì để đối diện với chuyện này, là nên may mắn mình sẽ không bị cưỡng bức, hay là nên ghê tởm việc mang thai như vậy.

Chỉ là cô đã là thịt trên thớt người ta, cô cũng không muốn phản kháng quá nhiều.

Năm đó lúc cô bị Khương Nhiên nhốt, tinh thần không chỉ bị sa sút, lại vì không muốn Khương Nhiên tổn thương, cô còn nỗ lực lấy lòng Khương Nhiên đấy.

Cảm giác kia giống như trào lên cơn ma vậy.

Như bây giờ Lưu Diệp cũng cảm thấy mình mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất không trào lên cơn ma nữa.

Việc khiến Lưu Diệp không hiểu là, tộc trưởng giả cũng không trực tiếp đưa cô đi ra bên ngoài gặp bọn Quan Chi, cũng không đưa cô đi nhốt riêng, mà là đưa cô đi đến một chỗ giống như phòng điều khiển trung ương.

Ở đó, Lưu Diệp nhìn thấy vô số màn ảnh hiện lên con số, còn có một chút hình ảnh.

Thậm chí còn các đồng hồ đo chuyên môn bắt tín tức TV.

Cô tò mò đi tới thì nhìn thấy có một góc đặc biệt đang phát những tín tức kia, mà ở dưới bàn điều khiển có nhân viên chuyên môn làm việc, căn cứ vào tín tức mà phân tích ghi chép.

Lúc này cả truyền thông như nổ tung, vô số ký giả người chủ trì đều loạn xạ ngẫu thông báo lung tung, cái gì theo tín tức đáng tin, nữ vương điện hạ ở Lạc Nhật Sơn Mạch bị phục kích.

Cái gì nghe nói sự kiện lần này là bày kế tì mi.

Cái gì nghe nói tây liên minh đã bày tỏ sự khiếp sợ.

Cái gì nghe nói sự kiện lần này không liên quan Hải tặc Lưu Ly Hải, bởi vì Hải Tặc đã bị tiêu diệt.

Tất cả báo cáo đều là không có dinh dưỡng. Ở góc độ Lưu Diệp mà nói, chỉ là một đám con ruồi ong ong la hoảng mà thôi.

Hơn nữa hiện tại Lưu Diệp chỉ quan tâm đến một người, cô chỉ muốn biết lúc Khương Nhiên biết chuyện này thì sẽ có tâm trạng gì.

Anh sẽ rất lo lắng đúng không?

Quả nhiên xen lẫn trong đồng tín tức có một người phát ngôn của Quân của nhà họ Khương, người họ mạc quân phục Quân của nhà họ Khương, anh ta

nhìn ông kính với một sắc mặt rất nặng nề, phát biểu: "Dù đối phương là ai, có mục đích gì, phe ta đều quyết liệt yêu cầu đối phương có thể khắc chế hành vi của mình, không cần làm ra bất cứ hành động gì tổn thương đến con tin, phe ta bằng lòng tiến hành đàm phán với đối phương. . . ."

Lưu Diệp không cách nào nhìn thấy nét mặt Khương Nhiên, nhưng lòng của cô vẫn không tự chủ được thất lại, Khương Nhiên đang yếu thế sao?

Cô nghĩ đến những lời đó trước khi chia lìa của mình và Khương Nhiên, còn có hành động thân mật đêm đó của bọn họ.

Lúc cô suy nghĩ lung tung những điều kia, tộc trưởng già cầm một món đồ đưa cho cô.

Lưu Diệp buồn bực lấy qua, chỉ thấy đó là phần viết bản thảo diễn giải ngay ngắn nắn nót, chỉ nhìn sơ qua, sắc mặt Lưu Diệp lập tức thay đổi.

Cô nghiêm mặt nhìn tộc trưởng già.

Người nọ cười nhẹ nói: "Đây là một ít công việc ngài cần làm, xin Điện hạ cần nói tốt cho chúng tôi trên bàn đàm phán một lát, nếu như không thể, đại khái những người đi theo ngài sẽ phải chịu khổ."

Lúc nói chuyện, Lưu Diệp đã nhìn thấy thanh niên văn nghệ Mậu Ngạn Ba bị trói chéo tay đi ra.

Tất nhiên Mậu Ngạn Ba cũng thấy cô, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Trong nháy mắt Lưu Diệp liền thờ phào nhẹ nhõm, may mắn không phải bọn Quan Chi, lần này cô yên tâm hơn nhiều.

Cũng trong nháy mắt đó mà Mậu Ngạn Ba sinh ra một hiểu lầm xinh đẹp, lúc Lưu Diệp thấy anh rõ ràng đã xúc động, sau đó cô lại lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm rất nhanh, là bởi vì nhìn thấy anh ta bình yên vô sự cho cô nên yên lòng sao?

Ánh mắt của anh ta biến thành nóng bỏng.

Lưu Diệp cũng không biết thanh niên văn nghệ đã như bị mê hoặc mà ngổn ngang trong gió rồi, trong lòng cô chỉ nghĩ đến những việc khác, ở trong lòng không ngừng suy nghĩ, hơn phân nửa những người này đều nhìn thấy cô nhìn nhìn bảo vệ Mậu Ngạn Ba, mới quyết định lấy Mậu Ngạn Ba tới uy hiếp cô trước.

Mặc dù Mậu Ngạn Ba bị đánh mấy cái, cô cũng không đau lòng, chỉ là vì để tránh đánh Mậu Ngạn Ba xong lại kéo Quan Chi đến đánh, cô cũng chỉ do dự một chút, nói rất nhanh: "Được rồi, tôi sẽ tận lực làm theo."

Những người của tây liên bang kia vừa thấy Lưu Diệp chịu phối hợp nên đã đưa cô tới trước một màn ảnh rất nhanh.

Cái màn ảnh này cũng không giống với những cái trước, chỉ mặt ngoài lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn là hình cung, vị trí cũng cao hơn một chút.

Người cô không cao, lúc nhìn thấy hình ảnh bên trong thì cô ngẩng đầu lên.

Rất nhanh điện thoại video đã được kết nối.

Không lâu thì đã kết nối được với Khương Nhiên, rất nhanh hình ảnh của anh xuất hiện ở trước mặt cô.

Hình ảnh lớn hơn người thật gấp mấy lần, dù biểu lộ bất kì hành động gì cũng sẽ bị phóng lớn lên, cô cho là lúc gặp mặt, nhất định là Khương Nhiên sẽ vô cùng kích động.

Nhưng lúc này cô nhìn thấy là Khương Nhiên không có một vẻ mặt gì.

Đúng! Từ trước tới nay Khương Nhiên luôn là người tỉnh táo!

Càng gặp vấn đề, Khương Nhiên càng tỉnh táo đáng sợ!

Cô phải học tập anh!

Lưu Diệp hít sâu một cái, rồi tự nói với mình phải tỉnh táo lại, nhưng đôi mắt cô vẫn đỏ lên, giọng nói cũng nghẹn ngào.

"Khương Nhiên. . . ." Cô hô một tiếng, sau đó cô cúi đầu nhìn qua tờ giấy đưa ra điều kiện trên, cô không biết nên mở miệng làm sao.

Ngược lại là tộc trưởng già đó mỉm cười nở miệng, mặt khiêm nhường nói với Khương Nhiên: "Thần vương điện hạ, lần này thật sự là đường đột, đây tất cả đều là bởi vì Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc rất yêu mến nữ vương điện hạ, hi vọng có thể cùng Thần vương điện hạ trở thành vương phu. . . . Nhưng chuyện đã như thế, tây liên minh chúng tôi rất muốn được Thần vương điện hạ đồng ý, nếu như có thể cùng nhau phát biểu thông báo, đó là tốt nhất. . . . Dĩ nhiên ngài vẫn là vương phu thứ nhất của nữ vương điện hạ như cũ."

Tộc trưởng già nói xong, thì dùng ánh mắt ra hiệu cho Lưu Diệp.

Lưu Diệp hít sâu một cái, mặc dù đối phương lấy Mậu Ngạn Ba uy hiếp cô, nhưng cô lại biết, những người này muốn để cho cô nói với Khương Nhiên, giống như thêm dầu vào lửa, cô tiếp xúc với Khương Nhiên lâu như vậy, sao lại chịu uy hiếp của những người này?

Lưu Diệp cũng không dựa theo nội dung của tờ giấy kia, mà là dè dặt nói: "Bọn Quan Chi cũng đang bị nhốt đây."

Tộc trưởng giả ho khan một tiếng rất nhanh.

Lưu Diệp biết đó là đang cảnh cáo cô.

Ánh mắt của cô hồng hồng, dừng lại một lúc lâu mới tiếp tục nói: "Một lát tôi sẽ phát biểu thanh minh."

Điều kiện trên tờ giấy kia rất nhiều, nhưng kết lại một câu là chỉ câu xin hãy phối hợp.

Nhưng mấy chữ đơn giản kia chỉ dừng ở bên khóe miệng, cô cũng không có cách nào nói ra được.

Môi của cô giật giật, nhưng ngay cả một chút hơi sức để lên tiếng cô cũng không có, giọng nói ngày càng khàn thêm.

Dù là tình huống như vậy nhưng cô cũng hiểu, bất kể mình có bằng lòng hay không, cũng sẽ bị bắt nói, nhưng vẫn không muốn nói mấy lời bất đắc dĩ này cho Khương Nhiên.

Nhất là ở trước mặt anh, cô chỉ cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của anh.

Khương Nhiên cũng rất nhanh đã nhìn rõ tất cả nói: "Tôi hiểu, tôi sẽ phối hợp."

Giọng nói của anh rất lạnh, vẻ mặt cũng không thay đổi chút nào.

Lưu Diệp nghe anh nói xong, thì cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhưng mà tầm mắt của anh rơi xuống rất nhanh, Lưu Diệp có thể cảm thấy ánh mắt của anh đang rơi trên mặt cô, vô cùng lạnh lùng.

Người đàn ông ở bên gối mình nhẹ nhàng trò chuyện, mỉm cười vuốt tóc mình hôn mình, ngay lúc này ở bên kia màn ảnh, mặc quân phục thẳng nếp, nhìn mình không có bất kỳ tình cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 72

Edit: rinna

Beta: nguyenthituyen

Trong khi đợi truyền hình trực tiếp, Lưu Diệp bị đưa đến một chỗ giống như phòng nghỉ.

Hơn nữa cô thấy rất kỳ lạ, dọc đường đi cô đã gặp nhóm người Mậu Ngạn Ba, nhưng chỉ có duy nhất là Tiểu Điền Thất cô không có gặp.

Cô rất lo lắng tình huống của Tiểu Điền Thất, nhưng khi cô hỏi tộc trưởng giả đó, ông ta cũng chỉ nhìn cô với một vẻ mặt như có ý tứ sâu xa, hơn nữa cũng không nói tình huống Tiểu Điền Thất, chỉ cười nhìn cô, giống như cô đang hỏi chuyện buồn cười biết bao nhiêu vậy.

Lưu Diệp cũng rất lo lắng.

Lúc đợi truyền hình trực tiếp, tim của Lưu Diệp đập bịch bịch, tất nhiên chỗ này đã được canh chừng nghiêm ngặt, có rất nhiều mắt điện tử ở đây giống như đang theo dõi từng cử động của cô vậy, nhưng cũng không có nhiều người ở bên cạnh trông chừng cô, tổng cộng chỉ hai người đang nhìn cô.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cô không biết Khương Nhiên nói thế nào với bọn Liên Bang phía Tây, và cô cũng không biết cô cần đọc những kiểu thanh minh gì.

Bây giờ điều cô nghĩ nhất đó chính là nhờ làm cho Khương Nhiên bị tức chết thì phải làm sao?

Đừng nói người đàn ông kia chịu uy hiếp, dù là bị người xem thường cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng bây giờ lại bị ép buộc ký một phần hiệp nghị như vậy, còn phải làm truyền hình trực tiếp.

Lưu Diệp vừa nghĩ tới cũng cảm thấy khó chịu, cho nên Khương Nhiên mới không có vẻ mặt gì sao?

Chỉ là Lưu Diệp cũng nghĩ đến một chuyện, lúc cô nhìn đối phương với một ánh đỏ tức giận nhưng nhìn lại Khương Nhiên không nhìn bọn họ giống như cô.

Anh tinh táo giống như không có tình cảm gì vậy.

Cho nên có vài người trời sinh thì không hợp với con gái tình trường , mặc dù nhìn qua rất thích mình, giống như quan hệ hai người rất tốt.

Khi xảy ra chuyện vẫn có thể tinh táo phân tích tình huống như cũ, làm ra phán đoán chính xác, cảm xúc cũng sẽ không vì vậy mà bị ảnh hưởng chút nào.

Một mặt Luru Diệp cảm thấy Khương Nhiên thật là lợi hại, nhưng mặt khác lại hiểu sự chênh lệch của mình và đối phương .

Mặc kệ cô cố gắng đường nào, có thể nói bình thường suy nghĩ của cô cũng không tệ, nhưng lúc quyết định thì cô chỉ có thể là người bình thường.

Phong cách nữ vương Đại Sát Tứ Phương kia, coi như cô không cần cố gắng nữa, cũng rất khó luyện ra, chỉ là Luru Diệp cũng không phải người dễ dàng nổi giận, cô nghĩ dù là người bình thường, nhưng chỉ cần cố gắng, cũng có thể làm rất tốt.

Cô cứ suy nghĩ lung tung như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Luru Diệp cảm thấy mình hơi khó ngủ, người trông chừng ngoài cửa cũng không ngừng rục rịch.

Trong lúc chờ còn có người tới đưa đồ ăn vặt và đồ uống cho cô, nhưng mặc kệ là khay hay ly tất cả đều được là làm bằng giấy.

Ngay cả chỗ của cô đang ở, tất cả bàn ghế đều bị cố định trên đất, tất nhiên là muốn đề phòng cô tự tổn thương mình.

Luru Diệp cầm chén nước uống vài ngụm, lại miễn cưỡng ăn một chút điểm tâm.

Mặc kệ tâm trạng mình lo lắng như thế nào, cô cũng phải kiên cường .

Cứ chịu đựng như vậy từng giây từng phút.

Không biết qua bao lâu, Luru Diệp cảm thấy hình như có chút chấn động, hơn nữa có một tiếng vang như sấm rền.

Mới đầu cô còn tưởng rằng đây là động đất, nhưng sau đó mặt đất lại chấn động, không riêng gì mặt đất đang chấn động, ngay cả thiết bị chiếu sáng trên đỉnh đầu cũng đang rung đưa .

Hơn nữa có tiếng vang hơn vang lên, động đất không có đạo lý lại xuất hiện hơn nữa còn có sấm nữa!

Luru Diệp lập tức phản ứng lại, đây đang bị đột kích sao?

Cô lấy lại tinh thần rồi vội đứng lên từ trên ghế nằm nhìn ra ngoài, thì thấy sắc mặt người trông chừng mình thay đổi, một người trong đó đang dùng máy truyền tin liên lạc với người nào.

Luru Diệp nghe người nọ không ngừng hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, nhưng truyền tin dứt rất nhanh.

Lúc này sắc mặt người cầm máy truyền tin đó hoàn toàn thay đổi.

Sau đó Luru Diệp nhìn thấy này hai người trông chừng lại nói tiếp mấy câu với nhau, sau đó người cầm máy truyền tin vội vã chạy.

Lúc này trước cửa Luru Diệp cũng chỉ còn lại có một người.

Vốn dĩ Luru Diệp không dám tưởng tượng chuyện trốn chạy, thật sự là chỗ này quá kín đáo, chung quanh giăng máy quay khắp nơi, nhưng bây giờ thật sự là cơ hội ngàn năm có một.

Mặc kệ có phải bị công kích hay không, dưới tình huống chỉ còn một người trông coi, Luru Diệp biết mình đang chơi với lửa.

Nhưng mặt đất vẫn còn không ngừng run rẩy, trên đỉnh đầu đã bắt đầu rơi những mảnh vụn xuống rồi.

Luru Diệp cũng nhân cơ hội này kêu lên, giọng nói như bị hoảng sợ, kêu: "Tôi rất sợ. Tôi bị đập đến nơi rồi, làm ơn mở cửa được không?"

Lính gác phía ngoài cũng nhìn thấy tình huống bên trong, trừ những miếng ngói vụn không ngừng dứt rồi, đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu cũng không ngừng rung đưa.

Người trông chừng nghĩ ngợi, đại khái cũng là cân nhắc an toàn, cho nên mới mở cửa cho Luru Diệp.

Luru Diệp lấy tay che miệng rồi chạy ra cửa, cô đứng đó ho kịch liệt .

Người trông chừng cũng sợ hãi, còn tưởng rằng Luru Diệp bị thương chỗ nào.

Lúc đối phương cúi người muốn xem mình, Luru Diệp hạ quyết tâm chạm mặt thì đánh tới, vừa nẩy mặt đất rung lên một cái, bàn ghế vốn cố định trên mặt đất cũng bị xô dịch vị trí, nhân cơ hội này Luru Diệp cầm lấy một cái ghế đẩy lên một cái, rút ra.

Đời này, trừ lúc cô đánh Khương Nhiên mấy cái xả hận, thì cô còn chưa đánh những người nào khác, huống chi là cầm gậy gõ đi gõ đầu người.

Đúng là Lư Diệp không có ác ý, vừa nhìn cánh tay nhỏ bắp chân nhỏ của cô, người trông chừng cũng không có phòng bị, nên cái ghế chính diện mới đập vào đầu của anh ta.

Tên trông chừng kia gục trên mặt đất rất nhanh, Lư Diệp cũng không dám nhìn người đó bị gõ thế nào, vừa thấy đối phương ngã xuống, Lư Diệp không nói hai lời, một đường chạy như điên đi tìm chỗ không có ai.

Tất cả đường chỗ này đều là thông nhau, nhưng lúc này dưới tình huống đang bị pháo đánh, mặc kệ là đèn chiếu sáng hay đường đi đều đang đung đưa, còn có vô số đá vụn rơi xuống.

Có nhiều chỗ đung đưa với một biên độ lớn, còn có thiết bị chiếu sáng đập cả xuống, Lư Diệp sợ hết hồn, bởi vì vật kia đập vào ngay trước mặt cô, chỉ có hai bước thì sẽ vừa vịn đập trúng cô.

Cô lùi lại một bước, cũng may mà thiết bị chiếu sáng này rớt xuống, rất nhanh Lư Diệp đã phát hiện ra chỗ đặt thiết bị chiếu sáng, giống như có một miệng thông gió vậy.

Cô biết lúc người trong tây liên minh phát hiện cô không thấy đâu nữa, thì hơn phân nửa người sẽ lùng bắt cô khắp mọi góc ngách, thay vì đi loạn không mục đích, còn không bằng trốn vào trong miệng thông gió này, ngộ nhờ có thể tìm tới lối ra thì tốt rồi!

Nghĩ như vậy, Lư Diệp cũng đặt tay lên bốn phía vách tường, dựa vào sức lực của tay chân mà cô bò đến miệng thông gió, lối đi này thật là lớn, cô chỉ cần bò đi là được.

Chỉ là bên trong rất tối, cô nhìn xung quanh, trừ chỗ có thiết bị chiếu sáng thì phần lớn đều đen kịt.

Tình huống như thế này thì quá lừa người rồi, hơn nữa đây là không gian bịt kín.

Đang lúc cô không biết nên làm sao, cả người cô cũng run một cái theo miệng thông gió, xem ra trận đánh bom này càng lúc càng dày rồi.

Lư Diệp hít sâu một cái, mặc kệ tình huống bên ngoài có như thế nào, cô cần phải ẩn mình trước tiên.

Chỉ cần không tìm được, người trong tây liên minh cũng không dám làm gì với bọn Quan Chi Tiểu Điền Thất.

Nhưng mà có đi như thế nào, Lư Diệp thật sự là nghĩ không ra, cô chỉ có thể dựa vào trực giác mà đi tới.

Hơn nữa trận đánh bom này càng ngày càng dày đặc, mới đầu cách mấy phút mới rung động, bây giờ đã biến thành không ngừng rung động.

Lư Diệp bị lắc đến choáng váng, thỉnh thoảng trên đầu còn rơi xuống vài mảnh vụn bụi bặm.

Cũng may chỉ có mấy mảnh vụn nhỏ, nhưng người phía dưới thì gặp xui rồi, thỉnh thoảng Lư Diệp có thể nghe thấy tiếng gào thán, không biết là bị đập đến hay là bị giẫm làm nổ cho đến bị thương

Hơn nữa dần dần ngay cả miệng thông gió cô đang bò cũng không an toàn nữa, chỗ cô đang bò nó đang từ từ xuất hiện một vết đứt gãy, lại một đợt đánh bom nữa, không riêng gì mà nổ cả thiết bị chiếu sáng xuống, ngay cả miệng thông gió này cũng bị nổ ra một lỗ thủng, may mà cô bò chậm, nếu không Lư Diệp cũng không dám tưởng tượng mình sẽ bị nổ thành thế nào.

Cô ở phía trên lên lên nhìn xuống một cái, sau đó cô đã nghe thấy phía dưới không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết còn có tiếng kêu cứu.

Càng có không ít người đang chạy tới chạy lui.

Trong lòng Lư Diệp sợ, dù là bị nổ chết hay là bị những người đó phát hiện, cũng không có quả ngon để ăn.

Cô không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là quay trở lại tiếp tục tìm lối đi khác.

Tình huống lần này ác liệt hơn rồi, trước thỉnh thoảng còn có thiết bị chiếu sáng, sau mấy lần đánh bom này giờ thì tất cả đèn đã mất đi tác dụng.

Lần này không riêng gì miệng thông gió, ngay cả đường đi phía dưới cũng là một khoảng không đen kịt .

Lần này Lư Diệp có bò đi nửa bước cũng không thể đi được, hơn nữa đúng lúc này, không biết là cái gì chạy tới trên tay cô, cảm giác được vật kia đầy lông lá, cũng không biết là con chuột hay là cái gì.

Trong nháy mắt tóc gáy Lư Diệp dựng đứng lên, cô sợ cũng không dám chuyển động, bởi vì cái gì cũng không thấy, mới có thể bị dọa sợ đến như vậy.

Nhưng thứ kinh khủng vừa mới chạy qua kia thiếu chút nữa đã dọa Lư Diệp ngất đi, ngay sau đó, Lư Diệp cảm thấy có thứ gì đang cắn giày trên chân cô.

Cả người Lư Diệp đều rụt lại, nhưng những thứ nhiều lông kia cứ vòng quanh ở chỗ cô, lần này không riêng gì giày mà cả quần áo của cô cũng bị những

thứ đó găm rồi.

Cả người Luru Diệp đã mơ mơ màng màng, đúng lúc đó có một ánh sáng màu vàng nhạt truyền ra từ cạnh tay cô.

Mới đầu Luru Diệp còn tưởng rằng là thiết bị chiếu sáng đã khôi phục lại rồi, nhưng đợi cô thấy rõ ràng đồ đang sáng lên, cả người cô cũng ngây ngẩn!

Màu vàng nhạt truyền ra từ cổ tay của cô, đây là vòng tay lúc đầu đã thú tặng cô, mặc dù giá trị không cao, nhưng cô vẫn đeo như bảo bối, hơn nữa Tiêu Điền Thất nói qua, nói đây là thủy tinh.

Cô cũng coi như đồ thủy tinh mà đeo, bây giờ nhìn lại thủy tinh thể giới này và thủy tinh cô biết nó cũng không phải là không giống nhau.

Vật này hơi giống dạ minh châu!

Cũng không biết thứ đồ này có khoáng chất gì, ở chỗ này này lại có thể sáng lên! !

Lần này cuối cùng Luru Diệp đã nhìn thấy rõ thứ gì vây quanh mình, những con vật này Luru Diệp cũng không xác định được nó có phải là con chuột không, nhìn thì hơi nhỏ hơn chuột đồng, nhỏ nhỏ, chỉ lớn hơn ngón tay cái của cô, cô nhìn đại khái một chút, cũng hơn mười con.

Lúc này cô mới thở dài một hơi, lại lau mồ hôi lạnh, quả thật hù chết cô, cô còn tưởng rằng mình sẽ bị chuột ăn mất!

Hơn nữa những con vật rất là sợ ánh sáng, cổ tay Luru Diệp mới vừa đưa đến gần thì chúng bị dọa kêu xèo xèo rồi chạy mất.

Mặc dù rất yếu ớt, nhưng được vòng tay chiếu sáng, mắt của Luru Diệp dần dần được thích ứng.

Cô hít sâu một cái, trong lòng lăm lăm cầu mong ông trời phù hộ, để cho con nhanh thoát khỏi chỗ này!

Có lẽ là ông trời nghe được cầu nguyện của cô, đoạn đường phía sau Luru Diệp bỏ đi nó thuận lợi hơn nhiều, cả ống thông gió cũng không còn là xiêu vẹo sức sọ nữa, mặc dù hơi lay động, còn có tiếng đinh tai nhức óc, nhưng mảnh vụn rơi từ trên xuống cũng ít đi.

Tất nhiên chỗ cô đang ở chắc chắn hơn chỗ khác rất nhiều.

Cô bỏ một đường, không biết bỏ mình đã bao lâu, ngay cả đầu gối cũng bị mài hồng rồi, cuối cùng cô phát hiện trước mặt có một chỗ giống như cửa ra, chỉ là chỗ đó bị cái gì bịt lại.

Thật may là cũng có màn đánh bom lúc này, cái miệng ếm đó bị nổ vụn vụn, thiết bị báo động trên đó cũng mất đi hiệu lực, Luru Diệp không tốn sức chút nào vụn cánh tay, dùng sức kéo hai cái thì kéo vật kia xuống.

Trong lòng cô rất vui mừng, còn tưởng rằng mình sẽ phải leo ra ngoài, kết quả là sau khi bỏ vào bên trong mấy bước, Luru Diệp lại phát hiện chỗ này căn bản không phải là lối ra, mà giống như phòng thí nghiệm gì đó.

Bên ngoài thì không gian đen kịt, nhưng chỗ này vẫn còn đèn chiếu sáng, hơn nữa cùng với cảnh tượng rối loạn bên ngoài thì nơi này hình như không xảy ra chuyện gì cả, ngay cả thiết bị chiếu sáng cũng không lay động.

Trong lòng Luru Diệp buồn bực, nhìn phía dưới lại là trống rỗng.

Cô chờ chốc lát cũng không nghe thấy tiếng người hoạt động, vừa này Luru Diệp bỏ quá nhiều, đầu gối cũng đã rất đau rồi, cô cũng thử bò xuống dưới.

Đợi cô vào bên trong, cô kinh ngạc phát hiện cái chỗ này đúng là một phòng thí nghiệm đấy.

Cũng không biết là làm cái gì, cô ngẩng đầu lên đánh giá xung quanh, chỗ này rất lớn rất trống, xung quanh còn có mấy dụng cụ thủy tinh cao cỡ một người, cũng không biết bên trong cái là cái gì, chỉ hơi nhìn thấy bên trong có rất nhiều nước, có mấy thứ bị ngâm ở bên trong.

Cô tò mò đi tới nhìn thoáng qua, chỉ là liếc một cái mà Luru Diệp đã bị hù cả người lạnh run! ! !

Trong dụng cụ thủy tinh chứa không chứa những thứ khác mà đó chính là cánh tay của con người! ! !

Cánh tay tái nhợt không chút sức sống!

Luru Diệp thở cũng không nổi rồi, cô theo bản năng không muốn nhìn dụng cụ xung quanh thủy tinh này, nhưng ánh mắt không thể không quét nhìn kiểm tra một chút quả thực là bách khoa toàn thư kinh khủng nhất!

Từ chi con người bị chia ra ngâm ở trong những dụng cụ kia

Cả người Luru Diệp cũng bị sợ đến choáng váng, cô vừa phản ứng lại, tựa như điên muốn chạy ra bên ngoài, muốn chạy trở về miệng thông gió mình mới vừa tới.

Nhưng ngay lúc cô chạy đi, cô chợt chú ý tới chính giữa chỗ này, lại có một giường lớn.

Biết rất rõ là không nên nhìn, nhưng thật sự là rất kinh dị.

Cô run run rẩy rẩy dừng bước liền bạo gan nhìn tới, không biết thân thể phía trên sẽ bị phân giải ra thành cái gì.

Nhưng đợi khi cô tiến tới, lại nhìn thấy trên giường màu trắng không phải là thứ kinh khủng gì, giống như là con người, cũng không biết đó là người chết hay là người sống, hơn nữa trên người của người kia bị cấm các loại dây nhợ.

Như là con rối bị vô số sợi dây buộc lại.

Ở xung quanh người đó, có vô số dụng cụ đang chớp động.

Lưu Diệp đánh bạo, hít sâu một cái nhìn tới, sau đó thì cô sợ ngây người, bởi vì nằm trên giường là không phải ai khác, là Tiểu Điền Thất đã biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thera Nữ Thiểu Thất Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 73

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Trà Mii

Sắc mặt Tiểu Điền Thất tái nhợt rất đáng sợ, cho dù là mắc bệnh bạch tạng, nhưng Tiểu Điền Thất gầy gò tái nhợt như vậy khiến Lưu Diệp lay động, không biết Tiểu Điền Thất đã gặp chuyện gì mà trong thời gian ngắn đã bị hành hạ thành ra như vậy.

Hơn nữa những người đó đã làm gì với Tiểu Điền Thất, chỗ này khủng bố như vậy, khắp nơi đều là tứ chi, bọn họ muốn bắt Tiểu Điền Thất làm thí nghiệm sao?

Lưu Diệp đau lòng sắp khóc, cô không dám sờ hơi thở của Tiểu Điền Thất, cô rất sợ Tiểu Điền Thất đã bị hạ độc.

Chỉ là lát sau Lưu Diệp nhận ra Tiểu Điền Thất còn sống, mặc dù trên mặt cậu có vẻ như đã chết, nhưng ngực vẫn còn phập phồng

Cậu còn thở đấy.

Lòng của cô bình tĩnh hơn một chút, không biết người Tiểu Điền Thất bị cấm đầy ống có thể động đậy hay không, khi cô đang do dự có nên chạm vào người Tiểu Điền Thất không, chợt nghe thấy tiếng sấm vang như thuốc nổ.

Trước còn cảm thấy chỗ này rất vững chắc không bị ảnh hưởng, nhưng rất nhanh Lưu Diệp liền cảm thấy, ngay cả chỗ này cũng khẽ lay động, hiển nhiên là bị hỏa lực đã kích.

Hơn nữa đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu cũng lay động, một số thiết bị chiếu sáng gần nhau dường như chớp lóe, chỗ này vốn kinh khủng, hiện tại ánh đèn vừa bập bùng, khiến Lưu Diệp dựng tóc gáy lên.

Đồng thời những thiết bị xung quanh Tiểu Điền Thất cũng phát ra báo động đỏ.

Trên đỉnh đầu có đồ rơi xuống không ngừng.

Lưu Diệp rất sợ những thứ đồ kia rơi xuống sẽ làm tổn thương Tiểu Điền Thất, cô chạy nhanh tới, thay cậu cản trở những mảnh vụn kia.

Tiểu Điền Thất trông giống như người chết.

Một số ống dẫn đã bị đè, Lưu Diệp vượt cánh tay của cậu, cánh tay của cậu thật lạnh, quả thực giống như không có độ ẩm.

Lòng của cô co lại thành một đoàn, hít sâu một cái, cô không quản được nhiều, cô nhanh chóng tháo những ống dẫn đi.

Coi như ở lại chỗ này cũng bị đè chết, còn không bằng buông tay thử một lần.

Đúng lúc cô tháo ống dẫn ra, Tiểu Điền Thất trên giường bệnh chợt động một ngón tay, Lưu Diệp gấp gáp gọi tên cậu, "Điền Thất, Tiểu Điền Thất? !" "

Nhưng Tiểu Điền Thất không đáp lại, mí mắt cũng không nâng lên, dáng vẻ đã hôn mê sâu.

Lưu Diệp không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là thử kéo Tiểu Điền Thất dậy, nghĩ xem có nên công cậu đi không.

Cô vốn cảm thấy Tiểu Điền Thất là một đứa bé choai choai, nhưng đợi cô thử một lần, cô liền biết, dù là đứa bé choai choai, nhưng cơ thể nam sinh rất nặng, cô có kéo thế nào cũng không nhúc nhích, ngược lại thiếu chút nữa đẩy ngã Tiểu Điền Thất.

Hơn nữa Tiểu Điền Thất này cũng quá dài rồi, mới vài ngày không gặp, cô nhìn vóc dáng Tiểu Điền Thất, tự hỏi xem có phải do cậu đã chạy trốn nhiều lần phải không!

Người đến thời điểm cuối cùng cái gì cũng làm được, Luru Diệp thật sự bất cứ giá nào, trực tiếp kéo ga giường trên giường bệnh xuống đất, cuốn Tiểu Điền Thất lại, cũng may mà ga giường chất lượng tốt, rất bền chắc, bị cô kéo như vậy lại không bị rách.

Cô cắn răng lôi ga giường, kéo Tiểu Điền Thất ở bên trong không ngừng di chuyển.

Đến lúc này trên đỉnh đầu đồ rơi xuống càng ngày càng nhiều, trong lúc này, cô có thể tự leo lên miệng thông gió, nhưng bây giờ còn có Tiểu Điền Thất, sao cô có sức lực ôm Tiểu Điền Thất lên.

Luru Diệp liền nhìn khắp nơi tìm chỗ có thể ẩn thân.

Mặt đất run mạnh hơn, không biết là chỗ nào bị nổ rồi, Luru Diệp nhìn thấy bên cạnh những dụng cụ thủy tinh bên người nổ tung, không ngừng có chất lỏng bắn tung toé ra ngoài, còn có những thứ phần chân tay còn lại đã bị cụt ghê tởm kinh khủng kia.

Luru Diệp không dám nhìn, mọi người mù mờ rồi, quả thực giống như ruồi bọ mất đầu, thấy đường liền chạy như điên, đôi tay vẫn dùng sức lôi Tiểu Điền Thất.

Thở hổn hển, Luru Diệp cảm giác mình đã chạy tới phòng cách vách.

Gian phòng này không giống như phòng thí nghiệm, một mảnh tối đen, vụ nổ vừa rồi khiến nguồn năng lượng ở chỗ này bị phá hủy, cho nên chỉ nhìn thấy khoảng không gian đen kịt.

Ánh sáng duy nhất chính là một số dụng cụ vẫn còn chớp động, không biết là những thứ gì.

Luru Diệp đánh bạo đi vào trong, lúc đầu còn có thể mượn chút ánh sáng yếu đi vào trong, nhưng dần dần ánh sáng tắt dần, cô chỉ có thể dựa vào tay đi dò đường, không ngừng lục lọi.

Thật là may mắn, lúc sờ loạn lung tung, đề cô sờ trúng một đồ vật tựa như cửa ngấm, nếu không phải do vụ nổ lớn vừa rồi, cánh cửa này sẽ không lộ ra một khe cửa.

Luru Diệp không biết đây là cái gì, cô lần theo đồ tựa như khe hở, lục lọi lung tung ở bên trong, ngược lại khiến cánh cửa mở ra!

Trong lòng Luru Diệp kinh ngạc, nhưng quá mờ, cô căn bản không thấy được bên trong là gì, trước mặt đen ngòm, không biết cánh cửa này thông tới đâu, làm cái gì.

Luru Diệp chần chừ một lúc, nhưng khi tiếp tục lục lọi bên trong, Luru Diệp kinh ngạc phát hiện, mặc kệ bên ngoài hỗn loạn thế nào, ở bên trong cửa giống như không bị ảnh hưởng.

Bên trong cửa tựa như một hầm trú ẩn, cô cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng lôi Tiểu Điền Thất đi vào bên trong.

Lúc này biết bọn họ sẽ không bị đập chết, rốt cuộc Luru Diệp đã có thể ngồi dưới đất một môi thở hổn hển, sau khi nghỉ ngơi xong, cô ở trong bóng tối lo lắng sờ Tiểu Điền Thất.

Trong bóng tối, đầu tiên là cô mò tới đầu Tiểu Điền Thất, cô rất nhanh tìm được lỗ mũi đôi môi, cô thăm hơi thở của Tiểu Điền Thất.

Phát hiện còn thở, cô thoáng yên tâm một chút, nhưng thân thể Tiểu Điền Thất vẫn còn lạnh lẽo như băng.

Luru Diệp sợ nhiệt độ cơ thể Tiểu Điền Thất không cao lên nổi, cô không để ý tới cái khác, lại nói Tiểu Điền Thất vẫn còn là một đứa bé choai choai, cô tiến tới bên cạnh Tiểu Điền Thất, ôm cơ thể cậu vào trong lòng, tay ma sát ngón tay Tiểu Điền Thất.

Không biết đã trải qua bao lâu, Luru Diệp cảm giác Tiểu Điền Thất trong ngực chột động một cái.

Xung quanh là khoảng không gian đen kịt, Luru Diệp không biết cậu thế nào rồi.

Vừa rồi bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, trên tóc cô đầy bụi bặm, lúc này cảm thấy Tiểu Điền Thất động đây, Luru Diệp liền giơ cổ tay lên chiếu sáng, sau đó cô cảm thấy đôi môi Tiểu Điền Thất giống như giật giật, nhưng Tiểu Điền Thất không nói ra lời.

Hơn nữa khi cô ma sát ngón tay cậu một lần nữa, Tiểu Điền Thất rõ ràng có co rúm lại.

Luru Diệp theo bản năng liền nghĩ đến Tiểu Điền Thất nhất định bị những tên kia ngược đãi, cho nên mới sợ hãi tiếp xúc với người khác.

Cô nhỏ giọng an ủi cậu, không ngừng nói: "Đừng sợ, Tiểu Điền Thất, chị ở bên cạnh em đây."

Giọng nói của thiếu nữ đặc biệt mềm mại, cơ thể vẫn còn ấm nóng, căn bản có tác dụng trấn an lòng người, dần dần Lưu Diệp phát hiện hình như nét mặt Tiểu Điền Thất yên tĩnh hơn một chút.

Không biết qua bao lâu, Lưu Diệp nghe bên ngoài có âm thanh, còn có tiếng bước chân hỗn loạn.

Lưu Diệp sợ hãi, trái tim muốn nhảy đến cổ họng, trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy nơi xa có người cầm đèn pin tìm cái gì.

Cô cũng không để ý tới cái khác, chạy nhanh đến đóng cửa lại.

Nếu vừa rồi không phải cô sờ soạn trong bóng tối mới mở ra được, chỉ dùng mắt thường không dễ dàng tìm ra.

Lưu Diệp lo lắng để phòng nghe động tĩnh bên ngoài.

Trong mơ hồ cô nghe những người đó đang trù yểu mắng cái gì, hình như là đang kêu kẻ điên Khương gì đó! !

Cái gì mà kẻ điên Khương ngay cả người bên mình cũng không trông nom, nhất định chính là một kẻ cuồng chiến tranh! !

Lưu Diệp sợ hãi không dám phát ra một cử động nhỏ nào, những người đó rất nhanh phát hiện miệng thông gió ban đầu Lưu Diệp đi vào.

Rất nhanh những người đó bò đến miệng thông gió tìm gì đó.

Lần này Lưu Diệp thở phào nhẹ nhõm, nhìn những người này tìm tới tìm lui, cô cảm thấy hơn phân nửa những người đó là tìm cô, thật may, thật may!

Mới vừa rồi tay của cô sợ hãi run cầm cập.

Bây giờ cô đặc biệt cảm thán mình thật may mắn tìm được chỗ ẩn thân này, bằng không là xong đời rồi, không phải là bị đập chết thì chính là bị những người đó tìm được.

Chính là những lời vừa rồi của họ khiến Lưu Diệp thật lo lắng, những người đó nói cái gì mà Khương Nhiên là kẻ điên, còn cái gì không cố kỵ người mình, cô rất lo lắng về nhận thức của bọn họ.

Cũng không biết vụ nổ lớn vừa rồi có thể đã tổn thương quan điểm của bọn họ hay không.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, những âm thanh ném bom vẫn không gián đoạn, Lưu Diệp ở bên trong cố gắng mở cửa ra, kết quả cô thử mấy lần mới phát hiện ra không đẩy được, lúc này cô mới nhớ tới hơn phân nửa bên ngoài đã bị nổ ngổn ngang rồi, không chừng còn có thứ gì rớt xuống chặn lại ngoài cửa.

Lưu Diệp cũng không dám lộn xộn nữa.

Cô ngoan ngoãn canh giữ bên người Tiểu Điền Thất, tình hình của Tiểu Điền Thất vẫn không tốt, Lưu Diệp có gọi cậu mấy tiếng, nhưng không thấy cậu phản ứng.

Hơn nữa cơ thể của cậu vẫn lạnh lẽo như vậy.

Lưu Diệp rất sợ, sau đó cô nhớ tới khi còn bé cơ thể cô không thoải mái, bà nội cô giúp cô chà xát sau lưng.

Đến lúc này, cô không có biện pháp nào khác, cô liền đưa tay ra xoa bóp sau lưng của Tiểu Điền Thất, vừa bắt đầu không dám dùng sức, rất nhẹ nhàng ấn một cái.

Theo xương sống không ngừng xoa bóp, dần dần Lưu Diệp liền phát hiện ra chuyện lạ, xương sống Tiểu Điền Thất không thẳng, cô vuốt khớp xương ở trung tâm là lạ, không giống với người bình thường.

Chỉ cần thoáng dùng sức là có thể cảm giác được tiếng vang ken két.

Lưu Diệp không biết Tiểu Điền Thất gặp chuyện gì, dần dần cô không dám nhúc nhích nữa.

Cô ôm đứa bé bất hạnh vào trong ngực, áy náy nghĩ tới, nếu không phải cô nhất định bắt Tiểu Điền Thất làm người hướng dẫn, không muốn cho cậu đi theo, sao cậu có thể gặp chuyện này.

Cô vuốt tóc Tiểu Điền Thất, tóc Tiểu Điền Thất còn bị những tên bại hoại kia cắt đứt, trước kia đẹp mắt lịch sự thế nào, bây giờ lại giống như lông tặc.

Hơn nữa rốt cuộc những người đó muốn gì, sao lại giày vò Tiểu Điền Thất? !

Lưu Diệp suy nghĩ miên man, không nhận ra Tiểu Điền Thất vẫn không có động tĩnh gì đã tỉnh lại.

Lưu Diệp rất nhanh nhận ra, hình như Tiểu Điền Thất muốn động dậy, nhưng không nhúc nhích, bởi vì thân thể không thẳng bằng, tay không có hơi sức, trừ sức lực động dậy ngón tay bên ngoài, cả người không có hơi sức gì.

Lưu Diệp ở bên cạnh cậu nhẹ giọng nói: "Thân thể không thoải mái thì chờ lộn xộn, có chị ở cạnh em."

Giọng nói của cô mềm mại, khi nói chuyện tựa như trấn an, cô còn sờ ngón tay của anh, còn dịch đầu của cậu đi, để cho cậu dựa thoải mái hơn một chút.

Cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, Lưu Diệp đã sớm không quan tâm, chỉ một lòng nghĩ tới làm như thế nào khiến Tiểu Điền Thất thoải mái hơn một chút.

Chỉ là Tiểu Điền Thất vẫn không có phản ứng gì, mặc kệ cô nói gì, Tiểu Điền Thất đều có dáng vẻ muốn giãy dụa.

Cậu không nhận ra giọng nói của cô sao? Vẫn còn bị dọa sợ?

Lưu Diệp lại dịu dàng nói với cậu một lần nữa: "Tiểu Điền Thất đừng sợ, chị đang ở bên cạnh em đây. Đừng sợ."

Lần này rốt cuộc Tiểu Điền Thất bắt động.

Nhìn Tiểu Điền Thất hiểu chuyện khéo léo như vậy, mắt của Lưu Diệp chưa xót đau đớn.

Cô cố gắng nhịn khóc, trái tim nặng trĩu hô hấp không trót lọt, cô nhất định phải cứu Tiểu Điền Thất còn sống ra ngoài, sau đó tìm tổ chữa bệnh cho cậu, tự mình chăm sóc cậu.

Tiểu Điền Thất nhất định có thể khôi phục, tổ chữa bệnh có nhiều người rất giỏi mà!

Lúc trước Khương Nhiên đã tập trung những người tài giỏi lại, bọn họ nhất định có thể giúp cho Tiểu Điền Thất!

Cô cảm lòng bàn tay của cậu, ngón tay Tiểu Điền Thất vẫn còn lạnh lạnh.

Toàn bộ không gian trừ chuỗi Xuyến Châu Tử trên cổ tay cô ra, những chỗ khác đều đen ngòm.

Tay của cô đặt trên tay Tiểu Điền Thất, ngón tay hai người đan vào nhau, hạt châu màu vàng nhạt chiếu lên ngón tay đều là màu vàng nhạt.

Bất chợt Lưu Diệp nhìn thấy trên cổ tay Tiểu Điền Thất vốn nên là con số địa phương, bây giờ lại bị che phủ bởi một hình dạng tựa như hoa văn.

Bức hoa văn kia đen nhánh, quả thật bịt đầy cả cổ tay, hơn nữa màu sắc rất sâu, mơ hồ có thể phân biệt ra là hai con rắn quấn lấy nhau. Chỉ nhìn liền cảm giác kinh khủng.

Lưu Diệp theo bản năng liền đưa tay sờ sờ cổ tay Tiểu Điền Thất, trong lòng càng thêm đau xót, có chút buồn bực nghĩ, tại sao những người đó còn phải xâm vào người cậu.

Hơn nữa những người kia làm như thế nào, một hình xăm lớn như vậy. Là xăm lên hay là in lên?

Tiểu Điền Thất có đau không?

Cô đau lòng vuốt ve hình xăm hỏi: "Đây là bọn họ xăm vào người em sao? Còn đau không?"

Tiểu Điền Thất nhép miệng, phát ra âm thanh đặc biệt khàn khàn, nếu như không cẩn thận phân biệt, căn bản nghe không ra cậu đang nói gì.

Lưu Diệp không muốn cậu quá miễn cưỡng, nhanh chóng xen vào: "Em đừng nói chuyện, chờ khá hơn một chút lại nói."

Nhìn cặp mắt của Tiểu Điền Thất, cặp mắt kia Lưu Diệp đã sớm nhìn qua không biết bao nhiêu lần, chỉ là rất khác ánh mắt ngây thơ lúc trước của Tiểu Điền Thất.

Không biết có phải là do đã gặp phải quá nhiều đau khổ, cô có thể cảm thấy, ánh mắt màu hồng nhạt của cậu trông trơn không có sức sống.

Nhưng không có quan hệ, cô ôm cậu, cố gắng vỗ về: "Đừng sợ, có chị ở đây rồi, chúng ta không có việc gì."

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Diệp nghe thấy hình như âm thanh bên ngoài ít đi một chút, lại một lát sau, âm thanh kia dần dần im lặng.

Cô cũng không biết bên ngoài là tình huống thế nào, chỉ là không bao lâu, Lưu Diệp nghe thấy bên ngoài có rất âm thanh huyền ảo, bên trong còn xen lẫn một chút âm thanh bắn súng.

Sau đó toàn bộ thế giới dần dần an tĩnh.

Một lát sau, rốt cuộc Lưu Diệp nghe có tiếng người nói chuyện.

Cô không biết những người đó là ai, nên chẳng dám thở mạnh chỉ im lặng lắng nghe.

Trong âm thanh nhốn nha nhốn nháo, có một âm thanh rất quen thuộc tựa hồ đang lớn tiếng nói gì đó, trong đó có vô số người cũng la hét theo.

Nghe âm thanh hình như là đang thảo luận hành động gì.

Lưu Diệp áp lỗ tai dính vào trên cửa, cố gắng nghe, liền nghe người bên ngoài nói cái gì mặc dù là thủ lĩnh cũng không thể nói như vậy.

Còn có âm thanh người quát bảo im lặng, còn có một giọng nói lớn hơn tựa hồ đang giải thích: "Thủ lĩnh là đang đánh cuộc, một mặt dùng đàm phán tới mê hoặc phán đoán của kẻ địch, mặt khác dùng thủ đoạn nhanh nhất đã kích đối phương tan rã. Chỉ là."

Lưu Diệp rút cuộc nhận ra mấy âm thanh bên trong đó, giống như có Sở Linh!

Cả người cô giật mình, lúc cô sắp gõ cửa lớn tiếng kêu cứu, lại nghe thấy Sở Linh giận dữ kêu la đi ra ngoài.

"Nhưng đối lại là tôi... Tôi chắc chắn sẽ không làm như vậy, vạn nhất nổ chết phụ nữ rồi làm thế nào? Con mẹ hử, nói cho tôi biết phụ nữ sống và phụ nữ chết có giống nhau không. . . . Dù là thủ lĩnh cũng không làm được!"

Lưu Diệp đang muốn gõ cửa chợt dừng lại.

Người bên ngoài đại khái đều trầm mặc.

Những người này đều hiểu phụ nữ có ý nghĩa như thế nào, hơn nữa vào thời điểm cuối cùng một nhóm phụ nữ bởi vì chiến tranh mới biến mất, trải qua thời kỳ chờ đợi khá dài, hiện tại rốt cuộc có một tia hi vọng.

Trong tình huống không suy xét kỹ, liền phát động tập kích kinh khủng như vậy, ngộ nhờ xuất hiện vấn đề, đừng nói không phải Khương Gia Quân có thể thừa nhận, chính là toàn bộ thế giới đều không thể tiếp nhận.

Đến lúc đó Khương Gia Quân phải đối mặt không chỉ là Liên Bang phía tây hồi kích, chính là Chính Phủ Liên Bang, các gia tộc cũng chưa chắc không đốt lửa giận tới trên đầu Khương Gia Quân, chứ đừng nói những người bình thường cuồng nhiệt kia.

Hậu quả này quá kinh khủng, mà kinh khủng hơn, chính là tại sao Khương Nhiên trong thời gian ngắn ra cái quyết định này.

"Cho nên hử mới là Khương Nhiên." Lưu Diệp yên lặng suy nghĩ, lời vừa được nói kia, cô cũng nghĩ ra ý bên trong, không phải là ngoài ý muốn, mà do cô đã sớm có giác ngộ như vậy.

Bởi vì Khương Nhiên không giống như những nhận thức về đàn ông trong đầu cô, hử chưa bao giờ nói tới nhi nữ tình trường, đối với hử mà nói phương pháp xử lý đơn giản nhất mau lẹ nhất, chính là như vậy, về phần tử vong ngộ thương những thứ kia, chỉ đơn giản là vấn đề xác suất, huống chi phụ nữ chết cũng là phụ nữ. Đến lúc đó chẳng qua là khiến tổ chức chữa bệnh có thêm chút phiền toái mà thôi.

Lưu Diệp không khổ sở rồi rầm, bởi vì đã sớm hiểu điểm này, cho nên cô liền trầm mặc chốc lát, rất nhanh gõ cửa kêu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chương 74

Editor: Trà sữa trà xanh

Beta: Trà Mii

Đám người Sở Linh rất thính tai, Lưu Diệp mới vừa kêu cứu đã được bọn họ phát hiện, rất nhanh những thứ cản trở cửa ngầm liền bị dọn dẹp.

Chờ Lưu Diệp đi ra, đã nhìn thấy bên ngoài là một mớ hỗn độn, mặc dù không có pháo đạn rơi xuống, nhưng đã thành ra dáng vẻ này, quả thực giống như mớ ỉu đất cán qua, khắp nơi đều là ngói vụn và dụng cụ đã hư.

Lúc này Tiểu Điền Thất cũng bị Sở Linh kéo ra ngoài, sắc mặt Tiểu Điền Thất vẫn còn tái nhợt.

Trước kia bọn Sở Linh đã gặp Tiểu Điền Thất, nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Tiểu Điền Thất đều giật mình.

Lưu Diệp không ngừng lo lắng, đoàn người hành động rất nhanh, nhất là kể từ sau khi tìm được Lưu Diệp, cả đội ngũ bọn Sở Linh đều tăng cường đề phòng.

Sau khi rút lui ra bên ngoài, Lưu Diệp rất nhanh bị người xung quanh hộ tống đến tàu phi hành lớn nhất.

Khi tàu phi hành bay lên trên không, Lưu Diệp không nhận được hỏi Sở Linh những người khác đâu, bọn Quan Chi đâu rồi.

Sở Linh không trả lời ngay, một lúc sau mới nói: "Vẫn còn ở cứu hộ bên trong"

Không phải tất cả mọi người đều gặp vận may như cô, trải nghiệm lần này của cô quả thật giống như gặp phải vận cứt chó, nếu như không phải là mình chạy ra ngoài, Luru Diệp đoán chừng hiện tại bọn Sở Linh có thể đã tìm thấy thi thể của mình.

Cô không lên tiếng, trong lòng ngầm hiểu, chuyện xảy ra không cần suy nghĩ lung tung, nhưng trong lòng vẫn còn một chút mất mát.

Người thân thiết da thịt với mình, ở thời điểm quyết định thời lại không đặt mình ở vị trí thích hợp.

Nhưng Khương Nhiên chưa bao giờ là một người yêu bình thường.

Trong lòng Luru Diệp bất ổn, chốc lát nhìn sắc mặt của Tiểu Điền Thất, chốc lát lo âu cho bọn Quan Chi, cô còn không có nhiều tâm tình đi rồi rầm chuyện của mình.

Ngược lại sau khi bị những người đó hộ tống trở lại căn cứ, Luru Diệp cũng không nhìn thấy Khương Nhiên.

Sở Linh vẫn ở cạnh chăm sóc cô, thấy cô có chút lo âu liền vội giải thích: "Thủ lĩnh vẫn còn đốc chiến. Nếu không tôi giúp cô gọi điện thoại."

"Ừ." Luru Diệp im lặng, rồi nhanh chóng hỏi ngược lại một câu: "Vậy, Khương Nhiên, anh ta biết tôi đã trở về chưa?"

Sở Linh không biết suy nghĩ trong lòng Luru Diệp, "Chúng tôi tìm được ngài, liền lập tức báo cho thủ lĩnh."

Trong nháy mắt trong lòng Luru Diệp có tư vị không nói thành lời.

Khương Nhiên biết cô đã được cứu, lại không gọi điện hỏi thăm cô một tiếng. Đây cơ bản là thái độ đối như thế nào?

Lúc này cô cố gắng cười một cái, bày ra dáng vẻ câu trả lời nói: "Vậy cô đừng gọi anh ấy, bây giờ anh ấy rất bận."

Trong lòng Luru Diệp không vui, nhưng cũng không quên Tiểu Điền Thất.

Cô nói xong liền bắt đầu tìm tổ chữa bệnh, chỉ là một phần lớn nhân lực trong tổ đã bị điều động ra tiền tuyến rồi.

Ngược lại những người chánh phủ phái tới vẫn còn ở tại chỗ đợi lệnh, Luru Diệp liền tìm những người còn lại tới đây.

Tình trạng của Tiểu Điền Thất rất lạ, cô cũng không biết thế nào.

Chờ những người đó tới, Luru Diệp liếc mắt một cái tìm đến Mậu Thần, cô vội vàng giao Tiểu Điền Thất cho Mậu Thần, để cho bọn họ giúp chăm sóc một tay, cho dù như thế nào cũng nhất định phải cứu được Tiểu Điền Thất.

Chỉ là rất kỳ quái, sau khi những người kia kiểm tra cho Tiểu Điền Thất xong, lại nói cho cô biết tính mạng Tiểu Điền Thất không đáng lo ngại.

Ngược lại thân thể Tiểu Điền Thất rất kỳ quái.

Mậu Thần là chuyên gia của phương diện này, cau mày giải thích với Luru Diệp: "Tại sao Tiểu Điền Thất bỗng nhiên như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, mặc dù nói gen của cậu ta có chút thiếu sót, nhưng tình huống này rất nghiêm trọng."

Luru Diệp nghe anh nói huyền huyền, cô không hiểu những số liệu kia cũng không hiểu những thuật ngữ kia, cô chỉ lo lắng nói: "Mặc kệ tại sao cậu ta thành ra như vậy, Mậu Thần, tôi xin anh, mặc kệ dùng biện pháp gì, bỏ ra cái giá gì, xin anh nhất định phải giúp cậu ấy."

Mậu Thần khó xử trả lời: "Tôi sẽ cố gắng, nhưng hiện tại không phải Tiểu Điền Thất rất tốt sao, tôi thấy triệu chứng của cậu ta, nhìn qua không giống như là một đêm trở thành như vậy."

Trong lòng Luru Diệp rối loạn, cô chỉ chuyên chú trông chừng bên trong phòng Tiểu Điền Thất, đưa bé choai choai đó, sắc mặt tái nhợt, thân thể cậu vốn không được, bản thân lại mắc chứng bệnh bạch tạng, nghĩ tới liền khiến cô khó chịu.

Cô cũng không quản được những thứ kia, cô chỉ xin Tiểu Điền Thất có thể tốt lên.

Sau khi dặn dò Mậu Thần xong, Luru Diệp rất mệt mỏi.

Chỉ là nàng vẫn còn tinh thần để tổ chữa bệnh làm kiểm tra ti mi, rút máu còn có các loại kiểm tra khác đều làm qua.

Kết quả kiểm tra không có vấn đề gì, nhiều lắm chỉ là trên người bị trầy da chút xíu, Luru Diệp cũng lười xử lý, chỉ là cuối cùng vẫn bị những người trong tổ cứng rắn giữ lại làm trị liệu, rõ ràng chỉ là một vết rách nhỏ bị xanh tím, nhưng đối phương lại có bộ dạng vội vã cuống cuống, giống như cô bị thương rất lớn.

Luru Diệp không nhìn được cảm thấy buồn cười, người cùng giường chung gối với cô không thèm để ý chuyện cô may mắn không bị nổ chết, ngược lại

những người xa lạ này, lại bị dọa sợ run, vết thương to bằng móng tay lại giống như trời sập.

Chờ xử lý tốt, Lưu Diệp mới trở về trong Hạ cung nghỉ ngơi.

Chỉ là tâm tư vẫn không yên, chốc lát suy nghĩ về Tiểu Điền Thất, chốc lát lại lo lắng bọn Quan Chi, cuối cùng rốt cuộc Lưu Diệp không nhịn được mở TV lên.

Quả nhiên giống như cô nghĩ, truyền thông của thế giới này rất phát triển, cho dù là chiến tranh cục bộ cũng đưa tin.

Lúc cô mở ti vi, liền nhìn thấy trên ti vi đang phát sóng, các loại tin tức đều có.

Cô rất nhanh tìm được tiết mục quân sự, nghe chuyên gia trên TV phân tích sự kiện lần này.

"Đây là sự đáp trả điển hình của Khương Nhiên, không có kẻ mặc cả, không thỏa hiệp, tuyệt đối không thối lui." Chuyên gia nói chuẩn xác: "Nhưng đồng thời phản ứng như thế cũng lấy được hiệu quả rất lớn, bởi vì bất cứ người nào đối mặt sự kiện lần này, sẽ lấy an nguy của nữ vương điện hạ là điều tiên quyết, đương nhiên sẽ đàm phán. Mà hiển nhiên lần này gia tộc Phi Nhĩ Đặc đã tính sai, căn bản không dự liệu được Khương Nhiên sẽ đáp trả kinh khủng như thế."

Người chủ trì vững vàng gật đầu nói: "Nói thật, sự kiện lần này không riêng gì gia tộc Phi Nhĩ Đặc, tôi tin tưởng trong mấy vị đang ngồi, mặc dù đều từng nghiên cứu chiến lược từng được Khương Nhiên dùng, đoán chừng lần này đều cảm nhận được người này là kẻ điên cuồng chiến tranh."

"Đúng vậy." Một chuyên gia khác nói tiếp: "Chỉ huy của anh ta vô cùng xuất sắc, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể triệu tập. Tiến hành đã kích quân sự hiệu quả, chủ yếu nhất là năng lực. Khả năng tính toán vô cùng chuẩn xác."

Rất nhanh trên màn ảnh xuất hiện bản đồ 3D.

Người nọ dùng gậy chỉ huy chỉ vào mấy điểm phía trên phân tích: "Đây là toàn bộ phương vị tiến công, ở đợt tiến công thứ nhất đã giữ lại chỗ yếu của đối phương, đợt thứ hai trong lúc mọi người cho là tất nhiên sẽ xảy ra chiến tranh cục bộ, quân của Khương Nhiên lại chuyển đầu, ngược lại hướng về nội thành Phi Nhĩ Đặc, cũng chính là khu dân cư tiến hành oanh tạc hủy diệt. Dĩ nhiên trình độ thâm thiết, tất cả mọi người đang theo dõi phát sóng đều biết. Vô cùng kinh khủng, 270 năm qua, lần đầu tiên có người công khai không tuân theo hiệp ước chiến tranh, trực tiếp xuất binh với người dân. Hơn nữa thời gian hai lần đã kích cách ba phút, mọi người đều biết trong không chiến, thời gian này là chuẩn xác đến chút nào."

Lưu Diệp nhìn những hình ảnh kia, tim đều căng thẳng theo.

Cảm giác oanh tạc lúc trước vẫn còn đây, đều giống như biến hình Âm thanh giống như sấm rền.

Hơn nữa những đã kích này không chỉ nhằm vào gia tộc Phi Nhĩ Đặc, còn có binh dân của Tây Liên Bang.

Ít nhất ở căn cứ quân sự còn có một ít công trình kiên cố có thể chống đỡ, nhưng những binh dân kia

Đầu óc của Lưu Diệp có chút loạn.

Hơn nữa không lâu sau người của tổ chữa bệnh lại tìm đến cô, ở trong điện thoại báo cáo tình huống của Tiểu Điền Thất với cô.

Lúc này có lẽ Tiểu Điền Thất đã làm xong các việc kiểm tra, Mậu Thần ở bên đầu điện thoại nghi ngờ nói: "Tình huống của Tiểu Điền Thất rất kỳ quái, không biết cậu ta từng chịu đựng vết thương nặng gì, xương sống rất biến hình, hơn nữa cơ thể của cậu ta còn có bắp thịt héo rút, tôi có ý tìm kết quả kiểm tra lúc trước của Tiểu Điền Thất, chỉ là Khương Gia Quân hình như không coi trọng tình huống của Tiểu Điền Thất lắm, tôi chỉ thấy được một ít phương án trị liệu chứng bạch tạng, những thứ khác không có ghi chép, nhìn tình huống trước mắt, tình trạng của cậu ấy muốn khôi phục lại cần trị liệu lâu dài."

Lưu Diệp nghe sợ hết hồn hết vía, cô thật không nghĩ tới tình huống của Tiểu Điền Thất nghiêm trọng như thế.

Cô rất muốn đi qua nhìn Tiểu Điền Thất.

Nhưng bây giờ thế cục quá khẩn trương, chiến tranh còn chưa kết thúc, chỉ là rất kỳ quái, người của Tây Liên Bang trải qua những đã kích kia, nhưng vẫn không phản kích lại địa bàn Khương Gia Quân.

Ngược lại quân đội hai bên vẫn còn giằng co ở Lạc Nhật Sơn Mạch.

Sở Linh vẫn đi theo bên người cô.

Nhìn ra tất cả mọi người vô cùng khẩn trương, thỉnh thoảng Sở Linh sẽ nhận được điện thoại xác nhận cô an toàn.

Hiển nhiên bên Khương Nhiên cũng đang chú ý an nguy của cô, đương nhiên cũng coi cô như một phần chiến lược.

Hơn nữa mỗi khi qua mười lăm phút, Sở Linh sẽ phải báo cáo một lần vị trí cụ thể của cô, lần này cô không dám tùy tiện chạy loạn nữa.

Trong điện thoại cô dặn dò Mậu Thần mấy câu, bảo anh ta cho dù như thế nào cũng phải tích cực trị liệu cho Tiểu Điền Thất.

Thời gian còn lại Luru Diệp chỉ có thể ngơ ngác đợi trong Hạ cung, không ngừng cầu nguyện cho người bên ngoài.

Khẩu vị của cô cũng không tốt lên, chờ thức ăn được bụng lên, một chút ý niệm cầm đũa cũng không có, cả người tựa như không có hơi sức.

Nhìn đến khuya, rốt cuộc cô không chịu đựng được nữa, liền thuận thế nằm trên giường ngủ quên.

Ngược lại giữa lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác ở cửa có động tĩnh, cô mở mắt nhìn một chút.

Bởi vì lần bị dọa trong huyết động Phi Nhĩ Đặc, cho dù là buồn ngủ, Luru Diệp vẫn mở đèn đêm.

Lúc này trong ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy bóng dáng một người cao lớn đứng ở vị trí cửa ra vào, chỉ là người nọ không nhanh chóng đi vào, mà là giống như thất thần, người nọ đứng yên thật lâu.

Nhưng bóng dáng của người đó thật quen thuộc, Luru Diệp có thể cảm thấy người đứng ở chỗ đó là Khương Nhiên.

Chỉ là cô không hiểu, tại sao Khương Nhiên không nhanh chóng đi vào nhìn cô.

Thật ra thì Luru Diệp cũng có chút khản trương, cô cũng không mở miệng nói chuyện, trốn tránh bày ra dáng vẻ ngủ say không nhúc nhích.

Khương Nhiên đứng đó một lúc lâu, rốt cuộc đã hành động, Luru Diệp nhìn động tác của anh hình như là cởi áo khoác, còn có ủng quân nhân.

Động tĩnh của anh rất nhỏ, giống như sợ quấy nhiễu cô, tất cả động tác đều rất thận trọng.

Luru Diệp cũng không biết phải đối mặt Khương Nhiên thế nào, người đàn ông này căn bản không có quan tâm đến sống chết của cô. . . .

Cô cũng không biết nên dùng nét mặt gì thái độ gì đối mặt với đối phương, mặc dù trong lòng nghĩ tới Khương Nhiên, một mực lo lắng cho anh, nhưng Như vậy cô quá dễ dãi không có giới hạn rồi.

Luru Diệp nghĩ như vậy nên liền nhắm hai mắt lại.

Hơn nữa TV lúc sáng đã hù cô sợ, cô hơi không biết nên làm sao nói chuyện với kẻ cuồng chiến tranh, lạm sát bình dân, Khương Nhiên.

Cô giữ nguyên dáng vẻ đã ngủ say, ở trên giường không nhúc nhích.

Ngược lại rốt cuộc Khương Nhiên đã đổi xong quần áo ở nhà.

Dáng vẻ này giống như anh không phải là người đã tạo ra chiến tranh kinh khủng đó.

Anh đi tới bên giường, ngồi chồm hổm xuống, Luru Diệp có thể cảm thấy hô hấp của anh.

Cô đang nhắm mắt, cho nên cô không biết Khương Nhiên dùng nét mặt gì nhìn cô.

Ở trong bóng tối, điều duy nhất cô có thể cảm nhận là hô hấp trầm ổn theo quy luật của Khương Nhiên, anh cách cô rất gần.

Cô có thể ngửi thấy mùi trên người anh, mùi đặc biệt của Khương Nhiên, anh rất gồ bó, trên người có rất ít mùi mồ hôi bản của đàn ông, cô có thể ngửi được phần lớn đều là mùi hương nhân nhạ của thuốc tẩy.

Thuốc tẩy là cô chọn, Khương Nhiên không để ý tới những thứ này, cô chọn cái gì thì anh dùng đó.

Mùi này không riêng gì trên người anh, ở nơi này có rất nhiều chỗ có mùi này, có một ít hương hoa, nhưng không ngấy, rất dễ ngửi thấy.

Thình thoảng Khương Nhiên sẽ nói một câu, có thể quá thom không, nhưng mà vì cô thích, người đàn ông như Khương Nhiên vẫn bình tĩnh mặc quân phục có mùi hương thoang thoảng đi ra ngoài kiểm duyệt quân đội.

Ở nhiều mặt anh đều nhường nhịn cô.

Luru Diệp suy nghĩ lung tung, trong lòng càng thêm rối loạn, không biết có nên oán giận anh mấy câu không để ý tới cô không an ủi cô không.

Đợi đã lâu, Luru Diệp không nghe thấy động tĩnh gì của anh, ngược lại sau một lúc lâu, Khương Nhiên chợt đứng lên, sau đó Luru Diệp nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ.

Còn có tiếng mở cửa, tất cả vẫn để ý cẩn thận, giống như sợ quấy rầy đến cô.

Cô mở mắt liếc nhìn, chỉ thấy phòng tắm không xa sáng đèn, đây là Khương Nhiên đang tắm sao?

Rất nhanh Khương Nhiên tắm xong đi ra.

Lần này anh không có đứng ở bên cạnh cô nữa, mà là giữ nguyên áo nằm trên giường.

Rõ ràng hai người gần như vậy, đều nằm ở trên giường, nhưng Khương Nhiên không có đưa tay ôm cô.

Chỉ là Lư Diệp vẫn là cảm thấy một nhúm tóc của mình bị anh nắm trong tay, một lát sau, hình như Khương Nhiên còn dùng tay sờ mặt cô một cái.

Hơn nữa trong lúc cô suy nghĩ có nên tỉnh lại không, cô chợt nghe thấy mấy tiếng thở dài không dễ dàng nghe thấy.

Lư Diệp tự coi chính mình đang nghe lầm, bởi vì đó là tiếng thở dài sao? !

Chẳng lẽ gian phòng này trừ cô và Khương Nhiên ra còn có người khác?

Hoặc là âm thanh kia là do cô phát ra?

Chỉ là chính cô không biết.

Bởi vì nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy Khương Nhiên không thể nào biết thở dài!

Cảm xúc biến hóa đó, Khương Nhiên không thể nào có!

Lư Diệp từng thấy anh tức giận, từng thấy anh vừa 囧 vừa giận, nhưng Khương Nhiên còn than thở sao? !

Đùa gì thế?

Nhất định là cô nghe lầm chứ?

Cô do do dự dự, trong lòng càng giống như chín cong mười tám quẹo.

Hơn nữa hình như Khương Nhiên vẫn chưa ngủ.

Lư Diệp có thể cảm thấy giống như anh đang nhìn thứ gì đó.

Ngón tay càng không ngừng điểm chạm vào tường bên cạnh, giống như đang tính toán nghiên cứu cái gì.

Ánh đèn yếu ớt chiếu vào trên mặt của cô, Lư Diệp không dám nghiêng đầu cũng không dám xoay người.

Ngược lại nằm một chút, giữa lúc mơ mơ màng màng, nghe tiếng hít thở quen thuộc của người bên cạnh, Lư Diệp thật sự ngủ thiếp đi.

Chờ ngày hôm sau tỉnh dậy, Lư Diệp phát hiện Khương Nhiên đã sớm không thấy, cũng không biết anh có phải chạy đến chiến khu không.

Lư Diệp ngược lại cảm thấy như vậy vô cùng tốt, gặp mặt nhau sẽ cảm thấy là lạ, tránh né nhau mấy ngày, cho cô bình tĩnh cũng không tồi.

Trong lúc cô ăn cơm, Sở Linh đã tới, ngày hôm qua cô chiếu cố lo lắng này nọ, không có thời gian dư thừa nói chuyện với Sở Linh, hiện tại cô cùng Sở Linh nói chuyện bên ngoài.

Lần này ngược lại có tin tức của bọn Quan Chi.

Sở Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, lầm nhảm nói với cô: "Quan Chi thật may, chỉ bị đập đến chân, bây giờ đang làm giải phẫu, nhưng mà một số nhân viên văn phòng của Chính Phủ Liên Bang không qua khỏi, hiện tại đang kháng nghị, chỉ là không ai rảnh rồi quan tâm đến họ, coi họ như chó sủa loạn."

Lư Diệp không hỏi thăm bọn Mậu Ngạn, chỉ cần bọn Quan Chi không có việc gì là tốt.

Hơn nữa vừa nghe nói Quan Chi đang làm giải phẫu, cô liền muốn đi xem một chút, kết quả sau khi nghe ngóng, cô mới biết Quan Chi không có trở lại.

Hơn nữa nghe ý tứ của Sở Linh, tên Quan Chi kia coi vết thương nhẹ không rồi hòa tuyến, hình như muốn ăn thua đủ với Phi Nhĩ Đặc.

Lư Diệp vừa ăn vừa nghe.

Giọng nói của Sở Linh chợt thấp xuống, giống như nghĩ đến cái gì đó, giọng nói dè dặt cẩn thận hơn, rất cẩn thận nói: "Vây, điện hạ, thật ra thì mọi việc đã trôi qua rồi, mặc kệ ngài gặp cái gì, phải kiên cường đó."

Lư Diệp cũng không nghĩ nhiều, còn tưởng rằng người đàn ông to lớn Sở Linh này đang thẳng thắn khuyên mình không cần phải sợ.

Dù sao gặp vụ nổ điện cuồng như vậy không chết đi thật là may mắn.

Cô liền gạt đầu ừ một tiếng, vì để cho Sở Linh yên tâm, cô còn cười trả lời một câu: "Thật ra thì cũng không có gì. Chỉ cần không thêm nghĩ nữa là tốt. Lại nói không phải tôi đang rất tốt sao."

"Ừ." Ngược lại Sở Linh hình như còn muốn nói gì đó, anh ta khác Quan Chi, Quan Chi là người rất gò bó, bình thường nói chuyện với Lưu Diệp luôn là thiếu đi một câu ít đi một câu, nhưng Sở Linh không coi Lưu Diệp là người ngoài.

Anh cau mày lại nói: "Cái đó. Mặc dù tôi không biết rốt cuộc thủ lĩnh đang nghĩ gì, chỉ là làm đàn ông. Tôi đại khái có thể hiểu được ngài ấy, cho nên nếu như ngài ấy không vui cái gì. Ngài... ngài cũng đừng để trong lòng."

Lưu Diệp sùng sốt một chút, tại sao Khương Nhiên không vui?

Cô buồn bực ngẩng đầu lên.

Sở Linh rất nhanh bị cô nhìn đến mặt đỏ tới mang tai, nói chuyện cũng không lưu loát.

Chỉ là Lưu Diệp vẫn tìm ra được dấu vết trong lời nói của anh ta.

Lưu Diệp thiếu chút nữa không có bị tức đến nổi tung, "Anh nói là lúc đang đàm phán, người bên Phi Nhĩ Đặc. Nói, nói tôi cùng tộc trưởng của bọn họ một mình."

Bây giờ Lưu Diệp nói không ra lời với lời nói sứt mẻ như thế.

Cái này? !

Người bên Phi Nhĩ Đặc còn mặt mũi không? ! Loại chuyện hủy danh dự người khác cũng có can đảm nói?

Nói cô đã theo tộc trưởng đối phương xảy ra quan hệ sao!

Do cái giọng nói điện tử, hay cho là do màn ảnh?

Gia tộc này đúng là cướp trình tiết của người khác từ ngàn dặm mà! ?

Nhưng khi nhìn bộ dáng lúng túng muốn chết của Sở Linh, Lưu Diệp cảm thấy không tốt.

Chuyện này hơn phân nửa là Khương Nhiên cũng tin sao? !

Thật ra thì lần Dong Bình đó, cô mới vừa bị tóm Khương Nhiên liền chạy tới, nói thật, khi đó cô thiếu chút nữa bị những tên bại hoại kia cường.

Khi cô bị người Phi Nhĩ Đặc giữ lại một khoảng thời gian dài, trong thời gian đó, Lưu Diệp không nhận được nhớ lại, năm đó Khương Nhiên đối với cô rất nhanh, căn bản không do dự liên lụy quân.

Nghĩ như vậy, hiệu suất của những người này, còn có thời gian mập mờ, tuyệt đối là có thể cường cô vài lần rồi.

Lưu Diệp rất muốn thổ huyết.

Cho nên Khương Nhiên mới tránh né cô, nhớ lại tối qua đều rón rén.

Là bởi vì anh cho là cô đã bôi bẩn.

Lưu Diệp cũng không tiện giải thích cái này với Sở Linh, nhưng phải nói rõ ràng với Khương Nhiên!

Chỉ là khi nhờ Sở Linh gọi điện thoại, đầu kia còn đang mở hội nghị quân sự, hơn nữa Lưu Diệp nghe âm thanh bên kia rất gấp gáp.

Lưu Diệp thấy vậy, liền thờ dài mà nói: "Thôi, tôi nói sau vậy."

Sau khi Sở Linh thu điện thoại lại, Lưu Diệp thu thập một chút đồ, dù sao cũng không có gì chuyện làm.

Cô muốn đến xem Tiểu Điền Thất.

Được Sở Linh dẫn đi, rất nhanh Lưu Diệp đã đến chỗ Tiểu Điền Thất, hiện tại Tiểu Điền Thất tựa như nằm trong phòng quan sát đặc biệt.

Hơn nữa Lưu Diệp hỏi Mậu Thân, kể từ khi đến nơi này Tiểu Điền Thất vẫn không tỉnh lại.

Lưu Diệp nghe xong tâm tình rất buồn bực, đi vào phòng bệnh của Tiểu Điền Thất.

Lưu Diệp liền nắm tay Tiểu Điền Thất, trấn an nói với cậu mấy câu.

Lúc đầu đều nói khích lệ Tiểu Điền Thất, Tiểu Điền Thất vẫn không có động tĩnh, hiện tại Lưu Diệp lại có quá nhiều chuyện phiền lòng, nên bất giác nói ra chuyện của Khương Nhiên.

"Điền Thất à, cậu nói người của Phi Nhĩ Đặc thất đức không thiếu đạo đức không, chị trong sạch, lại cứng rắn nói chị bị cưỡng hiếp rồi ! Bọn họ vẫn là

người sao? Vậy chị phải giải thích thế nào"

Cô thở dài, cúi đầu nhìn Tiểu Điền Thất, Tiểu Điền Thất luôn nhắm mắt từ nãy giờ đột nhiên mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thù Nữ Thiểu Thất Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chương 75

Edit + beta: Thu Lệ

Lưu Diệp bỗng chốc bị kinh sợ, hơn nữa vì quá quýnh nên cô mới nói ra lời nói mơ hồ không rõ ràng như vậy, cái này không phải là dạy hư trẻ em sao!

Cô vội vàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Tiểu Điền Thất, sau khi dừng lại chỉ một lát, cô đã nhanh chóng vui vẻ nói: "Điền Thất. . . . Em đã tỉnh, em cảm thấy khá hơn chút nào không?"

Ngược lại là Tiểu Điền Thất là lạ, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Lưu Diệp cho rằng cậu bị dọa sợ, trong lòng cô không đành lòng, vội vươn tay ra tự nhiên vuốt cánh tay của cậu trấn an nói, "Điền Thất, đừng sợ nhé, có chị ở đây rồi, chị sẽ bảo vệ em, tuyệt đối sẽ không để cho những tên Phi Nhĩ Đặc khốn kiếp đó tổn thương em. . . ."

Nhưng mà không hiểu tại sao khi Tiểu Điền Thất nghe được ba chữ Phi Nhĩ Đặc, cả người đều cương cứng một chút.

Lưu Diệp cũng không dám nói đến những thứ đó nữa, trong lòng càng thêm nghĩ rằng hơn phân nửa là do lũ khốn kiếp Phi Nhĩ Đặc đó kích thích thù hận của Tiểu Điền Thất.

Chỉ có điều Tiểu Điền Thất tỉnh lại là tốt rồi, Lưu Diệp vội vàng tìm Mậu Thần tới đây kiểm tra giúp Tiểu Điền Thất, còn bản thân mình thì ở bên cạnh Tiểu Điền Thất thận trọng coi chừng.

Trong lòng Lưu Diệp có thể cảm thấy, nét mặt của Tiểu Điền Thất rất lạnh, dáng vẻ nhìn người xung quanh cũng là kiểu đánh giá cẩn thận, nhưng khi nhìn về phía cô, ánh mắt của Tiểu Điền Thất lại hiện lên vẻ rất phức tạp.

Hơn nữa so sánh thái độ lạnh lùng với những người khác thì thái độ của Tiểu Điền Thất đối với cô rõ ràng tốt hơn một chút, nhưng có lúc nhìn cô sẽ cau mày, giống như đang có tâm sự gì đó vậy.

Lưu Diệp cũng ra sức nhỏ nhẹ dịu dàng trấn an cậu.

Cùng cậu nói chuyện tích cực trị liệu, mặc dù Mậu Thần nói thương thế của cậu vô cùng nghiêm trọng, nhưng cũng không nói bệnh này hoàn toàn không thể chữa trị.

Hiện giờ bên trong Liên Bang phía Tây tụ hợp rất nhiều chuyên gia chữa trị cao cấp nhất trên thế giới, đó nhất định chính là vương bài trong vương bài.

Giống như tình huống của Tiểu Điền Thất, tuy rằng hơi phức tạp nhưng chỉ cần có đủ kiên nhẫn và nghị lực, cũng không phải là không có khả năng hồi phục lại.

"Quan trọng nhất là bệnh nhân phải có tinh thần lạc quan." Sau khi tra cứu qua rất nhiều tài liệu, Mậu Thần lo lắng nói với Lưu Diệp: "Tôi nhớ trước kia Tiểu Điền Thất rất lạc quan, nhưng bây giờ tình hình của em ấy thật sự không tốt, đối với người khác cũng không thân thiện, những người bệnh như em ấy sợ nhất là tình huống như vậy, mặc kệ dùng bao nhiêu phương pháp điều trị tốt đi nữa mà không có tư tưởng điều trị tích cực, thì không thể nào chiến thắng bệnh tật được."

Lưu Diệp thật sự rất lo lắng, cô cũng cảm thấy khó hiểu, một Tiểu Điền Thất luôn coi mở đáng yêu tại sao bỗng dưng lại như vậy, cho dù bị kích thích lớn hơn nữa, nhưng đã qua nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn không thấy cậu trở lại bình thường.

Lưu Diệp lại thở dài, bây giờ cô chỉ có thể phát huy phương pháp thao thao bất tuyệt của mấy bà mấy cô để dụ dỗ người thôi, cái khác cô không biết chứ coi Tiểu Điền Thất như trẻ con mà dụ dỗ thì ngược lại cô biết cách làm như thế nào đấy.

Từ sau hôm đó, ban ngày chỉ cần có thời gian là Lưu Diệp đều ở bên cạnh Tiểu Điền Thất, dụ dỗ cậu như đang dụ dỗ một đứa trẻ cứng đầu cứng cổ không nghe lời vậy.

Bận mãi đến rất khuya, chờ đến khi trở lại Hạ cung thì cô mở TV lên, hiện giờ cô chỉ có thể thông qua những thứ truyền thông này để biết tình hình bên ngoài mà thôi.

Trên TV, người dẫn chương trình đang lo lắng nói: "Lần này, phản ứng của Khương Nhiên quá khác với dự liệu của mọi người, nhất là dưới tình huống

Liên Bang phía Tây đang yêu cầu đàm phán, anh ta vẫn đang không ngừng sắp xếp"

Chuyên gia càng thêm gât đầu phụ họa: "Hiện tại Quân đội nhà họ Khương đang dốc hết toàn lực, nhìn vào tình huống trước mắt thì thế cuộc này rất xấu, hơn nữa bên trong Quân đội nhà họ Khương còn truyền ra lời đồn, bản thân Khương Nhiên từng nói muốn giết Liên Minh phía Tây đến chuột cũng không thừa lại một con. Tuy rằng Quân đội nhà họ Khương vẫn chưa từng chứng minh những lời đồn này có phải thật như vậy hay không, chỉ có điều dựa vào Khương Nhiên qua nhiều thế hệ, còn có vụ Hải tặc trên biển Lưu Ly lúc trước, tất cả mọi người đều rất rõ ràng Khương Nhiên là một người kinh khủng dường nào. Nhưng Liên Minh phía Tây cũng sẽ không khoanh tay chịu bó tay, chỉ có điều rất kỳ lạ là lần này Liên Minh phía Tây đánh trả rất không ra hồn. Hiện tại, điều duy nhất mọi người có thể làm chính là cầu nguyện con người điên này không nên đốt chiến hỏa tới Liên Minh phía Đông."

Lưu Diệp nghe xong bốn chữ khuyh sào xuất động(*) này liền hiểu rõ phương tiện truyền thông đang chán ghét Khương Nhiên cỡ nào rồi.

(*): Huy động toàn bộ lực lượng xuất động

Hiện tại trên phương tiện truyền thông sẽ không một ai nói những lời hay về Khương Nhiên, chiến tranh đánh tới tình trạng này, thật ra thì cũng nên thu tay lại rồi.

Lưu Diệp thấp thỏm chờ Khương Nhiên, nghĩ tới lần này bất kể như thế nào cũng phải giải thích rõ mọi hiểu lầm.

Chỉ có điều cô đợi mãi đến khuya, Khương Nhiên cũng không trở lại.

Lưu Diệp chán nản đợi cả đêm, ngày hôm sau hai mắt cũng không mở ra được.

Cô cũng không nổi giận, sáng sớm ngày hôm sau vẫn chạy tới chỗ Tiểu Điền Thất, kể từ sau khi Tiểu Điền Thất tỉnh dậy, trị liệu cũng từ từ đi vào quỹ đạo, chỉ có điều bây giờ Tiểu Điền Thất vẫn không thể ăn cơm, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, hơn nữa không biết có phải do bị kích thích lần trước hay không mà Tiểu Điền Thất rất ghét bị người khác đụng chạm.

Lần trước cũng bởi vì có người giúp cậu ghim kim mà cả người lẫn sắc mặt cậu đều không tốt.

Nhưng Lưu Diệp thử một chút, phát hiện Tiểu Điền Thất cũng không chán ghét sự đụng chạm của cô, cho nên một khi đụng phải chuyện của cậu, Lưu Diệp đều sẽ tới đây làm.

Lúc cho cậu ăn, cô đều cố gắng tự mình ra tay, không riêng gì chuẩn bị thức ăn lỏng, cô còn cẩn thận cho cậu ăn những thức ăn đó.

Chờ cho ăn xong rồi, Lưu Diệp biết thân thể cậu không tiện, lúc đầu tắm rửa cũng không làm được, cô lại đi tìm khăn lông và nước, lau mặt và làm chút vệ sinh cho Tiểu Điền Thất.

Chỉ là không biết vì sao, vẫn là cậu nhóc Tiểu Điền Thất lúc trước nhưng bây giờ, khi cô cầm tay cậu để lau thì mặt cậu lại chột đỏ.

Hơn nữa cậu còn nhìn cô chằm chằm, Lưu Diệp cảm thấy khó hiểu, Tiểu Điền Thất thật tâm xem cô như chị gái, nếu không cô cũng sẽ không hoàn toàn không có phòng bị gì với Tiểu Điền Thất.

Nhưng bây giờ Tiểu Điền Thất sao vậy, ánh mắt này... cho dù cô có thích Tiểu Điền Thất đi nữa cũng không dám che giấu lòng tâm mà nói, đây là ánh mắt của một cậu em trai đối với chị gái.

Nhưng cũng không phải của đàn ông đối với phụ nữ, mà giống như của thợ săn đối với con mồi của mình vậy.

Cô cũng chỉ nghi ngờ cúi đầu, dò hỏi: "Điền Thất, em không sao chứ?"

Tiểu Điền Thất cũng không nói gì, chẳng qua là thân nhiên cười một cái.

Lần này thì Lưu Diệp càng cảm thấy không đúng lắm, Tiểu Điền Thất tuyệt đối không thể nào có nụ cười như thế này.

Lưu Diệp thờ dài nghĩ, đứa nhỏ này kì lạ thế nào ấy, xa lạ như Giản Trực Hựu nhìn người khác vậy.

Bên này, cô vừa nghi ngờ vừa chăm sóc Tiểu Điền Thất, nhưng bên Khương Nhiên cô cũng không buông lỏng mà không ngừng cố gắng liên lạc với Khương Nhiên.

Chỉ là mặc kệ cô cố gắng cỡ nào, cũng mặc kệ là điện thoại hay cô tìm người chuyển lời, cuối cùng lúc nào cũng bị trả lại.

Lưu Diệp cũng dần dần hiểu rõ, nhất định Khương Nhiên đang muốn lẩn trốn cô đây mà!

Lần này Lưu Diệp thật sự đợi không nổi nữa rồi, đây là trò đùa gì thế!

Tâm tư của cô đã đủ cong cong queo queo rồi, nếu như Khương Nhiên không còn thành thực nữa thì cuộc sống của hai người quả thực là không có cách nào vượt qua được!

Với lại, coi như cô có bị cưỡng bức đi nữa thì tội gì phải lẩn trốn không thấy chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng Luru Diệp cũng sốt ruột, cho nên trong lúc đang chờ đối phương xác nhận điện thoại đáp lại, Luru Diệp nhanh chóng bắt được máy truyền tin, nói với người ở đầu bên kia: "Anh nói cho tên Khương Nhiên kia biết, nếu như anh ta không chịu nhận điện thoại của tôi nữa, tôi sẽ... sẽ"

Luru Diệp cũng không biết nên uy hiếp Khương Nhiên như thế nào, lúc trước có một người của Liên Minh phía Tây cố gắng uy hiếp, kết quả suốt ngày đều bị lan truyền trên ti vi.

Luru Diệp liền cứng họng chần chờ một lúc, nhưng cuối cùng vẫn cứng rắn nói một câu: "Tôi sẽ không để ý đến anh ta nữa."

Đối phương trầm mặc chốc lát, rất nhanh sau đó Luru Diệp chỉ nghe thấy một giọng khàn khàn, nhàn nhạt nói một câu: "Anh còn có chuyện phải xử lý."

Luru Diệp lập tức ngây ngẩn cả người, cô vẫn cho rằng mỗi khi quá mười lăm phút thì nhân viên sẽ phải xác nhận tình huống gì đó, cô thật sự không ngờ tới hoá ra là Khương Nhiên, người vẫn luôn không thêm hỏi thăm đến hình của cô mấy ngày nay.

Anh vẫn luôn quan tâm đến tình hình của cô?

Nhưng tại sao lại không chịu nhận điện thoại của cô chứ?

Là bởi vì chuyện cô bị cưỡng bức sao?

Trong nháy mắt những thứ không cam lòng uất ức oán giận cũng nhanh chóng phai nhạt, Luru Diệp cũng chỉ ‘Haiz’ một tiếng, nhưng cô suy nghĩ vẫn nên nói rõ ràng, chẳng qua có mấy người Sở Linh ở đây, Luru Diệp đành phải hạ thấp giọng, "Nhiên, Nhiên Nhiên. Em muốn giải thích một chút, em bị mang đi gặp tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc."

Bởi vì cách điện thoại nên không biết về mặt của Khương Nhiên ở bên kia như thế nào, nhưng trong cuộc trò chuyện không có bất kỳ tạp âm nào, điều duy nhất Luru Diệp có thể cảm thấy chính là đối phương đang trầm mặc.

Cô cố gắng giải thích: "Chỉ có điều thứ em nhìn thấy chỉ là một màn hình, đối phương cũng chỉ nói bằng giọng nói điện tử, về phần những thứ chuyện đáng ghét kia, đừng nói xảy ra, vốn là không thể nào, bởi vì ngay cả người kia trông như thế nào em cũng không gặp được, hơn nữa rất nhanh em đã chạy trốn. Sau đó vẫn luôn lẫn trốn cùng Tiểu Điền Thất. Cho nên anh đừng tin những lời đồn đó."

Luru Diệp không biết Khương Nhiên có tin hay không.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Khương Nhiên cũng lên tiếng, giọng nói của anh nghe vào thấy hơi mệt, còn có bất đắc dĩ, "Anh biết rồi, anh còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, vậy bây giờ anh có thể cúp điện thoại được chưa?"

Phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Luru Diệp, cô cho rằng Khương Nhiên không phải vui mừng thì chính là hoài nghi.

Luru Diệp chưa từ bỏ ý định giải thích, cô thật sự không hiểu, tại sao chỉ cần gặp phải Khương Nhiên, mặc kệ là xảy ra chuyện gì cô đều lập tức biến thành một kẻ yếu thế.

Bây giờ càng thêm như vậy, đừng nói cô không bị cưỡng hiếp, cho dù là bị đi nữa, cũng không thể trách cô chứ?

Vốn chính là trùng gian kế của đối phương, coi như có vấn đề, cô cũng đã bị người ta hại được rồi?

Khương Nhiên làm gì mà như cô đã làm sai chuyện rồi lạnh nhạt cô như vậy chứ?

Tượng đất còn có ba phần nóng nẩy đây, hướng chỉ những cái khác Luru Diệp đều nhìn, nhưng thái độ này Khương Nhiên thật sự là làm cho người ta chán ghét.

Luru Diệp cũng không nói thêm gì khác, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô cũng không rối rắm chuyện đó nữa, hiện giờ còn có rất nhiều chuyện cần cô làm đây.

Mặc dù mọi người cũng không nói cần cô làm cái gì, nhưng không ngừng có người bị thương chở về từ tiền tuyến, cho dù Luru Diệp không có kiến thức trị liệu gì, nhưng khích lệ tinh thần cho mọi người, trong lúc tổ điều trị bận rộn tay chân giúp đỡ coi chừng một chút, nâng cao hiệu suất của mọi người thì cô vẫn có thể làm được.

Luru Diệp cũng nhanh chóng quảng chuyện Khương Nhiên không nói đạo lý ra sau ô, một lòng một dạ chăm sóc người bị thương trở thành hậu phương vững chắc.

Ngược lại không được mấy ngày, lúc Luru Diệp nghỉ ngơi xem ti vi liền phát hiện tất cả nội dung được tiếp sóng trên truyền hình đều đã thay đổi.

Trước đó, người dẫn chương trình và chuyên gia còn hết sức căng thẳng, không khí trầm lắng như thể Thế Giới Đại Chiến, lúc này lại không ngừng phân tích lời tuyên bố mà Quân đội nhà họ Khương mới phát biểu như uống thuốc lã.

"Theo tin tức đáng tin cậy nói Quân đội nhà họ Khương đã dừng tấn công lại, điều đó cũng nói lên đại diện đàm phán với Liên Minh phía Tây."

Người chủ trì phân tích vô số khả năng, trong đó có phần mưu lược, có không ít nhà phân tích chiến lược cho rằng Khương Nhiên đang muốn giả vờ tấn công để rút lui, tiếp tục chuẩn bị một trận tấn công kinh khủng khác.

Nhưng có một số người lại nói Khương Nhiên quá kéo dài chiến tuyến nên sau đó không còn lực lượng.

Chỉ có điều, mặc kệ phân tích như thế nào thì danh hiệu kẻ lập dị, kẻ điên đứng đầu thế giới của Khương Nhiên vẫn coi như không chạy khỏi.

Lưu Diệp cũng tỉnh tỉnh mê mê, cô biết Khương Nhiên thích ăn cái gì, có thói quen sinh hoạt như thế nào, nhưng đối với việc đánh giặc thì cô không hiểu gì cả.

Lại nói cô cũng lười phải hiểu, nhưng từ hôm đó về sau, cách một thời gian ngắn Khương Nhiên lại gọi điện thoại xác nhận an nguy của cô, vẫn là mỗi mười lăm phút sẽ gọi một lần như trước.

Có lúc Lưu Diệp rất muốn bắt máy nói vài lời, nhưng vừa nghĩ tới thái độ của Khương Nhiên, lòng của cô lại nguội lạnh đi.

Người này nhất định coi cô như một phần sắp xếp trong chiến lược, giống như cần xác nhận hỏa lực có đủ không, căn cứ có an toàn không vậy, nếu người này thật sự quan tâm cô thì tại sao trong điện thoại không nói với cô mấy câu, cho dù hỏi thăm cô có khỏe không cũng được chứ.

Giữa hai người vẫn ai bận việc nấy, Lưu Diệp cũng làm như không có Khương Nhiên vậy.

Nhưng ba ngày sau, khi tất cả đều đã kết thúc, cuối cùng Khương Nhiên cũng mang theo bọn người Quan Chỉ trở về.

Hơn nữa, có lẽ là cân nhắc đến các nhà truyền thông và thể diện của Liên Bang Chính Phủ nên Khương Nhiên cũng không cao giọng trở về căn cứ, mà lặng lẽ trở về vào đêm khuya như trước đó.

Trước đó, Lưu Diệp cũng không biết tin tức gì, ban ngày bận rộn một mõi ở tổ chữa trị nên đã đi ngủ thật sớm, bây giờ cô bận rộn như một con quay, không phải đi thăm những người bị thương thì chính là đi chăm sóc Tiểu Điền Thất.

Tình hình của Tiểu Điền Thất vẫn không tốt hơn chút nào, chỉ có điều trong lúc cô chăm sóc, vẻ mặt của Tiểu Điền Thất ngược lại dịu dàng hơn một chút.

Lúc nhìn cô, vẻ mặt lại giống như cười như không, Lưu Diệp luôn cảm thấy Tiểu Điền Thất đang có chuyện gì đó dối gạt cô.

Lưu Diệp ngủ mơ mơ màng màng, đầu óc đang nhớ chuyện trước đây rồi lại nghĩ đến chuyện xảy ra gần đây, sau đó cô cảm thấy ngoài cửa có tiếng động nhẹ.

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy người nào đó đang đứng ngoài cửa.

Không cần phải nói, đó chính là Khương Nhiên lại trở về nhân lúc trời tối.

Hơn nữa, lần này Khương Nhiên vẫn thận trọng như trước, động tác cởi giày cũng giống như một pha quay chậm, tư thế đó thoát nhìn vừa quái đản lại vừa buồn cười.

Nhưng Lưu Diệp lại không cười nổi, cô nhanh chóng ngồi dậy ấn công tắc trên đầu giường, mở đèn cả phòng lên.

Trong nháy mắt, cả căn phòng bỗng sáng trưng như ban ngày, cô có ý điều chỉnh sang chế độ ánh sáng mặt trời để nhìn rõ nét mặt của Khương Nhiên!

Khương Nhiên đang đứng ngoài cửa, đã tháo một chiếc ủng quân dụng ra, hiển nhiên là ngăn người một chút, nhưng mà anh cũng không có động tác gì quá lớn, vẫn từ từ từng bước tháo ủng quân nhân ra, sau khi tháo ủng xong lại cởi áo khoác này nọ ra, tìm quần áo ở nhà để thay.

Động tác không nhanh không chậm, chỉ có vẻ mặt thoát nhìn vô cùng mệt mỏi.

Hai tay Lưu Diệp nắm thành nắm đấm, khi anh đến gần sức lực càng ngày càng tăng, chuẩn bị tinh thần tranh cãi với anh một trận.

Kết quả cô còn chưa kịp mở miệng, toàn thân Khương Nhiên đã nằm úp sấp xuống giường giống như bị ngất.

Hơn nữa còn đang úp sấp bên cạnh cô.

Lần này, Lưu Diệp thật sự bị quýnh.

Cô hoài nghi có phải Khương Nhiên đang muốn tránh cô hay không nên đẩy đẩy Khương Nhiên, nhưng thử đẩy hai cái, đừng nói Khương Nhiên không có phản ứng gì, rất nhanh sau đó cô còn nghe được tiếng gáy của Khương Nhiên đấy.

Cái này.

Bình thường, Khương Nhiên ngủ rất yên ổn, thế nhưng bây giờ anh lại gáy.

Chắc hẳn là một mõi chết đi chứ!

Lưu Diệp cau mày suy nghĩ có nên dùng chút thủ đoạn để quấy rầy cho anh tỉnh hay không?

Chỉ có điều trong lúc cô đang tìm cách thì lại nhìn thấy gương mặt ngủ say của Khương Nhiên.

Cô cũng biết mình không nên nhìn mặt anh bởi vì cô đã bị huỷ bởi gương mặt này của Khương Nhiên rồi, nhất là khi anh ngoan ngoãn ngủ say.

Dáng vẻ đó đã không thể dùng một chữ “suất”(đẹp trai) để hình dung nữa rồi, cô cũng không thể nói ra đây là cảm giác gì, mà chính là người đàn ông đẹp trai anh khí này, mặc kệ người bên ngoài hình dung hay sợ anh thế nào đi nữa thì lúc anh ngủ cũng giống như phần lớn đàn ông bình thường mà thôi, cũng có thể nói đáng ngủ như một đứa trẻ vậy.

Lưu Diệp im lặng nhìn một hồi, cuối cùng vẫn không đành lòng kéo chăn đắp lên người cho anh.

Lưu Diệp cũng nằm xuống, rõ ràng trong lòng còn tức giận nhưng sau khi chìm vào giấc ngủ, vẫn không ý thức ôm lấy người bên cạnh. Trong giấc ngủ mê, lúc cô tiến tới, Khương Nhiên cũng đưa cánh tay ra ôm cô vào trong ngực theo bản năng như phản xạ có điều kiện.

Khi trời tờ mờ sáng, Lưu Diệp cảm thấy cái gì đó đang cởi quần áo của mình ra.

Trong lúc ngủ nửa mê nửa tỉnh mở mắt ra liền nhìn thấy Khương Nhiên đang cúi đầu hôn bộ ngực của mình.

Động tác của anh rất nhẹ, khẽ chạm vào rất nhiều nơi, mãi tới khi hôn đến rốn thì rút cuộc Lưu Diệp thật sự không nhịn được nữa, cảm giác nhột khiến cô tròn sang bên cạnh, nhưng Khương Nhiên đã nhanh chóng ôm cô vào trong ngực.

Anh nâng gương mặt của cô lên, trước kia anh chưa từng hôn cô như vậy, nụ hôn cũng không phải thế này.

Anh hôn quá kịch liệt, cũng quá dày đặc, có nhiều chỗ còn liếm giống như Giản Trục Hựu vậy.

Lưu Diệp cảm thấy rất không thoải mái, cũng rất kỳ lạ, bởi vì Khương Nhiên hôn trên mặt cô ướt nhẹp.

Giống như đang rửa mặt cho cô vậy, nhưng cô hoàn toàn không thể nào tránh thoát.

Hơn nữa cô còn có rất nhiều chuyện phải nói đây, Lưu Diệp cũng cố gắng kháng nghị trong lúc ý loạn tình mê: "Anh đừng hôn em nữa, em có chuyện muốn nói."

"Không cần nói." Khương Nhiên nhanh chóng cắt đứt lời của cô.

Tay của anh đã nâng cái cằm của cô lên, cô biết bước tiếp theo anh muốn làm gì.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh, tầm mắt của người nhanh chóng quán lấy nhau.

Lưu Diệp chỉ nghe anh nói từng câu từng chữ: "Anh tin tưởng em."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 76

Edit: Phong Nguyệt

Beta: Trà Mii

Lưu Diệp cũng không biết rốt cuộc sự tin tưởng của Khương Nhiên là thật hay giả.

Chẳng qua có thể ở cùng nhau là tốt rồi!

Lưu Diệp cũng nhanh chóng tỏ rõ thái độ, so với Khương Nhiên càng triển miên thì cô càng dùng sức hôn trả lại hơn, cô không ngừng hôn môi Khương Nhiên.

Cũng là lần tình cảm này, chuyện rất kì quái, trước kia Khương Nhiên không phải dính như thế.

Lưu Diệp cũng không biết mình làm sao lại nghĩ tới cái tên dính người này, hơn nữa rõ ràng Khương Nhiên là một người cao to, đừng nói giá trị vô lực những thứ kia, chỉ riêng ở trạng hai chữ dính người này còn kém xa vạn dặm, nhưng chính cô cảm thấy anh có chút dính người.

Cảm giác này thật kỳ quái, giống như buổi sáng hôm đó cô vội vàng mặc quần áo chuẩn bị qua thăm Phi Nhĩ Đặc, anh đang nằm trên giường kéo người của cô lại.

Bất thành linh bọn họ liền thay đổi dính sền sệt, hơn nữa loại dính dính dán dán này không phải là bởi vì tính cách, cũng không phải là muốn làm nũng, mà giống như là một loại bản năng.

Lưu Diệp dùng mặt ma sát cằm anh mới mọc râu, ngứa một chút lại có chút đâm đâm, nhưng chơi rất khá.

So với làm, yêu cũng phải làm cho cô động lòng, cô cúi đầu hôn anh, ngón tay cùng ngón tay của anh quấn lấy nhau.

Nhưng mà vẫn là không thể dính chung một chỗ, trong chốc lát hai người liền cảm thấy chán, rất nhanh Khương Nhiên từ trên giường ngồi dậy, vội vàng mặc quần áo.

Sau đó vừa mặc quần áo vừa nói chuyện với cô, anh còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, đang nói chuyện thảnh thơi Khương Nhiên còn vỗ mông của cô, thúc giục cô cũng mau dậy.

Lưu Diệp biết vị này rất có khuôn phép, chuyện gì đều tự thân tự lực không có một khác rồi rảnh, cô cũng không nói cái gì bắt đầu mặc quần áo.

Mặc kệ bên ngoài hình dung vị trước mắt này là người biến chất hay nhảm chán như thế nào, nhưng người này cũng là thứ thiệt, già trẻ không gạt cần cù với công việc.

Có lẽ phải đình chiến, thời điểm ăn cơm được một lúc, lần này Lưu Diệp phát hiện bữa ăn sáng quá mức phong phú, trước kia chỉ có canh súp dưa muối đơn giản mà thôi, ngược lại bây giờ lại bày tràn đầy một bàn.

Lưu Diệp không biết vì sao, chợt cảm thấy không có khẩu vị, lẽ ra cô không nên không có khẩu vị, quan hệ giữa cô và Khương Nhiên rất hòa hài, mặc kệ rồi cuộc anh nghĩ như thế nào, bây giờ Khương Nhiên đối với cô vô cùng tốt.

Tình hình của Tiểu Điền Thất cũng khá một chút, ít nhất bây giờ không cần lo lắng Tiểu Điền Thất sẽ chết.

Nhưng cô cảm thấy dạ dày của mình không thoải mái, nhất là thấy những thứ đồ ăn nhom nhóp kia, trước hết cô không còn khẩu vị để ăn nữa.

Chỉ là có Khương Nhiên ở đây, Lưu Diệp không muốn làm cho Khương Nhiên lo lắng, cô cũng liền miễn cưỡng ăn một chút.

Khương Nhiên rất bận, đang dùng cơm anh còn chạm vào tường để tìm một chút tài liệu.

Nhìn cô còn chưa có ăn xong, Khương Nhiên không có lập tức rời đi, mà là tiếp tục ngồi tại chỗ đợi cô một lát, cùng với cô ăn, Lưu Diệp không làm trễ nải thời gian của anh, cũng liền nhanh húp cháo trắng vào, những thứ kia sớm một chút còn có thủy tinh xiu mại gì đó, Lưu Diệp cũng không thể nào động.

Hơn nữa quan hệ giữa hai người rất là lạ, giống như là không có chuyện gì để nói.

Thái độ của Khương Nhiên đối với cô càng thêm thận trọng, ở giữa vì cô gấp thức ăn, cũng vì cô mà cầm đũa, tuy nhiên duy nhất chỉ không hỏi cô chuyện của Phi Nhĩ Đặc.

Lúc này Lưu Diệp có lẽ muốn xé rách không khí ngọt ngào, đợi sau khi ăn cơm xong, cô vừa mang giấy, vừa lăm bầm lâu bầu nói chuyện với Khương Nhiên: "Không riêng gì anh phải vội, thật ra thì em cũng có lắm chuyện phải làm đây. Em còn phải đi xem Tiểu Điền Thất một chút đây."

Cô biết Khương Nhiên đối với người bên cạnh cô đều không phải là quá để ý, nhưng cô vẫn nói liên miên lái nhai: "Anh không biết đứa bé kia rất đáng thương, em ở trong phòng thí nghiệm tìm được nó, cả người nó cứng đờ, hơn nữa bây giờ lời nói không thể thốt lên được. Đáng thương chết rồi. Nghe nói bắp thịt còn khô héo."

Khương Nhiên mặc xong giày liền cũng dừng động tác lại, rất nhanh xoay người lại nhìn cô, hỏi "Em gặp được nó ở đâu?"

Lưu Diệp cũng không nghĩ nhiều: "Là ở trong phòng thí nghiệm, anh không biết chỗ đó kinh khủng cỡ nào, khắp nơi đều là dụng cụ thủy tinh, bên trong chứa rất nhiều tứ chi, bây giờ em nhớ lại còn sợ chứ. Hơn nữa cổ tay của Tiểu Điền Thất còn bị phỏng nữa. Đúng rồi, có con rắn quấn lấy nhau, cũng không biết là người nào thiết kế, ghê tởm chết đi được, ngày hôm qua em còn có ý hỏi Mậu Thần, hỏi anh ta có thể xóa hay không, chỉ là Mậu Thần nói treo, vật kia vô cùng rắn chắc."

Thời điểm đợi cô ngẩng đầu, chỉ thấy Khương Nhiên nhíu mày, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Lưu Diệp cho là anh suốt rột muốn đi đâu, cô cũng liền ở một bên bấm mặt mũi để mở cửa, vừa hỏi: "Anh vội như vậy, cũng đừng chờ em, anh biết em phải chuẩn bị rất nhiều, trước khi ra cửa muốn bắt cái này cầm cái kia, còn thích soi gương, thật là, lần sau anh không cần thiết phải chờ em."

Chỉ là Lưu Diệp cũng theo ra cửa, lại phát hiện Khương Nhiên cũng không có theo kịp, trong lòng cô buồn bực, không nhịn được hỏi một câu: "Này, anh làm sao vậy?"

Lúc này Khương Nhiên mới như có điều suy nghĩ nghiêng mắt nhìn cô một cái: "Tôi muốn liên minh với phương Tây vì cái gì không kịp chờ đợi yêu cầu hòa đàm. Có lẽ tôi nên đi gặp người ' Tiểu Điền Thất ' này."

Ngược lại Luru Diệp cũng đang muốn đi thăm Tiểu Điền Thất, chỉ là nhìn bộ dạng thần thần bí bí của Khương Nhiên, vẻ mặt càng thêm bí ẩn, Luru Diệp liền nghi hoặc nhìn anh.

Khương Nhiên cũng không nói cái gì.

Luru Diệp cũng liền xèo xèo hồ đồ đi vài bước, chỉ là rất nhanh, Luru Diệp liền cảm thấy không đúng lắm.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, cô cũng là sợ mọi chuyện rối loạn lên, vừa nhìn thấy Tiểu Điền Thất cũng chỉ nghĩ tới muốn giúp cậu ấy, nhưng khi tinh thần của Luru Diệp ổn định lại, lại lặp lại lời nói của mình một lần nữa.

Cô chợt phát hiện có điểm không thích hợp.

Thật ra thì cô sớm đã có hoài nghi, cảm thấy Tiểu Điền Thất giống như biến thành người khác vậy.

Trước không nói Tiểu Điền Thất thế nào làm sao trong thời gian ngắn ngủi lại thành như vậy, nhưng đi qua kiểm tra rõ ràng là bị bệnh không phải trong thời gian ngắn thì có thể được

Còn nét mặt của Tiểu Điền Thất cũng không đúng

Chẳng lẽ? !

Luru Diệp trong nháy mắt bị dọa sợ bởi suy nghĩ của mình, người cô cứu không phải là Tiểu Điền Thất? !

Luru Diệp vội liếc mắt nhìn Khương Nhiên bên cạnh, ngược lại Khương Nhiên cũng giống như nghĩ tới điều gì, chỉ là Khương Nhiên trầm ổn hơn, không phải chuyện gì cũng lộ ra hết trên mặt.

Chuyện liên quan đến Tiểu Điền Thất, Luru Diệp cũng không dám nói lung tung.

Cô đi một đường trầm mặc đi theo sau lưng của Khương Nhiên, trong lòng bất ổn, không ngừng nghĩ tới, không thể nào, không thể chứ?

Thế nhưng cái thế giới này vốn chính là tái sinh sống lại.

Trên cánh tay của Tiểu Điền Thất xác thực từng có một con số, Tiểu Điền Thất cũng đã nói mấy chữ kia đại biểu có người đã từng phục chế hơn 1600 đồng dạng người giống người.

Như vậy thỉnh thoảng gặp phải một người giống nhau cũng không phải là không thể nào.

Sự thật này khiến Luru Diệp quả thật cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cho nên thật ra thì Tiểu Điền Thất còn ở lại địa phương kia? !

Gần đây cô bắt tâm bất phỉ chăm sóc người kia rốt cuộc người kia là cái dạng gì, hơn nữa cái người được cô cứu cũng không nói ra thân phận của mình!

Đợi đến lúc tới chỗ Tiểu Điền Thất, Khương Nhiên cũng không có lập tức vào xem Tiểu Điền Thất, mà là tìm một chút tư liệu để điều trị cho "Tiểu Điền Thất".

Luru Diệp thật sự là không nhịn nổi, đi tới, lo lắng hỏi anh: "Anh là đang nghi ngờ thân phận của cậu ấy sao?"

Khương Nhiên cũng không có trực tiếp trả lời cô, mà chỉ nhìn số liệu nói: "Người máy có thể là giống nhau, nhưng chiều cao thể trọng không thể nào có thay đổi lớn như vậy?"

Luru Diệp không lên tiếng, cho nên nói cô được phép ở lại! !

Mới có thể không có nhìn ra người trước mắt căn bản không phải là Tiểu Điền Thất!

Trong lòng cô giống như đánh trống, tay càng thêm không tự chủ lực lợi hạt châu trên cổ tay, trong đầu theo bản năng liền nghĩ đến dã thú, nếu như có dã thú ở đây thì tốt, ít nhất dã thú nhất định có thể một cái là có thể nhìn ra việc không đúng.

Luru Diệp bực chết!

Trong đầu đầy câu nói nếu như người được cô cứu về không phải là Tiểu Điền Thất, vậy Tiểu Điền Thất thật sự ở chỗ nào?

Cô vẫn đi theo Khương Nhiên, chờ anh giúp mình phân tích tình hình của Tiểu Điền Thất.

Cho nên lúc chờ Khương Nhiên tìm phụ tá đến đây, cô cũng liền nghe được một chút về phân tích nhà của Phi Nhĩ Đặc, tỷ như cái đó căn cứ xây ở trong núi sâu, tại sao lại có ý kiến tạo ở địa phương này, tỷ như muốn Tiểu Điền Thất làm chứng, bệnh của người kia rất giống nhau. Còn có tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc ru rú trong nhà.

Sau khi nghe một loạt phân tích, thì có một chút số liệu điều trị, Khương Gia Quân mang máy phát hiện nói dối tới.

Lần này máy phát hiện nói dối cũng không phải là một cái hộp đơn giản, những dụng cụ kia vừa nhìn là đã biết chuyên nghiệp rồi.

Lưu Diệp nhìn những dụng cụ kia cũng cảm thấy khản trương.

Xem ra Khương Nhiên đây là đã nắm chặt suy đoán.

Thế nhưng đối với cô mà nói nhưng cũng không phải là chuyện tốt gì, cô lo sợ bất an nhìn mọi thứ đang xảy ra, cô chỉ có thể nghĩ tới là Tiểu Điền Thất đâu? !

Ai có thể nói cho cô biết Tiểu Điền Thất ở chỗ nào?

Những người đó rút cuộc đi vào bên trong phòng giám hộ, Lưu Diệp không dám đi theo vào nhìn, cô ngẩn người chờ ở bên ngoài.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, cô nhìn những người đó đưa máy phát hiện nói dối lên người của Tiểu Điền Thất.

Chỉ là còn chưa có chuẩn bị xong, bên trong có một tổ trưởng đi ra.

Người tổ trưởng kia lúc đi ra, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, nhất định chính là bị dọa sợ, sau khi thấy Khương Nhiên, đầu tiên là rất trịnh trọng chào theo kiểu nhà binh, sau đó liền câu chữ rõ ràng báo cáo: "Thủ lĩnh, anh ta đã nói tất cả, đúng như ngài suy đoán như vậy, anh ta chính là người kia."

Những lời này trong nháy mắt liền đưa tới một mảnh xôn xao.

Ngực của Lưu Diệp càng nhảy thêm mấy cái!

Cô theo bản năng liền ngẩng đầu nhìn sang Khương Nhiên, nét mặt của Khương Nhiên ngược lại nhàn nhạt, cũng không có nói cái gì, ngược lại nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Lưu Diệp luôn cảm thấy vẻ mặt của anh có chút cười như không cười.

Chỉ là Khương Nhiên ở trước mặt thuộc hạ của mình từ trước tới nay luôn là người nghiêm túc, cho nên nụ cười của anh ta vãn vẹn ở trong mắt.

"Cho nên" Khương Nhiên dùng bộ dáng trêu chọc, cố ý ngừng lại một chút nói: "Muốn bắt cóc tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc, ngược lại bị em bắt trở về rồi."

Lưu Diệp rất muốn khóc! !

Hừ hừ người nào đặc biệt muốn bắt tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc! ! !

Cô nhỏ hơn Điền Thất!

Cô khóc tang đầy mặt, nhưng người chung quanh hiển nhiên chẳng phải nghĩ, Lưu Diệp có thể cảm thấy, mặc dù mọi người không có hoan hô, nhưng kết quả này cũng là làm cho mọi người đều có một loại thờ ơ, quả thật lấy lại danh dự rồi.

Đánh giặc không có thua thiệt, nhưng cảm sùng không thể có, trước kia Phi Nhĩ Đặc từng thể chân thành nói tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc đã có phu nhân gì đó.

Đây quả thực là đối với Khương Gia Quân vô cùng nhục nhã, nhưng bây giờ vị kia liền nằm ở đó, nhìn người nhà của Phi Nhĩ Đặc còn có ai dám không biết xấu hổ nói vị này là Mạnh phu nhân, hung bạo.

Là bộ dáng kia của anh, Mạnh phu nhân, anh ta tàn bạo không sai biệt lắm! !

Lưu Diệp nản lòng, nản chí, cô cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng vui mừng, cô không biết đời sau sẽ đánh giá cô như thế nào, chỉ là cô nổi giận với Khương Nhiên, còn việc bắt tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc, đoán chừng muốn xóa cũng không xóa sạch được!

Cô chỉ có cánh tay nhỏ chân nho nhỏ này, cư nhiên cũng trở thành nữ tội phạm?

Hơn nữa chủ yếu nhất là cô có thể lấy người này đối Tiểu Điền Thất về không?

Chỉ là về sau chuyện này cùng với cô không có quan hệ, rất nhanh cô được người mời về Hạ cung.

Lưu Diệp khản trương đợi trong phòng, trái lo phải nghĩ cũng cảm thấy giống như nằm mơ, cho nên chính mình áp áp ôm ôm bắt trở về chính là tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc. Cho nên ban đầu cái đó giả Tộc trưởng mới nói không thể tiếp xúc dùng phương thức thân thể sinh con.

Bởi vì chánh bài Tộc trưởng căn bản có lòng không đủ lực a!

Nhưng kể một ngàn nói một vạn, người cô quan tâm nhất cũng chỉ có Tiểu Điền Thất.

Lưu Diệp rút cuộc thì không nhận được gọi một cú điện thoại cho Khương Nhiên, ở trong điện thoại vội vàng hỏi: "Anh đã xác nhận thân phận của anh ta chưa, này Tiểu Điền Thất đấy. Người kia có thể biết tin tức của Tiểu Điền Thất không?"

Khương Nhiên ở đầu kia hiển nhiên rất bận, anh cũng không trả lời cô cái gì, anh chỉ trả lời một câu lời ít mà ý nhiều, tôi cố gắng tra một chút.

Sau đó Khương Nhiên liền cúp điện thoại.

Lưu Diệp ngồi ngây ngốc ở trên giường, người quả thật cùng một dạng ngốc nghếch.

Cuộc đời của cô tràn đầy các loại cũng không thể dự đoán được ý trời, thế nhưng ý trời phát động cô có chút gánh không được!

Một Tiểu Điền Thất khả ái đi mất, đổi một biến thái!

Mẹ nó càng chết là cô coi nó như là bảo bối mà chăm sóc, mỗi ngày cho uống nước cho ăn cơm đấy! !

Cô thật muốn bóp cổ người kia khiến tên đó phun ra!!

Cô tự làm khổ mở TV ra, nước mắt cũng không nhận được chảy xuống.

Tiểu Điền Thất a.

Quả thật muốn chọc cô tức chết mà!

Kể từ sau khi ký tên vào hiệp nghị đình chiến, trên ti vi lại bắt đầu tiết mục khác, giải trí bát quái y học các loại tiết mục lộn xộn lung tung.

Lưu Diệp ngồi ngây ngốc nghe, chỉ muốn trong phòng nhiều hơn chút nhân khí.

Để cho đầu óc cô không lộn xộn.

Chỉ là đến lượt cô xui xẻo, vừa mới mở TV ra, cứ nhiên liền đầu tiên nghe được là quảng cáo.

Cô liền nghe người chủ trì dùng giọng nói vô cùng kích động la hét: "Thật, thật, đây là sự thực!! Ngài nghỉ hai mươi năm sau cùng con gái gặp nhau ư, anh muốn có số tuổi nổi trội hả??"

Một giọng nói khác càng khoa trương hơn người chủ trì cũng theo phụ họa: "Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ, phải lập tức có phụ nữ rồi, nhưng ta đã ba mươi tuổi rồi, mười sáu năm sau, ta không phải năm mươi ư, người đàn ông năm mươi tuổi! Ta còn là xử nam, ta nên làm như thế nào a. Sinh hoạt tình dục chỉ có thể hưởng thụ mấy năm. Ta không muốn, ta không muốn chết gặp phải người phụ nữ đêm trước. Thế nhưng chờ đợi khá dài quá đáng sợ. Đơn giản một ngày bằng một năm a! ! Trời ạ! Ta nên làm như thế nào đây."

"Không phải sợ không cần buồn, công ty hữu hạn y học Thái Vũ công trình ngủ đông vì ngài giải ưu!! Đây là một cái dụng cụ ngủ đông model mới nhất, dùng cái thiết bị này, có thể dưới tình hình tiến hành ngủ đông không gây hại cho thân thể, một năm chỉ cần 33 vạn! Ngài sẽ có một năm nổi trội, ngài còn đang chờ đợi sao? Ngài vẫn còn chờ đợi ư, mời tới công ty hữu hạn y học Thái Vũ! Chúng ta sẽ bảo vệ ngài chu toàn. Khiến ngài.

Tinh thần của Lưu Diệp bị chấn động một chút, hừ hừ!

Cô phát hiện, cái thế giới này vĩnh viễn so với cô nghĩ còn thần kì hơn.

Cô hít sâu một cái, vội xốc lại tinh thần, mặc kệ lo lắng cỡ nào, nhưng không biết là không biết, bây giờ cô chỉ có thể chờ đợi tin tức của Khương Nhiên kia.

Chính là không biết làm sao, là quá kích động vẫn còn khản trương, Lưu Diệp chợt muốn nôn, cô chạy tới toilet vịn lấy bồn rửa tay phun một lát, thời điểm ngẩng đầu lên, đôi mắt đều hồng hồng.

Cô chịu đựng cảm giác khó chịu mãnh liệt, cô vào trong phòng chờ đợi một lát, càng không nhận được gọi một cú điện thoại hỏi thăm.

Chỉ là như cũ không có kết quả gì.

Lưu Diệp cảm thấy chờ đợi cũng không được, cô gấp đến hồng mắt, cô liền lấy ra vài thứ đã làm trước đó.

Cô nỗ lực để cho tinh thần mình ổn định lại, cô không quen dùng điện tử xử lý những thứ kia, phản ứng cô chậm, còn có thói quen dùng giấy cùng bút viết viết vẽ về một chút.

Cô dùng bút đánh bản nháp, chủ yếu là một ít ý tưởng đơn giản, cụ thể còn cần tìm kiến trúc sư chuyên nghiệp để thiết kế, nhưng cô chỉ đúng là cho ra một lý niệm, viết cái gì mình muốn viết mà thôi.

Chỉ là hoạch định nhiều hơn loại chuyện nuôi dưỡng này, quả thật rất giống cô năm đó chơi mô hình giống như một dạng mô phỏng thành thị, có một loại cảm giác không chân thật, nhưng cô biết chỉ cần cô nghĩ, những kiến trúc kia cũng sẽ biến thành sự thật, còn có những thứ kia cô nghĩ là làm, cũng có thể

ảnh hưởng cuộc sống của rất nhiều người.

Còn có nếu như sau này có người tái sinh, cô còn phải chuẩn bị thêm một chút, hiện tại cái thế giới này đều vô lương tâm bắt đầu xúi giục sử dụng cái dụng cụ ngủ đông gì đó, cô tốt nghiệp từ đại học chính quy, cũng bị người ngốc nghếch lừa gạt, nói khó nghe, những bé gái kia không có chút giáo dục, không giống như cô, tất cả đều không hiệu nghiệm rồi, lại không có điểm giáo dục, quả thật không thể nhìn rồi.

Lưu Diệp nghĩ như vậy cũng liền bắt đầu tái tạo lại vấn đề cơ sở giáo dục, cụ thể chương trình học còn phải phân chia lớp, cô đều có thể phỏng theo thế giới trước kia để làm.

Chính là kết cấu giáo dục làm sao đây, cô không hiểu lắm, quan trọng hơn là số tuổi mà con gái kết hôn cũng phải có quy định nhất định!

Cái thế giới này nhất định sẽ buộc cô rất nhanh sẽ kết hôn rồi sinh con.

Chuyện này cô nhất định phải nghĩ cho kỹ, làm sao ứng đối, còn có rất nhiều chuyện tình cần phải làm đấy.

Cô dần dần bình tĩnh lại, cố hết sức để lại chuyện của Tiểu Điền Thất trong đầu, nỗ lực khắc chế cảm giác vô lực của mình.

Ngược lại vào lúc này Lưu Diệp nhận được một cuộc điện thoại, kể từ khi Khương Nhiên liên minh với phương Tây thành công, cô có thể nhận được điện thoại ở bên ngoài.

Chỉ là lần này người tìm cô là người khác, chính là cái thanh niên Mậu Ngạn.

Lưu Diệp sớm quên sạch sẽ người này, lúc này nhận được điện thoại của đối phương, Lưu Diệp liền buồn bực, vội vàng đứng lên chuẩn bị vũ trang(tinh thần,lực lượng) đầy đủ .

Ngược lại mở video của điện thoại lên, rất nhanh cô liền nhìn thấy Mậu Ngạn bị trói gô(trói gô cổ và chéo cánh tay ra sau lưng) lại, mặt ưu buồn nằm ở trên giường bệnh.

Nhìn anh ta bị băng bó giống như cái bánh chưng, Lưu Diệp liền xem chừng người này hơn phân nửa là bị thương không nhẹ. .

Xuất phát từ Chủ Nghĩa Nhân Đạo, Lưu Diệp cũng liền hỏi một câu: "Anh có khỏe không?"

"Cám ơn sự quan tâm của cô." Mậu Ngạn ngượng ngùng hé miệng cười một cái.

Lưu Diệp không giải thích được, ngược lại nhớ tới chuyện này, cô nhớ thời điểm sớm chính là cái tên Mậu Ngạn treo đầu dê bán thịt chó nói toàn cái gì luật bảo hộ phụ nữ, hiện tại cô thật cần một cái bộ luật như vậy rồi.

Lưu Diệp cũng liền nhân cơ hội nói: "Đúng rồi, tôi muốn tham chiếu cái bộ luật bảo hộ phụ nữ kia, viết một ít gì đó, tôi muốn có cơ hội, chúng ta liền tốt thảo luận một chút đi, anh là chuyên gia về phương diện này, tôi cũng cần anh chuyên nghiệp một chút, ngoài ra tôi cảm thấy về sau cái thế giới này sẽ có rất nhiều phụ nữ cùng đứa bé, không có một bộ luật hoàn thiện cũng là không được."

Trời sinh Lưu Diệp là người rất ôn hòa vô hại, cho nên lời nói ra bên ngoài, mang theo ảm áp tự nhiên.

Mậu Ngạn cũng rất có bộ dáng, ngược lại hai người thảo luận rất nghiêm túc.

Nhìn Văn Thanh thật không đáng tin cậy, kỳ thật là một người rất đáng tin, Lưu Diệp mới đầu còn buồn bực, làm sao để Văn Thanh leo lên cái vị trí kia, bây giờ nhìn lại người này đang tới thời kỳ dậy thì không có con gái làm cho ghen, ngược lại làm nên được nhiều thứ, vô cùng chuyên nghiệp.

Nhưng mà cùng người khôn lỏi đã lâu, nhất là ở bên cạnh Khương Nhiên lâu rồi, Lưu Diệp nhận biết người khôn đã tự mình lý giải được, đừng xem những người ở phương diện khác có thể một mình đảm đương mọi việc, thật ra thì về phương diện khác không chừng chính là một tên ngu ngốc đấy.

Lưu Diệp là kiểu người cuồng công việc, sẽ thay đổi rất nghiêm túc, ngược lại hai người không suy nghĩ tới chuyện khác ngoài nghiên cứu.

Chỉ là trong lúc nghỉ ngơi, Lưu Diệp không nhịn được nhớ tới Tiểu Điền Thất.

Hơn nữa trong lòng cô luôn có áp lực, khẩu vị của cô càng thay đổi không tốt, giống như một đồ vật bị hỏng vậy, cô lại chạy đến toilet nôn khan mấy lần.

Gần đây là thời buổi mất an ninh, cô cũng không muốn bởi vì quan hệ của mình gây thêm phiền toái cho người khác, khẩu vị của cô không được tốt, lại uống một chút nước, cảm thấy bây giờ không tốt lắm, cô leo lên giường nằm một lát, rốt cuộc mới được nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 77

Editor: Song Nhã

Beta: Thu Lệ

Cuối cùng, đến tối Khương Nhiên mới trở lại.

Lưu Diệp đang sốt ruột đợi chờ, cô vừa thấy Khương Nhiên trở về cũng bước tới thật nhanh, không nhịn được mà hỏi: "Nhiên Nhiên, mọi chuyện giải quyết thế nào rồi..."

Bởi vì ban ngày đã đề cập nhiều lần, nên buổi tối Lưu Diệp cũng không dám nhắc tới Tiểu Điền Thất nữa, nhưng ánh mắt của cô đã sớm để lộ sự lo âu của cô rồi.

Khương Nhiên cũng không nói gì ngay, chỉ cúi đầu thay giày và quần áo, đến khi thay xong rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía cô.

"Còn đang đàm phán." Anh cũng không giải thích tường tận điều gì.

Lưu Diệp biết cho tới bây giờ anh vẫn luôn như vậy, bởi vì trước giờ anh làm việc không cần giải thích với bất kỳ ai, cho nên có rất nhiều chuyện anh không giải thích gì với người khác cả.

Lưu Diệp cũng chỉ "à" một tiếng.

Khương Nhiên không biết an ủi người khác cho lắm, nhưng khi thấy dáng vẻ thất vọng của Lưu Diệp, thì hiếm khi chủ động mà lại ôm cô một cái.

Trong lòng Lưu Diệp khổ sở, cô ôm lại Khương Nhiên thật chặt, cô muốn làm nũng chút với Khương Nhiên, muốn bảo Khương Nhiên tìm Tiểu Điền Thất giúp cô, nhưng cô biết đừng thấy Khương Nhiên này có vẻ ít nói, thế nhưng chuyện phải làm cũng không ít, đoán chừng lần này cũng chẳng dễ dàng gì...

Lưu Diệp cũng không nói gì nữa, nhưng tinh thần rất sa sút, lúc ăn cơm cũng chẳng ăn được mấy miếng.

Khương Nhiên không biết khuyên nhủ người khác, Lưu Diệp im lặng, anh cũng im lặng theo.

Có điều khi lên giường nghỉ ngơi, thì anh lại không vận động trên giường với Lưu Diệp nữa, có lẽ là thông cảm với tâm trạng của cô, biết cô không có hứng thú, mà còn vào lúc Lưu Diệp vừa nằm xuống giường, Khương Nhiên liền ôm cô vào lòng.

Trong lòng Lưu Diệp khó chịu, cô gối lên cánh tay Khương Nhiên, trong lòng càng ân hận muốn học máu, sao cô có thể dằn dặt như vậy chứ, thế mà lại để Tiểu Điền Thất ở nơi đó...

Vội lại rất mau cô đã biết được chuyện đầy phiền phức bao nhiêu, cô vẫn luôn lo lắng chuyện của Tiểu Điền Thất, cho nên thường thường sẽ tìm người bên cạnh để hỏi thăm.

Dần dần cô cũng hiểu được đầu đuôi sự việc, thì ra bất kể là quân đội của nhà họ Khương hay Phi Nhĩ Đặc, cả hai bên đều có những hành động bí hiểm, hơn nữa cũng không rõ là Phi Nhĩ Đặc kia xuất phát từ mục đích gì, chẳng chịu thừa nhận tình hình của tộc trưởng, cũng không có ý định thay đổi người chứ nào, thậm chí cũng không chịu tiết lộ rằng Tiểu Điền Thất còn sống hay đã chết.

Đến lúc này Lưu Diệp cũng đoán được đại khái, kiểu tranh giành quyền lợi này trước giờ đều thay đổi trong nháy mắt.

Có thể lúc này Phi Nhĩ Đặc đã sớm thay đổi người chủ sự, lúc này tất nhiên không muốn cho tộc trưởng cũ trở lại, chỉ tội nghiệp Tiểu Điền Thất của cô...

Hơn nữa trong lúc nguy hiểm, cô đánh bậy đánh bạ đưa tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc kia về, từ sau khi bị phát hiện thân phận, anh ta bắt đầu náo loạn đòi tuyệt thực.

Từ sau khi Lưu Diệp biết không có cách nào để có được tin tức của Tiểu Điền Thất, đã ôm một bụng lửa giận, bây giờ biết được từ lời của Sở Linh rằng tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc mà ôm kia lại còn náo loạn đòi tuyệt thực, Lưu Diệp không nói hai lời, vén tay áo lên rồi chuẩn bị đi tìm anh ta tính sổ!

Lần này cô cũng chẳng quan tâm đến việc tổ điều trị ngăn chặn cô không làm loạn, cô đã trực tiếp đến trước mặt người kia rồi.

Nhưng mà vừa thấy mặt của đối phương, tâm trạng của Lưu Diệp lại trở nên phức tạp, người này quá giống Tiểu Điền Thất, quả thực là Tiểu Điền Thất lớn thêm một vòng.

Cô bối rối một lúc, rồi mới nói với người đó: "Anh đây là muốn làm gì? Với thân phận này của anh mà chết ở nơi này, không cảm thấy quá nực cười sao? Chẳng lẽ anh không muốn nghĩ cách để quay lại sao?"

Nếu như anh ta thực sự cho rằng gãy vỡ bản thân thì sẽ chết, vậy cô lấy ai để đối Tiểu Điền Thất về đây?

Không ngờ tới sau khi cô nói xong, tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này nhìn cô, thế nhưng lại nở nụ cười, cơ quan phát âm đã được cài đặt trong hộp âm

thanh, rất nhanh đã phát ra giọng nói đem lại cảm giác của kim loại: "Cô cảm thấy bây giờ tôi coi như còn sống sao?"

Luru Diệp nghe xong, không lên tiếng, nói thật, trạng thái sinh hoạt của người này, quả thật chẳng khác gì đã chết rồi cả.

Càng quan trọng hơn, người này cũng là người xuất sắc trong xuất sắc, có lẽ từ sau khi bị quân đội nhà họ Khương mang đi, anh ta đã hiểu tình trạng của mình, mà còn đoán được phần nào cách thức đáp trả của Phi Nhĩ Đặc bên kia rồi...

Chỉ là Luru Diệp có phần không rõ, bởi vì coi như thủ lĩnh quân địch bị bắt đi, từ trên xuống dưới cũng không thể nào làm như không biết chuyện này chứ?

Cô cũng nghi ngờ mà hỏi: "Sao đây lại không gọi là còn sống chứ, hơn nữa chắc chắn là anh có quan hệ không tệ với thuộc hạ đâu, anh không thể liên lạc được với bọn họ, tôi có một người rất quan trọng ở chỗ các anh, bảo bọn họ tìm người giúp tôi, nếu có thể tìm được, tôi sẵn lòng dùng anh để đổi..."

"Cô cũng thật đần độn." Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt không có chút máu nào, cùng lúc cô nói chuyện, ý cười lại càng lạnh lẽo: "Tôi chỉ là người tái sinh, Phi Nhĩ Đặc có kho người máy chuyên biệt, bọn họ chỉ cần tái tạo một thủ lĩnh mới lại lần nữa là được..."

Nhìn dáng vẻ nhũn nhũn khó hiểu của Luru Diệp, anh ta thân nhiên nói: "Gia tộc Phi Nhĩ Đặc là một bộ tộc người máy, cái gọi là tộc trưởng chẳng qua chỉ là một bộ phận ở trung tâm mà thôi, lúc bị hỏng thì chỉ cần tìm một bộ phận khác tới thay thế bỏ sung, đây là nguyên tắc đơn giản nhất."

Luru Diệp không nghĩ như vậy, cô ngồi xổm bên cạnh anh ta, sau một lúc lâu mới cảm thán một câu: "Cho nên mới nói, anh cũng chỉ là một tên xui xẻo... Bây giờ ngay cả gia tộc cũng chẳng cần đến anh nữa..."

Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này lại không có vẻ gì là khổ sở, giống như chuyện đó là đạo lý hiển nhiên, với lại anh ta vẫn có lòng tốt nói cho Luru Diệp: "Thực ra có một cách rất đơn giản có thể giúp cô tìm được Tiểu Điền Thất."

Luru Diệp vừa nghe thấy lời này, sốc lại tinh thần ngay lập tức, ánh mắt dường như phát sáng.

Chỉ là rất nhanh cô đã nghe được lời tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc nói về chuyện đó là bất hợp lý.

"Dùng cơ thể của tôi làm người tái sinh, làm thật nhiều, thật nhiều người, chọn người giống Tiểu Điền Thất nhất để đào tạo, sau đó gọi nó là Tiểu Điền Thất không phải tốt sao."

Luru Diệp nghe thấy mà xanh mặt, những người này đều là óc lừa đấy à, cô tức giận nói: "Anh cho rằng những điều này là gì?"

Cô lại vội nói tiếp: "Đó là người đó, là mạng sống đó, còn tùy ý chơi đùa... Chơi đùa thật nhiều rồi chọn ra... Đó cũng không phải là quần áo giấy dếp, đó là người đấy!! Người sống sờ sờ có thể bị coi như đồ vật, tùy ý chọn, tùy ý chơi đùa sao, vậy còn lại là đồ bỏ đi à?"

Cô nhớ tới chữ số trên cổ tay Tiểu Điền Thất, cô nhớ tới những lời Tiểu Điền Thất nói với cô năm đó, còn cả cuộc sống của Tiểu Điền Thất ở viện dưỡng dục (nuôi dưỡng và dạy dỗ), cô không cách nào tán thành mà phản bác lại: "Người không phải con số đơn giản, cũng không phải xác suất, không có ai có thể bị thay thế, cho dù nhiều người máy giống nhau, nhưng vẫn không cùng một người... Tiểu Điền Thất chỉ có một, có dù có nghìn người vạn người máy giống nhau, nhưng nếu không có trí nhớ tương đồng, nếu không cùng trải qua những chuyện này..."

"Trí nhớ cũng có thể cấy ghép vào." Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc thân nhiên nói cho cô biết: "Năm đó khi nhà họ Hầu tìm người đã làm thí nghiệm rồi, nghe nói là thành công, cho phép thông qua người tái sinh mà liên tục cấy ghép trí nhớ của mình, đạt tới trùng sinh... Nhưng mà có lẽ vì chán ghét cuộc sống như vậy, sau này nhà họ Hầu khởi động tất cả một lần nữa, quyền góp tất cả tài sản ra ngoài, lại tiêu hủy căn cứ thí nghiệm lúc trước... Nếu cô muốn, thực sự là có thể làm được những điều đó..."

Luru Diệp cảm giác cô và những người này thực sự là ở hai thế giới, quả là không cách nào khai thông.

Cô trùng tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này, qua một lúc lâu, cô mới khẳng khái nói: "Anh chẳng biết gì cả... Con người không phải như vậy... Cho tới bây giờ cũng không phải..."

Trái lại, tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này, không hiểu làm sao đột nhiên có điều ngu ý mà hỏi cô một câu: "Vậy cô thích Khương Nhiên sao? Tôi nghe người ta nói cô đã từng tuyên bố ở sảnh hội nghị rằng Khương Nhiên là người chồng duy nhất của cô, như vậy hẳn là cô rất thích anh ta?"

Luru Diệp không rõ sao người tộc trưởng này lại có thể hỏi điều đó.

Nhưng cô cũng không giấu diếm gì, cô nhanh chóng trả lời: "Đúng, rất thích."

Khương Nhiên xuất sắc như thế, cô khó mà không thích anh được, hơn nữa bọn họ cùng giường chung gối đã lâu như vậy, coi như làm rồi làm thì tóm lại cũng làm ra chút tình cảm rồi.

Với lại, hiện giờ Khương Nhiên đúng là người đàn ông phù hợp với cô nhất...

"Nhưng cô đã nghĩ đến chưa, khi người tái sinh của cô xuất hiện, Khương Nhiên còn có thể lựa chọn cô sao, sẽ có người tái sinh trẻ tuổi hơn ra ngoài, người phụ nữ giống cô như đức, tính tình sẽ còn tốt hơn, sẽ được giáo dục cẩn thận hơn, thậm chí Khương Nhiên còn có thể đào tạo dựa trên sở thích của mình... Cô thấy lúc đó anh ta còn để cô bên cạnh sao, mà không phải tìm một người tái sinh trẻ tuổi hơn đến thay thế cô?"

Lưu Diệp thực sự cảm thấy miệng tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này thật tiện, cô trừng đôi phương.

Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc tiếp tục nói, "Cô nói người không giống như vậy, cũng không phải vấn đề xác suất, nhưng thời gian sẽ nói cho cô biết, thực ra vẫn giống nhau thôi."

Giọng nói điện tử mang theo cảm giác lạnh lẽo, nhưng mỗi một câu anh ta nói ra đều đâm thẳng vào nơi yếu ớt nhất của cô.

Lưu Diệp không mở miệng nói, không phải cô không nghĩ tới những khả năng này...

Đang đợi tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này nói xong, Lưu Diệp bắt đầu im lặng, cô nhìn ánh mắt anh ta, anh ta mới tiếp xúc với cô được bao lâu, quả thực như có khả năng nhìn thấu lòng người, có thể nói ra như vậy.

Lưu Diệp không nhìn được mà nghĩ, anh ta coi như là người bị liệt, nhưng mà đầu óc này, tâm nhãn này... Vậy cũng thật xứng với tên thực sinh trưởng ở tầng đá trong hầm cầu, đặc biệt vừa thối tha vừa ngang ngạnh, lại nham hiểm ghê tởm...

Qua rất lâu, cô mới thân nhiên trả lời: "Tôi hiểu lời của anh, anh không phải người đầu tiên cũng sẽ không phải người cuối cùng nói những lời này... Tôi cũng có thể tự hiểu được..."

Cô ngừng lại một chút: "Tuy rằng mấy chuyện đó rất tổn thương người ta, nghe xong cũng rất khó xử, nhưng nếu là lời nói sơ ý, kỳ thật tôi cũng không quá quan tâm... Thích một người, hoặc là không thích một người, khi tôi nghĩ tới sẽ thấy rối rắm, cũng sẽ buồn bực, nhưng tôi thực sự không để ý đến, nếu để ý, tôi đã sớm đau lòng chết mất... Tuy chuyện yêu đương rất quan trọng, nhưng tôi muốn cuộc sống của tôi không nên chỉ có mấy điều đó... Hơn nữa bây giờ tôi thật sự bận rộn nhiều việc, tôi chẳng biết gì cả, nhưng tôi vẫn cứ muốn làm nhiều chuyện... Cho nên tôi mới muốn nỗ lực đi làm, đi học, tôi cũng không thừa sức lực để lo lắng mấy chuyện tình yêu nam nữ này... Tôi chỉ muốn thuận theo tự nhiên là được rồi, với lại đối với tôi bây giờ mà nói, cho dù có thể làm được hay không, nhưng nếu có đứa trẻ gọi tôi là mẹ, có người reo hò gọi tôi là nữ vương điện hạ, như vậy tôi sẽ chăm chỉ đi làm... Làm một vài chuyện trong khả năng cho phép... Hơn nữa tôi không phải người thích hợp yêu đương, tính cách bản thân tôi đã có vấn đề, cho nên coi như cuối cùng giống như lời của anh thì cũng không sao cả, trong thế giới của tôi trước kia, nam nữ không hợp, chia tay, ly hôn cũng cực kỳ bình thường..."

Mà cô ở bên cạnh Khương Nhiên vẫn luôn có áp lực, có lẽ sau khi Khương Nhiên không cần cô nữa, trái lại cô có thể tìm đến người đàn ông phù hợp với cô hơn mà...

Lưu Diệp nói xong cũng không để ý về mặt của tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc ra sao, đã trực tiếp đứng lên rồi đi rồi.

Có điều vì tránh cho người này tuyệt thực thật mà chết đi, làm chậm trễ việc cô đòi lấy Tiểu Điền Thất, Lưu Diệp cố ý tìm đến tổ điều trị, dặn dò những người đó trông nom tên miệng tiện này, cô còn muốn sau này dùng anh ta để đòi lấy Tiểu Điền Thất của mình về cơ.

Sau đó, Lưu Diệp tiếp tục làm chuyện của viện dưỡng dục, thỉnh thoảng cô cũng sẽ cân nhắc đến chuyện của viện dưỡng lão có lẽ là do tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc mà ốm kia dẫn dắt, Lưu Diệp phát hiện việc sử dụng tên kia làm bản mẫu, nếu tới nghiên cứu ở viện dưỡng lão hình như cũng không tệ đâu.

Dù sao gần đây cô đang suy nghĩ về vấn đề dưỡng lão ở thế giới này, cũng đang lo không có đối tượng thí nghiệm thích hợp, bây giờ lại có một tên vừa liệt vừa bệnh ở đây.

Cô cũng lấy tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc làm người tái sinh phiên bản già để thí nghiệm.

Không biết có phải lần trước cô nói một trận như thế hay không, khiến tên kia có phản xúc động hay là như thế nào, lúc Lưu Diệp đi gặp anh ta lần nữa, miệng anh ta lại không còn tiện nữa.

Cùng lúc tiếp xúc, Lưu Diệp phát hiện tên kia thật sự là rất đáng thương, chỉ có thể ăn đồ ăn lỏng để duy trì sự sống.

Mà còn bởi vì dùng đồ ăn lỏng một thời gian dài mà hàm răng đều đã thoái hóa rồi.

Song không biết là vì cô quá ồn ào, lúc nào cũng hỏi anh ta về chuyện thiết bị dưỡng lão, hay là tên tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này chỉ hô khẩu hiệu thôi, dù sao từ sau lúc đó, anh ta ngược lại không tự giãy vò tuyệt thực nữa, cũng biết tích cực ăn uống và phối hợp trị liệu.

Với lại trong bước đầu trị liệu mát xa, tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc đã có thể cử động ngón tay được rồi, thậm chí còn có thể ấn được những phím thao tác, ví dụ như muốn uống nước, đã có thể nhắc nhở được người bên cạnh.

Về phương diện khác thì Lưu Diệp vừa đàn độn vừa vụng về, nhưng trong chuyện chăm sóc người khác thì cực kỳ được việc.

Mà gần đây cô còn nghiên cứu vấn đề dưỡng lão, gặp phải vấn đề khó hiểu thì còn có thể thảo luận chút với tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc.

Ngược lại trong lúc hết lòng hết dạ thảo luận với tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc, Lưu Diệp thần kinh thô lại bị đối phương liếc mắt khinh bỉ.

Có điều, bản thân tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc lại có tài hiếm thấy, Lưu Diệp phát hiện bị liếc khinh thường là bị liếc khinh thường, nhưng chỉ cần cô nhẫn nại xin chỉ bảo về vấn đề, tên kia rõ ràng mang lại cảm giác như Tiểu Điền Thất bản trưởng thành.

Không biết người tái sinh có phải thật sự có đặc tính này hay không, cô cảm thấy chỉ cần dùng thái độ đối với Tiểu Điền Thất để đối phó với tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này, cô cũng dễ dàng hiểu rõ cảm xúc đối phương, cũng có thể thay đổi biện pháp để khiến anh ta giúp mình.

Quả thực giống như Tiểu Điền Thất dạo một vòng ở bên ngoài rồi về lại bên cạnh mình vậy, có mấy lần Luru Diệp thậm chí sinh ra một loại ảo giác, giống như thấy Tiểu Điền Thất biến thành thành thời kỳ phản nghịch vậy...

Mà Luru Diệp còn phát hiện hoàn cảnh thật sự có thể khiến một người khác hoàn toàn.

Lúc trước cô còn cho rằng tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này rất đáng sợ, cũng không biết có phải vì khuôn mặt giống Tiểu Điền Thất hay không, bây giờ gặp lại tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này, cô cảm giác tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc này cũng không đáng sợ đến thế.

Mà khẩu vị của cô ngày càng kém, quả thực là về sau dù là buổi sáng hay buổi tối đều không nhịn được muốn nôn liên tục ra.

Luru Diệp sợ Khương Nhiên phát hiện ra thân thể cô không thoải mái, sẽ tìm đến tổ điều trị gây phiền phức, nên lên tìm Sở Linh, muốn nhờ Sở Linh giúp mình lấy chút thuốc trị nôn mửa.

Nhưng mà thân thể cô có vấn đề, cho dù là cảm lạnh nhỏ hay là cái gì khác, điều đó sợ là một vết xây xước trên tay, đó tuyệt đối vấn đề điều trị cao cấp nhất, Sở Linh vừa mới báo cáo tình hình của cô, rất nhanh đã có mấy thành viên chủ chốt của tổ điều trị tới đây.

Khoảng thời gian gần đây, Luru Diệp vẫn không để cho những người đó khám thân thể, lúc này lại thấy những người đó hùng hổ đến đây.

Rốt cuộc Luru Diệp không thể trì hoãn chuyện khám được nữa, cô cũng ngoan ngoãn để cho những người đó khám một hồi.

Mà nghe ý của những người đó, nếu như quả thật là ăn đến mức hồng dạ dày còn phải truy cứu trách nhiệm hàng loạt, từ chuyên gia dinh dưỡng đến đầu bếp chẳng ai có thể thoát được...

Luru Diệp cũng bắt đầu khẩn trương, không rõ rốt cuộc mình xảy ra chuyện gì, sao những người này lại nghiêm túc như vậy.

Bởi vì rất nhanh lại có nhiều người tổ điều trị vội chạy tới, có mấy nhân viên công tác lúc làm kiểm tra tay đều run run.

Trong đó có một người lại càng run run không cầm chắc dụng cụ, đánh rơi dụng cụ thí nghiệm xuống đất.

Luru Diệp bị một tiếng "Choang" làm cho hoảng sợ, bất giác ôm ngực.

Sau đó rất nhanh người làm rơi đồ đã bị nhân viên công tác khác đẩy ra ngoài.

Luru Diệp liền thấy lúc người kia bị đẩy ra ngoài, mấy thành viên của tổ điều trị nhìn cực kỳ lịch sự lại như tức giận mà đá người đánh rơi đồ kia mấy cái.

Người đánh rơi đồ kia lại là đáng về gấp xui, hối tiếc không kịp, biết vậy chẳng làm, giống như lúc vừa rồi phạm phải sai lầm to lớn vậy...

Cũng bởi vì đã hù dọa cô sao?

Luru Diệp đang buồn bực, những người đó cũng đã đi rồi, chỉ để lại bọn Sở Linh.

Mà Luru Diệp còn chú ý, lúc trước bên cạnh mình chỉ có hai nhân viên bảo vệ, hiện tại bên người cô quả thực có bảy, tám người vây quanh một lúc.

Hơn nữa những nhân viên bảo vệ này đều giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Luru Diệp bị hù dọa quá mức, cũng khẩn trương hỏi Sở Linh: "Này, bọn họ đi như thế nào, thuốc của tôi đâu? Tôi là ăn đến hồng dạ dày sao? Tôi cùng là bị làm sao vậy? Anh nói cho tôi biết có được không?!"

Về mặt Sở Linh phức tạp nhìn cô, sau cùng bị cô hỏi đến nổi chẳng còn cách nào, mới dè dặt nói: "Điện hạ... Hình như người mang thai rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 78

Editor: Song Nhã

Beta: Thu Lệ

Luru Diệp lập tức căng thẳng mà nuốt nước miếng!

Kinh nguyệt tháng này của cô có hơi muộn, đến bây giờ vẫn chưa thấy đến, cô còn tưởng rằng là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện ầm ĩ...

Thực là mang thai đó!!

Đơn giản như vậy mà cô sắp làm mẹ rồi sao?

Nhưng đây là chuyện tốt, bởi vì cô mang thai, như thể chuyện Khương Nhiên vô sinh chẳng khác nào tự sụp đổ đấy thôi!

Cô biết phương pháp kiểm tra ở thế giới này không chính xác, ở một nơi không ai biết sinh sản tự nhiên là cái gì lại kiểm tra tình hình sinh sản, không phải vậy sao?

Mà chuyện này hẳn là Khương Nhiên rất nhanh sẽ biết, anh sẽ cực kỳ vui về chứ?

Tim Lư Diệp đập rất nhanh, quả thực muốn gặp được Khương Nhiên ngay lập tức.

Chỉ là bây giờ cô được bảo vệ cẩn thận như vậy, Lư Diệp chờ ở Hạ cung, đợi Khương Nhiên chạy như bay tới gặp cô.

Rốt cuộc Lư Diệp chờ mòn chờ mỏi, cũng đã chờ hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy Khương Nhiên, trái lại trong lúc chờ đợi, các thiết bị trong Hạ cung đều được kiểm tra một lượt, bao gồm cả những thứ như ghế dựa chịu trọng lực, dưới đất được trải thảm mềm.

Chỉ là vẫn chưa thấy Khương Nhiên đâu.

Lư Diệp không đợi nổi nữa, cô vốn định gọi điện thoại cho Khương Nhiên, nhưng vừa mới ấn vài phím thì cô dừng lại, nếu cô chẳng phải núi, thì cô phải đi đến núi thôi, hơn nữa bị ngăn cách bởi màn hình, cô cũng không thể biết rõ cảm xúc của Khương Nhiên.

Lư Diệp nghĩ như vậy liền đứng lên, chỉ là thân thể cô vừa mới động dậy, thì cô phát hiện những nhân viên bảo vệ bao gồm cả Sở Linh đều hút khí lạnh.

Sắc mặt Sở Linh lại càng trắng xám mà hỏi cô: "Phu, phu nhân, không, điện hạ... Người muốn đi đâu vậy?"

"Tôi đi gặp Khương Nhiên mà." Lư Diệp cực kỳ tự nhiên nói xong, cô đã hiểu sự ngạc nhiên của những người này, dù sao cô là người phụ nữ mang thai duy nhất trong mấy thế kỷ nay, chắc chắn là căng thẳng.

Cô cũng làm Sở Linh yên lòng, nói: "Anh yên tâm đi, đi lại một chút sẽ rất tốt với phụ nữ có thai, và lại đâu có nhiều chuyện sinh non như vậy, không cần phải quá cẩn thận đâu..."

Nào biết một câu sinh non cô thuận miệng nói ra, lại thiếu chút nữa dọa Sở Linh ngất đi, Sở Linh lại càng vì thế mà kích động liền "ôi chao" một tiếng dường như đang lẩm bầm gì đó: "Mất linh mất linh, không nên làm mất linh!"

Lư Diệp cũng bị kinh hãi một chút, hoá ra đàn ông phải cẩn thận cũng có thể thành ra như vậy!

Song dưới sự kiên trì của cô, Sở Linh lại không sao dám ngăn cản cô, chỉ là lần này Lư Diệp ra khỏi Hạ cung, coi như đã hiểu được thế nào gọi là khoa trương rồi.

Những nhân viên bảo vệ này chia thành từng cặp bảo vệ cho cô, lại có một tổ chuyên mở đường, dù cho trên đường chỉ có một viên đá nhỏ, những người này đều cẩn thận loại bỏ giúp cô, càng khỏi nói đến nơi có bậc thang, đó quả thực là hận không thể khiêng cô qua luôn.

Cô định tự đi qua đó, những người đó cũng ba chân bốn cẳng lại đỡ cô, giống như cô sắp làm động tác nguy hiểm biết bao vậy.

Mà vào lúc cô đi đến bậc thang, còn có hai người nằm ở hai bên chuẩn bị làm lá chắn thịt bất cứ lúc nào!!

Lư Diệp cũng bị làm cho căng thẳng như vậy, càng khiến cho cô càng bất ngờ hơn là, khi cô vừa đến khu làm việc của Khương Nhiên, thì thấy rất nhiều người đồng loạt ngồi dưới đất ngoài khu làm việc.

Cảnh tượng đó quả thực khoa trương hết như diễn trên TV vậy.

Lúc cô đến gần còn đặc biệt nhìn rõ một hồi, rất nhanh cô phát hiện những người đó lại là người của tổ điều trị.

Những người này bị làm sao vậy, là đang bị phạt ngồi sao?

Nhưng rõ ràng là lính nhà họ Khương đang không ngừng khuyên những người đó mà, những kiều binh (bình lính cần quấy) này hiện giờ đều đang tận tình khuyên nhủ họ.

Lư Diệp cũng đến gần, tìm Mậu Thần mà cô quen, tò mò hỏi: "Này, Mậu Thần, sao anh lại ở chỗ này thế? Anh làm gì mà phải ngồi ở đây..."

Vốn Mậu Thần vẫn làm về mặt tà chết chứ không chịu khuất phục, lúc này vừa thấy cô, thì giống như được khích lệ vậy, tức thì toàn bộ cảm xúc đều bùng nổ.

Lư Diệp cũng chú ý tới, trong nháy mắt cô đến, những thành viên tổ điều trị đang quỳ này tựa như bị ma chú, ai cũng ngồi thẳng lưng lên.

Biểu cảm đó hoàn toàn là xem cái chết như không, cực kỳ hiên ngang lắm liệt, Mậu Thân lại càng gần từng tiếng mà nói với cô: "Điện hạ, người yên tâm đi, có tổ điều trị chúng tôi sẽ chết bảo vệ người, dù là bất luận kẻ nào cũng không thể làm hại đến một sợi lông của người và đứa bé trong bụng người..."

Lần này Luru Diệp lại càng không hiểu, ai muốn làm hại đến cô và đứa bé cơ?

Với tinh thần bảo vệ cẩn thận không hề hờ này của quân đội nhà họ Khurong, ai dám chứ?

Đang lúc cô nghi ngờ không giải thích được, thì Quan Chi bên cạnh Khurong Nhiên mới khập khiễng đi tới.

Quan Chi thấy cô tự thân tìm đến đây, vội vàng kính cẩn đón cô đến khu làm việc của Khurong Nhiên.

Luru Diệp cũng đã lâu không gặp Quan Chi, lúc trước khi biết anh ta không có việc gì, cô cũng hàn huyên vài câu với Quan Chi qua điện thoại, lúc này thấy anh ta đang làm việc, cô cũng vội hỏi thăm tình hình thân thể của Quan Chi: "Này, bây giờ thân thể anh ra sao rồi, chân còn tốt chứ?"

"Khá tốt, dự tính một tuần sau có thể hồi phục hoàn toàn rồi." Quan Chi vừa trả lời vừa cẩn thận đưa cô vào bên trong.

Trước khi vào đến văn phòng của Khurong Nhiên, Luru Diệp bỗng nhiên hạ giọng hỏi: "Quan Chi... Những người bên ngoài đó xảy ra chuyện gì vậy, anh có thể nói cho tôi biết không?"

Tầm mắt Quan Chi vẫn hạ rất thấp, tuy rằng vẫn cúi đầu như trước đây, chẳng qua lần này ánh mắt của anh ta thường thường liếc về phía bụng Luru Diệp, tựa như trong bụng Luru Diệp ẩn giấu thứ gì đó khó lường vậy.

Luru Diệp hỏi anh ta, anh ta lại không giấu diếm gì hết, đối với người lính đã trải qua những cuộc chiến lớn như Quan Chi mà nói, tổ điều trị quả thực là điển hình của việc ăn quả no rảnh rồi: "Điện hạ, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát, sau khi tổ điều trị báo cáo nhanh tình hình thực tế của người cho thủ lĩnh, lúc ấy thủ lĩnh vô cùng vui mừng, còn nói muốn đi tìm người... Nhưng không biết những người tổ điều trị đó lấy ngọn gió nào, nhất định phải xin thủ lĩnh dời ra khỏi Hạ cung, bởi vì..."

Nói đến đây, có lẽ Quan Chi xấu hổ nên không nói thêm gì nữa, cũng lúng túng dùng từ khác thay thế: "Bởi vì sợ thủ lĩnh... Vào một số thời điểm sẽ không không chế được mà làm người và đứa bé bị thương..."

Bỗng chốc Luru Diệp đã hiểu ra, là sợ vợ chồng son bọn họ cùng giường, sau đó làm đứa bé bị thương chứ gì?

Người của tổ điều trị này cũng có ý thức vượt quá mức quy định rồi..

Vừa mới biết cô mang thai, đã nghĩ ra chuyện này rồi, nên khen ngợi bọn họ chuyên nghiệp, chu đáo, hay là nên mắng bọn họ một câu ăn no rảnh rồi đây?

Ngay khi cô không biết nên nói gì cho tốt, Quan Chi đã đẩy cửa phòng làm việc của Khurong Nhiên ra.

Cùng lúc Luru Diệp đi tới, thì thấy được Khurong Nhiên đang cúi đầu nghiên cứu sách cổ.

Anh đang lật một quyển sách cổ dày cộp, nhìn dáng vẻ của anh lại học tập rất nghiêm túc, mà bên cạnh anh lại chất một chồng sách nữa, xem ra đây là chuẩn bị nghiên cứu ra thứ gì đó để pk với bọn người thuộc phái học cứu bên ngoài kia.

Những cuốn sách này vừa nhìn đã biết chúng có niên kỷ rất dài, khi Luru Diệp đến gần, thì thấy trên bìa sách toàn là kiến thức về phụ nữ có thai thời kỳ trước khi sinh gì đó, còn cả bách khoa về sinh con, còn có những đồ ăn phụ nữ có thai kiêng...

Đối với một thế giới mà chuyện phụ nữ mang thai đã trở thành truyền thuyết, Luru Diệp đã thành thói quen với các loại thần rồi.

Khurong Nhiên ở phía đối diện lại phát hiện ra có người đi vào, anh vội ngẩng đầu lên khỏi chồng sách.

Vừa thấy Luru Diệp, vẻ mặt Khurong Nhiên thay đổi ngay lập tức, đó là một loại cảm xúc cực kỳ tinh tế mà nhiệm không thể bàn cãi.

Vừa là vui sướng lại mang theo một chút mỗi một.

Luru Diệp không biết anh gần gũi với người tổ điều trị như thế nào, nhưng mà những người học cứu này bây giờ còn đang quỳ bên ngoài, hơn nữa, sau này cô sinh đứa bé còn phải dựa vào nhóm người học cứu này, với lại những người đó cũng thành tâm muốn tốt cho cô.

Luru Diệp ngồi trước mặt anh, cũng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Ngược lại động tác Khurong Nhiên rất nhanh, ngay sau đó anh liền đẩy sách sang một bên, bước vài bước đi đến trước mặt cô, vén áo cô lên, trước khi Luru Diệp kịp phản ứng lại, Khurong Nhiên đã trực tiếp áp tai lên bụng cô rồi.

Luru Diệp bị dọa mà hơi lùi lại, Khurong Nhiên lại ôm eo cô, nghi hoặc hỏi: "Sao anh không cảm thấy nó?"

"Nó nào cơ?" Luru Diệp hỏi rồi mới hiểu được, cô vội giải thích: "Đứa bé còn quá nhỏ mà, phải mang thai lâu mới cảm thấy được... Không phải anh xem trong những sách này đây thôi..."

"Anh xem mà không hiểu." Khương Nhiên thẳng thắn nói cho cô: "Lý luận rõ ràng, nhưng lại quá thần kỳ rồi..."

Anh cúi xuống, lúc này anh mới đứng thẳng lên chút, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bụng của cô, thật như giống em bé nhìn thấy đồ mới lạ vậy, tràn ngập tò mò và chờ mong.

Rất cực thì anh tựa như không chịu nổi sức hút, vươn tay ra, thật cẩn thận mà phủ lên bụng cô.

"Không cần dịch nuôi cấy mà vẫn có thể mang được một sinh mệnh sao? Không phải ở trong dụng cụ, mà chỉ thông qua cái bụng này là có thể có đứa bé rồi sao?" Anh cau mày, dường như sa vào câu đố bí ẩn: "Gien của anh và em cùng hòa vào nhau, tạo nên một cái hoàn toàn mới, thế giới này chưa bao giờ có người... Bất kỳ trang thiết bị nào cũng không thể phá giải được, nhưng bụng của em lại có thể làm được..."

Lưu Diệp thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy, sự hiểu biết của cô về chuyện mang thai cũng có quan hệ chặt chẽ với cảm giác có đứa bé.

Nhưng ánh mắt Khương Nhiên nóng bỏng như vậy, quả thực nóng đến mức chọc thủng một lỗ trên bụng cô mất.

Anh lại phủ tay lên một lần nữa, lần này anh vô cùng cẩn thận quan sát bụng của cô, nhưng dường như có chút không rõ, anh cũng vươn tay sờ sờ, nhưng động tác sờ quá nhẹ nhàng, quả thực giống như đang gỡ ngứa.

Lưu Diệp thấy ngứa, cô vội vàng đẩy tay anh ra, hỏi: "Khương Nhiên, đừng nói mấy điều này, những người ở bên ngoài đó, người của tổ điều trị anh định làm gì bây giờ?"

Về mặt mong mỏi của Khương Nhiên lập tức phai nhạt bớt, sau một lúc anh mới trả lời: "Lát nữa anh sẽ nói chuyện với bọn họ."

Lưu Diệp còn tưởng rằng thế giới này đã không còn ai có thể đe dọa được Khương Nhiên, vừa rồi cô còn đang lo lắng Khương Nhiên có thể trong cơn tức giận mà xung đột với những người đó hay không.

Bây giờ xem ra mình lại suy nghĩ nhiều rồi.

Ngay cả biểu cảm của anh không tình nguyện như thế, Lưu Diệp cô cũng sờ đầu anh, thật là kỳ lạ, người này đã từng mang binh đánh giặc...

Lưu Diệp luôn luôn có một loại cảm giác không chân thực, nhưng giọng điệu cũng tự nhiên mềm mại hẳn, dường như vỗ về mà nói với anh: "Bọn họ cũng có ý tốt, coi như vì đứa trẻ thôi..."

Vốn cô cũng hơi do dự, ở thế giới trước kia cũng chưa từng nghe nói chuyện khi mang thai thì vợ chồng phải chia giường ngủ cả, nhưng nghĩ tới tình lực của Khương Nhiên và tình huống kia, Lưu Diệp thật lòng cảm thấy trong bụng mình còn có ..., vẫn nên an toàn là trên hết đi...

Khương Nhiên lại không nói gì, không phải anh không rõ lý lẽ trong đó, có lẽ có chút không cam lòng, nhưng đến khi lắng xuống, lại rất nhanh thấy hợp tình hợp lý, mà cũng bắt đầu giải quyết một loạt chuyện liên quan đến việc cô mang thai, ví dụ như công bố tin tức ra ngoài, còn cả vấn đề an ninh nữa.

Một khi làm việc, Khương Nhiên như thay đổi thành người khác vậy, quả thực là một bộ máy móc vận hành rất tinh vi, hiệu suất cao khác thường, nhưng cũng không có tình cảm.

Lưu Diệp vừa thấy anh bận rộn, cũng vội tạm biệt rồi rời đi.

Lúc trở về, Lưu Diệp liền phát hiện con đường cực kỳ bằng phẳng lúc trước mình đi qua đã sớm bị người ta trải lên gì đó giống như thảm thật dày, hai bên đều có hàng rào chắn dường như đang làm biện pháp bảo vệ.

Mấy bậc thang kia lại càng thú vị, lúc trở về đã chẳng còn bậc nào cả, cô cũng không hiểu những công binh này làm như thế nào trong thời gian ngắn vậy, quả thực biến tất cả những nơi cô có thể đi đến thành đất bằng thoải mái dễ chịu.

Lưu Diệp quả thực cũng phải bội phục quân đội nhà họ Khương chuyện bé xé ra to, mình chỉ là tới thăm Khương Nhiên một lúc, bọn họ có thể làm đường thông đạo nhanh tới như vậy...

Mà còn khoa trương hơn không phải điều này, sau khi Lưu Diệp trở lại Hạ cung không bao lâu thì quân đội nhà họ Khương đã công bố tin tức cô mang thai ra ngoài.

Không nói đến những người luống cuống tay chân tranh nhau đưa tin trực tiếp này, ngay cả người ở liên bang chính phủ cũng tự thân gọi điện thoại chúc mừng cô.

Mậu Ngan Ba lại càng nghĩ một đằng nói một nẻo mà nói trong điện thoại: "Người có đứa bé vẫn tốt, tôi nên vì người mà cảm thấy phấn chấn, chỉ cần người hạnh phúc, hạnh phúc của tôi có là gì đâu chứ..."

Lưu Diệp buồn nôn đến mức hàm răng cũng mỏi, mà rất nhanh đến khi cô mơ ti vi lần nữa, thì thấy trong đó quả thực như chúc mừng chuyện lớn gì đó, cho dù là người chủ trì thay quần áo màu sắc rực rỡ, hay là nhóm người tổ chuyên gia vui mừng náo nhiệt, bọn họ đều bàn luận chuyện trẻ sơ sinh đã đến.

Mà mọi người đều chắc chắn cô nhất định sẽ sinh con gái, mà còn rất nhanh có thể sinh ra một bé gái khỏe mạnh vui vẻ!

Lưu Diệp thật có lòng muốn gọi cho các chuyên gia này một cú điện thoại, nhắc nhở bọn họ một câu dù sao đứa bé cũng phải ở trong bụng mẹ mười tháng đấy, bọn họ cho rằng đây là gà mái đẻ trứng sao, ngay lập tức có thể thấy gì đó hay sao?

Nhưng đối với thế giới thuần nam này mà nói, Lưu Diệp lại sớm có dự liệu với những chuyện lung tung này, thì khi cô chuyển kênh xem phản ứng của các nơi, Lưu Diệp bỗng chú ý tới một tin tức khác cực kỳ đặc biệt.

Đài địa phương nào đó đang phát chương trình đoán trước công chúa điện hạ tương lai một cách sôi nổi, mấy người được gọi là chuyên gia di truyền học đang dùng máy tính để tổng hợp bề ngoài của công chúa tương lai.

Những thứ kia thì thôi, nhưng vấn đề người cha không chỉ có Khương Nhiên là một lựa chọn, lại còn có một số người Lưu Diệp biết hoặc không biết.

Quan Chi, Sở Linh gì đó đều nổi danh trên danh sách, những chuyên gia này lại dùng các loại số liệu tổ hợp, đời sau của những người đó sẽ thành dạng gì, ví dụ như lông mi Sở Linh quá dày, ánh mắt Quan Chi quá lạnh lùng... Mỗi quá mong...

Cái gì mà khuôn mặt Mậu Ngạn Ba không đủ lý tưởng... Hay là gia tộc chỗ nào tốt hơn, nhưng vóc dáng có thể quá lùn hay không... Mà tham tiền cũng là hạng yếu kém, nếu như bị di truyền, cũng rất đáng đau khổ...

Vì thế chọn tới chọn lui, sau cùng các chuyên gia này không thể không cho ra một tin tức làm cho người ta tuyệt vọng.

Vẫn là gen của Khương Nhiên tốt nhất, tuy rằng có hơi bạo lực!!

Đúng vậy!!

Điện mạo không gì sánh được đâu, không có đâu!!

Công chúa điện hạ có được gen của Khương Nhiên, hình ảnh kia vừa xuất hiện, đừng nói người chủ trì của những chuyên gia này, ngay cả Lưu Diệp ngoài màn hình cũng bị làm cho ngây người!!

Đó chắc chắn là nam nữ đều xoi, nhất định là điện mạo xinh đẹp khiến người ta đi tìm chết!!

Ngoại hình Khương Nhiên như vậy vốn đã vô song rồi, bây giờ tới phiên bản nữ, cho dù là đường nét thanh tú, hay là dáng người đầy đặn...

Lưu Diệp thân là phụ nữ, cũng bị gương mặt bé gái kia mê hoặc, nếu chỉ muốn xinh đẹp thì thôi, nhưng vấn đề là con gái có khí chất của Khương Nhiên cơ!!

Đó chắc chắn là kiểu nữ vương chính thống mà!!

Vì thế cho dù trước kia Khương Nhiên khiến người ta ghét bao nhiêu, vô nhân tính cỡ nào, nhưng sau khi đài kia thông báo tin tức rồi, rất nhanh bức vẽ tổng hợp của công chúa không có danh tiếng gì kia lập tức nổi tiếng, bắt đầu vẫn là mấy đài giải trí lại chuyển một chút, mấy vị chuyên gia đang nhìn, nhao nhao che miệng nói, nếu vợ tương lai của mình lớn lên như thế, vậy bọn họ sẽ cảm thấy mình như đang nằm mơ...

Nhưng dần dần sự hứng thú lại thay đổi, ở một đài giải trí nào đấy, có một chuyên gia nhìn đến bức vẽ tổng hợp kia rồi kích động đến nỗi tay cũng run run, cũng không quan tâm có phải đang thu hình hay không, không ngừng xoa xoa tay, thất thường mà nói: "Ôi chao, bà xã tương lai của tôi như thế này à? Thật là tốt quá..."

Lưu Diệp xem mà muốn tìm người đó ngang ngược quát tên lưu manh mặt phản chó này!

Cho nên đợi buổi tối Khương Nhiên trở lại Hạ cung, thì thấy Lưu Diệp rầu rĩ không vui.

Quả thực Lưu Diệp rộn lòng muốn chết, không riêng gì chương trình giải trí đang phát bức vẽ tổng hợp kia, bây giờ ngay cả xu hướng chính của truyền thông cực kỳ đứng đắn, cũng coi bức tranh kia là điện mạo tiêu chuẩn của công chúa tương lai mà tuyên dương không e dè, hơn thế các kiểu đàn ông không phải chảy nước miếng thì là xấu hổ e lệ, xua tay, lắc đầu, nói nhỏ, ôi chao người này... Quá đẹp... Nếu làm bà xã... Thật sự hơi... Khả khả khả...

Lưu Diệp vốn thấy buồn nôn, bây giờ lại càng ghê tởm không chịu nổi, đứa bé còn chưa được sinh ra đã khiến người ta có ý dâm rồi!

Tại sao lại quá đáng như vậy chứ?

Vào lúc ăn cơm, cô vừa ỉu xiu và cơm, vừa xem những người đó trong tivi, tức giận ồn ào: "Những người này là có ý gì đây, em có nói em sẽ dùng con gái của mình làm người cung cấp ghen sao? Đùa giỡn cái gì chứ... Còn đang ở trong bụng em, bọn họ đã có suy nghĩ xấu xa, thật tức chết em mất..."

Trái lại cảm xúc Khương Nhiên rất ổn định, không nhanh không chậm gấp thức ăn cho Lưu Diệp, chỉ khi nghe thấy tên người phát thanh trên radio, anh mới ngừng đầu liếc mắt lướt qua một cái, sau đó tiếp tục gấp thức ăn cho Lưu Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 79

Editor: trang bubble ^^

Beta: heocon0808

Cố ăn xong bữa cơm, Luru Diệp đang chuẩn bị nghỉ ngơi, gần đây cô vô cùng buồn ngủ, quả thực dính giường là ngủ, nhưng lúc cô đi tới trước giường, lại phát hiện Khương Nhiên cũng không theo tới, thường ngày chỉ cần cô có ý muốn nghỉ ngơi, Khương Nhiên sẽ chủ động tới đây giúp cô sửa sang lại gối đầu chăn mỏng kia.

Bởi vì cô làm Khương Nhiên cứ không hài lòng, nhưng lúc này động tác Khương Nhiên lại chậm chạp như vậy, qua một lúc lâu anh mới đi tới, đầu tiên anh lấy gối đầu từ trong ngăn kéo để chặn màn gối đệm ra, sau đó đặt ở vị trí chỉ định.

Luru Diệp biết anh chính là như vậy, mặc kệ làm cái gì đều có quy củ nhất định, ngay cả trải giường chiếu đều phải tham chiếu trình tự này.

Có điều nhìn dáng vẻ anh phờ phạc rũ rượi, Luru Diệp chợt phát hiện một vấn đề, lần này anh chỉ lấy một cái gối.

Ngay vào lúc cô muốn hỏi, Khương Nhiên đã nói giống như hồn dôi: “Buổi tối anh muốn ngủ ở sát vách.”

“Hả?” Luru Diệp vội vàng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Khương Nhiên cũng không giải thích nhiều, chỉ nói một câu: “Tổ chữa bệnh yêu cầu.”

Luru Diệp giờ mới hiểu được, thì ra là Khương Nhiên đánh đầu thắng đó lại không nói chuyện được với tổ chữa bệnh.

Cô cũng chỉ mắt mát ồ một tiếng.

Khương Nhiên cũng rất không thoải mái, giúp Luru Diệp sửa sang lại giường đệm.

Luru Diệp thấy tâm tình anh không tốt, đi qua giúp đỡ anh dọn dẹp, còn nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh ngủ như thế nào hả? Không phải buổi tối chỉ có một mình em chứ?”

Ngộ nhờ cô có chút không thoải mái thì làm thế nào?

“Một lát bọn Sở Linh sẽ đưa giường đơn giản vào.” Anh nhàn nhạt nói.

Lúc này, Luru Diệp mới thoáng yên tâm một chút.

Trong lúc chờ bọn Sở Linh đưa giường mới tới, Luru Diệp ngồi trên giường, trò chuyện việc ban ngày với Khương Nhiên, kể từ sau khi bọn họ biết có con, còn chưa có tâm bình khí hòa (bình tĩnh hoà nhã) ở cùng nhau như vậy đây.

Luru Diệp cũng nhân cơ hội hỏi: “Biết mình sắp làm ba là cảm giác gì?”

Cô khẽ nâng đầu lên nhìn anh, chú ý về mặt của anh.

Khương Nhiên chần chờ một lúc, suy nghĩ rất cẩn thận, mới trả lời thật lòng: “Không biết, cảm giác là lạ, nhưng rất vui vẻ.”

Luru Diệp ồ một tiếng, thật ra thì cô cũng có cảm giác này, rất vui vẻ, nhưng là cũng không có khái niệm gì với loại tình yêu thương của cha mẹ kia.

Cô đoán chừng Khương Nhiên còn mờ mịt hơn cô đây.

Tối thiểu cô còn có cái để so sánh, nhưng anh thì ngay cả so sánh cũng không có, vốn không biết cha là thứ gì.

Cô cúi đầu, suy nghĩ chuyện đứa nhỏ, ngược lại Khương Nhiên vươn tay ra nắm lấy tay cô.

Bọn họ cách rất gần, Khương Nhiên rất tự nhiên cúi người xuống hôn môi cô một cái, đó là một chuyện rất thần kỳ.

Không mang theo dục vọng, mà rất dịu dàng.

Luru Diệp ngẩn người một chút, ngay sau đó cô bắt đầu hôn lại người đàn ông này.

Trong bụng của cô có cốt nhục của anh, cốt nhục của anh và cô dung hợp ở cùng một chỗ sẽ trở thành một cục cưng mới tinh.

Cô cảm thấy rất kỳ diệu, cũng rất mong đợi.

Cô đặt tay anh trên bụng của mình, cười nói: “Em đã hỏi Mậu Thần, em nói nếu tái sinh người cũng có đứa bé, tại sao không thể dùng đứa trẻ tái sinh tạo thành một gia đình, Mậu Thần nói với em, bởi vì nhìn đứa bé y chang không khác với bản thân, sẽ cảm giác sinh mạng không ngừng lặp lại, đương nhiên thai nghén đứa bé lại khác biệt, bọn họ có quá nhiều việc không chắc chắn, nhưng cũng tràn ngập chờ mong. Anh có loại cảm giác kia không? Cũng không biết đối mặt mình sẽ là cái gì, ngược lại rất chờ mong.”

Khương Nhiên gật đầu một cái.

Lưu Diệp nhớ tới trước kia thấy ảnh ghép ra công chúa đó, mặc dù cô cảm thấy cô gái như vậy rất hoàn mỹ, nhưng lý trí mà nói thì cô chưa chắc có thể sinh ra con gái như vậy, trước không nói những giới tính kia, ngộ nhỡ nếu đáng đáp con gái giống như cô, tính tình bướng bỉnh giống như Khương Nhiên thì sao? Có quá nhiều khả năng.

Cô bèn nói ra ý nghĩ của mình, con cái không phải là tăng giám thặng dư đơn giản, cũng không phải là những tổ hợp đơn giản kia, Lưu Diệp nói một chút chuyện trước kia, nhà thân thích, còn có những người bên cạnh mình.

“Hon nữa rất kỳ quái, em biết rõ đôi vợ chồng kia rất đẹp, kết quả đứa bé sinh ra lại u buồn như vậy, hon nữa rất giống bảo mẫu được mướn đến chăm sóc đứa bé đó, nhất định là len lén đổi con với bảo mẫu. Còn có một số đứa bé đặc biệt, lấy hết ưu điểm hai vợ chồng, em đã từng thấy ở trên đường, hai vợ chồng mỗi người đều rất bình thường, nhưng đứa bé xinh đẹp cứ như là thiên sứ nhỏ, hai mắt thật to, nhưng dễ nhìn, quả thật rất muốn ôm trở về để mình nuôi.”

Khương Nhiên cúi đầu nhìn cô, lúc Lưu Diệp nói chuyện về mặt đặc biệt phong phú, động tác tay chân của cô cũng rất nhiều.

Lưu Diệp luôn như vậy, mặc kệ gặp phải bao nhiêu xoắn vặn, luôn có thể rất nhanh lại trở nên nhiệt tình.

Thế nhưng anh lại là một cá tính âm trầm, trước tới nay đối ngoại bình thường luôn là người không biểu hiện sắc mặt, cho nên mới đầu Lưu Diệp như vậy khiến anh rất không thích ứng, chủ yếu nhất là rõ ràng bình thường Lưu Diệp nói nhảm nhiều như vậy, nhưng lại cứ rất thích giấu tất cả những câu nên nói nhất ở trong lòng, để cho anh đi đoán.

Cảm xúc càng thêm không giải thích được, quả thật cũng không thể dùng Logic để suy ra lý lẽ.

Anh chuyên chú nhìn cô, nhìn cô không ngừng nói lung tung.

Thật ra thì rất nhiều thứ anh cũng không nghe lọt, anh chỉ là nhìn đôi môi cô, nghĩ tới có nên đi hôn cô một chút nữa hay không, đồng thời cũng suy nghĩ, phụ nữ chính là loài như vậy ư, sẽ nói rất nhiều lời nói nhảm không có ý nghĩa để lãng phí cuộc sống?

Hon nữa rốt cuộc là cấu tạo sinh lý gì khiến phụ nữ có thể nói ra nhiều lời nói nhảm như vậy, cô không mệt mỏi sao?

Rốt cuộc thì Lưu Diệp dừng lại, có lẽ đã nhận ra Khương Nhiên yên tĩnh, cô lại cầm tay của anh lần nữa.

Cô biết Khương Nhiên luôn nhìn mình, cô cúi đầu, nhưng mà trong lòng lại là ngọt ngào.

Hai người đang ngồi yên lặng, chỉ là rất nhanh bình tĩnh hiếm có đã bị phá vỡ.

Khương Nhiên nhận được điện thoại thúc giục, hiển nhiên là tổ chữa bệnh không yên lòng Khương cảm thú, rất sợ anh sẽ thú tính đại phát, ở trong Hạ cung làm ra chuyện gì đó có hại cho phụ nữ có thai.

Lưu Diệp cũng nghe thấy đầu dây bên kia tổ trưởng tổ chữa bệnh không thêm đếm xỉa gì cả rống lớn, sau khi Khương Nhiên cúp điện thoại, bắt đầu đi thờ dài.

Chân mày anh cũng nhíu lại với nhau, lại vội vã điện thoại cho bọn Sở Linh, thúc giục bọn họ nhanh chóng chuyển giường qua.

Chờ lúc Sở Linh tới, rốt cuộc Lưu Diệp mới hiểu tại sao chỉ một cái giường đơn giản phải đợi lâu như vậy, vốn phải là giường đơn thẳng cạnh vuông góc, lúc này bốn bên đều bị mài thành viền tròn rồi, hon nữa chân cũng rất ngắn. Chủ yếu hon chính là cái giường đơn này cũng quá đơn giản rồi, quả thật chiều dài dường như cũng không đủ, hon nữa lúc dọn giường tới không phải đặt ở vị trí giữa, mà là dựa vào bên tường kia, quả thật cứ như là đày Khương Nhiên đến biên cương vậy.

Lưu Diệp nhìn cũng không đành lòng.

Chỉ là ngay cả Sở Linh cũng cảm thấy như vậy vô cùng tốt, Lưu Diệp thương lượng với Khương Nhiên có nên đổi lại giường lớn một chút hay không thì Khương Nhiên càng từ chối cô.

Buổi tối, Lưu Diệp nằm một mình trên giường cực lớn, cho dù là giường lớn, nhưng vẫn bị cái tạo một chút, bốn bên đều bị làm ra độ dốc, một khi cô không cẩn thận rơi xuống giường thì cũng không trực tiếp rơi xuống đất, mà là sẽ lăn một hồi ở trên dốc nối liền cái giường này và mặt đất mới sẽ rơi xuống đất.

Thiết kế này quả thật làm cho người ta choáng váng.

Sau khi Lưu Diệp nằm xuống, phát hiện giường quá rộng, chủ yếu chính là vì người bình thường sẽ ôm mình vào lòng, lúc này đang co chân căng nằm ở trên tấm ván gỗ.

Lưu Diệp cũng tiện thể bắt lấy đèn đêm nhìn một chút về phía chỗ góc tường.

Sau đó cô đã nhìn thấy Đại Ma Vương kinh khủng khiến rất nhiều người nghe tên đã sợ mất mật, thật sự cuộn cong thân thể lại ngủ giống như con tôm đáy.

Cô cũng không biết Khương Nhiên đã ngủ hay chưa, bèn nhẹ giọng gọi một câu: “Khương Nhiên.”

Rất nhanh, cả người Khương Nhiên nhảy bắn lên xuống giường, đồng thời hỏi lại: “Sao thế, thân thể em không khỏe sao?”

“Không, không có chuyện gì.” Lưu Diệp không ngờ anh cảnh giác như vậy, mau chóng giải thích: “Em chỉ là thấy anh ngủ rất không thoải mái.”

“Không có chuyện gì.” Lúc này Khương Nhiên mới lại nằm xuống.

Lưu Diệp vẫn có chút không đành lòng, bèn ngồi dậy xuống giường.

Dù sao trên đất còn thăm mà, lại mềm như vậy, nếu không bảo Khương Nhiên ngủ trên mặt đất nhí, chỉ cần tìm chỗ trải trên mặt đất, như vậy ít nhất có thể đỡ thẳng chân cẳng, nếu không cứ co rúc lại như vậy khó chịu biết bao, cũng nghỉ ngơi không tốt.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp bèn đi tìm chỗ.

Khương Nhiên nghe tiếng động cũng dậy theo, Lưu Diệp cũng không quan tâm Khương Nhiên nghĩ như thế nào, dù sao cô chính là kiên trì trải chỗ thật đấy trên mặt đất, còn lấy ra gối đầu dự bị.

Lần này Khương Nhiên mới lại đây, Lưu Diệp cố ý đặt chỗ cách mình rất gần.

Khương Nhiên có chút bận tâm nói: “Buổi tối em bị vấp thì sao?”

“Không đâu.” Lưu Diệp cười nửa ngồi trên mặt đất giúp anh vỗ gối đầu, cô nhớ anh thích ngủ loại gối vững chãi này.

Lần này hai người coi như là cách rất gần, lúc Lưu Diệp đưa tay vẫn có thể tới cánh tay của anh đấy.

Hai người đang cầm tay của nhau ở giữa không trung, sau đó Lưu Diệp nhìn tư thế ngủ của Khương Nhiên giống như trước kia, rốt cuộc hài lòng nói một câu: “Vậy bây giờ ngủ đi, ngủ ngon.”

Cuộc sống sau này, Khương Nhiên và Lưu Diệp cũng sẽ trải qua tình hình trên giường dưới giường như thế, mặc dù không có vận động trên giường, có điều Lưu Diệp lại không cảm thấy hai người cách xa gì đó, ngược lại dường như còn gần hơn trước kia.

Ít nhất dưới sự yêu cầu của tổ chữa bệnh, Khương Nhiên trở nên rất săn sóc người, cũng làm đặc biệt tốt rất nhiều chỗ, sẽ hỏi cô có lạnh hay không nóng hay không.

Lưu Diệp cũng cố gắng ăn cơm món ăn, coi như cảm thấy muốn ới nữa, cũng cố gắng ăn, có lúc mới vừa ới xong, cô lại soạn soạn miệng liền bắt đầu ăn.

Cho nên đừng thấy khẩu vị cô không tốt, nhưng quãng thời gian đó cũng không có gầy xuống.

Chỉ là tâm tình cô không phải quá tốt, chủ yếu là vẫn không có tin tức của Tiểu Điền Thất, hơn nữa Lưu Diệp cũng cảm thấy rất có áp lực, rõ ràng cô vừa mới mang thai một tháng, nhưng thế giới này đã chắc chắn chuyện cô sẽ sinh con gái, vấn đề là còn có một nửa tỷ lệ là con trai nha.

Nhưng mà bây giờ khắp chốn mừng vui như thể đã chắc chắn rồi, trên TV mặc kệ là người chủ trì hay là các tổ chuyên gia, thậm chí trên đường, người đi đường đều là vui sướng hơn hờ, quả thật là hưng phấn giống như thể mỗi người đều sẽ được cưới cô dâu xinh đẹp ngay.

Nghe nói trong lúc nhất thời ngay cả pháo hoa cũng bán hết rồi, các nơi đều đang bán pháo hoa ăn mừng, thậm chí cũng có người in hình ảnh ghép công chúa ở trên T-shirt.

Mà ngoài thần nữ giáo do Thánh mẫu dạy, lại nhanh chóng nổi lên một cái siêu cấp nữ giáo, công chúa giáo gì đó, nghe nói chỉ mấy ngày ngắn ngủi, giáo chúng công chúa giáo sắp vượt qua giáo chúng Thánh mẫu rồi.

Lúc Lưu Diệp nghe được tin tức này, thật là dở khóc dở cười, cho nên nói dù là thời đại gì bởi cảnh gì tất cả đàn ông đều là sản phẩm mang tính thị giác.

Chỉ đừng nói ngay cả bên trong Khương Gia Quân đều có người xem cô như là cha mẹ vợ rồi, loại phái độc thân Sở Linh còn có thể hiểu, vấn đề là ngay cả Quan Chi cũng động lòng, thậm chí vào lúc nhìn thấy cô, còn nói xa nói gần hỏi cô, nếu như chênh lệch hai mươi bảy tuổi, có phải quá già một chút đối với công chúa điện hạ rồi hay không.

Lưu Diệp hoàn toàn cạn lời, lòng nói hai mươi bảy tuổi còn có thể làm cha được đấy, lão gia ngài nói lớn hay không lớn đây!!

Hơn nữa không riêng gì những người này, gian thương các nơi cũng đều tham gia, có người chỉ muốn đòi lấy hình tượng lai công chúa điện hạ ra đòi mà thôi, còn lại mấy tên gian thương khác không biết xấu hổ đã có thể lợi dụng hơn, đồ chơi gì cũng có, thậm chí ngay cả đồ dùng gì đó của người lớn đều có hàng mới rồi!!

Thậm chí còn có tranh giành người tình vì công chúa đấy!!

Mấy ngày ngắn ngủi, đã xảy ra vài vụ án ghen ghét vì công chúa điện hạ, hơn nữa không riêng gì những chuyện này, rất nhanh đã có nhân vật càn hung mãnh ra tay rồi.

Không bao lâu, Đài Truyền Hình các nơi đã truyền đến tin dữ, đầu tiên là mấy chuyên gia ghép ảnh chân dung của công chúa trước kia bị nhân sĩ không rõ tập kích, nghe nói đều là trùm bao lên bí hơi đánh côn, đánh sung mặt sung mũi, còn bị lột hết sạch ném ở ven đường.

Những thứ làm thành đồ dùng khác thì càng xui xẻo, không phải phòng kho bị người đốt mất, chính là bản thân bị vết cạn sạch treo ở cửa cục cảnh sát.

Án hình sự quả thật chính là vô cùng tận, chỉ cần đàn ông từng YY công chúa ở trong TV sẽ không ai may mắn thoát khỏi, từ người chủ trì đến chuyên gia, thậm chí ngay cả người xem cũng độc ác tàn bạo.

Lần này Liên Bang Chính Phủ không có biện pháp, Mậu Ngạn Ba tự ra tay, hô hào trên đài truyền hình mọi người bình tĩnh theo đuổi ngôi sao, văn minh theo đuổi ngôi sao, không nên bởi vì công chúa lớn lên quá mức xinh đẹp, lại làm ra chuyện không văn minh. Có thể giống như anh ta, viết chút thơ gì đó ca ngợi công chúa xinh đẹp, vẫn là có thể được người khác dễ dàng tha thứ mà.

Kể từ sau khi có những hành động hắc quyền (bàn tay đen) làm sạch truyền thông, lúc Lư Diệp mở ti vi, ngược lại phát hiện bây giờ truyền thông cũng văn minh hơn nhiều, lúc nhắc tới công chúa cũng biết dùng kính ngữ rồi, hơn nữa mỗi người đều giống như chính nhân quân tử, cũng sẽ không treo bà xã cô dâu gì đó trên đầu mỗi nữa.

Lư Diệp cũng lại lần nữa tìm về nhiệt tình xem tin tức.

Bây giờ mỗi ngày cô không có việc gì, ngược lại mở ti vi là có thể thấy các loại tin tức chuyện đùa, mặc kệ là dở khóc dở cười hay là hình châm chọc, kiểu cảnh tỉnh, dù sao mỗi ngày cô đều sẽ coi trọng mấy tiết mục tin tức làm điều chính.

Không biết thế nào không đến mấy ngày thì Lư Diệp lại thấy được thứ buồn bực.

Dường như để khiến cô có chút chuyện bực bội, Tiểu Điền Thất không có tin tức thì cô đã đủ phiền toái, lại ngay lúc đó Phi Nhĩ Đặc vẫn trầm mặc chọt đi ra phát biểu tuyên bố.

Vốn là lần này cô mang thai đã nghi ngờ rất kỳ lạ, trước đó còn nói Khương Nhiên không thể sinh đây, sao cô đi một chuyến tới Tây Liên Minh là có thể sinh, đúng không?

Nói là con của Khương Nhiên, bạn tin không?

Ngược lại Khương Gia Quân tin.

Nhưng có không ít người phản ứng đều là ha ha, cụ thể đứa bé là của ai, tôi không nói, tôi sợ Khương Gia Quân đánh tôi.

Nếu không phải là bởi vì vẻ mặt Khương Nhiên quá ra sức, Lư Diệp cũng không chắc truyền thông chính thống sẽ nói gì đấy không.

Nhưng bây giờ gia tộc Phi Nhĩ Đặc này chọt nhảy ra ngoài, người phát ngôn của Tây Liên Minh đó cũng rất thú vị, cũng không trực tiếp trả lời phóng viên nói lên vấn đề về đứa bé.

Người ta là nói như vậy: “Về nữ vương điện hạ mang thai, chúng tôi bày tỏ lòng trung thành chúc phúc và mong đợi, đó không chỉ là đứa bé của nữ vương điện hạ, cũng là đứa bé của thế giới này, quan trọng hơn, cũng là đứa bé mà Tây Liên Minh chúng tôi nhất trí ủng hộ, cũng là đứa bé thuộc về Tây Liên Minh.”

Dáng vẻ hết sức phấn khởi, nơi nào giống như là kẻ thù có đứa bé chứ, vui mừng như bản thân làm cha vậy.

Vì vậy trong lúc nhất thời các loại tin đồn cũng liền nổi lên, đều nói lộn xộn lung tung gì đó.

Thậm chí còn có người dùng dáng vẻ một quan chỉ huy của Tây Liên Minh cũng làm ảnh ghép công chúa, không biết làm thế nào mặt thật sự kém quá xa, cuối cùng ảnh ghép gương mặt bình thường kia rất nhanh đã bị dân chúng bác bỏ, cũng không cần bọn Lư Diệp nói cái gì, thì mọi người đều rồi rít nói, xấu xí như vậy cũng xứng làm công chúa sao.

Ngược lại Lư Diệp cũng không để ý mấy kẻ lảm lời kia, bọn họ thích nói đứa bé là của ai thì nói, dù sao chỉ cần Khương Nhiên tin cô là tốt rồi, sau khi cô rèn luyện gian khổ nhiều năm, đã sớm không sợ hãi trước vinh nhục rồi, thanh thân trải qua cuộc sống của mình, để mấy đám bột phấn kia đi nói đi.

Cô chỉ muốn làm phụ nữ có thai xinh đẹp thôi.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, Lư Diệp phát hiện chuyện khoa trương mỗi ngày đều đang xảy ra.

Dưới tình huống đủ loại sợ hết hồn hết vía không thể tưởng tượng nổi, ngay cả máy bay cũng ngưng bay, nghe nói không biết là từ đâu tới người gọi là chuyên gia, dám công bố là đồ chơi kia có phóng xạ?! Sẽ không tốt đối với thai nhi.

Vì vậy xung quanh Lưu Diệp trầm trầm, trong ngàn dặm đều không được có bất kỳ đồ chứa phóng xạ nào xuất hiện, để phòng ngừa công chúa điện hạ ở trong bụng của cô không thoải mái.

Lưu Diệp cảm thấy những người đó hạn chế quá nhiều, phụ nữ có thai nào có yếu ớt như vậy.

Có điều dưới tình huống muôn người chú ý như vậy, lúc Lưu Diệp lại đến tổ chữa bệnh làm kiểm tra, cũng đã xảy ra một chuyện làm cho mọi người rớt vỡ mắt kiếng.

Lúc cô đi kiểm tra lại thân thể, bởi vì tháng lớn, cho nên hạng mục kiểm tra nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Cô nằm trước cái máy đó, thành viên tổ chữa bệnh bên cạnh càng là vừa hưng phấn vừa khẩn trương chờ biết tài liệu trực tiếp của công chúa.

Bộ dáng kia, quả thật như là mong đợi vui mừng biết bao.

Chỉ là rất nhanh về mặt những người đó rất không tốt, đầu tiên Lưu Diệp chú ý tới chính là nhân viên làm việc vẫn nhìn chăm chăm vào màn ảnh, cứng lại thân thể.

Sau đó, mấy người bên cạnh người kia càng giống như bị dọa sợ, biến thành tình trạng ngây người như phỗng.

Cuối cùng vẫn là phó tổ trưởng của tổ chữa bệnh quyết định thật nhanh làm kiểm tra cho cô một lần nữa, lần này không riêng gì phó tổ trưởng, ngay cả tổ trưởng chỉ huy, người đàn ông trung niên sắp hơn bốn mươi cũng chạy tới đây, thở hổn hển, tay càng thêm run rẩy bấy nhìn những trị số kia.

Trái tim của Lưu Diệp cũng sắp nhảy đến cổ họng, cô bắt đầu khẩn trương, cũng cảm thấy đau bụng rồi. Đây là thế nào, chẳng lẽ là đứa nhỏ trong bụng có vấn đề gì sao, nhưng gần đây cô vẫn luôn ăn cơm thật ngon mà, cũng rất chú ý thân thể, ngủ cũng không dám ép vào bụng.

Khương Nhiên cũng rất chú ý, chăm sóc cô càng thêm săn sóc tỉ mỉ không thôi.

Cuối cùng trong nôn nóng chờ đợi, Lưu Diệp thấy mấy người tổ chữa bệnh đang len lén lau nước mắt.

Sắc mặt của cô cũng trắng bệch theo.

Chờ đợi khá dài, rốt cuộc thì có thành viên tổ chữa bệnh tới đây nói cho cô biết tin dữ, mà cái gọi là tin dữ, chính là cô mang thai không phải công chúa, mà là một bé trai khỏe mạnh.

Lưu Diệp lập tức muốn chửi đồng đây!

Thiếu chút nữa hù chết cô!!

Ngay sau đó cô quả thật giống như nhặt về cái mạng, cô còn tưởng rằng đứa bé xảy ra chuyện gì đấy.

Cô thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Đứa bé bình yên vô sự là tốt rồi, con gái con trai có quan hệ gì chứ, khỏe mạnh là tốt rồi mà.

Chỉ là nhìn những người giống như đánh mất cô dâu xinh đẹp này, Lưu Diệp cũng thật sự không biết phải an ủi bọn họ như thế nào, tâm trạng làm mẹ này của cô cũng không giải thích chính xác được cảm giác của những đàn ông mất cô dâu này.

Có điều hiển nhiên chuyện như vậy đối với người của thế giới này mà nói, vẫn thật sự là một sự kiện lớn khó lường!

Chờ lúc Lưu Diệp trở về Hạ cung lại mở ti vi lên xem, thì phát hiện như là trời thay đổi rồi, kể từ sau khi Khương Gia Quân công bố giới tính đứa bé ra ngoài.

Người chủ trì đều phải đổi lại quần áo mặc trước kia, hiện tại thống nhất đều mặc quần áo màu đen càng giống như đồ tang, tiếng nói càng như chết chạ rồi vậy: “Theo tin tức Khương Gia Quân mới vừa công bố ra ngoài, nữ vương điện hạ.”

Lúc nói đến chỗ này, người chủ trì cũng không nhịn được nghẹn ngào, chính là giống như không thể nào tiếp thu được sự thật này, giọng nói cũng run rẩy: “Nữ vương điện hạ mang thai một bé trai.”

Cùng lúc đó, còn có gia tộc Phi Nhĩ Đặc gian xảo đạo đức giả.

Trước đó tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc già đời còn nói không rõ ràng, lúc này quả thật lại như là phủ sạch quan hệ, nghĩa chính ngôn từ nói: “Đối với giới tính đứa bé của nữ vương điện hạ, chúng tôi bày tỏ tiếc nuối sâu sắc, quả nhiên khí hậu bên trong Khương Gia Quân không tốt, chỉ có thể sinh ra bé trai có sức phá hoại như nhau, nếu như đổi lại là người Phi Nhĩ Đặc ôn hòa, thì có thể sinh ra công chúa dịu dàng hoàn mỹ rồi.”

Nói giống như cô và người Phi Nhĩ Đặc sinh con sẽ sinh ra con gái vậy, với Khương Nhiên chỉ có thể sinh ra con trai.

Lưu Diệp quả thật không giải thích được, cái thế giới này trọng nữ khinh nam đến mức nào đây?

Mặc kệ con trai hay con gái không phải là đứa bé duy nhất tự nhiên thai nghén ra được ư, bọn họ cần gì đột nhiên lại thay đổi mặt vậy?

Trước khi Luru Diệp kịp phản ứng, rất nhanh cô đã bị thái độ như là lật sách của thế giới này dọa sợ.

Tốc độ đó, cô còn chưa kịp phản ứng lại đấy, ngôn luận tiêu cực bỏ trời đất cũng đã nhảy ra ngoài, trước đó bụng Luru Diệp vẫn còn bồi hồi ở đám mây, lúc này lại như là ngã vào trong Địa ngục vậy.

Đâu phải là cô đang mang thai nữa, nhất định chính là đang chế tạo Đại Ma Vương số hai đấy!

Giời ạ, một Khương Nhiên còn chưa đủ, anh còn sắp có con trai!!

Có còn cho người yêu chuộng hòa bình đường sống hay không đây?!

Đây cũng không phải là lừa bịp, đây là cái hãm hại thế giới hu hu!

Quản khi gió nó có phải tự nhiên thai nghén ra hay không, lúc này còn là nhóc con trạng thái lỏng to, thì đã bị người mắng không đáng giá một đồng.

Trước đó còn đủ loại tràn đầy mong đợi nhắm tới chân dung công chúa, lúc này đã xuống giá ào ào, đang khóc cha gọi mẹ, trong đủ loại khóc buồn bã to lớn hủy thiên diệt địa. Chân dung công chúa lại gặp tai bay vạ gió giống với mỹ nhân tuyệt thế.

Lúc này mặc kệ là kênh giải trí hay là truyền thông chính thống, đều thống nhất cảm một bức tranh ghép khác tới kích thích thị giác quần chúng.

Đó là bức tranh Tiểu Chính Thái (bé trai ngây thơ) xinh đẹp giống như thiên sứ, có điều tiểu chính thái lại không làm chuyện tốt, mà là tay cầm đồ gì đó như là ản phẩm, hàm răng nhọn nhọn, quả thật như là răng thú vậy, càng có người quá khích còn tặng thêm một câu bên cạnh bức tranh kia: “Nhân loại ngu dại, tất cả đi chết đi!”

Tuy là ở trong mắt Luru Diệp, máy vi tính ghép con trai cũng là cực kỳ dễ nhìn, Tiểu Chính Thái vừa đáng yêu lại mạnh mẽ, nhưng từ sau lúc bức họa kia xuất hiện, các loại ngôn ngữ ác độc không có thời gian hoà giải, Tiểu Bạo quân gì đó, chiến thần chiến tranh dự bị gì đó, Khương Nhiên đòi thứ hai gì đó.

Quả thật tất cả đều khiến Luru Diệp choáng váng, cô chỉ không rõ, thế giới này là thế nào vậy, mang thai con trai cũng giống như mắc vào sai lầm lớn thế!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 80

Editor: trang bubble ^^

Beta: heocon0808

Luru Diệp cũng sắp bị những người này chọc tức chết rồi, có cần hăm hình đến vậy hay không đây!

Sinh bé gái thì đủ loại chúc phúc, mang thai con trai thì hủy thiên diệt địa, giống như trong bụng của cô nếu không phải là tiên nữ thì chính là ác ma à?!

Thật may là tính tình của cô đã sớm bị mài mòn, nếu để ý lời những người này nói, cô sớm không biết tức chết bao nhiêu lần.

Luru Diệp cũng chỉ có thể làm từng bước chờ làm mẹ.

So với biểu hiện của Luru Diệp, Khương Nhiên đối với đứa con là bé trai hiển nhiên xúc động lớn hơn một chút, anh cũng không phải là trọng nữ khinh nam, thật sự là anh không biết phải giáo dục bé trai như thế nào. Chớ thấy anh chưa bao giờ cảm thấy mình có vấn đề gì, nhưng cẩn thận ngẫm lại sẽ có một tính cách giống đực tương tự với tính cách của bản thân xuất hiện, anh thoáng cái liền hiểu tại sao năm đó thế hệ Khương Nhiên ban đầu muốn quy định người tái sinh chỉ có thể là một người.

Thật sự dù nghĩ như thế nào, cũng sẽ cảm thấy hai Khương Nhiên gặp nhau là hạt giống của Đại Chiến Thế Giới.

Ngược lại mỗi ngày Luru Diệp đều vui rạo rức, cho đến sau này phát hiện Khương Nhiên xem sách dạy giáo dục con, cô mới hiểu rõ lo ngại của Khương Nhiên.

Luru Diệp thật sự cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, tính tình cô ngày thường coi như nhỏ mọn, cũng không biết tại sao với việc mang thai này lại là lòng dạ rộng rãi, cái gì cũng không để vào trong lòng, chỉ một lòng hy vọng đứa bé khỏe mạnh bình an.

Ngược lại thế giới này, một đám đàn ông ngày thường cái gì cũng sẽ không để trong mắt này, đều bắt đầu rối rắm.

Lưu Diệp bèn ở bên cạnh anh, để cho anh vuốt bụng mình, giải thích với anh: "Sinh con và tái sinh người là khác biệt, cũng không phải như bọn họ nói vậy, không giống anh chính là giống em, thậm chí có thể là giống chúng ta, hoặc không giống ai cả. Đây mới là chỗ kỳ lạ nhất của sinh mạng."

Thấy vẻ mặt Khương Nhiên nghi ngờ, Lưu Diệp cố gắng giải thích: "Giống như con chó lông màu đen và con chó chip bông màu trắng, đúng rồi, giống như Tiểu Gia Gia và Tiểu Mao Cầu vậy."

Lúc trước nuôi hai con chó này, cô cũng không cảm thấy thế nào, nuôi là nuôi thôi, lúc những con chó lớn lên cường tráng hơn, cô cũng đã rất vui mừng, chẳng qua chỉ là quên mất kiểm tra giới tính hai con chó, cũng thật là sơ sót, kết quả chờ một ngày nào đó cô mới bỗng nhiên phát hiện hai con chó kia lại là một đực một cái.

Hơn nữa rõ ràng giống khác nhau như vậy, cũng không biết có phải là lâu ngày sinh tình hay không, cuối cùng hai con chó này lại còn trốn chủ nhân là cô nói chuyện yêu đương, thần kỳ hơn là Tiểu Mao Cầu làm mẹ còn sớm hơn cô đấy.

Chỉ là hiện tại cô mang thai, tổ chữa bệnh ngày cả con ruồi cũng không bỏ qua, chứ đừng nói để cho cô nuôi chó. Cuối cùng, Lưu Diệp không có biện pháp gì khác hơn là đưa hai con chó này cho bọn quân thứ hai của Sở Linh nuôi.

Hiện tại Lưu Diệp lấy hai con chó làm so sánh: "Em nghe Sở Linh nói, Tiểu Mao Cầu sinh ra một ổ bốn con đấy, có một con nhìn giống như Tiểu Mao Cầu, lại có một con nhìn giống như Tiểu Gia Gia, hai con khác thì không nhìn ra rồi, màu lông cũng là pha lẫn. Hơn nữa, màu lông của Tiểu Gia Gia rất chính cống, kết quả bốn chó con không có một đứa giống ba, tính tình cũng không giống nhau, đều rất bướng bỉnh, đây chính là kết quả thai nghén tự nhiên, cho dù là sinh đôi cũng không giống nhau."

Lưu Diệp cũng không biết anh hiểu hay không, cô đùa giỡn an ủi anh: "Hơn nữa rất có thể sẽ xuất hiện tình huống như vậy, chính là đáng đáp con trai giống như anh, tính cách cầu kỳ lại rất giống em, em nghĩ đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người rớt hổng mắt kiếng đó."

Kết quả không ngờ vừa mới nói ra lời này, lo lắng của Khương Nhiên lại liền vòng qua một hướng khác, con trai lợi hại chút nhiều lắm thì anh bức mình, lo lắng một chút hòa bình thế giới quốc gia ổn định, nhưng mà nếu tính tình bướng bỉnh của con trai vượt qua cả Lưu Diệp.

Khương Nhiên vừa nghĩ đã cảm thấy sống lưng mình đang toát mồ hôi lạnh.

Hơn nữa không biết có phải là có người cũng buồn bức theo hay không, ở bên trong làn sóng phản đối âm ỉ khắp chốn, Lưu Diệp lại nghe được có chút âm thanh khác biệt, giống với công chúa giáo lúc trước, không biết từ chỗ nào lại bốc ra hoàng tử giáo.

Có điều Lưu Diệp còn chưa kịp vui mừng, lại bị chân tướng kích thích một lần nữa.

Những hạnh vận giả (người may mắn) yên lặng rất lâu kia, kể từ sau khi phái nữ xuất hiện, tình cảnh vẫn rất vi diệu, cộng thêm số người bọn họ cũng không nhiều, đại khái cũng là có mục đích tự vệ, đối với Lưu Diệp là dù chuyện gì bọn họ cũng giữ kín như bưng.

Nhưng lúc này Lưu Diệp vừa mang thai, nhất là hình Ma vương đời thứ hai vừa bị lấy ra, đám hạnh vận giả kia đột nhiên thay đổi thái độ.

Người đẹp trai đệ nhất đương thời, Khương Đại Ma Vương, quả đúng là không ai dám YY rồi, nhưng mà con trai anh đáng yêu như thế, hơn nữa mẹ xấp nhỏ lại có tiếng thánh mẫu, đúng không, nghĩ thế nào thì cũng phải là một hoàng tử có dáng vẻ khuynh quốc đồng thời lại bao gồm đủ loại dịu dàng thiện ý chứ?!

Nhớ năm đó hy vọng xa vời không đạt tới trên người Khương Nhiên, không chừng là có thể thông qua con trai đạt được, đúng không.

Vì vậy hoàng tử giáo y hệt như lửa lan cánh đồng, lớn mạnh ở khu vực hạnh vận giả.

Sau khi Lưu Diệp biết liền rối rắm, không biết kiếp trước rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì, cho dù sinh nam sinh nữ cũng phiền lòng như vậy.

Nhưng mà so với những kẻ YY công chúa trước kia, lần này Khương Nhiên coi như là triệt để bị chọc giận.

Lưu Diệp cũng coi như biết thế nào gọi là đẹp đến họa nước hại dân rồi.

Quả nhiên Khương Nhiên không nói hai lời, trực tiếp điều quân thứ hai qua, vũ khí hạng nặng xếp thành một hàng, muốn san bằng khu hạnh vận giả.

Cuối cùng vẫn là Mậu Ngạn Ba vội vã chạy tới hoà giải, lại dọa đến Lưu Diệp nhanh chóng khuyên, Khương Nhiên mới nỏ một số kiến trúc mang tính biểu trưng sau đó miễn cưỡng thu quân.

Mặc dù không có thương vong, có điều nhìn khắp nơi bừa bộn, thủ lĩnh hạnh vận giả cũng đã rút ra bài học, lập tức dựng bản tượng niệm ở trên quảng trường hạnh vận giả, phía trên càng thẳng thừng viết thêm một câu nói nhắc nhở như vậy: "Trên đầu chữ sắc có cây đao, phòng cháy phòng trộm phòng Khương Nhiên."

Trong lúc khắp nơi âm ỉ, cuộc sống gia đình tạm ổn của Lưu Diệp và Khương Nhiên ngược lại vẫn như cũ, chẳng qua Lưu Diệp rất kì quái.

Ở trong thế giới trước kia, bình thường đàn ông có vợ mang thai sẽ lấy lý do nhu cầu sinh lý để lạc lối, tuy Khương Nhiên không có điều kiện lạc lối này, nhưng sao anh lại có thể vẫn chịu đựng như vậy chứ? Cô từng vụng trộm quan sát, sau đó cô đã phát hiện ra, đừng nói Khương Nhiên không nhận được

loại chuyện đó, quả thật chính là hết như không có loại ý tưởng đó.

Cô cũng rất kỳ quái, nào có đàn ông như vậy chứ?!

Đúng không, rõ ràng trước khi mang thai nhu cầu rất mạnh, giày vò khiến cô không có cách nào nghỉ ngơi, nhưng bây giờ vừa mang thai, đối phương lập tức dừng lại, đừng nói ngôn ngữ mập mờ động tác thân mật, ngoại trừ chăm sóc cô rất tốt, hiện tại Khương Nhiên quả thật lại hết như không có giới tính, đối với ôm ấp của cô đều là dịu dàng mà không loạn nhịp rồi.

Đây cũng quá tự hạn chế rồi nhỉ?!

Hay là sau khi mang thai bụng cô trở nên xấu, cho nên không có sức quyến rũ rồi hả?!

Nhưng không có sức quyến rũ nữa thì anh cũng không chọn ư?

Lưu Diệp bèn cẩn thận quan sát Khương Nhiên, nhưng mặc kệ nhìn thế nào, trong Hạ cung, Khương Nhiên đều là thật tốt, tính cách cầu kỳ cử chỉ hành động, cũng không có bất kỳ chỗ nào khác thường, hoàn toàn không có những biểu hiện chưa thỏa mãn dục vọng tiểu thuyết trên TV thường diễn.

Việc này lại thật sự làm cho người ta bất ngờ, có một ngày rốt cuộc Lưu Diệp không nhịn nổi, mặt đỏ hồng hỏi anh: "Khương, Khương Nhiên.
Gần đây anh cũng không nghĩ tới cái kia, cái kia sao?"

Khương Nhiên bị hỏi, ngay lúc này đang ngả ra đất nghĩ rồi đấy, anh cũng không nhanh không chậm, trả lời đúng sự thật: "Anh cố sức không nghĩ."

"Cố sức?" Chuyện này cũng có cố sức?!

Lưu Diệp sững sờ, bụng của cô đã nhô lên rồi, cho nên hành động có chút cồng kềnh, cô xê dịch vị trí, vừa nhìn nét mặt Khương Nhiên vừa cẩn thận hỏi: "Anh là. Tự mình len lén giải quyết sao?"

"Anh đang học giỏi loại Saxo, Piano, trống."

"À?" Lưu Diệp có chút phản ứng không kịp.

Khương Nhiên khoa tay múa chân một cái: "Lúc đầu là chạy cự ly dài quyền anh xạ kích, nhưng hao phí thời gian quá dài, vẫn không thể đạt tới mục đích tiêu hao thể lực, tổ chữa bệnh đã đề nghị anh có thể học một ít thứ anh chán ghét nhất để hao mòn ý chí của anh, anh bèn chọn âm nhạc."

Vậy cũng được à?

Lưu Diệp thật cảm thấy mình vừa mở ra cảnh giới mới rồi.

Thì ra đàn ông có thể dựa vào học âm nhạc tiêu tan ý tưởng phương diện kia.

Lưu Diệp sững sờ vài giây hỏi anh: "Vậy kết quả thế nào?"

"Cũng may, bắt đầu rất muốn đánh người, bây giờ đã có thể trình diễn một ít bài nhạc phức tạp rồi, giáo sư dạy anh chơi nhạc cụ nói anh tiến bộ rất nhanh, bước kế tiếp anh muốn thử nghiệm đàn tranh hoặc là tam huyền cầm (đàn ba dây) một chút."

Lưu Diệp ồ một tiếng gật đầu một cái, cho nên nói có lúc Khương Nhiên nhìn qua rất mệt mỏi, không phải là bởi vì mệt, mà là học nhạc cụ mình chán ghét.

Sau khi Khương Nhiên trải tốt đệm giường, cô cúi đầu nhìn người đàn ông yên tĩnh nằm trên mặt đất bảo vệ mình.

Nội tâm bị cảm xúc xa lạ tràn ngập, rất dịu dàng rất đẹp mắt, có chút tương tự với tim đập nhanh, tuy nhiên nó cũng không phải là mãnh liệt.

Cả người cô ngồi ở trên giường, cô biết Khương Nhiên cũng chưa có ngủ, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ anh còn ghét những nhạc cụ kia không?"

"Tạm tạm." Giọng của Khương Nhiên không có gì phập phồng.

Nhưng Lưu Diệp lại bị anh gọi lên tò mò, không nhịn được vịn lấy mép giường vừa nhìn anh, vừa hỏi: "Vậy lần sau lúc anh học, em có thể qua nghe một chút không."

Cô thật sự rất muốn biết lúc Khương Nhiên biểu diễn nhạc cụ là bộ dạng gì.

Ngược lại Khương Nhiên cũng không cần cô, sáng khoái đồng ý.

Ngày hôm sau lúc muộn chút thì Lưu Diệp bị dẫn đi nghe, địa điểm ngược lại rất đơn sơ, chỉ là một phòng rất bình thường, nhìn ra được Khương Nhiên thật sự chỉ là muốn tiêu tan tinh lực mà thôi, bên trong ngoại trừ cái ghế thì trống không.

Không có chút nào giống với trong tưởng tượng của Lưu Diệp, nhìn Khương Nhiên trình diễn, cô rất rung động.

Cô còn tưởng rằng thời gian ngắn như vậy người này lại không phải là thật lòng muốn học, nhất định là lộn xộn, kết quả nghe xong lại phát hiện ra trình diễn cực kỳ lưu loát, vô cùng tiêu chuẩn.

Chẳng qua cũng không có cảm xúc gì ở bên trong.

Có lẽ là thấy Lưu Diệp đi vào, giáo sư chuyên biệt dạy nhạc cụ bị bọn Sở Linh kêu đi ra ngoài.

Lưu Diệp ngồi trên ghế nghe hai bài.

Khương Nhiên diễn tấu rất nghiêm túc, chỉ là bài hát cô chưa từng nghe, cô cũng không nói ra chỗ nào tốt chỗ nào không tốt, chỉ biết dường như rất xuôi tai, nghe rất êm ái.

Cô cũng yên tĩnh nghiêng cổ nghe, mặc dù âm nhạc không có cảm xúc, nhưng cô lại y như bị cảm động, mắt không nháy một cái nhìn chăm chăm Khương Nhiên.

Nốt nhạc vốn biểu diễn rất ổn định dần dần có âm sai, bài hát vốn xuôi như nước chảy, chợt có tiết tấu khác biệt.

Lưu Diệp còn tưởng là anh quên đoạn này, cô vẫn dùng tay chống cằm, mỉm cười nhìn anh.

Tuy rằng Khương Nhiên cúi đầu, nhưng mà anh nhất định có thể cảm thấy tầm mắt của cô.

Cô đánh nhịp theo những tiết tấu kia, gặp phải chỗ thích sẽ hòa theo y hệt ngâm nga khe khẽ.

Chỉ là bài hát càng ngày càng trở nên gập ghềnh, không trôi chảy nữa.

Đến cuối cùng quả thật là như không cách nào trình diễn tiếp, Khương Nhiên chợt ngừng lại.

Lưu Diệp đang ngâm nga theo, cô không rõ vì sao liền ồ một tiếng, sau đó cô lại thấy Khương Nhiên đi tới trước mặt cô, hít sâu một cái, lại như là không cách nào nhìn được vậy, hai tay anh nâng đầu của cô liền muốn hôn cô.

Lưu Diệp bị nụ hôn này dọa sợ, nhưng rất nhanh thì cô càng dùng sức đáp lại.

Buổi tối hôm đó lúc hai người trở về, nằm ngủ trên cùng một giường.

Lưu Diệp vừa khấn trương vừa hưng phấn, nhưng lại rất lo lắng, cô vẫn đang lo lắng đứa nhỏ trong bụng, Khương Nhiên cũng rất cẩn thận.

Bọn họ chỉ là hôn đôi phương, phần lớn thời điểm đều là Khương Nhiên hôn cô, anh sẽ hôn tí mĩ bụng của cô.

Lưu Diệp không dám hành động quá nhanh, cô ngước cổ, ngón tay đan xen với ngón tay của Khương Nhiên.

Cả buổi tối hai người cũng không ngủ, không biết đây là hành hạ hay là vui thích, không ngừng chuyển đổi ở trong kiểm chế và điên cuồng.

Ngày hôm sau lúc đi ra ngoài, như là đứa bé làm việc gì sai, nhất là đối mặt những người học tập nghiên cứu của tổ chữa bệnh kia, Lưu Diệp chỉ sợ sẽ bị những người đó phát hiện, thật may là đứa bé cũng không có chuyện gì.

Có điều lần sau Lưu Diệp đúng là không làm nữa, vì kiểm chế những suy nghĩ làm người ta rối loạn kia, Lưu Diệp cũng ưỡn bụng, bắt đầu học Piano với Khương Nhiên.

Lần này Lưu Diệp coi như là biết sức lực ý chí của Khương Nhiên có bao nhiêu lợi hại, một người đàn ông trị số sức lực quân sự tăng mạnh như vậy, muốn ngồi xuống biểu diễn âm nhạc tính tang tốn thời gian mà anh ghét nhất, còn phải biểu diễn sáu triều miên, quả thật chính là hành hạ tinh thần và xác thịt.

Đừng nói Khương Nhiên, cô học mấy ngày cũng cảm thấy phiền.

Thật may là Khương Nhiên có nghị lực hơn cô nhiều, Lưu Diệp bên giao chuyện khổng chế dục vọng này cho Khương Nhiên đi xử lý.

Cô thì mỗi ngày lại thoải mái làm phụ nữ có thai.

Có điều vào lúc đối mặt với ngôn luận tiêu cực ừn ừn kéo đến, Lưu Diệp lại nhận được một phần quà tặng chúc mừng cô mang thai hiếm thấy, quà tặng trải qua tầng tầng phê duyệt, sau khi kiểm tra không có sai sót mới đưa đến trong tay cô.

Lưu Diệp thật sự bất ngờ, cũng không biết là ai tặng quà cho cục cưng của cô, lúc nói cô mang thai chính là con gái, cô đúng là nhận được một số quà tặng váy và đồ trang sức xinh đẹp, nhưng đợi tin tức cô mang thai chính là cậu con trai vừa công bố ra ngoài, những người tặng quà kia liền mất tích.

Lúc này, sau khi cô thấy tên trên hộp quà tặng, mắt sáng lên, Dã Thú!!

Là Dã Thú tặng cô!

Cô nhanh chóng mở ra, rất nhanh cô liền nhìn thấy một con ốc biển xinh đẹp ở trong hộp, ốc biển này lớn thì cũng không phải lớn lắm, nhưng màu sắc rất xinh đẹp, quả thật là như bị người tô màu sắc vậy.

Hơn nữa toàn bộ phía dưới đều là màu đỏ, ở phía dưới bên trái ốc biển, có một thứ như là dấu ấn.

Lưu Diệp cẩn thận xem xét lại phát hiện là một chữ “dã”.

Cô cười cười, trong lòng ngọt ngào, quả thật như là được quà của người nhà vậy.

Ngược lại Sở Linh làm công tác bảo an bên cạnh cô, liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch loại ốc biển này, ngạc nhiên nói: "Loại ốc biển này rất hiếm có, chỉ có ở chỗ rất sâu của biển Lưu Ly mới có, hơn nữa kể từ sau khi nhà họ Hầu giấu vũ khí bí mật của họ ở biển Lưu Ly, có vài khu biển sâu đã thành khu cấm không người nào có thể đến gần, cũng khiến loại ốc biển này càng quý giá hiếm thấy."

Lưu Diệp ồ một tiếng, quả thật có chút bất ngờ, không biết thứ quý giá này làm sao Dĩ Thú lấy được, đoán chừng tốn không ít tiền nhĩ.

Như vậy hiện tại Dĩ Thú khẳng định lẫn lộn vô cùng tốt, chỉ là người này nếu có thể tặng quà cho cô, sao lại không biết gọi điện thoại cho cô chứ?!

Cô thờ dãi suy nghĩ, nếu như Dĩ Thú điện thoại tới thì ít nhất có thể giải quyết một chút buồn bực do cô không tìm được Tiểu Điền Thất.

Tuy nói thời gian gần đây bộ ngoại vụ và Phi Nhĩ Đặc sẽ liên lạc lại, rốt cuộc đầu kia thông báo không tìm thấy thi thể của Tiểu Điền Thất.

Cô nghe xong bấy nhiêu, yên tâm một chút, nhưng mà nếu có Dĩ Thú ở đây thì tốt rồi, rất nhiều lúc cô cũng không biết nên nói tâm tình của mình cho ai nghe.

Lưu Diệp vừa nghĩ tới chuyện Dĩ Thú, vừa cẩn thận cất ốc biển đó vào.

Trong thời gian còn lại, mặc dù bị nhân viên bảo an còn có những người tổ chữa bệnh kia coi cô như bảo vật quốc gia, có điều Lưu Diệp vẫn thừa dịp thời gian nhàn nhã xử lý một chuyện, nhân lúc phản ứng mang thai không lớn mà xài tiền bán tóc trước kia.

Xây càng nhiều viện nuôi dưỡng và dạy dỗ, mặt khác bởi vì có tự giác làm mẹ, Lưu Diệp hiếm khi sinh ra hứng thú đối với luật pháp hiện hành, nghiên cứu thảo luận với Mậu Ngạn Ba một chút về chuyện mô hình cưỡng chế phạm nhân.

Từ lúc biết thế giới này đều là lấy giàu nghèo để phân chia người tái sinh, cho dù là một phạm nhân vì phạm tội ác tày trời, nhưng chỉ cần người kia là một người giàu, thì vẫn có thể thông qua công trình sinh vật sau đó tái sinh ghen của mình như cũ, Lưu Diệp cảm giác chính sách này rất không tốt.

Mặc dù rất nhiều người đời sau gọi cô là nữ vương Thánh mẫu, nhưng hiện tại Lưu Diệp đang bàn bạc với Mậu Ngạn Ba, sửa đổi một hạng mục luật pháp này, ủng hộ thực hành biện pháp phá hủy ghen đối với kẻ tội ác tày trời.

Có lẽ là bị bề ngoài nữ tính của cô mê hoặc, trong năm tháng dài đằng đẳng, tất cả những điều Lưu Diệp làm đều bị thời gian vùi lấp, bao gồm cô đã từng dốc sức phá hủy ghen 16000 tên nhân cách phản xã hội, tài liệu cũng đều bị niêm phong lại.

Từ đầu đến cuối, nhận định của đời sau đối với Lưu Diệp đều là nữ vương Thánh mẫu lương thiện dịu dàng không có cá tính.

Bao gồm cô chinh đồn cả trình tự quốc hội, làm tất cả đối với những nhân viên quan trọng lạm quyền kia cũng đều bị phai nhạt.

Bởi vì so sánh với những thứ kia, một người phụ nữ thai nghén sự sống, một người phụ nữ có thể cung cấp ghen phái nữ, bản thân cô đã là một kỳ tích, ai còn quan tâm cô đã làm gì.

Nhưng bản thân Lưu Diệp cũng không để ý người khác sẽ nhận xét cô như thế nào, ý tưởng của cô rất đơn giản, mục tiêu cũng rất rõ ràng, bởi vì biết mình không thông minh không ưu tú, cho nên dù là trong lúc mang thai, cô vẫn rút ra thời gian có thể để đi làm tất cả những thứ này. Lúc thỉnh thoảng nôn mửa, có thể phải gián đoạn những kiểm tra rườm rà kia, cô rút ra thời gian có thể để cố gắng làm. Trong phạm vi tổ chữa bệnh và nhân viên bảo an cho phép, cô ngồi ở trước bàn phủ kín các loại văn kiện, xử lý từng chút từng chút.

Cái thế giới này là một cây đại thụ, cô là một con kiến nhỏ nhoi đến không thể nhỏ hơn nữa, cô biết mình bò không tới ngọn cây, cô chỉ cố leo lên hết khả năng của mình.

Hơn nữa kể từ sau khi mang thai, cô càng có nhiều cảm động thông hiểu được, trước kia cô làm những việc này, chỉ là cảm thấy mình phải làm chút gì đó giúp đỡ người khác, nhưng bây giờ cô có mục đích càng rõ ràng, cô không phải vĩ nhân khai sáng thịnh thế, cô chỉ là một người mẹ tiêu chuẩn, điều cô có thể làm, cũng chỉ những thứ mà một người mẹ có thể làm vì đứa con. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 81

Edit: BichDiepDuong

Beta: heocon0808

Luru Diệp cố gắng làm việc, chỉ là cái thai đã lớn, bụng cũng lớn theo, không biết có phải là do cô ăn tốt hay không, bụng của cô nhìn tròn vo.

Trên người cô xuất hiện những vết rạn da, nhìn là lạ, tất cả đều mới lạ như vậy.

Có lẽ là sợ kiểm tra bị sai sót, sau đó tổ khám bệnh lại kiểm tra một lần nữa, kết quả lần này đã xóa bỏ hoàn toàn những nghi vấn kia, Luru Diệp nghĩ đứa bé trong bụng mình là con trai.

Trong lần kiểm tra đó, tiện thể kiểm tra thêm một vài hạng mục, ngay lập tức đã khiến một kiểm soát viên chú ý, trước đó vì cơ thể cô mang virus II, Luru Diệp không thể nhân bản được.

Nhưng bây giờ không biết ngoài mang thai ra còn có nguyên nhân gì, kết quả kiểm tra về virus kia xuất hiện bất đồng rất lớn.

Tuy nhiên thành viên tổ khám bệnh đã được đào tạo, nên đã không gửi báo cáo này đi ngay, mà cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa.

Kết quả lần này đã xác nhận phỏng đoán của bọn họ, sau khi Luru Diệp mang thai thân thể cô đã có những thay đổi, virus II trong cơ thể cô đang không ngừng yếu đi, việc này đồng nghĩa với việc vốn phải cần ba năm virus II mới có thể biến mất hoàn toàn, nhưng rất có thể sau khi sinh đứa bé không bao lâu virus II sẽ biến mất...

Như vậy...

Tất cả thành viên của tổ khám bệnh đều bị chấn động vì tin tức này, bọn họ đứng ở đó, trong nháy mắt nước mắt trào ra.

Luru Diệp vẫn đang chờ kết quả kiểm tra, sau đó cô nhìn thấy đám người bọn họ, gương mặt nhìn về hướng mặt trời mọc, đôi mắt cũng ngấn lệ.

Cô buồn bực, những người đó đang kìm nén sự hưng phấn nói cho cô biết tin tức này, nhưng Luru Diệp không có cảm giác vui mừng.

Cô quá khiếp sợ!

Kể từ khi Luru Diệp bắt đầu tiếp xúc với chính trị, suy nghĩ của cô đã không còn đơn giản như trước, ngay khi vừa biết tin tức này, đột nhiên cô cảm thấy thời gian quá khẩn trương, cô còn rất nhiều chuyện chưa làm, thời gian này sớm hơn so với dự đoán của cô hơn một năm đấy.

Cô quá thật quá bị động!

Hơn nữa theo như thỏa thuận giữa Khương Gia Quân và chính phủ liên bang, bên trong tổ khám bệnh còn có các nhân viên của chính phủ liên bang nữa, bọn Mậu Thần tuyệt đối cũng sẽ không giấu giếm tin tức lớn như vậy.

Cho nên chẳng bao lâu tin tức này đã được các phát ngôn viên của Khương Gia Quân truyền ra ngoài.

Vì vậy tin tức con trai Khương Nhiên sắp chào đời lại được bàn tán sôi nổi ngay lập tức.

Không những pháo hoa lại được bán hết nữa, nghe nói còn được đốt hết trong vòng một ngày.

Mọi người đổ xô xuống đường, hoặc gào khóc hoặc cầm quần áo hét to.

Đã sớm quen với gió mưa, Luru Diệp không nói hai lời, vội vàng tìm Chính Phủ Liên Bang để bắt đầu thảo luận về vấn đề bảo vệ và chăm sóc những bé gái được tái tạo, về độ tuổi kết hôn, tình yêu và tự do hôn nhân là quan trọng nhất, có một câu nói rất hay, khi một người đàn ông không theo đuổi được một người phụ nữ, dù muốn hấn làm gì, hấn cũng chỉ có thể làm theo!

Cho nên mất lòng trước được lòng sau, thừa lúc những người đàn ông này vẫn còn có tinh thần hăng hái, dù sao cũng phải đưa ra những điều khoản bảo hộ cho phụ nữ.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang khiếp sợ, thì Luru Diệp lại liều mạng bảo hộ cho tương lai của phụ nữ.

Giống hệt bác gái bán thức ăn ngoài chợ, miệng lưỡi khôn ngoan, không ngừng vì tương lai của phụ nữ mà đặt ra các điều kiện, từ mười bốn tuổi kết hôn, nâng lên đến mười sáu tuổi, thậm chí lên đến mười bảy tuổi, rốt cuộc cuối cùng cô đập bàn, nhân viên bảo an xanh mặt, nâng lên đến mười tám tuổi.

Ngay cả vấn đề giáo dục cũng thế, mà quan trọng hơn chính là không thể để cho những đàn ông này nuôi dưỡng những bé gái được tái tạo trong nhà, vì như vậy chắc chắn sẽ dễ xảy ra một số trường hợp quấy rối tình dục.

Đối với đám đàn ông này, cô đề phòng như đề phòng cướp vậy.

Lưu Diệp không thể không tốn công suy nghĩ, ngay cả buổi tối nằm mơ cũng nằm mơ thấy.

Ngoài những chuyện này ra, cái bụng càng ngày càng lớn khiến eo cô đau nhức, nhưng cô mặc kệ những thay đổi xuất hiện trên thân thể mình, tay chân sung phù ư, đi một đôi giày cỡ lớn hơn là được rồi!

Cuối cùng bọn họ nhắc nhở cô về những người chuyển giới, vì vậy ngay lập tức cô tập trung được không ít những người chuyển giới, lại tìm một vài chuyên gia tâm lý học, làm một số kiểm tra tâm lý với tất cả các ứng viên, từng người một từ trên xuống dưới, chuẩn bị để tìm những người đủ tư cách nuôi dưỡng những bé gái tái tạo.

Nhưng số lượng nhân viên vẫn chưa đủ, cuối cùng Lưu Diệp không thể không nghĩ tới những người may mắn kia.

Nhưng với những gì cô làm, sự chú ý của mọi người cũng không đặt lên những chuyện này, mọi người không quan tâm đến cái bụng của cô mà chỉ quan tâm đến việc virus II trong người cô khi nào sẽ biến mất.

Chỉ là trong lúc vội vã chuẩn bị lại có chuyện tốt xảy ra, ngày hôm đó cuối cùng Lưu Diệp cũng nhận được tin tức của Tiểu Điền Thất.

Gia tộc Phi Nhĩ Đặc vẫn giữ kín như bưng, nhưng có lẽ là thế cục đã được ổn định lại, rốt cuộc Lưu Diệp cũng biết tại sao đối phương vẫn giấu giếm tin tức về Tiểu Điền Thất.

Nhất là khi Tiểu Điền Thất xuất hiện trên màn hình với thân phận tộc trưởng tộc Phi Nhĩ Đặc, Lưu Diệp kinh ngạc há hốc mồm, một lúc lâu cũng không nói được lời nào.

Dáng vẻ Tiểu Điền Thất vẫn như trước kia, trên màn hình, hắn cười ôn hòa, hắn vẫn luôn rất hiểu chuyện, cho dù thân phận đã thay đổi, hắn vẫn rất điềm đạm gọi cô một tiếng: “Chị.”

Lưu Diệp có chút dở khóc dở cười.

Vậy cũng được sao, vì sao hắn lại trở thành tộc trưởng, sao bọn họ lại đưa hắn lên làm tộc trưởng, bởi vì Tiểu Điền Thất là người trong tộc nên bọn họ đưa hắn lên làm Tộc trưởng mới sao?

Dù sao Tiểu Điền Thất bình an vô sự là tốt rồi.

Cô vẫn rất lo lắng, cô rất hiểu cảm giác này, sát khí khắp nơi, kẻ địch rình rập, suy nghĩ ấy khiến cô toát mồ hôi lạnh thay Tiểu Điền Thất.

“Tiểu Điền Thất...” Cô không biết có bao nhiêu người đang theo dõi cuộc đối thoại của bọn họ, vì thế cô cũng không dám nói quá nhiều, chỉ lo lắng nhìn Tiểu Điền Thất.

Tiểu Điền Thất cũng hiểu sự lo lắng của cô, hắn an ủi cô: “Không sao đâu, em là người Phi Nhĩ Đặc, hơn nữa thân thể của em đã khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều... Chị, thật ra thì em cũng phải cảm ơn chị, nếu như không có chị, em đã không sống được đến bây giờ...”

Hắn dừng lại, có lẽ là còn điều gì muốn nói với cô, nhưng trong một lúc không biết phải bắt đầu nói như thế nào.

Lưu Diệp là một người thông minh, cô rất hiểu Tiểu Điền Thất, ngay lập tức đã hiểu rõ suy nghĩ của Tiểu Điền Thất: “Không quan trọng.”

Cô nói nhanh: “Chị hiểu cái cảm giác đó, chính là một khi đã đứng trên vị trí này sẽ phải nỗ lực làm thật tốt... Vì vậy, sẽ không sao đâu...”

Bởi vì Khương Nhiên đã chiến đấu với tộc Phi Nhĩ Đặc, cô và Tiểu Điền Thất giống như đang đứng ở hai đầu chiến tuyến.

Mặc dù không có bất kỳ sự bất đồng trực tiếp nào, nhưng dù quan hệ giữa cô và hắn có tốt hơn nữa, đúng sai phải trái thế nào cũng khó nói, cô đều hiểu.

Tiểu Điền Thất không bàn tiếp về đề tài này nữa, hắn chỉ gạt đầu một cái, mang theo sự áy náy.

Cô cười nói: “Tiểu Điền Thất, bởi vì em là người tốt, cho nên em cũng sẽ là một tộc trưởng tốt, chị muốn về sau cả hai chúng ta đều sống thật tốt, chúng ta cùng nhau phát triển lớn mạnh nhé...”

Tiểu Điền Thất cũng không muốn nói tiếp về chuyện này, đột ngột đổi chủ đề hỏi: “Đúng rồi, chúc mừng chị sắp sinh em bé, là một cậu bé sao?”

Lưu Diệp gạt đầu.

Ngay lập tức, Tiểu Điền Thất nhú mày, hắn đã suy nghĩ trong một thời gian dài, lần này hắn chủ động nhắc nhở: “Vậy sau này đứa bé lớn lên, nếu như kết hợp với đứa bé tái tạo từ chị, huyết thống có quá gần hay không, cũng không biết ủy ban đạo đức có thể đồng ý hay không nữa.”

Lưu Diệp biết Tiểu Điền Thất lo lắng cho cô, mặc kệ hắn có đứng về phía tộc Phi Nhĩ Đặc hay không, hắn vẫn mãi là Tiểu Điền Thất dịu dàng của cô.

Thật ra thì Lưu Diệp cũng đã từng nghĩ tới vấn đề này, tại thời điểm mà cả thế giới đều muốn giải quyết vấn đề độc thân, bảo bối nhà cô lại phải độc thân rồi, bởi vì không phải là mẹ ruột của mình thì chính là em gái ruột của mình...

Nghĩ như thế nào cũng đều nổi da gà.

Nhưng đứa bé cũng đã có rồi, cũng không thể giữ nó mãi trong bụng mà không cho nó không chui ra.

Lưu Diệp thờ dài, xoa bụng.

Tiểu Điền Thất thành khẩn đề nghị: “Chị, em biết gần đây có rất nhiều người cũng đang cân nhắc về kế hoạch ngủ đông, em nghe nói rằng chị đã phát triển các quy tắc liên quan, chính là các bé gái tái tạo chỉ kết hôn sau khi đủ mười tám tuổi, nếu như trước khi bé gái đủ mười tám tuổi mà xảy ra chuyện, đều sẽ bị coi là tội phạm, có lẽ cũng bị ảnh hưởng bởi quy định này, em không biết liên minh phía Đông các chị thế nào, nhưng liên minh phía Tây bọn em đã có 13% người dân đang suy nghĩ thậm chí thực hiện luôn kế hoạch ngủ đông.”

Lưu Diệp nghiêm túc nghe.

Tiểu Điền Thất tiếp tục nói: “Chị, không biết chị đã cân nhắc đến quan hệ huyết thống chưa, cho dù là thể hệ thứ nhất sinh sản tự nhiên, nhưng vẫn cùng chung một mẹ, thật ra thì quan hệ huyết thống của đời kế tiếp vẫn quá gần, chuyện này là một thách thức đối với di truyền và luân thường đạo lý... Nhưng mà em nghĩ, nếu như để một số người đàn ông ngủ đông cho đến khi có người phụ nữ thích hợp xuất hiện, điều này có thể tránh khỏi những cuộc hôn nhân cận huyết, chỉ cần tại thời điểm sinh dục tự nhiên, hãy lựa chọn dừng lại... Cho nên chị có thể suy nghĩ tới kế hoạch ngủ đông, kể cả đứa bé trong bụng chị nữa... Đợi đứa bé đến tuổi phù hợp thì ngủ đông, chờ đến khi cô gái không có quan hệ huyết thống gần gũi với nó xuất hiện thì thức tỉnh.”

Lưu Diệp hiểu ý của Tiểu Điền Thất, trước kia khi nghe TV quảng cáo, cô còn cảm thấy quá khoa trương, thật ra thì gần đây không cần nói liên minh phía Tây, ngay cả Khương Gia Quân cũng đã nghĩ tới kế hoạch này, kể cả những người vẫn sợ mười tám năm sau đã quá già rồi, không theo đuổi con gái được nữa, đó là ý tưởng của những người đàn ông trong thế giới này...

Chỉ là gần đây cô vẫn luôn cố gắng thiết lập các loại quy định, hiện tại có Tiểu Điền Thất nhắc nhở, cô cũng có chút cảm giác như vừa tỉnh mộng.

Cô hiếm khi có cơ hội thảo luận vấn đề với Tiểu Điền Thất.

Trước kia cô chưa từng nghĩ tới hoàn cảnh của mình, đến bây giờ mới chú ý tới quan hệ huyết thống, bây giờ cô mới nghĩ đến hoàn cảnh của mình, cùng với những thứ kia, còn có đứa nhỏ trong bụng...

Virus trong cơ thể cô đã yếu đi, cô phải chuẩn bị trước rất nhiều chuyện, rất nhiều kế hoạch.

Hơn nữa ngoài những việc này, còn có một việc giống như cái gai đâm vào tim của cô.

Mặc kệ ban đầu cô mạnh mẽ trước mặt tộc trưởng tộc Phi Nhĩ Đặc như thế nào, mặc kệ thái độ của Khương Nhiên như thế nào, cô cũng muốn sống cho bản thân cô.

Nhưng thật ra thì trong lòng cô cũng hiểu, sự xuất hiện của người tái tạo sẽ khiến cô trở về nguyên mẫu, tất cả cheat sẽ được loại bỏ.

Mà những người tán dương cô là Thánh mẫu, Thần nữ cũng sẽ không còn nữa, mọi người sẽ sớm phát hiện ra thật ra thì cô chỉ là một người bình thường, là một người không thể bình thường hơn.

Gần đây từ chuyện cô mang thai liền có thể nhìn ra, dân ý khó có thể nắm giữ, một hồi gió mưa.

Cái gọi là nữ vương, nói cho cùng cũng chỉ là một tên gọi mà thôi.

Một lần nào đó, sau khi ăn xong, cô đi tản bộ, Lưu Diệp trầm mặc đi trên bờ cát mịn.

Khương Nhiên vẫn đi theo bên cạnh cô, hần điều chỉnh tốc độ theo bước chân của cô, đi theo bên cạnh cô.

Gió biển thổi qua làn tóc của cô, Lưu Diệp không giấu nổi sự phiền muộn.

Tại sao có nhiều cheat như vậy mà không để cho cô tìm được mười tám người đàn ông cho xong, cô biết mấy năm nay cô sống rất tốt, nhưng cô đã trở nên như vậy, cũng không biết cách hưởng thụ, cũng không làm được chuyện gì cho đất nước.

Dù làm một mỹ nhân tuyệt thế khuyên thành cũng được, kết quả cuối cùng dừng nói đến việc được đàn ông yêu đến chết đi sống lại, ngay cả chuyện này, dù cô mang thai đứa con của hắn, cô cũng không biết tình cảm của hắn đối với cô là gì...

Cô nào có biến bàn tay vàng thành bàn tay bánh bích quy đâu!

Hơn nữa phụ nữ có thai đều trở nên yếu đuối, rất cần sự quan tâm từ người khác, cô cũng không có quá nhiều cảm xúc, cô luôn có cảm giác như có một tảng đá khổng lồ đang đè lên người mình, giống như khi bị truy đuổi, không ngừng cảm thấy làm mấy chuyện này kia, thậm chí cô còn không biết mình làm những chuyện kia để làm gì.

Khương Nhiên vẫn đi cùng với cô, nhìn cô đi bộ mà vẫn bị áp lực đè nặng.

Nhưng cho dù bây giờ cô suy sụp như thế nào, Khương Nhiên biết, chỉ cần cô về tới Hạ cung, là nhiệt huyết lại dâng trào, lại bắt đầu làm đi làm lại mấy chuyện này kia.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày cô chuyển dạ rốt cuộc cũng tới.

Lưu Diệp không thích giao mạng sống của mình cho người khác, đừng thấy cô nhìn nhu nhu nhược nhược, vóc dáng cũng không cao, nhưng ngay từ trước khi sinh con, cô đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Giao tính mạng của mình và đứa bé cho những chuyên gia về sản khoa? Cô sẽ không ngu như vậy đâu, cô đã bắt đầu chuẩn bị cho việc sinh con tự nhiên từ lâu rồi.

Bất kể là kiểm tra về thể trọng, hay là các hoạt động giúp cô dễ sinh hơn, cô đều không qua.

Cô biết sinh con tự nhiên sẽ rất đau, nhưng dưới tình huống như thế, cô lại càng muốn tin tưởng mình.

Nếu cô đã có thể thích ứng với một thế giới toàn là đàn ông, vậy thì việc thuận lợi sinh con cũng đâu có gì khó?

Khi những cơn đau đầu tiên xuất hiện, suýt chút nữa cô đã đau tới ngất đi, chỉ là cô đã vượt qua được nó rất nhanh.

Từng cơn đau xuất hiện, cô muốn kêu thật to, nhưng cô sợ thể lực sẽ tiêu hao, cô đành nhịn ý định kêu khóc trong đầu lại, chỉ dùng sức nắm chặt tay Khương Nhiên.

Cuối cùng đứa bé cũng được sinh ra, quá trình cực kỳ bi thảm, thậm chí còn tệ hơn so với tưởng tượng của cô, Lưu Diệp cũng không biết đã có bao nhiêu thành viên tổ khám bệnh đã tới, chỉ là cứ một người tới đây là lại bị đuổi đi.

Cô đoán những người này chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào còn đồ như nàng, vì cô mà trong lòng họ đã có bóng ma tâm lý về phụ nữ.

Thật may là đứa bé rất khỏe mạnh, thậm chí cân nặng còn nặng hơn một chút so với tưởng tượng, trong lúc sinh Khương Nhiên vẫn luôn bảo vệ ở bên người cô, cô không biết Khương Nhiên có bị dọa sợ hay không.

Chỉ là về mặt Khương Nhiên không thay đổi nhiều, hơn nữa hắn vẫn luôn rất bình tĩnh, khi những thành viên của tổ khám bệnh luống cuống tay chân, hắn đều có thể nhanh chóng ổn định lại tình hình.

Có lẽ là do Khương Nhiên đã quen thấy máu tanh.

Chỉ là đứa bé cũng không đẹp chút nào, da dẻ nhăn nhúm, hơn nữa bàn tay cũng quá nhỏ, Lưu Diệp lo lắng đếm ngón tay của đứa bé, không thiếu ngón nào, hơn nữa cũng rất thần kỳ, ngón tay nhỏ nhỏ như vậy nhưng móng tay thật dài, cô không nhìn được xòe bàn tay của mình ra, so với bàn tay của đứa bé, tay của cô trở nên rất lớn.

Quả thật một ngón tay của cô đã có thể nắm được bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ, tại sao lại có vật nhỏ như vậy nhỉ.

Trái tim của cô mềm nhũn, rõ ràng thể lực đã hao tổn nghiêm trọng, nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm vào đứa bé không chớp mắt.

Đứa bé sau khi ra ngoài khóc lên mấy tiếng, bây giờ vẫn đang ngủ.

Nếu có ai chạm vào nó, nó sẽ rất không cao hứng ngáp một cái, cái miệng nhỏ mở to như vậy, Lưu Diệp có thể ngửi thấy được một mùi sữa thơm thơm, không khó ngửi chút nào, mùi sữa thật thơm, dù rõ ràng chỉ đủ cho nó một chút xíu sữa.

Thế nhưng cả người nó đều tỏa ra mùi sữa, thật không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Diệp không dám bế đứa bé, tuy nhiên thật sự là không thể tìm được bảo mẫu thích hợp ở cái thế giới này. Lưu Diệp cũng đành thận trọng bế lấy đứa bé, hơn nữa cô phát hiện thân thể đứa bé quá mềm yếu rồi, mềm giống như là không có xương vậy.

Thịt thịt, chỉ đơn giản là một khối thịt.

Mặc dù đứa bé còn nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, lông mi của nó rất dài, nhìn rất giống Khương Nhiên, chỉ là không biết mắt nó giống ai, mắt sáng giống Khương Nhiên, hay là ánh mắt dịu dàng đáng yêu giống cô.

Cô một mực cúi đầu trên chọc đứa bé.

Khương Nhiên chỉ đứng bên cạnh nhìn, Lưu Diệp đưa đứa bé cho hắn, hắn cũng không bế.

Lưu Diệp biết Khương Nhiên vẫn còn chưa kịp thích ứng, cô cũng không miễn cưỡng hắn.

Đây là lần đầu bọn họ làm cha mẹ, mọi thứ đều cứ để từ từ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chương 82

Edit: BichDiepDuong

Beta: heocon0808

Đứa bé chào đời khiến Lưu Diệp và Khương Nhiên cũng luống cuống tay chân.

Lưu Diệp không chịu giao đứa bé cho các nghiên cứu sinh của tổ khám bệnh, cô cẩn thận chăm sóc đứa bé.

Thật may là đứa bé có gen của Khương Nhiên, thân thể vô cùng khỏe mạnh, rất ngoan.

Kiểu ngoan đó chỉ cần nhìn một cái là biết, hơn nữa vô cùng thích đùa, khi người lớn giơ ngón tay ra trước mặt nó, nó sẽ cười khanh khách bắt lấy tay của đối phương.

Đứa bé nho nhỏ mềm nhũn, nằm trên giường dành cho trẻ con, khiến trái tim người ta mềm nhũn.

Nhất định là một đứa bé đáng yêu.

Thân thể Lưu Diệp đã khôi phục hoàn toàn.

Chỉ là sau khi sinh con không bao lâu, lại kiểm tra thân thể một lần nữa, người của tổ khám bệnh trải qua nhiều lần xác nhận, cuối cùng cũng có thể xác nhận trong cơ thể cô đã không còn virus.

Đến lúc này, cả thế giới đều ở đây chăm chú lắng nghe.

Lưu Diệp cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt của những người này, nhưng dưới ánh mắt này còn có nhiều vấn đề hơn cần phải giải quyết, thay đổi dân số, có nên cấm người tái sinh hay không, còn có luân lý huyết thống nữa.

Đầu tiên là Tiểu Điền Thất ở Tây liên minh trình trọng đưa ra kế hoạch ngủ đông, ngay sau đó tên đệ nhất gian thương Hà Hứa Hữu Tiền cũng lập kế hoạch kinh doanh dụng cụ cho kế hoạch ngủ đông.

Dưới tình hình này, Lưu Diệp cũng bắt đầu động lòng, hơn nữa không riêng gì cô, ngay cả trong nội bộ Khương Gia Quân cũng đã có người muốn thực hiện kế hoạch đó, thậm chí đã có người chính thức xin phép Khương Nhiên.

Lưu Diệp vừa chăm sóc đứa bé, vừa liên tục cập nhật tin tức bên ngoài, ở nơi này căn bản không có nơi nào phù hợp để ở cũ, Lưu Diệp đã sớm chuẩn bị một nơi phù hợp.

Cô nằm ở trên giường, vừa lắng nghe cái nói của tiểu bảo bối, vừa nhìn xem tivi.

Công việc của Khương Nhiên cũng rất bận rộn, trừ kế hoạch ngủ đông ra, hiện tại kế hoạch tái sinh người cũng đang chuẩn bị khua chiêng gõ trống, là người đứng đầu trong kế hoạch này, trách nhiệm của Khương Nhiên không thể nói là không nặng.

Ngoại lệ duy nhất có lẽ là Phi Nhĩ Đặc nuôi dưỡng trong Khương Gia Quân, không biết có phải Lưu Diệp là người trời sinh bị ỏi hay không, hiện tại người nọ chỉ cần có cơ hội là lại ở bên người cô nói linh tinh.

Tuy nhiên cô cũng đã được đào tạo, những lời đó nghe tai này ra tai kia, hoàn toàn không để trong lòng.

Nhưng mà cô không ngờ, cô cho rằng chỉ có một nhóm người quan tâm đến việc cô muốn ngủ đông, không ngờ ngay cả tên gian thương Hà Hứa Hữu Tiền cũng biết.

Hơn nữa Hà Hứa Hữu Tiền còn đích thân gọi điện thoại cho cô, cười nói với cô: “Tôi sẽ cùng thức tỉnh với em.”

Trong lòng Lưu Diệp buồn bực, không biết cái người này đang nghĩ gì, cô không thể không nói cho người này: “Làm sao anh biết tôi nhất định sẽ ngủ đông, hơn nữa cứ coi như tôi thực sự ngủ đông, thì đều là bởi vì tôi sinh con trai, muốn đứa bé tìm được một người vợ không có quan hệ huyết thống gần gũi, như vậy tôi nhất định phải ngủ đông thật lâu mới có thể thức tỉnh, đó là một khoảng thời gian dài đằng đằng dài đằng đằng. . . Nhưng con gái thì chỉ cần hai mươi năm sau đã có, anh đâu cần phải đợi nhiều năm như vậy?”

“Phụ nữ trên đời đều giống nhau sao?” Hà Hứa Hữu Tiền hiển nhiên là một người thông minh, hơn nữa theo như người chỉ quan tâm đến quân sự giống Khương Nhiên mà nói, gia tộc của Hà Hứa Hữu Tiền có thể làm tốt như vậy, có lẽ sau lưng có một nhóm phân tích lớn chống lưng.

Trong lòng hắn đã có dự tính nói: “Thời đại hoàng kim tốt nhất cũng không phải là hai mươi năm sau, cũng không phải là bốn mươi năm sau, mà là hơn một trăm năm sau, Điện hạ, mặc dù ngài là một người phụ nữ ưu tú, chỉ là. . .”

Hà Hứa Hữu Tiền mỉm cười, khẽ cúi người chào giống một thân sĩ nói: “Thế giới một trăm năm sau, phụ nữ cũng giống như đàn ông, tràn đầy khắp nơi, nghĩ đến chuyện này, ta liền cảm thấy cả người đều tràn đầy mong đợi... Vậy thì Điện hạ, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau một trăm năm nữa...”

Cho nên nói khi thay đổi triều đại luôn có một số người tinh ranh sống sót và lớn mạnh, Lư Diệp thật sự khâm phục đầu óc của Hà Hứa Hữu Tiền này.

Hơn nữa hẳn đã đoán đúng, cô thật sự muốn ngủ đông.

Một mặt là bởi vì cô sinh con trai, một mặt là cô cũng không có cách nào đối mặt với chuyện khắp nơi đều là người có diện mạo giống mình, nghĩ như vậy, vẫn là hai mắt nhắm lại, chờ thêm khoảng chừng trăm năm sau tỉnh lại lần nữa thì tốt hơn.

Cũng không biết Khương Nhiên sẽ nghĩ sao, vào buổi tối lúc Khương Nhiên trở lại, cô vừa đỡ đứa bé vừa nói chuyện này với Khương Nhiên.

Hiện giờ đứa bé đã có thể đưa cánh tay ra quào loạn đồ, lần nào cũng sẽ bắt được tóc của cô.

Gần đây càng ngày càng nhiều người trong Khương Gia Quân muốn tham gia kế hoạch ngủ đông, tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về chuyện lấy một người phụ nữ tái sinh ít tuổi hơn.

Suy cho cùng những đàn ông này đều không hiểu về giống loài, chỉ cố gắng để kiếm được nhiều lợi thế hơn cho bản thân.

Mặc dù Khương Gia Quân đang tuyển chọn hoàn toàn không theo quy tắc nào.

Về mặt Khương Nhiên rất bình thường, nhưng tâm tư hẳn rất sâu, hơn nữa rất ít khi biểu lộ ra ngoài.

Lư Diệp giữ đôi tay nhỏ bé của đứa bé, đứa bé còn quá nhỏ, đừng tưởng hai mắt mở ra là nhìn được, nhưng nghe nói bây giờ nó vẫn không nhìn thấy rõ ràng đâu, cô cảm nắm tay của đứa bé, nắm hai cái về phía Khương Nhiên, đùa với Khương Nhiên: “Ba, ba, con là tiểu Khương Nhiên, con thật là đáng thương, con không có vợ để cưới, làm thế nào bây giờ, ba, ba...”

Rốt cuộc thì Khương Nhiên cũng bị chọc cười.

Lư Diệp không biết hẳn là người như thế nào, nhưng Khương Nhiên tuyệt đối không phải là người chỉ cần người làm nũng giẫy vò là hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Lư Diệp cũng tán gẫu một chút về cuộc sống sau ngủ đông, lại nói hiện tại ngủ đông đã là trào lưu rồi, còn gấp hơn so với bọn hắn, một số người đàn ông hơn 40 tuổi, quả thật hận không thể nấu cháy mình đốt lại, trọng đặc thanh xuân.

Gia tộc Hà Hứa thì chớp được cơ hội làm ăn, bán cái gì mà tu nhan diện sương, có thể xóa đi nếp nhăn, nghe nói cũng bán hết hàng.

Lư Diệp thật sự vô cùng bội phục đầu óc kinh doanh của Hà Hứa Hữu Tiền.

Mỗi ngày cô đều ở nhà ở cũ, chăm sóc thân thể của mình, đúng hạn thì làm kiểm tra.

Rốt cuộc đến khi đầy tháng, Lư Diệp theo Khương Nhiên nhận được một câu trả lời khẳng định, sau khi trải qua một loạt phân tích chuẩn bị, Khương Gia Quân bao gồm cả người của Khương Nhiên, đều tiến vào trạng thái ngủ đông tập thể.

Tại thời điểm này thì Lư Diệp cũng đập bịch bịch.

Mặc dù sớm có ý tưởng, nhưng khi biết cái này phải thực hiện, cô theo bản năng nghĩ đến lời những chuyên gia kia nói.

Trước là thời đại của nữ vương sau này vẫn là thời đại của nữ vương, tuy những người đó nói chắc như đinh đóng cột, đều nói thiên hạ vẫn là thiên hạ của cô như trước, nhưng cô không cần nghĩ cũng biết, đến lúc đó mình còn có địa vị gì.

Giống như gấu trúc, nếu như gấu trúc và chuột có ở khắp nơi, vậy có gì khác chó đâu?

Nhà nhà đều có, bảo vật quốc gia cũng thành súng vật rồi.

Chỉ là mặc kệ thế nào, nghĩ tới việc tên đã lấp vào cung rồi, hơn nữa chủ yếu hơn chính là, vì tiểu bảo bảo trong lòng, Lư Diệp cũng muốn làm chuyện này!

Sau khi tin tức được công bố ra ngoài, Lư Diệp nhanh chóng nhận được điện thoại của một nhóm người.

Dĩ nhiên là không thiếu được Mậu Ngạn Ba chút chút ai ai, làm thơ để biểu đạt tình cảm.

Nói thẳng với cô là cô quan trọng cỡ nào, không giống người bình thường bao nhiêu, Lư Diệp thực sự bị hắn làm phiền quá mức, cô cũng liền “Ồ” một tiếng nhàn nhạt nói: “Nếu tôi quan trọng như vậy, vậy anh có muốn vĩnh viễn hoài niệm tôi trong lòng hay không?”

“Hoài niệm?” Dường như Mậu Ngạn Ba không hiểu.

Lư Diệp vừa đùa với tiểu oa nhi, vừa cười híp mắt nhìn về phía Mậu Ngạn Ba trên màn hình nói: “Chính là vì tôi mà cả đời không cưới ấy, nếu như tôi là

mặt trời của anh, mất đi tôi anh sẽ phải vĩnh viễn mất đi hạnh phúc, vậy anh dứt khoát tỏ rõ cõi lòng đi, vì tôi cả đời không cưới, vĩnh viễn hoài niệm tôi. Nếu không anh cứ theo tôi cùng nhau ngủ đông cũng được, đúng không...”

Lần này thì hay rồi, Mậu Ngạn Ba lập tức nói chuyện sự nghiệp, chuyện nhân dân, rồi còn thân bất do kỷ.

Lưu Diệp nghe xong muốn cười, chỉ là sau khi nghe xong điện thoại của Mậu Ngạn Ba, cô lại nhận được điện thoại của Tiểu Điền Thất.

Chỉ có Tiểu Điền Thất rất thẳng thắn nói với cô qua điện thoại, hẳn muốn ngủ đông cùng cô, làm bạn với cô.

Chỉ là Lưu Diệp lập tức ngắt lời Tiểu Điền Thất, cô nói cho hắn biết: “Cậu không cần đi theo chị, Điền Thất, thế giới của cậu ở phía trước, cậu không biết sao?”

So với những người đàn ông hơn bốn mươi, hơn ba mươi tuổi, Tiểu Điền Thất có ưu thế về tuổi tác, quan trọng hơn chính là ở thời đại mà cả Khương Nhiên và Hà Hứa Hữu Tiền đều muốn ngủ đông, đối với Tiểu Điền Thất, còn có thời đại nào tốt hơn bây giờ chứ!

Hắn sẽ càng trưởng thành hơn, xuất sắc hơn, quan trọng hơn chính là không có ai quen thuộc với ý tưởng, chính sách của cô hơn Tiểu Điền Thất.

Lưu Diệp nhìn khuôn mặt của hắn ở trên màn hình, thẳng thắn này từ một thiếu niên đã trở thành một thanh niên rồi, đây là Tiểu Điền Thất cô vẫn dẫn theo bên người.

Cô nỗ lực kìm chế thương cảm nói: “Khi chị ngủ đông, làm phiền cậu giúp chị chăm sóc những đứa bé kia được không, chuyện của viện dưỡng dục còn có rất nhiều chuyện chị chưa làm xong...”

Tiểu Điền Thất không lập tức đồng ý, một lúc sau, hắn mới trịnh trọng gật đầu một cái.

Chỉ là bị dằn vặt của Tiểu Điền Thất nhắc nhở rồi, Lưu Diệp nhớ tới một nơi trong Khương Gia Quân, cô cũng sẽ đi thăm tộc trưởng tộc Phi Nhĩ Đặc, rất thần kỳ là cái thế giới này đã không còn ai để ý đến hắn nữa.

“Này.” Cô cảm thấy mình thật là xui xẻo, hết lần này tới lần khác lại giữ miếng cao dán ở bên cạnh, chủ yếu hơn chính là bởi vì Tiểu Điền Thất đã thay thế vị trí của hắn, cô không thể đưa hắn trở về.

“Tôi phải ngủ đông rồi, anh có yêu cầu gì không, nhân lúc tôi còn có thể làm, tôi sẽ cố gắng làm anh hài lòng.” Cô cũng không gạt hắn, mặc dù người này không phải là Tiểu Điền Thất đáng yêu, miệng lại rất hư, thế nhưng tóm lại là trách nhiệm của cô, coi như là mỗi ngày làm một việc tốt đi.

“Yêu cầu?” Tộc trưởng tộc Phi Nhĩ Đặc không âm hiểm giống tin đồn lắm, đến lúc này hắn chỉ là nhìn gương mặt của Lưu Diệp, lên tiếng kích thích cô: “Người phụ nữ duy nhất trên thế giới, cô thật sự muốn ngủ đông đến khi thế giới khắp nơi đều là phụ nữ sao?”

Lưu Diệp không để ý đến sự xúi giục của hắn, trực tiếp đề nghị: “Sau trăm năm, nhất định y học càng phát triển, phần lớn Khương Gia Quân cũng sẽ chọn ngủ đông, anh cũng không được dị nghị, phải ngủ đông cùng chúng tôi, đến lúc đó có lẽ sẽ có biện pháp có thể trị được anh.”

“Biết không.” Người nọ thờ dài trả lời: “Cô thật là lè mề.”

Lưu Diệp cũng không để trong lòng, chỉ cười trả lời một câu: “Không có biện pháp... Không có phát hiện gì mới mẻ, bốn chữ lè mề đều có chữ nữ, tôi một mực cảm thấy những chữ này rất kỳ thị, cứ như đàn ông thì sẽ không lè mề vậy, mà tôi nhìn thấy các anh rồi mới hiểu được, thật ra thì thực sự có một người phụ nữ lè mề trông coi các anh...”

Vừa nói xong Lưu Diệp liền muốn nhanh chóng về xem đứa bé.

Chỉ là còn chưa kịp đi khỏi, tộc trưởng tộc Phi Nhĩ Đặc ở sau lưng lại lên tiếng, lần này không biết thực hư nói với cô một câu: “Này, đứa ngốc, cô chưa từng nghĩ đến việc bị nhiễm virus một lần nữa sao... Như vậy cô vẫn là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này.”

Lưu Diệp cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả, tuy Bàn Tay Vàng rất tốt, mỹ nam giang sơn, còn có đủ loại chuyện tốt, muốn gió có gió muốn mưa có mưa.

Nhưng không đúng sự thật, cô cũng không cảm thấy quan trọng, cô vốn không ôm chí lớn, dù ở vị trí nào, cô cũng có thể sống thật tốt, nói thật, ngược lại bởi vì ở vị trí này, cô còn cảm thấy rất áp lực, quả thật một khắc cũng không dám buông lỏng, mỗi ngày đều phải lên tinh thần.

Cô cũng liền cười, phát ra từ nội tâm nói với người này: “Rất nhiều phụ nữ đều muốn vậy, nhưng họ đều không phải là Lưu Diệp.”

Tất cả mọi chuyện đều ở đây hoàn thành từng bước, vì sự an toàn của ngủ đông, nhóm phần tử hiếu chiến đệ nhất thế giới tích cực chuẩn bị, ngoại trừ căn cứ của Khương Gia Quân được sắp xếp kín đáo, vì Lưu Diệp và Khương Nhiên ngủ đông, càng hao hết tâm tư.

Đó là một ngày đáng giá để mọi người ghi khắc, mặc dù đại bộ phận mọi người đều không biết cụ thể là một ngày nào, nhưng người cung cấp gen nữ, đặt đứa con mới hai tháng vào sau khoang thuyền ngủ đông, không bao lâu liền tiến vào bên trong một chiếc thuyền đặc chế lặn xuống nước, cùng Đại Vương khủng bố trong truyền thuyết lặn vào biển rộng mênh mông.

Vì dự phòng có người tìm được bọn họ đang ngủ đông, địa điểm ngủ đông là ngẫu nhiên, Khương Nhiên lái tàu lặn ngẫu nhiên, Lưu Diệp nhìn qua cửa kính nhìn ra bên ngoài, cô nhìn thấy cá thật là lớn bơi qua, còn có rất nhiều sinh vật biển hình thù kỳ quái.

Cô không có tâm tư thương thức, trong lòng không nhin được lo lắng, không biết tiểu bảo bảo thế nào, hai tháng qua cô một tác cũng không rời, giữ đứa bé ở bên cạnh, chưa một lúc nào cô không nhớ đứa bé, bàn tay nho nhỏ, còn có mùi sữa thơm thơm...

Hơn nữa ngực của cô cũng đang phồng sữa...

Có một lần tổ khám bệnh muốn lấy sữa của cô đi kiểm tra, thật may là Khương Nhiên cân nhắc đến vấn đề dinh dưỡng của đứa bé nên không đồng ý.

Lưu Diệp không khỏi lo lắng nghĩ tới, vạn nhất nếu như sau khi ngủ đông, mình không có sữa thì biết làm thế nào, chỉ là đến lúc đó nhất định là có thể có thứ khác thay thế sữa mẹ đi...

Thật ra thì chờ qua thời kỳ cho con bú rồi mới ngủ đông thì thật tốt, như bây giờ có chút vội vàng...

Nhưng mặc kệ đợi bao lâu, cô đều phải tách ra khỏi đứa bé.

Tiểu bảo bối là do cô tự mình đặt vào bên trong khoang thuyền ngủ đông, nhìn đứa bé chìm vào giấc ngủ, lòng của cô cũng co lại.

Trước khi có đứa bé, cô căn bản không tưởng tượng được cảm giác dữ dội như vậy, đó là một phần thân thể cô, nó còn quan trọng hơn chính cô, đó là đứa bé cô yêu nhất.

Cô yên lặng nghĩ tới, đợi đến khi khắp nơi đều là phụ nữ, cô sẽ tìm về với bảo bối của cô lần nữa.

Giống như phong ấn thế giới kia, các thành viên Khương Gia Quân cùng bị phong ấn, chờ khi bọn hắn tỉnh lại, Khương Nhiên sẽ dẫn theo cô cùng tìm lại tất cả.

Chỉ là Lưu Diệp không chắc chắn, bởi vì thế giới kia không còn chỉ có cô là phụ nữ nữa.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác.

Chỉ là không sao cả.

Cô đang muốn đến thời điểm như vậy, Khương Nhiên đi tới bên người cô, ôm chặt cô từ phía sau, bọn họ cùng nhìn bên ngoài, có rất nhiều cá lớn bơi qua, còn có những tảng San Hô xinh đẹp.

Lưu Diệp không biết bọn họ đến Hải Vực nào.

Cô cũng không nhìn thấy gì qua cửa kính nữa, chỉ có ánh đèn yếu ớt chiếu trước tàu của họ.

Những nơi khác đều tối đen như mực, giống như tương lai không thể đoán trước.

Lưu Diệp sờ vòng tay, có chút tiếc nuối nghĩ, cô cáo biệt với nhiều người như vậy, không biết vì sao lại không nhìn thấy bóng dáng Dã Thú.

Cô thật sự rất muốn nói với người đàn ông một mực yên yên lặng lặng bầu bạn với cô một tiếng hẹn gặp lại.

Đại khái cuộc đời này cũng sẽ không gặp lại được đi... Lòng của cô khẽ đau nhói...

Trầm mặc thật lâu sau, rốt cuộc Lưu Diệp cũng mở miệng nói với Khương Nhiên đứng sau lưng: "Tôi đi ngủ."

Cô xoay người lại.

Nhìn người đàn ông này, bất cứ lúc nào cô cũng hiểu một đạo lý, cô vốn không xứng với hắn.

Khương Nhiên đi cùng với cô tới khoang thuyền ngủ đông bên cạnh, cô nằm vào, cái lồng kim loại bao chặt toàn thân cô, cô ở trong một mảnh tối đen, khẽ khép lại hai mắt.

Lúc cửa khoang đóng lại, Khương Nhiên đang nghĩ tới điều gì...

Đó là một ngày rất lâu về trước... Khi đó hắn cũng không biết cái thế giới này sẽ có phụ nữ...

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ về ngày đó, hắn vẫn mãi cứ xảy ra vấn đề với cái người ngồi ở vị trí cao kia, hắn chợt nảy ra một ý định không thể tưởng tượng nổi, hắn đang nghĩ, nếu như tương lai nhất định không thú vị, như vậy hắn có thể tự tìm cho mình một chút niềm vui, ví dụ như phẫu thuật chuyển giới cho cái người thấp bé trước mắt này, như vậy trong cuộc đời không thú vị dài đằng đẵng của hắn sẽ có một người bầu bạn...

Chỉ là Khương Nhiên không biết, thời gian trôi qua, hoàn cảnh thay đổi... Hội chứng Stockholm tổng hợp cuối cùng cũng bị chữa khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 83

Edit: Tiểu Lãng

Beta: Thư_Plynh

Bộ phim thế kỷ “10 lời hứa với cô gái của tôi” vừa được khởi chiếu gần đây, chắc mấy cô gái thời thượng này vừa mới xem nó, lúc này họ đang nghỉ ở một tiệm đồ ngọt nhỏ, và trò chuyện về nội dung phim.

Đừng nhìn tiệm đồ ngọt này mở ở góc tầm thường, bắt kể là trang trí nội thất hay hương vị đồ ngọt đều rất được, nên đã sớm bị ngời đầy.

Mà chủ tiệm Lưu Diệp lại đang cúi đầu xử lý đồ trong tay, còn phần lớn những vị khách ngồi gần chỗ cô thì thảo luận bộ phim hot không thể hot hơn này.

Bộ phim này được cải biên và quay dựa theo hồi ức của chính người trong cuộc đầu tiên – Mâu Ngan Ba, một bộ phim tình yêu sâu triển miên có một không hai, khiến tất cả đều phải rơi lệ; không chỉ có tiếng cười nghiêng thành của tuần nam nữ nữ trong truyền thuyết, mà còn được chế tác cực công phu...

Chiến tranh, anh hùng, mỹ nữ, tình yêu, bi kịch, tất cả những gì máu chó nhất đều được tập hợp lại trong đây.

Đã thế gần đây còn luôn nghe được lời đồn rằng Đại vương Khủng bố Khương Nhiên đã thức tỉnh, nhân vật vừa chính vừa tà như Khương Nhiên, cũng là điều góp phần hấp dẫn một lượng khán giả nữ cực lớn.

Phim vốn đã được chế tác hoàn mỹ, nữ diễn viên là mỹ nữ số một hiện tại, bắt kể là khí chất hay gương mặt đều thuộc hàng đầu; nam diễn viên cũng tuyệt đối là đại soái ca phái thực lực, muốn mặt có mặt, muốn kỹ thuật có kỹ thuật; lại thêm tình tiết cảm động đến cực hạn.

Nhất là cảnh diễn viên đóng vai Mâu Ngan Ba mắt đầm lệ nóng nhìn cô gái mình yêu chìm xuống biển ấy, đẹp đến ngạt thở.

Mà Khương Nhiên lãnh khốc tà ác như thế, song tình yêu sâu sắc đến không ngờ ấy cũng đã bắt được phương tâm của không ít những cô gái làm tù binh trong nháy mắt.

“Cho nên sau này, Mâu Ngan Ba vẫn không ngừng tìm kiếm bóng hình Lưu Diệp, dù gặp rất nhiều cô gái, nhưng anh vẫn không thể yêu bất kỳ ai, vì trong lòng thủy chung vẫn không quên được người ấy. Cho nên mới kết hôn những mười sáu lần, mà lần nào cũng nhanh chóng kết thúc, vì sao tớ không gặp được một người đàn ông như vậy nhỉ...” Những khán giả nữ bị cảm động bởi tình yêu trong phim, đều cảm khái.

“Đúng vậy, nổi xinh đẹp thế lương tới nhường nào... Cũng không còn cách nào khác, nhưng tớ cũng rất thích Khương Nhiên, làm sao bây giờ, người đàn ông lợi hại như thế, đối kháng với cả thế giới chỉ vì được một tiếng cười nghiêng thành của người mình yêu... Dù nữ chính không thích mình, cũng phải dốc hết tất cả để có được cô... Cuối cùng thậm chí không tiếc chôn mình xuống biển sâu...”

“Aiz...”

Nhưng cũng có người không đồng ý với ý kiến của các khán giả nữ: “Tôi lại càng thích Lưu Diệp trong phim hơn, mang phong hoa tuyệt thế, khí chất tốt, lại xinh đẹp, nghe nói Lưu Diệp trong lịch sử còn đẹp hơn Triệu Mạn gấp bội... Vậy phải xinh đẹp cỡ nào chứ!! Chẳng trách đàn ông đều si mê cô ấy, nhất là vũ điệu của cô ấy, thật sự quá đẹp, trong thế giới không có cô gái, cô ấy chính là ngọn đèn rọi sáng bóng tối! Nên đàn ông mới si mê cô ấy đến vậy...”

“Aiz, cảm động quá...”

“Cái loại phim tình cảm giả mù sa mưa này thì xem làm cái lông gì, theo tôi thấy, Lưu Diệp này đúng là ngu đàn!” Cũng có riêng một khán giả đàng đở phê bình, “Cô ta mà nữ hoàng gì, chỉ là một con ngó ngắn bị xã hội nam quyền tẩy não thôi, dưới tình huống đó, tìm mấy ông chồng ngắn giúp lại đúng không! Cả thế giới chỉ có một cô gái là cô ta, cô ta chiếm bao nhiêu ưu thế chứ!! Chỉ cần tùy tiện kéo thấp quần áo xuống một tý, những tên đàn ông đó liền nhào tới, như tên Sở Linh ấy, còn ‘xem thế là đủ rồi’ nữa chứ; Tiểu Điền Thất đúng không, đều quỳ dưới gấu quần cô ta. Chỉ cần làm chút thủ đoạn, là có thể thống trị cả thế giới rồi, ai đời lại có kẻ ngu ngốc như cô ta, chỉ biết khóc suốt suốt, cuối cùng còn bị Khương Nhiên đưa xuống biển... Không biết dùng tý ưu thế nào của phái nữ cả! Nhiều đàn ông chất lượng tốt như vậy, hoàn toàn có thể tạo thành một hậu cung kìa mà!”

“Nhưng Khương Nhiên lợi hại như thế, lại thích cô ấy như thế, hoàn toàn không thể...”

“Đúng vậy, thích cô ta như thế, vì lấy lòng cô ta, để cô ta làm nữ hoàng; vì bảo vệ cô ta, không thêm quan tâm, phá hủy cả biển Lưu Ly và Tây Liên Minh; còn vì cô ta, chọn ngủ đông dưới đáy biển sâu... Nếu cô ta muốn ở bên người đàn ông khác, Khương Nhiên nhất định sẽ hủy diệt thế giới này...”

Lưu Diệp nghe, câu được câu không, chỉ coi như đang nghe chuyện người khác.

Hết việc trong tay, nhân lúc nghỉ, cô lật xem “10 lời hứa với cô gái của tôi” của Mâu Ngan Ba làm cốt, viết một loạt quyền ký như “Khương Nhiên và Lưu Diệp”, “Cô gái duy nhất”, “Cuồng giả sống mãi”, v.v...

Đủ loại chuyện săn tìm cái mới, yêu hận tình thù đầy máu chó, ví dụ như “Khương Nhiên” che ngực đau đớn hô lên với “Lư Diệp”: “Tình yêu của tôi, sao em lại không yêu tôi...”

“Lư Diệp” càng bị thương hơn, che miệng đáp: “Vì tôi yêu Mâu Ngạn Ba... Trái tim tôi đã trao cho anh ấy... Sao còn có một trái tim khác cho anh được...”

Lư Diệp mặt không thay đổi gấp sách lại, nếu Mâu Ngạn Ba dưới tuổi vàng có biết, cô thật sự muốn đập anh ta một cái.

Cô đã đến thế giới này được hơn hai tháng. Từ lúc tỉnh dậy, cô vẫn luôn bị thế giới này đánh sét cho chết đi sống lại.

Lư Diệp không tài nào hiểu nổi, sao trăm năm sau, thế giới lại thành như vậy; mình trước đây mình chết sống không nhìn trúng Mâu Ngạn Ba vẫn nhả, vậy mà qua trăm năm, anh ta vẫn còn có thể để lại nhiều thứ khiến cô ngột ngạt đến vậy.

Thế giới này lại hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, ngay lúc tỉnh lại, cô đã bị dọa sợ, Khương Nhiên vốn nên cùng thức tỉnh với cô lại không hiểu vì sao vẫn chưa thức tỉnh.

Dù rương ngủ đông đã ngừng vận hành, nhưng bất kể cô lay, véo Khương Nhiên bên trong cỡ nào, anh cũng vẫn cứ ngủ say.

Lư Diệp bèn căng thẳng, hồi hộp rất lâu mới theo nước xuống thuyền, đi ra.

Cô cho là mình vừa xuất hiện đã bị người ta phát hiện, lúc mới lên bờ, cô rất thận trọng, đầu cúi thấp, còn đội mũ, sợ bị người ta nhận ra. Kết quả đừng nói bị ai phát hiện, ngay cả đề ý cũng không có ai.

Đừng nói là trắng trợn đoạt phụ nữ, ở thế giới này, ai đi trên đường như cô đều sẽ không có ai nhìn.

Thật sự là đầy đường đều có phụ nữ.

Khiến Lư Diệp thấy lạ là, diện mạo của cô cũng không khiến họ chú ý.

Mới đầu cô còn tưởng là nhiều người có diện mạo như vậy; nhưng sau khi mai danh ẩn tích, sống ở thế giới này một thời gian ngắn, cô mới hiểu, cả thế giới lúc này đã sớm cảnh còn người mất, hoàn toàn khác so với thế giới mà cô biết.

Bất luận cô đã từng được bao người mê muội, nhưng khi thế giới này không còn thiếu phụ nữ nữa, bóng cô vẫn sẽ bị lau đi. Giờ phút này, ngay cả ảnh chân dung cô cũng không phải là diện mạo thật nữa, vì người đời sau cảm thấy cô gái có thể sánh vai với những người đàn ông phong hoa tuyết đại ấy, dù không có mỹ mạo nghiêng thành, cũng phải diễm lệ khiến người ta không dám nhìn gần.

Một cô gái giống em gái nhà bên!?

Đùa gì vậy!!

Hắn là xuất phát từ tâm lý này, mới đầu chỉ có vài công ty vẽ lên điều chỉnh vài thứ, như mắt lớn hơn, mũi thẳng hơn, như thế mới có thể tăng lượng tiêu thụ gì gì đấy.

Nhưng từ khi trên thế giới càng lúc càng nhiều phụ nữ hơn, mọi người phát hiện, thì ra Lư Diệp thật sự không phải là một cô gái xuất sắc gì, nhất là trong mấy năm mà kỹ thuật trang điểm và chỉnh dung bỗng phát triển mạnh ấy, những người đàn ông trước kia coi Lư Diệp là nữ thần mà sùng bái, đều rối rít phát hiện ra.

Loại phụ nữ này còn sùng bái làm cái lông gì, chỉ là một người phụ nữ có đầy ở ngoài đường!

Coi như ngực hơi lớn xú, nhưng mặt cũng quá bình thường!

Động tác cũng không đủ gợi cảm, khí chất cũng không đủ xuất chúng!!

Quan trọng hơn là trước kia không cảm thấy, nhưng giờ nhìn lại, lại thấy bên cạnh một người đàn ông phong thái trác tuyệt như Khương Nhiên, đứng một cô gái ngay cả làm nền cũng không xứng như vậy...

Quả thực là khó chịu vô cùng.

Vốn ảnh chân dung còn có đôi có cặp, trong thời kỳ càng lúc càng nhiều phụ nữ, hắn là cân nhắc đến vấn đề tiêu thụ, dần dần biến thành chỉ có mình ảnh chân dung của Khương Nhiên.

Sau này, chắc có vài cơ quan cảm thấy thật sự không thỏa đáng, rốt cục cũng có người dùng máy tính thiết kế ra một ngoại hình mà Lư Diệp “hắn” phải có, thay cho cô gái như em gái nhà bên kia.

Dần, chân dung mà mọi người thấy đều là vị đó, ngay cả chính Lư Diệp cũng không nhận ra mỹ nữ mất to ấy.

Lư Diệp hơi mất mát, dù không muốn bị ai nhớ kỹ, nhưng mặt cũng bị thay đổi, chuyện này, dù cô có rộng lượng hơn cũng sẽ bị đá kích. Dẫu sao cô

cũng coi như một giai nhân thanh tú, nhưng hết lần này tới lần khác, so với Khương Nhiên, lại thành không phải người.

Thật ra sau khi biết tình huống của thế giới này, Lư Diệp đã từng nghĩ tới việc để lộ thân phận của mình.

Nhưng bất kể là những gì được tuyên truyền gần đây trong phim, hay là những lời miêu tả của Mâu Ngạn Ba về Khương Nhiên trong sách, người của thế giới này thật sự vừa yêu vừa hận Khương Nhiên.

Yêu là vì bất luận trong tiểu thuyết, truyện ký; hay trong lịch sử thật, Khương Nhiên vẫn luôn là một nhân vật đang được tranh cãi, đương nhiên là anh thật sự xuất sắc, và là mỹ nam hiếm thấy trên thế gian.

Hận là vì anh không ngừng giết chóc, bất kể là kẻ xấu cùng hung cực ác, hay là dân thường tay không tác sát, anh đều là tòn tại vua khủng bố. Quan trọng hơn là anh trở về, có nghĩa là Khương Gia Quân đã ngủ say trăm năm sẽ tỉnh lại. Dù có qua trăm năm, thì trong thời đại ngày nay, những vũ khí mang tính sát thương mà Khương Nhiên triệu tập các chuyên gia thiết kế chế tạo khi ấy cũng tuyệt đối là thứ khiến người ta run sợ...

Vì thế mỗi hai năm, đều có nghị viên đề nghị dùng vũ khí phá hủy san bằng căn cứ quân đội nhà họ Khương. Song vương bởi bố trí căn cứ của Khương Nhiên năm đó, và lại cũng sợ thủ đoạn của Khương Nhiên, nên mỗi lần đề nghị đều bị bác bỏ.

Nhưng sau khi nghe được tin này, Lư Diệp không nói hai lời, giấu thân phận của mình và Khương Nhiên đi.

May mà lúc trước ngủ đông, cô còn để lại đường rút, cố ý tìm một vài đồ trang sức đổi được đặt bên cạnh. Lúc này cô lấy ra đôi ít tiền, tìm chỗ thường ở tạm.

Tiền hết khách đi rồi, Lư Diệp đóng cửa tiệm lại.

Lúc mới lên bờ, tay chân luống cuống. Trước đó Khương Nhiên vẫn luôn bảo hộ cô, lần này đổi lại, cô phải bảo vệ cho Khương Nhiên an toàn. Làm gì cô cũng cần thận trọng; tránh người khác phát hiện tung tích của Khương Nhiên, cô cố ý để Khương Nhiên đeo một cái chụp hồ hấp mờ đục. Thế này, dù có ai thấy trong phòng cô có người nằm, nhất thời cũng sẽ không nhìn ra được gì.

Song Khương Nhiên vẫn luôn nằm như vậy cũng là vấn đề.

Mỗi hai tiếng, Lư Diệp sẽ giúp anh lật người và lau người một lần.

Từ khi tỉnh dậy sau trạng thái ngủ đông, cô liền cảm thấy mình trở nên chậm chạp, làm gì cũng lần lượt từng bước, cũng đối xử với Khương Nhiên rất thật thà.

Nếu là trước kia, cô sẽ cố gắng lấy lòng Khương Nhiên, sẽ cảm thấy Khương Nhiên là người quan trọng nhất đối với cô.

Nhưng kể từ khi biết Khương Nhiên sẽ không bảo hộ cô nữa, ngược lại đang nằm đó cần cô giúp, Lư Diệp bèn cảm thấy có gì đó từ từ chảy xuôi trong lòng mình.

Song thói quen nhất thời không sửa được, cô lau người hộ Khương Nhiên, vừa nói cho giải buồn: “Tôi tìm mấy quyển sách đọc, nhưng sách chuẩn theo lịch sử quá ít, phần lớn là thêu dệt không có căn cứ. Đứng rồi, có một quyển không biết thật hay giả, nói sau khi tôi ngủ say chưa được bao lâu, đã xuất hiện một người, tìm tôi khắp nơi, thậm chí còn dựng một công trình nghịch thiên tên là Điền Hải (lấp biển) gì gì đó, nghe nói đảo Dịch Tử Đặc ngay nay chính là do hồi trước lấp biển mà thành... Nhưng không biết vì sao mười năm sau công trình ấy lại ngừng thi công... Chắc là sau đó có rất nhiều người đã được tái sinh...”

Gần đây cô luôn thế, rảnh là trò chuyện với Khương Nhiên.

Không phải vì muốn đánh thức Khương Nhiên, chủ yếu là cô quá thèm được nói, rất nhiều người từng quen thuộc biết bao đều trở thành một danh từ trong lịch sử.

Có một thời gian, cô luôn ngâm mình trong sách, sau khi biết về cả đời của những người đó, cô mãi vẫn không bình tĩnh được.

“Còn có Tiểu Điền Thất, cậu ấy thật sự rất lợi hại... Cậu ấy quả thật đã đáp ứng tôi, làm rất nhiều chuyện tốt, kế hoạch giáo dục cơ sở cho nữ đã được mở rộng, và cả những biện pháp phúc lợi cho sinh con gái, cậu ấy đều đã làm được... Song chắc chắn Tiểu Điền Thất không ngờ, kế hoạch bồi dưỡng nữ mà mình phí bao công sức trước đây, lại có di chứng như vậy...”

Mới đầu chỉ là hướng theo kiểu chính sách, muốn cho càng nhiều phụ nữ vừa tuổi sinh con, kết hợp với đàn ông sau ngủ đông, làm phong phú kho gen...

Nhưng dần dần, bởi phúc lợi và các biện pháp khác được thực hiện, và sự thiên vị của phần lớn các gia đình với con gái, thế là tỉ lệ sinh con gái đã vượt quá con trai, tỉ lệ giới tính trên thế giới này đã xuất hiện một sai lầm nhỏ. Nhưng trải qua một quãng “đông lạnh” không phụ nữ dài dòng và buồn chán, những sai khác về số liệu này cũng không khiến các chuyên gia liên quan chú ý là bao.

Hơn nữa lượng nữ tăng nhiều lên, trị an xã hội lại ổn định xuống nhiều, cuối cùng tình huống này bị bỏ mặc...

Tới giờ, tỉ lệ nam nữ đã thành 100:120, hậu quả của nó chính là một số lớn những cô gái đến tuổi không thể tìm được chàng trai phù hợp làm bạn đời. Song so với tình trạng nam nhiều nữ ít, nữ tăng nhiều hơn, thì tỉ lệ phạm tội trong xã hội lại càng thấp đi, xã hội tương đối ổn định.

Trừ các cơ sở hôn nhân và thúc đẩy sinh đẻ, ngân hàng tình trùng, và các trường huấn luyện sức quyến rũ cho nữ ra, thế giới này vẫn bình an vô sự.

Lưu Diệp lặng lẽ kể những chuyện lạ, ví dụ như có vị khách nữ hào sảng, từng nói đùa trong tiệm rằng thật muốn tổ chức đoàn đi cướp đàn ông, cướp được là lột quần xuống, bắt thủ tục, tiết kiệm tiền hơn ngân hàng tình trùng nhiều, còn phá thân được...

Lưu Diệp nói, nói, bỗng cảm thấy tịch mịch. Cô nhẹ ôm Khương Nhiên. Lúc nhắc tới Mâu Ngạn Ba, rõ là rất ghét, nhưng lúc nhắc đến tên, lại cũng thấy thân thiết.

“Tên đó đúng là thích thù ghét vô căn cứ, còn nói tôi thích anh ta, phim cải biên từ tiểu thuyết của anh ta cũng được khởi chiếu rồi. Tôi đã xem qua diễn viên diễn vai anh, ngay cả 10% của anh cũng không sánh nổi. Không, không phải 10%, mà là 0.01% cũng không sánh bằng... Dù mặt trông cũng rất đẹp, nhưng vẫn không được, anh ta không biết lúc anh tức giận, hoàn toàn không cần hét to...”

Dù người đó diễn rất được, trông cũng rất đẹp trai, nhưng Lưu Diệp rất rõ ràng khác biệt lớn nhất giữa Khương Nhiên và những soái ca đó là gì.

Cô cúi đầu nhìn gương mặt của Khương Nhiên.

Thật sự là quá đẹp!

Cô bỗng động lòng, cái gọi là no bụng nghĩ tới dâm dục, trước đó vì bận giấu Khương Nhiên, vì buồn chải sinh sống, vì sợ bị nhận ra thân phận, cô cũng không dám bán mảy món trang sức quý giá tuyệt thế trong tay đi.

Giờ yên ổn rồi, thì nói thật, nếu không phải có một quả bom hẹn giờ bên cạnh như thế, cô cảm thấy cuộc sống như vậy đã là thỏa mãn rồi.

Có tiệm nhỏ của mình, sống lặng mỗi ngày.

Chỉ rất muốn có một cục cưng, không biết bao giờ Khương Nhiên mới tỉnh. Trước khi ngủ đông, đã có người nhắc tới vấn đề này, nói gì mà đây là quán tính ngủ đông, cơ thể đã thích ứng với trạng thái đó, sẽ có một thời gian điều chỉnh kỳ ngủ đông.

Nhưng đã hai tháng rồi, có phải điều chỉnh hơi lâu hay không.

Cô bực mình sờ lên mặt Khương Nhiên, nói thầm: “Aiz, anh mau tỉnh đi, tôi muốn cục cưng, anh tỉnh là tôi có thể ôm đứa bé rồi...”

Tay cô mò từ mặt xuống xương quai xanh xinh đẹp của Khương Nhiên, vừa sờ vừa bình luận: “Ai cũng nói phụ nữ để lộ xương quai xanh rất gợi cảm, thật ra xương quai xanh của anh cũng rất đẹp... Nhất là lúc anh mặc quân phục, chỉ cần hơi lộ ra chút xíu thôi... Nhưng anh vẫn luôn cài chặt nút thắt...”

Cô nói, lại mò xuống ngực. Khương Nhiên là điển hình cho “cởi áo có thịt, mặc vào lộ gầy”, chỉ xúc giác thôi cũng đã cực tốt rồi, chẳng trách mấy kẻ may mắn đó luôn nghĩ tới anh...

Song trên người anh hơi nhiều vết thương... trông hơi dữ tợn...

Không biết có phải là do động tác của cô, hay là đàn ông đều có phản ứng tự nhiên này, rất nhanh, Lưu Diệp đã chú ý tới biến hóa sinh lý của Khương Nhiên.

Mặt cô lập tức đỏ lên, nhanh chóng nghiêng đầu. Nhưng rất nhanh cô lại nghĩ tới, xấu hổ gì chứ, bây giờ có ai đâu, ngay cả Khương Nhiên cũng đang hôn mê bất tỉnh.

Cô căng thẳng cái lòng gì.

Đã thế con cũng sinh rồi, cô còn rụt rè gì nữa!

Lưu Diệp hơi chần chừ một chút, không nhận được mà nghĩ, không biết Khương Nhiên như vậy còn “làm” được không?!

Cô cũng chỉ rảnh quá thôi, dù sao vừa lúc đang ở tư thế này, cô cũng bèn bò lên người Khương Nhiên như đang đùa, thật sự chỉ là đùa.

Cô cười, vừa sờ ngực Khương Nhiên, vừa nghĩ tới hồi trước Khương Nhiên và cô làm ở tư thế nữ trên.

Khi đó cô vẫn luôn không thích ứng được, làm cũng rất bất đắc dĩ.

Cô đang nhớ lại, sau đó liền đối mặt với ánh mắt mờ mờ của Khương Nhiên...

Qua mấy giây, chắc là phản ứng lại, Khương Nhiên đã tỉnh dậy rồi, lại nhắm mắt lại, hỏi: “Em đang cưỡng – hiếp tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 84

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Tịnh Hào

Lưu Diệp bị dọa, rớt từ trên người Khương Nhiên xuống.

Lịch phịch hỗn loạn, Khương Nhiên lại từ từ ngồi dậy trên giường, anh vừa hoạt động cổ tay và cánh tay, vừa nói: “Đưa giày cho anh.”

Lưu Diệp luống cuống, mặt cũng đỏ lên, vội vàng xoay người tìm giày cho Khương Nhiên, nhưng tìm được phân nửa mới nhớ lúc đó anh hôn mê, đừng nói là giày, tất cô cũng quên mang cho anh.

May mà cô đã chuyển ít đồ ở tàu ngầm vào tiệm, cô vội chạy tới phòng chứa đồ, lục tung một hồi, mới tìm được một đôi giày thường, nhanh chóng đưa tới trước mặt Khương Nhiên.

Khương Nhiên ra hiệu cho cô để giày xuống đất, anh đã bắt đầu hoạt động cổ chân rồi, sau 5 – 6 phút, cuối cùng anh cũng ngồi dậy từ trên giường, mang giày vào.

Anh không vội gì cả, làm mấy lượt những động tác thể dục mà nhân viên tổ điều trị dạy trước lúc ngủ đông.

Rốt cuộc anh cũng hoạt động được cơ thể mình.

Lưu Diệp cũng từng trải qua thời kỳ khôi phục sau ngủ đông, lúc này toàn cơ thể đều không có tí sức nào, nhưng khi đó cô đã quên sạch những động tác rèn luyện sau ngủ đông kia rồi, xem ra trí nhớ của Khương Nhiên rất tốt.

Song lúc Khương Nhiên đang khôi phục hoạt động cơ thể, Lưu Diệp cũng không rảnh tay, hình như cô nhớ ra cái gì, vội chạy ra ngoài rót nước nóng, cầm theo ít bánh ngọt nhỏ để tiêu hóa vào cho Khương Nhiên.

Người vừa ngủ đông xong, cơ thể vẫn đang khôi phục, ăn gì cũng phải từng miếng từng miếng nhỏ.

Lúc đưa cho Khương Nhiên, cô cũng nhắc vài câu.

Khương Nhiên yên lặng nhận lấy, da anh trắng nõn, gương mặt càng đẹp đến không ngờ.

Mấy ngày gần đây, Lưu Diệp gặp được rất nhiều người có diện mạo bình thường, từ khi thế giới này có phụ nữ, số gương mặt cũng nhiều hơn, ưu hóa gene gì đó có muốn nghĩ cũng không được, thống nhất để phát triển tự nhiên.

Nên Lưu Diệp phát hiện đàn ông của thế giới này không đẹp bằng hồi đó nữa.

Trái lại, các cô gái ai cũng đều xinh đẹp, nghe nói là vì mấy năm gần đây phẫu thuật thẩm mỹ đang rất phát triển, ngoài ra vì nam ít nữ nhiều, nên để gia tăng sức cạnh tranh, phần lớn các cô gái đều đi nâng cao ngoại hình.

Khương Nhiên nghỉ nửa tiếng, cơ thể mới tạm bình thường, uống nước, ăn bánh ngọt xong, Khương Nhiên đi rửa mặt.

Đến lúc anh đi ra, người đàn ông khiến cả thế giới phải khiếp sợ, đồng thời cũng mang danh là mỹ nam số một đã hoàn toàn sống lại.

Song hai người gặp nhau, cũng không có cảm giác đã mấy đời do xuyên qua thời gian và không gian, ít nhất Lưu Diệp không nhìn thấy vui sướng và kích động trong mắt Khương Nhiên.

Nét mặt và ánh mắt anh đều nhàn nhạt, giống như đã thức tỉnh từ sớm rồi vậy, mà hôm nay cũng chỉ là một ngày bình thường.

Hơn nữa, khi cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, Khương Nhiên giống như một cỗ máy đã khôi phục hoạt động trở lại, đã nhanh chóng hỏi cô: “Em để tàu ngầm ở đâu rồi, lát dẫn anh đi.”

“À... Được...” Lưu Diệp biết anh cần dùng tàu ngầm để đến căn cứ, nhưng sao anh không tò mò xem thế giới này như thế nào vậy?

Lúc cô mới tới, tò mò về thế giới này muốn chết, Khương Nhiên cũng không định hỏi chút sao?

Lưu Diệp cẩn thận ngẩng đầu lên, lên nhìn anh.

Ánh mắt của Khương Nhiên nhanh chóng rơi xuống người cô, cuối cùng khóe môi anh cũng khẽ nhếch lên: “Anh đói bụng rồi, em chuẩn bị gì cho anh ăn đi.”

Lưu Diệp không phản ứng kịp, vì cuộc gặp lại này có phần thoát khỏi tầm hiểu biết của cô.

Lúc Lưu Diệp đi chuẩn bị đồ ăn, Khương Nhiên quan sát cách trang trí của căn phòng.

Thật ra từ khi thiết bị ngủ đông của tàu ngầm dừng vận hành, anh đã thức tỉnh, nhưng không hiểu sao cơ thể vẫn không thể hoạt động được, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi.

Lúc đó anh cảm thấy Luru Diệp đang lay mình, đang xê dịch mình. Anh còn nghe thấy rất nhiều tiếng động, Luru Diệp bàn bạc tiền thuê nhà với người khác, đang chuyển nhượng cửa tiệm, sau đó trong không khí tràn ngập mùi ngọt, và hương thơm ngọt ngào chỉ có ở Luru Diệp ấy.

Trước kia anh biết Luru Diệp rất thích lái nhái, nhưng lúc anh nằm trên giường, không thể nhúc nhích, anh lại hi vọng Luru Diệp có thể lái nhái nhiều hơn.

Mới đầu giọng cô vẫn rất thận trọng, nhưng dần, giọng cô khác đi, như một con thỏ lên sỏ lông.

Dù thỉnh thoảng trong phòng sẽ xuất hiện vài tình huống, nhưng giọng Luru Diệp vẫn luôn vui vẻ.

Cô không còn trần trở nữa, cũng không còn mấy thứ áp lực nặng trĩu nữa, cô sẽ vui vẻ nói cho anh tiệm mình được yêu thích cỡ nào, cô sẽ nói cho anh biết, bánh cô mới thiết kế được hoan nghênh biết bao...

Sau khi Khương Nhiên đánh giá sơ qua về căn phòng, liền ngồi trên ghế dựa trước máy tính, tiện tay ấn nút start trên đó, điều khiển chuột, ngoại trừ những gì mà Luru Diệp lái nhái bên tai anh, anh muốn thâm nhập và hiểu thế giới này hơn nữa.

Song trong lượng thông tin ngập trời, rất nhanh anh đã bị một video lưu trên màn hình máy tính hấp dẫn ánh mắt.

Tên video đó vô cùng nổi bật: “Một đêm của Khương Nhiên và Luru Diệp”. Anh nhấn xem ghi chép, sau đó quét mắt phát hiện trên đó còn lưu lượt xem của Luru

Diệp, anh tiện tay click mở ra.

Rất nhanh, video đó được mở ra, một người đàn ông trông như một con gấu đen đang đè lên một cơ thể nữ trắng bóng, làm chuyện điên cuồng mà trẻ em không nên xem

Người phụ nữ trần truồng đó còn kêu ôi ôi gì đấy: “Khương Nhiên, không, đừng, a, anh lợi hại quá... A, anh thật xxxx...”

Người đàn ông gấu đen cũng đáp lại: “Luru Diệp, em nóng quá, chặt quá...”

Đến lúc Luru Diệp bung com và đồ ăn nóng vào, đã thấy Khương Nhiên dùng vẻ mặt nghiêm túc như đang họp toàn quân, mê mẩn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Luru Diệp tò mò, không biết anh đang xem gì mà nghiêm túc vậy, cô cũng nhìn lướt qua, lập tức suýt ném đĩa trong tay xuống, chỉ thấy trên màn hình máy tính là một người đàn ông gấu đen đang xxoo một người phụ nữ như một chiếc máy đóng cọc làm từ thịt người.

Như thể chưa đủ ồn ào, sắp đến phần cuối tác phẩm trưởng thành này, một lời chủ đề được ghép vào như thuyết minh, một cô gái làm nũng, buồn bã thì lương nói: “Ồ trong thế giới không có phụ nữ, tôi cứ thế bị người đàn ông tên là Khương Nhiên này giày xéo hằng đêm. Anh ta dùng cơ thể cường tráng của đàn ông, không ngừng đánh chiếm và phá hủy nghị lực của tôi, tôi không ngừng chìm đắm vào nhục dục... Và trở thành nô lệ tình dục cho anh ta...”

Luru Diệp vọt tới nhanh như chớp, không nói hai lời rút nguồn máy tính ra.

Mẹ, quá hủy hoại danh dự, mặt cô đỏ rực lên rồi!!

Cô tuyệt đối không phải kẻ biến thái đặc biệt tìm phim AV cùng tên với mình và Khương Nhiên để xem!

Cô thật sự chỉ tình cờ thấy được, rất hiếu kỳ thôi!!

Sau đó thấy người đàn ông bên trong quá xấu, ngực của người phụ nữ quá nhỏ, cũng không xem lại nữa mà!!

Luru Diệp cũng không biết nên nhìn Khương Nhiên với vẻ mặt gì, cô còn có thể xui hơn nữa sao?

Nhưng lúc cô vừa quỳnh vừa then, sắc mặt của Khương Nhiên bình thường liếc cô, anh không nói gì, nhận lấy đồ ăn trong tay cô, từ từ ăn, có lẽ sợ sẽ đau dạ dày, anh cũng không ăn nhiều, lại nhai nuốt rất cẩn thận.

Mất Luru Diệp cũng sắp rút xuống rồi, dù có lờ đi, nhưng mà...

Một người đàn ông ngủ đông cả trăm năm, sau khi xem một bộ phim tràn đầy nhục dục như vậy, mà vẫn có thể điềm nhiên ăn com là thế nào?!

Kể cả cô, lúc vừa mới xem cũng đỏ mặt lên tận mang tai, miệng đắng lưỡi khô mà!!

Lúc Luru Diệp ăn com, cô lên nhìn Khương Nhiên.

Nhưng về mặt Khương Nhiên vẫn cứ nhàn nhạt.

Anh không nói gì, anh cũng không dám ăn quá nhiều, chỉ ăn một phần nhỏ đã dừng, nhưng anh vẫn giống như hồi trước, sau khi ăn xong, cũng không rời đi ngay, mà yên lặng chờ cô ăn cơm xong.

Lưu Diệp ăn vài miếng, thấy mình thật sự nên giải thích chút, nếu không chắc chắn sẽ phải bị gán tội danh nữ lưu manh.

Cô nuốt một ngụm nước miếng, giải thích: “Khương, Khương Nhiên... Em chỉ tình cờ tải bộ phim đó xuống thôi... Em cũng chỉ nhìn phần đầu...”

“Anh biết.” Khương Nhiên thờ ơ, vừa chờ cô ăn xong, vừa hoạt động cổ tay của mình.

Trời ạ!

Lưu Diệp thật sự không biết nói gì cho phải!

Cơm nước xong, cô lặng lẽ thu dọn bát đĩa, nhưng khoảng thời gian này cũng rất tốt, bây giờ Khương Nhiên đang rất muốn tìm lại tàu ngầm, lúc trước vì an toàn, Lưu Diệp đã giấu tàu ngầm ở vùng biển gần đây.

Giờ nhân lúc đêm khuya, có thể “thần không biết, quỷ không hay” tìm lại.

Lưu Diệp thu dọn mấy thứ, lại tìm mũ và kính râm cho Khương Nhiên.

Hai người đi từ trong tiệm ra, trên đường đã không còn ai, nhưng trị an xã hội mấy năm nay cũng rất tốt, sau khi nữ nhiều hơn nam, trình độ văn minh xã hội đã tăng lên rất nhiều.

Lưu Diệp cũng không cần lo bị ai cướp đi, mà trông cô như thế này, muốn bị quấy rối cũng khó.

Giờ đây đường đều là gái đẹp, dạng thuần thiên nhiên, không đặc sắc như cô là rất hiếm.

Nhưng vị trí của họ vẫn còn cách vùng biển đó khá xa.

Trên đường, Lưu Diệp gọi một chiếc taxi, Khương Nhiên đeo kính râm, nhưng bác tài xế nam lớn tuổi ấy vẫn chú ý tới mũi của anh, nói: “Ồ, mũi của anh đây rất được đấy, trời sinh hay là chỉnh vậy, giống kiểu mũi Khương Nhiên lưu hành mấy năm trước quá. Nghe nói giá chỉnh một cái mũi Khương Nhiên đắt nhất phải tầm mấy chục nghìn, đến bệnh viện thẩm mỹ cao cấp hơn tí đã thành trăm mấy nghìn, tôi thấy mũi này của anh rất giống...”

Lưu Diệp cho là kiểu tính cách âm trầm như Khương Nhiên, tất nhiên sẽ không đáp lời người ta, nhưng Khương Nhiên lại nhàn nhạt đáp: “Tôi bỏ ra bốn mươi nghìn.”

“Ồ, ồ, tôi biết rồi, nhưng bốn mươi nghìn này cũng xứng đáng, hiệu quả như của anh là tốt nhất mà tôi từng thấy...”

Miệng Lưu Diệp đã không khép lại nổi nữa, cô ghé mắt nhìn Khương Nhiên.

Về mặt Khương Nhiên vẫn thế, nhưng anh lại ôn hòa nói chuyện phiếm với người khác như vậy, thật sự quá nằm ngoài dự đoán của cô.

Bởi cô rất ít khi thấy Khương Nhiên như vậy, nhất là kiểu nói chuyện tự nhiên với người khác.

Nhưng sao Khương Nhiên lại biết nhiều chuyện của thế giới này như vậy, rất nhiều lời đều mạch lạc đầu ra đấy, Lưu Diệp choáng, anh vừa mới tỉnh lại thật à?!

Chẳng lẽ lúc cô nấu cơm, anh đã tra được trên máy? Nhưng tốc độ này cũng khoa trương quá đó, để quen với thế giới này, cô phải dùng cả hai tháng đó!

Khương Nhiên có là thiên tài đi nữa, cũng không thể chỉ dùng mười mấy phút đã quen hết chứ?!

Nhưng khiến Lưu Diệp thấy lạ là, những gì Khương Nhiên nói cùng tài xế đều không quan trọng mấy, cô toàn nghe thấy mấy chuyện thông thường, như quan hệ vợ chồng ở thế giới này, như sau khi có con thì nuôi dưỡng thế nào; như hiện tại ai đang cầm quyền, những chính sách cụ thể gì đấy, Khương Nhiên không thèm nhắc tới.

Nhưng chủ đề của Khương Nhiên hiển nhiên đã bật máy hát của tài xế này. Người đó cũng bắt đầu gật gù phản nản theo, đầu tiên là từ bà xã nhà mình quá lè nê, muốn giữ chặt đủ loại tiền, ông muốn mua một gói thuốc cũng không được... Rồi đến tận con cái không hiểu chuyện, trưởng thành cũng không mau tìm đối tượng.

Giờ ti lệ nam nữ đã khủng bố như thế, con gái ông đã lên đại học rồi mà vẫn không biết sót ruột!!

Phần lớn thời gian Khương Nhiên đều chú ý lắng nghe, anh cũng cắt ngang lời người đó.

Ban đầu Lưu Diệp cho là Khương Nhiên nghe sẽ cảm thấy không có ý nghĩa. Nhưng theo quan sát của cô, Khương Nhiên vẫn đang nghe rất chăm chú.

Xe chạy được hơn nửa tiếng, rồi cuộc dừng lại.

Vì có chính sách liên quan tới vùng gần biển, nên muốn đi vào sâu trong nữa chỉ có thể là xe bảo vệ môi trường.

Hai người xuống xe, đi bộ vào.

Cách biển còn khá dài, nhưng đã có thể ngửi thấy mùi biển, và nghe được từng tiếng sóng. Song nơi đây thật sự quá trống trải, dù có một phản đèn đường chiếu sáng, nhưng vẫn âm u vắng vẻ.

Lưu Diệp đi từng bước vào, cô nhớ tới nỗi bất lực và tịch mịch khi mới thức tỉnh, nhất là lúc Khương Nhiên không nhúc nhích còn cần cô chăm sóc, cô cảm thấy mình bị đè ép.

Nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, rất nhiều chuyện luôn như vậy, lúc nhìn lại, mới giật mình rằng con đường mình đi thật không dễ dàng; nhưng lúc đang đi, lại chỉ nghĩ, chỉ cần một lần cố gắng nữa thôi là có thể rồi.

Giống như bây giờ, trông vẫn còn cách bờ biển rất xa, nhưng nếu đi thật thì chỉ mất có mười lăm phút.

Khương Nhiên không nói gì, anh vẫn luôn hoạt động cổ tay của mình.

Thật ra, anh khôi phục cũng đã rất nhanh rồi, lúc trước người cô tê dại cả ngày, cuối cùng cô phải nhảy qua nhảy lại những một tuần mới coi như hoàn toàn khôi phục.

Giờ thấy Khương Nhiên đang bóp cổ tay, cô cũng nhớ lại lúc trước khi mình khó chịu, cũng đồng cảm. Hơn nữa Khương Nhiên đang ở ngay cạnh cô, cô bèn đưa tay qua, nắm cổ tay của Khương Nhiên lại, chỉ xoa bóp là vô dụng, có mấy chỗ giống huyết vị, cần dùng sức kích thích mấy lần mới có hiệu quả.

Đây chính là kết luận sau rất nhiều lần thí nghiệm khi trước của cô, cô cũng dễ dàng tìm ra mấy chỗ quan trọng ấy, dùng sức ấn, tay trái ấn, tay phải càng không ngừng bóp cổ tay đang buông lỏng của anh.

Cả vai, cô cũng bóp mấy cái, nhưng Khương Nhiên quá cao, lúc cô bóp anh phải cúi đầu xuống.

Trên người anh là hương sữa tắm nhân nhật mà cô mới mua giảm giá ở siêu thị hồi tuần trước.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, nhưng lúc Lưu Diệp đối diện với ánh mắt của anh, cô vẫn cảm nhận được sự khác biệt, cảm giác đó đến từ nét mặt của anh, và cả những cảm xúc chất chứa trong ánh mắt anh nữa... Cô thật sự cảm thấy ngay sau đó anh sẽ hôn mình, nhưng Khương Nhiên vẫn không hôn cô, cũng không ôm cô.

Anh lạnh nhạt đứng thẳng người, rút cổ tay của mình từ trong tay cô ra.

Lúc này hai người đã chạy tới bờ biển, đối diện với biển cả mênh mông bát ngát, Lưu Diệp vội vàng tìm vị trí của tàu ngầm, lúc đó cô đã làm ký hiệu.

Ngay lúc cô cúi đầu tìm được ký hiệu, cô bỗng nghe thấy tiếng tí tí của máy.

Sau đó cô ngẩng đầu lên, thấy Khương Nhiên đang cầm một thứ giống như quân hiệu, làm gì đó.

Lúc đi thuyền Khương Nhiên đang hôn mê, cô còn tưởng đó là trang sức gì, giờ cô mới biết, trên người Khương Nhiên hoàn toàn không có trang sức đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 85

Editor: Thư

Beta-er: Tịnh Hào

Tàu ngầm nhanh chóng khởi động trở lại, lúc Lưu Diệp đi vào cũng thành thật hơn, ngoan ngoãn ngồi trên ghế trước nhìn Khương Nhiên thao tác đồng phím và nút kia.

Màn ảnh trước mặt bọn họ không ngừng nhảy lên những con số, tốc độ tay của Khương Nhiên vô cùng nhanh.

Lưu Diệp an tĩnh chờ đến khi bọn họ lái vào căn cứ.

Tâm tình của cô cũng theo đó mà dâng trào, bảo bối nhỏ của cô đang chờ cô.

Sự mềm mại nhất trong lòng cô chợt sống lại rồi.

Cuối cùng thì tàu ngầm cũng lái vào căn cứ, cả căn cứ đều bị bóng đêm bao phủ.

Đây là lần đầu tiên trong suốt trăm năm qua có người tiến vào chỗ này.

Khi Luru Diệp đi theo Khương Nhiên ra khỏi khoang tàu thì cô hoàn toàn sợ ngầy người trước cảnh tượng trước mặt, trải qua ăn mòn trong trăm năm, cả căn cứ như hoàn toàn thay đổi tất cả, rào chắn chỉnh tề xinh đẹp lúc trước bây giờ rỉ sét loang lổ.

Còn có cột cờ thường treo quân kì của Khương Gia Quân cũng trống rỗng, đèn chỉ thị chưa từng tắt bao giờ lúc này cũng xám xịt không ánh sáng.

Trừ tiếng thủy triều lên xuống thì không có gì cả, nơi này an tĩnh giống như một phần mộ.

Khương Nhiên tìm được đèn khẩn cấp, chỉ là không biết có phải do thời đại quá lâu nên ánh sáng của đèn khẩn cấp không ổn định, cứ lúc sáng lúc tối.

Khắp nơi quanh đây đều có cảm giác âm âm u u.

Ngay cả ánh trăng trên trời cũng bị che lấp dưới mây đen, vốn gió biển có chút lạnh, Luru Diệp bắt giác tự ôm lấy mình.

Khương Nhiên lại rất nhanh chóng cởi áo ra, khoác lên trên người cô.

Quần áo của Khương Nhiên mang theo nhiệt độ của cơ thể anh nhanh nhanh chóng sưởi ấm cô, Luru Diệp bước nhanh tới, đi thật sát Khương Nhiên giống như muốn tìm kiếm sự an ủi.

Bọn họ không ngừng đi, đến những chỗ đã từng rất quen thuộc, lúc này trống rỗng, không có một tia sáng, chỉ có thể ở giữa bóng đêm suy đoán những thứ có hình dạng thế kia đã từng là những nơi nào.

Con đường và cả kiến trúc quen thuộc, trước kia Luru Diệp không cảm giác được căn cứ lớn bao nhiêu, trước kia mặc kệ đi đâu bên người cô cũng sẽ có một đám vệ sĩ đi theo, hơn nữa trụ sở này có vô số người, từng phân ngành đều có từng người riêng biệt phụ trách, cho dù thiết bị chiếu sáng ven đường đều luôn được kiểm tra tu sửa, nhưng lúc này đây đèn đường cô đơn tro trọi đứng ở đó, cũng loang lổ rỉ sét.

Khu vực ngủ đông phân thành nhiều nơi, nhóm điều trị và quân đội số 1, quân đội số 2, kể cả bảo bối nhỏ của cô cũng ở những nơi không giống nhau.

Đại khái là vì ban đầu cân nhắc đến vấn đề an toàn, nhưng đến lúc này, tất cả tâm tư của Luru Diệp đều chỉ dành trọn cho bảo bối nhỏ của cô, quả thật cô hận không thể ôm bảo bối nhỏ vào lòng ngay lập tức.

Chỉ là Khương Nhiên cũng không lập tức đưa cô đến gian ngủ đông của bảo bối, mà dẫn cô đến khu ngủ đông của nhóm điều trị trước.

Luru Diệp hiểu ý định của Khương Nhiên, mặc kệ là phải thức tỉnh ai, chỉ có nhóm điều trị bình yên vô sự, mới có thể ứng phó trước các loại vấn đề về y học.

Luru Diệp cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi theo sau lưng Khương Nhiên, nhìn anh thao tác những máy móc kia giúp đám người ngủ đông ở nhóm điều trị.

Khương Nhiên làm việc vô cùng trầm ổn, giống như vận hành máy móc thật chính xác vậy, từng động tác đều đúng theo từng quy tắc.

Hơn nữa anh vừa mới tỉnh lại sau kì ngủ đông, tinh thần còn tốt hơn cả cô cơ.

Cũng lúc này, đừng nói thể hiện sự mệt mỏi, ngay cả một chút lười biếng cũng không có.

Luru Diệp cũng chỉ đợi trong chốc lát đã không nhìn được ngáp một cái.

Vốn đang bận rộn, Khương Nhiên nhanh chóng dừng động tác trong tay, anh xoay đầu lại nhìn về phía cô.

Luru Diệp xấu hổ vội rút cổ xuống, nói xin lỗi: “Em hơi buồn ngủ.”

Lần này Khương Nhiên dứt khoát rời khỏi bàn điều khiển, đi tới trước mặt Luru Diệp, nói một câu: “Anh dẫn em đến Hạ Cung nghỉ ngơi.”

Nói xong anh lại kiểm tra đèn khẩn cấp, vừa mở đèn, vừa đưa tay nắm tay Luru Diệp.

Nói thật cũng may nhờ có Khương Nhiên đi cùng, muốn cô tự mình đi tới Hạ cung, Luru Diệp đoán chừng mình cũng có thể bị dọa sợ đến phát bệnh thần kinh mất.

Chỉ là chờ đến khi tới Hạ Cung, Luru Diệp vẫn bị dọa sợ, trước kia Hạ Cung xinh đẹp như thế, lúc này quả thật không khác gì một viện bảo tàng rộng lớn, bên trong vừa tối om, còn có mùi nấm mốc.

Hơn nữa niên đại đã qua lâu rồi, thiết bị chiếu sáng ở Hạ Cung cũng hư không ít, Khương Nhiên cũng không có thời gian kiểm tra từng chút một, chỉ mở

tất cả thiết bị chiếu sáng lên, thật may là những đồ dùng trên giường như gối đầu chần đều có trong tủ chân không, Khương Nhiên mở tủ ra tìm chần màn gối đệm mới, sắp xếp đơn giản, nói một tiếng với Lư Diệp rồi lại vội vã đi làm việc.

Lư Diệp biết mình không giúp được cái gì, đoán chừng nếu cứ chờ ở đó chỉ khiến Khương Nhiên thêm phiền toái, cô liền ôm chần kiên nhẫn chờ.

Nhưng mà thật sự quá mệt nhọc, cô kiên trì đến lúc nửa đêm, cuối cùng thì ngay cả quần áo cũng không thêm cởi mà đã ngủ mất.

Thật ra thì chuyện lần này thật sự khiến cô hơi ngoài ý muốn một chút, bởi vì quá yên bình rồi, mặc kệ là biểu hiện của Khương Nhiên khi trở lại căn cứ hay là thái độ của anh đối với mình, vẫn cứ lạnh lùng lạnh nhạt như vậy.

Nhưng cảm xúc của cô cũng lên lên xuống xuống qua qua lại lại rồi tỉnh, mặc dù hiểu sự sắp xếp của Khương Nhiên, cũng hiểu ý nghĩ của anh, nhưng lúc này ở trên đường, cô vẫn không nhận được muốn chạy đến phòng ngủ đông của bảo bối nhỏ xem một chút.

Cô ôm chần, thật sự quá nhớ thương, cho dù đang ngủ, cô vẫn là không nhận được mà nằm mơ thấy cậu nhóc nho nhỏ mềm nhũn kia.

Nửa đêm giữa lúc mơ mơ màng màng, Lư Diệp cảm thấy trước ngực mềm nhũn, một cậu bé nho nhỏ mềm nhũn được đặt vào trong ngực cô.

Lư Diệp chợt bừng tỉnh, cô còn tưởng rằng vẫn đang nằm mơ cơ, cả người cũng giống như u mê, cậu nhóc đặt ở trong ngực cô có vẻ rất không vui, khóc oa oa giống như bé đang ngủ rất ngon lại bị người khác đánh thức vậy.

Lư Diệp nhanh chóng ôm lấy đứa bé, áp đầu của đứa bé vào lồng ngực mình.

Nghe nói vì đứa bé sống trong bụng mẹ nên chỉ cần nghe được nhịp tim của mẹ sẽ trở nên yên tĩnh.

Quả nhiên, cậu bé nhanh chóng nín khóc, Lư Diệp không biết bé có đói bụng không, cô hưng phấn ngẩng đầu lên, vốn là buồn ngủ đến nỗi mắt không mở lên được, lúc này quả thật sáng đến mức có thể làm đèn chiếu mất rồi.

Cô dùng khẩu ngữ hỏi Khương Nhiên: “Bé đói bụng sao, có sữa bột không?”

Khương Nhiên nhanh nhẹn lấy ra một ít đồ vật, nhìn đáng vẻ người kia cầm bình sữa thật quá kỳ quái, luôn khiến người ta cảm thấy đây chẳng phải hình ảnh hài hòa gì.

Nhất là vừa mới nhìn thấy anh trầm ổn thao tác các máy móc kia, hiện tại nhìn lại động tác tiêu chuẩn của anh khi pha sữa, khóe mắt của Lư Diệp cũng ánh lên ý cười.

Rất nhanh sữa bột cũng pha xong, chỉ là Lư Diệp có chút không yên lòng, nhỏ giọng hỏi anh: “Cái này có an toàn không?”

“Đề ở trong hòm trữ đồ chân không.” Khương Nhiên nói xong cũng nằm xuống, giống như cũng mệt là ra rồi, lúc Lư Diệp cho em bé bú sữa, anh đã say giấc.

Chờ Lư Diệp dụ dỗ bé con ngủ lại, lúc xoay người lại, cô mới chú ý tới trước lúc Khương Nhiên chớp mắt đã nắm lấy vạt áo cô.

Lư Diệp cúi đầu nhìn hai người một lớn một nhỏ trên giường, không biết thế nào, chợt cảm giác quả thật hai người này trông như hai bản Khương Nhiên lớn và nhỏ.

Ngay cả đáng vẻ khi ngủ cũng giống nhau đến thế.

Mặc kệ là Khương Nhiên hay bảo bối trong ngực mình cũng đều ngoan như thế.

Lư Diệp thận trọng kéo vạt áo mình ra khỏi tay Khương Nhiên, sợ mình ngủ say sẽ đè bé con, cô thả bé vào nôi nhỏ của bé cạnh giường mình.

Chăm cho bé xong, cô làm thế nào cũng không ngủ được, quả thật cứ như uống phải thuốc kích thích ấy.

Nhìn cũng không biết qua bao lâu, đến cuối cùng Lư Diệp cũng buồn ngủ, rốt cuộc cô ngáp nằm xuống bên cạnh Khương Nhiên.

Lư Diệp ngủ thẳng một giấc dài đến sáng mới tỉnh, khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên Lư Diệp làm chính là đứng dậy chạy đi xem bé con ở nôi.

Kết quả lại chẳng nhìn thấy mặt bé đâu, thiếu chút nữa Lư Diệp bị dọa mà chết, không biết sớm như thế mà bé đã đi đâu rồi.

Cô hoảng sợ liền nhảy từ trên giường xuống, để chân trần muốn chạy ra ngoài lại nghe tiếng Khương Nhiên kiểm tra thiết bị ở phòng tắm, anh chợt lên tiếng ngăn cản cô, nói: “Đứa bé được nhóm điều trị làm kiểm tra đây.”

“Hửm?” Lư Diệp đi nhanh đến phòng tắm, chỉ thấy Khương Nhiên cuộn tay áo lên thật cao, như đang thử độ ấm của nước, bỏ tay vào trong bồn nước cực lớn, vừa kiểm tra những thiết bị không dùng đến trong trăm năm có vấn đề gì không, vừa tìm những thứ lặt vặt như khăn lông sữa tắm.

Lư Diệp không yên lòng, nóng nảy hỏi anh: “Bảo bối nhỏ làm sao, tại sao lại ở chỗ nhóm điều trị?”

“Tôi hôm qua đã làm kiểm tra.” Khương Nhiên trả lời rất đơn giản: “Bất quá khi đó người bên nhóm điều trị mới vừa thức tỉnh nên tinh thần đều không

tốt lắm, để cho an toàn, anh bảo bọn họ làm lại một lần.”

Vẫn đưa lưng về phía cô, Khương Nhiên nói đến đây, chợt xoay người lại khoát tay với cô, nói: “Em đi qua đây nào.”

Lưu Diệp còn tưởng rằng anh gặp chỗ gì cần hỗ trợ, cô cũng vừa đi vào trong vừa cuộn tay áo, hỏi: “Cần em làm cái gì sao?”

Kết quả cô vừa đi qua, liền cảm giác thân thể nhẹ bẫng, cả người cô bị Khương Nhiên bế bổng lên, trước khi cô còn chưa kịp phản ứng, Khương Nhiên liền bổng người nào đó vẫn đang mặc đồ đặt vào trong bồn tắm lớn.

Lúc này trong bồn tắm lớn đã sớm được đổ đầy nước với độ ấm vừa phải, Lưu Diệp giãy giụa vùng dậy theo bản năng, cũng hét lên: “Khương Nhiên, anh muốn làm gì”

Cô còn muốn đến chỗ nhóm điều trị thăm bé con đấy! !

Hiện tại quần áo đều ướt cả rồi, nhưng mà Khương Nhiên rất nhanh chóng bước vào bồn.

Hơn nữa cô còn không biết Khương Nhiên cởi quần áo xuống khi nào nữa cơ, tốc độ này quá nhanh rồi.

Tầm mắt của cô nhìn sang, bỗng nhiên xấu hổ đến đỏ mặt, cô vịn thành bồn tắm, hơi nóng khiến nhịp tim cô tăng nhanh.

Tay Khương Nhiên vuốt ve trên người cô, thân thể của cô hoàn toàn bị nước thấm ướt, mặc dù là cách một lớp quần áo, nhưng rất nhanh sau đó cô đã hơi run rẩy.

Cảm giác rất kỳ quái, giống như có dự cảm gì đó, cơ thể tựa như đang chậm rãi thức tỉnh, ở chỗ này, ở trong cái bồn tắm lớn này, bọn họ đã từng thân mật với nhau vô số lần, dùng cách thức thân mật giữa đàn ông và phụ nữ còn kịch liệt phản kích hơn cả đồng phim người lớn lung tung bất nháo kia.

Lưu Diệp không biết có phải là mình bị đứt gân não rồi hay không, cô chợt nhớ lại hình ảnh con gấu đen giao hợp với người phụ nữ ngực phẳng nọ, người phụ nữ mô hình giả, cách thức giả đó ra vẻ phát ra âm thanh gì đó như cơ thể trầm luân, mê đắm thịt, chìm vào dục vọng, sa vào những thứ kia. . .

Cô chợt thấy miệng đắng lưỡi khô, tay Khương Nhiên chui vào trong quần áo của cô, tay của anh giống như đang lục lọi tìm kiếm điểm mẫn cảm của cô vậy.

Bọn họ đã quá quen thuộc lẫn nhau rồi, bất kỳ biến hóa rất nhỏ nào cũng có thể nhanh chóng nhận biết.

Anh tiến gần sát cô, nhiệt độ cơ thể, hô hấp và cả da thịt đều giống hệt trong trí nhớ, bọn họ cũng chẳng phải người yêu thương đã chia lìa trăm năm Bọn họ là nam nữ cô độc đã lâu, hiện tại khẩn cấp cần phát tiết. Cần một lần như thế này.

Khương Nhiên đã lột sạch quần áo của cô, hôn phía sau lưng cô.

Anh hôn rất cẩn thận, rất triền miên, nhưng lại giống như chờ đợi không kịp nữa, cơ thể của anh đang không ngừng ma sát với cô.

Cô quay người lại trong làn nước, bọn họ mặt đối mặt, Lưu Diệp không hề che giấu nhu cầu của mình, cô hít thở sâu, rất nhanh cũng đón nhận nụ hôn của Khương Nhiên.

Cô cũng hôn trả anh.

Không có những màn dạo đầu triền miên kia, Khương Nhiên trực tiếp tiến vào thân thể cô, cả người Lưu Diệp bị ép ngửa ra sau, thân thể cô không ngừng được, bị Khương Nhiên kéo theo, không ngừng chuyển động.

Nước trong bồn tắm đã sớm tràn đầy rồi, không ngừng tràn ra ngoài theo động tác của hai người.

Lưu Diệp không nhớ được rốt cuộc ngày hôm đó bọn họ đã làm trong bao lâu và làm bao nhiêu lần, cô chỉ biết sau đó cô mệt mỏi muốn sụp đổ, quả thật ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Thật may là bảo bối nhỏ không có ở bên cạnh, Lưu Diệp đoán chừng nếu nhóc con mà ở bên cạnh, khẳng định đã sớm mở to mắt tròn nhìn bọn họ.

Trong một lần nghỉ ngơi giữa hiệp, cô bò lên trên người Khương Nhiên, mặc dù không biết nên làm như thế nào, nhưng lại hơi không nỡ rời khỏi thân thể của anh như thế.

Khương Nhiên cũng ôm hông và vuốt ve cô.

Lưu Diệp cũng thừa dịp lúc nhàn rỗi, tiện tay click vào màn hình, vốn là cô muốn hỏi nhóm điều trị về tình hình của bé con chút thôi, kết quả có lẽ đã qua một khoảng thời gian quá lâu, màn hình cảm ứng xảy ra chút trục trặc nhỏ, cũng không chuyển thẳng đến chỗ nhóm điều trị, lại chuyển kênh mở TV ra.

Không ngờ chất lượng TV màn hình cảm ứng thật tốt, sau trăm năm, ngoại trừ chất lượng âm thanh có hơi biến đổi ra, ngay cả hình ảnh cũng không có gì thay đổi nhiều.

Vốn Lưu Diệp muốn tìm điện thoại của nhóm điều trị, kết quả sau khi nhìn thấy những thứ đang chiếu trên TV, Lưu Diệp liền bị hấp dẫn.

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặt mày anh tuấn mặc quần áo của Khương Gia Quân, lúc này vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào màn hình bày tỏ lập trường: “Đối với những ngôn luận mang tính vũ nhục. Sự bất mãn và kháng nghị mãnh liệt, cũng cần giữ lại quyền lợi truy cứu.”

Thế Lư Diệp mới biết bên ngoài đã nhận được tin tức bọn họ thức tỉnh, hơn nữa trông đáng vẻ giống như Khương Nhiên rất bất mãn đối với những tin đồn bày bọ lung tung lộn xộn bên ngoài.

Chỉ là Lư Diệp luôn cảm thấy nét mặt của vị phát ngôn viên vô cùng khoa trương, không phải lần đầu cô nhìn thấy phát ngôn viên này lên tiếng công bố, cô nhớ trước kia khi phát ngôn viên mở miệng công bố không có nghiêm túc và khoa trương như vậy đâu, hiện tại quả thật chẳng khác nào đang trình diễn, tất cả động tác nào cũng cứng nhắc, thái độ càng thêm dọa người.

Lư Diệp cũng có chút căng thẳng, không biết có phải là tình huống bên ngoài rất tồi tệ hay không, mà cũng cảm thấy vị phát ngôn viên này không thân thiện gì.

Cô khản trương ngồi dậy, bởi vì ấn tượng của thế giới này đối với Khương Gia Quân thật sự không tốt.

Quả nhiên đến giai đoạn đặt câu hỏi, những kẻ hỏi những vấn đề kia đều là người gây sự, nhưng mà những thành viên của Khương Gia Quân đã từng chiến đấu đương nhiên không sợ những người kia, chỉ thấy vị phát ngôn viên anh tuấn nọ trả lời các loại câu hỏi kia ngắn gọn hùng hồn, nhưng mà Lư Diệp luôn cảm thấy giọng điệu của anh ta có hơi cứng rắn quá rồi, hơn nữa ngay cả vẻ mặt cũng giống như tượng đá, quả thật ngay cả một chút thay đổi cũng không có, da mặt vẫn cứ căng cứng ra.

Ở sau lưng phát ngôn viên là mấy vệ sĩ duy trì an ninh của Khương Gia Quân, mấy người đàn ông trẻ tuổi vóc người cao lớn đứng chung một chỗ, tựa như những pho tượng, bọn họ đều nghiêm mặt, quả thật ánh mắt giống như đang ứng đối trên chiến trường rất lớn vậy.

Lòng Lư Diệp cũng thấp thỏm rồi, cô nhớ ban đầu lúc Khương Gia Quân tuyên chiến với Liên Minh phía Tây, phát ngôn viên của Khương Gia Quân còn có thể chuyển trò vui vẻ bày tỏ sự khinh thường cơ mà, chuyện này.

Do tình huống quá ác liệt rồi sao? !

Sau đó, trong một buổi đưa ra câu hỏi không chút thân thiện, chợt có một nữ phóng viên chừng 20 tuổi đỏ mặt đứng lên, nhỏ giọng đặt câu hỏi: “Theo lời đồn trước khi Khương Gia Quân các anh đang hôn mê tập thể, đã từng đạt được một khoản hiệp ước với Liên Bang Chính Phủ, được gọi là Hiệp nghị quyền lựa chọn, chính là tất cả các thành viên trong Khương Gia Quân đều có thể dựa theo ý của mình lựa chọn một người phụ nữ đến đủ tuổi để kết hôn, mặc kệ đối phương đồng ý hay không.Đều có quyền lợi tương ứng, mà vào hai mươi năm trước quyền lợi này đã sớm bị tổ chức của quyền phụ nữ yêu cầu xóa bỏ. Thậm chí có nữ nghị viên từng so sánh hiệp nghị này giống như đêm động phòng thậm tệ nhất trong thời kỳ tối tăm, ngang bằng nhau về việc tổn hại đến quyền phụ nữ. Vậy xin hỏi đối mặt với tình hình nam nhiều nữ ít, Khương Gia Quân các anh còn có thể giữ lại quyền lợi ban đầu không. . .”

Hiển nhiên phát ngôn viên không ngờ sẽ bị hỏi vấn đề lạc đề như vậy, nhưng vị phát ngôn viên trẻ tuổi nhanh chóng dùng ngôn ngữ ngoại giao hồi đáp: “Đầu tiên tôi muốn nhắc lại chính là Khương Gia Quân chúng tôi tuyệt đối tôn trọng phái nữ, về chuyện hiệp nghị trước đây chỉ là chính sách chiến lược.”

Sau khi lấy được câu trả lời, cô gái kia vẫn không lập tức ngồi xuống.

Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, cô gái kia giống như gặp phải vấn đề cực kì khó khăn vậy, do dự hồi lâu, cuối cùng cô mới lấy hết dũng khí hỏi một câu: “VẬY. VẬY CÓ THỂ HỎI SỐ ĐIỆN THOẠI LIÊN LẠC CÁ NHÂN CỦA ANH ĐƯỢC KHÔNG.”

Lư Diệp liền chú ý tới, vốn ống kính vẫn còn quay rất bao quát toàn cảnh chợt lung lay , trong nháy mắt mặt của cô gái kia liền bị phóng lớn ra.

Còn có nét mặt của phát ngôn viên cũng ngạc nhiên theo, sau đó rất nhanh mặt của phát ngôn viên liền đỏ hết lên.

Sau đó Lư Diệp nghe được giọng nói của phát ngôn viên chợt căng thẳng sau hai, ba giây trầm mặc, hoàn toàn không có chút khí thế mà nói ra một dãy chữ số.

Hơn nữa lúc này mặt của các vệ sĩ an ninh của Khương Gia Quân căng thẳng giống như băng cứng, thái độ trên mặt như bị vỡ ra, mặc kệ là miệng hay là mặt đều nhìn không được đều mở rộng về phía đối phương. . .

Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, rất nhanh liền có cô gái to gan đứng lên, thái độ của cô gái kia cũng không làm cho người ta cảm thấy ghét, ngược lại rất tự nhiên thanh thản.

Quả nhiên khác xa với những kẻ không thường tiếp xúc với ống kính máy quay, cô gái nọ ăn mặc rất chuyên nghiệp, thoải mái móc ra một tấm danh thiếp, vừa đưa về phía nhân viên bảo an của Khương Gia Quân, vừa tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là phóng viên được đặc biệt cử đi của chương trình hôm nay bên anh, tôi khá tò mò về Khương Gia Quân, cũng muốn kết bạn với anh, thuận tiện thì gọi điện thoại liên lạc với tôi nha.”

Có lẽ như bị hai cô gái kia nhắc nhở, sau đó các phóng viên của các tiết mục giải trí bất quá đều giống như bị kích thích, trong nháy mắt liền cũng bắt đầu kích động, tình hình cũng mất khống chế theo, vô số người không còn quan tâm đến thứ tự đặt câu hỏi: “Xin chào, tôi là nữ phóng viên của Bán Biên Thiên, xin hỏi lần này Khương Gia Quân các anh tổng cộng thức tỉnh được bao nhiêu chàng trai vậy? Trong đó đàn ông ở độ tuổi trưởng thành có bao nhiêu người, còn có. Chế độ tình yêu và hôn nhân của các anh là tự do sao? Các anh có ủng hộ chế độ một vợ một chồng không?”

“Chào anh tôi là người của chương trình Phi Thành Bất Yêu Nhiều. Xin hỏi Khương Gia Quân các anh có hứng thú tham gia tiết mục của chúng tôi không, chúng tôi bằng lòng làm một chuyên đề riêng cho các anh.”

“Xin chào, tôi là người của nhóm tiết mục Hát Một Chút Đi, không biết Khương Gia Quân có binh sĩ văn nghệ hay không, nếu có thì hoan nghênh.”

Lưu Diệp ngạc nhiên nhìn mọi thứ đang diễn ra, anh chàng phát ngôn viên anh tuấn của Khương Gia Quân lúc trước hùng hổ dọa người mà uy hiếp Liên Minh phía tây, chửi rủa toàn bộ thế giới nhưng chân mày vẫn ngao mạn không hề nhú lại, thậm chí đám người Khương Gia Quân cũng tuyệt đối không thể khinh thường sức mạnh cường bạo đó được, cứ giống như bị kích thích, trên mặt mang các loại biểu tình từ 囧 tới 囧, lại không che giấu được sự hưng phấn, cũng giống như đã bị dọa sợ vậy.

Không biết có phải do biểu hiện ngưng ngừng của bọn họ kích thích hay không, lúc bắt đầu có vài nữ phóng viên coi như còn dè dặt chút, đến cuối cùng dứt khoát không kìm chế được muốn trêu chọc mấy chàng trai vừa bị cấm dục vừa ngưng ngừng ! ! !

Lưu Diệp đã ở thế giới này được hai tháng rồi, cô rất rõ tác phong của phụ nữ ở thế giới này có bao nhiêu mạnh dạn hào phóng, hơn nữa quan trọng hơn chính là phụ nữ ở thế giới này cũng không thừa nhận khi chủ động theo đuổi chàng trai mình thích thì có cái gì không thể.

Có lẽ là bị ảnh hưởng nữ nhiều nam ít, cả xã hội cũng sẽ không cảm thấy phụ nữ theo đuổi tình yêu đích thực có vấn đề gì, chỉ cần không phải chủ động phá hư hôn nhân và tình cảm của người khác, can đảm theo đuổi như vậy lại rất được người khác tung hô.

Nhóm người Khương Gia Quân xui xẻo chưa từng thấy phụ nữ, cứ bị những nữ phóng viên kia vây quanh đến mức cá nước đều chảy không lọt.

Đã có vài nam phóng viên khúu giác nhạy bén, từng bản tin của đài phát thanh xem bài phát biểu nghiêm trang lần này như tin lá cải, các loại hâm mộ ghen ghét, đủ loại bản tán lung tung xiên vẹo đều truyền ra ngoài.

Gì mà quân Khương Gia Quân uy hiếp, gì mà Khương Gia Quân bị ối, gì mà hám làm giàu ngốc nghếch, xóa bỏ quyền của phụ nữ.

Lưu Diệp xem đến sững sờ, trong lòng hỏi đây là Khương Gia Quân trong trí nhớ của cô kia ư, ban đầu cô lại đặc biệt sợ những binh lính càn quấy chết tiết này sẽ ra ngoài cường bạo phụ nữ, bây giờ nhìn lại không phải cô đã sợ nhầm phương hướng rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 86

Edit: Tịnh Hào

Beta: Thư_Plynh

Lúc ban đầu Khương Gia Quân cũng không phải chỉ toàn trai đẹp, chẳng qua người của thời đại đó, nhất là người làm lính, binh thường đã cao hơn người khác một cái đầu, theo gene ưu hóa nhiều đời tiếp theo, còn vượt qua khuyến mãi của hệ gene, nói không chừng còn tặng kèm theo mắt hai mí mắt to gì đó nữa.

Hơn nữa đàn ông có vóc dáng cao lớn, sạch sẽ gọn gàng, không cần sửa soạn ra sao cũng cảm thấy vừa mắt.

Vì vậy, các trai đẹp Khương Gia Quân vừa mới xuất lộ, thiếu chút nữa đã bị đám nữ phóng viên bao lấy như sùi cào.

Thật ra thì rất nhiều người con gái đều là giá dây leo ồn ào (*), cùng một đám thiếu niên trẻ tuổi còn chưa hiểu sự đòi gắp được con gái xinh đẹp dù sao vẫn không nhịn được huyết sáo vài tiếng tựa như trêu ghẹo.

(*) Giá dây leo ồn ào chính là một đám người reo hò ầm ỹ, làm nền cho bầu không khí, làm cho người có liên quan mất đi lý trí phán quyết.

Vì vậy, khi đợi những người phát ngôn đứng không vững trở lại căn cứ, dáng vẻ bị thống chịu đựng đủ khôn khổ kia, người lãnh đạo của bộ phận ngoại giao không nói hai lời liền đưa bọn họ đi phụ đạo tư tưởng, tình cảm của con người.

Lưu Diệp tròn mắt há mồm, đang muốn nói chuyện này với Khương Nhiên, kết quả căn bản Khương Nhiên không thèm để ý những chuyện đó, chỉ nghiêng người đề cô ở phía dưới làm một hồi ân ái.

Đợi đến lúc ngồi dậy lần nữa, Khương Nhiên đã sáng khoái tinh thần mặc quần áo tử tế.

Lúc này, bảo bối nhỏ cũng được ôm về.

Lưu Diệp vội vàng nhận lấy tên nhóc từ trong tay của người tổ điều trị, tên nhóc đã nở nụ cười khanh khách, lúc bế lên, tựa như hiểu chuyện, tứ chi cử

động theo, chính là chân nhỏ, quả đấm nhỏ thấy thế nào cũng đáng yêu.

Lưu Diệp ôm tên nhóc, giờ quả đấm nhỏ chào tạm biệt cha.

Đến lúc này, khắp nơi trên ti vi ùn ùn kéo đến đều là tin tức của Khương Gia Quân.

Một đoàn chuyên gia đã tới rất nhanh, những người đột phá tin tức nhanh nhạy này đã sớm học hỏi Khương Gia Quân từ lâu rồi, từ chiến lược đến sơ lược bên trong ngành, còn có nhân viên phân phối, đều nhớ rõ trong lòng bàn tay.

Đi sâu hơn về tình hình yêu sách (*) trong Khương Gia Quân, giữa những tài liệu rườm rà hỗn loạn kia, mọi người rất nhanh đều đạt được một nhận thức.

(*) Yêu sách: thông tin hot ít được công khai.

Đầu tiên là vóc dáng đều cao, tiếp theo là vóc người đều tốt, sau đó là kỷ luật của Khương Gia Quân rất nghiêm, trừ một mình Khương Nhiên hút thuốc lá ra, tất cả thành viên của Khương Gia Quân đều không hút thuốc lá!

Đồng thời bọn họ tuyệt đối cũng không say rượu, không đánh bạc!

Ngược lại thường xuyên đánh nhau, nhưng chưa từng nghe nói tình huống Khương Gia Quân đánh thua...

Thu nhập tiền đầy há, bởi vì mỗi ngành đều không giống nhau lắm, cho nên cụ thể không quá rõ ràng.

Hơn nữa nghe nói về mặt tiền bạc những người đàn ông đó đều rất tùy tiện, chỉ biết quăng tiền vào ngân hàng rồi không quan tâm.

Bình thường trừ tụ họp ở căn cứ ra, cũng chỉ biết rèn luyện ở trong căn cứ, cho nên có lẽ phần lớn tiền lương mấy trăm năm qua đều còn nhiều...

Tình huống giờ trò lưu manh chơi giải sao, bởi vì điều kiện không khả quan, đương nhiên cũng không có.

Hơn nữa không cha không mẹ, xuất thân đủ loại trong sạch, nghe nói chỉ số IQ của nhân viên văn chức rất cao, đúng là ban đầu Khương Gia Quân tuyển một đám nhân tài cao cấp...

Thế là sau khi phân tích những tài liệu này, trang web tình yêu và hôn nhân to lớn nào đó làm một bộ quảng cáo như thế này, trang web của chúng tôi có rất nhiều hội viên nam ưu tú đẹp trai có thể sánh ngang với Khương Gia Quân...

Hơn nữa rất nhiều chuyện đều có thể dẫn đến phản ứng dây chuyền, dưới ánh mắt dõi theo của mọi người, cô gái kia muốn có số điện thoại, từ sau khi liên hệ với người phát ngôn, hai người lại có thể rất nhanh liên ** y hết lâm vào tình yêu cuồng nhiệt.

Ở hoàn cảnh như vậy, xét thấy bối cảnh của cô gái quá mức phức tạp, vì vậy liền sinh một loạt vấn đề tiếp theo đó, ví như chị em tốt của bạn tốt của cô gái, gì mà em họ chị họ, gì mà bạn học cùng lớp của cháu gái ruột của bà nội Vương của nhà cậu sát vách, cũng muốn tìm người đàn ông của Khương Gia Quân, không hút thuốc lá lại có tính kỷ luật tốt, cơ thể cử động thu nhập ổn định.

Vì vậy quanh co lòng vòng, và lại trong tình yêu chỉ số IQ của đàn ông rất thấp, điện thoại nội bộ của Khương Gia Quân rất nhanh bị truyền ra ngoài.

Cho nên nói có lúc nữ đặc vụ là đại sát khí, còn chưa có nghiêm khắc ra đòn hiểm, thì đã muốn có chiêu thế nào thì có chiêu đó.

Đương nhiên những điện thoại đa dạng, ngành gì cũng có, vì thế chuyện này liền thay đổi phức tạp.

Vốn coi như là hoạt động cá nhân đơn giản, rất nhanh đã cho lên ti vi.

Người chủ trì dùng vẻ mặt nghiêm túc thông báo chuyện mua bán tin tức cá nhân, gồm tất cả hậu quả phát sinh của hành động như vậy một hồi, cuối cùng lấy người vừa có kết quả không ngờ tới làm ví dụ.

Xét thấy thân phận đặc biệt của người bị hại, người đàn ông đã được xử lý âm thanh, đưa lưng về phía ống kính kể ra những việc bi thảm của mình, “Bắt đầu chính là có một cô gái nói cô ấy rất muốn kết bạn với tôi... Tôi liền trò chuyện cùng cô ấy mấy ngày... Sau đó cô gái kia nói trong nhà của cô rất khó khăn, em trai của cô ấy cần làm phẫu thuật, tôi nghĩ con gái đều không phải muốn ký sĩ bảo vệ sao. Tôi không thể để cho cô gái chịu khổ còn bản thân mình ngồi nhìn! Làm một ký sĩ đạt yêu cầu, tôi hỏi cô ấy cần bao nhiêu tiền, sau khi cô ấy nói cho tôi biết, tôi cũng không suy nghĩ nhiều liền chuyển tiền cho cô ấy, sau đó lại qua vài ngày, cô ấy còn nói cha cô ấy bị bệnh, cũng muốn làm giải phẫu, tôi cũng đưa tiền cho cô ấy, sau đó cô ấy còn nói bà nội cô ấy cần phải làm giải phẫu... sau đó...”

Cuối cùng, người chủ trì dùng lời nói mang tính cảnh tỉnh làm câu cuối: “Thế giới này đang âm thầm thay đổi, lấy tình yêu và hôn nhân viện cớ, hôm nay bị rơi vào cạm bẫy của người con gái giả tai nạn, ngày nay bởi vì tình huống không quen thuộc, mà người đàn ông bị lừa gạt mất tiền cũng càng ngày càng nhiều, vì để bảo vệ quyền lợi của ngài, xin khán giả trước ti vi, nhất là những người thức tỉnh mới, hiểu rõ thế giới này trước, không nên dễ tin những người bạn tán gẫu ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua... Lại càng không nên tiêu tiền cho những người con gái không quen thuộc... Tiết mục ** mỗi ngày đến đây là kết thúc, hoan nghênh ngài thưởng thức.”

Dĩ nhiên cũng không phải đều là xui xẻo, cũng phải có số đào hoa, ví như sắp xếp đầy cuộc hẹn, quá nhiều con gái Quan Chi không biết làm sao nói chuyện.

Từ lúc Quan Chi đại diện Khương Nhiên đi theo chính phủ trao đổi giành lại hiệp nghị quyền lựa chọn, khuôn mặt kia của anh thoáng u buồn, mỗi lần gương mặt vốn có vẻ lừa dối được ánh sáng chiếu vào, tức thì bức thư tình kia tựa như tuyết rơi.

Không biết tại sao Quan Chi khó chịu, anh ta đã sớm vượt qua thời chỉ muốn giống cái, cho dù là thời kỳ khó khăn thì đầu heo như anh ta cũng nghĩ ra được, sáu búp bê thổi khí là kiệt tác của Quan Chi, đương nhiên không thể nào rơi vào thế giới phồn hoa.

Tầm mắt kia cũng "nước lên thì thuyền lên" (*), tôi lại có thể tự mình trải qua trong bụi hoa, cảm giác một chút cũng không dính vào người.

(*) Sự vật phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo.

Mặc kệ bên ngoài hồ hạo loạn như thế nào, ngược lại cuộc sống của Lưu Diệp đều tuần tự mà đến, hằng năm đều bận rộn chăm sóc con trai.

Mà vẫn chưa đặt tên cho tên nhóc, Lưu Diệp không biết gọi bé là gì mới được, sau khi thương lượng với Khương Nhiên cũng không bàn ra được kết quả.

Cuối cùng Lưu Diệp cũng gọi tên nhóc là Bảo Bối Nhỏ trước.

So với lúc trước, mỗi ngày Lưu Diệp đều bận rộn không hết chuyện, trái lại lần này Khương Nhiên bận rộn như con quay, cô thì lại nhàn nhã.

Mặc kệ lúc trước Liên Bang Chính Phủ tôn trọng cô bao nhiêu, nhưng lần này cũng không có bất kỳ hưởng ứng kích thích nào với tin tức cô quay trở về lần nữa, hơn nữa thế giới này vào mười năm trước cũng đã sớm sửa đổi quyền giám sát của nữ vương.

Bây giờ Liên Bang Chính Phủ có thừa nhận thân phận của cô không vẫn còn mờ mịt đây.

Về chuyện này Lưu Diệp cũng không có ý kiến gì, so với những người mê quyền chức, cô cũng không cảm thấy làm nữ vương có gì tốt, mỗi ngày mệt mỏi buồn chết vẫn không được bỏ, tưởng như bị cái gì đó đè ép, bây giờ cô rất thoải mái tự do.

Chỉ là không bao lâu, Liên Bang Chính Phủ liền phái một số nhân viên tới đây dò xét ý của cô.

Có lẽ là suy xét đến tình hình của cô, lần này đều là nữ đại biểu.

Người dẫn đầu của đối phương là một người phụ nữ vô cùng giàu kinh nghiệm, cho dù là bề ngoài hay là lời nói đều vô cùng xuất sắc.

Chỉ là sau khi thấy bản người của Lưu Diệp, phần lớn tất cả các nữ đại biểu đều đã ngậy ngẩn cả người, trái lại thì về mặt của người dẫn đầu nhân nhạ, hiển nhiên là đã tự mình luyện tập, tìm được đáng về chân thật của Lưu Diệp trong lịch sử.

Hơn nữa đừng thấy người dẫn đầu này giống như nữ cường, nhưng khi nhìn thấy Lưu Diệp lại vô cùng khách khí, vô cùng nhiệt tình chủ động nắm tay của cô, sau đó cúi đầu thấp xuống, thái độ đối với Lưu Diệp, giống như cư xử với bề trên.

Ngược lại Lưu Diệp giống như không chuyên nghiệp, khi đối mặt với phái đoàn nữ đại biểu, cô ăn mặc không đứng đắn lắm, một chiếc váy bình thường màu xanh nhạt, bởi vì thật sự không nỡ bỏ tiểu bảo bối, lần gặp mặt này còn ôm đứa bé đấy.

Cách làm không chuyên nghiệp như vậy hiển nhiên làm cho một số người phụ nữ đi theo khinh bỉ.

Nhưng người dẫn đầu kia lại có dáng vẻ rất hiểu chuyện.

Đối phương cũng không vòng vo nhiều, trực tiếp thẳng thắn nói: “Chào cô, lần này tôi tới muốn thảo luận nghiên cứu với cô về vấn đề thân phận của cô, thật ra ngay từ lúc hai mươi năm trước đã có nghị viện, đề xuất bãi bỏ chế độ nữ vương, cô cũng biết đó là kết quả của lịch sử... Bây giờ có tin đồn nói cô muốn vào Hoàng Cung Ba Đặc Đế lần nữa, không biết có thật vậy không?”

Lưu Diệp suy nghĩ một chút mới nhớ tới Ba Đặc Đế đó, đã từng là phòng làm việc bên ngoài căn cứ của cô, thật ra thì lúc ấy cô chỉ đi qua mấy lần mà thôi.

Mặc dù chỗ kia là cô tìm người xây dựng, nhưng mà bây giờ đã sớm trở thành viện bảo tàng, đồ trưng bày bên trong đều mang tính lịch sử.

Bóng dáng trước đó cũng đã không còn sót lại chút gì rồi.

Sau khi cô suy nghĩ cẩn thận, liền khoát tay nói: “Tôi không có ý nghĩ như thế, làm nữ vương quá mệt mỏi, thật ra tôi càng muốn làm một người mẹ hơn.”

Mơ ước lớn nhất của cô chính là ở chung một chỗ với tiểu bảo bối, nhìn đứa bé lớn lên, nếu như có thể làm những chuyện mình thích thì càng tốt rồi.

Cô nói xong liền ôm bảo bối tựa như trên chọc đứa bé.

Người con gái dẫn đầu bị hành động của cô hấp dẫn, theo bản năng mắt nhìn vào đứa bé ở trong ngực, nữ cường luôn có vẻ mặt nghiêm túc, khi nhìn thấy đứa bé kia, vậy mà cũng bị tên nhóc như thiên sứ nhỏ kia hấp dẫn ánh mắt.

Hiếm khi lộ ra nụ cười dịu dàng.

Đứa nhỏ này quả thực quá đáng yêu rồi.

Nhưng mà vẫn còn có vấn đề khác cần giải quyết, người dẫn đầu sắp xếp lại suy nghĩ, rất nhanh lại mở miệng nói: “Vậy có có biết gần đây hiệp nghị quyền lựa chọn đang gay cấn không?”

Lưu Diệp than ôi một tiếng, cô lại biết chuyện đó, ban đầu khi mình cố gắng đủ loại làm phụ nữ sống lại, Khương Nhiên cũng không ít vì mang lại lợi ích cho cấp dưới của anh, ví như hiệp nghị quyền lựa chọn này chính là quyết định lúc trước

Nội dung hiệp nghị rất bá đạo, chỉ cần phái nữ mà Khương Gia Quân nhìn thấy đều có thể trực tiếp lấy làm vợ.

Bằng không ban đầu cũng sẽ không có nhiều nhân tài cao cấp gào khóc muốn gia nhập Khương Gia Quân, chỉ là người còn vật mất, ai có thể nghĩ tới chứ...

Bây giờ Lưu Diệp cũng không biết là ai ép buộc ai, nghe đâu Quan Chi vẫn rất được hoan nghênh thiếu chút nữa bị nữ lưu manh bỏ thuốc.

Loại người nằm mơ cũng muốn thoát khỏi thân phận xử nam như Sở Linh thể mà cũng bị một bà trù trèm tình dục tăng cấp gen cho con dọa sợ đến mức không dám nghe điện thoại

“Vậy cô biết Quan Chi đã ký hết hiệp nghị với chính phủ chưa, quyền lợi của những người khác cũng bị bãi bỏ, chỉ có Khương Nhiên giữ lại quyền lựa chọn.”

Lưu Diệp không hiểu nhìn đối phương, không hiểu đối phương có ý nói những lời này là có ý gì.

Hơn nữa ánh mắt của đối phương chiếu tới đều mang theo sự thương hại.

Trợ lý bên cạnh người lãnh đạo càng thêm tiến lên một bước, có lẽ bác gái trung niên này từng làm công việc liên quan đến phụ nữ, bà chợt nắm tay Lưu Diệp, ý vị sâu xa nói: “Haizz, tôi biết cô giống như bà nội tôi vậy, nhưng mà số tuổi của tôi cũng trong dao động rồi, nhưng theo như số tuổi mà nói, cô còn trẻ như vậy, không phải tôi nói... Cô sớm quyết định nhé...”

Lời nói của bác gái này cũng cực kỳ chân thành.

Làm người khó nhưng làm phụ nữ càng khó hơn, nhất là ở thế giới này.

Nữ nhiều nam ít nuôi nhóm người già giống như gấu trúc, công việc của phụ nữ gì đó đều phải làm không cần nói, còn phải đối mặt với áp lực khổng lồ tình yêu và hôn nhân, có chút không vừa ý nhau, người đàn ông sẽ là hết lý hôn.

Quả thật mọi người muốn ép phụ nữ thành thập hạng toàn năng rồi.

Cho nên bà bác trung niên đã quen với công việc liên quan đến phụ nữ tràn đầy cảm xúc: “Phụ nữ đây hả, mặc kệ gặp phải đàn ông nhiều hay đàn ông ít, đến đâu cũng phải tự mình gắng vươn lên tự lập, mặc kệ đàn ông nghĩ như thế nào, chúng ta cũng phải có quy tắc, chính là phải độc lập về kinh tế... Coi như đàn ông không sống cùng chúng ta, chúng ta cũng có thể sống một mình, không có ánh sáng vẫn sống và phải sống thật tốt.”

Đến lúc này, Lưu Diệp mới phản ứng kịp, đây là đối phương cho rằng Khương Nhiên muốn bỏ rơi cô sao?

Thật ra cô vừa suy nghĩ liền hiểu ra, đúng sao, nếu Khương Nhiên không có chuyện ngoại tình này, hoàn toàn không cần thiết giữ lại quyền lựa chọn mèo này!

Lưu Diệp nắm chặt cánh tay trầm mặc.

Không khí chợt đè nén, nhưng có một nữ đại biểu trẻ tuổi thấy chuyện này, vội vàng đi ra từ vị trí sau cùng, chủ động giới thiệu mình: “Chào cô, cô Lưu, tôi là trợ lý của tổ chức bảo vệ quyền phụ nữ, tôi có thể hỏi cô một câu hỏi không?”

Lưu Diệp vẫn chưa trả lời, cô gái trẻ tuổi đã hỏi: “Lần đầu tiên của cô và Khương Nhiên là tự nguyện hay là bị uy hiếp?”

Lưu Diệp trề môi một cái.

Có lẽ phản ứng của Lưu Diệp đã chứng minh suy đoán của mình, cô gái trẻ tuổi kia rất nhanh dùng ánh mắt người bị hại nhìn về phía Lưu Diệp, “Chúng tôi cũng biết tình hình lúc đó, làm người phụ nữ duy nhất khẳng định cô chịu đựng áp lực rất lớn, và hãm hại của người khác, nhưng thời đại khác nhau rồi, cô nên dừng cảm đứng ra, cô phải biết rằng bây giờ cường dâm là trọng tội, sẽ bị thiên hóa học và cả đời, coi như đối phương là Khương Nhiên quyền uy một thời, nhưng nếu chỉ cần anh ta phạm tội, cô vẫn có thể đòi lại công bằng cho mình, chủ yếu hơn chính là, làm phụ nữ thế kỷ mới, đặc biệt cô vẫn cung cấp gene giả, hành động của cô cũng là tấm gương cho tất cả phụ nữ chúng tôi, để đàn ông kia hiểu, mặc dù thể lực của phụ nữ không bằng bọn họ, nhưng cũng tuyệt đối không phải là kẻ yếu của tạo hóa! !”

Giữa lúc đồng dục hùng hồn kia, Lưu Diệp thật không biết nên trả lời chuyện gì, qua một hồi lâu, cô mới trả lời: “Cũng không thể nói Khương Nhiên ép buộc tôi, tôi...”

“Tôi cảm thấy tình huống của cô là điển hình của hội chứng Stockholm (*), cô không phát hiện ra sao?” Nữ quyền đại biểu trẻ tuổi khẳng định nói với cô: “Khi cô nói đến tên của Khương Nhiên, một chút cũng không giống người vợ, ngược lại giống như cấp dưới, xin cô suy nghĩ cẩn thận, có muốn kết thúc

mối quan hệ không đứng đắn như vậy với Khương Nhiên không, chỉ cần cô nghĩ thông suốt, bất cứ lúc nào cô cũng có thể điện thoại tới tổ chức bảo vệ quyền phụ nữ của chúng tôi, chúng tôi sẽ là niềm ủng hộ vững chắc của cô.”

(*) Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. (Nguồn: wikipedia)

Lưu Diệp thật không biết nói gì thì tốt, vẫn còn ôm đứa nhỏ này ở trong ngực đấy, đã có người khuyên cô thiên hóa học cha của đứa bé, chuyện nhảm nhí này...

Nhưng trước khi những người đó đi, chợt có một người tùy tình (tùy theo tâm trạng) cầm máy ảnh đứng đây, rất khách sáo hỏi Lưu Diệp: “Có thể chụp cô một tấm hình không?”

Lưu Diệp biết mình bị lộ ra cũng là chuyện sớm hay muộn, cô liền giao đứa bé cho người bảo vệ ở bên cạnh, nhìn vào màn hình cười một cái.

Lúc Lưu Diệp chụp hình cũng không nghĩ nhiều.

Nào biết hình của cô rất nhanh được đăng báo, hơn nữa sau khi đăng báo rất nhanh dẫn tới phản ứng dây chuyền.

Từ sau khi bên ngoài biết chân dung của cô, lại so sánh với người phụ nữ phong nhã tài hoa trên tranh ảnh, trong nháy mắt tất cả đàn ông cũng sáng mắt rồi! !

Kể từ sau khi Khương Gia Quân xuất hiện, phụ nữ khắp nơi đều sôi trào, luôn ồn ào gì đó rớt cuộc có đàn ông chất lượng tốt xuất hiện rồi! !

Idol gì đó cộng với đại minh tinh gì đó, tất cả đều bị vớt sang một bên.

Hơn nữa Khương Gia Quân cũng thật sự tạo ra khuôn mặt của phần lớn đàn ông ở các nơi, những người đàn ông kia nén giận!

Chỉ không rõ, tất cả mọi người đều là đàn ông làm sao đáng vẻ có thể khác biệt lớn như vậy?

Chẳng lẽ chuyện khuôn mặt này cũng phải phân rõ khu vực sao?

Nhưng sau khi chân dung của Lưu Diệp bị tuôn ra ngoài, những người đàn ông kia bèn hiểu ra.

Tất cả đàn ông xấu xí xem như đã tìm được nguyên nhân rồi!

Thì ra là như vậy sao!

Tôi đã nói ông nội của ông nội tôi đẹp trai phải không, cao 1m8 có phải hay không, oa!

Sao tôi 1m7 cũng không tới!

Đúng không! !

Bởi vì người phụ nữ này là một người lùn!

Tôi nói này sao mắt của tôi càng ngày càng nhỏ, thì ra đôi mắt của người phụ nữ này cũng không lớn!

Tôi nói này tại sao da tôi không tốt bị mụn!

Mặc dù trên mặt người phụ nữ này không có mụn, nhưng khẳng định cô là người phụ nữ bị mụn!

Mặc dù trên mặt cô không có nốt đen, nhưng nhất định cô là người phụ nữ có nốt đen!

Ngược lại Lưu Diệp không đến nỗi xấu xí như mọi người oán trách, chỉ là so sánh quá ác liệt rồi!

Than thở mà ối ừ ừ kéo tới, quả nhiên là tiếng thở dài tuyệt vọng...

Nhất là sau khi Khương Nhiên chính thức ký kết hiệp nghị quyền lựa chọn cùng với chính phủ, lời bàn tán của mọi người càng thêm xác thực, Khương Nhiên cũng muốn đòi cô dâu đấy, tôi biết ngay mà!

Đây là vì đòi cô dâu mà chuẩn bị đó! !

Vì vậy vốn chỉ là chuyện suy đoán, hiện tại nhất dứt khoát đã như đinh đóng cột.

Hơn nữa hướng bàn tán đã từ người đi đường Lưu Diệp chuyển tới một hướng tế nhị khác.

Khương Nhiên vẫn chưa từng lộ mặt này, có phải cũng giống như Lưu Diệp không, thật ra thì cũng bị làm đẹp quá mức!

Đáng lẽ thế giới này không có đàn ông trưởng thành như vậy!

Hơn nữa loại đàn ông sức mạnh cường bạo đó, ít nhất cũng chắc là người cao to khỏe mạnh, mặt đầy râu ria gì đấy, giống như một con gấu đen?

Còn nữa, đàn ông ưu tú còn cần quyền lựa chọn, nhất định là có vấn đề, nếu như đáng vẻ như trong bức tranh kia, đừng nói cô dâu, đoán chừng người phụ nữ bên cạnh muốn đuổi cũng không đuổi đi được.

Nhất định là có vấn đề mới khăng khăng giữ lại quyền lợi đó.

Với lại tin đồn truyền đi rất nhanh, cũng không biết là lãng xê hay là sự thật, cô gái xinh đẹp nhất trong giới giải trí - Tiểu Phi Phi đã từng diễn “Mười lời hứa của tôi và cô gái”, lúc tham gia tiết mục giải trí, đang trò chuyện với người chủ trì, gần đây trong số người phụ nữ tai họa mà Khương Nhiên muốn do internet bỏ phiếu, cô ta đứng hạng nhất.

Mắt của Tiểu Phi Phi lập tức chứa nước mắt nói với ông kính: “Nếu như sau này Khương Nhiên thật sự muốn sử dụng quyền lựa chọn của thế giới này đối với tôi, như vậy tôi tình nguyện chết cũng không muốn đàn ông đến làm bản cơ thể của tôi...”

Đoán chừng sợ tuyên bố trẻ sẽ bị thủ lĩnh khủng bố bắt đi làm áp trại phu nhân, sau khi Tiểu Phi Phi nói trong cuộc trò chuyện kia, xuất hiện nhóm người phụ nữ trên trang web theo sát đã rồi rút đăng bài từng người tuyên bố.

Mặc kệ là danh môn khuê tú, hay là những cô gái xinh xắn với con số đáng chú ý, có một người tính một người, lời nói kịch liệt phát biểu mình không sợ cường quyền, dứt khoát tuyên bố phải bảo vệ quyền thân thể của mình.

Lúc đang ăn sáng cùng với Khương Nhiên, Lưu Diệp đã nhìn thấy những lời tuyên bố kia, ngón tay lướt trên màn hình tin tức buổi sáng kia, ngón tay vừa click, cô vừa nhanh chóng xem lướt qua...

..... Chính phủ không thể dễ dàng tước đoạt quyền tự do tình yêu và hôn nhân của công dân. Sẽ không khuất phục.

Sau khi Lưu Diệp xem xong hàng chữ ký thật dài kia, theo bản năng liếc trộm một cái, phải đại biểu cường quyền đang ngồi trước mặt cô, người đàn ông đứng đầu thế giới hàng thật giá thật.

Từ đầu, rõ ràng Khương Nhiên không quan tâm đến loại tin tức bát quái này, từ trước đến nay quan tâm của anh luôn là những chính trị quân sự kinh tế.

Nhưng mà dưới tình hình Lưu Diệp nửa ngày cũng không động đũa, Khương Nhiên vẫn rất nhanh mở miệng nói một câu: “Đừng xem, ăn cái bô xôi hết đi.”

Lưu Diệp nhanh chóng giấu cái bô xôi vào sau chén, kết quả ánh mắt của Khương nhiên rất nhanh chuyển đến màn hình trong tay, nhàn nhạt liếc cô một cái.

Tức thì, Lưu Diệp giống như đứa bé làm sai chuyện, nhanh chóng ăn xong cái bô xôi.

Gần đây, nhóm điều trị kiểm tra sức khỏe một lần cho cô, nói cô thiếu sắt gì đó.

Mặc dù có đủ loại thuốc dinh dưỡng, nhưng Khương Nhiên vẫn tin vào lý luận thức ăn bổ dưỡng, cho rằng cô thiếu nguyên tố hóa học, nhất định là do bình thường kén ăn dẫn đến.

Vì vậy chỉ cần cùng ăn cơm, Khương Nhiên nhất định buộc cô ăn này ăn kia, nếu như cô lén cất giấu không ăn, một khi bị phát hiện ra, Khương Nhiên sẽ phạt cô ăn hai phần.

Lưu Diệp nói thầm, nếu còn ép buộc em như vậy, em cũng sẽ đăng bài tuyên bố!!

Hừ hừ! Quyền tự chủ ăn cơm là quyền lợi căn bản bẩm sinh đó, oa!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 87

Edit: Cà Rốt Hồng

Beta: Minh + Cà Rốt Hồng

Tình lại cùng với Lưu Diệp Khương Nhiên, người quen cũ cũng một người nối tiếp một người sống lại.

Trước kia bởi vì sức khỏe của Tộc trưởng Phi Nhĩ Đặc không tốt, lần khôi phục này phải tốn rất nhiều thời gian.

Chỉ có điều cũng coi như là trong họa có phúc, trình độ y học hiện tại so với lúc ấy phát triển hơn rất nhiều, nghe nói thành viên tổ điều trị đã liên lạc với chuyên gia bên ngoài, cố gắng tìm kiếm biện pháp trị liệu cho anh ta.

Trong lúc Luru Diệp ôm con gái sầu, cô đi thăm anh ta một lần.

Chỉ có điều Phi Nhĩ Đặc này thật đúng là một người không được người khác chào đón, đứng nhìn đáng vẻ bên ngoài là của Điền Thất, nhưng khi vừa mới lên tiếng thì lại là những câu xuyên tim.

Miệng còn cay độc hơn đám phóng viên giải trí ngoài kia nữa, vừa gặp mặt đã nói với Luru Diệp: "Ồ, tôi nói này mẹ của mọi tội ác của hàng ngàn hàng vạn dân ông xấu xí, cô vẫn chưa bị Khương Nhiên bỏ hả."

Luru Diệp tức giận đáp trả nói: "Đàn ông cả người hoàn mỹ ở đâu cũng đều được hoan nghênh, người như anh vậy, tôi thấy lúc anh trị liệu thân thể thuận tiện cũng nên trị liệu luôn tâm tư thôi nữa kia đi."

Chẳng qua là bây giờ người quen cũ thật sự không nhiều lắm, Luru Diệp tức giận thì tức giận, có lẽ là do tác dụng di tình (di chuyển tình cảm), đối mặt với cái khuôn mặt giống hệt Điền Thất như đúc, cô thật sự là không có biện pháp đá người này ra ngoài.

Chỉ là đợi đến lúc cô ôm con trở lại Hạ Cung, không biết là thế nào, những người quen cũ tình lại cũng đều liên lạc với cô rồi.

Trước đó ở trên thời sự cô đã sớm thấy được tin tức Hà Hứa Hữu Tiền tình lại, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể nhận được điện thoại của tên nô lệ của đồng tiền nhất thế gian này rồi.

Hà Hứa Hữu Tiền vẫn khôn khéo giống như trước kia, hơn nữa từ trước tới nay đều là vô sự bất đắc tam bảo điện (không có việc gì thì sẽ không tìm đến).

Tán gẫu mấy câu, rất nhanh câu chuyện chuyển sang hướng khác bắt đầu nói đến chuyện buôn bán mầu chót.

Chẳng qua là không có xúi giục cô làm này làm nọ giống như trước kia, lần này người Hà Hứa Hữu Tiền nghĩ đến hiển nhiên là không phải trên người cô rồi.

Không thể ngờ sau mấy câu tán gẫu, mồm miệng chính là đàm phán chuyện kho tình trùng, ở đó rất cao hứng báo cho cô biết: "Cô không biết hiện nay buôn bán tình trùng (tính chất, phẩm chất tình trùng), kho tình đã liệt quân đội nhà họ Khương vào chủng loại hạng nhất, bởi vì huyết thống trong quân đội nhà họ Khương rất thuần khiết, sức khỏe đều đứng đầu, chúng tôi khảo sát trên thị trường, 80% lựa chọn của phái nữ độc thân đang cân nhắc tình trùng trong kho tình, đều ưu tiên nghĩ đến quân đội nhà họ Khương. Đây mới thật là cơ hội làm ăn cực lớn! Hi vọng cô có thể nắm bắt."

Khỏe miệng Luru Diệp có chút co giật, người này thật là cái gì cũng có thể bán, anh ta cho rằng đây là bán lừa bán ngựa cơ à.

Luru Diệp vội vàng cắt ngang anh ta nói: "Dừng lại dừng lại, loại chuyện này anh hãy tìm người có liên quan nói đi, tôi không có quyền thay người khác quyết định."

Sau khi Hà Hứa Hữu Tiền vấp phải đinh cũng không có tức giận, ngược lại thừa nước đục thả câu nói với cô, "Nói tới thì, gia tộc Hà Hứa nhà chúng tôi có một đối tác rất quan trọng, vậy mà người nọ cũng là người quen cũ với cô đó, chỉ tiếc là vì quán tính ngủ của người đó, còn phải chờ một khoảng thời gian nữa mới có thể tỉnh lại."

Luru Diệp buồn bực hỏi: "Quán tính ngủ là cái gì? Hơn nữa người đó là ai, anh cũng đừng nước đục thả câu nữa, bây giờ nói cho tôi biết được chưa?"

"Quán tính ngủ chính là một người ngủ quá lâu quá thường xuyên, cơ thể sẽ sinh ra một loại quán tính, dưới tình huống cơ cấu giấc ngủ dừng lại, thân thể sẽ còn có một đoạn thời gian lâm vào trạng thái giả ngủ rất dài, nghe nói đối tác kia của tôi cứ mỗi mười năm sẽ thức tỉnh một lần, mấy năm nay anh ta cũng đã ngủ tới ngủ lui hơn mười lần rồi, cho nên quán tính ngủ sẽ lâu một chút, chỉ là rốt cuộc người này là ai, xin hãy cho tôi tạm thời giữ lại chỗ hấp dẫn, chẳng qua tôi bảo đảm, lúc cô gặp được anh ta nhất định sẽ thất kinh."

Luru Diệp cũng không biết Hà Hứa Hữu Tiền này đang bán cái nút gì, người quen?

Cô cẩn thận suy nghĩ cũng không nghĩ ra là ai, ngược lại có một người khiến cho Luru Diệp kích động, đến nay lâu như vậy cô vẫn một mực cố gắng tìm dấu vết của Dã Thú, chỉ là mặc kệ cô cố gắng như thế nào cũng vẫn không tìm được, cô cũng liên hoài nghi có phải Dã Thú đã thay đổi tên họ rồi hay không, hoặc là Dã Thú đã có cuộc sống giống như người bình thường, bình bình đạm đạm cho nên thật sự không để lại cái gì.

Hiện tại Hà Hứa Hữu Tiền lại nhắc nhở cô, bỗng nhiên cô cũng có chút mong đợi.

Nhưng lại không dám mong đợi quá nhiều, ngộ nhỡ không phải là Dã Thú mà nói, cô nghĩ mình nhất định sẽ rất rất thất vọng.

Hơn nữa kể từ sau khi đến cái thế giới này, cô đều cố ý tránh tin tức của người quen trước kia, mặc kệ cuộc sống những người đó rầm rầm rộ rộ cỡ nào, hạnh phúc bao nhiêu, nhưng đối với cô mà nói có lẽ sẽ không còn được gặp lại rồi.

Bao gồm hột Điền Thất cũng thế, cô trừ cuộc đời nhìn như bình thường ra, tương chừng như không dám nhìn tường tận, mỗi lần đều sẽ cảm thấy trông mắt ề ầm.

Lưu Diệp cũng rất mau quên lãng chuyện này đi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Ngược lại qua không có mấy ngày, thì có chuyện đã tìm tới cửa.

Lúc trước chính phủ chỉ có một đại diện đơn phương xác nhận ý kiến của cô, nhưng thao tác cụ thể còn cần một vài thủ tục nữa.

Cho nên qua mấy ngày sau, chính phủ kia rất nhanh liền phái đại biểu chính thức yêu cầu cô chính thức ký văn kiện từ chức nữ hoàng.

Vốn là Lưu Diệp không coi ra gì, còn muốn để cho người nọ lấy những thứ đó ra là được rồi, cô tìm chút thời gian rảnh ký chẳng phải được sao, nào biết Khương Nhiên luôn thờ ơ đối với chuyện này bỗng nhiên sắp xếp một hành trình xuất ngoại cho cô.

Ngay cả xác định nhân viên cụ thể xuất hành và thời gian cũng giúp cô quyết định xong.

Lưu Diệp cũng rất kỳ quái, hơn nữa kể từ sau khi xác định ra thời gian, Lưu Diệp liền phát hiện Khương Nhiên bỗng nhiên thay đổi công việc lu bù lên.

Hơn nữa Khương Nhiên luôn luôn làm việc không để phòng cô, chỉ cần cô muốn biết, cho dù là hỏi căn cứ cơ mật cao nhất Khương Nhiên cũng sẽ không che giấu nói cho cô biết, lần này thật sự không biết tại sao Khương Nhiên làm việc lại thần thần bí bí như vậy.

Đây là Lưu Diệp rèn luyện ra được, coi như nhìn thấy Khương Nhiên như thế, trái lại còn có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, lúc trêu chọc tiểu bảo bối, cô cũng sẽ không suy nghĩ lung tung.

Mặc kệ bên ngoài nói gì, cô đều bất vi sở động (không thay đổi dù một cử động nhỏ), không phải là có lòng tin đối với Khương Nhiên, mà là cô có nắm chắc, coi như chuyện xấu nhất xảy ra, cô cũng có thể bảo vệ mình toàn thân rút lui.

Nói trắng ra là hảo tự hảo tán, chỉ cần đưa tiểu bảo bối cho cô là được.

Sau khi đến ngày đó, Lưu Diệp đã rời giường rất sớm, đưa nhóc con cho nhân viên nuôi dưỡng đặc biệt, cô liền lên xe.

Bọn Quan Chi đi theo cô, chỉ là Chính Phủ Liên Bang bây giờ không giống như Chính Phủ trước đây, quân cảnh ở trước cửa ra vào làm công tác bảo an đều là súng vác vai, đạn đã lên nòng, lúc này đều là mấy người nữ sinh mặc đồng phục vóc dáng to cao.

Mang theo phù hiệu đeo tay, những quân cảnh súng vác vai, đạn đã lên nòng trước đây cũng không làm nên chuyện, lần này mấy người phụ nữ sạch sẽ gọn gàng này lại làm được.

Mặc kệ bọn Quan Chi nói cái gì, những đội quân tóc dài đó đều bất vi sở động (không hề cử động), mỗi người đều làm tròn bổn phận, không có chút nào bị nam sắc mê hoặc, vẫn cứ ngăn chặn những người không có liên quan này ở bên ngoài.

Bọn Quan Chi đều ỉu xiu, trước kia bọn họ còn có thể la lối om sòm hù dọa uy hiếp những bảo an chính phủ kia một chút, nhưng bây giờ người đưa công văn đến, còn có một đám phụ nữ tới như vậy.

Bọn họ có thể vùng vẫy đánh phụ nữ ư?

Lại nói Lưu Diệp không phải là loại người muốn tranh giành thế giới, Lưu Diệp vừa thấy tư thế này, bèn nói một tiếng với bọn Quan Chi, thoải mái một thân một mình đi vào.

Chỉ là sau khi vào tòa nhà chính phủ, Lưu Diệp rất nhanh liền phát hiện chỗ này không thân thiện với cô.

Cô cũng không nghĩ tới hoạt động lần này sẽ có phát sóng trực tiếp.

Mặc dù trước đó rất bề bộn, nhưng đợi sau khi cô đi vào đại sảnh mới phát hiện chỗ này vẫn bị người chia ra làm hai bộ phận như cũ.

Một bộ phận là thời đại mới, một bộ phận là thời đại cũ.

Mà cô chính là đại diện thời đại cũ, lúc cô đi tới, liền nhìn thấy bên cạnh mình đều trống không, chỉ có một cái ghế của cô.

Mà ngồi diện là vô số viên chức chính phủ đấy.

Dưới loại tình huống bước qua thời đại này, không riêng gì viên chức chính phủ mà một số tổ chức dân chủ nhân quyền cũng đều có mặt.

Lưu Diệp thật sự rất muốn trì hoãn một chút, như thế cô có thể không cần nhìn về mặt coi thường trên mặt của những người đó rồi.

Trôi qua trừ thời gian ra, còn có những thứ ủng hộ cùng kính yêu kia.

Vô số hân hoan reo hò, và những hoa tươi vung vẩy về phía cô, còn có những pháo mừng không đủ bán kia, người phụ nữ đã từng được vạn chúng mong đợi yêu thích, lúc này từ đầu đến cuối đứng ở trước mặt của công chúng.

Cô chẳng hề xinh đẹp, cũng không có nhiều ưu tú, thậm chí về mặt của cô đang khảm trương lúng túng.

Văn kiện cần ký rất nhiều.

Lưu Diệp ngồi ở vị trí kia, cô không muốn đối phương đưa qua cái gì liền trực tiếp ký tên, ngay từ lúc chấp chính, cô liền dưỡng thành cái thói quen này, mặc kệ là văn kiện gì, chỉ cần đưa tới trước mặt cô, cô sẽ phải xem kỹ hiểu rõ, mới có thể ra quyết định.

Cho dù là những thứ nội dung khó hiểu kia, hay là những con số rườm rà kia, cô đều sẽ cố gắng tìm hiểu.

Nhưng thói quen này rất nhanh liền kéo chậm trình tự tiến trình.

Có lẽ là không nhìn trúng thái độ nghiêm túc như vậy của cô, một số người cung cấp thông tin và chuyển văn kiện cho cô cũng cần phải giống thế, đoán chừng cũng đã đánh tan thứ tự những tài liệu kia.

Bên này chỉ có một mình Lưu Diệp, hơn nữa cô thật sự không ngờ văn kiện cần ký sẽ nhiều như vậy.

Cô luống cuống tay chân, tóc vốn được chải chỉnh tề cũng bị rơi tăn ra, cô nhanh chóng xem văn kiện.

Thật ra tốc độ của cô không tính là chậm, nhưng không chịu nổi những người đó đối với cô một chút kiên nhẫn cũng không có.

Mới đầu những người đó còn rụt rè không nói cái gì, chờ thời gian sau đó, thì có mấy người tánh tình nóng nảy không nhịn được thúc giục cô.

Lưu Diệp có thể cảm giác được những người đó không thân thiện.

Hôm nay cô thật sự bị đánh trở về nguyên hình, cô hít sâu một cái tĩnh tâm lại, động tác lật xem văn kiện từ đầu đến cuối không có một tia rối loạn.

Nhìn văn kiện nhiều như vậy, ký văn kiện cho tới trưa, chờ Lưu Diệp đi ra khỏi tòa nhà chính phủ, cả người đều thần thờ.

Hơn nữa cũng thật là xui xẻo, cô không ngờ còn có ký giả chờ ở cửa nữa, cô mới từ bên trong ra ngoài, vô số đèn flash sáng loáng nhằm về phía cô, kết quả một chân cô không có bước vững từ trên bậc thang té xuống.

Bậc thang cũng không cao, nhưng tư thế kia quá khó coi, miệng gậm bùn không nói, cô còn té ngã từ trên xuống dưới, vấy càng bị lật lên cao lộ ra quần lót bên trong, mặc dù không coi là lộ quang, nhưng.

Lưu Diệp vừa được bọn Quan Chỉ nâng đứng dậy, vừa suy nghĩ buồn nôn muốn chết, đặc biệt ngày mai khẳng định sẽ có truyền thông vô lương dùng cái này làm tựa đề!

Nữ vương thói vị lộ quần lót nhất định là không chạy khỏi.

Cái này làm Lưu Diệp phiền muộn, mới vừa nói nhanh lên xe chạy mau, thì bỗng nhiên có người gọi cô một tiếng.

Lưu Diệp buồn bực nhìn mấy người đó, mấy người đó đều mặc âu phục, nhìn đáng vẻ ở đâu cũng rất nghiêm túc.

Cô thì ngây ngẩn cả người, ngược lại trong đám người kia có một người lớn tuổi cầm cặp công văn đi tới.

Về mặt của người nọ có chút nghiêm túc, Lưu Diệp thoáng cái liền khăn trương.

Người kia cũng không nói mục đích của mình, đầu tiên chỉ cùng Lưu Diệp xác nhận một vài việc, hơn nữa sau khi lấy được câu trả lời, vẫn còn rất khách khí yêu cầu Lưu Diệp tốt nhất đưa ra một tờ giấy chứng nhận.

Bởi vì thái độ đối phương rất khách khí thành khẩn, Lưu Diệp vừa mới lấy được thẻ cư dân bình thường từ tòa nhà chính phủ kia ra, nên cô cũng liền lấy chứng minh cư dân mới có được đó ra, đưa cho người nọ nhìn một chút.

Sau khi chính thức xác nhận xong, rốt cuộc người nọ mới móc ra một phần đồ, đưa tới trước mặt của Lưu Diệp nói: "Chào cô, Lưu nữ sĩ, đây là quà tặng con của cô để lại cho cô."

Ai?

Con?

Lưu Diệp có chút phản ứng không kịp, con, con của cô ở đâu ra?

Người nọ nhanh chóng tìm hình ra, nhắc nhở Lưu Diệp: "Đây là hình của tiên sinh."

Lưu Diệp buồn bực nhận lấy nhìn một cái, lại phát hiện người trong hình rất xa lạ, thật sự một chút ấn tượng cô cũng không có.

Cô liền lắc đầu một cái, tự nhủ không phải người này làm người chứ, còn đùa dai với cô?

Người nọ cũng không nói cái gì, chỉ chậm rãi giải thích với cô: "Lý tiên sinh ở trong viện nuôi dưỡng cô xây dựng lớn lên, bởi vì thành tích ưu tú, còn từng

nhận được học bổng mấy lần. Bản tự truyện cô viết trước đây là sách Lý tiên sinh thích nhất, ông ấy đã từng nói với con cháu đời sau của ông ấy, món điểm tâm năm đó có cho ông ấy ăn là món ngon nhất trên thế giới, sau khi trưởng thành, ông ấy một mực cố gắng phục hồi mỹ vị lúc đó, cũng vì vậy mở ra một cửa hàng bánh ngọt, bởi vì người tiêu thụ phái nữ tăng nhiều, nên chi nhánh ông ấy mở càng ngày càng nhiều."

Lúc này Luru Diệp mới có chút bình tĩnh hiểu ra, cô đã chú ý tới những ký hiệu trên quần áo của người này rồi, đây không phải là ký hiệu của đại lý lớn nhất đương thời sao?

Người sáng lập cái đại lý này, đã từng ăn bánh ngọt cô làm sao?

Lúc trước cô cho là có rất nhiều trẻ con nên đã làm cái đó, có lúc mình không tiện đi ra ngoài, sẽ tìm Dã Thú giúp cô đưa ra ngoài.

"Đây là di chúc ông ấy để lại, 10% cổ phần cửa hàng bánh ngọt IF, ông ấy để lại cho mẹ của ông ấy, cũng chính là cô, đây là ông ấy lấy tư cách là con của cô tặng quà cho cô, hi vọng cô có thể tiếp nhận."

Vành mắt Luru Diệp thoáng cái liền đỏ lên, cô không ngờ sau một thời gian khá dài trôi qua, còn có người nhớ tới cô.

Cô hít mũi một cái.

Cô cũng không hiểu, trong lúc đang nói chuyện, cũng không biết nói làm sao, Luru Diệp liền phát hiện bên cạnh cô không biết từ lúc nào đã sớm bị rất nhiều người vây quanh.

Hơn nữa những người đó cũng giống như luật sư đại lý bánh ngọt IF này, đều có mục đích giống nhau.

Chẳng qua là phần lớn người trong đó Luru Diệp cũng không có ấn tượng, cô không nhớ rõ những đứa bé cô đã từng giúp kia, trong trí nhớ của cô chỉ nhớ những đôi mắt thật to, còn có bàn tay ấm áp nhỏ bé, bọn họ đang nhìn cô.

Qua thật lâu sau, rốt cuộc Luru Diệp cũng nhận ra một đứa bé, là đứa bé một mắt cô đã từng cứu trợ, từng nói với nó đứa trẻ sinh trưởng bình thường cũng không phải là đều mạnh khỏe, hơn nữa khi trời cao đóng một cánh cửa, nhất định sẽ mở ra một cánh cửa khác.

"Bởi vì thân thể Ngải tiên sinh khiếm khuyết, nên sau đó mở công ty đồ dùng cho người khuyết tật, hiện tại trung tâm phục hồi chức năng rất nổi danh chính là sản nghiệp của Ngải tiên sinh, ông ấy mang ba khu trung tâm phục hồi chức năng tặng cho cô."

Tay Luru Diệp có chút run lên, thời điểm vừa rồi ở bên trong ký những văn kiện kia, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhưng cũng không kích động và cũng không khẩn trương.

Nhưng bây giờ ngay cả bút cô cũng đều cầm không được.

Cô hít sâu một cái, nhưng hai mắt đầy nước mắt làm thế nào cũng không ký được tên của mình.

Vô số văn kiện đưa tới.

Cô không kim chế được nước mắt chảy xuống, rất vô dụng khóc lên.

Cô nghĩ tới những đứa bé nhỏ nhỏ kêu cô là mẹ của bọn chúng.

Lúc cô làm tất cả những thứ này chưa từng suy nghĩ bất cứ điều gì. Cũng đã từng có một chút xú hỉ hận, thậm chí lúc ở bên trong ký những tài liệu kia, còn suy nghĩ, nếu như lúc ấy có thể vì đời sau của mình mưu đồ chút gì đó, có lẽ mình bây giờ cũng sẽ không chật vật như vậy rồi.

Sau đó có một vị ký giả ở tại chỗ có lẽ là cảm động với trường hợp đó, sau những bản tin nữ vương lộ quần lót, người này viết một bài tin tức thế này« người mẹ trở về ».

Anh ta miêu tả cận kề tình hình ngày đó, vô số gia tộc vì mẹ của mình dâng lên quà tặng, người phụ nữ khiến cho thế giới thất vọng này, trong nháy mắt trở thành người giàu có nhất trên thế giới.

Nhưng cô vẫn là người như trước kia, cũng không có vì vậy mà thay đổi cái gì khác, cô chỉ cúi đầu, không ngừng nói cảm ơn.

Bài tin tức viết rất đơn giản rất mộc mạc: "Chúng ta cho rằng mẹ là cái dạng gì, là mỹ lệ hào phóng, là phú khả địch quốc (sung túc giàu sang), hay là phong hoa tuyết đại (ý chỉ nét đẹp như đoá hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được), nhưng có lẽ bà chỉ là người phụ nữ bình thường trước bếp lò kia, sẽ mềm yếu, sẽ cầu nhau, cũng có khả năng hoàn toàn không thể tôn xưng mỹ lệ, nhưng thứ bà dành cho ta là thứ bất luận kẻ nào cũng không có cách nào thay thế."

Nhưng mà tối hôm đó chờ Luru Diệp lại trở lại Hạ Cung lần nữa, thời gian đã không còn sớm.

Bụng cô đói kêu vang, tâm tình cũng phập phồng lên xuống, chỉ là không biết vì sao sau khi cô đi vào Hạ Cung lại phát hiện bên trong hoàn toàn không có mở đèn.

Nhưng ở tại cửa ra vào lại có giày của Khương Nhiên.

Đây là Khương Nhiên thấy thời gian không còn sớm, tự mình đi ngủ trước sao?

Lưu Diệp liền có chút mất mát, cô còn tưởng rằng Khương Nhiên sẽ chờ cô trở lại cơ, không ngờ Khương Nhiên đã đi ngủ sớm, cô vốn còn muốn ăn com xong rồi đón nhóc con, bây giờ nhìn lại hay là chờ ngày mai thôi.

Vì không quấy rầy đến Khương Nhiên, cô bèn rón rén đi vào bên trong, nghỉ lặng lẽ đi rửa mặt sau đó đi ngủ.

Kết quả cô mới vừa sờ tới cửa phòng vệ sinh, bỗng cảm giác sau lưng có cái gì đó sáng lên một cái.

Cô kinh ngạc quay đầu lại, sau đó Lưu Diệp liền nhìn thấy một màn làm cho người ta giật mình.

Trên bàn ăn sau lưng cô, lúc này thế mà lại đốt một cây nến.

Khương Nhiên đã cất diêm vào, tay anh chống cằm nhắc nhở cô: "Rửa tay xong tới dùng com."

Lưu Diệp liền có chút mơ hồ, trong lòng thầm nói đây là bị cúp điện sao?

Nhưng mà không thể đâu, lúc cô trở về không nhìn thấy có chỗ nào tắt đèn, hay là đường dây ở Hạ Cung khác với những nơi khác?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 88

Edit + Beta: Cà Rốt Hồng

Lưu Diệp thu buồn bực lại vào phòng vệ sinh, chỉ có điều rất kỳ quái chính là, cô vừa mới bước vào bên trong đèn tự động sáng lên.

Tức thì đầu óc Lưu Diệp cũng có chút mù mịt, cây nến bên ngoài kia không phải là ... Bữa tối dưới ánh nến trong truyền thuyết chứ?

Cô hoảng sợ lập tức liếc mắt nhìn ra bên ngoài, chủ yếu là bữa tối dưới nến để chung với Khương Nhiên xác suất gần như là sao chổi đụng trái đất, không thể nói tuyệt đối không có khả năng, nhưng cũng tuyệt đối là giật mình kinh người.

Lưu Diệp cảm thấy trái tim nhảy loạn bùm bùm, cô cố gắng giả vờ bình tĩnh, chỉ là lúc nhìn gương soi, vẻ mặt vẫn còn nhe răng nhếch miệng lộ ra vẻ hớn hở.

Cô vội vàng dừng lại nét mặt, hít sâu vài cái, chờ Lưu Diệp từ trong phòng vệ sinh chậm rì rì đi ra lần nữa, nét mặt của cô đã trở nên gió tám phương ngừng thổi bốn bề yên tĩnh rồi.

Cô không nói một lời ngồi trước ánh nến, chỉ là ánh mắt đảo loạn khắp nơi đã tiết lộ bao nhiêu tâm tình của cô.

Cô giống như đang tìm cái gì đó rất nhanh nhìn lướt qua bày biện bữa ăn tối.

Chỉ là bữa ăn đặt ở trước mặt cô không có bất kỳ khác biệt, lại không thấy trưng chiến hình trái tim cũng không có bình hoa cắm hoa hồng.

Nội dung thức ăn lại là những thứ thực phẩm khỏe mạnh kia.

Lưu Diệp liền giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, cô cũng biết Khương Nhiên không biết làm cái này.

Chẳng qua quả thực là cô đang đói bụng, vừa thấy thức ăn còn vài phần nhiệt độ, cô cũng liền buồn bực trong lòng mở to miệng ăn, Khương Nhiên cũng không nói gì.

Rốt cuộc ăn cũng xấp xỉ rồi, Lưu Diệp mới nghe Khương Nhiên ở đối diện nhân nhật hỏi cô một câu: "Hôm nay có thuận lợi không?"

Lưu Diệp thật sự có một bụng lời nói muốn nói cho người khác nghe, cô cũng bèn ngẩng đầu lên, hưng phấn kể: "Đầu chỉ là thuận lợi, quả thực là cực kỳ thuận lợi! Đúng rồi, Khương Nhiên, anh biết không, những người trước kia em đã giúp đỡ, em cũng chưa từng nghĩ tới, khi đó em thật sự không có suy nghĩ nhiều như vậy, em chỉ là cảm thấy em phải làm chút gì đó, sau đó em làm ngay, kết quả anh biết không, có rất nhiều người cảm ơn em đấy. Anh xem hai mắt em đều sưng lên, em quá vô dụng, trước mặt nhiều người như thế lại khóc lên."

Cô nói tốc độ rất nhanh, hơn nữa càng nói càng kích động, chắc là vừa mới ăn com xong, nói huyền thuyên một hồi, rất nhanh Lưu Diệp giống như lạc giọng, thì bị nấc cục.

Khương Nhiên đã quen với tình trạng này của cô, thấy cô bỗng nhiên che cổ lúng túng, anh hé miệng cười một cái, cúi đầu rót ly nước cho cô, nhân nhật

hỏi: "Thế có vui không?"

"Cực kỳ vui." Luru Diệp vừa uống nước vừa nói, hai mắt cười đều muốn híp lại.

Khurong Nhiên gật đầu một cái, vẻ mặt thân nhiên kèm theo một câu: "Em vui về là được rồi."

Anh vốn đẹp trai siêu cấp khó gặp, lúc này thường thức dưới ánh nến, thì càng cảm thấy quả thật suất làm cho tim người đập tăng nhanh hơn.

Hơn nữa trong lúc Luru Diệp hơi lặng người nhìn anh, Khurong Nhiên đã lấy ra một bình rượu từ dưới bàn lên.

Luru Diệp có chút ngoài ý muốn, bởi vì trong quân đoàn nhà họ Khurong luôn mệnh lệnh rõ ràng cấm rượu, trừ tình huống đặc biệt ngày đặc thù, phần lớn thời gian đừng nói uống rượu, ngay cả nhìn thấy rượu đều không dễ dàng.

Lúc này không có chút lễ tiết gì, chủ yếu hơn chính là Khurong Nhiên luôn không cho phép cô uống rượu.

Lúc này ngược lại thật hiếm thấy lại rót cho cô một ly, chính là rượu màu xanh nhạt.

Luru Diệp tiếp nhận bưng ly lên nhấp một miếng, uống vào trong miệng vị ngọt tan ra, không có mùi rượu gì trái lại uống rất ngon.

"Nghe Quan Chi nói, con gái đều thích loại rượu này." Anh nhìn mặt của cô, lại rút một chai từ dưới bàn ra.

Lúc này Luru Diệp mới vội vàng vén khăn trải bàn lên, sau đó nhìn thấy vậy mà dưới chân mình nhét mấy bình rượu, quả thật cũng có thể làm từ rượu luôn rồi.

Bỗng chốc cô bật cười: "Anh đang làm gì vậy, trước kia một giọt rượu cũng không cho uống, hiện tại giống như dọn cả cửa hàng bán rượu tới."

Hẳn là Khurong Nhiên muốn nói gì đó.

Nhưng ngược lại những chai rượu này lại nhắc nhở Luru Diệp một chuyện, Luru Diệp cũng rất nhanh nói ra: "Ồ, đúng rồi. Em có thể lấy chứng thư pha chế một chút. Chỉ là cũng không thể gọi là pha chế. Chẳng qua là thử xem mấy loại rượu này phối hợp lại uống ngon không."

Chuyện này thật đúng là nhắc nhở cô, trước kia lúc cô học nấu nướng, cũng thuận tiện học chút kiến thức căn bản pha chế rượu, cũng không quá chuyên nghiệp, chủ yếu là muốn biết nguyên liệu nấu ăn gì phối với rượu thì ngon miệng hơn.

Ngay tại lúc cô cầm hai chai rượu nghiên cứu, Luru Diệp chợt chú ý tới vẻ mặt muốn nói lại thôi của Khurong Nhiên, cô vội vàng nhìn thẳng vào mắt của Khurong Nhiên hỏi anh: "Không phải vừa rồi anh muốn nói với em cái gì chứ, ngại quá, em mới vừa nhìn thấy nhiều rượu như vậy. Thì nhớ lại chuyện học nấu nướng trước kia, anh muốn nói cái gì à?"

Kết quả sau khi Khurong Nhiên bị cô nhìn chăm chú như vậy, ngược lại giống như gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, qua một lúc lâu mới nói: "Không có chuyện gì, em làm việc của em trước đi."

Oh.

Luru Diệp cảm thấy là lạ, Khurong Nhiên cũng không phải là người có lời gì muốn nói mà không nói, cô cũng liền chần chờ một lúc, trong đầu lại càng suy nghĩ, rất nhanh nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên Luru Diệp trở nên khẩn trương, vẻ mặt lo lắng hỏi Khurong Nhiên: "Không phải là tiểu bảo bối chứ? Nó không có sao chứ? Bộ dạng này của anh, có phải có chuyện gì gặt em hay không."

"Không phải." Đến lúc này vẻ mặt của Khurong Nhiên quả thật cũng có chút bất đắc dĩ, "Tiểu bảo bối rất tốt."

Luru Diệp lại nghiêm túc nhìn qua nét mặt của Khurong Nhiên, sau khi xác nhận anh không giống như là lừa gạt mình, trong lòng cô nghi ngờ càng lớn.

Hôm nay Khurong Nhiên làm sao vậy chứ?

Thật không có chuyện gì sao?

Cô vừa nghiền ngẫm vừa len lén liếc mắt nhìn nét mặt của Khurong Nhiên, có lẽ là mình vừa suy nghĩ lung tung chẳng?

Lúc trước không phải là bởi vì cô suy nghĩ nhiều, gây nên chuyện trông đánh xuôi kèn thổi ngược với Khurong Nhiên sao, đây chính là dạy dỗ sau vô số lần hiểu lầm cùng huyết lệ (máu và nước mắt), Luru Diệp nghĩ như vậy, cũng vội vàng đuổi những thứ suy nghĩ ngổn ngang kia ra ngoài.

Khurong Nhiên làm việc luôn trực tiếp, đầu thế nào có cái gì không thể mở miệng nói ra.

Luru Diệp cũng liền loại trừ tạp niệm, toàn tâm toàn ý bắt đầu nghiên cứu những bình rượu kia.

Cô vừa nhớ lại vừa thường thức những loại rượu kia, sau đó nắm bắt gần xấp xỉ bèn theo thứ tự pha chế rượu.

Mùi vị dạng gì cũng đều có, có loại bào chế ra không ngờ lại uống ngon, vừa có chút là lạ.

Mỗi dạng cô phối ra, sẽ để cho Khương Nhiên giúp đỡ giám định.

Ngược lại Khương Nhiên rất phối hợp, ai đến cũng không cự tuyệt cho một ly uống một ly.

Hơn nữa số độ của rượu thấp, hoàn toàn có thể làm đồ uống uống, cho nên Lưu Diệp cũng không để ý tới có phải Khương Nhiên uống hơi nhiều hay không.

Một ly nối tiếp một ly, Lưu Diệp cũng không biết Khương Nhiên uống vào bao nhiêu.

Cô chính là không ngừng điều chế những loại rượu kia.

Mỗi khi cô dồn toàn lực tập trung làm việc gì đó, cô sẽ rất nghiêm túc.

Phối hợp với bộ dạng hết sức chăm chú kia cứ thể người đang ngồi bên cạnh không phải là Khương Nhiên, mà là bậc thầy thử rượu.

Rốt cuộc Lưu Diệp pha chế ra một loại rượu uống rất ngon, cô không che giấu được đắc ý khoe khoang: "Thật ra thì pha chế rượu không phải giống như của em làm, nào có tùy tiện trộn lẫn mấy loại rượu với nhau thì coi như pha chế rượu, động tác pha chế rượu phải có tài năng, đây không được chuyên nghiệp cho lắm, với lại đồ trong tay em cũng không đầy đủ, cũng không có những loại nước trái cây soda. Chỉ có điều tuy là như thế, anh cũng nếm thử một chút xem. Những loại rượu thường dùng này em vẫn làm rất tốt. . . . Có thể em đúng thật là một thiên tài, đúng không."

"Lưu Diệp." Đương nhiên Khương Nhiên quả thật là có lời muốn nói, chỉ là vừa há miệng thì dường như muốn ới, rất nhanh anh cau mày chạy về phía phòng vệ sinh.

Lưu Diệp cũng bị làm giật mình, cô vội vàng đuổi theo, đèn trong phòng vệ sinh cũng sáng lên, Lưu Diệp sợ ánh sáng đèn quá mờ sẽ đụng trúng người, cô cũng không cần biết ánh nến hay không ánh nến cái quái gì nữa, lập tức bật tắt cả đèn sáng lên.

Lúc trước gian phòng còn tràn đầy hơi thở lãng mạn, trong nháy mắt trở thành chỗ ở của bọm nhậu.

Sau khi đèn sáng lên, trừ con ma men bò lên trên bồn rửa tay nôn mửa ra, còn có ly rượu bình rượu bày đầy bàn kia.

Đội đến phòng vệ sinh, thì Lưu Diệp nhìn thấy bậc thầy khủng bố trong truyền thuyết ở bên ngoài này, đang quay về phía bồn rửa tay ới mửa.

Mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, cho dù đáng đẹp trai đi nữa, lúc ới mửa thì toàn bộ khí chất phong cách khuôn mặt xinh đẹp cũng đều toi công.

Lưu Diệp vừa thấy như thế, vội vàng tìm ly nước, lại chuẩn bị khăn lông ở bên cạnh, chờ anh dừng nôn, cô vội vàng đưa nước tới để cho anh súc miệng trước.

Súc miệng xong Lưu Diệp lại thấm ướt khăn lông lau khô miệng cho anh.

Vóc dáng anh rất cao, Lưu Diệp bèn ngẩng đầu lau cho anh.

Ánh đèn trong phòng vệ sinh tỏa xuống, mặt của anh hơi nghiêng về phía cô, cho nên có một vùng bóng mờ, trong không gian mờ mờ, cô có thể nhìn thấy mắt của anh chớp cũng không chớp nhìn mình.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của Khương Nhiên thật giống như là có cái gì muốn nói với cô.

Chỉ là anh còn chưa kịp nói ra, một lần sóng nôn mửa tiếp theo lại tới.

Chờ đến khi anh ới xong ngồi dậy lần nữa, lần này Lưu Diệp phát hiện cổ áo Khương Nhiên dính một ít vết bẩn.

Hơn nữa Khương Nhiên ở Hạ Cung luôn thích mặc quần áo ở nhà, lần này có chuyện gì xảy ra, mà lại mặc chỉnh tề như vậy, Lưu Diệp vội vàng giúp anh cởi áo khoác xuống.

Cô không biết tư lượng của Khương Nhiên như thế nào, nhưng theo cô cảm thấy tư lượng của Khương Nhiên nhất định là rất tốt.

Xem ra con người thật sự đừng quá tự tin nhá, Khương Nhiên như thế mà cũng có lúc năng lực lại kém như vậy.

Lưu Diệp cũng không còn tâm tình trông nom cái khác, cô vội vàng bảo Khương Nhiên lên giường nghỉ ngơi.

Hơn nữa Khương Nhiên thật sự là bị say, mới vừa dính vào gối thì bộ dạng giống như sắp ngủ say.

Chính là chờ Lưu Diệp dọn dẹp sạch sẽ, lúc chuẩn bị ngủ, cô chợt cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thật kỳ lạ, hôm nay Khương Nhiên sao thế nhỉ. Vừa thấp nển vừa rượu.

Hơn nữa bộ dạng của anh là lạ.

"Nè." Lưu Diệp cũng liền leo lên trên giường nhỏ giọng hỏi một câu: "Hôm nay anh thật là lạ, anh thấp nển làm gì vậy?"

Khương Nhiên mơ mơ màng màng ồ một tiếng, giống như nỉ non trả lời một câu: "Muốn đồ em vui về."

"Ồ." Lư Diệp ôm chần cười, cô nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, hoá ra là như vậy à, người này thật sự làm bữa tối dưới nền á.

Cô vuốt mặt anh nói: "Em đã rất vui về rồi. Nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh. Nhiên Nhiên."

Chỉ có điều khiến Lư Diệp kỳ quái chính là, chờ ngày hôm sau Khương Nhiên thức dậy, cả người Khương Nhiên nhìn qua đều như không có tinh thần.

Lư Diệp đoán chắc là anh chưa tỉnh rượu, cô lập tức tìm nước ấm cho anh uống.

Đồng thời Lư Diệp nhớ tới câu nói tối hôm qua Khương Nhiên nói, cô cũng cảm thấy thích thú, bèn nói với Khương Nhiên: "Khương Nhiên, tối hôm qua cảm ơn anh nhé."

Khương Nhiên kinh ngạc nhìn mặt của cô.

Từ trước tới nay Khương Nhiên luôn là người rất ít để lộ biểu cảm, ngược lại Khương Nhiên như lúc này rất hiếm thấy.

Lư Diệp cho rằng anh đang xấu hổ, bèn cười híp mắt: "Cảm ơn anh tối hôm qua đã dỗ em vui, tối hôm qua lúc nghỉ ngơi em hỏi anh thấp nên làm gì thế, anh nói muốn làm cho em vui về."

Rất nhanh Khương Nhiên khôi phục về mặt trước kia, anh cũng không nói gì, chỉ theo từng bước thay đổi quần áo.

Lư Diệp thì ngược lại cười toe toét, chỉ là kể từ sau khi cô trở lại bằng danh sách phú hào, Hà Hứa Hữu Tiến nhất định muốn mời cô đi dự bữa tiệc tân niên gì đó, thật ra Lư Diệp biết bữa tiệc đó, đó là một buổi hội họp long trọng trên phông diện kinh tế, nghe nói mỗi năm một lần, người tham dự không phú thì quý, tóm lại chính là toàn dân quyền quý cuồng hoan.

Lư Diệp không hứng thú lắm.

Ngay lúc cô muốn cự tuyệt, thì Hà Hứa Hữu Tiến lại nhắc nhở cô: "Phu nhân, lần này người quen cũ của cô cũng sẽ xuất hiện trên bữa tiệc, chẳng lẽ cô không muốn đi gặp mặt sao?"

Lúc này Lư Diệp mới nhớ tới chuyện kia, cô thật là tò mò chết rồi, dù sao hiện tại cũng không có người ràng buộc cô nữa, cô cũng liền sáng khoái đồng ý.

Hơn nữa sau khi cô nói chuyện này cho Khương Nhiên nghe, rất nhanh Khương Nhiên chủ động đề xuất đi cùng với cô.

Tuy nói cái thế giới này đã sớm không có người bắt cóc cô lần nữa, nhưng Lư Diệp phát hiện Khương Nhiên đối xử với cô vẫn giống như trước kia, bắt kẻ sắp xếp ra vào cho cô hay bố trí những bảo an kia, cũng vẫn như cũ.

Không phải Lư Diệp chưa từng đề cập chuyện này với Khương Nhiên, cô cảm thấy quá lãng phí tài nguyên, vốn sẽ không còn ai bắt trời cô nữa, Khương Nhiên có cần thiết trông cô như trông bảo bối vậy không.

Kết quả Khương Nhiên mỗi lần đều là ồ một tiếng, sau đó nên làm gì thì làm đó, một chút thay đổi cũng không có.

Lần này cô nói muốn đi ra ngoài tham gia bữa tiệc, Khương Nhiên lại nói muốn đi cùng cô, Lư Diệp nghĩ như thế nào cũng biết Khương Nhiên đối với loại trường hợp đó có hứng thú mới là lạ, nhưng nếu nói anh vì cô mà mới đi, thì có phải có chút thái quá hay không?

Hơn nữa Lư Diệp cũng rất lo lắng, kể từ sau khi Khương Nhiên nói muốn đi cùng với cô, cô cũng không biết mặc quần áo như thế nào nữa.

Cô phát hiện mặc kệ cô trang điểm như thế nào, chọn lựa quần áo ra sao, nhưng chỉ cần đứng bên cạnh Khương Nhiên, tức thì giống như người bưng chén đĩa vậy đó.

Cuối cùng thì Lư Diệp tức giận chùng chắt, thích ai thì thích đi, đã lâu như vậy.

Quần chúng muốn so sánh thì cứ để quần chúng so sánh đi.

Lư Diệp bèn chọn một bộ lễ phục không thu hút mặc vào người.

Kết quả chờ ngày đó đến nơi, Lư Diệp mới phát hiện bữa tiệc đó còn trang trọng hơn so với cô nghĩ, ngay cả chỗ vào cửa đều phải qua ba trạm gác, còn có người liệt kê xác minh từng cái thư mời mới có thể cho vào.

Trước kia Lư Diệp bị người nhảm lẫn vào tên phu nhân nữ sĩ gì đó, cô cũng không để ý.

Nhưng lúc này cô dẫn theo Khương Nhiên đến nơi, nhân viên phụ trách ghi danh đặc biệt lại nhìn Khương Nhiên bên cạnh cô, hỏi như xác nhận: "Lư nữ sĩ cô khỏe chứ, cô dẫn theo là. của cô."

"Ah." Lư Diệp không ngờ chỗ này lại nghiêm trang như vậy, bởi vì lúc trước không ai dám hỏi thăm thân phận của Khương Nhiên.

Có lẽ là người chỗ này lần đầu gặp được anh nên mới hỏi thế.

Nhưng mà bảo cô trả lời thế nào đây!

Lưu Diệp cũng lập tức a một tiếng, đầu óc giống như động cơ bị chết máy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Bởi vì Nếu nói là chồng thì hình như có chút quá vô liêm sỉ, nhưng nói là bạn trai.

Hình như cũng không phải cái loại quan hệ rõ ràng đó.

Ba xấp nhỏ?

Suy nghĩ một chút thì cảm thấy không được tự nhiên, Lưu Diệp cũng liền ô a nửa ngày, cuối cùng rốt cuộc mới xuất ra một câu: "Anh ấy là ...tôi, bạn của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 89

Edit: Hàn Băng Tâm

Beta: Minh

Lưu Diệp đoán chắc chắn Khương Nhiên cũng rất lúng túng như cô.

Hơn nữa chuyện lần này thật sự nhắc nhở cô, người trong quân của nhà họ Khương vẫn tiếp tục gọi cô là phu nhân gì gì đó như trước kia, nhưng trên chứng minh nhân dân của Lưu Diệp có ghi là chưa kết hôn.

Bởi vì nguyên nhân lịch sử, kỳ thật cô và Khương Nhiên vẫn ở trạng thái sống chung nhĩ?

Lưu Diệp liếc trộm Khương Nhiên một cái, chỉ là nét mặt Khương Nhiên vẫn lạnh nhạt, cô cũng không nhìn ra manh mối gì.

Thật ra thì cô cũng hiểu, đối với Khương Nhiên mà nói chuyện càn nhò đốt cuối (*) như vậy, anh vốn chẳng để ý.

(*): ví vớ những chi tiết vụn vặt không quan trọng trong sự việc hoặc vấn đề.

Chỉ là Lưu Diệp không thể không rối rắm, gãi gãi đầu suy nghĩ, chao ôi, âm ỉ cả buổi bảo bối nhà mình vẫn là một đứa con hợp pháp đấy.

Thật may là cô nghĩ thoáng, Lưu Diệp cũng đi theo vào bên trong.

Cho dù người trước mặt đã qua đời, lúc vừa vào trong, Lưu Diệp vẫn bị cảnh tượng xa hoa nồng đậm bên trong làm chấn động, chỗ này chắc chắn chính là chỗ nhà giàu mới nổi khoe khoang giống như hận không thể dát vàng dát bạc ở khắp nơi để chứng minh mình có tiền, thứ gì cũng ánh vàng rực rỡ.

Chính là khi cô đi tới, vẫn có thể nhanh chóng thu hút ánh mắt mọi người, trong chớp mắt cô chợt cảm giác ánh mắt của những người đó tập trung hết trên người cô.

Dáng vẻ kia quả thực giống như bị lực sĩ vô song dọa sợ ngây người.

Lưu Diệp bị nhìn rất ngượng ngùng, trong lòng nói thầm thì ra nữ vương từ chức như cô vẫn còn có lực ảnh hưởng. . . .

Đây là vô tình bị mọi người nhận ra thôi.

Những người đó nhìn cô chăm chú như tặng phẩm, Lưu Diệp cố gắng để động tác của mình có vẻ tự nhiên, vẻ mặt càng ôn hòa hơn.

Cô đi vào trong hai bước, sau đó cô phát giác không bình thường, bởi vì những ánh mắt nhìn về phía cô kia vẫn nhìn chăm chăm chỗ đó, cũng không bởi vì sự chuyển động của cô mà có chút biến hóa.

Lúc này Lưu Diệp mới phản ứng được, những người đó thật ra không phải đang nhìn cô?

Cô cũng nhanh chóng xoay đầu, sau đó cô đã nhìn thấy Khương Nhiên vẫn đi theo sau lưng cô.

Lần này, để phối hợp với màu sắc và kiểu dáng lễ phục của cô Khương Nhiên mặc một bộ trang phục nam giống như quần áo tình nhân vậy.

Lưu Diệp chọn quần áo rất đơn giản mộc mạc, chỉ là quần áo có đơn giản mộc mạc hơn nữa cũng không thể che giấu được vẻ đẹp tự nhiên của Khương Đại Ma Vương.

Cho nên Lưu Diệp nhanh chóng hiểu rõ!

Lau!

Những người đó là đang nhìn anh chứ.

Đây là nhìn đến gốc ư?

Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, chỉ là sau khi đối mặt với tình hình này, Lưu Diệp vẫn là bị đá kích thật nặng.

Cho nên tình huống chân thật chính là, khi cô và Khương Nhiên cùng xuất hiện thì ngay cả làm nền cô cũng không đủ trình độ.

Cô cũng yên lặng chui vào trong đám người bị hoảng mất hồn, rất nhanh tìm một góc không nổi bật, tùy ý buồn bực, chờ một lúc nhìn thấy Hà Hứa Hữu Tiễn tranh thủ thời gian để cô gặp người quen cũ.

Chỉ là cô mới vừa buồn bực ở đó, Khương Nhiên cũng đi theo tới.

Chỗ này thật không nổi bật, bên cạnh cô là một góc bàn nhỏ, phía trên đặt bình hoa, cô thì tìm cái ghế ngồi.

Khương Nhiên đi tới, nhìn cô từ trên xuống dưới, nhìn nhau một cái, anh chợt cúi người hỏi cô một câu: "Muốn uống cái gì anh đi lấy."

"A. Nước trái cây." Lưu Diệp cũng có thể cảm thấy, thời điểm Khương Nhiên hỏi những lời này, về mặt những người gần đó lại kinh hãi.

Khương Nhiên cũng không có hỏi kỹ nước trái cây gì mà đã đi lấy, góc vốn không nổi bật trong nháy mắt lại trở thành trung tâm của bữa tiệc. Lúc Khương Nhiên đi lấy thức uống, giống như Moses rẽ nước ở biển vậy (*), người đó còn chưa đi tới, những người kia đã nhanh nhùng lỏi đi.

Chờ lúc anh trở về, cầm trong tay chính là nước táo mà bình thường cô thích uống nhất.

Lưu Diệp nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ.

Rất nhanh khắp nơi đều vang lên giọng nói xì xào bàn tán.

Lưu Diệp không cần đi nghe cũng có thể đoán những ngừng người kia đang nói cái gì, gì mà một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu, ngọc trai sáng bỏ rãnh nước thôi.

Hơn phân nửa mọi người chính là cảm giác cô không thích hợp với Khương Nhiên.

Những người năm đó ps chụp ảnh chung với cô và Khương Nhiên cũng thế, nhất định cảm thấy cô làm Khương Nhiên mất mặt.

Hơn nữa Lưu Diệp phát hiện, nơi này người thích nhìn Khương Nhiên không chỉ có phụ nữ, ngay cả mấy người đàn ông ăn mặc rất sáng rõ cũng trái nhìn phải ngắm Khương Nhiên.

Khương Nhiên thế nhưng lại ném bom người mang vận mệnh quảng trường.

Cô cũng yên lặng suy nghĩ: "Đây là người mang vận mệnh mà tấm bia trên quảng trường ghi chép lại à."

Lưu Diệp buồn bực uống nước trái cây, thật ra thì trong lòng rối bời, thậm chí có chút hối hận đưa Khương Nhiên tới nơi này.

Nơi này vốn có rất nhiều người, con gái thế giới này lại rất cởi mở. Dưới tình trạng cô và Khương Nhiên không có một chút quan hệ nào. Nói thật, ngộ nhờ có cô gái tới đây nói gì đó, hoặc là tỏ vẻ có ý theo đuổi, cô ngăn cản hay là chúc phúc đây.

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy như mớ bòng bong vậy, đây chính là cha của đứa bé nhà mình.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, từ lúc bọn họ đợi ở chỗ này, không những không đến lời kéo làm quen với Khương Nhiên, ngay cả một số cô gái đi qua chỗ bọn họ đều cố ý tránh né giống như bệnh truyền nhiễm, cố gắng tránh né vị trí của bọn họ.

Lưu Diệp cũng có chút buồn bực, những người này rõ ràng nhìn bộ dạng Khương Nhiên đến ngây người, nhưng tại sao lúc đến gần anh lại như bị hù dọa.

Chẳng lẽ đối với mọi người bây giờ mà nói, uy danh Khương Đại Ma Vương vẫn như trước không có giảm sao?

Lưu Diệp cũng nghiêng đầu quan sát Khương Nhiên ở bên cạnh, cảm khái người đàn ông hoàn mỹ lại tràn đầy nguy hiểm?

Ngược lại lúc này một người phụ nữ rất giàu kinh nghiệm bỗng tới gần, đi mấy bước tới trước mặt bọn họ.

Lưu Diệp cũng bị biểu cảm của đối phương làm kinh ngạc, đáng vẻ cô gái kia có chút khí thế bức người.

Hơn nữa hiển nhiên đối phương đi về phía Khương Nhiên, đối với Lưu Diệp cũng không nhìn một cái.

Trong lòng Lưu Diệp nói thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Người này không phải là muốn. Phát động tấn công với Khương Nhiên chứ?

Đến lúc đó cô nên làm như thế nào nói như thế nào đây.

Lúc cô suy nghĩ lung tung, Lưu Diệp lại nghe được người phụ nữ kia vô cùng nghiêm nghị lên án: "Khương tiên sinh, tôi là quản lý trưởng của hiệp hội nhân quyền, tôi đã từng tra duyệt qua một số hồ sơ của ngài, tôi phát hiện trong sự kiện ở biển Lưu Ly, ngài đã từng tra tấn bức cung những đồng binh bị bắt làm tù binh kia ở biển Lưu Ly, hơn nữa ngài sử dụng thủ đoạn rất khiến người ta phẫn nộ, đầu tiên là ngài bảo thủ hạ của ngài ném một người trong đó về phía kiến ăn thịt người, để các phạm nhân khác quan sát cả quá trình, sau đó ngài hứa hẹn với những người khác, chỉ cần bọn họ nói thật thì sẽ thả bọn họ một con đường sống, sau khi tất cả bọn họ nói thật, ngài cũng nhanh chóng ra lệnh thủ hạ của ngài giết chết toàn bộ những người còn lại."

Khương Nhiên giống như không nghe được những lời đó.

Mặt của Lưu Diệp cũng xanh như tàu lá, chuyện như vậy thật có chút ngoài dự liệu của cô, cô không ngờ ở nơi này còn có thể gặp phải phần tử bày ra dáng vẻ của phái nhân quyền.

Hơn nữa không riêng gì tổ chức nhân quyền này.

Rất nhanh đại biểu của Liên minh phương Tây cũng tới.

Phải nói sự kiện trên biển Lưu Ly còn có thể nói thành Khương Nhiên trừ bạo an dân, đối với kẻ ác lấy bạo chế bạo, nhưng đến Liên minh phương Tây này, hoàn toàn không có bất kỳ cơ sở gì rồi.

Lưu Diệp nghe nam tử trung niên đại biểu Liên minh phía Tây đó, dùng lời nói đau xót trách móc Khương Nhiên không có nhân tính, ngang nhiên sử dụng vũ lực với dân chúng tay không tác sát.

Lần này cuối cùng Lưu Diệp cũng hiểu, cho dù đáng dấp Khương Nhiên có khá hơn nữa, đẹp trai nghịch thiên hơn nữa, thì vẫn có một khoảng cách không cách nào vượt qua đặt ở bên kia, đó chính là danh tiếng ma vương chiến tranh kinh khủng khiến người ta kinh sợ còn hơn khuôn mặt anh.

Hơn nữa Khương Nhiên thật sự là loại nhân vật danh bất hư truyền, cho dù khuôn mặt nghịch thiên hơn nữa cũng không cứu vớt được.

Rất nhanh Lưu Diệp cũng không biết những người kia từ đâu xuất hiện, người này tiếp theo người kia, tất cả đều bao vây bọn họ, bọn người đó đều lên án bằng máu và nước mắt, bọn người đó đều là loại không dễ đụng, hơn nữa một người kích động hơn một người.

Quả thực giống như mở buổi biểu diễn phê bình dành riêng cho Khương Nhiên.

Lưu Diệp cũng nhìn đến sững sờ.

Hơn nữa cô nghiêng tai nghe như vậy, ngay cả vài sự kiện trong này mà nói, Khương Nhiên cũng thật sự là đao lạnh lòng rất không có tính người!

Người khác gọi anh là Ma vương đúng là không có oan chút nào!

Lưu Diệp cũng bị liên lụy, cô thật muốn rời khỏi nơi này, nhưng Khương Nhiên vẫn không có ý đó, Lưu Diệp cũng xấu hổ không ngẩng đầu lên được buồn bực ở đó.

Ngược lại Khương Nhiên đang bị những người đó bao vây chặn đánh, bị chất vấn nhiều vấn đề như vậy, sắc mặt vẫn như thường.

Vừa không cáu cũng không giận, thái độ đối với những người đó càng như không đáng nhắc tới.

Dần dần những người đó giống như từng quyền đánh vào bông vải vậy.

Chỉ là một lúc lâu sau, ngược lại, cuối cùng Khương Nhiên cũng có động tác, hiếm khi anh chủ động nói một câu.

Chỉ là trong giây phút nói ra câu nói kia, những công chức kháng nghị kia tức giận đến mức mặt mũi méo xệch.

Bởi vì Khương Nhiên vốn không để ý những người đó, chỉ hạ thấp thể diện, nhẹ giọng hỏi Lưu Diệp một câu: "Có muốn ăn gì không, anh đi lấy."

"Hả?" Lưu Diệp vẫn luôn buồn bực có chút ngây ngẩn cả người.

Lần này cô đi ra ngoài không thể ăn gì, bởi vì từ lúc sinh con xong, bụng cô phồng lên một khối, lần này vì mặc lễ phục xinh đẹp một chút, cô cố ý nhịn đói đi đến.

Hiển nhiên Khương Nhiên một mực chú ý tình trạng ăn uống của cô.

Lưu Diệp cũng ồ một tiếng gật đầu một cái.

Lần này đám người kháng nghị bao quanh bọn họ kia bị nhục nhã vô cùng, đáng vẻ giống như muốn ăn sống bọn họ.

Chỉ là lúc Khương Nhiên đi tới, một màn kỳ dị lại xuất hiện.

Khương Nhiên còn chưa đi đến gần, những người đó lại bị dọa né tránh.

Trong nháy mắt những người đó luống cuống tay chân, chỉ hận không mọc thêm ba cái chân để tránh né người này.

Khương Nhiên cũng lười nhìn những người đó, đến khu thức ăn lạnh, cẩn thận chọn mấy thứ Lưu Diệp thích ăn đặt ở trong khay.

Chờ anh trở về đặt cái khay ở một bên bàn của Lưu Diệp.

Lưu Diệp ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, những ánh mắt kháng nghị từ bốn phương tám hướng, đừng nói là ăn những món ăn lạnh kia, cô cũng cảm thấy mình có lỗi với nhân loại có lỗi với chính phủ, đặc biệt làm sao lại có thể không biết xấu hổ ăn thực phẩm Đại Vương khủng bố đưa tới đây. . . .

Cô cũng sẽ không động vào những thứ đó.

Ngược lại vào lúc này, người chủ trì vẫn luôn duy trì trật tự điều chỉnh không khí trước đó, chợt cảm xúc kích động hô một nhóm tính từ.

Lưu Diệp biết những điều kia, mỗi lần có người quan trọng đi vào người chủ trì cũng sẽ hô một hai câu, nhưng mà lần này bởi vì tốc độ hô của người chủ trì quá nhanh rồi, cô không nghe rõ người chủ trì hô cái gì.

Chỉ là đợi lúc cô nhìn sang, Lưu Diệp thật cảm thấy nơi này hơi cường điệu quá.

Vô số ánh đèn tụ tập tại vị trí cửa ra vào không nói, ngay cả âm nhạc cũng thay đổi.

Đột nhiên tình cảnh thay đổi trang nghiêm hẳn lên, quả thực giống như nghênh đón Quốc vương.

Hơn nữa, cuối cùng lần này Lưu Diệp cũng nghe rõ người chủ trì báo ra tên người rồi, người tới là Hà Hứa Hữu Tiền.

Aiz, người tên Hà Hứa Hữu Tiền này thật khoa trương, Lưu Diệp nhanh chóng đứng lên từ chỗ ngồi, chờ nghênh đón anh.

Chỉ là, người đầu tiên đi vào cũng không phải Hà Hứa Hữu Tiền gì đó, Lưu Diệp cách khá xa, không thể thấy rõ ngũ quan người nọ.

Nhưng người nọ vừa xuất hiện, cô lại chợt nín thở.

Bởi vì người nọ cho cô cảm giác quá quen thuộc!

Từ lúc đi đến thế giới này, cô vẫn muốn đi thăm dò tình trạng của Dã Thú, nhưng mặc kệ cô tra thế nào cũng không có tra được.

Cô còn cho là Dã Thú giống với phần lớn người bình thường, biến mất ngay cả dấu vết cũng không có.

Nhưng lúc này người đứng ở đằng kia rất giống Dã Thú.

Lưu Diệp cẩn thận suy nghĩ trước, đã ức chế không được kích động vọt tới, động tác của cô quá lỗ mãng rồi, đến nỗi cũng không nhớ đến bên cạnh còn có thức ăn và nước trái cây Khương Nhiên lấy cho cô, cô không quan tâm liền tung những thứ đó xuống đất, giữa âm thanh sét đánh loảng xoảng, động tác của cô không chỉ không giảm bớt, ngược lại tăng nhanh.

Cô không cố kỵ hình tượng xông ra ngoài, lướt qua một tầng lại một tầng bức tường người kháng nghị, cô dùng sức chen vào.

Những người kháng nghị kia đều bị cô chợt nóng nảy hù sợ, không biết là xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa lúc cô xông ra, bởi vì cô gây ra động tĩnh quá lớn, không riêng gì những đoàn người kháng nghị kia, ngay cả những người khác cũng chú ý tới bộ dạng của cô.

Lưu Diệp thở hổn hển, không ngừng xuyên qua những tường người đó, không ngừng chen ra từ trong đám người, cuối cùng cô chạy tới trước mặt người kia.

Nhưng trong nháy mắt đó, Lưu Diệp cũng dừng lại.

Bởi vì Dã Thú đứng ở trước mặt cô. Không, Lưu Diệp không dám khẳng định người này nhất định là Dã Thú.

Anh mặc lễ phục tinh xảo đứng ở đó, năm tháng mài dũa góc cạnh trên người của anh, người đàn ông đã từng mạnh mẽ đó, năm tháng lắng đọng trở nên kín kẽ trầm ổn, giống như rượu sau khi lên men. Hương rượu thay đổi tòa ra.

Lúc này người đứng ở trước mặt cô không bao giờ là Dã Thú kia nữa.

Hơn nữa năm tháng để lại dấu vết trên mặt của anh.

Người đã từng là Dã Thú, đã không còn là người đàn ông hơn hai mươi ấy, anh biến thành một người khác.

Thế nhưng Dã Thú xa lạ này, thời điểm nhìn thấy cô, lại rất nhanh lộ ra vẻ mặt vui mừng, ánh mắt anh nhìn về phía cô giống như xuyên qua thời không, không có một tia do dự hay thay đổi.

Đây vẫn là Dã Thú dịu dàng nhìn cô như trước.

Không chần chờ hơn nữa, sau khi anh nhìn thấy cô, nhanh chóng làm một động tác quỳ gối xuống.

Anh quỳ một gối xuống trước mặt cô, đôi mắt bởi vì kích động cũng thay đổi đỏ bừng, anh đè nén kích động nói: "Điện hạ, ngài có khỏe không?"

Lưu Diệp đã kích động nói không ra lời, cô sững sờ chừng năm sáu giây, mới rút cuộc gọi ra ngoài: "Dã Thú."

Mặc dù đã làm mẹ, nhưng Lưu Diệp vẫn như con thỏ nhảy một cái, dường như nhảy nhào tới trong ngực của anh.

Anh vững vàng nửa quỳ ở đó, Lưu Diệp cúi người dùng sức ôm anh.

Hai người tách ra trăm năm mới gặp nhau, trong một khắc kia người có lòng vĩnh viễn dừng lại.

Ký giả có khứu giác bén nhạy tìm tới, chụp ảnh điên cuồng về phía hai người một trận.

Trong sự kích động Lưu Diệp hoàn toàn không để ý tới những người kia, ngay cả sau đó Hà Hứa Hữu Tiến đi vào lúc nào cô cũng không chú ý tới.

Toàn bộ tinh lực của cô đều đặt ở trên người dã thú, cô kích động bản thân bất lực, vội vàng hỏi: "Cái người này, tôi nhớ cậu muốn chết! ! Cậu đã chạy đi đâu, cậu cũng hôn mê sao! ?"

Khi nói xong những lời đó, Lưu Diệp lại cảm thấy không thỏa đáng, dã thú trước mắt đã không phải là tiểu tử cùng tuổi với cô kia, mặc kệ là cảm giác hay là bề ngoài, đều là một người đàn ông trầm ổn khiến người ta cảm thấy an tĩnh, vậy cô còn nói chuyện với anh như vậy thỏa đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 90

Edit: Cookie Oh.

Beta: Thanh Xuân430.

Đang trong tình cảnh kích động như thế, lại làm Dã Thú nào đó đột nhiên tiến tới, nói với cô: "Bây giờ không được gọi anh là Dã Thú, biết không?"

Ai đó cũng có ý đồ khác, nói cho cô biết: "Vị này chính là Hầu Gia từng có tiếng tăm lừng lẫy."

Anh cố ý ngừng lại một chút, "Nhưng sinh ra không gặp thời, sau khi anh ấy hôn mê, anh mới tìm được thân phận của mình, sau đó anh ấy hợp tác với bọn anh chống lại những gia tộc nào giàu có, đi khai phá công trình biển, mà đã làm là mất năm năm."

"Năm năm?" Lưu Diệp đúng là biết những thứ kia, cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Dã Thú.

Trong nháy mắt cũng không biết nên nói cái gì cho phải, vì tìm kiếm cô mới làm ra những chuyện kia sao?

Cô cau mày nhìn về phía Dã Thú.

Dã Thú cười kín đáo bao gồm sự nhẫn nhịn.

Lưu Diệp bị mấy chuyện này gây kinh hãi, cô lo lắng xác nhận với Dã Thú: "Tức là anh lấp công trình biển?"

"Cũng không hẳn là vậy, lúc ấy cũng có một phần nguyên nhân là muốn xây thành mới." Dã Thú nói rất chậm, anh nhìn vào mắt cô: "Mặt khác, cũng cảm thấy thật đáng tiếc, khi đó em hôn mê không thể cáo biệt anh ấy."

Lưu Diệp có chút không thích ứng được, phiên bản Dã Thú trung niên này, khiến cô có cảm giác như nhìn thấy trường bối.

Chỉ có điều khi nhìn thấy người thân, tình cảm đó cũng không có ít đi, nước mắt cố gắng đè nén trước đó như muốn trào ra, cô không khỏi nhớ tới Tiểu Điền Thất, cất lên giọng buồn bực, nói: "Tôi cũng rất nhớ Tiểu Điền Thất. Tôi gặp được anh lúc anh vẫn còn sống, mặc dù biết anh sống rất tốt, nhưng mà tôi vẫn nhớ anh."

Cô hoài niệm những ngày bọn họ ở bên nhau, chăm sóc an ủi lẫn nhau, giống như nương tựa nhau mà sống.

Dã Thú đã từng là cộng sự của Tiểu Điền Thất, anh ấy luôn không ngừng thức tỉnh những người hôn mê, vô cùng quen thuộc và hiểu rõ cái thế giới này, anh ấy vẫn giống như trước kia, nghe Lưu Diệp nói, anh mang theo âm áp an ủi cô: "Anh ấy đã từng muốn hôn mê, nhưng sau đó lại gặp được cô gái mình rất thích."

Lưu Diệp chớp mắt, đột nhiên rất hứng thú: "Cô gái anh ấy rất thích?"

Cô đã thấy qua chút giới thiệu về Tiểu Điền Thất và phu nhân trên sách lịch sử, nhưng cụ thể thế nào thì cô thật sự không biết, cô muốn biết nhiều hơn.

Bọn họ được rất nhiều người chú ý đến, Dã Thú rất tự nhiên nắm lấy tay của cô, dắt cô tới một nơi, ở đó có một cái bàn tròn chuyên dụng cho những trù như bọn họ ngồi lại.

Sau khi Dã Thú đi qua đã có nhân viên phục vụ vội vàng rút ghế ra, mời bọn họ ngồi.

Sự niềm nở này hoàn toàn trái ngược với sự lạnh nhạt lúc trước, hơn nữa, trước kia Lưu Diệp vẫn còn ngồi ở góc bàn, so sánh với bây giờ, sự đối xử đó quả thật như một trời một vực.

Hơn nữa, mới vừa rồi cô còn bị mắng đến nỗi không góc đầu lên nỗi đấy.

Nhưng sau khi ở chung một chỗ với Dã Thú, chớp mắt một cái, bất kể là nhân viên phục vụ chu đáo, hay là người tới thăm hỏi hàn huyên, quả thật đều muốn bao vây bọn họ, những người cao tuổi kia, hầu như đều từng có qua lại với Dã Thú.

Hơn nữa, những cụ già kia thì thôi, còn có một số người tuổi rất trẻ đang bày tỏ kính phục với phú hào quyền quý thần bí này.

Lưu Diệp kinh hãi tròn to hai mắt, Dã Thú mỉm cười giải thích với cô: "Tôi chỉ là làm tiếp chuyện cô làm trước kia, lúc ấy, cùng Tiểu Điền Thất làm rất nhiều công tác phúc lợi, sau đó lại vì buồn bán mà cần tạo lập quan hệ với rất nhiều người."

Lưu Diệp vừa nghĩ đã hiểu, Dã Thú này không ngừng làm hôn mê người ta, nơi nào có tiền thì nơi đó có người bị hôn mê, anh dứt khoát tạo ra các mối quan hệ của mình, hơn nữa sức không chế cũng không buông lỏng.

Nhưng mà Dã Thú thật đúng là lợi hại, có thể chu toàn được như vậy quả thực rất khó khăn.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, dù anh lợi hại cỡ nào, vẫn đối xử ôn hòa với người khác.

Dù là trước kia Dã Thú chưa hẳn có thể làm tốt, cái này đại khái chính là năm tháng làm thay đổi chăng?

Cô mừng rỡ tận hưởng sự mới mẻ này của Dã Thú, nghe những người đó gọi anh là Thanh Hầu.

Lưu Diệp nhớ cái tên đó, ban đầu Khương Nhiên từng nói với cô, cái tên Hầu gia này, không ngờ sau khi hồi phục lại lần nữa lại cùng tên với Dã Thú ban đầu của nhà cung cấp gen.

Cô cũng rất xấu hổ khi gọi cái người công thành danh toại này là Dã Thú, cứ gọi như vậy, cô cũng cảm thấy mất tự nhiên, cô cũng sẽ giống như những người khác, gọi anh là Thanh Hầu.

Tùng là Dã Thú, bây giờ là Thanh Hầu, đều hoàn toàn không thêm đề ý Lưu Diệp sẽ gọi mình như thế nào, nhìn anh nhìn cô, ánh mắt xưa nay chưa từng thay đổi, vẫn luôn dịu dàng. Chờ những người đó chào hỏi xong, rốt cuộc anh cũng có chút thời gian, tiếp tục đề tài vừa nãy: "Người Điền Thất thích chính là người tái sinh anh ấy, có một lần vì công việc, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, thân thể rất không tốt, chính là lúc đó, anh ấy gặp được một y tá. Bọn họ có sáu đứa con, chính sách khi ấy cần cả sáu đứa bé đều phải trải qua sàng lọc, là sáu tính cách của sáu cô bé xinh đẹp khác nhau, sau đó những cô bé đó lại gả cho những người khác nhau, chỉ có con gái cả của ngài thừa kế gia nghiệp."

Lưu Diệp gật đầu một cái, nói theo: "Tây Liên Minh có truyền thống nữ vương, chắc hẳn sẽ rất thích cô gái kia?"

"Rất thích, cô ấy là cô gái vô cùng ưu tú, lần trước tôi tình cờ còn từng gặp cô ấy một lần, khi cô ấy qua đời là 103 tuổi, lúc ấy cả Tây Liên Minh đều ngừng các hoạt động giải trí. Bây giờ, rất nhiều tập đoàn lớn đều là đời sau. Hệ thống khách sạn Kim Nhật chính là sản nghiệp đời sau."

Lưu Diệp quả thực biết những điều đó, cô cười gật đầu một cái, đã đọc hết sách về Thần Mạch.

Cô thân mật kéo tay Dã Thú, cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh, bọn họ lại ôn lại rất nhiều chuyện cũ, chỉ là so với những thứ kia, Lưu Diệp cũng cảm thấy hứng thú với cuộc sống riêng của Dã Thú, cô nhanh chóng hỏi: "Vậy còn anh? Anh có gặp được người trong lòng không, là cô gái như thế nào? Nếu có nhất định phải giới thiệu cho tôi. Đúng rồi, đứa bé, tiểu bảo bối. Dã Thú, tôi làm mẹ rồi đấy, tôi có một tiểu bảo bối rất đáng yêu đó, có

thời gian anh nhất định phải gặp."

Cô ở cái thế giới này cô quanh quá lâu rồi, bây giờ, quả thật tìm được người thân.

Nếu như Dã Thú cũng có gia đình, cô không chừng còn có thêm người thân khác đấy.

Chỉ là lúc nói câu này, Luru Diệp lại chợt nghĩ đến cái gì, cô vội quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Sau đó cô phát hiện Khương Nhiên đã sớm không còn ở đó nữa.

Cô có chút bất ngờ, chỉ là nghĩ tới việc bị những người kháng nghị đó bao vây chặn đánh, Khương Nhiên cũng rất mệt mỏi.

Cô đang nghĩ gọi điện thoại cho Khương Nhiên, điện thoại cô luôn bỏ trong túi lại vang lên.

Cô còn tưởng rằng là Khương Nhiên tìm cô, kết quả, sau khi nhận mới phát hiện là số của căn cứ kia.

Cô nhanh chóng nhận điện thoại, sau đó nghe được giọng nói đang rất lo lắng trong điện thoại: "Phu nhân, ngài mau trở lại đi, bảo bối ở căn cứ luôn khóc, dù tổ chăm sóc trẻ mới sinh cỡ thế nào, bé con cũng không ngừng."

Luru Diệp sợ hết hồn, hơn nữa, trong điện thoại cũng phong thanh nghe được tiếng em bé khóc. Cô không dám trì hoãn một giây nào, lập tức đứng lên, Dã Thú rõ ràng muốn đưa cô về, nhưng cô không để ý tới những thứ đó, cô vừa đi ra ngoài vừa nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi phải về trước xem bảo bối. Đúng rồi, số điện thoại của tôi vẫn như cũ, nhớ gọi điện thoại cho tôi nha."

Dã Thú cũng nghe được điện thoại của cô, anh cũng không thấy cô rời đi, ngược lại vẫn đi theo bên cạnh cô, đến bên ngoài cang ăn cần hỏi "Tôi đưa cô về."

Nhưng Luru Diệp đã thấy Khương Nhiên ở bên ngoài rồi, cô vội vàng tạm biệt Dã Thú, sau đó chạy về phía Khương Nhiên.

Khi đến bên cạnh anh, Luru Diệp rất tự nhiên kéo cánh tay anh thúc giục: "Chúng ta đi nhanh đi, tiểu bảo bối đang khóc đấy."

Đúng lúc xe chạy tới, Khương Nhiên cũng rất tự nhiên mở cửa xe, nhường Luru Diệp đi vào trước.

Hơn nữa, rất kỳ quái là, Luru Diệp nhớ Khương Nhiên luôn không coi Dã Thú ra gì, cũng chưa bao giờ để Dã Thú ở trong mắt.

Lần này lại rất cho Dã Thú mặt mũi, sau khi cô bước vào, Khương Nhiên cũng không lập tức ngồi vào trong xe, mà ở bên ngoài một lúc, còn rất có lễ phép đứng ngoài xe ra dẫu với Dã Thú một cái.

Nhưng do cửa xe cản trở, Luru Diệp cũng không biết anh ra dẫu gì, chắc là Khương Nhiên đang cùng Dã Thú chào hỏi thôi.

Sau khi Khương Nhiên ngồi vào trong xe, sắc mặt bình thường, anh cũng không hỏi Luru Diệp vừa rồi đã làm cái gì.

Luru Diệp không bình tĩnh được như anh, cô rất nóng vội, chỉ đều muốn nói chuyện với tiểu bảo bối, cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Quan Chi, hỏi tại sao bé con lại khóc, có phải có chỗ nào không khô hay không, có đo nhiệt độ chưa.

Trên đường, cô lo lắng muốn chết, thế là khi đến căn cứ, lập tức chạy như điên đến chỗ bảo bối, Luru Diệp lại phát hiện bảo bối đang mút ngón tay thỏa thích, chơi với Hóa Bạo Thiên vương.

Quan Chi lúng túng giải thích: "Xin lỗi phu nhân, lần này tôi phản ứng thái quá rồi. Vừa nhìn thấy em bé khóc, ngay lập tức đã gọi điện thoại cho ngài, hơn nữa, lúc đầu khóc rất dữ, không biết tại sao đột nhiên không khóc nữa. Cho nên, tôi đoán là vừa rồi gặp ác mộng thôi."

Luru Diệp thờ phào nhẹ nhõm, cô vội ôm bé con lên, ôm chặt vào ngực mình.

Thằng bé này là do cô đứt ruột đẻ ra, vừa rồi cô sợ đến mức tim đập rất nhanh.

Bây giờ, nhìn bé con không có việc gì, cô vội vàng trêu chọc nó, dường như tâm trạng đứa bé này rất vui, mắt cũng không có vẻ sưng do khóc.

Đám người Quan Chi vốn chỉ là giúp một tay, hơn nữa, đáng may rầu chưa lập gia đình có thể chăm đứa bé được như vậy, đã rất không dễ dàng rồi.

Luru Diệp cũng quan tâm trả lời: "Không có chuyện gì đâu, dù sao tôi cũng không có gì chuyện phải làm, trở về sớm một chút hay tôi mới trở lại đều giống nhau."

Đến khi hết giờ, có lẽ là ngưng ngừng vì gọi cô trở về sớm, Quan Chi thế nào cũng không chịu giao đứa bé cho cô, nhất định giúp đỡ thêm một tối.

Luru Diệp cũng biết đây là anh muốn chuộc lỗi, cô cũng theo Khương Nhiên quay về Hạ Cung trước.

Bây giờ vẫn còn sớm, huống chi, cô vừa mới gặp Dã Thú, bây giờ, đừng nói ngủ, đầu óc cô rất rối loạn.

Vì để mình bình tĩnh lại, Luru Diệp liền lấy mấy bộ quần áo mình thường mặc ra, phá tung rồi sửa sang lại.

Từng món từng món, nhưng đầu óc vẫn không an tĩnh được, không ngừng nghĩ tới mấy chuyện trước kia, cô oán giận Dã Thú, Dã Thú an ủi cô, canh giữ những thứ ở bên người cô.

Còn có Tiểu Điền Thất khéo léo, thông minh.

Trong lòng cô hơi loạn, rất nhiều chuyện như đang nằm mơ vậy, còn có những lời nhạo báng của Hà Hứa Hữu Tiền, nói gì mà Dã Thú sinh không gặp thời, sớm biết làm như vậy chính là làm lại Hâu Gia kia chắc chắn sẽ không làm, bây giờ cho dù có khế ước mạnh nhất, cũng đều trắng mù.

Mặc dù đó là lời nói đùa, nhưng Lưu Diệp có chú ý tới thời điểm Dã Thú đang nghe cũng không có nói cái gì, trái lại còn cười cười, giống như đang tự giễu.

Nhưng mà nói Dã Thú có mập mờ gì đó với cô, Lưu Diệp cũng không biết.

Mặc dù trong lời nói của Dã Thú có gì rất quái lạ, nhưng Lưu Diệp cũng không cảm thấy Dã Thú hôn mê qua vô số lần, sẽ có cảm giác mãnh liệt với mình. Dù sao thời gian có thể mài mòn rất nhiều thứ, chẳng hạn như năm đó, những gì Thần Nữ dạy các thành viên Thánh mẫu, bây giờ đã sớm tan thành mây khói rồi, chứ đừng nói đến những lời tung hô nữ vương kia.

Cho dù Dã Thú đã từng có cảm giác với cô, đó cũng là bởi vì cô là người phụ nữ duy nhất trên thế giới, bây giờ đã hoàn toàn khác.

Lưu Diệp ảo não suy nghĩ, cô chính là thích suy nghĩ lung tung, đợi cô soi gương sẽ hiểu, Dã Thú làm những điều đó chắc chắn có nguyên nhân, tuyệt đối không phải như cô hoài nghi!

Lưu Diệp vừa dọn dẹp giường, vừa tán gẫu với Khương Nhiên: "Khương Nhiên à. Hôm nay, thời gian quá gấp rồi, em chưa kịp hỏi Dã Thú bây giờ đang làm gì đấy."

Khương Nhiên luôn chìm trong trầm tư, nhều mày nhìn cô một cái cũng khó thấy.

Lưu Diệp không biết, vẫn nói: "Hơn nữa, em cũng chưa hỏi số điện thoại của anh ấy, không phải anh biết em có rất nhiều lời muốn nói với anh ấy sao, nhìn nếp nhăn ở khóe mắt anh ấy, anh nói anh ấy bây giờ đã 35 sao, anh nói em ngốc, em cũng không hỏi anh ấy bây giờ rốt cục là bao nhiêu tuổi, chỉ là không ngờ được, anh ấy lại thay đổi như vậy."

Cô chưa nói đủ, chỉ cần thêm một hai phút cũng được, ít nhất là có thể nói thêm hai câu rồi.

Lưu Diệp tiếc nuối nói với Khương Nhiên: "Hôm nào em nhất định phải hỏi rõ ràng."

Kết quả khi cô trải ga giường xong, quay lại, chỉ thấy nét mặt Khương Nhiên lạnh băng xem Chí Tôn Long Đồ Đăng.

Khi Khương Nhiên tức giận, đừng nói là Lưu Diệp, ngay cả Quan Chi Sở Linh cũng sẽ sợ hãi không dám thở mạnh.

Lưu Diệp thì càng khỏi phải nói, như có phản xạ có điều kiện, cả người Lưu Diệp đều đông cứng lại, chỉ thiếu chút nữa là đứng nghiêm giống như bọn Quan Chi.

Hơn nữa, đối diện là nét mặt nghiêm túc của Khương Nhiên làm cho tim gan người ta run rẩy.

Lưu Diệp cũng không dám thở mạnh, cô cũng không biết mình phạm phải lỗi gì, cô không ngừng suy nghĩ, cô làm cái gì nói cái gì rồi, khiến cho Khương Nhiên tức giận như vậy, là bởi vì Dã Thú sao?

Bởi vì sau khi cô trở về không ngừng nói về Dã Thú ư, cho nên anh mới mất hứng, tức giận?

Lưu Diệp nhanh chóng giải thích: "Khương Nhiên, không đúng. . . . Em thật sự là quá kích động. Bởi vì đã lâu không gặp. Có chút đặc ý quên mất hình tượng."

Khương Nhiên rất nhanh ngắt lời cô: "Anh có lời muốn nói với em."

Lưu Diệp nuốt ngụm nước miếng, như đứa bé làm sai việc gì, vội cúi đầu chờ Khương Nhiên khiển trách.

Chỉ là đợi đã lâu, cô không chờ được.

Lúc cô buồn bực ngẩng đầu lên, chỉ thấy nét mặt Khương Nhiên ở đối diện không được tự nhiên.

Người đàn ông tàn sát hàng loạt dân trong thành cũng không nhều mày một cái, lần này anh phải đối mặt với việc khó khăn nhất trong cuộc đời, phải vượt qua một đỉnh núi cao nhất.

Chờ một lúc lâu, Khương Nhiên rốt cuộc mới dùng tất cả tình cảm, chậm rãi nói ra: "Hãy gả cho anh."

Giọng của anh vững vàng không có chút biến động, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc tới cực điểm.

Nhưng bởi vì nội dung quá mức kinh động, vẫn khiến Luru Diệp kinh hãi há hốc mồm.

Luru Diệp biết rõ ràng mình chưa từng nghe nhầm cái gì.

"Anh." Cô đều không biết mình muốn hỏi điều gì.

Hỏi Khương Nhiên đây là đùa giỡn ư, nhưng Khương Nhiên tuyệt đối không phải loại người thích đùa mấy chuyện này!

Nhưng là lời nghiêm túc, nói ở tình huống này sao?

Theo bản năng Luru Diệp nhìn hoàn cảnh của chính mình, còn có tư thế của hai người.

Cô là nữ quý ở trên chiếc giường đơn, Khương Nhiên lại ngồi trên một cái ghế quay về phía cô, động tác kia phải nói là cả lơ phất phơ thì có chút khoa trương, nhưng muốn nói là ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc, lại tuyệt đối không phải.

Dáng vẻ hai người ở nhà.

Còn hoàn cảnh này càng không cần phải nói rồi.

Đây chính là phòng ngủ bọn họ bình thường dùng để ngủ, bởi vì Khương Nhiên thích đơn giản, cho nên trong phòng ngủ cũng chỉ có vài vật dụng rất đơn giản, hơn nữa, những vật dụng đó còn có hệ số an toàn cao cấp, cũng bởi vì như thế, cho nên cả căn phòng hoàn toàn không có một chút cảm giác lãng mạn nào!

Hơn nữa thời gian này cũng rất kỳ quái!

Tại thời điểm cô vừa mới trải ga giường xong thì nói cái này sao?

Anh cho rằng đây là sau khi ăn cơm tối xong, hỏi cô có muốn ăn một quả táo hay không sao?

Khi cô đang chần chừ không biết nên làm thế nào.

Khương Nhiên không có bất kỳ biểu tình gì, bổ sung một câu: "Tốt nhất là em đồng ý, nếu không anh sẽ sử dụng quyền lựa chọn."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thù Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 91

Edit + Beta: Thanh Xuân 430.

Trầm mặc khá lâu khiến người ta hít thở không thông, cuối cùng Luru Diệp run lên nắm chặt ga giường trong tay, thì đối phương đáp lại hỏi cô có muốn ăn táo hay không, cô dùng giọng điệu cứng nhắc trả lời một chữ à.

Rất nhanh Khương Nhiên đã nhú mày.

Câu à kia của Luru Diệp tuyệt đối là tức giận, nhưng mà vừa nhìn thấy Khương Nhiên nhú mày, dường như cô lại phản xạ có điều kiện nuốt ngụm nước miếng, chột dạ nói một câu: "Em, em biết rồi."

Bộ dạng kia giống như đứa bé đối mặt với phụ huynh.

Sắc mặt của Khương Nhiên trở nên không được tốt, anh nhìn thẳng cô.

Lần này Luru Diệp khản trương hơn, nên cô vội vàng sửa lời: "Em rất vui. Cảm ơn anh, lời cầu hôn của anh."

Chỉ là cho dù cô nói cái gì, biểu tình trên mặt cô đều giống như mặt cha.

Rốt cuộc thì lần này Khương Nhiên không nhịn được nữa, anh đi tới trước mặt cô, Luru Diệp còn tưởng rằng anh sẽ hét lên mấy câu với cô, bởi vì khuôn mặt cô có chút không biết xấu hổ đúng không, còn có phản ứng quá mức miễn cưỡng nữa.

Kết quả sau khi Khương Nhiên đi tới trước mặt cô, dừng lại, quả thật dường như cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, trầm mặc nhìn chằm chằm cô một hồi, sau đó anh nắm chặt lấy cổ cô, dùng sức hôn lên môi cô.

Luru Diệp co rúm lại, nhưng khi anh hôn xuống, không ngờ dần dần mềm xuống, ga giường vừa mới trải phẳng phiu cũng bị làm rối loạn, anh đẩy cô lên

trên giường, không chút do dự, Khương Nhiên cởi bỏ quần áo của cô.

Anh đi vào rất nhanh, Luru Diệp muốn tránh, chẳng qua là chân vẫn chưa gãy giữa lui về phía sau, Khương Nhiên đã kéo chân cô lại.

Động tác của anh rất nhanh rất hung mãnh, nhưng lúc đôi môi hạ xuống rồi lại rất dịu dàng.

Luru Diệp bị anh lấn qua lấn lại cả một đêm, buổi sáng mơ mơ màng màng, Luru Diệp vẫn chưa tỉnh ngủ, đã nghe thấy bên cạnh có âm thanh sột soạt, với lại rất nhanh cô chợt nghe thấy Khương Nhiên thúc giục nói: "Nhanh lên một chút."

Luru Diệp dụi dụi con mắt, cơ thể dường như muốn tách ra làm hai, cô vô lực bò trên giường, ngẩng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy Khương Nhiên đang chỉnh lại cổ áo, thấy cô nhìn mình, Khương Nhiên cúi đầu nhìn cô, nhắc nhở: "Đừng ngủ nướng nữa, chuẩn bị đi làm thủ tục đăng ký kết hôn."

Luru Diệp a một tiếng, đầu óc cũng đơ ra.

Ngày hôm qua cô bị Khương Nhiên giày vò một đêm, lúc này đầu tóc giống như ổ gà, bởi vì túng dục quá độ, mắt lại có thêm quầng thâm.

Đối với vẻ mặt chậm lụt của Luru Diệp, Khương Nhiên cũng không giải thích gì, rất nhanh anh nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa cài khuy tay áo quân phục, giọng vừa căng cứng lên thúc giục: "Sửa soạn một chút, ăn sáng xong rồi tới văn phòng tìm anh."

Nói xong Khương Nhiên bước đi.

Luru Diệp giùng giàng từ trên giường đứng lên, cô ảo não rửa mặt xong, lại mặc quần áo ở nhà chậm rãi ăn điểm tâm, cũng không biết là tối hôm qua làm quá mạnh, hay là thể nào cô cảm giác khẩu vị thật sự không tốt giống như người chết đi sống lại.

Cô ôm bụng than thở mấy cái.

Lúc đang thay quần áo, cô theo thói quen cầm lấy mấy bộ quần áo màu trắng ngày thường thích mặc, chỉ là lúc vừa muốn mặc lên người, cô chợt dừng lại, cuối cùng thì lưỡng lự, cô không nhận được lại đi tới tủ quần áo mùa hè kia, quần áo bên trong đều là những bộ cô vẫn không mặc.

Màu sắc kiểu dáng đều siêu cấp hoa lệ xinh đẹp, chẳng qua là bình thường cô không thích mặc, bây giờ cô đứng trước tủ quần áo này, cẩn thận chọn những bộ quần áo đẹp, cô cố gắng tìm một bộ quần áo màu đỏ phù hợp.

Cô vẫn cố gắng ở bên cạnh Khương Nhiên giữ khiêm tốn, bởi vì nếu như quá cao giọng, hoặc là mặc quá điểm lệ, đứng bên cạnh anh, quả thật giống như người đã xấu còn làm ra những chuyện kỳ quái.

Nhưng trường hợp lần này không giống nhau, cho dù Khương Nhiên thờ ơ bình tĩnh như thế nào đi nữa, nhưng cũng là một sự kiện trọng đại trong cuộc đời.

Cô hít sâu một cái nghĩ, coi như lại bị so giống như người bùng đĩa đi nữa, cô cũng phải mặc quần áo màu đỏ.

Đợi sau khi cô mặc quần áo tử tế, thì cảm thấy rất hồi hộp, đi ra ngoài lại càng có chút chột dạ.

Nhưng mà khi đến bên ngoài ngược lại gió êm sóng lặng, cũng không có hôn lễ hay thấy hoa tươi, cũng không có âm thanh chúc mừng.

Tất cả mọi chuyện ở đây đều tiến hành theo từng bước, mọi người thấy cô vẫn như trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

Luru Diệp cũng đã biết mình lại vờ ngơ ngẩn rồi, chỉ là linh chứng thôi mà, nhìn dáng vẻ tùy ý của Khương Nhiên, đoán chừng cũng chính là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Nhất định không phải chỉ là anh bỗng dưng nhớ tới tiểu bảo bối của hai người vẫn là đứa con không hợp pháp, cho nên hiện tại sột soạt bổ sung thêm đây mà.

Sau khi đến nơi, lúc Luru Diệp đi tới, đã nhìn thấy bên trong văn phòng, vốn là phòng khách lầu một trống không, lúc này đã sớm sắp xếp thành nơi chụp ảnh chuyên dụng.

Bối cảnh chụp ảnh là quần kỳ của đội quân nhà họ Khương, còn đối diện cũng có nhiếp ảnh gia phụ trách riêng đang đợi ở đây.

Khương Nhiên ngồi chờ trên ghế đối diện, Luru Diệp không biết anh đợi bao lâu, vừa thấy cái này, cô vội vàng chạy tới, tràn đầy áy náy nói: "Xin lỗi, Khương Nhiên, em tới trễ."

Khương Nhiên ừ một tiếng, hất cằm tỏ ý cô ngồi vào bên cạnh mình.

Nếu nói chỗ anh ngồi là tùy tiện dời hai cái ghế trong phòng làm việc, Khương Nhiên rất ghét trình tự phức tạp, tất cả đồ dùng đều phải cố gắng đạt tới mức đơn giản thực dụng.

Cho nên hai cái ghế này đều là ghế gỗ đặc biệt đơn giản.

Cô ngồi ở phía trên, bởi vì vóc dáng thấp hơn Khương Nhiên rất nhiều, hơn nữa không biết vì sao, tư thế ngồi của Lưu Diệp trước kia còn có thể, lần này bỗng nhiên thất lưng đứng thẳng lên không được, trông chừng giống như bị người khác đánh một quyền vào ngực vậy.

Nhiếp ảnh gia thấy vẻ mặt Khương Nhiên trong ống kính chính là ngồi nghiêm chỉnh nửa giờ cũng không đổi, có thể nói cười so với khóc còn khó coi hơn Lưu Diệp.

Bây giờ người này lại càng phiền hơn, đầu hai người vẫn cứ không chịu nhìn về một phía.

Cái cảm giác đó, mặc dù biết rõ mình bị gọi tới chỉ là làm việc vô bổ nên mấy nhân viên cũng đều mốc lên rồi.

Bên kia giọng điệu hết sức ôn hòa nói với hai người: "Cái này chỉ là hình đám cưới thôi, phải cười một cái, nhìn ống kính."

Lần này Lưu Diệp cười càng khó coi hơn, ngược lại Khương Nhiên kéo khóe miệng.

Lần này nhiếp ảnh gia cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.

Ngược lại Quan Chi vừa nhìn thấy cái này, vội vàng tìm một cái đệm đưa cho Lưu Diệp.

Có lẽ sau khi ngồi lên cái đệm, chiều cao của Lưu Diệp so với Khương Nhiên cũng đã bằng nhau.

Rốt cuộc đầu hai người không hề lệch nữa, giống như toàn bộ lực sĩ áp sát lại.

Sau khi kiên nhẫn chụp ảnh, Khương Nhiên cũng không nán lại, rất nhanh thì đã đứng lên, dẫn Lưu Diệp đến khu làm việc tạm thời tại lầu một, bên trong đã sớm có nhân viên làm thủ tục đăng ký kết hôn đợi rồi.

Họ không gây chuyện cũng không chọc đến người này, kết quả vẫn là họa từ trên trời, tối hôm qua không phải bị đội quân nhà họ Khương kéo ra từ trong chốn, thì là bị Chính phủ Liên Bang hạ lệnh khẩn cấp cho nhóm nhân viên công tác tới đây, lúc này toàn bộ đều là một biểu tình ngây ngốc.

Nhưng mà nếu như người trong cuộc đến, dĩ nhiên là không thể lờ thôi.

Một nhân viên trong đó dựa theo trình tự tuyên thệ cho cả hai người: "Anh nguyện thật lòng kết thành vợ chồng với Lưu Diệp, nghiêm khắc tuân theo chế độ một vợ một chồng, một đời một kiếp với cô ấy, cho dù an nhàn hay cực khổ, giàu có hay nghèo khó, anh đều tôn trọng cô ấy, quan tâm cô ấy, một lòng yêu cô ấy, cả đời trung thành với cô ấy không xa không rời. Khương Nhiên tiên sinh, ngài nguyện ý không?"

Sau khi đối diện với ánh mắt của Khương Nhiên, người tuyên thệ đó thiếu chút nữa tự cắn đầu lưỡi của mình, cũng không chờ Khương Nhiên trả lời đã run rẩy thay Khương Nhiên đứng lên trả lời: "Ngài, ngài tất nhiên là nguyện ý."

Đợi đến lúc đối mặt với Lưu Diệp, người tuyên thệ đó cũng biết điều, khẩn trương nói: "Cô, tiểu thư Lưu Diệp, chắc cô cũng nguyện ý chứ?"

Giữa bầu không khí trầm lặng Lưu Diệp a một tiếng.

Ngược lại Khương Nhiên ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Nguyện ý cái gì?"

"Nguyện ý. Nguyện ý chế độ một vợ một chồng." Lưu Diệp nhỏ giọng lầm bầm: "Còn có những thứ một đời một kiếp kia."

Năm đó cô đã rất khí phách nói với rất nhiều người bên cạnh là Khương Nhiên là người chồng duy nhất của cô, nhưng mà bây giờ xem ra Khương Nhiên cho cô hôn lễ chính là cái này.

"Vậy, vậy." Nhân viên phụ trách làm thủ tục này quả thật hận không thể đào cái lỗ để chôn mình, mồ hôi rơi tách tách thận trọng hỏi Khương Đại Ma Vương: "Vậy, vậy hai người còn cần trao nhẫn cho nhau không."

Lưu Diệp há hốc mồm, cô đã quên mất là kết hôn thì phải đeo nhẫn rồi.

Thật may là hôm nay đã chuẩn bị đủ tất cả mọi thứ rồi, rất nhanh Quan Chi chạy tới trước mặt hai người, giống như người chứng hôn, nhanh chóng đưa một cái hộp.

Chiếc nhẫn trong hộp rất bình thường, chỉ đơn thuần là một cái vòng mà thôi.

Nhưng phong cách này Khương Nhiên lại thích .

Lưu Diệp cầm chiếc lớn lên, đầu tiên là đeo lên cho Khương Nhiên, chẳng qua là lúc cầm lên cô mới chú ý tới chiếc nhẫn đều là vòng chết, không thể điều chỉnh lớn nhỏ, nói như vậy cô có chút lo lắng chiếc nhẫn nữ đó mình có thể không đeo vào không.

Chỉ là chờ đến lúc Khương Nhiên đeo vào cho cô, ngược lại không ngờ vừa tay.

Sau đó hai người dưới sự chỉ dẫn của nhân viên, chia ra ký tên mình vào giấy đăng ký kết hôn, sau đó in con dấu lên.

Những nhân viên công tác kia không dám chậm trễ một khắc, rất nhanh tờ giấy màu đỏ thắm đã đưa tới trước mặt hai người.

Lưu Diệp cầm trong tay cũng không có một chút cảm giác vui vẻ, lúc mở ra xem, đã thấy tám ảnh bên trong muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, cũng không thể nói bề ngoài của hai người, thật ra thì bộ quần áo cô mặc hôm nay còn rất cao cấp đấy, chỉ là nét mặt kia.

Aiz.

Mấy nhân viên kia hoàn thành nhiệm vụ thì đã giống như chạy trời chết lần lượt rời đi, những thành viên của đội quân nhà họ Khương ở lại dọn dẹp văn phòng.

Khương Nhiên cực kỳ coi trọng hiệu suất làm việc, chỉ mất vài phút, Lưu Diệp đã thấy toàn bộ đều đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Nếu không phải mình vừa mới ở đây lĩnh tờ giấy màu đỏ, Lưu Diệp cũng hoài nghi những thứ vừa rồi kia có phải là ảo giác của mình hay không.

Cô đang muốn nói phải đi, thì đột nhiên Khương Nhiên nói một câu: "Em qua đây một chút."

Lưu Diệp rất nghe lời đi theo sau lưng anh, rất nhanh hai người đã đến phòng làm việc game online Chiến thần Kỳ Long của Khương Nhiên.

Bên trong vẫn đơn giản giống như trước kia, chỉ có mấy cái bàn ghế tựa này thôi.

Hơn nữa sau khi đến nơi, Khương Nhiên cũng không quan tâm Lưu Diệp, chỉ mở máy vi tính trên bàn, nhanh chóng nhập cái gì đó vào bên trong.

Lưu Diệp cũng không biết anh gọi mình tới đây để làm gì, chẳng qua thấy anh làm việc nghiêm túc như vậy, cô cũng không dám làm phiền anh, trong lúc đang đợi thì ngắm nhìn xung quanh, sau đó cô thấy ở giữa một chồng tài liệu, có một bức thư chói mắt, trong lòng cô buồn bực, đang muốn rút ra, lại bị về mặt khăn trương của Khương Nhiên cầm đi.

Nhưng mà Lưu Diệp vẫn tinh mắt thấy được chữ trên phong bì《 Mười phương pháp để phụ nữ yêu bạn 》.

Lưu Diệp khó chịu, không hiểu tại sao anh muốn xem cái này.

Hơn nữa đáng vẻ kia hiển nhiên là không muốn cho cô biết.

Lưu Diệp buồn bực ngồi trên ghế ngầy ngẩn như một kẻ ngốc.

Rốt cuộc thì Khương Nhiên cũng hết bận, anh ngừng lại, dường như đang xác nhận, sau khi xác nhận lại một lần nữa, anh mới đưa tay ra, trực tiếp nắm tay trái của cô, lần lượt ấn ngón tay cô lên màn hình.

Trong màn hình có một phần mềm nhận diện giống như hình vẽ, lúc ngón tay cô ấn lên, sẽ phát ra âm thanh nhắc nhở nhập mặt khẩu vào.

Sau khi lần lượt năm ngón tay quét qua một lần, Khương Nhiên lại cầm tay phải cô, lần lượt quét hình.

Cuối cùng chỉ còn có một đôi mắt, Khương Nhiên để cô cúi đầu, không ngừng nhắc nhở cô: "Không được nhắm mắt."

Lưu Diệp cúi đầu thì cảm giác vật kia giống như đang hạ xuống.

Ngược lại mắt cô không có cảm giác không thoải mái.

Cô buồn bực nhìn những thứ đó, cô chỉ biết mặt mã vờ tay thôi, còn có mấy thứ con người này.

Nhưng mà để cô nhập những thứ này vào để làm gì?

Trong lúc cô đang buồn bực, Khương Nhiên ngừng lại. Cùng phê duyệt tài liệu nói với cô: "Mới vừa rồi đã ghi lại con người và chỉ tay của em, nếu em cần, có thể nhập dấu vân tay vào trực tiếp rút ra số tiền trong tài khoản của anh ở ngân hàng Liên Bang, nếu quá một triệu phải quét con người, nếu quá một trăm triệu thì cần phải có sự đồng ý của anh."

Lưu Diệp bị hoảng sợ, nhưng rất nhanh cô nghĩ ra, cái này chỉ là một loại thủ tục sau khi kết hôn thôi.

Ngay sau đó cô lập tức nhớ tới giá trị của mình, cô chần chờ một lúc mới nói: "Em cũng có chút cổ phiếu chứng khoán, vậy. Vậy hôm khác em sẽ viết giấy chuyển nhượng cho anh."

"Không cần." Rất nhanh Khương Nhiên cắt đứt lời của cô: "Những thứ kia là tài sản riêng của em, em tự quyết định."

Anh có mở cái trình tự gì đó, sau đó nói chi tiết cặn kẽ cho Lưu Diệp: "Anh chuyển quyền hạn của em từ cấp D tăng lên cấp B, trong một vài chi nhánh căn cứ em có thể chuyển trực tiếp không cần thông qua anh, thao tác cụ thể em về làm quen một chút, không hiểu rõ có thể hỏi anh."

Lưu Diệp a một tiếng, cô cũng không hiểu điểm khác biệt giữa cấp D và cấp B. Có phải cái này đồng nghĩa với việc sau này cần dùng xe, không cần xin chỉ thị của Khương Nhiên, chỉ cần gọi điện cho tài xế, sẽ có người chở cô đi ra ngoài?

Lưu Diệp đang suy nghĩ, cô chợt nghe thấy giống như tiếng pháo mừng từ bên ngoài truyền vào.

Âm thanh kia thật lớn, hơn nữa âm thanh cực kỳ dày đặc, Lưu Diệp cũng giật mình, cô vội nhìn ra ngoài.

Ngược lại Khương Nhiên ở đối diện cô thì vẻ mặt bình thường, hai tay tạo thành chữ thập đặt trên bàn, thản nhiên nói: "Trước hết hôm nay em nghỉ ngơi một chút đi, lộ trình sau này sẽ hơi mệt một chút, bắt đầu từ bây giờ lễ mừng sẽ kéo dài một vòng, trong thời gian đó em phải đi với anh tuần tra những khu căn cứ khác, còn có mấy nơi cũng cần chúng ta đi qua một chút, hôn lễ chính thức phải chờ tới ngày cuối cùng."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 92

Edit: Cookie Oh

Beta: Thanh Xuân430.

Chờ đến lúc Lưu Diệp theo Khương Nhiên đi ra khỏi phòng làm việc, mọi người cũng choáng váng rồi.

Tiếng pháo mừng bên ngoài vang lên một lúc, cuối cùng cũng ngừng lại, khi cô đi ra, suýt chút nữa bị khung cảnh trước mắt làm cho kinh động.

Trước đó chắc chắn đây là nơi ở của một người đàn ông đầy nam tính, lúc này không chỉ ven đường cắm cờ màu rực rỡ mà trên sân cỏ còn trang trí bằng hoa tươi.

Trước kia đều là phong cách nam tính chiếm chủ đạo, bây giờ đã bị nhu hóa (*) hoàn toàn thành thế này.

(*) Giống như nữ tính hóa, trở nên mềm mỏng, nhu hòa

Cô nhìn xung quanh đều là không khí vui mừng, không biết ai trang trí, nhưng có nhiều chỗ chữ hỷ đỏ thắm được dán lên hoàn toàn không cân đối.

Trước đây, Lưu Diệp còn cảm thấy chỗ này sống yên bình quá rồi, bây giờ, cô phát hiện ngay cả quần áo của những binh sĩ bên ngoài kia đều như trong lễ hội vậy.

Quần phục màu đen thêm viền bạc, trông cái đó thật quái dị.

Hơn nữa, khi cô đi ngang qua sân huấn luyện, lại thấy Sở Linh mang theo không ít người đang dùng rất nhiều chậu hoa bày trí rất náo nhiệt.

Cô buồn bực đi tới, thấy ở đó là đều hoa hồng đỏ xinh đẹp, ở giữa còn có một số loài hoa biểu tượng khác.

Một cô gái giống như thợ trang điểm, ở cửa hét lớn với những binh sĩ đang loay hoay đó.

Rất không khách khí quát to: "Ai da, không đúng, hoa lụa không phải làm như vậy Ngốc hết biết, sớm biết thế này tôi đưa cả đội tôi tới đây rồi Các người, tham gia quân đội rồi thì không có chút mất thắm mỹ nào cả."

Khi Lưu Diệp đến gần, người kia quay đầu lại cũng thấy cô, sau đó hai mắt cô gái kia liền phát sáng, vội vàng giới thiệu: "Chào phu nhân, tôi được điều khiển cấp tới, chuyên gia sắp xếp hôn lễ, Minh Lan, đặc biệt giúp đỡ hoạt động hôn lễ lần này. Tôi rất vinh hạnh khi có thể tham dự hôn lễ thế kỷ này, đúng rồi, bộ lễ phục ngắn của cô đã giao cho chuyên gia, có 27 nhân viên đang vì cô đẩy nhanh tốc độ, tôi đoán chừng chậm nhất là ba ngày sau cô có thể mặc thử."

Cái người phụ trách hướng dẫn này khi nói chuyện thì ném công việc cho trợ thủ của mình, cô theo sát bên cạnh Lưu Diệp, thuật lại nội dung cụ thể cho cô nghe.

"Có ba chuyên gia trang điểm, hai người phụ trách trang phục, đúng rồi, còn có phù dâu, tổng cộng là sáu phù dâu, người đã tìm xong rồi, chờ cô qua kiểm duyệt, sẽ để cho họ chính thức bắt đầu làm việc."

Đang nói, Minh Lan như nhớ tới cái gì, đột nhiên bắt lấy bàn tay Lưu Diệp, sau đó kêu thảm một tiếng, vội vàng vừa vỗ đầu của mình, vừa la hét: "Tôi thật sự là heo mà, còn chưa có chuyên gia làm móng tay! Chờ tôi một chút, tôi lập tức mời chuyên gia làm móng tay lợi hại nhất tới!"

Lưu Diệp cứ nhìn vị chuyên gia này luống cuống tay chân, gọi điện thoại.

Minh Lan vừa hỏi một loạt cô thích gì, cổ điển hay hoa lệ hay lịch sự tao nhã một chút, vừa nói ra những gì thích hợp. Sau khi thỏa thuận xong, Minh Lan lại gọi điện cho đội quân nhà họ Khương phụ trách an ninh ra vào, yêu cầu đối phương có thể chăm chú một chút.

Bởi vì muốn vào đến bên trong đều phải cần đội quân nhà họ Khương phê duyệt.

Kết quả là rất nhanh Minh Lan bị đội quân nhà họ Khương đầu gối chọc giận, đối phương sống chết không cho cô dễ dàng vượt qua cái này, Minh Lan tức giận dứ dứ kêu lên: "Anh có thể soát người, xem đối phương có vật gì nguy hiểm hay không, chỉ có son móng tay và cái giữa thôi! Cũng có thể tính là vật nguy hiểm sao! Mẹ kiếp, anh đừng so đo với tôi! Tôi đặc biệt hai giờ sáng đã bị lôi dậy, bắt đắc dĩ như vậy, đến bây giờ một ngum nước còn chưa được uống đâu. Anh cho rằng tôi muốn phục vụ! Nếu không phải vì cái hôn lễ thế kỷ này, nếu không phải bởi vì tôi rất thích Lư Diệp nhà các anh! Tôi còn lâu mới nhận công việc này, tôi chính là chuyên gia sắp xếp hôn lễ đứng đầu thế giới đó!"

Lư Diệp nhìn cô ấy tranh cãi mặt đỏ tới mang tai, cô chợt nhớ tới mình vừa mới được trao quyền cấp B gì đó, cô đưa tay lấy điện thoại của Minh Lan, nhẹ giọng alo một tiếng, phân phó với người bên kia: "Xin chào, tôi là Lư Diệp, quy định thế nào thì cứ thực hiện như thế, đám người tới đây các anh có thể soát người, tiến hành xác nhận thân phận của đối phương, tôi nhớ là các anh và Chính phủ liên bang có cùng một mạng lưới hệ thống chứng thực thân phận. Nhưng mà, bây giờ tình huống có hơi đặc biệt, có thể suy nghĩ chậm trước một chút không, những giấy thông hành kia, sau đó sẽ tận tình đưa cho anh."

Lần này đối phương quả thực đã bị hù dọa rồi, liên tục áy náy nói: "Phu nhân, thuộc hạ lập tức thi hành ngay."

"Oa, cô nói chuyện thật dịu dàng nha." Minh Lan cười hi hi, nhận lấy điện thoại, dùng xem thường cô là người mới đến căn cứ, bước tiến rất nhanh đó.

Rất nhanh đã biến phòng Khương Nhiên thành phòng chờ kết hôn, thợ trang điểm đã sớm chờ bên trong.

Xiêu xiêu vẹo vẹo trông như rất buồn ngủ.

Minh Lan nhanh chóng giải thích với Lư Diệp: "Thật ngại quá, phu nhân, mọi người đều là nửa đêm hôm qua bị lôi dậy, cô không biết lúc ấy hù chết chúng tôi, còn tưởng rằng bọn cướp tới đây."

Những cô gái khác cũng đều tỉnh lại, bàn luận tiếp vào: "Đúng vậy, làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng cũng bị... rồi đó."

"Thôi đi, vừa nhìn thấy mặt không phải hận không... được đối phương a!"

Những cô gái kia cười đùa nói chuyện.

Ngay lập tức bầu không khí trở nên sôi động hơn.

Lư Diệp đã lâu không được ở cùng một chỗ với những người cùng lứa cùng giới tính rồi. Lúc trước, vì che giấu thân phận mở cửa hàng, cô vẫn rất thận trọng, không dám quan hệ thân thiết quá sâu, bây giờ cùng những cô gái này xúm lại, dần dần cảm nhận được loại cảm giác kết hôn, toàn bộ tâm trạng đùa giỡn của vua.

Từ nhỏ cô đã quen với khung cảnh riu rít, bát quái treu trọc nam sinh, rồi hỏi nhau về những mẫu quần áo.

Khi đang làm tóc, Lư Diệp nghe cô gái đó nói về cái gì mà ngân hàng tình tròng.

"Những tên đàn ông thối kia cho rằng thiếu đàn ông, tôi nhất định tìm anh ta, đùa gì thế, thật may là chúng ta đều có bụng, cùng lắm thì tự mình sinh đẻ, nếu không thì tích góp tiền làm hôn mê, dù sao đều có biện pháp."

Có điều Lư Diệp nghe xong không nhin được, buồn bực hỏi: "Nhưng mà mẹ nói, cái bụng khi có con sẽ rất khổ cực?"

"Không đâu, có tổ chuyên môn hỗ trợ, chính là hệ thống kho tình tròng, những người mẹ đó sinh sống ở một khu vực, sau đó khi cần ra ngoài làm việc thì để đứa bé ở khu chuyên biệt cho trẻ mới sinh, bây giờ có rất nhiều phụ nữ đều làm như vậy."

Lư Diệp vẫn cảm thấy rất khó tin: "Nhưng các cô cũng không lo lắng sao? Một người phụ nữ."

"Lo lắng cái gì?" Người làm móng tay cười nói: "Xã hội pháp trị (*) a, hơn nữa không phải có luật bảo vệ phụ nữ đó sao, năm đó. A, đúng rồi, chính là cái năm cô cùng Mậu Ngạn Ba lập ra những thứ kia, những điều khoản về việc dùng bạo lực, gây tổn thương cho phụ nữ, còn có xâm hại phụ nữ, mỗi năm đều có nghị viên nam kháng nghị cái đó, nói gì mà quá nặng, nhưng mà bây giờ nghị viên phái nữ có Lục Thành rồi sao?"

(*) Cai quản quốc gia bằng pháp luật

Cô gái phụ trách làm tóc cho Lư Diệp vừa chuẩn bị, vừa gật đầu nói: "Đúng vậy đó, trong đó còn có công lao của cô đấy, cô không biết, khi tôi mới vừa nhận được công việc này thì rất vui, biết không, cô chính là thần tượng của tôi đấy. . . ."

"Thần tượng?"

"Đúng vậy, cô chính là nữ hoàng. Mặc dù thấy bản thân cô hơi nhỏ một chút thì thất vọng thôi." Cô gái kia ngược lại rất thẳng thắn: "Không ngờ diện mạo của cô không phải như trong bức tranh kia, chỉ là vừa nghĩ tới cô ở thế giới mà tất cả đều là đàn ông, còn có thể phòng ngừa chu đáo như vậy thì cảm thấy cô rất lợi hại, chúng tôi đều cho rằng cô sẽ rời khỏi Khương Nhiên, dù sao khi đó cô là bị."

Giọng mấy cô gái kia chợt thấp xuống, một người trong đó gan lớn, càng thêm nhỏ giọng hỏi: "Đúng rồi, lần này cô kết hôn, thật sự tự nguyện sao?"

Lưu Diệp thở dài một tiếng.

Mấy cô gái đồng loạt nhìn cô, đây cũng không phải là lần đầu tiên có người hỏi cô câu này.

Lưu Diệp ồ một tiếng, dừng lại một lát mới do dự nói: "Đã có cả con rồi, nhất định là muốn kết hôn."

Kết quả, các cô gái trước đó lú lú không ngừng lại chột chột nói gì.

Ở đây, họ đều không hiểu cái gì nên liếc nhìn nhau.

Lưu Diệp cũng có chút lúng túng, so với những cô gái có tư tưởng kinh tế độc lập này, cô thật sự như người đời trước.

Nhưng cũng may mà có các cô gái này ở đây, cô còn lo lắng không biết phải mặc quần áo thế nào, nhưng kể từ khi có đội của Minh Lan, những thứ đó đều không phải là vấn đề.

Những cô bé kia sẽ rất nhanh chọn lựa trang phục thích hợp nhất cho cô.

Trước kia, Lưu Diệp mặc quần áo chỉ cần vừa người, phù hợp với thân phận của mình, phần lớn đều là trang phục theo nghi thức.

Nhưng Minh Lan bọn họ lại cảm thấy Lưu Diệp hết sức đáng yêu, mà còn trẻ như vậy, làm gì mà ăn mặc già dặn như vậy.

Hơn nữa, Lưu Diệp có nhiều quần áo đẹp như vậy, không mặc thì không phải rất đáng tiếc sao.

Lưu Diệp liền thử hết cái này đến cái khác.

Trong lúc nghỉ ngơi, tổ chuyên viên dưỡng dục (nuôi dưỡng và dạy dỗ) ôm một đứa bé đến.

Những cô gái này cũng bị chấn động, như thấy được gì đó rất ghê ghớm, cũng oa oa hét lên không gì sánh được.

Sau đó liền ôm bảo bối như không đủ, vốn là quần áo của trẻ sơ sinh rất đơn giản, kết quả là các cô gái này thật khéo tay, rất nhanh đã tạo ra các loại trang sức rất xinh xắn, còn sửa lại quần áo toàn màu trắng của trẻ con.

Thế là bây giờ bé con càng thêm đáng yêu khiến cho người ta kinh động kêu lên liên tục, còn có cô gái cầm điện thoại di động điên cuồng chụp hình.

Bận rộn suốt một ngày, Lưu Diệp cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Tâm tình cô rất tốt, hơn nữa cô rất cảm động, cô không ngờ Khương Nhiên sẽ tạo ra bất ngờ khiến cô vui mừng như vậy.

Bây giờ cô rất mong đợi tới hôn lễ, hơn nữa, rốt cuộc cô cũng có cảm giác muốn kết hôn.

Chính là khi cô trở lại Hạ Cung, Khương Nhiên cũng chưa trở lại, chỉ có cô hiểu được, hôn lễ lần này vội vàng như vậy, tiến trình khẩn trương như vậy, Khương Nhiên chắc cũng rất bận.

Chính là chờ sau khi Khương Nhiên trở lại, đừng nói là đám cưới đưa tiễn đêm động phòng hoa chúc, Lưu Diệp còn chưa nói đến việc tính kế chuyện hôn lễ này, Khương Nhiên ngược lại nói ra, bổ trí nhiệm vụ như nhau, còn nói với cô cần phải đi nơi khác.

Trước kia, Lưu Diệp chỉ nghe nói qua những trụ sở khác của quân nhà họ Khương, bây giờ cô mới biết những căn cứ kia, cái nào cũng không hề nhỏ. Hơn nữa, khi mới ngừng hoạt động, chỉ có căn cứ chính ngừng lại, còn hầu hết những căn cứ khác đều giữ nguyên, dần dần theo các thể hệ, hơn nữa phụ nữ cũng dần gia tăng, những căn cứ kia giống như một vương quốc nhỏ vậy.

Lưu Diệp liền cảm thấy rất không thoải mái, rõ ràng hai người đã hiểu sau buổi tối đầu tiên, cho dù nghiêm túc tổ chức hôn lễ, cũng không cần thiết phải tham gia các hoạt động xã giao như vậy chứ?

Cô cúi đầu giả bộ nghiêm túc nghe một lát, rốt cuộc cũng không nhịn được muốn cho Khương Nhiên xem thành quả của mình lúc ban ngày một chút.

Cô nhanh chóng mặc lại bộ lễ phục xinh đẹp kia, bây giờ thời tiết nóng nực, tổ kế hoạch giúp cô chọn một bộ lễ phục màu hồng nhạt, đính rất nhiều kim cương trên đó, lịch sự, tao nhã rất đẹp, đặc biệt nhất là làm nổi bật làn da của cô, cũng tương xứng với khí chất của cô.

Trước kia cô không dám mặc trang phục như thế, chỉ là Minh Lan bọn họ đều nói rất hợp với cô, cô cũng đã soi gương rồi, ngoại trừ chỉ cảm thấy lễ phục hơi ngắn ra thì những cái khác đều thích hợp, nên cô chọn ngay.

Hơn nữa, cũng bởi vì quá ngắn, ngược lại lộ ra đôi chân xinh đẹp kia của cô.

Sau khi Khương Nhiên thấy đôi chân trần của cô, nhú mày một cái, trả lời một câu: "Rất không thích hợp."

Trong lòng Lưu Diệp tràn đầy vui vẻ, kết quả lại đổi lấy một câu như vậy, cô thất vọng ồ một tiếng.

Vốn muốn tranh luận lại, nhưng mà cuối cùng vẫn không lên tiếng được, cô lại tìm một cái khác, cái này cũng rất đẹp mắt, mà còn là loại trước kia cô

không dám mặc....

Hơn nữa, cô vẫn ao ước mình có thể mặc quần áo đẹp như thế này, cô rất mong đợi mặc lên, lần này được rồi chứ?

Lễ phục như vậy thật vừa đẹp, làm nổi bật đường cong xinh đẹp của cô.

Kết quả, Khương Nhiên thấy cô lộ ra một mảng sau lưng kia, rất nhanh đánh giá một câu: "Không thích hợp."

Lần này Lưu Diệp không chịu nổi, cô cố gắng giải thích: "Đây là chuyên viên hôn lễ giúp em chọn, em cảm thấy rất đẹp mà, anh không cảm thấy em mặc vào rất làm nổi bật dáng người sao?"

Khương Nhiên cũng không muốn tranh luận với cô, cúi đầu ra về không quan tâm, lại dùng những thứ đồ Lưu Diệp quen thuộc kia, lần nữa cẩn thận giảng giải cho cô.

Cuối cùng Lưu Diệp gạt ra một bên, cô im lặng coi lễ phục ra, lễ cưới này vốn rất uất ức rồi, bây giờ Lưu Diệp lại càng không vui.

Hơn nữa, còn quá đáng hơn, ngày hôm sau, khi cô đến phòng chuẩn bị trang điểm, thay quần áo, nghênh đón cô không phải là mấy nhân viên hoạt bát, vui tính nữa, thay vào đó là mấy người bác gái trung niên mặc quần áo màu xám đen.

"Chúng tôi là những người phụ nữ tu thân tự hạn chế, chúng tôi thỉnh thoảng cũng sẽ phụ trách hôn lễ nghịch thanh (theo editor hiểu là những hôn lễ khác thường, không có sự tươi trẻ, màu sắc rực rỡ; nghịch là trái ngược)." Một trong mấy bác gái đó thấy cô thì giới thiệu như vậy.

Sau đó, Lưu Diệp bị những người đó kéo tới.

Móng tay được sơn đẹp không có, kẹp tóc xinh xắn cũng không biết đi đâu.

Những bác gái kia vừa giúp cô mặc trang phục vừa thao thao bất tuyệt: "Phụ nữ mặc quần áo tốt, không thể lộ ngực lộ chân, làm bại hoại thuần phong mỹ tục, hơn nữa, thân thể phụ nữ chỉ có thể cho chồng mình nhìn thấy, các cô gái bây giờ, chính là trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho rằng điều đó được kêu là đẹp đấy."

Lưu Diệp bị cắn nhằn đau cả đầu, sau khi trang điểm cũng chẳng khác mấy so với trước, lại thấy đối phương đưa cho cô bộ quần áo kia, cô lập tức nuốt ngụm nước miếng.

Năm đó, cô mang thai, mặc quần áo bà bầu cũng không mặc qua loại này!

So với trang phục ngày hôm qua, đây quả thực là quần áo của tù nhân!

Đừng nói kích thích áo, kiểu dáng thẳng đứng, Lưu Diệp cũng hoài nghi mình mặc vào như chụp cái túi vải lên mặt!!!

Một lúc sau, mặt cô biến sắc, cái hôn lễ này, Khương Nhiên cố tình tìm một đám người như thế này đến. Hơn nữa, nhìn những bác gái tu thân tự hạn chế này, rõ ràng là muốn nói cho cô tam tông tứ đức (*) gì đó.

(*) Giáo lý phong kiến: phụ nữ phải tuân thủ tam tông: khi còn ở nhà phải nghe cha, lấy chồng phải theo chồng, chồng chết phải theo con trai. Tứ đức: công, dung, ngôn, hạnh.

Lưu Diệp không vui cũng không tức giận với mấy bà bác này, cô cũng không nói gì, chỉ nói một tiếng với những người đó, ra ngoài đi tìm Khương Nhiên tính sổ.

Theo như lịch trình đã sắp xếp, chỉ một lát bọn họ sẽ lên đường.

Lưu Diệp lại cảm thấy đầu muốn nổ tung, hết sức tức giận, hôn lễ là chuyện của hai người, cầu hôn làm thành như vậy coi như xong, công chứng như vậy cũng được, nhưng mà bây giờ, trong hôn lễ, ngay cả một bộ lễ phục anh cũng muốn xen vào!

Muốn nhúng tay vào!

Hơn nữa, cô còn phải nhẫn nhịn chịu trói buộc này hay sao?

Cơ mặt Lưu Diệp giật giật, cô tìm được Khương Nhiên rất nhanh, nhưng mà Khương Nhiên cũng rất bận, khi cô tìm đến, Khương Nhiên đang phân phó nhiệm vụ cho cấp dưới.

Nếu như trước đây nhìn những người đó, cô sẽ chủ động đợi.

Nhưng lần này, Lưu Diệp không chờ đợi, mà trực tiếp cắt ngang công việc của Khương Nhiên, nói với những người đó: "Thật xin lỗi, làm phiền các anh đi ra ngoài một lúc, tôi có lời muốn nói với Khương Nhiên."

Những người đó lại rất phối hợp với cô, vừa nghe thấy vậy đều rút đi ra ngoài.

Sau khi Khương Nhiên thấy dáng vẻ của cô cũng có chút ngạc nhiên, nhưng anh không nói gì, chỉ nhìn cô, chờ cô nói.

Lưu Diệp cố gắng khống chế vẻ mặt của mình: "Khương Nhiên."

Cô hít sâu một cái, khi đối mặt với Khương Nhiên, rất ít người có thể có dũng khí nói ra những lời này, mà vương này khiến cả thế giới đều sợ hãi, khi mặt anh không hề có cảm xúc nhìn người nào đó, thật sự có thể khiến đối phương sợ tè ra quần.

Tìm Lưu Diệp cũng đập thình thịch, cô cũng sợ đến bồn chồn.

Nhưng mà bây giờ thế giới này đã khác trước kia rồi, lúc ấy chỉ có cô là phụ nữ, cũng không có bất kỳ quyền lợi nào có thể bảo vệ cô được.

Bây giờ, có rất nhiều luật pháp mới có thể bảo vệ được cô đấy.

Hơn nữa, bây giờ cô không nói, sau này thì lại càng không dám nói!

Lưu Diệp không quan tâm đến gì nữa, nhìn thẳng vào mắt anh, nhất cổ tác khí (*) nói: "Khương Nhiên, em không phải là cấp dưới của anh, cũng không phải là một khẩu lệnh, một động tác binh sĩ, em là người phụ nữ sẽ cùng anh sống nốt quãng đời còn lại. . . . Anh không thể chưa có sự đồng ý của em đã đuổi những chuyên gia chuẩn bị hôn lễ của em đi, sau đó còn đòi cho em mấy bà bác như vậy!"

(*) Không ngừng nỗ lực cho đến phút cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 93

Edit: Beheonhoxinh

Beta: A Cửu

Khương Nhiên nhìn cô, lấy nhu khắc cương*, trả lời: "Là bộ giáo dục đến chỗ anh khiếu nại."

*nguyên văn là "Tứ lượng bát thiên cân" là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương, mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất .

Nhìn dáng vẻ khó hiểu của Lưu Diệp, anh nói với cô với vẻ mặt lạnh nhạt cô: "Hôm qua những người đó cho con chúng ta mặc váy, còn đeo hoa trên đầu, anh không biết em làm mẹ như thế nào, nhìn con trai bị hóa trang thành như vậy còn có thể thờ ơ, có phải em muốn bồi dưỡng nó thành một kẻ ẻo là hay không?"

Đứng trước mặt Khương Nhiên, Lưu Diệp hoàn toàn không thể chống chiu, đẳng cấp của hai người cách nhau quá xa.

Giống như đặt thò trước đầu soi, chỉ chờ để cho con sói kia mở miệng.

Khương Nhiên chỉ nói mấy câu nói liền đã khiến Lưu Diệp nói không ra lời, sao chỉ chỉ trong nháy mắt mà người làm mẹ như cô đã bị chụp cái mũ xấu xa thế này.

Hơn nữa không riêng gì việc thờ ơ như Khương Nhiên nói, thật ra thì... Trong lúc mấy người đó ôm con, cô còn giúp đánh má hồng cho con nữa...

Mặc dù không cần đánh thêm cái gì thì tiểu bảo bảo đã đủ béo trắng rồi, nhưng sau khi đánh lên...

Thật là đáng yêu...

Hai mắt thật to, còn có hàng lông mi thật dài.

Cô đi theo mấy người kỳ quái đó chơi chừng nửa tiếng, đứa bé cũng bị bọn họ chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Lúc ấy cô cũng không nhận ra có gì không ổn... Nhưng bây giờ dưới sự chất vấn của Khương Nhiên, Lưu Diệp không dám mở miệng nói bất cứ câu phân bác nào.

Cái mũ làm mẹ này quá lớn, cô cũng chỉ là bà mẹ trẻ hơn hai mươi tuổi, cảm thấy con nít nhỏ bị hóa trang thành con gái cũng không có gì...

Song có lẽ những người đó đã phạm vào điều kiêng kỵ của Khương Nhiên, không có tổ chức không có tính kỷ luật, còn trang điểm cho con trai anh...

Lưu Diệp cũng có chút chột dạ, thật sự hôm qua cô cũng không hề suy nghĩ đến tâm trạng của tiểu bảo bối... Mặc dù tiểu bảo bối mới được vài tháng...

Cô liền cúi đầu lui về sau một bước, lúc đi tới cửa, lòng vẫn rất oan ức, vành mắt cô ửng đỏ quay đầu nói với Khương Nhiên: "Khương Nhiên... Chúng em không có ác ý... Con gái tụ chung một chỗ có lúc chính là như thế ... Trước kia em cũng làm thế với con cái nhà người quen, lấy mũi của em cho mấy đứa em trai đội... Em cũng chưa không muốn để nó trở nên ẻo lả... Chỉ cho vui... Hơn nữa kể từ khi biết tuần còn có tiệc cưới, em vẫn rất căng thẳng, bình thường chọn quần áo hay trang điểm đều do mình làm, trước kia chỉ có em là phụ nữ, em có trang điểm đến mức nào cũng không ai nói gì, nhưng mà bây giờ không giống trước... Em rất hồi hộp, em cũng muốn trông thật xinh đẹp, không bị mọi người nói là một người phụ nữ không xứng với bối cảnh... Thật sự hôm qua em cảm thấy họ rất chuyên nghiệp, cũng rất tốt với em... Chỉ là trẻ tuổi, có thể phạm vào vài điều kiêng kỵ của anh... Nhưng Khương Nhiên, anh thật sự không nhìn ra ngày hôm qua em có đẹp hơn một chút sao..."

Khương Nhiên nhìn đôi mắt hồng hồng của cô, rót cuộc trả lời một câu: "Anh biết hệ thống nuôi dưỡng "Công" thành bia đỡ đạn."

Lưu Diệp cũng không biết anh biết cái gì, cô hít mũi một cái bỏ đi ra ngoài.

Cô cũng không trở về tìm mấy bà bác kia, ỉu xiu cúi đầu cụp đuôi trở lại Hạ cung, chuẩn bị tìm đại một bộ lễ phục, trang điểm phù hợp cho mình.

Kết quả cô vừa trở lại Hạ cung, liền nhận được điện thoại của Minh Lan.

Minh Lan vội nói xin lỗi qua điện thoại: "Thật xin lỗi, phu nhân, đều tại tôi, vừa nhìn thấy bảo bảo đáng yêu thế đã không khống chế nổi, tôi đã cảnh cáo người khác rồi, bây giờ tôi đang đuổi mấy người kia... Hiện tại thời gian rất gấp, hơn nữa quần áo đều phải chọn lại, phu nhân, làm phiền cô chọn chút đồ từ trong tủ quần áo mà cô cảm thấy phù hợp, chúng tôi đến thì bàn bạc sau được không. ..."

Lưu Diệp để điện thoại xuống, có chút không thể tin vào tai của mình, điều này có nghĩa Khương Nhiên đã đồng ý với mình sao?

Có điều thời gian quá gấp, cô cũng không kịp nghĩ liền nhanh chóng đi tìm quần áo, chỉ là lúc tìm quần áo, Lưu Diệp chợt buồn bực, cô cho tiểu bảo bối mặc váy trông như một cái khăn quảng cáo, nhưng... Chuyện này có liên hệ gì tới quần áo của mình, làm gì mà phải chọn lại lần nữa?

Động tác của Lưu Diệp dừng lại, cô suy nghĩ một chút về tình hình mặc thử quần áo ngày hôm qua, rất nhanh cô liền lý giải ra hai điều, một là gu thẩm mỹ của nam nữ khác nhau, những bộ quần áo cô chọn thì thật sự Khương Nhiên không thích, một điều khác... thật sự có chút làm cho người ta khó mà tin được, là bởi vì lúc cô mặc sẽ lộ phần bắp chân và sau lưng sao?

Lưu Diệp cẩn thận suy nghĩ một chút, trước kia quần áo cô mặc khá bảo thủ, tại thế giới nam nhiều nữ ít này, cô chỉ hận mình không được mặc khôi giáp, cho nên... thật ra thì... đại khái có thể... là Khương Nhiên... Không thích cô mặc loại áo quần lộ thịt đó... Cho dù chỉ lộ chút bắp chân?

Lưu Diệp cũng bị cái ý nghĩ này dọa!

Nhưng vòng một vòng lớn như vậy, nếu như thật sự như lời nói, Khương Nhiên còn mượn lý do con bị trang điểm và mặc váy ra làm gì!

Còn nói nói năng hùng hồn mặt mũi nghiêm túc như vậy!

Lúc cô còn đang nghĩ những điều kia, nhóm Minh Lan đã tới, rất nhanh liền chạy tới Hạ cung, chỉ là rất nhanh những người đó đã bị vẻ đẹp của những bộ trang phục và trang sức tại Hạ cung làm chấn động.

Tất cả mọi thứ đều có bộ, ôi... hóa ra đây chính là đáng vẻ thật sự của bảo khổ siêu cấp.

Nhất là khi nhìn thấy các loại trang phục cao cấp khó gặp, nghe nói còn quý hơn cả vàng, lúc chạm vào vải của trang phục, chỉ thiếu chút nữa là người chọn quần áo đã nhảy dựng lên.

Đứng đó vừa vuốt vừa sợ hãi kêu lên: "Loại trang phục này chỉ được cất giữ trong viện bảo tàng thôi! Nghe nói trên toàn thế giới chỉ có ba bộ! Cô còn có đến hai bộ!"

Lưu Diệp nào hiểu những thứ kia, ban đầu lúc cô ngủ đông, nhiều trang phục đồ trang sức cũng bị mang đến phòng chân không, đến sau khi cô tỉnh dậy cũng muốn tìm một hai bộ mặc, nhưng cái lại không biết phải làm sao với cái bụng kia...

Bụng cô luôn gồ lên một khối, cho nên cô cũng chỉ có thể mua thêm chút quần áo khác...

Lần trước mấy người Minh Lan tới, cô cũng chỉ mang bọn họ đi tham quan vòng ngoài một chút.

Nếu như không phải vì gấp rút chọn quần áo, cô cũng không nhớ nổi mặt mã để có thể đi vào chỗ này.

"Oa! Đây là lông hồ ly lửa, nghe nói đã tuyệt chủng rồi... Có điều tốt nhất không nên chọn, mấy người thuộc tổ chức bảo vệ môi trường thấy được thì nhất định sẽ kháng nghị..."

Lưu Diệp nhìn những người đó giúp cô chọn đồ, cô thì ngồi ở trên ghế cố gắng giữ đầu không lộn xộn, điều này giúp cho mấy cô gái trang điểm phát huy được sự lợi hại, chỉ mấy bước đơn giản đã khiến cô trông thật xinh đẹp.

"Mặt cô đẹp thật." Cô gái kia vừa giúp cô sửa chân mày vừa nói: "Tôi thấy cô cười rất đáng yêu đó, sao mỗi ngày đều phải trưng khuôn mặt lạnh đó lên, cô cười một cái đi, cô cười lên trông rất thân thiện."

Sau khi được trang điểm, Luru Diệp hé môi cười, cô cảm thấy mình giống như đang mang giày thủy tinh, hết như cô bé lọ lem vậy.

Cô có chút không thể tin được người trong gương kia là mình, vốn lúc trước dáng dấp của cô cũng không phải quá khó coi, thậm chí cũng được tính là ưa nhìn, nhưng lúc ở bên Khương Nhiên, cô liền quen với việc không ngóc đầu lên được, ừ ừ cúi đầu cụp đuôi.

Nhưng bây giờ có thợ trang điểm chuyên nghiệp ở đây, bọn họ luôn bên cạnh kịp thời nhắc nhở cô.

Hơn nữa sau khi trải qua quá trình chọn lựa cẩn thận, mặc dù bộ quần áo được chọn có hơi không vừa người, nhưng có sẵn thợ may ở đó, hai người không nói hai lời liền vén tay áo lên bắt đầu chỉnh sửa.

Rất nhanh Luru Diệp đã sửa soạn xong từ đầu đến chân.

Song sau khi mặc chỉnh tề, Luru Diệp hỏi lại mấy người Minh Lan một chút để xác nhận: "Đúng rồi, lần này các cô chọn quần áo kín như thế là vì được yêu cầu sao?"

"Đúng vậy." Minh Lan còn chưa nói thì cô gái phụ trách trang điểm đã nói: "Trên đường tới đây, ai cũng dặn dò chúng tôi một lần, cái này chưa tính, giống như không yên tâm còn bắt chúng tôi viết giấy cam đoan, bảo đảm cho dù là lựa chọn loại trang phục có kiểu dáng gì, trang điểm ra sao thì đều phải trang trọng thỏa đáng, không thể tục tĩu, không thể hở hang, càng không thể mang tính quyến rũ! Vấn đề là nếu không khéo gọi thì làm sao có thể phát huy hết những điểm nổi bật của phái nữ chứ, chẳng lẽ phải mặc như nữ tu sao... Thật may là ngài còn có tủ quần áo cao cấp như vậy, nếu không chúng tôi đã buồn chết rồi."

Vốn Luru Diệp chỉ đoán, nhưng đến bây giờ cô đã chắc chắn tám phần mười.

Trước kia cô là không dám suy nghĩ nhiều, đều là Khương Nhiên cho cô cái gì, cô sẽ dùng cái đó, Khương Nhiên không cho phép, cô cũng sẽ ép mình, nhưng bây giờ lại không giống mình, cô phát hiện đầu óc mình bắt đầu chuyển động.

Lúc đối mặt với Khương Nhiên, cô dần bắt đầu suy nghĩ vì sao anh lại làm vậy theo bản năng...

Cô cảm thấy tình huống như thế rất mới lạ, nhưng thời gian đã rất gấp, Luru Diệp cũng không dám lè mề nữa, cô cầm theo chút đồ tùy thân rồi vội vàng chạy tới nơi tập hợp.

Sau khi đến đó, Khương Nhiên đã đợi ở trên xe, Luru Diệp không có đồng hồ đeo tay hay cái gì có thể xem thời gian, có điều cô đoán chắc chắn mình đã tới trễ một lúc rồi.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, người luôn luôn quan niệm thời gian rất nghiêm khắc như Khương Nhiên lại không gọi người đi thúc giục cô.

Cô cũng chỉ có thể xấu hổ ngồi vào bên trong xe.

Khương Nhiên ngồi trong nghiêng đầu lại, tầm mắt rơi vào trên mặt cô.

Luru Diệp rất cảm kích việc anh để mấy người Minh Lan trở về, cô cũng cười nói một tiếng: "Cảm ơn anh."

Khương Nhiên ừ một tiếng rất nhẹ, sau đó anh liền dán thứ chuẩn bị sẵn lên tai Luru Diệp.

Luru Diệp buồn bực nhìn anh.

Động tác Khương Nhiên rất nhẹ, nhưng lúc áp vào lỗ tai cô, Luru Diệp cảm thấy tai có hơi đau.

Nhìn dáng vẻ cô cau mày, Khương Nhiên nhẹ nhàng giải thích: "Đây là để phòng việc bị choáng xe lái trên đất rất nhanh, em sẽ chịu không nổi."

"A." Lần trước khi bọn họ đến Tây Liên Minh, cô đã từng cảm thấy khó chịu khi đi xe trên đất, có điều Luru Diệp không ngờ, chuyện đã lâu như vậy rồi mà Khương Nhiên vẫn nhớ, còn chuẩn bị vật này cho cô...

Ngón tay Khương Nhiên lướt qua mặt cô.

Mới vừa trang điểm xong, Luru Diệp chợt nổi lên ý định ranh mãnh, cô nghiêng đầu nói với anh một câu "Trông em có được xem như đẹp không?"

Khương Nhiên gật nhẹ đầu.

Luru Diệp liền ngưỡng cổ, ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói một câu: "Mấy bộ quần áo đã chọn trước kia cũng không khó xem, về sau em chỉ mặc cho mình anh xem thôi được không?"

Lúc lui về, cô cố ý trừng hai mắt.

Chỉ là vẻ mặt mà cô mong muốn nhìn thấy lại không xuất hiện trên mặt Khương Nhiên, tên đàn ông này đạt đến trình độ nghe nói thế mà vẫn còn có thể mặt không đổi sắc mà gật đầu.

Luru Diệp cũng liền không nhịn được nghiêng đầu theo dõi nét mặt anh, lòng không nhịn được mà nghĩ, người này... Không thể nói một câu thật lòng

được sao?

Tốc độ xe trên đất rất nhanh, may mà có miếng dán phòng choáng ở tai nên Luru Diệp đã ổn hơn nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi chạy ba tiếng, xe trên đất đã sớm ra khỏi phạm vi thành phố, cảnh sắc hai bên cũng trở nên khác đi.

Sau khi chạy được một đoạn đường, xe trên đất dần ngừng lại.

Đoàn xe thật dài cứ như vậy đồng loạt dừng ở nơi bên đường không biết là ở đâu.

Luru Diệp đang buồn bực, liền nghe Khương Nhiên nói với cô: "Nghỉ ngơi một chút thôi, xuống xe cùng anh một lát."

Luru Diệp cũng không suy nghĩ nhiều, cũng vừa đúng lúc cô đang có suy nghĩ muốn xuống xe hoạt động tay chân một chút.

Có điều chỗ này nhìn rất hoang vu, hơn nữa không biết Khương Nhiên nghĩa gì, lại rất thích đi trong bụi cỏ.

Váy Luru Diệp hơi dài, cò đại phía trong lại rất cao.

Cô chỉ đành liên xách mép váy cẩn thận đi theo bên cạnh anh.

Lúc bắt đầu những nhân viên bảo an kia cũng rạp khuôn đi theo, song rất nhanh Khương Nhiên đã ra lệnh, bảo những người đó không cần theo nữa.

Luru Diệp có cảm giác khá kì lạ, hơn nữa nhìn đáng vẻ Khương Nhiên như còn muốn dẫn cô đi một đoạn đường nữa.

Đi được chừng năm sáu phút, Luru Diệp mới theo Khương Nhiên đến một rừng cây nhỏ.

Khương Nhiên dừng bước.

"Tập chí địa lý giới thiệu nơi này có phong cảnh rất tốt." Anh chỉ cho cô xem.

Vốn Luru Diệp còn không biết mình đang ngắm nơi nào, dưới sự chỉ dẫn của anh, cuối cùng cô cũng nhìn thấy được biển hoa xuyên qua rừng cây.

Cô sợ đến ngây người, nhiều hoa như vậy, hơn nữa vì địa hình mà những khóm hoa kia phân bố theo độ dốc tự nhiên, tạo thành khung cảnh thiên nhiên tuyệt sắc...

Cô cảm thấy kì lạ mà hỏi anh: "Sao anh biết..."

Loại dáng mày râu như Khương Nhiên không thể nào chú ý đến loại phong cảnh như biển hoa này, phải nói là xem như anh có thể hiểu cái gì gọi là sự tráng lệ của ánh trời chiều hay khung cảnh sóng biển đập vào cồn cát, chứ còn cảnh biển hoa này thì thật sự không hề có giá trị thường thức gì với anh.

Nhưng cô nhìn lại thích chết đi được, thật sự rất muốn chạy vào lăn trên đó!

"Tôi ngày hôm qua đã nói với em rồi." Khương Nhiên cúi đầu nhìn cô, ánh mắt không hề có phần chỉ trích, chỉ có chút bất đắc dĩ: "Những nơi chúng ta phải đi ngang qua có phong cảnh gì đặc sắc thì anh đều nói với em hai lần."

Luru Diệp xấu hổ cười một tiếng, hôm qua cô không vui, cũng không chú tâm nghe.

Bây giờ nhìn lại thì thật sự Khương Nhiên đã sớm có chuẩn bị, lần đi tuần này cũng không phải chỉ để làm dáng, đồng thời cũng muốn dẫn cô đến ngắm nơi phong cảnh tuyệt đẹp này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 94

Editor + Beta: Minh

Trạm đầu tiên hai người muốn đi là khu căn cứ trên Hồng Sơn Lĩnh.

Cái trụ sở kia mới chỉ có hơn một trăm năm lịch sử, bởi vì năm đó phải tấn công liên minh phương Tây nên cố ý xây dựng lên. Sau đó, người Khương Đại cuồng chiến tranh phát hiện vị trí địa lý ở nơi đây quá tốt, vừa có thể tấn công lại vừa có thể phòng thủ, tuy bị liên minh phương Tây phản đối nhiều lần, nhưng Khương Nhiên vẫn kiên quyết chọn nơi này làm cứ điểm quân sự của anh.

Khi bọn họ đến nơi, Luru Diệp nhìn thấy đây không phải nơi hoang vu là mà chính là một tòa núi nhỏ được xây dựa lưng vào núi rất đẹp.

Có điều, bề mặt đất bị thay đổi. Tất cả đều không còn như trước, cách đây vài năm cô có theo Khương Nhiên tới đây. Nơi này đã từng là một công trình kiến trúc đồ sộ, hiện nay chỉ là một chỗ nhiều năm không được tu sửa. Lúc đi qua, Luru Diệp đã nhìn thấy ngôi biệt thự kia còn bị rào chắn, ở chỗ dễ thấy còn treo một tấm bảng viết đang trong quá trình sửa chữa. . .

Ban đầu, Luru Diệp vốn còn muốn vào xem, nhưng vừa nhìn thấy hàng chữ kia về mặt cô mang theo một chút thất vọng.

Không biết suối nước nóng tràn ngập kỉ niệm kia giờ thế nào. . .

Khương Nhiên giống như biết được tâm sự của cô, ở bên cạnh nói nhanh một câu: "Chờ sửa chữa xong, chúng ta lại mang Bảo Bảo cùng đến thăm quan."

Luru Diệp nở nụ cười, đúng vậy. Đến lúc đó là có thể mang theo Bảo Bảo cùng đi rồi.

Cô vui vẻ nhìn về phía Khương Nhiên, chỉ là từ sau khi dắt cô đi xem phong cảnh, chỉ cần đối mặt với cô là Khương Nhiên lại nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác.

Luru Diệp cảm thấy chơi như vậy rất vui, đơn giản cô không muốn bỏ lỡ vẻ mặt xấu hổ của anh. Cũng chỉ từ sau khi đến khu vực này Luru Diệp mới có chút căng thẳng, chủ yếu là nơi này không chỉ có Hồng Sơn Lĩnh mà còn có cả liên minh Phương Tây.

Dù sao, năm đó quân của nhà họ Khương từng có xích mích lớn với liên minh Phương Tây, hình ảnh tư liệu của cuộc chiến tranh này vẫn còn ở đây.

Chứng cứ rành rành, Luru Diệp rất sợ người cầm quyền của tổ chức liên minh Phương Tây sẽ đến kháng nghị.

Cuối cùng, không đợi được kháng nghị, ngay lúc cô vừa mới tới khu vực, thế nhưng lại nhận được một bức thư mời.

Khi đó Luru Diệp đang ở trong phòng nghỉ ngơi, Khương Nhiên thì lại muốn chuẩn bị một chút cho hoạt động.

Sau đó có người đặc biệt đến để xin chỉ thị của cô nói có quan viên của liên minh Phương Tây muốn gặp cô.

Luru Diệp khẩn trương một chút, còn tưởng là thật sự đến đòi nợ cơ chứ, cô cũng tranh thủ thời gian sắp xếp cho ổn thỏa, cố gắng bày ra vẻ mặt quan tâm, nghĩ đến cố gắng làm người hòa giải. Ban đầu, lúc ở yến hội, những người đó thế nhưng lại không mắng chửi bọn họ.

Kết quả chờ sau khi cô rời khỏi đây, lại kinh ngạc phát hiện, người đến cũng không phải là đại diện cho chính phủ lên án bọn họ mà chính là đưa thiệp mời cho cô.

Người viết thư là trưởng quan tối cao của liên minh Phương Tây, bức thư rất đoan chính. Sau khi Luru Diệp nhận bức thư, nhìn thấy bên trên che kín không phải dấu ấn bình thường, mà câu chữ bên trong cũng rất cung kính.

Tới người đưa tin hơi hơi cúi đầu, nhìn qua ánh mắt của cô giải thích: "Nữ vương điện hạ trước đây của liên minh Phương Tây chúng tôi rất thích cô, ngài ấy vẫn luôn nghe cha kể về chuyện của cô. Trước lúc qua đời, còn có ý hạ mệnh lệnh này, nếu như có cơ hội, nhất định phải mời cô đến liên minh Phương Tây làm khách."

Luru Diệp há miệng, cô nhận lấy không một chút do dự, tuy người của liên minh Phương Tây rất ghét Khương Nhiên, thế nhưng liên minh Phương Tây lại là chỗ của Tiểu Điền Thất.

Tiểu Điền Thất lại không phải là kẻ thù của cô.

Sau khi đọc xong lá thư này, Luru Diệp có chút động lòng, lúc này còn cách dạ tiệc một chút thời gian.

Nơi này của bọn họ gần liên minh Phương Tây như vậy, đi nhanh về nhanh sẽ không bị chậm trễ.

Luru Diệp muốn đi xem chỗ của Điền Thất, dù sao về sau sẽ không dễ tìm được cơ hội để đi ra ngoài.

Lần này thế nhưng lại có thư mời chính thức nữa.

Tuy nhiên, cô đoán khi Khương Nhiên vừa nhìn thấy cái này chắc chắn sẽ cau mày.

Thế nhưng đã qua một trăm năm, phụ nữ đầy đường, đâu còn cơ hội cho chuyện cướp người xuất hiện.

Luru Diệp cũng nghĩ cho dù như thế nào, thì đều muốn đi nhìn thử một chút.

Nếu là lúc trước, cô chắc chắn sẽ cẩn thận từng li từng tí, lo sợ không yên xin chỉ thị của Khương Nhiên, nhưng lần này Luru Diệp thông minh hơn, cô cố ý để người ta dẫn cô đi đến nhà bếp. Ở trong phòng bếp, cô xắn tay áo lên tranh thủ thời gian làm một mâm hoa quả và các món nguội, rất chú tâm chế biến thành hình dáng xinh đẹp, vừa nhìn thấy là đã cảm thấy đáng yêu.

Sau đó cô bung lên mang cho Khương Nhiên, thời tiết oi bức như thế này ăn một chút thức ăn giải nóng thì không còn gì bằng.

Mà lúc Luru Diệp đi đến, Khương Nhiên vừa vặn xử lý xong một phần công vụ, chờ đến lúc cô đi đến, tạm thời bên trong phòng làm việc vừa vặn không có người.

Luru Diệp cũng bê một chút đồ ăn chính mình chuẩn bị đến, nịnh nọt nói với anh: "Khương Nhiên, em vừa làm một mâm trái cây, rất đẹp đúng không, nào, nếm thử xem có thích không?"

Khương Nhiên rất dễ nịnh, Luru Diệp phát hiện chỉ cần mình dùng điểm tâm, thì tâm trạng của anh sẽ rất tốt.

Quả nhiên vừa nhìn thấy cái này, vẻ mặt Khương Nhiên trầm tĩnh lại, cô càng nịnh nọt cảm xiên hoa quả đặc chế xiên thịt quả đút cho anh ăn.

Nhưng mà, Khương Nhiên là một người đàn ông cao to như vậy cúi đầu ăn thịt quả cô đút cho, nhìn thế nào cũng thấy giống như không hợp.

Hơn nữa, vẻ mặt đang ăn của Khương Nhiên rất quái lạ, rất mất tự nhiên.

Chủ yếu là Luru Diệp rất ít khi làm như thế, hai người giống như đều có chút không thích ứng, vẻ mặt đều biến là lạ.

Luru Diệp chỉ cho ăn một miếng rồi không có ý định đút tiếp nữa. Cô buông xiên hoa quả xuống.

Tuy nhiên, thừa dịp tâm trạng của anh không tệ, ngược lại Luru Diệp nhanh chóng hỏi: "Này Khương Nhiên, có thể làm phiền anh một chút chuyện không?"

Khương Nhiên nghe vậy ghé mắt liếc nhìn cô một chút.

Luru Diệp nuốt ngụm nước bọt, do dự trong lòng, dáng vẻ xum xoe này của mình, không biết Khương Nhiên có thể nhả ra hay không.

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt đề phòng này của anh, chắc là muốn treo. . .

Cô còn chưa nói đâu, Khương Nhiên đã muốn kéo căng gương mặt lên. . .

Nếu là lúc trước nếm mùi thấy bại thì cũng chỉ là nếm mùi thất bại, cùng lắm là cô ù xù bê mâm đựng trái cây đi về mà thôi. Nhưng lần này Luru Diệp lại to gan lớn mật, cô đang chuẩn bị nói ra yêu cầu trước, đầu tiên là đi đến phía sau Khương Nhiên, ôm lấy cổ của anh, sau đó mới nũng nịu nói: "Khương Nhiên, liên minh phương tây mời em đi qua đó. . . Đề em đi nhé, nếu anh không yên lòng thì đám Quan Chi đi theo em là được rồi. . . Hơn nữa, hòa bình đã nhiều năm như vậy rồi, hướng chi bên đó là chỗ của Điền Thất, anh ấy sẽ không hại em. . . Em chỉ đi qua xem một chút thôi. . ."

Lúc Luru Diệp làm như vậy, đều cảm thấy da gà nổi dậy người mình.

Kỳ lạ là, tuy dáng vẻ của Khương Nhiên vẫn chậm rãi như cũ, tuy nhiên, sau khi ăn xong hoa quả đựng ở trên trong mâm, chung quy là buông lỏng một chút, sau cùng chỉ cần dặn cô đừng đi quá lâu, còn thiết lập thời gian hạn chế hà khắc. . .

Không chỉ để Quan Chi đi theo cô mà còn gọi cả Sở Linh đến.

Luru Diệp rất hài lòng, bởi vì phu nhân thật sự là quá hiếm có!!

Trước kia, Khương Nhiên đưa ra quyết định có khi nào thay đổi đâu!!

Đây chính là lần đầu tiên cô có thể cầu xin được, hơn nữa còn là hai lần liên tiếp, một lần là gọi người sắp xếp hôn lễ trở về, lần ngày cũng được coi là khai ân ngoài vòng pháp luật!

Chính là lúc cô chuẩn bị ngồi lên xe đi qua liên minh phương tây, Luru Diệp lại bị người đi theo làm cho phát sợ.

Một đội xe thật dài. . .

Luru Diệp cảm thấy không thể hiểu nổi, đây cũng không phải là đi tấn công liên minh Phương tây, cô chỉ đi qua thăm hỏi bạn bè cũ thôi mà, có cần phải nhiều người, nhiều xe như vậy sao. . .

May mắn vị quan viên của liên minh phương tây vẫn luôn chờ cô không nói gì, ngược lại vẫn luôn hòa khí đi trước dẫn đường cho bọn họ, còn phối hợp với đoàn xe chào hỏi với ngành giao thông của liên minh phương tây.

Cho nên sau khi bọn họ lái xe đi vào liên minh phương tây, bên trên mặt đường sạch sẽ, không có phát sinh tình huống kẹt xe.

Mặc dù không có nghi thức chào mừng thật long trọng, tuy nhiên, Luru Diệp vẫn nhận đến sự tiếp đón chu đáo không bình thường của cơ quan chính phủ.

Chính là Luru Diệp vẫn luôn ngắm nhìn kiến trúc xung quanh, bởi vì phần lớn kiến trúc đều làm bằng đá, Luru Diệp phát hiện có rất nhiều kiến trúc giống hệt trong trí nhớ của cô.

Sau khi nhìn thấy trường quan của đối phương, Luru Diệp thậm chí có thể tìm thấy bóng dáng của Tiểu Điền Thất ở trên mặt người kia, chỉ là dáng vẻ. . .

Sau khi biết đối phương có thể xem là cháu ngoại của Tiểu Điền Thất, Luru Diệp mới cảm thấy thân thiết.

Chỉ là khi cô hỏi đối phương Tiểu Điền Thất có nhớ lại gì cho cô hay không.

Sau khi biết Tiểu Điền Thất không để lại cái gì cho mình, Luru Diệp có chút mất mát.

Luru Diệp nói chuyện một lúc với hậu nhân của Tiểu Điền Thất là Phi Nhĩ Đặc Điền Tử, nhìn ra được người kế thừa Tiểu Điền Thất là một người khéo hiểu lòng người. Vẫn luôn đi bên cạnh cô, giải thích cuộc đời của Điền Thất cho cô nghe.

Khi nghe đến những chuyện kia, Luru Diệp cảm thấy nơi này không giống với, cô có cảm giác giống như mình đang ở ở chỗ của Điền Thất vậy.

Tuy nhiên, lúc nói đến chuyện của Đại tộc trưởng các đời, Luru Diệp chợt nhớ đến điều gì, cô nhân dịp nói ra chuyện của tộc trưởng tiền nhiệm Phi Nhĩ Đặc. Vị tộc trưởng tiền nhiệm Phi Nhĩ Đặc vẫn luôn bị mọi người lãng quên ấy, tuy nhiên, cô cũng không dám quên, người kia cho dù có chán ghét nhưng dù sao cũng là do mình dẫn đi.

Sau khi Phi Nhĩ Đặc Điền Tử nghe được chuyện này, nhanh chóng mỉm cười nói: "Không có vấn đề gì, mọi chuyện còn sót lại chúng tôi đều sẽ xử lý thỏa đáng, còn chuyện liên quan đến tộc trưởng tiền nhiệm này, chúng tôi sẽ dựa theo quy cách đón tiếp quý tộc trước đây mà đến đón ông ấy."

Trong lúc nói chuyện, hai người đi đến một hành lang thật dài, Quan Chi cùng mấy nhân viên bảo an nhắm mắt đi theo phía sau bọn họ.

Luru Diệp ngẩng đầu nhìn những bức tranh đó, lần trước cô đi cùng Khương Nhiên đến chỗ này. Bọn họ cũng từng đi bộ ở trong hành lang này nói chuyện phiếm . .

Cảm giác lúc đó là đau khổ, vui mừng nửa nọ nửa kia, nhưng bây giờ nhớ lại lại cảm thấy rất thân thiết.

Mà bên trong có rất nhiều bức tranh, có Điền Thất và vợ của hắn, còn có đám con gái của hắn nữa.

Cô xem từng bức từng bức một, cô không ngừng xem, mỗi lần đi đến trước bức tranh của Điền Thất, cô lại dừng lại một chút tỉ mỉ ngắm nghía. . .

Sau đó, bỗng nhiên Luru Diệp nghe thấy có người gọi tên của cô. Cô kinh ngạc quay đầu lại, sau đó cô nhanh chóng nhìn thấy một người đứng ở cửa hành lang cách đó không xa. Cô lên tiếng gọi: "Dã Thú."

Làm sao Dã Thú lại ở chỗ này?

Cô kinh ngạc đi đến trước mặt anh ta.

Dã Thú đứng im ở chỗ đó không nhúc nhích, chỉ yên lặng chờ cô chạy đến trước mặt mình. Anh bình bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô, trên mặt không có vẻ ngoài ý muốn, chỉ là im lặng nhìn cô, sau khi cô đến gần, cuối cùng mới mở miệng nói: "Nghe nói quý phu nhân đã kết hôn?"

"A. . ." Lúc này Luru Diệp mới nhớ cô còn chưa thông báo cho Dã Thú, cô tranh thủ thời gian giải thích nói: "Thật xin lỗi, bởi vì vợ vàng đưa ra quyết định, hiện tại tôi còn giống như đang nằm mơ vậy. . ."

"Vậy. . . Quý phu nhân hạnh phúc sao?"

"Đừng gọi tôi như thế." Luru Diệp cảm thấy là lạ, làm sao Dã Thú lại khách khí với cô như vậy, cô cười khổ nói với hắn: "Gọi bạn bè là được rồi. . . Thực không tệ, dù sao mỗi ngày tôi vẫn luôn sinh hoạt như vậy, kết hôn với không kết hôn cũng chẳng khác gì mấy. . ."

Dã Thú bình tĩnh, giống như nhớ lại hỏi: "Còn nhớ rõ phu nhân đã từng nói với tôi, nếu như gặp phải người con gái mình thích, thì phải tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy. . . Vậy anh ta có đối xử với phu nhân như vậy không?"

Luru Diệp có chút chần chờ, hôm nay, Dã Thú thật kỳ lạ, hơn nữa vấn đề này có chút làm khó cô, người như Khương Nhiên, từ trước đến nay vẫn luôn có tư duy của một người đứng đầu, muốn nói tôn trọng và bảo vệ cô. . . Không thể nói không, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là quan tâm như người yêu. . .

Sau cùng Luru Diệp cũng nhẹ giọng nói: "Chắc có. . . người như Khương Nhiên rất dễ sống chung. . . Cũng khá. . . Từ từ sẽ đến tốt thôi, thật. . ."

"Đưa qua lâu như vậy, hiện tại phu nhân có thể tùy ý đi qua những nơi mà ngài muốn đi chứ?"

Về mặt Dã Thú bình tĩnh lại hỏi một câu.

Luru Diệp không ý thức đưa mắt nhìn về phía đám người Quan Chi, cô cũng không biết nên nói như thế nào nữa.

Thực. . . Vẫn là không thể. . .

Tuy trên thế giới này không chỉ có mình cô là phụ nữ, tuy nhiên, Khương Nhiên vẫn muốn lúc cô muốn đi đâu thì phải báo cáo với anh để chờ anh phê chuẩn. . .

Hơn nữa, thời gian đi ra ngoài đều phải đánh dấu tốt, một khi có vượt qua, nhân viên bảo an bên người cô sẽ tranh thủ thời gian nhắc nhở cô, nếu vượt qua nhiều, cô còn phải suy nghĩ xem nên giải thích với Khương Nhiên vì sao lại lãng phí nhiều thời gian như vậy. . .

Hơn nữa, cũng không phải lúc nào cũng được phê chuẩn. . .

Dã Thú nhìn khuôn mặt cô không nói gì.

Giống như muốn xác minh lời nói của Dã Thú, Quan Chi vội vã đi đến thúc giục cô, trực tiếp nói ra: "Xin lỗi, phu nhân, thời gian đã vượt qua. . ."

Lưu Diệp còn có rất nhiều chuyện muốn nói với Dã Thú, hiện lại bị Quan Chi cắt ngang, cô cũng không còn cách nào khác nhìn về phía Dã Thú.

Cuối cùng bối rối cười nói: "Có rảnh thì đi qua tìm tôi, hoặc gọi điện thoại cho tôi. . ."

Chờ đến khi cô đi ra ngoài, Dã Thú cũng không có đưa ra, mà chính là vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng đi xa của cô, giống như đang suy nghĩ điều gì, đứng im không nhúc nhích ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chương 95

Edit+ Beta: A Cửu

Lúc Lưu Diệp trở lại thì vẫn chưa muộn, Quan Chi nói là đón cô sớm.

Có điều khi cô ngồi xe đi qua con đường trên phố nhỏ, vẫn bị sự tươi đẹp hai bên đường hấp dẫn, kiến trúc ở nơi này hết như một thành phố ven chân núi nên nhìn khá cổ kính, nhà cửa ven đường nhỏ bé đến mức như có thể bỏ vào túi, nhìn từ xa sẽ không thể thấy được thứ gì, nhưng sau khi lạc vào thế giới kì lạ này, lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Song cô không có nhiều thời gian để ngắm, chờ tới khi xe đến nơi, cô liền bị đám người Minh Lan lôi vào như ong vỡ tổ.

Vừa chải tóc vừa trang điểm, phải kịp trước lúc buổi lễ bắt đầu, đám người Minh Lan không ngừng giúp cô sửa sang lại những chỗ còn chưa ổn, cuối cùng cũng đến giờ, mấy người... bạn gái kia mới giúp cô chậm rãi bước ra ngoài.

Váy dài qua đầu gối, kết hợp với áo lưu tô (áo có tua).

Khương Nhiên lại mặc một thân quân phục, đến lúc cô tới gần, anh hơi cúi người, vươn cánh tay về phía cô.

Cô khoác tay lên cánh tay anh, tìm đập rộn.

Hít một hơi thật sâu, cô theo anh bước lên bục dưới ánh mắt của mọi người.

Sân khấu rất lớn, từ lúc bọn họ xuất hiện, pháo hoa không ngừng được khai hỏa, cả bầu trời cũng bị nhuộm hồng.

Buổi lễ rất long trọng, thậm chí còn có cả quân đội để giữ trật tự.

Đám người Minh Lan lộ đầu ra nhìn cũng bị cảnh tượng nghiêm túc này làm cho kinh ngạc, làm người thiết kế hôn lễ, cả đám đã từng chứng kiến sân khấu, nhưng thế này...

Lẽ ra buổi hôn lễ này phải nên diễn ra thật vui vẻ mới đúng chứ?

Minh Lan thề lưỡi, chờ đến lúc Lưu Diệp trở vào để trang điểm lại, mấy cô gái mới xúm nhau, nhỏ giọng nói: "Ồi, hôn lễ của quân nhân đều như thế hết à?"

Lưu Diệp cũng không biết phải nói thế nào.

"Sân khấu lớn thật, đúng là khiến người khác căng thẳng... Nhưng sao lại không có lời tuyên thệ, chúc mừng người mới cưới?" Minh Lan luôn thích nói bật không nhịn được mà nói thảm: "Vậy thì sao có thể gọi là hôn lễ chứ, có khi nào đầu người quản lý đã bị nước vào rồi không?"

Lưu Diệp vội nói: "Chắc là do phong tục mỗi nơi không giống nhau..."

Chẳng qua một hôn lễ như vậy, Lưu Diệp cũng không cảm thấy vui vẻ gì mấy, cô chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, mỗi một khắc đều phải cẩn thận, không thể để sai lầm phát sinh.

Áp lực của cô cũng rất lớn.

Hơn nữa mỗi ngày cô đều có thói quen chơi với con một lát, cả ngày hôm nay bận rộn như thế nên vẫn chưa thể gọi điện được.

Lúc đợi tiệc, Luru Diệp lên nắp trong phòng chờ, không nhin được mà gọi điện cho viện nuôi dưỡng.

Có điều tiểu bảo bối còn nhỏ, không thể nói chuyện, chỉ có thể bập bẹ ề a vài tiếng vào trong điện thoại, tìm Luru Diệp như sắp tan chảy, lúc đầu cô chỉ muốn mang con ra ngoài, có điều viện nuôi dưỡng và đám người Minh Lan đều khuyên cô đi xa không tốt cho con, hơn nữa cô còn phải lo cho hôn lễ...

Nhưng nếu là hôn lễ như vậy, tâm trạng Luru Diệp rất phức tạp.

Trong lúc cô đang ngẩn ngời, Khương Nhiên đã tìm thấy cô đang ngồi trong phòng chờ, cúi đầu nhìn cô một cái.

Luru Diệp vội ngồi thẳng dậy, vì mới nói chuyện với con xong nên mắt cô vẫn còn hơi xót, dùng giọng mũi nặng nề giải thích: "Ngại quá, không phải em định trốn đâu, em chỉ nhớ con, nên gọi điện thoại hỏi chuyện bên kia thôi..."

"Có khỏe không?" Khương Nhiên lại không có chút ý trách móc cô.

Luru Diệp ồ lên một tiếng: "Rất khỏe, hôm nay đã uống sữa rồi, còn ăn thêm chút thức ăn, cũng không khóc, chắc sắp ngủ rồi."

Khương Nhiên lại đưa tay tới trước mặt cô, trông đáng đáp có vẻ như sắp mang cô ra ngoài gặp người đứng đầu của trụ sở này.

Thật ra thì lúc trước khi giới thiệu cũng từng gặp qua, nhưng vì quá nhiều người, Luru Diệp nghe đến mức váng đầu.

Lần này xem ra ngoài những quân nhân trong đang ở ngoài thì còn có vài thương nhân hay những nhà có thế lực ở địa phương cần phải biết đây.

Luru Diệp đưa tay, chần chừ khoác lên.

Khương quay đầu lại nhìn cô, hết như đang hỏi thăm.

Thật ra Luru Diệp đã cố hết sức, cô đã sớm không còn là nữ hoàng thiên hồ vạn hoá của năm đó, kể từ sau khi thân phận bị lộ, cô rất thích làm những chuyện nhỏ nhặt của người bình thường, tình cảnh lúc này khiến cô cảm thấy rất khó thích ứng.

Thấy Khương Nhiên nhìn mình, cuối cùng Luru Diệp cũng phải cố tiếp dũng khí, chậm rãi nói: "Khương Nhiên... Em, em không bắt kịp bước chân của anh..."

Khương Nhiên vẫn để tay ở vị trí cũ mà nói với cô: "Anh biết, anh sẽ đi chậm một chút."

Luru Diệp chần chừ, cuối cùng cũng duỗi tay nắm lấy tay Khương Nhiên.

Sẽ có một vài người đàn ông thâm tình chân thành xem người phụ nữ của mình là duy nhất, nhưng cũng chỉ có những người đàn ông như vậy, sẽ không dừng lại để lưu ý bất cứ thứ gì.

Luru Diệp cúi đầu đi vài bước cùng anh: "Vấn đề không phải là đi, chỉ là hai chúng ta không giống như người cùng thế giới... hết như trong một bài hát, anh là chim bay trên trời, còn em, chỉ muốn bơi lội trong một dòng nước nhỏ... Vì vậy lúc chim muốn kiểm tra địa bàn thì phải nói là rất tốt, nhưng nếu còn lồi theo chú cá vàng nhỏ để nó đắm đuối thì..."

Khương Nhiên dừng bước cau mày nhìn cô.

Luru Diệp hít sâu một hơi, không biết khi những người vợ khác đối mặt với chồng mình sẽ thế nào, nhưng mỗi lần cô nói chuyện với anh cứ như đùa với mạng sống vậy.

Cô cố gắng tiếp thêm can đảm, tiếp tục nói: "Thật ra so với những hoạt động vừa rồi ngoài đó, còn có bữa tiệc sắp bắt đầu kia, em vẫn thích con phố ăn nhẹ trong ngôi thành cổ này, còn có phong tục, bánh ngọt phong phú nơi này..."

Mới vừa rồi khi đám Minh Lan trang điểm cho cô, cô nghe bọn họ nói, lúc cô đến liên minh phía tây, đám người Minh Lan đã chạy đi tham quan một vòng, còn nói vì buổi lễ này cũng chính là dịp hiếm có của phố ăn nhẹ, hơn nữa còn có thứ gì gọi là gia niên hoa...

Luru Diệp nghe xong cũng rất thích, còn bảo đám Minh Lan không cần phải ở cạnh cô, muốn đi chơi thì cứ đi.

Có điều đám Minh Lan vừa đi, Luru Diệp mới cảm thấy cô đơn.

Hệt như người khác còn ở đây thì mình cảm thấy thật nhàn rồi, hết lần này tới lần khác đều muốn làm thêm giờ vậy.

"Em chính là loại phụ nữ sẽ bị khu phố ăn nhỏ đó hấp dẫn, còn anh, là một bậc vĩ nhân, em... chỉ là chú cá nhỏ trong dòng sông nhỏ mà thôi, ngay cả việc có con cũng rất phiền phức..." Luru Diệp cũng không biết mình muốn biểu đạt điều gì, cô cứ nói liên miên.

Đối với Khương Nhiên mà nói, nghe Lưu Diệp nói đông nói dài còn khó khăn hơn phân tích tình hình chiến sự gấp trăm lần, vì nó không hề có trọng điểm.

Từ trước đến giờ khi cô gái này nói chuyện đều nghĩ gì nói đó, rồi rầm ngổn ngang, trong mỗi một ý đều có thể rút ra nhiều ý khác...

Có điều dường như cuối cùng anh cũng đã chớp được một chút của thứ được gọi là trọng điểm gì trong đám thông tin phức tạp kia.

Lần này anh không mang cô đến phòng tiệc mà kéo cô đến trước phòng ngủ.

Lưu Diệp chỉ nghe Khương Nhiên vừa đi vừa gọi điện thoại cùng Quan Chi, hình như đang dặn dò Quan Chi đi xã giao gì đó, sau đó lại gọi cho Sở Linh.

Chờ đến khi Sở Linh tới, Khương Nhiên đang giục Lưu Diệp thay quần áo bình thường, anh coi bỏ quân phục, lấy đồ Sở Linh mang đến để thay.

Chờ đến khi chuẩn bị xong, Khương Nhiên lại lấy mặt nạ của nam và nữ.

Lưu Diệp biết nơi này có rất nhiều lễ hội, cũng có rất nhiều người mang mặt nạ đến vui chơi, hơn nữa cái mặt nạ này cũng rất đơn giản, chỉ che được nửa mặt mà thôi.

Nhưng có điều anh định làm gì?

Hơn nữa Khương Nhiên còn bảo cô phải thay bộ váy xinh đẹp ấy rồi đổi thành quần áo đơn giản là có ý gì?

Có một suy nghĩ nảy sinh, Lưu Diệp cũng bị suy nghĩ kia dọa sợ.

Không phải tên Khương Nhiên này định bỏ mặc đám người ở đây, mang cô đi dạo nơi được gọi là phố ăn nhò kia chứ?

Nhưng cô cảm thấy chuyện này đúng là không thể nào, có điều quần áo đã thay xong, Khương Nhiên còn bảo Sở Linh đổi chút tiền mặt.

Chờ đến khi Sở Linh rời khỏi, Lưu Diệp hỏi hộp hỏi: "Khương Nhiên, anh định làm gì vậy?"

Khương Nhiên kiểm tra mặt nạ đang đeo trên đầu giúp cô.

"Đưa em đi dạo chợ đêm."

Lưu Diệp bị đáp án này dọa cho hết hồn, cô vội nói: "Nhưng nhưng..."

Cô căng thẳng chỉ đến chỗ phòng tiệc, nhiều người như thế còn đang chờ...

"Nhiệm vụ của anh không phải là khiến bọn họ vui vẻ" Khương Nhiên đánh giá quần áo giày dép trên dưới Lưu Diệp từ trên xuống dưới, sau đó nhún mày, thúc giục cô: "Đổi giày đi, chỗ này đường đá nhiều, không cẩn thận thì mất cả chân sẽ bị thương mất."

Lưu Diệp ôm ngực đi đổi giày, hoàn toàn bị kinh sợ vì câu nói giống hệt như suy nghĩ kia, nhiệm vụ của anh không phải là khiến bọn họ vui vẻ, có phải ý nghĩa ngầm trong đó là... Nhiệm vụ của anh chính là khiến cô được vui vẻ không?

Có Sở Linh đi theo, hai người cứ thần không biết quỷ không hay mà đi ra ngoài từ cửa sau.

Ngay cả nhân viên bảo an cũng ít đi nhiều, có điều chỉ là do Khương Nhiên đã ra lệnh cho bọn họ chỉ cần bảo vệ bên ngoài, không cần phải áp sát.

Hơn nữa lúc anh thay quần áo, đám nhân viên bảo an kia cũng đã thay đồ, dù có đi trên đường thì Lưu Diệp cũng không thể nhận ra.

Lưu Diệp chỉ cảm thấy tim đang đập thành thịch.

Chợ đêm còn cách chỗ này một đoạn rất xa, hơn nữa vì là khu vực cấm nên những buổi lễ hội dân gian kia đều cách xa nơi này trăm mét.

Có điều thừa dịp bóng đêm, hai người đã nhanh chóng tìm được những nơi trông như miếu thờ nhỏ kia.

So sánh với những buổi lễ tiệc của quân đội, hoạt động nơi dân gian đúng là thú vị hơn, Lưu Diệp phát hiện một việc rất kì lạ, có rất nhiều nhà đốt nến trên nóc.

Một hai nhà thì không có vấn đề gì, nhưng nhiều nhà như thế, mỗi nhà đều đốt thì quá kì lạ.

Bọn họ mang mặt nạ lẫn vào trong đám người.

Lưu Diệp luôn có cảm giác không thật, đầu người nhốn nháo, khắp nơi đều có cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Có mùi thơm của thịt nướng thoảng qua.

Vì để mặc đồ đẹp, không phá hỏng lớp trang điểm trên mặt, buổi tối Lưu Diệp không dám ăn thứ gì, chỉ uống vài ngụm nước, lúc này vừa ngủi thấy mùi

thì đã đói bụng.

Có điều trước khi mua mấy xiên nướng kia, bọn họ đã bị một quán ăn nhỏ đặc biệt bên cạnh hấp dẫn.

Chỗ kia có không ít người bu quanh, trên biển quảng cáo còn viết cái gì mà đặc sản chỉ có ở nơi này.

Sau khi tới gần, Luru Diệp ngửi thấy mùi gì là lạ, có chút giống cháo, cô chen lên rồi mua một xâu ra ngoài, ném thử một chút, sau đó mặt liền biến sắc, thứ này thật khó ăn.

Ăn phải một thứ vừa nóng vừa có vị kì lạ, chẳng qua trong một khắc kia Luru Diệp lại nảy sinh một suy nghĩ ranh mãnh.

Cô giờ xâu thức ăn lên treu Khương Nhiên: "Này, muốn ăn không?"

Đương nhiên Khương Nhiên không hề chần chừ, mặt không đổi sắc cúi đầu cắn một miếng.

Lúc này Luru Diệp mới nhớ tới chuyện khi người này huấn luyện cách sinh tồn ở nơi hoang dã, đừng nói tới cháo, ngay cả thịt sống cũng ăn...

Dù khắp nơi đều là thức ăn ngon, nhưng sau khi bị giầy xéo mấy lần, Luru Diệp phát hiện khẩu vị của mình đã bị đầu bếp quán nhà họ Khương làm hư, thỉnh thoảng chỉ ăn được vài món ngon, một khi ăn nhiều, bụng và vị giác sẽ theo sát kháng nghị.

Luru Diệp cũng chỉ có thể chịu đựng ăn chút đồ nhẹ lấp bụng cùng Khương Nhiên.

Song sau khi ăn no, Luru Diệp lại muốn ném thử vài thứ đồ ngọt, cô nghe đám người Minh Lan nói, ở nơi này có một loại đồ ngọt rất thú vị, vừa ngọt vừa mềm.

Sau khi tìm được một cửa hàng khá ổn, Luru Diệp chọn một cái bàn rồi ngồi xuống, Khương Nhiên liền hỏi cô muốn ăn gì.

Có điều đây cũng là lần đầu Luru Diệp tới đây, cô không biết có gì để ăn, liền xung phong nhận việc để Khương Nhiên ngồi lại: "Em đi mua, vừa đúng lúc em cũng có thể xem nơi này có gì ngon, đúng rồi, anh ăn gì."

"Tùy em." Tầm mắt của Khương Nhiên vẫn dừng lại trên người cô.

Lúc Luru Diệp đi tới xem phần giới thiệu của đồng đồ ngọt kia, bụng có hạn, có ngon cũng ăn không hết, cô đang do dự không biết nên chọn đậu đỏ hay xoài.

Cô gái phụ trách thu ngân cũng đi tới, cười híp mắt khen ngợi, nói với cô bằng vẻ mặt cường điệu hóa: "Ai, bạn trai chị thích chị lắm phải không, kể từ lúc chị đến đây anh ấy vẫn luôn nhìn chị đấy... Chị mau truyền bí quyết đi... sao có thể mê hoặc đàn ông tới mức này vậy. Hơn nữa vóc dáng bạn trai chị cao thật! Vóc người vạm vỡ đến thế... ở thế giới này... đàn ông như thế đúng là khó tìm mà..."

Lúc này Luru Diệp mới quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Khương Nhiên đang nhìn sang chỗ mình.

Thoắt cái mặt cô đã đỏ ửng lên.

Cô ngồi xuống từ từ ăn đồ ngọt, không biết bởi vì thức ăn hay vì tâm trạng mà cảm thấy đồ ngọt trong miệng rất ngon, rất mềm, cô vừa ăn vừa xấu hổ.

Không biết từ lúc nào cô đã không còn sợ Khương Nhiên nữa.

Thật ra thì trước kia cũng không thể gọi là sợ, chỉ vì trong hoàn cảnh đó, nhìn người khác cung kính với anh, theo bản năng sẽ có tâm lý như số đông, hơn nữa thân phận còn thấp hơn anh, đứng trước mặt anh liền dễ lộ dáng vẻ phục tùng...

Nhưng chờ đến lúc anh thay đi bộ quần áo trên người, cứ thoải mái ăn đồ ngọt chung với cô, gió thổi lạnh lạnh, Luru Diệp cảm thấy thật ra con người này chỉ là một người đàn ông...

Một người sẽ ngồi ăn đồ ngọt chung với cô, sẽ ăn luôn phần đồ ăn mà cô không thích, một người đàn ông khiến cô cảm thấy cảm động...

Hai người ra khỏi tiệm nước giải khát, Luru Diệp lại nhìn thấy một loại bánh ngọt ven đường, nhìn các loại bánh đủ loại màu sắc được người ta làm thủ công, Luru Diệp xem không chớp mắt.

Cô thích nhất là nấu nướng nên đứng xem rất lâu.

Khương Nhiên cũng không giục, chỉ yên lặng đứng cạnh cô.

Nhưng trên đường trở về, đám người Luru Diệp lại đến những sân chơi ngoài trời kia.

Nơi này đầy tiếng người náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng la hét chói tai của người trẻ tuổi.

Luru Diệp cũng bị một thứ trong đó hấp dẫn, đó là một nơi giống như nhà ma, trước quầy bán phiếu là một hàng dài người trẻ tuổi đang xếp hàng.

Lúc đi học cô từng vào nhà ma một lần, nhưng không biết nhà ma ở thế giới này có dạng gì.

Thật sự cô chưa từng thấy qua, cũng rất hiếu kì.

Luru Diệp nhao nhao muốn thử, cô kéo vạt áo Khương Nhiên, làm nũng: "Em vào chơi được không, Khương Nhiên, để em vào chơi đi... vui quá..."

Lúc này về mặt của Khương Nhiên đã không còn có thể dùng từ nào để hình dung.

Nhưng lúc Khương Nhiên định vào cùng cô, Luru Diệp lại ngăn anh, đùa gì thế, lúc chơi nhà ma lại mang tên đàn ông háo chiến nhất thế giới vào, cô sợ anh là đủ rồi, còn có gì vui nữa?

Luru Diệp khoát tay lên tiếng: "Không sao, em sẽ ra nhanh thôi..."

Rất nhanh xe nhỏ Luru Diệp ngồi lên đã khởi động, bắt đầu chậm chậm đi vào trong, Luru Diệp không ngừng vẫy tay với Khương Nhiên đang ở bên ngoài.

Có điều vừa vào được một đoạn ngắn, Luru Diệp đã phát hiện chiếc xe nhỏ này không hề có dấu hiệu ngừng lại, cô vội vàng nín thở thầm nói với lòng chắc sắp có mấy người dọa ma xuất hiện.

Cô căng thẳng đến mức cổ cũng cứng đờ, sau đó liền nhìn thấy vài bóng đen tiến tới phía mình, cô hoảng sợ kêu lên: "Các người đừng có làm quá!! Tôi biết các người chỉ đang hóa trang thôi..."

Kết quả hành động của mấy người đó không hề dừng lại mà nhanh chóng nhảy vào trong xe của cô, đang lúc cô đang suy xét xem thử có phải đám người này đã quá phận rồi hay không, Luru Diệp lại cảm thấy miệng mình bị siết, có gì đó đang chặn miệng cô, tứ chi cũng bị người khác kim lấy.

Cuối cùng lúc này Luru Diệp cũng kịp phản ứng, những người này không phải là nhân viên làm việc trong nhà ma!

Cô cố vùng vẫy, sau đó chỉ nghe thấy những âm thanh hỗn loạn, những người đó không hề do dự cởi đồ của cô, trong một khắc kia sự sợ hãi của Luru Diệp đã lên đến đỉnh điểm.

Nhưng cách một khoảng gần, rốt cuộc Luru Diệp đã nhìn thấy dáng vẻ của họ, đó không phải là mấy tên trộm cướp hung ác gì, chỉ là vài người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Mấy người phụ nữ kia đè thấp giọng, giải thích với cô: "Phu nhân, chúng tôi tới để cứu cô! Đắc tội..."

Sau đó Luru Diệp chỉ cảm thấy có gì đó như sương phun lên mặt mình, rất nhanh trước mắt cô đã tối sầm đi, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 96

Editor: Hoàng Tử Ngọc Băng

Beta: voi còi

Khi Luru Diệp tỉnh lại từ cơn mê, cô từ từ ngồi dậy. Trước khi đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, cô đã nhìn thấy Dã Thú ngồi phía đối diện.

Về mặt Dã Thú rất bình tĩnh, nhìn dáng ngồi dường như đã duy trì rất lâu rồi.

Luru Diệp lập tức than thở một tiếng, không biết tình huống này là thế nào. Cô nhớ cô đang ở nhà ma, rồi có người đến cởi quần áo cô, còn làm cô hôn mê...

Vừa nghĩ đến quần áo, cô liền vội vàng sờ soạng trên người mình, kết quả phát hiện mình vẫn mặc quần áo, chẳng qua là quần áo này nhìn rất lạ.

Cô không nói tiếng nào từ trên giường đứng dậy, sau đó lại quan sát căn phòng. Cửa sổ rất lớn, còn có rèm cửa sổ đẹp đẽ...

Căn phòng được trang trí vô cùng nữ tính.

Nhưng trong ấn tượng, cô chưa đến đây lần nào. Cô bước vài bước đến gần cửa sổ, thoáng nhìn ra ngoài, lập tức nhìn thấy một hồ nước xanh như ngọc bích đối diện cửa sổ.

Hai bên hồ có rất nhiều cây giống như liễu, cỏ tươi xanh biếc...

Cô bị cảnh trước mắt làm mơ hồ, cô là lạ quay đầu lại, nhìn Dã Thú một cách đầy nghi ngờ.

Cô không dám nghĩ đến loại khả năng đó, Dã Thú mà cô coi là người thân đã bắt cóc cô?!

Hai người đều im lặng, không ai muốn phá vỡ sự lặng yên này.

Lưu Diệp tìm một chiếc ghế, ngồi cách Dã Thú một khoảng xa. À, đúng rồi, bây giờ người này không còn là Dã Thú nữa, tất cả mọi người đều gọi anh ta là Thanh Hân.

Sau khi do dự rất lâu, cuối cùng Lưu Diệp không nhìn nổi nữa, trốn tránh cũng vô ích, tình huống hiện tại như thế, cô chỉ có thể kiên trì đi đối mặt với mọi chuyện, mặc dù nghĩ đến sau khi biết những điều này, cô sẽ rất xấu hổ...

Nghĩ dù sao Dã Thú cũng vì mền mộ mình mới làm ra loại chuyện hồ đồ thế này...

Nghĩ đến đây tâm trạng của Lưu Diệp trở nên phức tạp.

“Dã Thú, tôi biết rõ cảm xúc của anh... Nhưng anh không phải người như vậy...” Lưu Diệp cảm thấy mình rơi vào tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình. Còn có chuyện nào ngu ngốc hơn chuyện này nữa không?

Lúc cô nói chuyện, giọng rất căng thẳng. Cô không biết nên mở miệng thế nào, quá lúng túng. Cô thuộc loại cái trắng ngốc ngếch, có gì đáng giá để nhiều người thương nhớ như vậy chứ?

Đặc biệt thế giới trước đây cũng không phải chỉ có mình cô là con gái, đúng không?

“Lưu Diệp, tôi dẫn ngài đi xem đồ tốt.” Dã Thú lập tức ngắt lời cô. Anh ta đứng lên, làm ra một động tác mời tao nhả.

Trong lòng Lưu Diệp hồi hộp, không biết anh ta muốn cho mình xem cái gì.

Đây là muốn làm cô vui, sau đó thổ lộ ư?

Sau khi xuyên qua hành lang dài tràn ngập ánh nắng, Lưu Diệp đi theo Dã Thú rốt cuộc cũng đến một nơi giống như rạp chiếu phim, mọi thứ bên trong đã chuẩn bị đầy đủ.

Dã Thú ý bảo cô ngồi đối diện màn hình.

Lưu Diệp hít sâu một hơi rồi ngồi xuống.

Sau đó, dưới thao tác của Dã Thú, màn hình dần dần xuất hiện ánh sáng, ở đầu phim dừng lại mấy giây sau, một hình ảnh nhanh chóng hiện ra.

Đó là Điền Thất già nua, cậu đang ở trên màn ảnh trước mặt nhìn thẳng vào Lưu Diệp.

Trong nháy mắt ấy, tim Lưu Diệp cũng nhói lên, cô đột nhiên đứng dậy, bước mấy bước đến trước màn hình, nhưng bàn tay chỉ có thể chạm đến màn hình lạnh lẽo...

Điền Thất của cô đã trở thành một ông lão, cậu đứng ở đó, dùng giọng nói già nua, ánh mắt của cậu như xuyên qua màn hình để nhìn vào cô, cậu mỉm cười gọi cô: “Chị, chị có khỏe không? Em rất nhớ chị, vẫn muốn vì chị làm nhiều điều, để sau khi em rời khỏi thế giới này đã để lại quà cho chị, quần áo, trang sức đẹp để, có thể truyền lại đời này sang đời khác như một tác phẩm nghệ thuật... còn có của cải đất đai... Em đã suy nghĩ rất nhiều, luôn nghĩ rằng... Mãi đến sau khi vợ của em qua đời, em mới chợt hiểu em nên tặng cho chị cái gì... Chị không cần những đất đai tài sản kia. Là con gái, quà tặng tốt nhất chính là giao cho chị một người đàn ông có thể che chở, yêu thương chị... Còn có tự do mà chị vẫn luôn mơ... Cho nên chị, tất cả những điều này, em đã nhờ đời sau của em thực hiện giúp em... Em nghĩ rằng anh Dã Thú hẳn là người thích hợp nhất dành cho chị rồi, thế nên xin chị nhận lấy quà tặng này của em... Đây là món quà tốt nhất em có thể đưa cho chị...”

Lưu Diệp cố gắng nén nước mắt.

Cô ngồi trên ghế, không thốt nên lời một hồi lâu. Cái gọi là làm chuyện xấu có thiện ý cơ bản chính là như vậy...

Gấu con này thật là!

Nếu cậu vẫn còn sống...

Mắt Lưu Diệp đau nhức. Cô vẫn luôn buồn bực vì Điền Thất không để lại cho cô bất kì câu nào, bây giờ cô đã hiểu, người này không đếm xỉa đến đời sau của mình chỉ vì cho cô hạnh phúc, cho cô tự do. Chẳng lẽ cậu không biết những người đó phải đối mặt với cuộc chiến tranh Khương Nhiên sao?

Đây chính là Tiểu Điền Thất của cô.

Gấu con này thật là!

Sao già rồi, lại vẫn cứ thế...

Lưu Diệp không nghĩ tiếp được nữa...

Ngực cô bị thứ gì đó lấp đầy, đôi mắt xót xa không thể mở ra được.

Dã Thú nhìn vào mắt cô, cuối cùng tắt màn hình đi.

Sau đó, anh ta đi đến trước mặt cô, cúi đầu xuống nói với cô: “Lưu Diệp, chúng tôi làm như vậy không có bất cứ ý gì. Tôi thừa nhận tôi thích em, nhưng tôi sẽ không bắt nhân đến mức đi bắt cóc em... Em nói cho tôi biết phải tôn trọng, yêu thương phái nữ, tôi đều ghi tạc trong lòng. Hôm nay mọi chuyện đều bởi vì Diên Thất, tôi là bạn bè của cậu ấy, tôi chỉ muốn giúp cậu ấy thỏa mãn tâm nguyện mà thôi.”

Lưu Diệp im lặng một lúc lâu, cô ngẩng đầu lên: “Nhưng Dã Thú, anh biết tính tình Khương Nhiên. Các anh bắt tôi đi khi ở nước ngoài, anh ấy sẽ...”

“Điều này em yên tâm.” Dã Thú lại nhanh chóng bật màn hình lên, lần này anh ta trực tiếp đưa màn hình đến chỗ ti vi.

Vì vậy màn hình nhanh chóng hiện lên thông tin.

Lưu Diệp nhìn thấy cảnh hỗn loạn náo nhiệt trên màn hình, phóng viên đang chìa ống kính không ngừng nháy lên, cũng đi theo vào. ...

Tình hình rất loạn, phóng viên thờ hồn hển, nhìn vào màn hình lớn tiếng thông báo: “Chưa biết xảy ra tình huống gì, bây giờ hiện trường đang rất hỗn loạn, sân chơi ngoài trời đã bị phong tỏa khẩn cấp, mọi người cũng đã nghe thấy không ít tiếng phản đối... Từ vị trí hiện tại của tôi có thể nghe được tiếng phản đối... Hình như bên trong sử dụng súng bắn nước... Đã có tổ chức nhân quyền và chính phủ đến can thiệp, hi vọng Khương Gia Quân sẽ giải thích, nhưng trước mắt không có thành viên Khương Gia Quân nào xuất hiện để giải thích tại sao sự kiện này lại xảy ra.”

Cũng vào lúc ấy, phóng viên chú ý đến cô gái thông qua kiểm tra lao từ bên trong ra. Gã vội vàng tóm lấy cô gái kia, lập tức phỏng vấn. Có lẽ cô gái kia vừa được thả ra, nhìn thấy ống kính, sợ sệt nhớ lại cảnh vừa nãy: “Khoảng mấy tiếng trước, tôi và bạn bè đang chơi trò chơi cảm giác mạnh, sau đó nghe thấy hình như nhà ma xảy ra sự cố gì đó, nói có người bị quái thú đè chết, cảnh tượng rất kinh khủng... Bởi vì nhà ma sao, nhất định có loại trò đùa này, tôi và bạn cũng không để ý lắm, cho là Thương gia cố ý tuyên truyền... Sau đó không lâu thì quân đội đến, khi chúng tôi định dời đi, bọn họ đã phong tỏa các lối ra rồi...”

Cô bạn bên cạnh cũng nói xen vào: “Đúng vậy, hơn nữa nghe nói chuyện lần này có liên quan đến nhà ma, hình như là nhân vật lớn nào đó chết ở bên trong? Chẳng biết là sự cố hay bị ám sát... Cảnh tượng rất kinh khủng... Chúng tôi đều phải xác minh thân phận, sau đó ghi vào hồ sơ... Nghe nói có mấy người xung quanh nhà ma cũng trực tiếp bị gọi đi điều tra... Đúng rồi, ngay tại lúc chúng tôi đang chờ, tôi nhìn thấy có rất nhiều quân nhân mang quân hàm cao chạy về hướng nhà ma, một hàng như vậy, dọa chết người...”

“Có điều sau khi phong tỏa sân chơi lộ thiên, thái độ của những binh sĩ cũng tốt, không dùng súng phun nước... Nhưng tình hình quá đáng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì...”

Lưu Diệp nuốt một ngụm nước miếng, trái tim như nổi trống. Nhất định Khương Nhiên đã biết cô bị bắt đi.

Cô đang định nói gì đó thì màn hình thay đổi, hình ảnh tại phòng đạo diễn, người chủ trì kích động nói: “Vừa nhận được tin tức, người phát ngôn của Khương Gia Quân đã chính thức lên tiếng ra bên ngoài, sau năm giờ bị phong tỏa, đây là lần đầu tiên Khương Gia Quân truyền tin tức ra ngoài... Buổi lễ kết hôn bị hủy bỏ... Người phát ngôn của Khương Gia Quân đã nặng nề phát biểu rằng vợ sắp cưới của thủ lĩnh Khương Gia Quân Khương Nhiên đã được xác nhận tử vong bởi sự cố trong nhà ma...”

Lưu Diệp kinh ngạc há hốc mồm, chửi thề một tiếng.

Đây là bị chết?

Trò quỷ gì đây?

Dã Thú biết sự nghi ngờ trong lòng cô, không nhanh không chậm giải thích: “Còn nhớ em đã cho tôi tóc không... Tôi dùng nó để tái sinh em, có điều thí nghiệm thất bại, người sống lại kia không có ý thức... Chỉ có thân thể phát triển bình thường... Chẳng qua, tôi vẫn không bỏ nó đi, cứ thế bồi dưỡng, lúc ấy cũng không biết có thể làm cái gì... Chỉ làm một vật để kỷ niệm thôi... Lúc tôi hôn mê, nó cũng hôn mê. Lần này là đời sau của Diên Thất liên lạc với tôi, nhắc nhở tôi có thể dùng thứ đó làm ra cái này.”

Cho nên dùng sợi tóc kia tái sinh làm người thay thế cho cô... Bị nghiền thành thịt xay trong nhà ma, khó trách lúc ấy còn phải cởi quần áo của cô, hóa ra là để hóa trang như thật.

Cởi tất cả, giày cũng không tha.

Lưu Diệp chấp nhận một cách miễn cưỡng. Trước kia cô thích nhất hai người, ai ngờ hiện tại lại có thể giúp cô nguy tạo cái chết, vì để cô rời khỏi thủ lĩnh kinh khủng kia?

Nhưng vấn đề là đối phương không riêng gì là đại vương kinh khủng, mà còn là cha của con cô... Chồng của cô.

Dã Thú đoán ra suy nghĩ của cô, trấn an: “Khương Nhiên là người đàn ông rất kinh khủng. Địa bàn đã bị anh ta chiếm làm của riêng sẽ không bao giờ

chủ động nhượng bộ, chỉ có không ngừng tấn công đoạt lấy, đồng thời cũng thông qua thủ đoạn hòa bình để em lại được tự do là điều không thể, cho nên không thể làm gì hơn sử dụng thủ đoạn cực đoan như vậy. Về con của em, sau này chúng tôi sẽ nghĩ cách. Đợi sau khi mọi chuyện dịu xuống, chắc chắn Khương Nhiên sẽ đi làm quen với người phụ nữ khác. Đến lúc đó anh ta coi chừng đưa bé lỏng lẻo, chúng tôi sẽ thừa cơ hành động.”

Lưu Diệp ngăn người nhìn ti vi, đầu óc cô trống rỗng.

Trong hoàn cảnh đặc biệt này cũng không thể đi đập quan tài của Điền Thất được?

Là người xuyên qua thời không đến giúp cô đây!

Tuy nhiên là làm trò ngại chứ không giúp được gì cả!

Nhưng chuyện này có nói lý hay không?

Hơn nữa về mặt Dã Thú là tôi vì em mà suy nghĩ đây...

Quả thực Lưu Diệp giống như uống mật đắng, chẳng bằng Điền Thất đưa cô một chiếc váy làm quà. Tên chết tiệt này làm hỏng chuyện thì có!

Cô mấp máy môi, cuối cùng nói một cách bất lực: “Nhưng các anh từng nghĩ qua chưa, tôi... tôi vốn không cần các anh làm như vậy. Tôi không cảm thấy không hạnh phúc.... Khương Nhiên thoát nhìn rất cường thế, nhưng quan hệ của tôi và anh ấy coi như hòa hợp, các anh một đường theo dõi nói vậy cũng thấy được, anh ấy đối xử với tôi cũng không phải hoàn toàn đều là không tốt, cũng có rất nhiều lúc quan tâm đến tôi. Giữa vợ chồng có rất nhiều chuyện mà người ngoài không thể hiểu rõ, các anh làm điều này thật sự thừa. Khi tình huống chưa lan rộng, Dã Thú các anh đừng phạm sai lầm nữa, nhanh để tôi trở về đi thôi...”

Lúc cô đang định tiếp tục khuyên Dã Thú thay đổi ý định, màn hình ti vi thay đổi, từ lúc tin tức cô tử vong truyền ra ngoài, các tầng lớp xã hội cũng bắt đầu phát biểu lời bàn.

Hơn nữa tốc độ phản ứng của mọi người đều rất nhanh, đầu tiên là những người đã từng khinh thường cô, nhóm người quan chức chính phủ buộc cô từ chức, không ngờ lại đang bày tỏ sự thương tiếc trên ti vi, cũng tưởng nhớ sâu sắc, hy vọng có hoạt động kỷ niệm... Kêu gọi mọi người góp tiền... Xây dựng nhà tưởng niệm còn có quỹ từ thiện...

Các quan chức phát biểu càng như mẹ ruột chết, vành mắt đỏ ửng, không ngừng nói mẹ của nhân loại gì đó, xây dựng viện nuôi dưỡng và dạy dỗ Thánh Nhân, phụ nữ vẫn bị người đời coi thường lại vô cùng quan trọng, hoàn toàn xứng đáng là nữ vương Vệ Miện.

Lưu Diệp nghe mà cảm thấy xấu hổ, mặc dù cô đã làm nhiều chuyện nhưng đâu đến nỗi vĩ đại như thế?

Tập đoàn của Hà Hứa Hữu Tiền cũng không chịu yếu thế, tại lúc Hà Hứa Hữu Tiền di chuyển đến, rất nhanh tập đoàn của Hà Hứa Hữu Tiền là tập đoàn đầu tiên, theo sát tuyên truyền báo phát biểu một phen, tỏ rõ gia tộc Hà Hứa Hữu Tiền chuẩn bị phát hành một loạt sổ lưu niệm nhớ lại cuộc đời người mẹ vĩ đại của loài người, hơn nữa sổ lưu niệm là số lượng có hạn, có bản đính kim cương có bản bạc còn có bản vàng... Tuyệt đối là có một không hai thế giới, có thể làm vật kỷ niệm cao cấp...

Bởi vì phụ nữ trong lịch sử toàn thế giới cũng chỉ có một phần này, không mua thì bạn thiệt thòi!!

Các tổ chức nhân dân cũng rồi rít lên tiếng, đủ loại tặng bốc làm Lưu Diệp cũng phải choáng váng.

Những tổ chức nữ quyền càng nêu cao khẩu hiệu chúng tôi vĩ đại như ánh sáng sao mai.

Càng làm Lưu Diệp không thể tưởng tượng nổi, mấy nữ diễn viên, ngôi sao, tiểu thư khuê tú gì gì đó lúc trước thề chết không lấy chồng, lần này cũng nhao nhao phát biểu lời bàn, không thể nói có một người tính một người, nhưng cao tới 70% người, đều trước tiên bày tỏ đồng tình với Khương Nhiên..

Tiêu Phi Phi được tôn là đệ nhất mỹ nữ giới giải trí khóc lên khóc xuống trước ống kính, nói không dứt: “Đứa bé vẫn còn nhỏ như vậy, lại vừa kết hôn, tôi cảm thấy đây là bi kịch của cuộc đời. Đối với một người đàn ông vừa mất vợ mà nói, Khương Nhiên nên cần phải có người ủng hộ an ủi anh ấy cơ nào...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 97

Editor: Hoàng Tử Ngọc Băng

Beta: voi còi

Mười phút sau khi xảy ra chuyện Quan Chi mới biết tin phu nhân qua đời.

Khurong Nhiên không kịp nói tình huống cho anh ấy biết, tất cả đều là do những nhân viên bảo vệ vòng ngoài thông báo cho anh ấy.

Lúc Quan Chi chạy đến, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Khurong Nhiên.

Tình huống rất hỗn loạn, nhân viên bảo vệ tụ tập một chỗ cùng với nhân viên nhà ma để chuyển những vật dụng trang trí khổng lồ rơi xuống đi.

Đó là một mặt quý dữ tợn lộ ra răng nanh. Bình thường lúc xe con đi ngang qua, bắt chọt nhô đầu ra dọa người.

Chẳng qua đáng tiếc chính là, lúc xe của Lưu Diệp đi qua, mặt quý đó không chỉ nhô đầu ra, còn theo sát rớt xuống, một khối kim loại nặng nề, đập ngay ở trên xe của Lưu Diệp...

Vì vậy chờ đến khi các nhân viên khẩn cấp đưa công cụ đến dời mặt quý khổng lồ này đi, nhìn thấy chính là hiện trường thê thảm không nỡ nhìn.

Máu đã khô lại từ sớm, đọng thành bãi trên mặt đất, đúng là phu nhân vẫn còn vui vẻ nhìn thấy lúc trước.

Dù là Quan Chi nhìn sống chết thành quen, đều bị một màn kinh hãi trước mắt mà lùi lại một bước.

Anh ấy nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, cảm thấy rất không thoải mái.

Thậm chí anh ấy cảm thấy hơi buồn nôn, cảnh máu me đầm đìa kia quá kích thích anh ấy.

Các nhân viên y tế do anh ấy mang đến đã sớm không có sức xoay chuyển trời đất (đủ sức làm việc), sau khi đứng mấy giây ở đó, đều là về mặt đau khổ ngồi xổm xuống, sau đó làm vài tư thế cấp cứu cuối cùng, lại ngẩng mặt không có cách nào khác.

Quan Chi không ngờ hiện trường lại thảm thiết như vậy. Anh ấy phát tay ý bảo những nhân viên y tế kia rời khỏi đó.

Thật ra trước khi đến anh ấy đã dự liệu tới loại tình huống này, chẳng thế thì nhân viên bảo vệ cũng sẽ không chờ anh ấy qua xử lý

Sắc mặt Quan Chi tái xanh đi ra ngoài.

Người kinh doanh nhà ma bị trời gở đến trước mặt anh ấy, Quan Chi hận không thể đập một cước chết kẻ đó.

Đây là xảy ra chuyện gì, đây là không muốn mạng người đó ư?!

Trăng tròn hoa thắm (đoàn tụ sum vầy), vẫn cứ xuất hiện chuyện rui ro như vậy.

Ông chủ nhà ma sợ đến chân cũng đứng không thẳng, không ngừng xin tha mạng, vừa nhìn thấy Quan Chi thì lại càng giải thích cùng cầu xin tha thứ: “Mỗi ngày chúng tôi đều kiểm tra, thật không ngờ xảy ra chuyện như vậy... Hôn nữa lại quá trùng hợp...”

Quan Chi mặc kệ gã ta, phát tay bảo nhân viên bảo vệ kéo gã xui xẻo này xuống.

Bên ngoài nhà ma các lãnh đạo địa phương cũng tạm thời bị gọi đến, xếp thành một hàng ngay ngắn. Lúc Quan Chi đi ra, những người đó sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Tất cả đang chờ Khurong Nhiên nổi trận lôi đình.

Chiến thần kinh khủng trong tin đồn, chẳng ai biết lúc anh giận dữ sẽ như thế nào.

Có điều chờ tới cũng không phải Khurong Nhiên, mà là Quan Chi người nhân viên xui xẻo bị gọi đến.

Anh ấy cố hết sức sắp xếp, phong tỏa hiện trường, gọi người đến kiểm tra bên trong nhà ma, thăm vấn ông chủ nhà ma cả đêm... Rất nhanh tình hình đã được ổn định.

Đối với ở chiến trường mà nói, điều này thật sự là sự kiện nhỏ không đáng nhắc tới.

Nhưng trái tim Quan Chi lại bị đè nặng, bởi vì kể từ sau khi đến hiện trường, anh ấy chưa từng thấy thủ lĩnh.

Vốn thủ lĩnh nên đến đầu tiên, kể từ sau khi chuyện xảy ra cũng không có xuất hiện.

Chuyện này nghĩ như thế nào cũng làm cho người ta thấy da đầu tê dại.

Đúng là tất cả mọi người đều quen nhìn thấy người sống chết, Quan Chi cũng không dám nghĩ khác.

Dù sao đó không phải ai khác, đó là Khurong Nhiên, là thủ lĩnh mà bọn họ kính trọng!

Nhưng mà để đảm bảo an toàn, dưới sự nhắc nhở của bộ tham mưu, cuối cùng Quan Chi vẫn vội vàng cho người đi gọi điện cho bộ nuôi dưỡng trẻ em,

bảo bọn họ nhanh chóng ôm thằng nhóc chưa kịp đặt tên là thân nhân duy nhất trên đời này của thủ lĩnh tới đây.

Ngộ nhờ thật sự có chuyện tức giận lôi đình cầu huyết xảy ra, có thằng nhóc kia ở đây, thì có thể khiến thủ lĩnh tỉnh táo lại một chút.

Sau khi Quan Chi xong việc, rốt cuộc anh ấy cũng biết tình huống cụ thể của thủ lĩnh. Nghe nói chuyện xảy ra không lâu thì thủ lĩnh đã về phòng ngủ.

Tình huống này nghĩ như thế nào cũng khác thường làm cho tim người ta run rẩy.

Quan Chi đánh bạo gõ cửa, kết quả gõ một lúc lâu mà không thấy trả lời.

Quan Chi đang suy nghĩ có nên triệu tập khẩn cấp một tiểu đội, nghiên cứu chuyện an ủi thủ lĩnh thế nào.

Ngược lại một thành viên tổ điều trị chạy đến xin phép anh ấy một câu, trước khi thủ lĩnh đi vào phòng ngủ đã từng lấy thuốc gây tê từ tổ điều trị.

Quan Chi nghe xong, mặt mày trắng bệch.

Thật may là người kia trả lời một năm một mười: “Là ở trong liều thuốc an toàn, chỉ làm người dùng ngủ say từ một đến hai ngày, thật đấy, liều thuốc nặng hơn tôi cũng không dám cho... Tôi biết rõ luật an toàn mà... Cho nên yên tâm sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...”

Quan Chi thờ dãi một hồi.

Anh ấy vội vàng liên lạc với Sở Linh, hai người mặt mày buồn rầu. Thằng nhóc Sở Linh kia suýt thì bật khóc.

Quan Chi lại than thở, hai người cũng không biết làm sao bây giờ.

Hai người đều là người lớn độc thân đến bạn gái cũng chưa có, hoàn toàn không có kinh nghiệm an ủi người góa vỢ.

Điều duy nhất mà Quan Chi và Sở Linh có thể làm là nhanh chóng xử lý ổn thỏa chuyện này.

Sau khi kiểm tra mấy thứ khác xong, bao gồm những ban ngành đến viếng, Quan Chi cũng không biết tại sao mình có thể vượt qua được.

Hơn nữa sau khi người phát ngôn nói xong những lời đau khổ ở trong tin tức kia, suýt nữa thì Khương Gia Quân bị người đến viếng bao vây.

Khi còn sống phu nhân bị coi thường, bây giờ lại trở thành người phụ nữ vĩ đại nhất thế giới, bao nhiêu lời ca ngợi đều tập trung về phu nhân.

Càng kì lạ hơn, những giới diễn viên nghệ sĩ nữ diễn viên, hiệp hội phụ nữ, các đại biểu hiệp hội dưỡng sinh tuyệt đối không chút giao tiếp gì với phu nhân, đều rối rít bày tỏ sự quan tâm đối với tình huống của Khương Nhiên, thậm chí nói rằng tình nguyện đến đây làm bạn với Khương Nhiên, hy vọng có thể an ủi anh, làm bạn cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn làm người ta đau lòng này...

Thậm chí còn có mấy người phụ nữ rất có địa vị, lên tiếng muốn làm mẹ nuôi của đứa bé...

Quan Chi thật là đau đầu nhức óc, sau khi sai người đuổi đám người này đi, anh ấy cũng lo lắng, rất nhiều chuyện anh ấy xử lý được liền xử lý, nhưng có một số việc nhỏ anh ấy thật sự không có biện pháp xử lý!

Chọn đất đặt mộ ở đâu là một vấn đề, tại thời điểm thủ lĩnh bế quan trong phòng, anh ấy chỉ có thể làm từng bước xử lý chuyện trong tay.

Thật may là một ngày sau, cuối cùng Khương Nhiên cũng ra khỏi phòng ngủ.

Quan Chi vừa nghe nói chuyện này, lập tức gọi điện thoại cho bộ nuôi dưỡng trẻ em, bảo bọn họ nhanh chóng ôm đứa bé qua.

Thật ra, gần đây hình như đứa bé này cũng có cảm ứng tâm linh, trước đây Lưu Diệp thường gọi điện thoại cho đứa bé, ở trong điện thoại cùng đứa bé kể chuyện xưa hát nhạc thiếu nhi. Có lẽ hôm qua không nghe được giọng mẹ đúng giờ, bé khóc rất to.

Bộ phận nuôi dưỡng trẻ em cố gắng dỗ dành cố gắng chơi đùa cũng không được.

Cho nên chờ lúc đứa bé được ôm đến, thằng nhóc kia tuy không khóc to, nhưng cũng tuyệt đối là đôi mắt hồng hồng, căng chân cánh tay nhỏ đều múa may giống như muốn bắt gì đó, giữa chừng lại nhếch miệng khóc vài tiếng.

Lúc Khương Nhiên nhìn thấy con, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Anh cứ dờ người nhìn đứa bé.

Sau khi im lặng mấy giây, rốt cuộc Khương Nhiên cũng cử động.

Anh lấy một đồ vật từ trong túi ra, đó là dây cột tóc của Lưu Diệp.

Mọi lần lúc đi ra ngoài, Lưu Diệp đều trang điểm ăn mặc xinh đẹp. Nhưng chỉ cần đi vào trong phòng ngủ, cô sẽ thả tóc, thay bằng dây buộc tóc này, mặc quần áo ở nhà nhảy nhót giống như thỏ.

Cho nên lúc anh trở về phòng ngủ, lần đầu tiên nhìn đến chính là dây cột tóc để ở trên bàn.

Màu lam nhạt, không trang trí thứ gì.

Khương Nhiên cẩn thận nhét dây cột tóc trong tay mình vào lòng bàn tay thẳng nhóc.

Lòng bàn tay đưa bé mềm mềm, nhanh chóng nắm chặt dây cột tóc mà mẹ để lại.

Có lẽ là người thấy mùi hương quen thuộc, đưa bé lại cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy cái dây cột tóc tự đùa tự chơi.

Trong một giây kia tất cả mọi người đều nín thở.

Tại lúc mọi người bị đè nén im lặng, Khương Nhiên lập tức quay mặt lại, khề ra lệnh: “Đưa tôi đến nhà xác...”

Quan Chi không dám thờ mặt, anh ấy cũng không dám nhìn về mặt của thủ lĩnh quá lâu, dường như bị dọa sợ, anh ấy nhanh nhẹn dẫn đường.

Lúc đội thủ lĩnh xuất hiện, anh ấy đã thẩm vấn ông chủ nhà ma hai lần, ông chủ kia như bị hù sắp tè ra quần. Chi là trong lúc thẩm vấn, ngược lại Quan Chi biết thêm một vài chi tiết.

Ví dụ như ngay sau đó, thủ lĩnh lập tức chạy vào.

Sau đó lúc mọi người cố gắng di chuyển mặt quỷ kia, thủ lĩnh cũng lên trước hành động. Thật ra thì trọng lượng đó đối với thủ lĩnh mà nói không tính là gì, cho dù nặng hơn một chút, chỉ cần có kỹ xảo thủ lĩnh vẫn có thể di chuyển được.

Nhưng mà chỉ mới nhấc lên một chút, có lẽ là thấy được phu nhân bị đập ở bên trong...

Theo như sự miêu tả của ông chủ, người xông vào đó đột nhiên lùi lại một bước như bị rút hết sức lực...

Tình hình sau đó quá hỗn loạn, ông chủ cũng không chú ý đến người kia đã đi đâu nữa. Gã giúp đỡ cứu người, gã còn tưởng người kia nhấc không nổi, gã cũng vội vàng tìm người mang máy móc đến...

Mà lúc này anh dẫn đầu đi đến nhà xác, bên trong có thi thể phu nhân bị đập nát.

Quan Chi rất sợ xảy ra trường hợp thủ lĩnh phát điên...

Quả nhiên lúc sắp vào cửa, Quan Chi thấy thủ lĩnh chần chừ một chút, dừng bước đứng ở cửa.

Quan Chi cũng không dám thúc giục, anh ấy lo lắng cúi đầu chờ hành động tiếp theo của thủ lĩnh.

Thật may là thủ lĩnh nhanh chóng đi vào bên trong.

Nhiệt độ bên trong thấp hơn bên ngoài rất nhiều.

Hơn nữa tình hình sau đó ngoài dự đoán của Quan Chi.

Khương Nhiên chậm rãi đeo bao tay vô khuẩn. Sau khi đeo xong, anh lập tức đi qua.

Căn phòng trống trải chỉ có một bàn mổ ở đó, lẻ loi.

Một vật gì đó không thể gọi là hình người bị vãi trắng trùm lên.

Lúc Khương Nhiên đi đến, vẻ mặt người ở đây đều căng thẳng theo bản năng, mỗi người nhìn qua đều rất nghiêm túc.

Tình huống này thật quý dị.

Không biết do ánh sáng của đèn, hay sắc mặt của Khương Nhiên vốn đã tái nhợt...

Động tác của anh giống như pha quay chậm.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào ngón tay anh. Khương Nhiên bình tĩnh vén vãi trắng lên.

Phía dưới là một thi thể làm người ta không dám nhìn thẳng.

Quan Chi cũng không dám nhìn, thế nhưng Khương Nhiên lại cứ thế nhìn xuống.

Không những nhìn, tầm mắt của anh còn dừng lại trên thi thể kia rất lâu.

Anh bình tĩnh làm tất cả, Khương Nhiên không phải người chuyên nghiệp, có thể có người có chuyên môn ở cùng anh, anh sẽ hỏi mấy vấn đề.

Trong thời gian còn lại Khương Nhiên không ngừng kiểm tra thi thể, động tác của anh vô cùng chuẩn và nhanh.

Khi chuyển động thi thể những ngón tay cũng vững vàng không có một chút run rẩy.

Không biết có phải khí lạnh bên trong quá nặng không, Quan Chi cảm thấy trái tim không thoải mái.

Khương Nhiên lại có thể luôn dùng giọng điệu vững vàng hỏi thăm vấn đề.

Quan Chi cũng không biết thủ lĩnh làm như vậy rốt cuộc là muốn làm gì.

Nhưng vào lúc này, vốn Lư Diệp nên bị kiểm tra thi thể thì lại đang đối mặt với sự xâm nhập tâm trí.

Có lẽ thấy Lư Diệp trúng độc quá sâu, đôi sau của Điền Thất mời cô tới cũng chẳng phải nhân vật đơn giản, mà là chuyên gia tâm lý học đặc biệt quyền uy, Tư Đẳng Kha càng cực kỳ có kinh nghiệm phong phú với chứng bệnh.

Chuyên gia này nhìn bề ngoài thì rất dễ gần, chỉ là một phụ nữ cao tuổi có kiến thức, giọng điệu của bà ta cũng rất thân mật.

Có điều mỗi câu đều có mục đích riêng.

Sau khi tán gẫu với Lư Diệp mấy câu, chuyên gia này liền đổi chủ đề: “Bình thường cô có tự do không? Dĩ nhiên tự do có rất nhiều loại, ví dụ như cô có thể tự do hô hấp, có thể tự do sắp xếp thời gian của mình, nhưng trên hết tự do phải thể hiện trên tư tưởng. Nếu lúc cô và Khương Nhiên có suy nghĩ khác nhau, hai người sẽ xử lý như thế nào, sẽ cãi nhau sao? Cậu ta cho phép cô có ý kiến khác sao?”

Lư Diệp do dự một lúc, không thể không trả lời: “Chúng tôi không cãi nhau bao giờ...”

Chủ yếu do cô không dám. Đừng nói cãi nhau, thỉnh thoảng nhìn vào đôi mắt của Khương Nhiên cũng giống như việc cô đưa ra ý kiến mà không đếm xỉa đến tính mạng, nếu thật sự cãi nhau, vậy thì...

Chuyên gia kia không hạ phán đoán suy luận, chỉ giống như thích cười, hỏi tiếp: “Vậy bình thường khi hai người có mâu thuẫn sẽ xử lý như thế nào? Cô và Khương Nhiên mặc kệ là từ bên ngoài hay là bên trong cũng không phải cùng một kiểu người, mới đầu gày vò rất nhiều nh?”

“A...” Lư Diệp không biết nên nói gì.

Lúc xảy ra vấn đề, đều là cô thỏa hiệp.

“Vậy cô biết gì về cậu ta?” Đối phương nhìn cô với ánh mắt cổ vũ.

Lư Diệp do dự, dè dặt trả lời: “Anh ấy... rất lợi hại, hơi thích sạch sẽ... Rất chịu khó làm việc, lúc làm việc rất nhanh nhẹn, quần áo chỉnh tề, tóc tai gọn gàng... Làm cho người ta có cảm giác không thể lẫn đi đâu được... Dù sao cũng lợi hại hơn tôi nhiều... Rất quả quyết... Rất có đầu óc...”

“Về phương diện khác thì sao?” Chuyên gia nhắc nhở cô: “Ví dụ như thái độ bình thường cậu ta với cô, cô có cảm giác gì?”

“A... Bởi vì anh ấy là quân nhân, ở trong quân đội, cho nên từ trước đến nay anh ấy đều nói một không nói hai, trong Khương Gia Quân cũng không ai có thể phản đối anh ấy, dù sao từ lúc tôi quen biết anh ấy, anh ấy đã là bộ dáng kia. Đúng rồi, thật ra thời gian anh ấy không biết tôi là nữ, quan hệ của chúng tôi cũng rất tốt. Tôi còn nhớ chúng tôi bị bao vây ở rừng cây rất nguy hiểm, lúc đó anh ấy vẫn còn nói đùa với tôi... Anh ấy cũng không còn nghiêm túc như thế nữa. Sau đó lại để cho tôi vào quân đội của anh ấy để bảo vệ tôi, anh ấy còn lên dẫn tôi đi chơi... Cho tôi xem rất nhiều chuyện có ý nghĩa, còn mời tôi đi ăn món khoái khẩu... Có điều sau khi anh ấy biết tôi là con gái...”

Giọng Lư Diệp nhỏ dần, cô nhớ lại những việc không vui lúc trước.

Cô im lặng một lát, mới nói tiếp: “Tôi hiểu rõ bà muốn xem quan hệ chúng tôi như thế nào... Tôi biết rõ chúng tôi không giống tình nhân bình thường, nhưng thôi...”

Trừ những chuyện không muốn nhớ lại, cũng có một vài kỉ niệm đáng nhớ. Cô từ từ nhớ lại, nhờ giọng giải thích rất không tự tin: “Thật ra chúng tôi không như mọi người suy nghĩ đâu, thật đó. Giống như tôi ngủ, tôi rất hay đá chân, sau đó anh ấy sẽ thường ngồi dậy giúp tôi đắp lại chăn. Còn nữa... độ ẩm trong phòng của chúng tôi có thể điều chỉnh, thật ra Khương Nhiên không thích nhiệt độ quá cao, nhưng mà... Vì tôi sợ lạnh, sau khi anh ấy phát hiện tôi mặc đồ rất dày trong nhà, liền chủ động nâng nhiệt độ lên cao hơn... Anh ấy cũng rất quan tâm đến khẩu vị của tôi, cơm trưa cơm tối ăn gì, đều cho tôi chọn. Dù tôi chọn nguyên liệu nấu ăn gì, anh ấy cũng ăn theo... Dù anh ấy không thích, cũng không oán trách. Có lúc tôi giận anh ấy, tôi liền chọn những đồ anh ấy không thích ăn, cố ý làm hư nó, nhưng anh ấy không để trong lòng... Cũng chưa từng nói nặng lời với tôi...”

Lư Diệp vừa nói vừa nhìn sắc mặt chuyên gia.

Người kia không ngắt lời cô.

Lá gan Lư Diệp cũng lớn hơn, cô nghĩ đến rất hiểu chuyện nhỏ, bởi vì hai người sinh hoạt chung một chỗ chính là do những chuyện nhỏ nhặt kia tạo thành: “Có một lần tôi tắm nước nóng, kết quả ngủ thiếp đi, đoán chừng khi đó bị cảm lạnh, bụng rất khó chịu. Sau đó anh ấy dùng tay xoa nhẹ giúp tôi,

lòng bàn tay anh rất nóng, lúc xoa rất thoải mái. Tôi mơ mơ hồ hồ được anh ấy xoa đến ngủ quên mất, chờ sau khi tôi tỉnh lại, phát hiện anh ấy vẫn luôn xoa không ngừng, cứ xoa như vậy cho tôi rất lâu...”

Lưu Diệp ngai ngừng nhẹ giọng: “Tuy có lúc tôi rất sợ anh ấy, nhưng nghĩ kĩ lại anh ấy chưa từng đụng đến dù chỉ là đầu ngón tay tôi... Lúc ở Hạ Cung, ban ngày anh ấy phải xử lý rất nhiều chuyện, nhưng lúc trở lại, anh ấy vẫn kiên nhẫn làm việc nhà, dọn dẹp phòng, xếp chăn thành hình miếng đậu... Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là tôi làm những thứ kia không vừa mắt anh ấy... Nhưng mà anh ấy thực sự rất tốt... Là một người đàn ông, làm một người chồng mà nói... Anh ấy rất khá...”

Sau khi Lưu Diệp nói xong những lời này tâm trí cô chợt sáng tỏ, hiểu ra một sự thật.

Cô vẫn luôn tự ti, không dám nghĩ nhiều, nhưng sau khi nói ra những lời này, cô lại chợt hiểu một đạo lý.

Khương Nhiên hẳn là thích cô nhỉ, bởi vì anh là Khương Nhiên. Nếu anh không thích cô, anh đã không làm mấy chuyện đó rồi.

Cho nên cô không cần phải tự ti, bởi vì... mặc kệ đối phương là hạng người gì, địa vị như thế nào, thật ra thì bọn họ đã thích nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 98

Editor: V.O

Beta: voi còi

Sau khi nghe xong lời nói kia của Lưu Diệp, chuyên gia tâm lý học vẫn coi như dễ gần, viết chẩn đoán bệnh soạn soạn ở trên quyền vở rất nhanh: “Bệnh không nhẹ.”

Từ sau chuyện này, chuyên gia liền bắt đầu hệ thống tiến hành trị liệu cho Lưu Diệp.

Hoàn toàn chú tâm sắp xếp phương án trị liệu cho Lưu Diệp, trong đó còn có sự giúp đỡ trị liệu của đám bạn bè thân thích của Dã Thú.

Không ngừng tán gẫu nói chuyện, tiến hành các loại hướng dẫn, chẳng hạn như muốn biết nguyên nhân chính xác, phải hiểu tầm quan trọng của tự do bình đẳng.

Những con cháu đời sau của Tiểu Điền Thất cũng vô cùng ra sức, ở trên chuyện này quả thực tận tình khuyên bảo giống như cứu vớt người phụ nữ bị trượt chân này.

Nhưng chuyện này còn chưa tính, để cho cô có thể hiểu được tính tàn khốc của thế giới này, thỉnh thoảng bọn Dã Thú còn cố ý cho cô xem ti vi một chút, hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra ở thế giới này.

Hoạt động truy điệu ừ ừ kéo đến vẫn được tiến hành bùng bùng khí thế.

Lưu Diệp cũng không để ý những thứ kia như thế nào, nhưng chỉ cần vừa mở ti vi, cô sẽ tập trung tinh thần xem, xem đến mức mắt cũng đau xót, cô cũng không chịu bỏ qua một chút cơ hội nhỏ nào, cố gắng tìm bóng dáng của Khương Nhiên ở trên ti vi.

Nhưng cô tìm khắp tất cả các đài cũng không tìm được bóng dáng của Khương Nhiên.

Cô vô cùng muốn biết rốt cuộc Khương Nhiên ra sao rồi, lúc biết cô giả chết, Khương Nhiên sẽ có phản ứng gì.

Cô vừa nghĩ đến đã đau lòng muốn chết.

Sau khi đến thế giới này, kể từ khi bị phát hiện là phụ nữ, cô vẫn luôn ở bên cạnh Khương Nhiên, ngoại trừ mấy lần bị bắt cóc ra, mỗi ngày cô đi đâu cũng đều nói với Khương Nhiên.

Kết quả, cho dù cô cố gắng xem như thế nào, liều mạng tìm kiếm, từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy được một chút xú tin tức của Khương Nhiên.

Chứ đừng nói là hình ảnh có liên quan đến Khương Nhiên.

Ngược lại, các tầng lớp xã hội càng ngày càng chú ý đến chuyện này, sau khi biểu đạt sự đau buồn và thương tiếc, những chuyện bát quái không hợp lúc cũng đẩy lên.

Không bao lâu, Lưu Diệp nhìn thấy danh sách về phái nữ thật dài ở trên TV, khóe miệng của cô lập tức co rút.

Tên người trên danh sách đều là kết luận chủ quan của người dân, nhưng không thể ngăn nổi đó chính là chuyện bát quái người dân thích nghe nhất, cũng có thể đẩy cao tỉ lệ người xem ti vi.

Vì vậy rất nhanh đã có tin tức truyền thông làm bộ làm tịch mời một vài chuyên gia, giống như một kiểu giải trí, nói: “Mọi người đều biết chuyện này rất kỳ diệu, hiện giờ Khương Nhiên vẫn chưa tới ba mươi tuổi, chỉ là không thể không có tuổi tác, hơn nữa quyền lựa chọn trong tay anh ta còn chưa từng được sử dụng. Mặc kệ nghĩ như thế nào thì sau đó người vợ tiếp theo của anh ta cũng được mọi người chú ý, chỉ là chuyện cô ấy sẽ thiên về xinh đẹp hay là học vấn thì rất khó nói.”

“Nhưng theo tỷ suất điều tra ở trước mắt cho thấy, độ nổi tiếng của Khương Nhiên rất cao, kể từ sau khi bản thân anh ta lộ diện ở trước công chúng, không thể không nói đúng là Khương Nhiên hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mỹ nam đương thời, hơn nữa bản thân anh ta còn là người đàn ông rất quả quyết. Cho nên dù nghĩ như thế nào thì người đảm nhiệm làm vợ tiếp theo của anh ta cũng là ngàn dặm mới tìm được một. Không, chắc phải là nghìn vạn dặm mới tìm được một.”

Hơn nữa cũng ồn ào như thế, sau khi ừn ừn kéo đến thể hiện sự thương tiếc, rất nhanh đã không còn động tĩnh gì về việc cưới xin.

Cũng không biết bắt đầu như thế nào, ban đầu còn có một vài phụ nữ bày tỏ thương tiếc ở trên ti vi, tiếp đó đến phúng viếng, về sau thì có những phóng viên bát quái không có lương tâm đuổi theo chụp ảnh.

Một vị phu nhân nào đó mập mờ tiến vào lãnh địa của Khương Gia Quân (quân đội của nhà họ Khương), sau đó chính là các loại lời đồn.

Lưu Diệp vẫn dựa vào ti vi để hiểu biết tình huống ở bên ngoài, sau khi nghe những tin tức lộn xộn, lung tung này, không thể không tức giận.

Cảm giác kia cứ theo sát, cô đã phí sức để tìm ra các loại nguyên liệu nấu ăn, chua ngọt đắng cay cũng thử một lần, cuối cùng thì mồ hôi đầm đìa, bất chấp bị khói lửa hun đốt, có nguy cơ bị dao làm thức ăn cất trữ, rốt cuộc cũng làm xong một bàn thức ăn ngon, đang định ngồi xuống thưởng thức, kết quả, vừa xoay người đi lấy chén đĩa, liền có một đám người không có lương tâm lấy cái ghế của cô đi. Còn là hét muốn đòi người ăn!

Hăm hại như thế còn chưa đủ sao!

Không sợ giẫm đạp ngôi mộ của cô rồi không xây dựng lại được sao?

Nhưng mặc kệ những người đó kêu la như thế nào, Lưu Diệp tức giận là tức giận, trong lòng cũng không gấp gáp, không lo lắng.

Cô quá hiểu rõ Khương Nhiên là loại người gì, Khương Nhiên kia, đừng nói là những đại mỹ nữ thông minh, thanh nhã gì đó, đoán chừng anh cũng lười phải nhìn những người đó một cái.

Người đàn ông đó chưa từng cúi đầu khi phải đối mặt với người phụ nữ duy nhất của thế giới này, bây giờ hài cốt của vợ còn chưa lạnh, nghĩ thế nào thì anh ta cũng sẽ không thay lòng nhanh như vậy.

Nhưng điều khiến Lưu Diệp cảm thấy kỳ lạ là, không đến hai ngày, chiều hướng trên ti vi đã thay đổi, người phát ngôn của Khương Gia Quân vẫn không chịu công bố tình hình, lại càng chủ động mở ra buổi họp báo, thậm chí còn có ý tuyên bố Khương Nhiên một lần nữa muốn làm lại từ đầu.

Lời nói kia đường hoàng, nhưng cũng thể hiện ra ý tứ rất rõ ràng.

Người cũ thay người mới, bắt đầu lặp lại, hi vọng bắt đầu lại hành trình.

Lúc Lưu Diệp đang xem ti vi, cũng không chỉ có một mình cô, còn có bọn Dã Thú làm bạn với cô.

Sau khi cô nghe được những lời đó, phản ứng đầu tiên là trề môi một cái.

Ngược lại, những người ở bên cạnh cô, đều nhìn cô với ánh mắt đồng cảm.

Sau khi bọn Dã Thú cùng nhau đi ra, đi tới trước mặt an ủi cô, cúi xuống nói với cô: “Lưu Diệp, tôi biết cô đã bị anh ta khống chế trong một thời gian dài, và không thể thật sự buông lỏng cảm xúc của mình, nhưng bây giờ cho dù cô có cảm xúc gì, cô cũng có thể trút hết ra ngoài. Hơn nữa cô chỉ cần nhìn tôi thì sẽ hiểu, thế giới này vẫn có rất nhiều người quan tâm đến cô.”

Lưu Diệp lẳng lặng chờ anh ta nói xong.

Cô nhìn màn ảnh không nháy mắt, nhưng trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

Cuối cùng, cô chần chờ một lúc mới lên tiếng: “Dã Thú, chuyện này rất không đúng, thật đấy! Không phải anh không biết Khương Nhiên là loại người gì, anh ấy không phải là kiểu người không có phụ nữ thì không sống nổi. Anh ấy là người rất lý trí, phát biểu hiện tại của Khương Gia Quân quá kỳ lạ rồi! Chắc chắn anh ấy sẽ không làm như vậy, trừ khi là.”

Dã Thú thở dài.

Lưu Diệp cũng đã nghĩ tới điều gì đó, nhất định là Khương Nhiên đã phát hiện ra chuyện gì, cô căng thẳng nắm chặt tay, sốt ruột nói: “Thủ thuật che mắt! Nhất định là chuyện này! Nhất định anh ấy làm chuyện này là vì để cho các anh buông lỏng cảnh giác! Người này rất đáng sợ.”

Lưu Diệp thích Khương Nhiên, nhưng chút chuyện này vẫn rất rõ ràng, Khương Nhiên đó, đừng nói là trả đũa kẻ địch, anh không gây chuyện coi như là tốt rồi.

Bây giờ, Lưu Diệp vội vàng nói với Dã Thú: “Nhất định là anh ấy đã nhận ra được gì đó, Dã Thú, bây giờ các anh dừng cương trước bờ vực vẫn còn kịp, nếu thật sự muốn chờ anh ấy chém giết tôi đây, đến lúc đó sẽ rất phiền phức. Người kia không biết cái gì gọi là hạ thủ lưu tình đâu!”

Bọn Dã Thú chán ghét thì có chán ghét một chút, nhưng tôi không đáng chết, thời gian gần đây, bất kể là trị liệu tâm lý cho cô, hay là chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của cô, những người này cũng vô cùng đề tâm, Dã Thú thì càng không cần phải nói, vẫn luôn ân cần chăm sóc cô.

Đợi đến lúc Khương Nhiên tới, còn không phải là ném một quả đạn pháo khiến cho tất cả bọn họ đều nổ thành tro bụi!

Nhưng bọn họ là Dã Thú và đời sau của Điền Thất!

Chỉ là Dã Thú nghe xong cũng không hề cử động, có lẽ là quá tự tin, Dã Thú giải thích cho cô hệ thống phòng ngự và các loại biện pháp phòng ngự khác ở chỗ này.

Lưu Diệp biết Dã Thú cũng không yếu, nhưng vấn đề là Dã Thú ý vào mấy lần đánh thắng, hơn nữa từ nhỏ đến lớn Khương Nhiên đã nhận được loại dạy dỗ gì.

Hoàn cảnh lớn lên cũng không giống nhau, cho dù là người máy mạnh hơn nữa, cuộc sống ở thời kỳ hòa bình, còn có con đường chiến đấu so với góp phần chiến đấu cũng không khác biệt!

Nhưng mặc kệ Lưu Diệp nói thế nào, bọn Dã Thú cũng không chịu nghe lời cô.

Vốn Lưu Diệp còn phải trải qua trị liệu, khiến cho những người này chấp nhận tình huống của cô và Khương Nhiên không thành vấn đề, nhưng bây giờ cô thật sự sợ phiền phức phát triển đến mức không thể cứu vãn, cô phải nhanh chóng tìm ra cách đối phó.

Chờ đến lúc ăn cơm lần nữa, thái độ của Lưu Diệp đã trở nên quyết đoán.

Cô nghiêm mặt nói với người đưa cơm: “Thật xin lỗi, nếu như các anh còn không chịu thả tôi ra ngoài, tôi sẽ tuyệt thực.”

Sau đó Lưu Diệp liền bày ra một bộ dạng rất kiên quyết, tuyệt đối không quay đầu.

Người đưa cơm đó khuyên thật lâu cũng không được, không thể làm gì khác hơn là bùng thức ăn ra ngoài.

Chỉ là không qua bao lâu, Dã Thú lại đi vào lần nữa.

Lưu Diệp liếc nhìn thức ăn trong tay anh ta, thật ra thì bụng cô đã đói từ sớm, kêu lên ‘ùng ục, ùng ục’.

Kể từ sau khi cô phát hiện ra tình huống kia thì vẫn luôn không ăn cơm cũng không uống nước, bây giờ miệng cũng bị rạn nứt.

Dã Thú đi tới trước mặt cô, Lưu Diệp cố gắng bình tĩnh hòa nhã thương lượng với anh ta: “Dã Thú, không, Thanh Hân, không phải tôi cố ý đùa giỡn với tính khí của các anh, thật sự các anh đừng như vậy, nếu anh nhốt tôi, bản thân tôi có thể thật sự tuyệt thực, anh muốn tốt cho tôi, xin anh hãy thả tôi ra đi, anh một mực nói tôn trọng tôi, nhưng bây giờ chuyện anh làm cũng khác với Khương Nhiên trước kia ở chỗ nào?”

Dã Thú đặt thức ăn lên bàn bên cạnh, anh ta đi tới trước mặt cô giống như quý ông.

Lưu Diệp còn tưởng rằng anh ta muốn khuyên cô.

Cô nghiêm mặt, cô không biết gần đây lúc mình đang trị liệu, Dã Thú có từng nghe được những lời nói đó của cô hay không, hễ là những người đã nghe thấy cũng sẽ không đoán bừa cô không có tình cảm với Khương Nhiên.

Nhưng ngay khi cô nghĩ làm sao để cãi lại lời của Dã Thú, Dã Thú lại không khuyên cô cái gì, mà chợt cúi đầu hôn lên cổ của cô, Lưu Diệp lập tức không phản ứng kịp, cô sợ hãi lui về sau một bước.

Chỉ là gian phòng rất nhỏ, cô chỉ lui một bước, bắp chân lại đụng trúng chân giường.

Cô sợ hãi muốn chuyển hướng chạy ra ngoài, nhưng rất nhanh Thanh Hân đã ôm lấy cô, gần như là ấn cô, đè cô xuống trên giường.

Lưu Diệp bị dọa sợ, cô cố sức giãy giụa, nhưng cô giãy giụa cũng hoàn toàn không đủ, cô cũng bị đối phương hung hăng đặt ở trên giường.

Cô kích động kêu lên: “Không được.”

Dã Thú từ từ ngẩng đầu lên, anh ta không có hành động gì khác, cơ thể của anh ta cũng không tiến đến quá gần cô.

Anh ta chỉ lịch sự nhắc nhở cô: “Em nên ăn cơm đi, nếu em không ăn, tôi chỉ có thể đút cho em ăn từng miếng từng miếng, em muốn như vậy sao?”

Luru Diệp vẫn không đề phòng anh ta, Dã Thú vừa buông cô ra, cô lại bị dọa sợ núp ở cuối giường, ôm chặt lấy gối đầu, sợ hãi co lại thành một khối.

Dã Thú cũng không làm gì khác, anh ta bụng thức ăn trên bàn tối trước mặt cô một lần nữa.

Lần này, Luru Diệp cũng không dám la hét tuyệt thực.

Cô nhanh chóng cầm lấy chén dưa, liều mạng ăn từng ngụm từng ngụm.

Cô ăn rất nhanh, cũng rất nhếch nhác, lúc mới bắt đầu còn bị nghẹn vì ăn quá nhanh, sau đó Dã Thú rót nước cho cô, uống xuống mới đỡ hơn.

Nhìn cho đến khi cô ăn xong, Thanh Hậu mới hài lòng gật đầu một cái.

Trông anh ta vẫn luôn có bộ dạng tao nhã, lễ độ như vậy.

Luru Diệp cũng quên mất bộ dạng dữ tợn của anh ta ở trên đài đầu đám bốc.

Người này có quá nhiều bộ mặt, lúc này được năm tháng mài dũa, biến thành bộ dạng bình tĩnh như vậy.

Chờ sau khi Thanh Hậu đi, Luru Diệp càng vội vàng khép cửa phòng lại.

Cơ thể của cô đang run lẩy bẩy, kể từ sau khi cô biết mình bị bắt cóc, luôn tức giận, buồn rầu, nhưng vẫn chưa từng sợ, bởi vì người bắt cóc cô đều là người thân của cô, cũng muốn tốt cho cô, cô không lo lắng cho an nguy của sinh mệnh mình chút nào, nhưng bây giờ.

Cô bắt đầu sợ.

Tinh thần của Luru Diệp không yên, buổi tối cũng không dám ngủ, cô luôn nhớ tới một màn kia, người đàn ông xa lạ đè ở trên người cô, cô cũng không có cách nào, môi lưỡi của gã ta còn làm những chuyện kia ở trên cổ của cô, cô lại còn cảm thấy tê tê dại dại!

Cô cũng cảm thấy mất mặt chết!

Sau đó, vào lúc đêm khuya yên tĩnh, Luru Diệp vẫn luôn không dám ngủ, chợt nghe thấy có cái gì đó vang lên.

Trong bóng tối, cô căng thẳng tròn to hai mắt, dùng sức nhìn chăm chăm về phía cửa, quả nhiên là tiếng vang truyền tới từ cánh cửa kia.

Hình như có cái gì đó đang loay hoay ở bên ngoài, cô gắng mở ra cánh cửa cô đã khóa trái!

Tim của Luru Diệp như muốn nhảy ra ngoài, đây là Dã Thú đã thật sự hóa thân thành “dã thú” muốn tiến vào sao?

Cô sợ hãi nắm lấy đèn bàn trên cái bàn bên cạnh lên.

Chờ sau khi đối phương đi vào, cô hít sâu một hơi, trong nháy mắt đối phương đến gần, cô dùng toàn bộ sức lực giơ đèn bàn lên đập xuống, trong nháy mắt đập xuống đó, cô càng hét to lên: “Dã Thú! Anh đừng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

Sau đó Luru Diệp đã nhìn thấy ánh đèn chợt lóe, hẳn là người nọ muốn mở đèn trong phòng cô lên.

Rất nhanh, ở dưới ánh sáng, Luru Diệp liền nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng nổi nhất.

Khương Nhiên mà cô ngày ngày mơ ước, quả thật còn cho rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy được nữa, lúc này một bóng dáng tròn vẹn đã đứng ở trước mặt cô, chỉ là đáng về của anh có chút nhếch nhác, không nói bốn phía đều là mảnh kiếng vỡ bể tan tành, có lẽ là không ngờ mình sẽ bị người đánh bất ngờ, hoặc là quá nóng lòng, cứ thế mà quên đề phòng.

Dù sao kết quả cuối cùng chính là, Đại Ma Vương Khương Nhiên anh minh thần võ, bách chiến bách thắng, lúc này trên đầu đội một cái chụp đèn màu hồng thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 99

Editor: V.O

Beta: voi còi

Trên tay Lưu Diệp còn nắm cái đế của chụp đèn.

Miệng cô há to.

Rất nhanh, cô liền chú ý tới những miếng vụn thủy tinh nhỏ ở trên tóc của Khương Nhiên, cô nhanh chóng nhảy từ trên giường xuống, vội vàng giúp Khương Nhiên phủi sạch những miếng vụn thủy tinh ở trên tóc, sau khi làm xong, cô lại cẩn thận tách tóc của anh ra, muốn kiểm tra giúp anh xem bên dưới có bị thương không.

Chỉ là sau khi kiểm tra xong, rốt cuộc Lưu Diệp cũng thờ phào nhẹ nhõm, Khương Nhiên này thật đúng là cường tráng, cô đánh một cái nặng như vậy, thủy tinh cũng tan nát thành từng mảnh, vậy mà anh lại giống như không có chuyện gì.

Mới vừa rồi thật sự là cô đã bị hù chết!

Chỉ là cô vẫn rất đau lòng, mới vừa rồi cô đã dùng tất cả sức lực để đánh, cô hối hận nói thẳng: “Đánh anh đau không? Em không biết người đi vào là anh.”

Vừa nói Lưu Diệp vừa giúp Khương Nhiên cầm chụp đèn trên đầu xuống.

Chỉ là Khương Nhiên phản ứng là lạ, anh cũng không vui vẻ sau khi nhìn thấy cô.

Lúc Lưu Diệp đang đến gần anh, anh cũng không cử động, đợi cô lấy chụp đèn xuống, rốt cuộc Khương Nhiên mới cử động.

Chỉ là động tác kia cũng không bình thường, anh chợt ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn vào ánh mắt của cô giống như muốn xác nhận.

Lưu Diệp bị anh nắm rất đau, tầm mắt của anh dò xét ở trên người cô, không ngừng nhìn.

Lưu Diệp bị anh hù sợ.

Nhưng rất nhanh, Khương Nhiên kỳ lạ này quả thật đã dừng lại, đã xác nhận được người này chính là người anh muốn tìm, anh dùng lực ôm lấy cô.

Lưu Diệp cảm thấy dường như mình đang bị kiểm chặt, nửa buổi cô cũng không nhúc nhích được chút nào.

Điều duy nhất cô cảm thấy được là nhịp tim mạnh mẽ của Khương Nhiên.

Gặp lại trong hình dạng kỳ lạ như vậy, rốt cuộc Lưu Diệp ngỡ ngàng cũng tỉnh táo, tim của cô cũng đập thành thịch theo.

Cô cố gắng thoát ra khỏi ngực của anh, cô nhìn lại anh, cô đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt của Khương Nhiên.

Chỉ một lần Lưu Diệp cũng biết trên người anh thay đổi, anh gầy.

Kể từ sau khi hai người ở chung một chỗ, không thể nói Khương Nhiên mập lên, nhưng khí sắc trên mặt luôn luôn rất tốt, sờ vào cũng mềm mại, bây giờ khí sắc của Khương Nhiên thật sự không tốt, người trông cũng gầy hơn rất nhiều.

Lần này Lưu Diệp càng đau lòng hơn, cô ôm anh lại, tựa đầu vào ngực anh, cô đã khiến cho anh lo lắng.

Cô ní non: “Có thể được nhìn thấy anh một lần nữa, thật tốt. em nhớ anh và con, em nhớ hai người muốn chết!”

Vừa lúc đó, Lưu Diệp chợt nghe truyền đến tiếng bước chân rất huyền ảo từ bên ngoài, hình như còn có một vài người thét chói tai, cô lập tức căng thẳng.

Thật may là trong đó không có tiếng súng, nếu không nhất định cô sẽ lo lắng gần chết.

Cô vội vàng tránh ra khỏi ngực Khương Nhiên, vội vàng giải thích với Khương Nhiên: “Khương Nhiên, chuyện không nghiêm trọng như anh nghĩ, những người đó cũng không phải là người xấu, bọn họ không muốn làm hại đến em.”

Khương Nhiên không mở miệng nói chuyện, anh yên lặng nhìn chăm chăm vào một chỗ ở trên cổ của cô, chân mày hơi nhíu lên một chút, sau đó về mặt đã khôi phục lại bộ dạng kia.

Lưu Diệp hiểu rất rõ về mặt bình tĩnh này của anh thì sẽ chính người ta đến kêu cha gọi mẹ.

Cô vội vàng cầu xin: “Chuyện như vậy anh thật sự đừng xúc động! Em cũng giận bọn họ, nhưng anh xem!”

Vừa nói Lưu Diệp vừa lui một bước, đi theo lượn lờ ở trước mặt anh, sau đó giơ lên cánh tay làm một động tác, còn kéo tay của anh sờ mặt của mình: “Anh xem em không sao đó thôi! Thật ra thì bọn họ vẫn chiều đãi em ăn uống rất tốt, không làm khó em chút nào. Hơn nữa bọn họ làm tất cả cũng là vì uy hiếp anh, cũng không phải vì tư lợi cho chính bọn họ.”

“Anh biết rồi.” Khương Nhiên cũng không đáp lại lời của cô, dường như không nhận được, anh chợt kéo cô qua, bế cô lên.

Hai chân vừa rời khỏi mặt đất, cả người Luru Diệp cũng hoảng sợ, cô vô ý thức ôm sát cổ của Khương Nhiên.

Động tác của Khương Nhiên rất nhanh, anh bước nhanh đi ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua phía ngoài hành lang, sau đó rất nhanh đã đi tới đại sảnh sáng như ban ngày.

Lúc này đại sảnh đã là một mảnh hỗn loạn, bất kể là chuyên gia Tâm Lý Học ban ngày hướng dẫn tâm lý cho cô, hay là những bác gái chăm sóc cô ăn cơm, còn có một vài con cháu của Điền Thất thích xen vào chuyện của người khác cũng đều bị đẩy tới tụ tập cùng một chỗ.

Có lẽ là từng có đánh nhau, lúc bị Khương Nhiên ôm đi qua đại sảnh, Luru Diệp nhìn thấy trên mặt vài người cũng chảy máu.

Chỉ là những người đó không có một người nào cầu xin tha thứ.

Trên mặt đất có đồ trang sức bị đánh nát, có bàn ghế bị bể tan tành.

Tất cả mọi người đang yên lặng chờ đợi sự trả thù kinh khủng của Ma vương.

Ngay từ lúc bọn họ quyết định làm chuyện này, cũng biết mình sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng bọn họ vẫn vì tổ tiên mà nguyện làm chuyện đánh bạc với tính mạng của mình. Vì giải phóng người phụ nữ đã từng giúp tổ tiên của bọn họ, đây là đạo nghĩa của gia tộc Điền Thất bọn họ!

Luru Diệp lại không thể trở mặt nhìn những người này xui xẻo bị đổ máu, cô không thích những người này lo chuyện bao đồng, nhưng Khương Nhiên quá đen tối.

Lúc ở trên đường, Luru Diệp không ngừng xin Khương Nhiên: “Khương Nhiên, anh đừng tức giận, cũng đừng kích động, thật ra chuyện này là Tiểu Điền Thất làm, cậu ấy cho là em không hạnh phúc, cho nên tìm con cháu của cậu ấy giúp em một chút mà thôi, chỉ là một chuyện đen đủi, nghĩ kĩ lại còn có thể cảm thấy buồn cười. Những người đó thật sự không đáng giá để làm bia đỡ đạn cho anh đánh giết như vậy!”

Khương Nhiên vẫn không trả lời cô, sau khi anh đi ra đến bên ngoài, lúc này Luru Diệp đã nhìn thấy máy bay chiến đấu đã sớm đậu đầy trước sân cỏ.

Khương Nhiên ôm cô đi tới phía trước, Quan Chi vẫn một mực chờ ở bên ngoài, sau khi nhìn thấy, lập tức chạy tới mở cửa máy bay chiến đấu này ra.

Mặc dù Khương Nhiên đi bộ rất nhanh, nhưng động tác để Luru Diệp xuống cũng rất nhẹ, anh cẩn thận đặt cô ở trên chỗ tay lái phụ.

Khi anh rút ra cánh tay ra, Luru Diệp vội vàng nắm tay anh, nôn nóng khóc lên cầu xin: “Khương Nhiên, anh đừng kích động. Đừng làm những người đó bị thương.”

Khương Nhiên yên lặng rút tay mình ra.

Luru Diệp nhìn anh lại xoay người đi về phía đại sảnh, lòng của cô cũng níu chặt.

Cô nhanh chóng hỏi thăm Quan Chi bên cạnh: “Quan Chi, không phải là Khương Nhiên đi bắn chết những người đó chứ?”

Quan Chi ở một bên nghiêm túc nói: “Không đâu, phu nhân.”

Vào lúc Luru Diệp đang muốn thở phào, Quan Chi đã nói: “Thủ lĩnh cố ý phân phó, không thể bắn chết những người này, anh ấy muốn dùng cái loại nhà ma đó xử tử bọn họ, vì chuyện này thủ lĩnh còn cố ý cầm theo một cái chùy cỡ lớn.”

Đầu Luru Diệp lập tức ‘ong’ một tiếng, cô sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, lòng dạ cô rối bời nhảy ra ngoài máy bay chiến đấu, trong miệng càng thêm kích động kêu lên: “Tôi...tôi phải đi ngăn cản Khương Nhiên.”

Nhiệm vụ của Quan Chi là trông chừng phu nhân cho thật kỹ, anh ấy đang suy nghĩ phải ngăn cản Luru Diệp như thế nào, Quan Chi liền cảm thấy bên cạnh có người nhích tới gần, chỉ là tầm mắt của anh ấy đều ở trên người Luru Diệp, dù sao thì phản ứng vẫn chậm nửa nhịp.

Chờ đến lúc phản ứng lại, người kia cũng đã bỏ một phát, đánh cho anh ấy hôn mê.

Luru Diệp cũng bị người bên ngoài này dọa sợ, cô nhanh chóng nhìn về phía người kia.

Rất nhanh cô đã nhận ra người nọ, ở dưới quân phục, mũ nón của binh lính, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Mới vừa rồi cô còn buồn bực, tại sao không thấy Dã Thú ở trong đám người đó, thì ra là Dã Thú thông minh như vậy, đã thay quân phục ẩn núp tiến vào Khương Gia Quân!

Luru Diệp cũng thấy rất may mắn, cô đang suy nghĩ để cho anh ta tranh thủ thời gian bỏ chạy.

Dã Thú nhỏ giọng nói với cô: “Điện hạ, thật xin lỗi, tôi muốn làm phiền ngài đi xuống, dùng ngài tới để trao đổi những người đó với Khương Nhiên.”

Nhìn đáng về Dã Thú móc dao ra.

Lưu Diệp nghe một cái đã hiểu rõ, đây là Dã Thú muốn dùng cô làm con tin để giải cứu những người kia sao?

Cô cũng đang suy nghĩ để cứu những người đó đây.

Lưu Diệp lập tức nói: “Không thành vấn đề, tôi sẽ giúp anh.”

Đến lúc này, có vài người bên ngoài đã nhận thấy được bọn họ có gì đó không đúng, Dã Thú cũng không có thời gian dư thừa làm cái gì, chỉ gác dao lên cổ của Lưu Diệp trước.

Bởi như vậy những người đó, ai cũng không dám xông lên phía trước.

Lúc Dã Thú nửa ôm cô đi vào bên trong, trong lòng Lưu Diệp rất không chắc chắn, ai cũng biết Khương Nhiên là người không thỏa hiệp, người đàn ông kia vốn không biết cái gì là thỏa hiệp?

Chứ đừng nói là chuyện bị người uy hiếp như thế này.

Nhưng tình thế trước mắt khẩn cấp, hoàn toàn không để cho cô suy nghĩ nhiều, Lưu Diệp chỉ có thể phối hợp với Dã Thú, một đường giống như bị ép buộc, động tác không được tự nhiên đi vào bên trong.

Sau khi đi vào đại sảnh, Lưu Diệp căng thẳng đến mức cũng không biết đã đi đường nào.

Hơn nữa hiển nhiên đám Khương Nhiên cũng đã biết tin tức, bọn cô mới vừa vào đến bên trong.

Đám Khương Nhiên liền ra đón.

Đối mặt với nét mặt của Khương Nhiên, lòng Lưu Diệp liền lộp bộp một tiếng, Khương Nhiên có thể nguy trang thành dáng vẻ chẳng hề để ý.

Nhưng mà dáng vẻ bây giờ tuyệt đối không phải là nguy trang là có thể làm ra được, nhưng đối mặt với đôi mắt của Khương Nhiên, Lưu Diệp liền cảm thấy tim rất lạnh rất lạnh.

Nét mặt Khương Nhiên không hề lo lắng hay căng thẳng, thậm chí lúc này trên mặt anh còn có không vui, sau khi nhìn thấy bọn họ, Khương Nhiên càng thêm cau mày nhìn cô và Dã Thú ở sau lưng cô.

Trái lại, Dã Thú rất chuyên nghiệp, đến lúc đã đến gần chỗ này, Dã Thú từ từ dùng dao găm ra dấu ở trên cổ cô, giọng nói càng thêm tao nhã, vô cùng lễ độ và khách sáo: “Làm phiền ngài thả người được không? Như vậy tôi cũng sẽ buông cô ấy ra.”

Lưu Diệp cũng vội vàng phối hợp kêu lên: “Khương Nhiên, nhất dạ phu thê bách nhật ân (*), anh xem ở phần của tiểu bảo bối.”

(*) Nhất dạ phu thê bách nhật ân: Một khi đã thành quan hệ vợ chồng, tình cảm thâm sâu bao lâu cũng không suy giảm.

Khương Nhiên bình tĩnh nhìn bọn họ, Lưu Diệp liền cảm thấy dường như anh giật giật dưới khóe miệng.

Đây có thể là ngoài ý muốn, Lưu Diệp không trông cậy vào việc anh sẽ lo lắng, đau khổ, hơn nữa cô từng có kinh nghiệm, người đàn ông này, gặp lúc bị uy hiếp, thì ngược lại sẽ tự động thử hạ thái độ một chút. Thế nhưng Khương Nhiên. đều khiến cho cô cảm thấy là lạ!

Cô nhìn những người trong tay Khương Nhiên, còn có những cái búa lớn kinh khủng kia.

Lưu Diệp lại nhìn đám người xui xẻo bị trói kia một chút, chuyện những con cháu Điền Thất ghét là ghét, nhưng không có người theo đuổi lợi ích. Gặp phải chuyện như vậy. Nghĩ như thế nào cô cũng cảm thấy rất bất khoan.

Nghĩ như vậy Lưu Diệp cũng không đếm xỉa đến nữa rồi, rồi nàng bất chợt kích động, đưa tay phải với tới vị trí của con dao, cô biết có lẽ Dã Thú sẽ không để cho cô thật sự bị thương, nhưng nếu như không thấy một chút máu, Khương Nhiên. sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Cô chỉ có thể làm bộ phản kháng, quả nhiên cô vừa mới sờ soạng, rất nhanh lưỡi dao sắc bén đã cắt qua cánh tay của cô.

Chắc chắn Dã Thú sau lưng cô cũng bị động tác của cô làm cho hoảng sợ, động tác liền dừng một chút.

Lưu Diệp dùng sức túm lấy lưỡi dao, cô cũng sợ làm rơi động tác của Dã Thú, rất nhanh cô lại lập tức buông ra, chỉ là trên tay vẫn chảy ra không ít máu, nhỏ giọt xuống đất, rất nhanh đổ một mảng nhỏ.

Hơn nữa động tác mới vừa rồi của cô quá kịch liệt, ngay cả gò má, cổ của cô cũng máu kia nhuộm đến.

Vừa lúc đó, rốt cuộc Khương Nhiên vẫn yên lặng mới lên tiếng, rất nhanh anh đã hô một tiếng: “Đủ rồi.”

Anh quay đầu đi, nhanh chóng phân phó thuộc hạ: “Thả người ra, sắp xếp máy bay trên không cho bọn họ.”

Sau đó Khương Nhiên cũng không liếc nhìn cô một cái, quay đầu bỏ đi.

Chuyện về sau, chính là con cháu của Điền Thất, còn có mấy người giúp đỡ lần lượt được thả ra, sau đó mọi người đều được sắp xếp lên máy bay trên không.

Cuối cùng Dã Thú cũng buông cô ra.

Chỉ là chờ đến lúc Lưu Diệp trao đổi theo nguyên tắc, sau khi được đổi trở lại, Khương Nhiên cũng không đến đây xem cô.

Sau khi được tổ người điều trị bằng bó đơn giản, Lưu Diệp khó chịu nằm ở trong chòi gác.

Ngược lại, không qua bao lâu, Quan Chi đã đi tới bên cạnh cô, nhìn cô muốn nói lại thôi.

Trong lòng Lưu Diệp cũng rất không thoải mái, vì cứu những người đó, Dã Thú còn đánh Quan Chi ngất xỉu.

Nghĩ đến đây, Lưu Diệp liền tràn đầy áy náy nói: “Mới vừa rồi anh không bị gì chứ.”

Quan Chi nhìn cô một lát, muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng không nhận được nhắc nhở: “Phu nhân, lần này điều động mẫu máy bay C57, ngài biết loại máy bay chiến đấu này có một chức năng.”

Lưu Diệp buồn bực nhìn về phía Quan Chi, Quan Chi phổ cập những thứ đồ này cho cô làm gì.

“Đó chính là loại máy bay chiến đấu kiểm soát máy tính, có thể theo dõi, nghe trộm bất kỳ âm thanh, hình ảnh gì của máy bay trên không trong vòng 500m xung quanh, còn có thể tự động loại bỏ bất kỳ tình huống nguy hiểm nào. Cho nên.”

Thấy Lưu Diệp còn chưa hiểu ra, Quan Chi chỉ đành phải dùng lời đơn giản nói: “Cho nên cô kết hợp với đối phương làm chuyện lừa gạt thủ lĩnh, uy hiếp thủ lĩnh thả người. Thật ra thì lúc thủ lĩnh ở bên trong phòng, cũng đã biết rồi.”

Lưu Diệp haiz một tiếng.

Cô không thể tin được trả lời: “Nhưng Khương Nhiên. Còn là.” Thả người.

Anh biết là giả mà vẫn thả sao?

Quan Chi nhìn cô, chần chờ, rốt cuộc thì nói ra: “Tôi nghe sĩ quan bên trong nói, thật ra thì sau khi thủ lĩnh tiến vào đại sảnh lần nữa, đã thay đổi kế hoạch lúc đầu, chỉ muốn dọa những người đó một chút rồi rút lui. Kết quả ngài.”

Lưu Diệp sững sờ nhìn Quan Chi.

Quan Chi cũng không còn nói thêm gì nữa.

Lưu Diệp ngẩn ra nhìn chân của mình.

Máy bay trên không rất vững vàng, cô biết Khương Nhiên đang ở trong gian phòng bên cạnh.

Máy bay trên không này có lớn hơn nữa thì cũng có giới hạn, cô chỉ cần đi qua mấy bước thì sẽ nhìn thấy được Khương Nhiên rồi.

Cô do dự, rốt cuộc cũng đứng lên.

Dưới tình huống anh biết cô lừa anh, còn thả một con đường cho những người đó, cô cũng phải đi qua để nói lời xin lỗi cho chuyện này.

Lúc Lưu Diệp cúi đầu đi tới, Khương Nhiên đang ngăn người nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lúc này trời đã tối, thì ra là cho dù ở lục địa hay là trên bầu trời thì sao cũng đều trông như vậy.

Lưu Diệp nghiêng đầu nhìn theo một lúc, cô thật sự không biết nên nói cái gì mới được, cô thật sự là xấu hổ đến không có đất dung thân.

Cô thận trọng đi tới bên cạnh Khương Nhiên, căng thẳng nắm chặt tay, kết quả không cẩn thận động tới vết thương.

Cô đau đến mức hít một hơi khí lạnh.

Có lẽ là Khương Nhiên nghe được tiếng vang, anh ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Lưu Diệp nhanh xin lỗi: “Thật xin lỗi, Khương Nhiên. Em quá ngốc rồi.”

“Anh đã quen rồi.” Khương Nhiên nói xong, liền vỗ vỗ lên vị trí bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Lưu Diệp thành thật ngồi ở bên cạnh anh, cúi đầu nhận lỗi: “Em không biết.”

Khương Nhiên không nghe cô nói chuyện, anh yên lặng đưa tay lên mặt cô.

Lưu Diệp lập tức bị tay của anh làm cho lạnh, cô giật mình vội vàng cầm tay của anh, tay của anh cũng quá lạnh rồi?

Cô sợ hãi vội vàng sờ sờ trán của anh, cũng may, trán của anh có nhiệt độ bình thường.

Cô thở dài một hơi, giữ tay anh trong lòng bàn tay của mình, chỉ là sao tay của anh lại lạnh như vậy. hoàn toàn giống như mới vừa sờ qua băng. . . .

Cô cúi đầu, đang muốn hỏi lỗi thật tốt.

Chỉ nghe thấy Khương Nhiên nhàn nhạt mở miệng nói: “Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy em bị dính máu, tay của anh liền vô cùng lạnh.”

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt của cô, có lẽ là đã hiểu ra cái gì giống nhau: “Anh không muốn giúp em khám nghiệm tử thi, cũng không muốn phải nhìn thấy thi thể của em.”

Ánh mắt của anh van xin nhìn cô: “Đừng dọa anh nữa, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 100

Edit: voi còi

Beta: hoa hồng

“Khương Nhiên.” Trước kia Lưu Diệp không dám nói chuyện với anh như vậy.

Sau khi nghe xong lời nói của Khương Nhiên, qua thật lâu thật lâu, Lưu Diệp mới nhỏ giọng nói tiếp: “Em vẫn cho là anh không thích em như vậy. Hiện tại em có chút cảm giác, có phải anh cũng giống như em thích anh như vậy hay không, cũng thích em.”

Chỉ là lúc Lưu Diệp nói xong những lời đó ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ thấy Khương Nhiên đã tựa đầu vào trên ghế ngủ say như một con mãnh hổ xuống núi.

Lưu Diệp chưa từ bỏ ý định đẩy anh một cái, kết quả sau khi đẩy xong Khương Nhiên vẫn là bộ dáng kia.

Khó có được lúc Lưu Diệp muốn mở lòng ra, muốn cùng anh thảo luận đi sâu vào tâm hồn, trong lúc nhất thời thiên ngôn vạn ngữ cũng bị chặn lại cửa miệng.

Ngược lại lúc này Quan Chi đẩy cửa đi vào.

Có lẽ là muốn báo cáo chuyện gì đó, chỉ là vừa thấy Khương Nhiên ngủ say, Quan Chi đã muốn rời khỏi.

Lưu Diệp thật sự còn đang lo lắng cơ thể của Khương Nhiên, vừa nói chuyện là có thể ngủ mất, mấy ngày gần đây Khương Nhiên đều vượt qua như thế nào?

Cô vội vàng nhỏ giọng hỏi Quan Chi: “Quan Chi. Gần đây có phải Khương Nhiên rất vất vả hay không?”

Quan Chi bị gọi dừng bước, quay đầu lại, đúng sự thật nói cho cô biết: “Phu nhân, thủ lĩnh vẫn rất lo lắng tình huống của ngài, kể từ sau khi kiểm tra thi thể xong, ngài ấy vẫn không có nghỉ ngơi thật tốt. Hiện tại chắc là sau khi nhìn thấy phu nhân thì bỗng nhiên thả lỏng.”

Trong lòng Lưu Diệp càng thêm áy náy, cô vội vàng tìm tấm chăn, cẩn thận đắp lên cho Khương Nhiên.

Thật ra thì cô vẫn có một nghi vấn nhỏ.

Thừa dịp Khương Nhiên ngủ say rồi, Lưu Diệp cũng hỏi Quan Chi: “Quan Chi, anh có biết làm thế nào Khương Nhiên biết thi thể đó không phải là của tôi không?”

“Phu nhân, thủ lĩnh tự mình làm kiểm tra thi thể, hơn nữa trước khi làm kiểm tra thi thể, ngài ấy cũng đã phát hiện chỗ không đúng rồi.”

Nhìn dáng vẻ không hiểu của Lưu Diệp.

Quan Chi chuyển tầm mắt tới trên ngón tay của cô.

Lưu Diệp không giải thích được cúi đầu nhìn qua một cái, cô thật sự không cảm thấy có gì không đúng.

Cuối cùng Quan Chi không có cách nào, đưa tay chỉ chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

Lúc này Lưu Diệp mới giống như chợt hiểu ra, miệng càng thêm không thể tưởng tượng nổi mở lớn.

Đây cũng quá không giải thích được rồi!!

Trên ngón tay cô vẫn luôn mang chiếc nhẫn như chiếc vòng nhỏ.

Chỉ là không đặc biệt lưu ý, người bình thường là không chú ý tới chiếc nhẫn này, chủ yếu là chiếc nhẫn này quá không chói mắt, khi những người đó cởi quần áo và giày của cô cũng bỏ quên.

Thậm chí cô ở trước mặt những người kia quanh đi quẩn lại, những người đó cũng đều không biết đến chiếc nhẫn này!!

Thế nhưng chiếc nhẫn này kể từ sau khi cô đeo lên, dù là tắm rửa hay rửa mặt cô đều không tháo ra.

Cho dù chiếc nhẫn này vừa đơn giản vừa giản dị, ban đầu thế nào giống như ứng phó đeo ở trên tay của cô, cô cũng coi như là bảo bối vẫn mang theo, vì vậy chiếc nhẫn là nhẫn kết hôn thật sự

“Chiếc nhẫn này là thủ lĩnh tự mình làm” Quan Chi khoa tay múa chân một cái: “Cho nên thủ lĩnh ẩn tượng rất sâu.”

Lưu Diệp a một tiếng, cô thật sự không biết, bởi vì Khương Nhiên vẫn không có nói với cô, ban đầu kết hôn tùy tiện đeo chiếc nhẫn này ở trên tay của cô như thế, kiểu dáng lại đơn giản như vậy, hiện tại Lưu Diệp vừa nghĩ đến một chuyện, loại kiểu dáng mộc mạc đơn giản này, không phải là Khương Nhiên thích sao?

Cái nhẫn kia cùng cái này của cô là đồng bộ, nghĩ đến Khương Nhiên không thích phối sức như thế, nhưng kể từ sau khi đeo chiếc nhẫn kia lên, cũng giống như cô vẫn luôn đeo.

Nhiều chi tiết sự thật như vậy cô đều không để mắt đến. . . .

Ngược lại trong lúc nói chuyện, Quan Chi nhìn thấy gì đó, chợt dùng ngón tay chỉ chỗ cổ của Lưu Diệp.

Trong lúc nhất thời Lưu Diệp chưa kịp phản ứng.

Quan Chi vội tìm một chiếc gương cho cô soi.

Chờ Lưu Diệp thấy hình ảnh trong gương, trong nháy mắt mặt cô liền trắng.

Trên cần cổ của cô có một vết hôn rất rõ ràng.

Cô xấu hổ muốn chết, khoa tay múa chân loạn giải thích: “Đây là Dã Thú.”

Nhưng giống như loạn hơn rồi, cô vừa vội vừa gấp còn muốn nói chút gì đó.

Quan Chi lại nhỏ tiếng nói cho cô: “Thủ lĩnh đã biết, những người đó được thả đi phát tin tức cho thủ lĩnh.”

Lưu Diệp kinh ngạc a một tiếng.

Quan Chi cười cười: “Có lẽ là những người đó nhìn thấy thủ lĩnh bố trí pháo tầm xa ở tại vòng ngoài, chắc là kịp phản ứng đây là thủ lĩnh muốn phóng bọn họ một con ngựa, cho nên để báo đáp lại giải thích một câu, nghe nói bên trong có chuyên gia tâm lý cũng gửi tình hình chẩn đoán và kết quả trị liệu bệnh tình của ngài tới, hi vọng thủ lĩnh không nên buông tha trị liệu đối với ngài.”

Khóe miệng của Lưu Diệp liền có chút co quắp.

Chờ sau khi Quan Chi đi rồi, Lưu Diệp không tiếng động ngồi ở đó, sau một lúc mắt nhìn chiếc nhẫn của mình, cô lại chôn đầu của mình ở trong ngực của Khương Nhiên nghe nhịp tim của Khương Nhiên một lát.

Cô có thật nhiều điều muốn nói cho Khương Nhiên, nhưng thật ra thì như vậy rất tốt, lúc anh tỉnh táo lại, Lưu Diệp hoài nghi mình có còn dũng khí nói những chuyện này hay không.

Cô nhất định sẽ xấu hổ, hiện tại cô có thể không hề gánh nặng mà nói những lời kia.

Đối phương cũng không tỉnh táo, có mấy lời ngược lại có thể nói ra khỏi miệng.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc nhỏ giọng nói ra: “Cuối cùng em không dám tin tưởng anh sẽ thích em, bởi vì khi đó em là nữ nhân duy nhất trên thế giới, em đoán chừng dù em biến thành heo mẹ, anh cũng sẽ muốn em. . . . Nhưng mà bây giờ cũng không giống nhau. Mặc kệ tính khí của anh

như thế nào đi nữa, chỉ dựa vào gương mặt này, anh có thể giết em trong nháy mắt giống như mảnh vụn vậy. Em cũng không dám nghĩ mấy chuyện này kia. Thật ra thì từ rất sớm em cũng đã thích anh, chỉ là em không dám thừa nhận, trong lòng luôn nghĩ, người này sẽ không thích mình, hiện tại thì tốt rồi em giống như vẫn còn đang nằm mơ nhĩ, nhất định sau này chúng ta có thể khai thông thật tốt rồi, em hiểu rõ anh không có thói quen nói đến suy nghĩ cảm xúc của anh với người khác, nhưng như vậy sẽ xuất hiện rất nhiều hiểu lầm, hơn nữa anh như vậy, em cũng dám chia sẻ suy nghĩ cảm xúc của em với anh.”

Lưu Diệp nói một hơi rất nhiều, sự lo lắng của cô, sự do dự của cô, còn có cô thích Khương Nhiên.

Cuối cùng cô đỏ mặt len lén hôn Khương Nhiên một cái.

Trên đường rất thuận lợi, cuối cùng trở lại căn cứ, đã sớm có bộ phận chuyên chăm sóc nuôi dưỡng trẻ em chờ ở ngoài cửa khoang.

Chờ phi cơ hạ xuống đất, Lưu Diệp liền vội vàng chạy đến vị trí cửa sổ nhìn ra ngoài, muốn tìm trong đám người được bóng dáng của cục cưng.

Khương Nhiên vẫn không mở mắt, cũng bị âm thanh phi cơ hạ xuống đánh thức, từ trên chỗ ngồi ngẩng đầu lên, sau đó thấy Lưu Diệp dính sát mặt mình vào cửa sổ, khóe miệng của Khương Nhiên không tự chủ nâng lên.

Anh đứng lên khỏi ghế ngồi, đi tới phía sau cô, nhẹ nhàng ôm vòng eo của cô nhắc nhở cô: “Theo anh ra ngoài thôi.”

Lưu Diệp vội vàng duỗi thẳng tư thế đi theo bên cạnh Khương Nhiên, được Khương Nhiên đỡ eo đi ra ngoài.

Bên ngoài bóng đêm càng đậm, chỉ là thằng nhóc lại hưng phấn vẫn chưa ngủ, có lẽ là biết mẹ muốn trở về rồi, một mực ở bên ngoài hươ tay múa chân chờ đợi.

Vừa ra đến bên ngoài Lưu Diệp đã nhào về phía cục cưng, ôm con thật chặt.

Thằng nhóc cũng cảm thấy mẹ trở lại, vui mừng cười khanh khách.

Lưu Diệp đã nhìn thấy trên cổ tay của thằng nhóc không ngờ lại buộc một cái dây cột tóc mà cô thích nhất, cô vui đầu ở trên người của thằng nhóc, ngửi mùi sữa của thằng nhóc, ánh mắt của cô cũng chưa xót, lúc này mới mấy ngày, cô nằm mơ cũng nhớ đến đứa bé.

Lưu Diệp ôm thằng nhóc hôn tới hôn lui, quả thật cũng không nỡ tách ra.

Chỉ là rất nhanh Khương Nhiên đã lấy lý do Lưu Diệp còn cần nghỉ ngơi, để những người trong bộ phận nuôi dưỡng trẻ em ôm đứa bé đi.

Lưu Diệp rất buồn bực, cô còn muốn buổi tối ôm thằng nhóc kia ngủ mà.

Nhưng mà chờ đến lúc hai người trở lại Hạ Cung một lần nữa, không lâu sau Lưu Diệp liền biết.

Nhìn dáng vẻ Khương Nhiên thuần thực xả nước muốn tắm, bỗng chốc cô đã đoán được người này muốn làm cái gì.

Đoán chừng chính là tiểu biệt thắng tân hôn.

Lưu Diệp cũng có chút ngượng ngùng, chỉ là lúc đang chuẩn bị thay quần áo ở nhà, cô còn ngọt ngào gọi Khương Nhiên một câu: “Nhiên Nhiên.”

Sau đó Khương Nhiên đang giúp Lưu Diệp treo quần áo, chợt về mặt tạm dừng lại.

Anh giống như sức nhớ ra gì đó, xoay đầu lại.

Lưu Diệp đã thay xong quần áo ở nhà buồn bực nhìn cái vẻ mặt bị ghen lại kia.

Qua chừng có hai giây, Khương Nhiên mới biểu tình cổ quái nói: “Thật ra thì anh không thích em gọi anh là Nhiên Nhiên.”

Lưu Diệp cũng có chút lúng túng, cô cảm thấy như vậy rất thân mật.

Bởi vì thế giới này chỉ có cô có thể gọi anh như vậy.

Ở trước khi Lưu Diệp cố gắng nói gì, Khương Nhiên đã giữ cánh tay cho cô nhìn, giọng điệu của anh cũng là lạ, chủ yếu là anh chưa quá quen, loại phương thức nói chuyện này giống như oán giận vậy, nhưng anh cũng không cần oán trách cái gì, lần này trong lời nói của anh cũng mang theo tầng ý tứ này, anh nói ra cũng hết sức khó khăn: “Mỗi lần nghe em gọi như vậy, anh đều sẽ rất lạnh.”

Lưu Diệp xấu hổ nói thầm: “Em cho là anh sẽ thích, mỗi lần gọi anh, anh thật sự giống như đang xấu hổ vậy.”

“Là anh đang lúng túng.”

“À.” Lưu Diệp cúi đầu suy nghĩ, cho nên bọn họ thật sự là vẫn luôn đang khai thông không có hiệu quả trong lúc cùng sinh hoạt.

Nhưng mà cho tới nay Khương Nhiên sẽ không theo người ta nói cảm xúc, cũng sẽ không cùng người nói chuyện thương lượng, làm sao biết nói cảm xúc

bây giờ của anh với cô.

Lưu Diệp cũng cảm giác rất kỳ quái, sau một khắc cô liền nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt Khương Nhiên hỏi: “Chỉ là trước kia tại sao anh không nói với em, nhưng bây giờ có thể nói với em vậy?”

“Không phải em yêu cầu sao?” Trái lại Khương Nhiên bày ra dáng vẻ đương nhiên.

Lưu Diệp a một tiếng, sau đó rất nhanh cô liền nghĩ đến cái gì đó, bộ dạng kia thật sự giống như không thể tin được vậy, cô đuổi theo Khương Nhiên đến bên trong phòng tắm.

Đang trên đường trở về, cô có bò tới bên cạnh anh, thừa dịp lúc anh ngủ nói rất nhiều lời nói, cái gì mà khai thông, cái gì mà cô muốn biết suy nghĩ của anh.

Nhưng không phải lúc đó anh đang ngủ sao?!

Nhìn dáng vẻ Khương Nhiên để nước nóng, Lưu Diệp buồn bực hỏi: “Chuyện đó. Lúc trở lại, không phải là anh ngủ say sao?”

“Không có.” Về mặt của Khương Nhiên vô cùng nghiêm chỉnh trả lời cô: “Anh chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần thôi.”

Trong nháy mắt Lưu Diệp đỏ gống như tôm luộc vậy, cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Quả thật cô cũng không dám nhìn Khương Nhiên nữa rồi.

Ngược lại Khương Nhiên đã đổ đầy nước, đi tới trước mặt cô, cười bẽ cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ngoại Truyện 1

Edit: voi còi

Beta: hoa hồng

Đoạn thời gian gần đây, không riêng gì bọn người Quan Chi, ngay cả người của những ngành khác cũng cảm nhận được không bình thường.

Thủ lĩnh luôn rất ít biểu hiện trên mặt, bây giờ biểu tình trên mặt cũng không thể nói là có thay đổi gì quá lớn, nhưng rõ ràng cho thấy nhu hòa một chút.

Hơn nữa mỗi ngày hai người đều muốn gặp mặt, hiện tại gọi điện thoại cũng chuyên cần hơn với trước kia nhiều.

Trước kia, trái lại thủ lĩnh cũng có gọi điện gì gì đó cho phu nhân, nhưng phần lớn cũng giống như theo công việc thôi, nói tất cả đều là công việc.

Cho dù là muốn hỏi buổi tối muốn ăn cái gì, ở trong điện thoại thủ lĩnh cũng tuyệt đối là bộ dạng bạn muốn chiêu đãi gì cho tôi vào buổi tối.

Nhưng bây giờ thật sự quá không giống nhau.

Quan Chi đã không chỉ một lần, nghe được thủ lĩnh dùng giọng rất nhẹ cùng nói chuyện với phu nhân ở đầu kia, giọng điệu kia quả thật đều muốn dọa sợ Quan Chi.

Chỉ là phần lớn thời gian Khương Nhiên đều rất chú ý, cũng tận lực tránh những thuộc hạ này của anh.

Cũng không biết là trùng hợp hay là ý trời, kể từ sau khi giải cứu phu nhân trở về, không bao lâu lúc tổ điều trị theo lệ thường tiến hành kiểm tra cơ thể, liền phát hiện sự thật phu nhân lại mang thai.

Cho nên mỗi lần bị bắt cóc, mỗi lần cứu trở về cũng sẽ mang thai.

Cũng bởi vì vậy, Khương Gia Quân cũng không có công bố tin tức này ra ngoài, ngược lại rất điệu thấp giữ bí mật, chủ yếu là chỉ sợ có người sẽ có liên tưởng không tốt đẹp gì.

Chỉ là Khương Gia Quân khiêm tốn an phận, Lưu Diệp sau lần trở về này, cao giọng hơn quá khứ rất nhiều, trước kia cô đều đã từng trải qua, bị nhân viên chính phủ khinh bỉ, bị người nói gì không xứng làm nữ vương những thứ kia cô đều không để trong lòng mà thôi.

Nhưng mà cô không so đo với người, không có nghĩa là có thể làm để người tùy tiện lợi dụng.

Cho nên đầu tiên sau khi cô trở lại, Luru Diệp lập tức tìm người mở buổi họp báo, tình cảnh kia quả thật giống như nhìn thấy người chết sống lại vậy, không cần biết thân phận cô là gì, trong nháy mắt tất cả chút bất quá cũng bị đốt lên.

Luru Diệp hơi hốt trả lời câu hỏi của phóng viên, sau đó mũi tên của cô chuyển hướng nứ lấy bắt đầu chất vấn trong chính phủ cái gì mà từ thiện còn nhà kỷ niệm gì đó.

Trước kia cô cũng không ít tìm tât xấu của những nghị viên kia, chỉ là phần lớn mọi người quên mất, cô cũng đã từng là một nữ nhân như thế.

Ngay tại lúc cơ quan chính phủ luống cuống tay chân chuẩn bị từ chối trách nhiệm, Luru Diệp không nói hai lời liền lấy tinh thần năm đó ra đối phó những bọn chính trị lưu manh kia, nhìn chăm chú vào cũng không buông ra!

Chỉ là Hà Hứa Hữu Tiền lại rất cơ trí, vừa nhìn chuyện này, không đợi Luru Diệp há mồm, Hà Hứa Hữu Tiền cũng đã chủ động nộp tiền thu vào từ những thứ kỷ niệm kia, lại sôi nổi bày tỏ với việc Luru Diệp trở về, cũng có thể thấy ở trong điện thoại lệ nóng doanh tròng nói: “Cảm ơn ông trời cảm ơn, thật may là ngài bình an vô sự, sau khi biết tin tức ngài qua đời, tôi là hàng đêm lấy nước mắt rửa mặt.”

Luru Diệp cũng rất phục người này.

Nếu không phải mình đang mang thai, cô thật sự muốn đích thân tìm được Tiền Xuyên Từ này đưa cho anh ta mấy cái.

Luru Diệp cũng vội vàng xử lý những chuyện này, ngược lại cô có kinh nghiệm, những thứ tiền lời ra kia, cô cũng không giữ lại, nếu ban đầu mọi người quyền tiền bạc, cô cũng sẽ đặt ở quỹ từ thiện mà trước đó cô và Dã Thú làm cho những viện nuôi dưỡng kia.

Trong khi xử lý những vật này, Luru Diệp còn phải cẩn thận cơ thể của mình.

Thật ra thì chuyện mang thai này, cô rất vui vẻ, chỉ là dù sao cũng hơi buồn bực, cô nghe nói sinh đứa bé xong không thể nhanh mang thai như vậy, kết quả không ngờ tự mình lại mang thai, cô và Khương Nhiên giờ thì tốt rồi, vốn cô tính lúc rảnh rồi đi ra ngoài hưởng trăng mật gì đó, bây giờ nhìn lại chuyện gì cũng bị ngâm nước nóng rồi.

Nhưng mà lần mang thai này ngược lại tốt hơn lần trước nhiều, lần trước phản ứng cô có thai rất nhiều, vừa ói tay chân vừa sưng, lần này nhiều lắm cô cũng chỉ bị buồn nôn, cũng không thể nào nghiêm chỉnh ói ra.

Khương Nhiên vẫn đáng vẻ bát phong bất động, mặc kệ như thế nào đều là về mặt nhân nhạt kia.

Chỉ là Luru Diệp có thể cảm thấy, gần đây tâm tình của anh rất tốt, lúc nhìn cô cười cũng đáng yêu hơn quá khứ một chút.

Hai người vẫn như cũ, mỗi ngày sau khi ăn xong đi bộ.

Ngày trước hai người đều ở bên nhau là tốt rồi, hiện tại Luru Diệp sẽ cố ý cầm tay Khương Nhiên.

Về sau có lẽ là thói quen tay nắm tay tản bộ, lúc thỉnh thoảng cô quên cầm, Khương Nhiên sẽ chủ động dắt tay của cô.

Thật ra thì Khương Nhiên là một người rất hay xấu hổ, anh chỉ không biểu hiện ra mà thôi, Luru Diệp vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước Khương Nhiên giả vờ ngủ, nhưng mà về sau có một ngày, cô chợt nghĩ đến một loại khả năng.

Có lẽ ngay lúc đó Khương Nhiên cũng không muốn vờ ngủ lừa cô, anh đang xấu hổ nhỉ?

Bởi vì anh nói với cô câu nói kia không cần hù dọa anh?

Cho nên Khương Nhiên xấu hổ, liền giả bộ ngủ say?

Kể từ sau khi Luru Diệp phỏng đoán như vậy, cũng rất thích nói chút lời tâm tình ngọt ngào trên chộc Khương Nhiên, chỉ là phần lớn thời gian về mặt Khương Nhiên đều là nhân nhạ, nhiều lắm chỉ là nhếch miệng cười cười.

Chẳng qua mắt của anh lại là tiết lộ tâm tình của anh.

Luru Diệp có thể cảm thấy anh đang cố gắng duy trì hình tượng của mình, nhưng thật ra thì Khương Nhiên như vậy đã trước kia chưa từng có rồi.

Khi hai người đang tản bộ, lại nói tới tên họ của đứa bé đầu tiên của bọn họ.

Khương Nhiên chưa cho người lấy ra tên, Luru Diệp cũng không dám tùy tiện lấy, cô luôn muốn lấy ra một cái tên vừa dễ nghe lại tài ba.

Bởi vì tên thì đồng nghĩa với dấu hiệu con người.

Hai người thương lượng tới thương lượng lui, thật ra thì phần lớn thời gian đều là Luru Diệp đang nói nhỏ, nói làm bầm lẫu bầu.

“Anh cảm giác Khương Mạnh như thế nào? Hay là Khương Trác, Khương Bất Phàm?” Luru Diệp nói ra mấy cái tên, không đợi Khương Nhiên phản hồi, cô đã lắc đầu hủy bỏ trước: “Cũng không dễ nghe, cứ có cảm giác là lạ.”

“Anh cảm thấy thế nào?” Cô giương mắt nhìn Khương Nhiên.

Khương Nhiên như thật nói cho cô biết: “Khó nghe.”

Lưu Diệp cũng biết anh sẽ nói như vậy, cô buồn bã kéo cánh tay của anh, lần này rất cố gắng rất nỗ lực suy nghĩ thật lâu sau, cô mới lên tiếng: “Khương Nhiên này, chúng ta không lấy những cái tên tài ba, em không nghĩ ra vĩ nhân có tên chữ, hơn nữa.”

Cô chần chừ một lúc, trước kia Khương Gia Quân đều là người lạ, tất cả vị trí đều là cố định, bởi vì người máy đại biểu tất cả, nhưng mà bây giờ thế giới không giống nhau, đây không phải là một người máy liên quyết định tất cả thế giới, đứa bé của bọn họ tương lai cũng không nhất định trở thành một quân nhân.

“Thật ra thì chỉ cần đứa bé khỏe mạnh cường tráng, bình an là tốt, liền gọi Khương An Khương Tráng Tráng Khương Kiện Khang như thế, có thể quá là đơn giản quá tục khí hay không.”

“Em thích là tốt rồi.” Khương Nhiên ung dung nhìn cô, Lưu Diệp đoán chừng mình gọi con là Khương Cầu Thặng anh cũng có thể thuận nhiên.

Lưu Diệp hé miệng cười, ngược lại chợt nhớ tới cái gì đó, cô vội nắm lấy Khương Nhiên đi tới chỗ nuôi dưỡng trẻ em, thật ra thì chuyện lấy tên như vậy rất đơn giản, sao cô không thể cho thằng nhóc tự chọn nhỉ?

Rất nhanh cô tìm được thằng nhóc.

Thật ra thì đoạn thời gian gần đây cô thật sự muốn tự mình chăm con, nhưng bởi vì cô lại mang thai, có lẽ là sợ cơ thể của cô không tiện, Khương Nhiên cho bộ phận nuôi dưỡng trẻ em sắp xếp thời gian chăm sóc vô cùng cận kề.

Chỉ là khi Khương Nhiên sắp xếp điều này, cũng cho người dời bộ phận nuôi dưỡng trẻ em đến gần Hạ Cung, như vậy Lưu Diệp muốn nhìn con, tùy thời đều có thể thấy.

Lưu Diệp cũng không nhắc lại cái gì với Khương Nhiên.

Hiện tại sau khi nhìn thấy thằng nhóc, Lưu Diệp liền cố gắng ôm lấy tiểu cục cưng từ trên giường trẻ em lên.

Chỉ là cô mới vừa cúi người còn chưa ôm lên, Khương Nhiên đã đi tới, thay cô bế lên.

Lưu Diệp buồn bực liếc anh một cái, thật ra thì ôm đứa bé cũng sẽ không đưa đến sanh non.

Chỉ là nhìn Khương Nhiên vụng về ôm đứa bé như vậy, Lưu Diệp vẫn mềm lòng, cô vuốt tay nhỏ bé đầy thịt của thằng nhóc, hỏi thằng nhóc: “Này, cục cưng, mẹ lấy mấy cái tên cho con, con thích Khương Tráng Tráng, hay thích Khương An, hay là muốn làm Khương Nhất Phẩm đây?”

Thằng nhóc giống như gặp phải vấn đề rất lớn, thằng nhóc đã có thể phát ra đơn âm tiết, trong miệng lẩm bẩm cái gì mà cổ mộ mê tân.

Lưu Diệp nghiêng tai nghe, cô biết thằng nhóc vẫn còn giai đoạn bắt chước, vẫn không thể nói ra cái gì, nghe nói đứa bé lớn như vậy thế nào cũng cần phải mười tháng mới có thể phát ra âm giống người bình thường.

Chỉ là ở bên trong âm thanh mơ hồ được phát ra kia, Lưu Diệp chợt nghe cái gì đó, cô lập tức bị chấn kinh.

Cô ngẩng đầu lên không thể tưởng tượng nổi, nói: “Khương Nhiên, là em ư tai ư, em giống như nghe được cục cưng đang gọi ma ma?!”

Khương Nhiên nghe rất rõ ràng, anh gật đầu một cái, nhắc nhở cô: “Cẩn thận bụng.”

So sánh với sự bình tĩnh của anh, Lưu Diệp cũng quá kích động, nếu không phải là Khương Nhiên ở bên nhắc nhở cô, thiếu chút nữa là cô muốn nhảy lên, cô cũng che miệng cũng kêu hai tiếng, cười không khép miệng được.

Cuối cùng Lưu Diệp lại hỏi thằng nhóc, lần này cuối cùng thì chọn một cái tên.

Bởi vì sau khi thằng nhóc nghe cái tên đó xong, sẽ đặc biệt vui vẻ.

Lưu Diệp cũng mặc kệ tục khí hay không tục khí, cuối cùng tên của đứa bé đầu tiên của cô và Khương Nhiên gọi là Khương An.

Mỗi ngày Lưu Diệp không phải an thai chính là xem thằng nhóc.

Thằng nhóc béo múp míp, không biết có phải là người máy của Khương Nhiên thật tốt quá hay không, không tới thời gian, thằng nhóc đã có thể ngồi dậy, nhìn đứa bé trắng trắng mềm mềm, cũng không biết ở đâu ra hơi sức lớn như vậy, mỗi ngày Lưu Diệp đều sẽ tới xem thằng nhóc một chút, kết quả ngày đó khi trở lại, cô tiện tay cầm một món đồ chơi trên chạc đứa bé.

Kết quả thằng nhóc này chỉ mấy cái đã phá hủy món đồ chơi kia.

Nhìn đáng vẻ tròn mắt hốc mắt như vậy của cô, nhân viên làm việc trong bộ phận nuôi dưỡng trẻ em kia rất nhanh tìm đến những món đồ chơi bằng kim

loại đưa cho thằng nhóc.

Đồng thời cười nói với Luru Diệp: “Phu nhân, di truyền thật là thú vị, nghe nói thủ lĩnh khi còn bé chính là như vậy.”

“Như vậy?” Trong lúc nhất thời đầu óc của Luru Diệp không có quay tới, cô buồn bực nhìn đối phương.

Đoán chừng người nọ cũng nghe người khác kể, thấy Luru Diệp cảm thấy hứng thú, cũng liền giải thích: “Nghe nói khi còn bé thủ lĩnh cũng có bộ dạng này.”

“Bộ dạng này?” Cục cưng nhà cô rất thích cười rất đáng yêu, làm sao có thể giống Khương Nhiên chứ, cô không nhịn được thầm nói: “Nhưng thằng nhóc nhà tôi rất thích cười.”

“Đưa bé đều là thích cười.”

Lần này Luru Diệp thật sự bị kinh sợ, “Nhưng. Tôi nhớ được năm đó những người được tái sinh, khi còn bé đều sẽ bị nước trôi, sau đó. Còn phải.”

Trên cơ bản tuổi thơ này đều là thể thảm không thể thể thảm hơn được nữa.

“Trời sinh lá gan của thủ lĩnh đã lớn, khi bị nước trôi còn tưởng rằng đang đùa nước, nghe nói lúc ngài ấy cười còn dọa sợ người nuôi dạy trẻ ngay lúc đó, cho là tinh thần ngài ấy có vấn đề.”

Luru Diệp kinh hãi miệng cũng không khép lại được, cô cúi đầu nhìn qua thằng nhóc cũng cười đáng yêu như thế, mặc dù thằng nhóc này là từ trong bụng cô ra ngoài, chỉ là thằng nhóc trắng trắng mềm mềm bị các bà các tím kỳ lạ vây quanh xoa đến mặt đỏ bừng này, chẳng lẽ cũng là một mầm non Đại Vương kinh khủng?!

Nhưng khi nhìn hai mắt thật to của thằng nhóc, đáng vẻ đáng yêu làm cho người ta cũng muốn thét chói tai, Luru Diệp nhanh chóng ném những suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Cục cưng nhà cô vừa ngoan vừa đáng yêu đấy!!

Ở dưới sự tưới nước tình yêu của cô, là tuyệt đối tuyệt đối sẽ không trở thành Đại Ma Vương đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Ngoại Truyện 2

Editor: Đào Sindy

Beta: hoa hồng

Mỗi một ngày qua đi, bụng Luru Diệp cũng càng ngày càng lớn lên.

Ban đầu Luru Diệp vẫn còn ở trong tổ điều trị Khương Gia Quân làm kiểm tra, nhưng tháng năm tăng dần, sau khi tất cả đều ổn định cả, Luru Diệp liền có ý khác.

Chủ yếu là tổ khám bệnh của Khương Gia Quân cực kỳ lợi hại, gãy tay chân gãy cũng có thể chữa lành, thế nhưng.

Nói thật, một đám “ông lớn” vây quanh kiểm tra bụng cho cô, thỉnh thoảng còn phải kiểm tra gì kia.

Luru Diệp cảm giác bụng uốn éo cũng đừng xoay, hơn nữa đồ chơi phụ khoa này không phải điểm mạnh của Khương Gia Quân, mắt thấy trắng đã tròn, Luru Diệp liền nói ra ý tưởng của mình với Khương Nhiên.

Ngược lại Khương Nhiên không có ý kiến, lập tức tìm người sắp xếp thành lập bệnh viện chuyên môn trong Khương Gia Quân.

Luru Diệp sợ hết hồn, thật sự cô chỉ là một phụ nữ bình thường, đi ra ngoài làm chút kiểm tra, sau đó thuận tiện đi dạo phố, mặc dù mục đích đi dạo phố là chủ yếu.

Luru Diệp vội vàng ngăn cản Khương Nhiên, nói ý tưởng của mình thẳng ra, cô phát hiện, lúc đối mặt với Khương Nhiên, thật sự không thể nói một nửa giữ lại một nửa, người này, chỉ sợ cô có ý riêng, nhưng chỉ cần có ý giấu giếm, lập tức sẽ làm hoàn toàn trái ngược.

Giờ Khương Nhiên mới hiểu được chuyện gì xảy ra, thì ra Luru Diệp muốn đi ra ngoài kiểm tra sức khỏe là giả, chiều bài đi dạo phố ngược lại là thật.

Nhưng mà anh cũng không có nói gì, ngược lại rất nhanh giảm thời gian xuống, chuẩn bị dành ra thời gian một ngày, tự mình đi với cô.

Lưu Diệp rất sợ điều động dân chúng, đến lúc đó Quan Chi còn có nhân viên bảo vệ xếp hàng thành một đội, còn có những đội xe gì đó, làm giao thông tắc nghẽn.

Khương Nhiên đều thay những bảo vệ cũ đi, cuối cùng tự mình lái xe chở cô.

Rất lâu rồi Lưu Diệp không ra khỏi căn cứ Khương Gia Quân, lần này ra ngoài nhìn thấy gì cô cũng thấy thú vị.

Chỗ nào giống người đi kiểm tra sức khỏe, cô kéo cửa sổ xe không ngừng nhìn ra phía ngoài.

Khương Nhiên vẫn giữ vẻ mặt bình thường, chuyện kiểm tra sức khỏe cũng đã được Quan Chi sắp xếp ổn thỏa, lần này hai người kín đáo lên đường, vì chuyện này Khương Nhiên còn cố ý đeo mắt kính, Lưu Diệp cũng trang điểm cho mình, nhưng cô đoán gương mặt của chính mình chỉ là người đi đường, cũng chưa chắc có người sẽ chú ý đến.

Đến lúc đó, rất nhanh Lưu Diệp đi vào kiểm tra cơ thể, bởi vì có Quan Chi, kết quả rất nhanh đã đi ra.

Chờ khi Lưu Diệp đi ra ngoài, liền thấy được một màn thật bất ngờ.

Toàn thân Khương Nhiên mặc đồ thường, bộ dạng bây giờ như một ông chồng trên thế giới này vậy, vào lúc vợ kiểm tra sức khỏe, đang hoảng kiên nhẫn ngồi chờ.

Kỳ lạ là, chỗ kế anh ngồi đều trống hai - ba vị trí.

Nhưng rõ ràng những chỗ khác đều ngồi đầy người, hơn nữa đang lúc Lưu Diệp buồn bực lại đúng lúc tới một nhân vật mới, có lẽ người nọ không để ý đến tình huống bên Khương Nhiên, nhìn thấy một nơi có nhiều chỗ trống, cũng liền chen vào, chuẩn bị ngồi vào bên cạnh Khương Nhiên.

Sau đó chờ sau khi người nọ ngồi xuống, một màn kỳ lạ xuất hiện.

Người nọ mới vừa ngồi vững, kết quả vừa ngẩng đầu, liền thấy Khương Nhiên bên cạnh đeo kính đen, theo sát sau đó người nọ bị dọa hoảng sợ, nhanh chóng loát một cái lập tức đứng dậy, quả thật là bị dọa sợ, lại lập tức chạy ra ngoài.

Tình nguyện đứng cũng không chịu ngồi bên cạnh Khương Nhiên.

Lưu Diệp hoài nghi có phải Khương Nhiên tỏa ra ánh sáng, bị người ta phát hiện thân phận.

Cô cũng đi qua, vẻ mặt khản trương thấp giọng nói với Khương Nhiên: “Khương Nhiên, có phải anh bị phát hiện rồi không, anh không phát hiện tất cả mọi người đều né tránh anh sao?”

Khương Nhiên kỳ lạ nhìn bên cạnh, tập mãi thành thói quen lúc đầu nói: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Trong lòng Lưu Diệp có gì đó rất lạ, chỉ là thấy Khương Nhiên bình tĩnh như vậy, cô cũng không nói gì, vẫn dựa theo kế hoạch đi trung tâm thương mại gần đây.

Trung tâm thương mại đó là Lưu Diệp tự mình chọn lựa. Trong đó không riêng gì quần áo và trang sức, còn có rất nhiều tiệm ăn uống đặc sắc.

Lưu Diệp đã sớm động lòng với các loại bánh ngọt nhỏ bên trong một tiệm nào đó, bởi vì nghe nói thật lâu, đến lúc đó liền lôi kéo Khương Nhiên có ý tìm chỗ đó chuẩn bị nếm thử một chút.

Nhưng ngồi xuống không bao lâu, Lưu Diệp liền muốn đi nhà vệ sinh.

Khương Nhiên theo thói quen đứng lên đỡ cô, nhưng tiệm đặc sắc này rất nhỏ, là chỗ không lớn, Lưu Diệp xấu hổ khi để cho một đấng mày râu như Khương Nhiên chờ ở cửa toilet nữ, cô cũng nhanh chóng khoát tay để anh chờ ở đây.

Kết quả chờ Lưu Diệp trở lại lần nữa, lại có một màn kỳ lạ xuất hiện.

Vốn vẫn có người gần vị trí của bọn họ, không biết làm sao, chợt trống, hơn nữa sau khi vào cửa nhân viên phục vụ vẫn nhiệt tình, đến lúc này lại không gọi Khương Nhiên.

Lần này Lưu Diệp rất khản trương, cô lại nhỏ giọng nói lần nữa: “Anh chắc chắn không có bị nhận ra chứ?”

Khương Nhiên rất khẳng định nói cho cô biết: “Chắc chắn, nếu nhận ra anh..., không phải là loại phản ứng này.”

Lưu Diệp vẫn còn nói thăm thà thăm thà.

Khương Nhiên cũng không nói với cô, chỉ giơ tay kêu phục vụ gọi bánh ngọt nhỏ mà Lưu Diệp vẫn muốn ăn.

Lưu Diệp rất nghi ngờ, có tật giật mình như Hóa Bạo Thiên vương.

Đi vào trong tiệm, luôn cảm thấy giống như có vô số mắt đang nhìn bọn họ, hơn nữa phần lớn tầm mắt đều rơi vào trên người Khương Nhiên.

Nhưng cô ngẩng trái nhìn phải, cũng không phát giác chỗ nào của Khương Nhiên bị lộ, kính râm kia cũng đã che mắt nửa mặt.

Theo ý cô, Khương Nhiên lúc này, nhìn qua cũng chỉ là trai đẹp đeo kính đen mà thôi.

Lưu Diệp đi dạo một lát, lúc đến phòng nghỉ, Lưu Diệp chợt muốn quan tâm đến Khương Nhiên.

Chủ yếu là Khương Nhiên không thích mua quần áo lấm, đối với việc đi dạo phố càng thêm không có hứng thú gì, dù cô bảo anh đi theo cũng rất bất đắc dĩ, Lưu Diệp cũng đề Khương Nhiên nghỉ ngơi trong phòng, dù sao chỗ kia không thiếu đàn ông, và lại cô đang muốn đi dạo khu vật dụng trẻ em gần đây.

Ban đầu khi họ có đứa con đầu lòng, thứ gì cũng phải làm, đồ chất lượng tuy nói tốt, nhưng nào đa dạng như trong cửa hàng hiện tại, ngay cả ngóai tai cho trẻ nhỏ cũng có rất nhiều loại để chọn.

Lưu Diệp cúi đầu tỉ mỉ chọn.

Khương Nhiên an vị ngồi trong phòng nghỉ ngơi quan sát hành động của cô.

Chờ Lưu Diệp lựa đồ xong rồi sẽ đi qua, cái gọi là quá tam ba bận, lúc này trên ghế ngồi ở phòng nghỉ ngơi, trên chiếc ghế sa lon dài mảnh đáng lẽ có thể ngồi bảy tám người, lúc này đã sớm trống rỗng lại chỉ có một mình Khương Nhiên.

Mấy người đàn ông lúc này còn ngồi trên ghế sa lon, cũng thống nhất chen chúc ở chỗ góc rẽ nhỏ trên ghế sa lon.

Lúc Lưu Diệp đi tới, cũng vô cùng khẳng định nói với Khương Nhiên: “Nhất định anh đã bị nhận ra.”

Khương Nhiên cũng không giải thích gì, Lưu Diệp nói xong câu này, anh im lặng tháo kính râm xuống.

Trong nháy mắt, không cần Khương Nhiên nói gì, Lưu Diệp cũng cảm thấy, đại sảnh vốn có tiếng vang, trong một khắc kia không có bất kỳ tiếng vang nào, giống như bị nhấn bắt động trên màn hình TV, động tác của tất cả mọi người đều ngừng lại.

Ngược lại người khởi xướng, Khương Đại Ma Vương tháo kính râm xuống, những người kia còn chưa phản ứng, đã lần nữa đeo kính râm lên.

Sau đó anh rất tự nhiên đứng lên, thò tay cầm lấy túi mua đồ trên tay Lưu Diệp, từ khi cô mang thai, anh có thói quen đỡ eo cô khi đi đường.

Lúc hai người ra cửa, Lưu Diệp nửa tỉnh nửa mê, mê hoặc hỏi: “Những người đó hình như rất sợ dáng vẻ của anh. . . . Rõ ràng anh không bị nhận ra. . . .”

Khương Nhiên cũng không biết nên giải thích làm sao, anh không cảm thấy vậy, bởi vì từ khi anh có ý thức, loại hiện tượng này chính là thái độ bình thường.

Ngược lại anh cảm thấy rất hứng thú với những thứ Lưu Diệp mua, nỏ máy xe xong, liền hỏi cô một câu.

Lưu Diệp đang muốn nói với anh, thấy anh hỏi, liền cười híp mắt nói thứ mình mua với anh: “Em mua rất nhiều đồ dùng dành cho em bé, có áo ngủ trẻ em. Còn có gối đầu nhỏ chuyên dụng. Đúng rồi, còn có chén đũa cho em bé, đều là đặc chế, em thấy đáng yêu liền mua, còn có cái này. . . .”

Lưu Diệp nói xong liền lấy ra một con thỏ dễ thương, bởi vì xe là tự động, cô cũng khoe khoang quơ quơ trước mặt Khương Nhiên.

Trong lúc chuyển động, cô còn há hê đê lỗ mũi thỏ.

Rất nhanh miếng con thỏ kia vừa động động một cái, phát ra giọng nói rất ngọt ngào: “Người bạn nhỏ, tôi tên là con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, thật vui khi làm bạn với bạn, chúng ta cùng nghe kể chuyện nhé. Ngày trước.”

Lưu Diệp há hê nói: “Đây là model học tập mới nhất, có thể huấn luyện tốc độ phản ứng của em bé, còn có thể kể chuyện.”

Khương Nhiên nhàn nhạt nói cho cô biết: “Nó có khóa trình huấn luyện chuyên môn.”

Lưu Diệp à một tiếng, vội hỏi: “Tiểu cực cung được anh sắp xếp khóa trình, dạy thứ gì, sao em không nghe anh nói.”

Có phải xoa bóp sau lưng hay không, dạy con nói chuyện, khai phá trí lực của trẻ nhỏ này kia, ngược lại cô vẫn muốn làm, nghe nói những hoạt động lật vật kia không chỉ có thể tăng thêm quan hệ ruột thịt mà còn có thể làm cho tâm trạng của con tốt lên.

“Đều là một chút huấn luyện trụ cột nhất, năng lực phối hợp cơ thể, kiên nhẫn, sinh tồn ở dã ngoại.vv.”

“.” Lưu Diệp há hốc mồm, sau khi xác nhận không phải Khương Nhiên đang nói đùa, cô không thể tin được hỏi: “Anh nói sinh tồn ở dã ngoại. . .

. . Là Chính là sinh tồn ở dã ngoại trên mặt chữ u.”

Khương Nhiên nhàn nhạt trả lời: “Chính là ý trên mặt chữ.”

Lưu Diệp ôm chặt thỏ trong ngực, cho nên nói gần đây cô đi gặp tiểu cục cưng, phát hiện thằng nhóc này càng ngày càng hoạt bát, tay chân càng ngày càng nhiều động tác, còn thích bỏ nhào rồi bắt.

Không phải bởi vì con lớn hoạt bát, mà bởi vì là cha của thằng bé xem nó như cậu bé người rừng để dạy dỗ?

Lưu Diệp giật giật miệng, cô dính sát vào nhìn gương mặt của Khương Nhiên, chỉ là trong lòng còn ẩn chứa chút may mắn, không thể nào là thật, con còn chưa biết đi đâu đấy, làm sao có thể bị mang đi sinh tồn ở dã ngoại gì đó chứ. Đoán chừng cái gọi là ý trên mặt chữ, chính là dụng một lần cơ cho con chơi đùa, hoặc là cho con bò trên thảm cỏ.

Chờ lúc trở về, Lưu Diệp liền chạy thẳng tới chỗ thằng nhóc, chỉ khi nhìn thấy cục cưng đáng yêu nhà mình, Lưu Diệp mới cảm giác vừa rồi mình thật sự quá ngu ngốc, con đáng yêu như vậy, chỗ nào giống cậu bé người rừng chứ.

Đáng yêu như thế, cười đáng yêu, có lòng hiếu kỳ với mọi thứ, cục cưng đáng yêu, đúng không!!

Lưu Diệp liền dùng con thỏ nhỏ trong tay đùa với con.

Kết quả con thỏ nhỏ bị con cầm đi, cũng không có bị tạo hình ngu ngốc của thỏ chọc cười, ngược lại nghi ngờ nghiên cứu một phen.

Nhìn cánh tay ngắn chân ngắn của con đang ở đó loay hoay chơi thỏ, vẻ mặt ấy nói đáng yêu bao nhiêu sẽ có đáng yêu bấy nhiêu.

Trong lòng Lưu Diệp cũng ngọt ngào, cô cũng biết tiểu cục cưng nhà mình là cậu bé đáng yêu nhất thiên hạ, làm sao có thể trở thành cậu bé người rừng chứ!

Tên Khương Nhiên kia thật là hù chết cô, cô cũng biết nếu nói sinh tồn ở dã ngoại, đều là lừa gạt!

Hơn phân nửa con chỉ bị mang đi bò bò sân cỏ mà thôi.

Trong lúc Lưu Diệp cho là con đã tìm được chốt mở thỏ, có lẽ thằng nhóc cũng nhận ra vật này là con thỏ rồi.

Vì vậy chờ cục cưng đáng yêu trên chọc thỏ, Lưu Diệp nhấn mở chốt con thỏ ra, rồi thấy cục cưng đáng yêu, rất nhanh dùng tay béo mập mềm mại nhỏ nắm lấy lỗ tai thỏ, sau đó đang chuẩn bị gặm lỗ tai thỏ.

Lưu Diệp thấy màn này, nhanh khuyên nhủ chính mình, đứa nhỏ này, đoán chừng còn tưởng vật này có thể cắn, tất cả nói lên con thích lấy tay và miệng đi cảm giác thế giới này chứ sao.

Nhưng lại chờ được tiểu cục cưng luôn khéo léo đáng yêu chuẩn bị tập kích bụng thỏ, khi mở bụng của con thỏ ra, cuối cùng Lưu Diệp hiểu được, rốt cuộc đứa nhỏ này được dạy dỗ thể nào!

Sau đó rất nhanh Quan Chi đang làm việc ở khu trực, đã nhìn thấy phu nhân ôm thỏ, sắc mặt thật không tốt, đáng đi giận dữ đi tới.

Cô vừa kích động ôm thỏ, vừa hỏi: “Khương Nhiên không đi họp chứ?!”

Quan Chi sợ hết hồn, vội nói: “Thủ lĩnh không đi họp, chỉ là. Phu nhân, chị có chuyện gì không?”

“Có!” Lưu Diệp giọng cao con thỏ, nói từng câu từng chữ: “Tôi muốn nói, chuyện, về, đứa, bé, thật, tốt, với Khương Nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ngoại Truyện 3

Editor: Đào Sindy

Beta: hoa hồng

Lưu Diệp tức giận đứng đứng đi vào, vừa thấy Khương Nhiên, lập tức lấy hết dũng khí nói: “Em không cho phép anh làm như vậy với con của em!”

Nói xong cô liền ném con thỏ trong tay lên bàn làm việc của Khương Nhiên.

Bàn Khương Nhiên luôn được sắp xếp chỉnh tề, hiện tại Lưu Diệp thờ phỉ phò ném một cái, rất nhanh sắp tài liệu Khương Nhiên đặt ở góc bàn bị đung roi tan tác còn có ly nước của anh cũng bị ảnh hưởng, mặc dù không bị đung đổ, nhưng cũng lung lay mấy cái, vẩy một chút nước ra ngoài.

Nét mặt Khương Nhiên không thay đổi gì, cho dù thỉnh thoảng Lưu Diệp ném con thờ tới trước mặt anh, anh cũng không biểu lộ gì, ngược lại cúi đầu dọn dẹp mặt bàn, trong lúc đó anh cũng không mở miệng nói gì.

Chờ lau sạch sẽ, anh mới ngẩng đầu lên, hơi nhíu mày hỏi ngược lại một câu: “Không phải em cho phép sao?”

Chống lại ánh mắt của Đại Ma Vương, vốn Lưu Diệp còn thờ phỉ phò, trong nháy mắt khí thế yếu một nửa, quả thực như phản xạ có điều kiện, cô muốn lui về phía sau cơ lại.

Nhưng cô là mẹ đứa bé, hôm nay cho dù cô đánh cược tính mạng, cũng không thể để Khương Nhiên đối xử với cục cưng của cô như vậy!

Cô cũng phát động dũng khí, vừa đánh mình, vừa nói: “Đừng vậy, em không cho phép! Anh mà còn làm thế với cục cưng của em, em sẽ.”

Cô ôm bụng, nỗ lực suy nghĩ chiêu để uy hiếp.

Nhưng Khương Nhiên rất có lực uy hiếp, ở trước mặt anh rất khó giữ vững khí thế, lòng bàn tay cô khăn trương toát mồ hôi.

Về mặt Khương Nhiên rất bình tĩnh, nhìn mắt cô, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Em muốn uy hiếp anh?”

Trong nháy mắt bắp chân Lưu Diệp có chút rút gân.

Rõ ràng trên mặt của anh không có vẻ phẫn nộ, nhưng cô lại sợ không dám thở mạnh một tiếng.

Nhưng sau một lát, cô vẫn lấy dũng khí trợn mắt nhìn lại: “Em.. Em uy hiếp anh thì thế nào?!”

Chưa bao giờ Khương Nhiên bị người ta uy hiếp trực diện, chuyện này cũng không vì lời của Lưu Diệp, mà ra vẻ khác biệt gì, hai tay anh đan vào nhau, dùng ngón cái nâng cằm, vẫn là vẻ mặt như cũ bộ dạng không thêm để ý.

Động tác của anh không có biến hóa gì quá lớn, anh vẫn ngồi ở trước bàn làm việc mình, đến lúc này, giọng nói ngược lại khách sáo hơn lúc trước nhiều: “Em có thể thử xem”

Lưu Diệp cũng bị hù chết.

Ngay cả Khương Nhiên có bản lĩnh trong nháy mắt làm bệnh tim người ta tái phát, anh khách sáo như vậy, còn không bằng trực tiếp gào cô mấy câu!

Lưu Diệp yếu ớt đi xuống, bởi vì cô biết, ở nơi này, Khương Nhiên là nòng cốt quan trọng của Khương Gia Quân, câu nói thuận miệng đầu tiên của anh cũng có thể làm cho cô nửa bước khó đi. Dù cô muốn ồn ào đi ra ngoài, đã có Khương Đại Ma Vương anh ngăn cản đâu rồi, lại có quyền lựa chọn cản trở, cô vẫn như cũ cũng không làm được gì.

Lưu Diệp chần chờ một lúc, nước mắt uất ức chuyển động trong hốc mắt, lâu như vậy tới nay, cô vẫn nỗ lực không tranh chấp với Khương Nhiên, nhưng bây giờ cô không bước qua được rồi, cô làm mẹ, làm sao có thể để con bị giáo dục như vậy.

Vành mắt cô ửng đỏ, cố gắng giữ vững tâm tình của mình, cố gắng khai thông anh: “Nhưng con còn nhỏ như vậy, đang độ tuổi chơi đùa. Nó biết gì chứ. Hơn nữa phương thức huấn luyện như vậy đối với nó có ích gì, chẳng lẽ anh muốn giáo dục con giống anh à. Không thể dùng phương thức tình yêu giáo dục cho con của chúng ta sao.”

“Dạy nó dùng tình yêu cứu vớt thế giới?” Lúc này rõ ràng giọng nói của Khương Nhiên mang theo châm chọc.

Lưu Diệp biết miệng anh rất độc, mặc dù anh rất ít nói, nhưng cũng có thời điểm anh khác biệt, lần đó không phải là bị những câu của anh giết chết tim sao!

Cô vừa nghĩ tới đã cảm thấy da đầu tê dại, cô khó khăn nuốt ngụm nước miếng, cố gắng giải thích: “Em cũng. Không có ý đó, chỉ là bây giờ là thời hòa bình, sao anh phải dạy cho con đánh đánh giết giết.”

“Bây giờ không phải thời hòa bình.” Khương Nhiên không chút lưu tình ngắt lời cô, nói với cô: “Chưa từng có thời hòa bình, chỉ có thời ngưng chiến.”

Ánh mắt của anh nặng nề, lúc nhìn về phía cô càng thêm sắc bén vô cùng.

Lưu Diệp bị ánh mắt anh nhìn không chỗ nào che giấu, có rất ít người có thể ở trước ánh mắt như vậy kiên trì chủ kiến.

Lưu Diệp nỗ lực không thỏa hiệp, cô cố gắng nói lý với anh: “Nhưng dạy con yêu thương quan tâm cũng không sai mà? Em không phủ nhận chúng ta cần lực lượng bảo vệ mình, nhưng em muốn là có những thiện ý yêu thương kia, cũng không phải là bị khiển trách bắt nạt. Hơn nữa anh cũng đang dần dần thay đổi. Trước kia anh rất thích đánh đánh giết giết, em nhớ lúc mình bị Tây Liên Minh bắt cóc, anh còn không quản đúng sai phải trái, liền điên cuồng công kích về phía Tây Liên Minh, đừng nói binh dân, ngay cả em ở Tây Liên Minh, cũng suýt chút bị anh nổ chết. Thế nhưng lần anh đi cứu em, anh trở nên ôn hòa rất nhiều, đừng nói giết chết những người đó, anh còn bỏ lại cho đám Dã Thú bọn họ một con ngựa. Em thật sự cảm thấy.”

“Anh không phải bị cảm hóa, mà chỉ là anh thích em.”

“Hả?” Luru Diệp vốn còn đang đắm chìm vào trong lời của mình, lúc này đột nhiên nghe câu này, cô dừng một chút, bởi vì hình như có lời gì đó không bình thường được Khương Nhiên nói ra.

Cô nháy mắt, sau đó nỗ lực nhớ lại, không phải cô nghe lầm chớ, hình như cô nghe được Khương Nhiên nói gì mà thích cô?

Quả thật cô không thể nào tin được lỗ tai của mình rồi!

Bởi vì từ khi biết Khương Nhiên, Khương Nhiên chưa từng nói với cô lời như vậy, điều này có thể tính là thô lộ không?

Trong lúc lòng Luru Diệp nở hoa, Khương Nhiên cứ như lơ lửng, vốn anh còn khí định thần nhân ngồi, lần này rất nhanh anh đã đứng lên, tay chân luống cuống thu dọn lại bàn làm việc ngay ngắn rõ ràng, rất nhanh bàn làm việc vốn đang chỉnh tề được anh thu dọn càng thêm hỗn loạn.

Sau đó hình như anh đang tìm gì đó, nhanh chóng cúi đầu sắp xếp lại đồ trong tay, bộ dáng kia giống như có chuyện quan trọng cần xử lý, sau đó anh vô cùng nghiêm túc nói với Luru Diệp: “Nếu không có chuyện, em có thể đi ra ngoài.”

Luru Diệp tỉnh tỉnh mê mê, cô đứng tại chỗ cũng không lập tức tránh ra.

Cô không ngu, cho là Khương Nhiên đang tức giận.

Thật ra thì người này đang xấu hổ nhỉ?

Luru Diệp cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi?!

Khương Nhiên chưa từng bị lép vế trước mặt cô, đây chính là Khương Nhiên sao!

Cô liền đánh bạo bỏ qua đi tới.

Khương Nhiên một mực cúi đầu bận rộn.

Luru Diệp nhìn bộ dáng anh rất buồn cười.

Lúc trước anh đi máy bay, khẳng định là đang giả bộ ngủ.

Lần này không thể dùng cách giả bộ ngủ ngăn cản, liền làm như đang bận công việc?

Cô cúi người xuống, cúi đầu thật thấp, cố ý xem nét mặt Khương Nhiên.

Chỉ là để cô thất vọng rồi, nét mặt Khương Nhiên vẫn là cái dạng kia, cũng không có lộ ra biểu tình lúng túng hay xấu hổ.

Luru Diệp cũng có chút chần chừ, cô tự ti đã quen, theo bản năng đang hoài nghi có phải mình lại đang tự mình đa tình hay không.

Vốn đang chỉnh tề ngồi trên bàn làm việc, vào lúc này Khương Nhiên như đang trong hiện trường động đất, chợt Luru Diệp đã hiểu ra gì đó.

Cô cũng không tiếp tục ở lại, cô xoay người rất nhanh đi tới cửa, sau đó cô cố ý ngừng lại, vịn cạnh cửa nói với Khương Nhiên: “Em cảm thấy nặc kệ là được yêu thương cảm hóa, hay được tình yêu cảm hóa, thật ra thì đều là giống nhau cả.”

Trước khi Khương Nhiên đáp lời, Luru Diệp đã đắc thắng, ôm bụng bước nhanh ra ngoài.

Vào buổi tối ở Hạ Cung, Luru Diệp còn tưởng rằng Khương Nhiên sẽ xấu hổ không dám trở lại, kết quả sau khi đến giờ, Khương Nhiên làm như chưa từng xảy ra chuyện gì trở lại.

Hai người đều không nhắc tới chuyện giáo dục con cái, tất nhiên cũng không nói câu nói thích kia của Khương Nhiên.

Hai người từng bước ăn cơm, sau đó tản bộ.

Luru Diệp thật bội phục chết bụng dạ của người này, thật sự là tâm tư của Khương Nhiên mình đừng mang suy nghĩ suy đoán, đoán cũng đoán không ra.

Chỉ là trước khi đi ngủ, Khương Nhiên ngoài dự đoán chủ động nhắc tới việc ban ngày.

Luru Diệp còn tưởng rằng anh muốn nói đường đường chính chính, bỏ qua chuyện ban ngày.

Kết quả là lần đầu tiên Khương Nhiên cùng phân tích chuyện dưới suy nghĩ của mình với cô, lúc anh đang nói chuyện, có vẻ quá nghiêm túc, nghiêm túc khiến Luru Diệp cũng khẩn trương theo.

“Thật ra anh nghĩ dù em bị nỏ chết, cũng không muốn chấp tay tặng em cho người.”

Lưu Diệp dần dần nghe, chỉ là ít nhiều Khương Nhiên vẫn có chút dả động cơ. Mặc dù trong lòng hiểu mơ hồ, Khương Nhiên đang giải thích chuyện lúc trước, hơn nữa cô cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, chỉ là ít nhiều trong lòng vẫn có chút khó chịu.

“Nhưng sau đó, anh cũng rất may mắn anh kích động nhưng không tổn thương đến em.” Khương Nhiên nhìn mặt cô.

Tâm mắt vô cùng lo lắng của hai người giao nhau, Lưu Diệp rất chuyên tâm nhìn ánh mắt của anh, nghe lời anh nói.

Cô ghi tạc trong lòng mỗi động tác mỗi vẻ mặt của anh, đây là thời khắc vô cùng trân quý, Khương Nhiên sẽ luôn không thích giải thích với người khác, lúc này đang giải thích với cô.

“Anh ghét bị người ta uy hiếp, nhưng em là một ngoại lệ.” Khương Nhiên tạm ngừng, trong lúc đó anh nở nụ cười khiến Lưu Diệp có chút xúc động.

“Như vậy em có muốn uy hiếp anh không?” Giọng điệu của anh lúc này đã biến thành nhạo báng.

Lưu Diệp biết anh đang thỏa hiệp với cô, cô có thể nhân cơ hội nói đến việc ban ngày, về việc giáo dục con cái.

Lưu Diệp đưa tay ra, cô nhanh chóng nắm tay Khương Nhiên, cô kích động nửa ngày nói không ra lời.

Nhưng cô cũng không hoàn toàn hủy bỏ phương thức giáo dục kia của Khương Nhiên, cô chần chờ một lúc, cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ một lát, rốt cuộc cô lắc đầu một cái, ngón tay nhẹ nhàng móc ngón tay của anh, giọng nói của cô đã sớm mềm nhũn rồi: “Khương Nhiên. Em.. Em không uy hiếp anh chuyện này. Em chỉ muốn thương lượng nó với anh, về giáo dục con cái, không phải em không thể tiếp nhận phương thức của anh. Chỉ hi vọng trong phương thức của anh, có thể cộng thêm một chút phương thức của em hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ngoại Truyện 4

Editor: Loveyoumore3112

Beta: hoa hồng

Từ khi bàn bạc cẩn thận với Khương Nhiên về vấn đề giáo dục con cái, xem như Lưu Diệp đã có thể buông xuống tảng đá trong lòng.

Dù rằng xem ra cực kỳ nhất định sẽ phải chịu chút khổ cực, nhưng mà mẹ quá nuông chiều sẽ làm con hư, Lưu Diệp cũng biết phương thức giáo dục của Khương Nhiên nhìn qua có vẻ dã man, thực ra vẫn là cực kỳ thực dụng.

Cô chỉ cần chú ý tới tâm lý của thằng nhóc kia nhiều hơn một chút, khỏe mạnh là tốt rồi.

Trái lại theo thời gian trôi qua, bụng của cô càng ngày càng lớn hơn, nháy mắt đã thấy ngày sinh đã sắp đến gần.

So với lần đầu tiên, lần sinh này thật sự là đơn giản dễ dàng hơn, Lưu Diệp sớm đã có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa kể cả là bà đỡ hay là nhân viên chuyên môn liên quan, cũng nhiều hơn so với trước đây, kinh nghiệm phong phú hơn.

Cho nên khi đến ngày sinh, Lưu Diệp không phải chịu quá nhiều dày vò khổ cực, rất nhanh đã thuận lợi sinh ra một bé gái.

Chỉ là so với Khương An, cô bé vừa mới ra đời này, nhìn qua lại không xinh xắn bằng Khương An lúc trước, dù là làn da hay là lông tóc, cảm giác tổng thể đều giống như một chú mèo nhỏ vậy, ngay cả tiếng khóc cũng không lớn như Khương An, chỉ oa oa hai tiếng, sau đó liền mở mắt thật to, bộ dáng giống như bị dọa...

Lúc gặp, cái miệng nhỏ nhắn cũng phồng lên, giống như đang tui thân vậy...

Hơn nữa cô bé nhìn qua nhảnh nhoe, dường như còn hơi đen.

Có điều cho dù bề ngoài cực kỳ như thế nào, đối với Khương Gia Quân mà nói, ý nghĩa mà cô bé nhỏ nhắn này đại diện cũng đều không tầm thường, đây là vị công chúa nhỏ đầu tiên hàng thật giá thật đó.

Hơn nữa phần lớn người trong Khương Gia Quân chỉ mới vừa bàn chuyện kết hôn, vẫn chưa đến lúc chính thức có em bé, công chúa nhỏ ra đời, giống như mềm mại hóa cái thể giới chỉ toàn đàn ông này trong nháy mắt.

Mà đối với Khương Đại Ma Vương, đứa nhỏ này sinh ra cũng có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt với đứa con đầu tiên, cô bé đáng yêu này không phải là

người thừa kế mà anh phải khổ tâm bồi dưỡng nữa, mà là một cô gái nhỏ cần được che chở yêu thương.

Chỉ là nhìn toàn quân từ trên xuống dưới đều cung chiều bé cung như vậy, tưởng như đều đã coi nó như là báu vật trên tay, nhưng lại có thái độ khác hẳn với con trai của mình.

Lẽ ra Lư Diệp nên cảm thấy mỹ mãn, nhưng nghĩ tới điều gì đó, vốn dĩ Lư Diệp vẫn đang cười, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, cô lại nói với Khương Nhiên: “Khương Nhiên! Vì sao con trai thì được làm người thừa kế, còn con gái chúng ta thì không thể sao?”

Cô đã phải chịu đựng khổ cực của việc trọng nam khinh nữ, cực kỳ miễn cảm với chuyện này, dù nhìn thấy con gái được cung chiều, nhưng cũng chỉ dừng lại ở cung chiều thôi, nó không thể trở thành người thừa kế được, nghĩa như thế nào Lư Diệp cũng cảm giác chuyện này vô cùng khó chịu!

Con gái cũng đâu phải là con rồi hay bình hoa!

Nhưng Khương Nhiên lại gọn gàng dứt khoát nói ra một vấn đề vô cùng đúng với thực tế: “Em muốn con gái em học những kỹ năng sinh tồn, cả kỹ xảo giết người nữa sao?”

Lư Diệp ngập ngừng, cô đâu ngờ chứ, nhin không được nói thầm: “Đương nhiên em không muốn... Nhưng mà... Dựa vào giới tính để phân chia tương lai của con cái...”

Thực ra cô cũng không muốn tiểu Khương An phải học những thứ kia, nhưng không còn cách nào khác, đã nằm trong sự xếp đặt cẩn thận của người cha ác ma, không học tốt sẽ không an toàn, nhưng mà...

“Ngộ nhớ con gái chúng ta mơ ước muốn làm quân nhân, lỡ như nó cũng có dã tâm như vậy, anh không được gạt bỏ đi lý tưởng của nó vì nó là con gái đâu đấy?” Hiện giờ cho dù Lư Diệp có ý kiến gì, cũng đều có thể chia sẻ bàn bạc với Khương Nhiên.

Khương Nhiên bình tĩnh nhìn cô, bộ dáng này hẳn là đang suy nghĩ, sau một lúc lâu, anh mới gật đầu đáp lại: “Anh đồng ý với em, sau này khi bọn nhỏ lớn lên, bọn nó có thể tự do lựa chọn con đường của riêng mình.”

Lư Diệp còn tưởng rằng anh sẽ từ chối hoặc tranh cãi với cô, cô không nghĩ tới Khương Nhiên lại bất ngờ đồng ý chuyện này.

Cô bỗng chốc bật cười, chơi đùa với cánh tay của anh nhìn đứa nhỏ nằm trong giường cho trẻ sơ sinh kia.

Anh trai nhỏ Khương An đã biết đi, dù vẫn còn đang tiếp nhận kiểu giáo dục được quân sự hóa, nhưng đại khái là những lễ nghi cơ bản Lư Diệp đã dạy dỗ đã bắt đầu có hiệu quả.

Cho nên lúc anh trai đến gần em gái nhỏ, cũng không biểu hiện giống như cậu bé người rừng, trái lại là lộ đầu ra nhìn, bộ dạng muốn nhìn lại không dám nhìn, cực kỳ giống bộ dạng của Khương Nhiên, khi anh nhìn thấy con của bọn họ lần đầu tiên cũng như vậy, vừa vui sướng lại có chút lúng túng không biết phải làm sao.

Lư Diệp cũng tiến lại gần, một tay bế con gái nhỏ, một tay ôm cục cưng lớn của mình.

Bé gái được cô ôm ấp trong lòng uốn éo cơ thể, sau đó liền mờ mắt, đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp, điểm khác biệt với Khương An chính là, dù vẻ ngoài của bé con trong lòng Lư Diệp không khiến người ta kinh ngạc yêu mến giống như anh trai, nhưng mà đôi mắt kia, lúc Lư Diệp nhìn thấy, lại phát hiện ra đôi mắt của bé con này rất giống của Khương Nhiên.

Không phải giống nhau về bề ngoài, mà là cảm giác thần thái giống nhau, bộ dáng nhàn nhạt này, mặc dù khi bé con kia bĩu môi, vẫn cảm giác có phần đáng yêu, nhưng mà bộ dạng kia thật là có chút cảm giác như một bản sao nhỏ của Khương Nhiên.

Sau đó ngay lúc Lư Diệp đang cẩn thận quan sát con gái, trái lại anh trai Khương An dường như nhìn thấy gì đó, cậu đi lại gần, dùng ngón tay nhỏ mập mạp, chạm vào khuôn mặt em gái, sau đó tiểu Khương An tính tình cười mở nhanh chóng nở nụ cười khanh khách...

Từ sau khi sinh con gái, Lư Diệp trở nên bận rộn hơn so với trước đây, cô nhận được rất nhiều quà tặng chúc mừng.

Không chỉ người trong Khương Gia Quân mê mẩn con gái nhỏ của cô, mà ngay cả những cô gái chuẩn bị kết hôn kia, cũng đều ồn ào muốn đến xem cục cưng đáng yêu này.

Lư Diệp không thể không sắp xếp thời gian đặc biệt trông coi con gái lần nữa, các di kỳ quái này, mức độ yêu thích của bọn họ lần này cũng quá mức rồi, ăn mặc trưng diện cho bé con như một công chúa nhỏ hồng hào, chẳng kể là chiếc váy xinh đẹp hay là các loại đồ trang sức, còn có một người di kỳ quái cho con bé đội tóc giả xinh xắn...

Sau đó chính là tên Hà Hứa Hữu Tiền giáo hoạt kia, dù Lư Diệp không thích anh ta, nhưng cũng không thể nói là quá chán ghét anh ta, Hà Hứa Hữu Tiền này, thật sự là rất biết cách cư xử, vừa biết cô sinh con gái, lập tức cử người đến tặng cô những món quà tinh xảo, còn tặng thêm đủ loại lời chúc mừng êm tai.

Giữa đủ loại quà mừng, Lư Diệp cũng nhận được một vài quà tặng đến từ người đời sau của Tiểu Điền Thất.

Có lẽ những người đó cũng đã nhận ra những việc họ làm hơi quá đáng, mượn cơ hội lần này, coi như là bồi thường, mang tới đủ loại đủ kiểu quà mừng.

Vốn Lư Diệp không chán ghét những người đó, hơn nữa lại có Tiểu Điền Thất, cô cũng bày tỏ lòng biết ơn đối với từng người một, thậm chí còn tặng quà cho họ.

Trong lúc bị quà mừng bao quanh, trong nháy mắt Lư Diệp mở ra một món quà trong số đó, làm cho hô hấp của Lư Diệp ngừng lại.

Món quà kia khiến trước mắt cô sáng ngời, cũng không phải do nó rất quý báu, mà là vì đó là một chuỗi vòng cổ được làm hoàn toàn bằng tay.

Giá trị của chiếc vòng cổ kia cũng không phải rất lớn, nhìn đến ánh sáng bên ngoài vòng cổ, cũng không phải là đẹp nhất, nhưng chờ sau khi cô lấy chuỗi vòng tay mà cô đã cắt kỹ ra, cô liền nhanh chóng nhận ra chuỗi dây chuyền này và vòng tay của cô rõ ràng là đều được làm ra từ cùng một người.

Đây là món quà mà Dã Thú tặng cô, dù có một khoảng thời gian cô rất ghét Dã Thú, có điều dường như cô vẫn là một đứa trẻ, cắt chuỗi dây chuyền kia vào, cô không có cách nào có thể thực sự ghét Dã Thú được.

Theo lời của người đời sau của Tiểu Điền Thất, cô đã biết việc trước đây Dã Thú liên tục ngủ đông tình lại, thực ra đều là vì tìm kiếm cô, muốn làm lại từ đầu với cô...

Một Dã Thú như vậy, cô không thể nào ghét được, kể từ sau khi rời xa lần trước, Lư Diệp cũng không biết hiện giờ Dã Thú thế nào, một thời gian trước cô còn từng lên lút hỏi Hà Hứa Hữu Tiền, chỉ là Hà Hứa Hữu Tiền cũng không chịu nói cho cô chút thông tin nào.

Bây giờ nhìn thấy chuỗi dây chuyền này, bỗng chốc Lư Diệp cảm thấy nhẹ nhõm, như vậy xem ra chắc chắn Dã Thú đang sống tốt ở một góc sáng sủa nào đó trong thế giới này.

Thứ cản giữa bọn họ chỉ là thời gian, chờ Dã Thú lại tìm được người con gái anh ấy yêu mến lần nữa, khi đó có thể bọn họ sẽ gặp lại, không khéo còn có thể trở thành người một nhà vô cùng thân thiết... Lư Diệp hy vọng như vậy, cảm những món quà mà Dã Thú tặng cho cô, đều cần thận đặt ở trong ngăn kéo dưới cùng, cô cần thận khép ngăn kéo lại, nói với chính mình, mọi thứ đều sẽ tốt hơn thôi.

Theo ảnh hưởng của thế giới này, Khương Gia Quân cũng dần dần thay đổi, thế giới hoàn toàn là đàn ông trước đây, từ sau khi tỉnh lại lần nữa, dần dần cũng bị thế giới này đồng hóa, dù hiện tại Khương Gia Quân vẫn còn chưa thu nhận quân nhân là phụ nữ bên ngoài, có điều Lư Diệp nghe nói đã có ngành dân sự, đã đề xuất muốn nhận một vài phụ nữ ưu tú tiến vào quân doanh rồi...

Hơn nữa tình trạng hôn nhân của quân đội cũng thay đổi, càng ngày càng có nhiều người lựa chọn kết hôn, bao gồm cả đám Sứ Linh của Kỳ Sĩ Đoàn, đám binh lính cần quấy nhìn như mấy tên cẩu phát phơ như bọn họ, lại là những người cần nhắc đến chuyện kết hôn sớm nhất, nhìn bộ dáng bị hạnh phúc xông đến làm choáng váng đầu óc của bọn họ, Lư Diệp cũng cảm thấy buồn cười.

Một Quan Chỉ nhìn chín chắn trầm ổn như vậy nhưng lại khiến người ta bất ngờ, một người cần thận đáng tin như thế, không rõ là vì quá kén chọn hay thế nào, mãi vẫn chưa chính thức ổn định, có điều nghe nói hồng nhan tri kỷ bên ngoài của anh ấy trái lại rất nhiều, thậm chí bởi vì gương mặt mà anh ấy lựa chọn rất ít, khiến cho những phụ nữ ngoài kia, bởi vì ghen tuông đầu đá mà ra tay tàn độc, cuối cùng khiến Quan Chỉ rơi vào thế khó xử, tình cảnh kia, Lư Diệp nghe bọn Sứ Linh miêu tả phun cả nước bọt, quả thực là cầu huyết khoa trương không khác gì phim điện ảnh phim truyền hình.

Cùng lúc đó Khương Nhiên phải chỉnh đốn quy củ quân đội liên tục, dù là kết hôn hay là ra ngoài, thậm chí còn phải tham khảo một số tình hình của quân Chính Phủ, vì thế Khương Nhiên còn cố ý tìm cơ hội quan sát quân doanh mới xây của quân Chính Phủ.

Lư Diệp cũng không giúp được gì cho anh, so với công việc của Khương Nhiên, Lư Diệp cảm thấy mình cũng bị thế giới này ảnh hưởng, bởi vì phụ nữ bên cạnh cô càng ngày càng nhiều, trước kia đều là bộ môn giáo dục đàn ông, lúc này lại phải tiếp nhận một lượng lớn bảo mẫu phụ nữ chuyên nghiệp.

So với yêu cầu trước đây của Khương Nhiên về cái gọi là quân sự hóa giáo dục, Lư Diệp tự có phương thức giáo dục dài dòng.

Dù sao bọn họ cũng là điển hình của nghiêm phụ từ mẫu.

Lúc tiểu Khương An được đưa đi huấn luyện, Lư Diệp sẽ len lén đưa cho nó một vài bộ quần áo, chút bánh ngọt này nọ.

Còn lúc Khương An trở về, Lư Diệp biết nó được dạy đi săn bằng tay không, nhưng mà không sao, đi săn và kết bạn với động vật nhỏ cũng không mâu thuẫn nhau đâu, Lư Diệp liền vụng trộm nuôi một chú mèo nhỏ chó nhỏ cho cậu, trong lúc để con trẻ rèn luyện năng lực, cũng cần phải có tình yêu.

Thật ra Khương Nhiên vẫn luôn biết những việc lén lút này của cô, nhưng xét theo thỏa thuận của hai người, từ đầu đến cuối Khương Nhiên đều mắt nhắm mắt mở cho qua, coi như chưa từng thấy chuyện gì.

Lư Diệp dùng tâm tư của người làm mẹ mà hành động, mỗi ngày của cô đều bận rộn, ngoài bận bịu với chuyện con cái ra, cô còn muốn làm thật nhiều những chuyện có ý nghĩa, như là giám sát những quỹ từ thiện cô và dã thú gây dựng nên, hơn nữa cô còn muốn cố gắng tiếp tục học một vài quyển sách dạy nấu ăn, còn muốn đi du lịch khắp nơi... Nếu có thể được, ra ngoài nhìn ngắm thế giới cùng với Khương Nhiên... Sống cuộc sống hạnh phúc bên nhau...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ngoại Truyện 5

Editor: Loveyoumore3112

Beta: hoa hồng

Lưu Diệp vật lộn với việc chăm sóc con cái quanh năm, dù là Khương An chuẩn bị được huấn luyện trở thành người kế vị tương lai của Khương Gia Quân, hay là cô con gái cô sinh sau này, đứa nào cũng đều khiến cô tay chân luống cuống.

Dưới tình hình như vậy, cuộc họp mặt lớn mỗi năm một lần của Đông Liên Minh liền trở thành cơ hội để cô có thể nghỉ xả hơi.

Sự kiện kia có quy mô rất lớn, lúc trước Khương Nhiên cũng không để ý đến, mặc dù có thiệp mời gửi đến, cho tới bây giờ cũng chưa từng tham gia.

Có lẽ hiện giờ Khương Nhiên muốn dẫn cô ra ngoài cho khuây khỏa, lần này liền sắp xếp thời gian.

Nhưng thời gian rất eo hẹp, Lưu Diệp còn chưa kịp chuẩn bị gì đã bị kéo đi.

Cô chợt thấy hồi hộp, hơn nữa hoạt động này cực kỳ long trọng, Lưu Diệp vừa vào đến hội trường đầu óc liền có chút choáng váng, người ở bên trong ăn mặc sang trọng*, đầu đầu cũng là những nhân vật nổi tiếng trong xã hội.

(*Nguyên văn: 衣香鬓影: Y hương tán ảnh: là một thành ngữ, có thể hiểu đại khái là ‘quần áo lụa là thơm tho, dáng dấp tóc mai yếu điệu’. Theo Baiké giải thích thì đây là thành ngữ thường được dùng để chỉ người con gái ăn mặc phục trang hoa lệ.)

Hơn nữa ở cùng một chỗ với những người phụ nữ không phú cũng quý này, Lưu Diệp bỗng cảm thấy áp lực như núi đang đè nặng, những người phụ nữ này và những người cô từng tiếp xúc trước đây hoàn toàn khác nhau.

Dù là những người chuẩn bị hôn lễ với tính cách thoải mái, hay là những bác gái hậu cần chăm chỉ trong Khương Gia Quân, mỗi người đều giản đơn ôn hòa, nói chuyện thẳng thắn lòng ngay dạ thẳng.

Lưu Diệp cũng là người đơn giản, bình thường cũng có thói quen có chuyện gì đều nói thẳng, quan tâm đến mọi người.

Nhưng vừa bước vào môi trường này, cô liền phát hiện ra dường như cô không đi cùng một đường với những người phụ nữ trong giới quý tộc này.

Đến nhìn qua cử chỉ nét mặt bọn họ, Lưu Diệp liền cảm thấy mình cười không đẹp bằng những người đó, nụ cười của bọn họ tưởng chừng là được vẽ ra, còn cô cười lộ lên nhìn như thể nào cũng thấy gượng, hơn nữa lúc cô cười còn để lộ hàm răng.

Không chỉ vậy, những đề tài mà bọn họ bàn tán cô cũng không hiểu.

Lúc nghe những người đó tán gẫu, Lưu Diệp chợt nghe thấy tiếng một phu nhân sang trọng dáng người cao cao trong đó, cũng không biết làm sao, tâm trạng rất không tốt phàn nàn: “Sau này tôi không bao giờ muốn đi khu nghỉ mát Mặt Núi nữa, khu nghỉ mát kia bên ngoài nói là bùn biển Lam Nha, kết quả tôi biết được từ chỗ khác, hóa ra lại là bùn tro núi lửa*...”

(*bùn biển và bùn tro núi lửa đều có tác dụng làm trắng da)

Một phu nhân sang trọng khác dường như cũng bị hù dọa, lập tức che miệng kêu: “Trời ạ! Bùn tro núi lửa sao?”

Mấy người khác cũng kêu lên theo, “Thảo nào sau khi tôi đến đó điều dưỡng không thấy có hiệu quả gì cả...”

Lưu Diệp mờ mịt hỏi: “Hai thứ đó có gì khác nhau sao?”

Về mặt của những người đó lập tức thay đổi, đều thống nhất ngâm miệng lại, cau mày lườm cô một cái, hơn nữa cũng không có ai phổ cập kiến thức cho cô, nhiều lắm là nhếch nhếch khóe miệng giống như có ý kiến gì đó, trên khóe mắt cũng là nét cười có ngụ ý.

Mà đúng vào lúc này, có nhân viên phục vụ đi tới, vô cùng cung kính hỏi: “Các vị phu nhân muốn uống gì ạ, ở đây chúng tôi có loại rượu nổi tiếng do trang viên Leoni đặc biệt sản xuất, cũng là vùng chưng cất rượu Tourn Cardinal Bordeaux...”

Những phu nhân cao quý này rất nhanh đã chọn được đồ uống bọn họ muốn uống.

Đến lượt Lưu Diệp, cô có hơi chần chờ.

Cô không hiểu những thứ này, dù cô cực kỳ thích nấu nướng, cũng hay học một chút kiến thức về rượu, có điều những thứ này thật sự là cô chưa hề xem qua.

Cô cũng hòa theo chọn một loại rượu nghe nói rất có danh tiếng.

Kết quả nhân viên phục vụ kia nhanh chóng nhắc nhở: “Phu nhân, vừa nãy phu nhân đã gọi một món bánh vị rất ngọt, bình thường loại rượu này phải tránh dùng cùng thức ăn có vị ngọt.”

Mặt Luru Diệp liền đỏ bừng, cô không ngờ bản thân mình đã cẩn thận chú ý như vậy rồi mà vẫn lộ ra, rõ ràng ngay cả cách sản xuất rượu cô cũng đã từng tìm tòi nghiên cứu, chỉ là cô thích học về những loại rượu thông thường, với những kiến thức thế này đều coi tính thực dụng mới là quan trọng nhất.

Hiện giờ cô vừa đỏ mặt, vừa hỏi nhân viên phục vụ kia: “Vậy phiền cậu giới thiệu một loại cho tôi đi?”

Người kia liền nhanh chóng giới thiệu một loại, cô cũng không dám hỏi nhiều, liền gật đầu chọn.

Chỉ là sau khi rượu được bung lên, Luru Diệp liền phát hiện những loại rượu này đều được đặt trong những cái khay riêng biệt, mà màu sắc những ly rượu cũng khác nhau, bởi vì vị trí của cô gần bên ngoài, cô cũng không biết phải đi lấy ly nào, cuối cùng vẫn là dưới sự nhắc nhở của nhân viên phục vụ, cô mới cảm lên.

Vì thế Luru Diệp có thể cảm nhận được thái độ của người khác đối với cô từ vẻ hiếu kỳ ban đầu, đến lúc này đã biến thành lạnh nhạt.

Những người đó cũng không nói thêm chuyện gì với cô.

Luru Diệp liền cảm giác chính mình giống như một con vịt xấu xí xông vào giữa bầy thiên nga, cả buổi cũng không nói nổi câu nào.

Trái lại vào lúc này, bỗng có một người đàn ông ăn mặc vô cùng sang trọng đi tới, thấp giọng hỏi: “Xin hỏi Luru phu nhân có ở đây không?”

Luru Diệp cảm thấy kỳ lạ, vội vàng nhìn về phía người kia, người kia nhận ra Luru Diệp, giọng nói lập tức ôn hòa nói: “Phu nhân, chúng tôi đã tìm cô rất lâu rồi...”

Nói xong, người kia nhanh chóng sai người bung lên một vài chiếc bình xinh đẹp.

Luru Diệp buồn bực nhìn người kia, có điều những cái bình này trông thật đẹp.

Luru Diệp cũng đã bị hình dáng những chiếc bình này mê hoặc, sản phẩm bằng thủy tinh có thể đạt đến trình độ này thật sự rất hiếm có, quan trọng nhất chính là dường như còn có chất lỏng gì đó ở bên trong.

Lúc được bung đến, những chất lỏng này trông thành bên trong, dưới chiếc bình thủy tinh là vật trang trí, lại có cảm giác như phát sáng lung linh.

Ngay lúc cô vẫn còn băn khoăn những người này muốn làm gì, những người đó đã giải thích: “Phu nhân, đây là đồ người đời sau của Điện Thất tiên sinh tặng cho người.”

Cùng lúc đó, đám phu nhân cao quý trước giờ vẫn luôn nhìn Luru Diệp bằng ánh mắt chế giễu, đã tỉnh mắt nhận ra những bình rượu được chưng cất lâu năm, cố gắng để thấp giọng nói xì xào bàn tán, về mặt kia, thật giống như bọn họ đang nhìn thấy thứ gì đó rất khó hiểu vậy.

Chớp mắt Luru Diệp đã cảm thấy không khí toàn bộ nơi này khác trở nên khác thường, ánh mắt mọi người nhìn cô giống như đang nhìn những bình rượu vậy.

Luru Diệp vội vàng đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, lúc trước cô đã nhận được nhiều quà mừng như vậy, đến giờ vẫn chưa có cơ hội nói cảm ơn người ta.

Có điều người đưa rượu tới kia đã nhanh chóng nói với cô: “Phu nhân, bây giờ bọn họ vẫn chưa tiện đến đây, và lại những loại rượu này cũng không phải thuộc sở hữu của bọn họ, bọn họ chỉ là đại diện Điện Thất tiên sinh đặc biệt đưa tới cho ngài thôi...”

Luru Diệp biết người đời sau của Điện Thất chắc chắn đã bị Khương Nhiên dọa sợ rồi, tên Khương Nhiên kia trực tiếp cầm búa tạ đi đến nện xuống những người này, nếu đời lại là cô, dám chắc cũng tránh Khương Nhiên như chuột tránh mèo vậy...

Chỉ là những thứ này là Điện Thất cho cô sao?

Nhìn biểu cảm kinh ngạc kia của Luru Diệp, người nọ vội vàng giải thích: “Đây là rượu năm đó Điện Thất tiên sinh đặc biệt sản xuất cho ngài, được niêm phong cất vào kho, hi vọng ngài sẽ thích.”

Luru Diệp há hốc mồm, thực ra cô không thể nào thích uống rượu.

Nhưng đây là đồ Điện Thất cho cô, vượt qua thời gian không gian, trước đây khi Điện Thất làm thứ này chắc chắn cũng đã cân nhắc đến điểm ấy, có một số loại rượu để càng lâu lại càng thơm.

Quả nhiên lúc mở ra một bình rượu trong số đó, một người không hiểu lắm về rượu như Luru Diệp, cũng bị mùi hương kia mê hoặc.

Cô thử một ngụm nhỏ, vừa uống vào trong miệng, trong phút chốc Luru Diệp liền rõ ràng, chắc chắn là Điện Thất đã cố ý chuẩn bị thứ này cho cô, cho nên hương vị chính là loại cô thích uống.

Vị không quá đậm, mùi cũng không quá nồng, càng quan trọng hơn chính là chút cảm giác cay cay lại không khiến cổ họng bị sặc, hơn nữa uống vào trong miệng, càng về sau càng cảm thấy ngọt.

Cô nhìn người kia đầy xúc động.

Người đại diện cho gia tộc Điền Thất, lúc tạm biệt, cũng mỉm cười nói với cô: “Phu nhân, thực ra Điền Thất tiền sinh còn để lại rất nhiều thứ cho ngài, chỉ là ngài ấy đã dặn dò, những thứ này đều là kinh hi mà ngài ấy chuẩn bị cho ngài, cho nên ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi, là người của gia tộc Điền Thất, chúng tôi sẽ lần lượt đưa đến cho ngài những quà tặng khác nhau...”

Đôi mắt Luru Diệp đã hơi đỏ, đứa bé năm đó cô cố gắng bảo vệ, lại có thể làm nhiều thứ vì cô như vậy, rõ ràng lúc đó cô chỉ là làm chút chuyện nhỏ mà thôi...

Lúc Khương Nhiên đi xã giao xong đến đây, liền thấy ở trong góc tầng, Luru Diệp vành mắt hồng hồng đang ngồi ngẩn người với một chiếc bình.

Anh đi đến bên cạnh cô, khẽ cúi đầu.

Những phu nhân cao quý xung quanh Luru Diệp, coi Luru Diệp là người ngoài, đều bị một màn xảy ra bất ngờ này làm cho sợ đến ngây người.

Trong tiệc rượu vốn dĩ còn âm ỉ không ánh sáng, bỗng nhiên lại có một người đàn ông anh tuấn cao lớn như vậy đi tới.

Những phu nhân này đều ngừng hô hấp theo bản năng, nhìn chằm chằm không rời mắt khỏi Khương Nhiên.

Chỉ là không ai dám nói chuyện, cũng không dám đi tới bắt chuyện.

Luru Diệp lại không chú ý đến những điều này, cô vẫn đang đắm chìm trong chuyện vừa rồi, rõ ràng miệng đang uống rượu ngon như thế, nhưng trong lòng lại khổ sở, cô rất nhớ Điền Thất...

Vừa nhìn thấy Khương Nhiên, Luru Diệp cũng không chờ anh hỏi, đã nói hết suy nghĩ của mình với Khương Nhiên, cô còn rót rượu cho Khương Nhiên, để Khương Nhiên cùng uống với cô.

Khương Nhiên đón lấy ánh mắt của cô, nhìn về phía cô, sau khi đối diện với đôi mắt hồng hồng như con thỏ của cô, vẻ mặt của anh rất nhanh đã trở nên dịu dàng, khi anh ở bên ngoài lúc nào cũng là vẻ mặt poker không cảm xúc.

Lúc này dịu dàng như vậy, thậm chí Luru Diệp thấy xấu hổ, khẽ cầm tay anh.

Chỉ là Khương Nhiên không hề an ủi cô, cũng không tiếp tục đi xã giao, trái lại nhanh chóng dẫn cô đi ra ngoài.

Nhưng mà sau khi lên xe đi được một đoạn đường, Luru Diệp lại bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, nơi xe chạy qua càng ngày càng heo lánh, cô không biết Khương Nhiên muốn dẫn cô đi đâu.

Không phải anh muốn dẫn cô trở về trụ sở sao?

Cô buồn bực hỏi Khương Nhiên, trái lại Khương Nhiên bình tĩnh đáp lại cô: “Tiện đường đưa em đến một nơi.”

Luru Diệp khó hiểu nhìn bên ngoài, không biết Khương Nhiên lúc này bị làm sao.

Nhưng may là không bao lâu sau xe đã ngừng lại.

Chỉ là chỗ kia sao lại nhìn kỳ quặc như vậy, đen kịt, dường như chưa từng có đèn đường.

Xe từ từ dừng lại.

Cô cảm thấy chỗ này yên tĩnh đến kỳ lạ.

Sau khi Khương Nhiên xuống xe, cũng không để nhân viên bảo vệ đi cùng, anh chỉ kéo tay Luru Diệp, cẩn thận dẫn cô đi một mạch.

Thực ra mặt đường rất bằng phẳng, chỉ là chỗ này nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Cuối cùng Luru Diệp cũng đi đến mục tiêu.

Nhân lúc bóng đêm, rốt cuộc Luru Diệp cũng biết vì sao cô lại cảm thấy kỳ lạ rồi.

Bởi vì nơi này chính là nghĩa địa, hơn nữa không biết là mộ của ai, xây dựng rất tốt, không nói đến việc chiếm một mảnh đất lớn, ngay cả bia mộ cũng vô cùng khí thế.

Khương Nhiên cũng không giải thích gì, bộ dạng kia của anh thật giống như cô còn phải cảm ơn anh vậy.

Thực ra Luru Diệp đã bị dọa sợ, cô sợ những nơi như thế này nhất, nhất là đến đây vào lúc đêm hôm khuya khoắt, nhưng sau khi nhìn rõ chữ viết trên bia mộ, đôi mắt cô dần trở nên ẩm ướt.

Cô hít sâu, rốt cục tìm lại được giọng nói của chính mình.

Cô thật sự không ngờ Khương Nhiên sẽ đưa cô đến nhìn mộ của Điền Thất.

Khương Nhiên không còn đi theo bên cạnh cô, sau khi cô nhận ra đó là mộ của người nào, Khương Nhiên liền chủ động tránh sang một bên, có lòng tặng lại không gian cho cô và Điền Thất.

Tâm trạng Lưu Diệp cực kỳ phức tạp.

Sau khi Khương Nhiên tránh ra, qua một lúc lâu, cuối cùng Lưu Diệp mới khẽ nói: “Điền Thất, tôi đã nhận được rượu cậu tặng cho tôi rồi... Cảm ơn sự quan tâm của cậu cho tôi... Cậu vẫn luôn suy nghĩ cho tôi... Cho dù sau khi chết vẫn còn chuẩn bị cho tôi những thứ kia... Hiện giờ tôi muốn nói cho cậu một việc... Lúc trước tôi cứ oán giận trước mặt cậu, có lẽ đã khiến cậu hiểu sai, cảm thấy tôi và Khương Nhiên không hợp nhau, thực ra... Chuyện tình cảm này thật sự rất khó nói... Hiện tại tôi muốn nói với cậu rằng, Điền Thất, bây giờ tôi rất hạnh phúc, thật sự đấy... Bởi vì tôi đã tìm được người đàn ông tôi yêu, người đàn ông kia cũng yêu tôi, dù quan hệ của tôi và anh ấy có chút khó hiểu, thậm chí chúng tôi cũng không giống những đôi nam nữ thông thường, nhưng chúng tôi vẫn rất yêu nhau, cậu hãy yên tâm đi, không cần lại lo lắng cho tôi đâu...”

Cô vẫn muốn tìm cơ hội nói với Tiểu Điền Thất, chính miệng cô đã nói với Dĩ thú, hiện giờ chính miệng cô nói với Tiểu Điền Thất của cô...

Cô dứt quãng nói xong.. Cô nói rất nhiều, rất nhiều, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Chờ tới khi cô đi ra, đôi mắt cô đã khóc đến đỏ bừng, Khương Nhiên nhìn thấy cô như vậy, cũng không nói gì thêm an ủi cô, anh vẫn như ngày trước, lúc cô khóc, yên lặng ở bên che chở bảo vệ cô, cẩn thận ôm cô vào trong lồng ngực...

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.